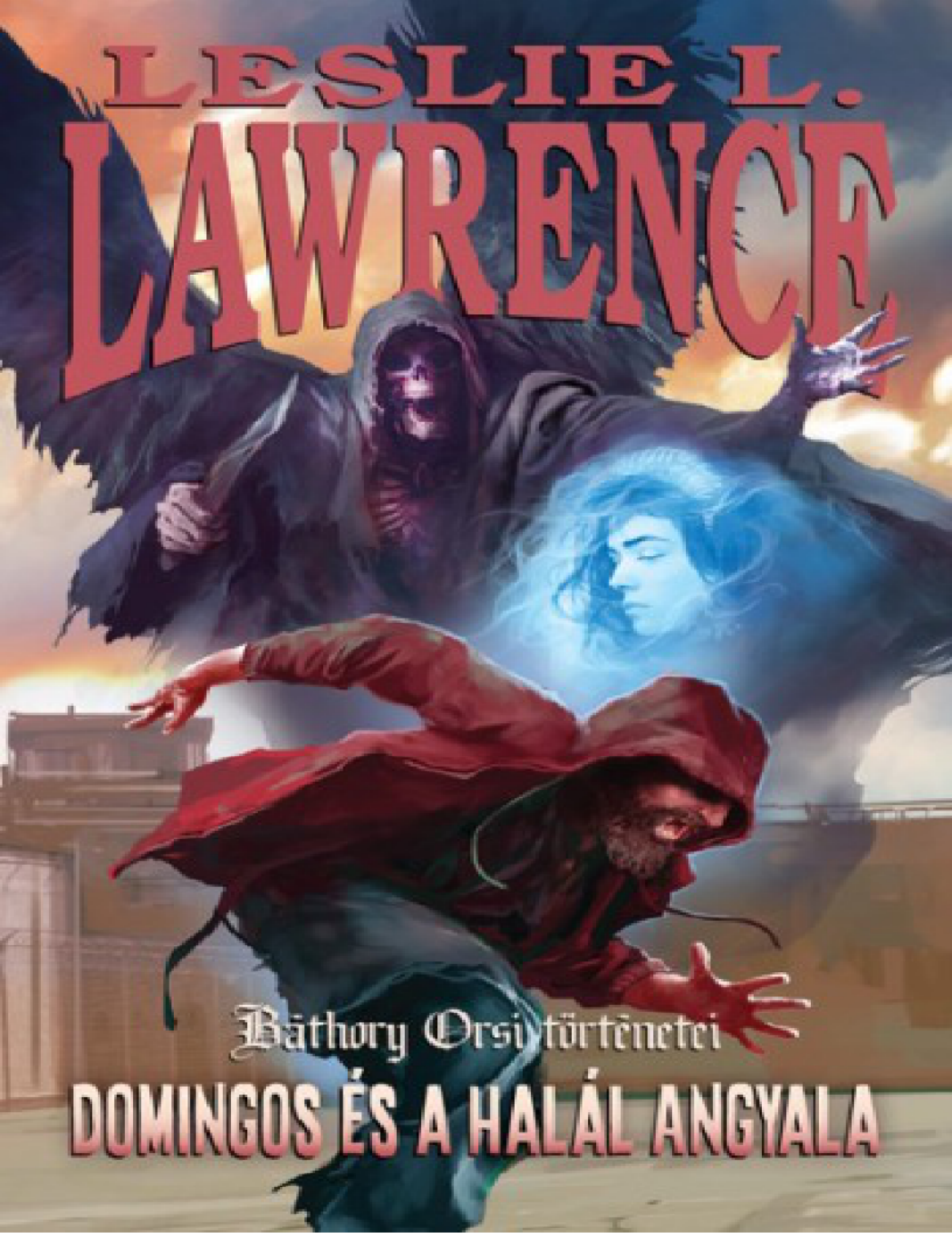
LESLIE L.
LAWRENCE
Báthory Orsi történetei
DOMINGOS ÉS A HALÁL ANGYALA

Domingos és a halál angyala

VIII összesen *Báthory Orsi tőrténetei*
Leslie L. Lawrence
I.P.C (2023 márc)

Címke: kalandregény

A Halál Angyala röpköd a régi börtön romos épületében, ami még nem lenne nagy baj, de gyilkol is. Buchanan csöves talál egy aranyórát, a régészek és őslénytudósok viszont nem találnak semmit; ráadásul Sandro csövesnek elvágják a torkát. Miközben Debby O'Hara a gyilkos után ered, Mr. Howard baseballütőt rejt egy virágcsokorba, Domingos de Carvalhót ládába zárják, Mr. Fairweathert pedig megverik egy lapulevél szárával. McKinley professzor agyagtáblákról álmodik, Marisa töltött puskákról. Mitchell seriff sokadszorra is kijelenti, hogy nyugdíjba megy. A „suttogók" pénzt követelnek. July Demeter „utálja" a főnökét, de hozzá akar menni feleségül. Harrison seriffhelyettesnek tériszonya van, ám mégis felmászik a létrán. Végül megoldódik a börtön titka, és mindenki megkapja, amit megérdemel. Az olvasó is.

LESLIE L.
LAWRENCE

DOMINGOS ÉS A HALÁL ANGYALA

BÁTHORY ORSI
TÖRTÉNETEI

IC
KÖNYVEK

ROMOK KÖZÖTT

1.

Mr. Lewis Buchanan ordítani tudott volna az elégedettségtől. Szerencsére még idejében lakatot tett a szájára. Ha ordítani kezd, attól tartott, elordítja magától a szerencséjét, ami nem lett volna kellemes dolog. Ha a többiek értesülnek róla, mennyire mázlista volt, akár még rá is rohanhatnak, és elragadhatják tőle a zsákmányát, ami nem lett volna meglepő ezen a környéken. Ebben a kisvárosban újabban így mennek a dolgok. Szerzel valamit, és még jószerével időd sincs kiörvendezni magad rajta, máris feléd nyúl valakinek a büdös, csontos keze, és már nem is a tiéd, amit véres verejtékkel szereztél meg magadnak. És még szerencséd, ha közben nem vernek hülyére. Mert errefelé a hülyére verés kezd lassan megszokottá válni.

Mr. Buchanan magára rántotta rongyos takaróját, és simogatni kezdte a zsákmányát. Érezte, hogy máris, még mielőtt igazából birtokba vehette volna, azaz rendeltetésszerűen felhasználta volna, melege támadt tőle. *Istenem, hogy milyen szerencsém volt ezen az estén…!*

Arról volt szó, hogy Mr. Buchanannek végre sikerült egy egész üveg whiskyt lopnia a szupermarketből. Hónapok óta először. Pedig már azóta próbálkozott vele, hogy megérkezett ebbe a nyavalyás kisvárosba. Hogy mi a fenének jött ide? Mert valahova csak mennie kell az embernek, ha már két lábat adott neki az Isten, ami persze csak részben igaz, mert ismert egyszer egy fickót Oklahomában, akire csak egyetlen lábat ragasztott a Teremtő. Olyannal már többel is találkozott, akinek eredetileg két lába volt ugyan, ám útközben elveszítette valamelyiket, az egyikét például egy kutya harapta le. Na, persze nem egészen: a kutya csak megharapta, aztán a harapás kezelés híján elmérgesedett, és az lett a buli vége, hogy úgy levágták neki egy kórházban, mint ahogy egy kolbászt vág le az ember a szupermarketben a zsebkésével, hogy aztán a helyszínen, például egy olajos hallal teli hordó mögött meg is egye. A kasszánál meg jól lakottan vigyorogjon a kasszás csajra.

Szóval itt volt, ebben a nyomorult kisvárosban, ami persze csak az ö számára volt nyomorult, meg azoknak, akik a régi település lepusztult romjai között húzták meg magukat. Bezzeg azok számára, akik a jobban szituált külső negyedek piros tetős, kiskertes házaiban élvezték az életet, a város egyáltalán nem volt tetű hely. Ő azért semmi pénzért nem cserélt volna velük, az már szent igaz. Gyakran elképzelte, hogy egy ilyen házban lakik, feleséggel, gyerekekkel,

anyóssal, macskával, kutyával, mifenével, és ilyenkor a jeges rémület szorította össze a torkát. Jaj, csak ezt ne! Egy hét elég lenne az ilyen életből, és már ki is purcanna tőle.

Megsimogatta a whiskysüveget, és ettől egyre jobban érezte magát. Diadal hullámzott át rajta, amikor arra gondolt, hogy ezúttal végre sikerült átvágnia a banyát, aki azóta szemmel tartotta, hogy néhány hónappal ezelőtt először lépett be a szuperbe. Még csak terepszemlét tartott, hogy mit, hogyan, merre, meddig a gondolák között, szerencsére még nem emelt el semmit, mert akkor aztán mindjárt vége is lett volna a kalandozásnak. Egyelőre csak egy halkonzervvel szemezett, éppen csak érezte, ahogy a keze megindul felé, amikor az a rohadék, szemüveges banya ott termett mellette. Nem szólította meg, csak megállt néhány méternyire tőle, és csípőre tette a kezét. Ez kétségkívül annak a jele volt, hogy kiszúrta magának Buchanant, és addig nem is tágít, amíg az ki nem teszi a lábát az ajtón. Buchanan sóhajtott, rákacsintott a halkonzervre, aztán továbblépkedett. S hogy bizonyítsa, neki is van helye a nap alatt, abból a néhány darab aprópénzből, mely a zsebében csörgött, kivett egyet, és tisztességgel kifizette a nyalókát, amit hirtelenjében kiemelt a tartójából. Hadd lássa a banya, hogy kivel van dolga.

A banyát azonban nem verhette át. Dörzsölt volt az, nem is vitás. Másnap is szemmel tartotta, és a következő napon is, és jó néhány héten át szemmel verte; Buchanan már- már azt hitte, hogy szégyenszemre be kell húznia fülét- farkát, és szupermarketet váltania. Csak remélhette, hogy nem mindegyikben téblából egy ilyen rohadék banya. Meg is tette volna, persze hogy megtette volna, ha a büszkeség nem tartja vissza. A vereség érzése szemét egy dolog: jobban tud fájni, mint ha lemetszik az ember fülét. Vagy éppen annyira. S már- már lemondott volna a whiskyről, amikor ráköszöntött az Isten ragyogó napja. Úgy ment be a szupermarketbe, hogy csak téblából egy kicsit a gondolák között, s legrosszabb esetben vásárol egy nyalókát, bár néhány nappal ezelőtt sikerült valahogy egyet, csak úgy, a zsebébe csúsztatnia, ami némiképpen felpezsdítette a vérét. Bement hát a markelbe, és várta, hogy a banya felbukkanjon előtte, ő azonban nem bukkant fel. Buchanan elképedve bámult ide- oda, úgy ugrált a szeme, mint egy beijedt béka, ám a banya nem volt sehol. Jó fél percig egy helyben toporgott, miközben azon törte a fejét, nincs- e valami átverés a dologban. Lehet, hogy a banya csapdába akarja csalni?

Na, abból nem eszel, gondolta. Nem olyan ember ő, akit csak úgy meg lehet vezetni. Vetett néhány vágyakozó pillantást a whiskysüvegekkel teli gondolára, majd gyorsan el is fordult tőle. A pénztár felé igyekezett.

Gyanította, hogy a banya taktikát váltott: arra vár, hogy elcsórjon egy üveget, a nadrágszárába dugja, vagy akár a segge környékére, és

akkor lecsaphasson rá.

A banya a pénztár közelében sem volt. Buchanant kiverte a veríték. Mintha valaki, egy láthatatlan lény marka elkapta volna a karját, és visszarángatta volna az üvegekhez. Megpróbált ugyan ellenállni neki, de túl nagy volt a kísértés ahhoz, hogy sikerüljön. Mire felocsúdott, már az üvegek előtt állt, s mielőtt a józan eszére hallgathatott volna, már benne is volt a nadrágja szárában az üveg. Óvatosan lépkedett a pénztár felé, mert a zsebe elcsúszott valahogy, és az üveg kellemetlenül verdeste a térdét. Még csak az hiányozna, hogy összerogyjon a pénztár előtt…

Nem történt baleset. A pénztárnál kamuból ismét vett nyalókát, örömében kettőt is, ami különben meggondolatlanság volt tőle. Elvégre eddig mindig csak egyet vett, sohasem többet, most pedig egyszerre mindjárt kettőt. Várta, hogy a banya előrontson valahonnan, diadalittas képpel a hátsó szobák valamelyikébe kísérje, és elkobozza tőle az üveget, de nem történt semmi ilyesmi. A pénztáros rezzenetlen képpel végezte a dolgát, és ő egykettőre odakint találta magát a whiskysüveggel együtt.

Akkora örömet érzett, hogy táncolni lett volna kedve tőle. Persze nem könnyű úgy táncolni, hogy az ember gatyájában egy üveg whisky lapul, és minden egyes erőteljesebb mozdulatára rásóz egyet a térdére. Hja, a győzelem néha fájdalommal jár, ami aztán később eltűnik, és nem marad más belőle, csakis a színtiszta mámor.

Most pedig itt fekszik a rongyos takarója alatt, kezében egy üveg whiskyvel, és mégsem boldog. Elégedettnek kellene lennie, szájában érezni a győzelem ízét, de nem érzi. Mintha valami nem stimmelne vele. A lelke mélyén tudta, hogy mi az, de megpróbált harcolni ellene.

Ez az ő whiskyje, ö szerezte, neki van egyedül joga elfogyasztani. Ki mit szerez, azé lesz. Senki nem vethet rá követ, amiért nem osztja meg senkivel. Senkivel, senkivel, senkivel. Még Sandróval sem, aki ott szuszog néhány méternyire tőle. Rendes srác, csak amolyan élhetetlen, az a típus, aki nem az utcára való. Egyszer megpróbálta végighallgatni a történetét, de Sandro olyan hosszú lére eresztette, ö meg annyira ki volt ütve valamilyen italtól – a rosseb sem emlékszik rá, éppen mitől – , hogy a mesélés közben úgy elaludt, mintha meztelen tündérek ringatták volna el. így aztán csak annyit tudott Sandróról, hogy valamiért kidobták a szülei abból a takaros kis házból, amelybe beleszületett, jobban mondva, csak az apja dobta ki, aki valójában a mostohaapja volt, és az anyja nem is tudott róla, hogy a görény megfenyegette Sandrót: ha nem húzza el a belét most azonnal, és nem tűnik el örökre a szeme elől, akkor álmában végez vele. Mármint Sandro álmában. Az anyja akkor éppen munkában volt, pedig már látszott rajta, hogy néhány nap, és Sandrónak kistestvére lesz, akinek már nem a mostohaapja lesz az anyja új férje, hanem az igazi apja.

Sandro ekkor úgy döntött, hogy lelép. És le is lépett. Ez persze már évekkel ezelőtt történt, és Sandro azóta itt is él, meg ott is, és olyan szerencsétlen balfácán, hogy olyat még a moziban sem lát az ember, pedig azok aztán tele vannak balfácánokkal. Szóval, valahogy összeakadt ezzel a Sandróval, aki most itt fekszik mellette. Fogadni merne, hogy éhes is, szomjas is, mert ez olyan fickó, hogy tízszer kell próbálkoznia valamivel, hogy egyszer sikerüljön neki.

Kihúzta a pokróca alól az üveget, és határozott mozdulattal lecsavarta a kupakját. Abban a pillanatban összefutott a nyál a szájában. Olyasféle illatot érzett, mint amikor néha elballagott a szuperben az illatszeres pultok előtt. Ilyenkor arra gondolt, hogy nincs az a pénz, ami elég lenne ahhoz, hogy engedje, hogy ráfújjanak egy ilyen szarból. Gyorsan el is húzott a pultok közeléből, nehogy rátörjön a hányinger. Ez az illat azonban egészen másmilyen volt. Maga a gyönyörűség. A csodák illata.

Szájához emelte az üveget, és nagyot húzott belőle. Hátradobta magát, és érezte, hogy elemi erővel tör rá a boldogság. Méghozzá olyan töményen, hogy akár még fát is lehetett volna vágni rajta. Mármint a levegőben lebegő illaton, persze.

S akkor belesajdult valami a szívébe. Nem szánalom volt ez, valami más. Nem tudta megmagyarázni magának, de valami olyasmit érzett, hogy jó lenne megbeszélni valakivel, milyen rohadtul belevaló dolog volt megszereznie ezt az üveg italt; hogy milyen fifikásan tette, és hogy nagy ravaszul sikerült kijátszania a csak rá vadászó banya éberségét. És talán még inni is adna belőle a másiknak, aki meghallgatja a kamu történetét. Persze csupán egy gyűszűnyit adna belőle. Vagy talán egy kicsivel többet is. Kétgyűszűnyit, esetleg.

Mielőtt még a másik énje, a fukar, tiltakozhatott volna, már meg is fordult, és a tőle alig néhány centiméternyi távolságban heverő Sandro felé nézett. Amikor pedig megszólalt, olyan idegennek érezte a hangját, mintha nem is az övé lett volna.

– Hé, Sandro! – mordult a másikra. – Alszol?

Sandro lassan megfordult, és rábámult.

– Mér' kérded, Buchanan? – kérdezte azon a szenvedő hangján, amit Buchanan annyira utált.

– Azér', mer' tudni szeretném – felelte.

– Nem alszok, csak hogy tudd.

– Mondok neked valamit, Sandro.

– Na, mit?

– Tüdőd, hogy a szuperben van egy banya…

Sandro sóhajtott.

– Rohadtul éhes vagyok – mondta. – És szomjas is. A banyát meg már ezerszer elmesélted.

– Ma történt valami – folytatta Buchanan.

– Elveszed feleségül?

Buchanan dühösen fújta ki a levegőt a tüdejéből. Hogy ennek a hülye Sandrónak milyen barom ötletei vannak!

– Ne marháskodj – mondta azért szelíden. – Átvertem.

– Kit? – ásított Sandro.

– Most mondom, nem? A banyát.

Sandro fel könyökölt. Mintha kezdte volna érdekelni, hogy mi történt Buchanannel aznap délután.

– És?

Buchanan csak erre várt. Előhúzta a takarója alól az üveget, és óvatosan, nehogy egyetlen cseppecske is kárba vesszen belőle, meglengette az orra előtt.

– Ehhez mit szólsz, Sandro?

– Te jó isten! – nyögte Sandro. – Te jóságos isten! Buchanan sóhajtott egy nagyot.

– Akarsz belőle?

Sandro keze remegett, ahogy az üveg felé nyújtotta.

– Tényleg adsz egy kicsit?

– Két nyeletet – mondta Buchanan. – Csak hogy tudd, kivel van dolgod. Két nyeletet, oké?

Olyan erőteljesen hangsúlyozta a *kettőt,* hogy Sandrónak világosan meg kellett értenie belőle: a kettő az kettő, nem három, és pláne nem négy.

Sandro betartotta a játékszabályokat. Ő olyan volt, hogy általában betartotta őket. Hogy aztán később elfajultak a dolgok, és már nem számolták a nyeleteket, arról igazából nem tehet senki. Talán csak azok, akik a whiskyt készítették.

Sandro fiatal volt, Buchanan viszont már az öregedés felé vette az irányt, így aztán ő hamarabb átcsúszott egy másik dimenzióba, mint Sandro.

Már nem érdekelte, hogy a whisky végül is az övé, Sandro pedig a vendége; jóleső köd borult rá, és ö boldog volt ebben a ködben.

Egészen addig, amíg a szürke ruhás fel nem bukkant előttük.

Ami pedig ezután történt, azt jó lett volna örökre elfelejtenie.

Csakhogy nem volt képes rá.

2.

Szóval, a szürke ruhás valaki egyszer csak ott állt előttük, és rájuk mosolygott. Buchanan megdörzsölte a szemét, és önkéntelenül is az üvegét kereste, de nem látta sehol. Valószínűnek tartotta, hogy Sandrónál rejtőzik a takarója alatt. Oda akarta nyögni neki, hogy adja vissza azt a rohadt whiskyt, elvégre ő lopta, az ö tulajdona, de nem

jött ki hang a száján. Nem és nem, és nem. Csak tátogott némán, mint a partra vetett hal.

Aki előttük állt, nő volt, méghozzá igencsak szemre- való teremtés. Hosszú, szőke volt a haja, égőn piros a szája, mindemellett még szárnyak is voltak a hátán. Nem vicc; valóban szárnyak voltak azok. Buchanannek kétsége sem lehetett afelől, hogy az illető angyal. Még az is megfordult a fejében, hogy valószínűleg a whisky illata csalta ide, hozzájuk. Felröppent a felhők fölé, egészen a mennyországig, ott egy angyal megérezte, szárnyra kapott, és leereszkedett hozzájuk, hogy kortyoljon egyet az istenek italából.

Buchanannek rekedt volt a hangja az izgalomtól.

– Sandro, figyelj… vendégünk van.

Sandro meg sem mozdult. Csak morgott valamit, amit Buchanan nem értett.

Amikor aztán végre sikerült megtalálnia az üveget Sandro takarója mellett, megpróbálta a kezébe kaparintani, hogy felajánljon a benne lötyögő maradékból kétnyeletnyit – szigorúan csak kettőt! – , az angyal ismét elmosolyodott. Szárnyait csattogtatva egészen közeljött hozzájuk. Buchanan ekkor már a kezében tartotta a zsákmányát, és az angyal felé akarta nyújtani. Csakhogy nem tudta. Mintha minden erő kifutott volna a karjából. És természetesen ki is futott. Valamint a lábából is. Mert hiába is akarta megmozdítani, azt sem sikerült. Csak nézte a mosolygós angyalt, és nem tudta, hogy így bénán és zavarodott fejjel mit is kellene tennie.

Az angyal ekkor ismét összecsattantotta a szárnyait, és a zsebébe nyúlt. Buchanan eközben arra gondolt – lassan kezdtek ébredezni a gondolatok az agyában – , hogy a ruha, amely az angyal testét borította, rabruha. Az a szürke daróc, amilyen a fegyintézetekben a rabok öltözéke. És még csíkok is vannak rajta, szorosan egymás mellett.

Buchanan azt gyanította, hogy valami furcsa és megmagyarázhatatlan történik vele. Valahogy visszakerült a távoli időbe. Akkorra, amikor még meg sem született. Csak nemrég mesélte neki valaki, egy másik hajléktalan a Roosevelt utca környéki csövestanyán, hogy ez az épület korábban börtön volt, egy szadista fickó parancsnokolt benne, és olyan dolgokat művelt a rabokkal, hogy még kimondani is nehéz. Főleg a női rabokkal, mert a börtön koedukált vagy mi volt. A fickó szerint számtalan gyilkosságot követtek el benne. A halottakat elégették vagy savban feloldották. Buchanan nem szívesen hallgatta a hasonló rémtörténeteket. Tisztában volt vele, hogy minden börtönnek – főleg a lepusztultalak vagy a már nem működőknek – megvan a maguk legendája, mint ahogy a régi, romos épületeknek általában. Az ilyen történetek aztán vagy igazak, vagy nem, ám azért minden bizonnyal bennük rejtőznek az igazság

csírái.

Miért ne lehetne hát, hogy ez a valaki, aki itt áll velük szemben, csíkos rabruhában, nem angyal, hanem egy meggyilkolt rab szelleme? Az az igazság, hogy az ilyesmikben hisz is az ember, meg nem is. Azt ö sem tartja valószínűnek, hogy a meggyilkoltak kísértetei itt táboroznak a romok között, és szabadidejükben hajléktalanokra vadásznak… De azért mégis lehet valami a dologban, valami természetfeletti.

Főleg, hogy a valaki éppen olyan volt, amilyennek a kísérteteket elképzeli az ember. Valahogy áttetsző, vagy mifene. Mintha nem lettek volna normális, emberi körvonalai; mintha hullámzott volna egy kicsit a levegőben. Persze nagyon is lehetséges, hogy ebben a hullámzásban az elfogyasztott whiskynek is jutott némi szerep. Bár azért azt nem mondhatta volna el magáról, hogy tökrészeg; érzékelte a világot, nem volt filmszakadása. Csupán a jóféle itóka telepedett rá az agyára, és hódította el az érzékeit.

Mindenesetre látta, amit látott, és érezte, amit érzett. Elsősorban azt, hogy az ital és a félelem bilincset rakott rá. Csak nézett tátott szájjal, és moccanni sem tudott, de ha tudott volna, sem mert volna. A jelenés egyszerűen megbénította.

A jelenés odalebegett Sandróhoz, fölé hajolt, majd gyengéden megszólította:

– Ébren vagy, Sandro?

Buchanan csak később emlékezett vissza rá, hogy az illető a nevén szólította Sandrót, mintha már régtől fogva ismerte volna. És Sandro válaszolt is neki. Félelemtől remegett a hangja, amivel Buchanant csak még mélyebbre rántotta a rémület mocsarába.

– I…gen – felelte furcsa hangon Sandro. – Ébren vagyok.

– Érted jöttem, Sandro – mondta erre az angyal gyönyörűséges hangon.

Sima volt ez a hang, ígérettel teli, mintha egy szerelmes hívta volna magához a párját. Buchanan úgy érezte, hogy sosem hallott még ilyen szép, melegen simogató női hangot.

– Tudod, miért jöttem? – kérdezte a hang.

Sandro erre már nem válaszolt. Mintha a torkában ragadt volna a szó.

– Hogy megöljelek, Sandro – mondta az angyal vagy kicsoda.

Bár Buchanan biztos volt benne, hogy Sandro moccanni sem tud majd a félelemtől, akárcsak ő, meghökkenve tapasztalta, hogy Sandro közel sem olyan tehetetlen, mint ö. Néhány pillanat kellett csak hozzá, hogy feltérdeljen a matracán, és kísérletet tegyen a felállásra is. Ez azonban már nem sikerült neki.

Buchanan látta, hogy az angyal vagy kísértet kinyújtja az ujját, és ezzel a kinyújtott ujjal mellbe löki Sandrót, aki erre, mintha golyó érte

volna, hanyatt esett, vissza a matracára.

Buchanan becsukta a szemét, mert nem akarta látni, hogy mi történik ezután. Ekkor kezdett csak igazán hinni benne, hogy a kísértet- angyal valóban meg akarja ölni Sandrót. Eddig valahogy abban bízott, hogy ami történik, az csak ostoba tréfa, vagy valami egyéb, aminek nincs sok értelme, de semmiképpen sem végződik rosszul a dolog. Még az is eszébe jutott, hogy a nő talán a whiskyjüket akarja, amelynek a maradéka még mindig ott lötyögött az üvegben. Ha meg tudta volna mozdítani a karját, talán oda is nyújtotta volna neki, hogy nesze, igyál, bébi, aztán húzz el, ne fecsegj annyi ostobaságot.

A jelenés leguggolt Sandro mellé, egyik kezét Sandro tarkója alá csúsztatta, és kicsit megemelte a fejét. Buchanan mellkasából úgy tört fel a nyögés, mint vulkánból a gőz. Nem üvöltött, nem jajgatott, csupán nyögött egy nagyot. Később arra gondolt, hogy elszalasztotta a pillanatot, amikor még eltakarhatta volna a szemét. Akkor soha nem látta volna, amit látott; soha nem véződött volna rá úgy a retinájára, vagy hogy a fenébe is hívják azt az izét, ami benne van az ember szemében, és az okosok szerint, ha arra rávéződik valami, soha nem szabadulsz meg tőle, hiába is próbálkozol vele. Nos, erre a retinára véződött rá az a jelenet, amikor a kísértet vagy angyal elvágta Sandro torkát. Egyetlen könnyed, laza mozdulattal. *Nyissz.*

Ha látott már szökőkutat, akkor ez az volt. Úgy spriccelt Sandro vére mindenfelé, mint egy megbuggyant tűzoltócső. Érezte a meleget az arcán, de nem volt ereje, hogy letörölje. Közben azt is látta, hogy az angyal szelíden rámosolyog Sandróra, és elveszi a kezét a tarkója alól.

Buchanan tudta, hogy az emberek egy része a halála előtt rugdalódzik a lábával. Egyszer látta, amint egy nagy kalapú texasi fickót elütött az autó valamelyik, ki tudja már, melyik autópályán. Ott volt a közelében, alig néhány méterre tőle, és még figyelmeztetni is akarta, hogy ne induljon neki az autópályának, főleg keresztbe ne, de a texasiban akkor már annyi volt a vitamin, hogy nem hallgatott rá. Egy kis furgon meg telibe kapta. Akkor látta, hogy a texasi, bár már fennakadt a szeme, még mindig rugdosott a lábával. Mintha éppen a túlvilág felé gyalogolt volna.

Valahogy így rugdosott Sandro is, miközben előbb magasba spriccelt a vére, aztán meg már sehova. Egyszerűen elfogyott neki, mint ahogy a whisky is az üvegből. Vagy legalábbis már alig maradt valami az alján.

Buchanan biztos volt benne, hogy ő következik, elvégre nem lehet másképpen. Látta az angyal arcát, sőt még most is látja, meg sem kísérelte elrejteni előle, márpedig azzal mindenki tisztában van, hogy hasonló körülmények között szemtanú nem maradhat életben. Hát akkor isten veled, világ!

Behunyta a szemét, hogy legalább azt ne lássa, amint az angyal az ö torkát is elmetszi. Amikor viszont úgy érezte, hogy ehelyett mellbe üti valaki, biztos volt benne, hogy nem a torkára kellene figyelnie, hanem a mellkasára. A csaj a szívére megy. Beleszúrja a kését, sőt, talán még ki is vágja. Egyszer olvasott egy cikket egy csomagolópapírnak használt újságban, hogy valamikor Amerika déli részén éltek olyan kis fickók, mármint termetükre nézve kicsik, akik azzal szórakoztak, hogy kivagdosták egymás szívét, és felajánlották a Napnak. Hát ha ez igaz, akkor azok a fickók nagyon fura alakok lehettek. Ez a csaj is ilyen szívkivágó lény lenne? Ahhoz viszont nem eléggé kicsi…

Csak percekkel később, amikor az angyal már nem volt sehol, döbbent rá, hogy nem ő vágta mellbe, hanem Sandro. Úgy látszott, neki nemcsak a lába mozgott halála előtt, hanem a keze is, azzal nyomott oda egyet neki. Szegény Sandro talán így akart segítséget kérni tőle.

Még egyszer megnézte Sandrót, aztán összepakolta a cuccát – nem volt nagy ügy, hamar végzett vele majd elindult kifelé. Nem kellett soká mennie, hogy kijusson az utcára, elvégre annyi lyuk volt a falon, hogy bármelyiken kimászhatott. A legközelebbit választotta, és kibújt rajta.

Rosszul tette.

Éppen belefutott egy zsaruba.

3.

Hamson seriffhelyettes ugyancsak meglepődött, amikor a fickó felbukkant előtte. Mitchell seriff megbízta, hogy estefelé nézzen be néhány elhagyatott épületbe, mert arról értesült, hogy csövesek húzzák meg magukat a romok között. Márpedig a csövesekkel vigyázni kell. A csövesek olyanok, mint a bolha a kutyában. Van, hogy nincs egy sem belőlük hetedhét országban, erről magad is meggyőződhetsz, aztán odaállsz a falhoz, pisilsz egyet, és mire végzel, azt tapasztalod, hogy az egész környék dugig van velük. Vagy vegyük a kutyát: reggel megvizsgálod centiméterről centiméterre, nem találsz benne egyetlen bolhát vagy kullancsot sem, ám mire eljön a dél, a kutyának már nem is kell mozgatnia a lábát, a kullancsok és bolhák viszik előre a hátukon. Hát, ilyenek a csövesek is. Ha egyet is meglát közülük, tuti, hogy elszórakozik vele egy kicsit. Levezeti azt a feszültséget, amelyet ez a furcsa nő, Mitchell papa kedvence, Debby O'Hara kelt benne. Olyan az a nő, hogy nehéz szavakat találni rá. Főleg neki, aki úgy általában nem a szavak embere. Néha úgy érzi, hogy el kell kapnia, letépni róla a ruhát… szóval valami ilyesmit tenni

vele, máskor viszont vissza kell fognia magát, hogy meg ne üsse. Rohadtul kívánja, ugyanakkor gyűlöli is. Ő az egyedüli, aki, amióta csak az eszét tudja, packázni mer vele, méghozzá nem is akárhogyan. Néha gúnyolódik is rajta. Látszik, hogy semmibe veszi őt. Hiába néz ki úgy, mint azok a szobrok, amilyeneket legutoljára a szomszéd város múzeumában látott. Európából hozták át őket, hogy az itteniek megnézhessék, pedig az izmaikon kívül nincs sok néznivaló rajtuk. Némelyiknek hiányzik a keze, lába, kettőnek még a feje is. Azért az látszik rajtuk, hogy nem voltak idegenek számukra a fitneszterem; nyilván abban az országban, ahol a modelijeik éltek, nem hanyagolták el magukat az emberek. Mint ahogy ö sem hanyagolja el; úgy néz ki, hogy még annak a mára már lottyadt izmú Schwarzeneggernek is kiguvadna a szeme az irigységtől, ha látná. Nem véletlen, hogy néha, amikor van ideje rá, órákig is képes elnézegetni magát a tükörben. Naná, hogy a csajok ragadnak rá. Kivéve ezt a Debby O'Harát.

Ez a nő aztán teli van rejtéllyel, nem is vitás. Néha az az érzése, hogy flúgos is egy kicsit. Úgy néz bele a vakvilágba, mintha nem is ezt a valóságot látná, mely körülveszi, hanem az ördög tudja, micsodát. Mintha egy másik világba kukkolna át. Persze ha hagyná, hogy közeledjék hozzá, ő aztán megváltoztatná, de meg ám! Eljátszadozna vele, amitől kitisztulna a csaj agya. Ha meg ettől sem, akkor néha kicsit meglegyintené, amire a nők általában titokban nagyon is vágynak. Na nem komolyan, azért nem verné meg, arra nem vinné rá a lélek, meg aztán ha kiszivárogna a dolog, egyből nekiesnének az illetékes aktivisták, akkor aztán búcsút mondhatna a seriffhelyettességnek.

Szóval, van a lányban valami, amit képtelen értelmezni. Azon kívül is, hogy láthatóan nem érdekli az ő személye. Egyáltalán nem. Már megtapasztalta, hogy Debby fütyül rá. Pasasa pedig van is, meg nincs is. Állítólag volt valakije, egy nagydarab fickó, akit csak Zsiráfnak hívtak, de aztán valahogy szétment a buli. Mitchell papa egyszer mondott neki néhány mondatot róla, már nem emlékszik rá, hogy mivel kapcsolatban került elő a neve, annyi biztos csak, hogy még a térdéig sem érhet fel a pasas. Inkább egy nyeszlett kamasznak tűnik, mint valamire való férfinak. Mindenesetre valami közbejöhetett, mármint kettejük közé, mert Debby egy idő óta olyan bánatos, mintha elveszítette volna a kedvenc karóráját. Lehet, hogy lassan eljön az ő ideje?

Persze azért nem lesz egyszerű a dolog, mivel az ö intellektusa alighanem veri a lányét, anyagi szempontból viszont ő – mármint Harrison seriffhelyettes – a nyomába sem érhet. Bár ez nem is olyan nagy baj, elvégre vannak olyan házasságok, amelyekben a nő többet keres, mint a férfi; ezt azért kompenzálni lehet valahogy. Az a lényeg, hogy nem kell sokat beszélni róla. Ő a férfi, az erős, az okos, s

bármennyire is csinos az a lány, sőt egyesek szerint kifejezetten szép, azért csak egy szürke kis veréb mellette. Tuti, hogy miután eltűnt az a Zsiráf, mint a lebukó nap, elsüllyedt a horizont mögött, lassan eljön az ö ideje, ha máris el nem jött.

Megtorpant egy pillanatra, mert eszébe jutott valami. Mi van akkor, ha ez a Debby O'Hara csak szívatja? Már régóta döglik érte, csak taktikai okokból nem mutatja. Odavan érte, legszívesebben még a lába nyomát is megcsókolná a homokban, csak éppen játszadozik vele egy kicsit. Lehet, hogy valóban így van? Oké, bébi, nincs ezzel semmi baj, játszadozzunk csak, játszadozzunk, aztán majd amikor már együtt leszünk, leszoktatlak ezekről az ostoba játékokról. Persze csak finoman, a kellemesen puha ágyikóban.

Harrison seriffhelyettes ekkor pillantotta meg a csövest. Egy jókora lyukon mászott ki annak a régi börtönépületnek a romjai közül, amely az egész utcafrontot uralta. Tulajdonképpen hatalmas sajt volt az egész, amelyben a fal hiányosságai voltak a lyukak. Egy ilyenen mászott ki a fickó, nagyobb csomaggal a vállán. Éppen akkor pillantotta meg a seriffhelyettest, amikor az őt. Buchanan lepődött meg jobban; tüsténT megpróbált visszamászni a lyukon, és talán sikerült is volna neki, ha nem gondolja meg magát. De meggondolta. Tett néhány tétova mozdulatot, majd ezt is abbahagyta, mintha nem akaródzott volna neki visszamenni az elhagyott börtönbe.

Harrison seriff helyettes azt is észrevette, hogy a fickó vérben úszik. Véres volt az arca, a keze, a ruhája, és még a cucc is véres volt a hátán. Ez aztán éppen elég volt ahhoz, hogy amilyen gyorsan csak lehet, kirántsa a pisztolyát a tokjából.

– Nocsak, nicsak – mondta évődő hangon, pedig nem annak szánta. – Hát maga meg kicsoda? Nyújtsa csak fel a magasba a kezét, de azon nyomban!

Buchanan habozott. Nem tudta, mit tegyen. Legszívesebben menekülőre fogta volna, de tisztában volt vele, hogy reménytelen vállalkozás lenne.

– Dobja le a cuccot a földre! – vezényelt Harrison. – De csak lassan, óvatosan. Oda, a fal mellé! Oké? Ha csak egyetlen meggondolatlan mozdulatot is tesz…

Buchanan nem tett egyetlen meggondolatlan mozdulatot sem. Pontosan tudta, hogy ilyen esetben hogyan kell viselkednie, elvégre nem először került kapcsolatba a törvény embereivel. Mindeddig nem is volt különösebb gondja velük, éppen ellenkezőleg. Többször is előfordult, hogy miután elkapták, bevitték valamilyen intézménybe, ahol megmosakodhatott, enni is kapott, sőt, igaz, ritkán, de még pár dollárt is a kezébe nyomtak. Ezért lassan, óvatosan, nehogy a zsaru félreértse valamelyik mozdulatát, lecsúsztatta a válláról a takaróját. Ekkor vette csak észre, amit már odabent észre kellett volna vennie: az

összetekert cuccból egy- egy vércsepp hullik le a földre.

És ezt a zsaru is észrevette. Mintha szorosabban markolta volna a pisztolyát, és az arcán sem ült barátságos mosoly.

– A falhoz állni! – vezényelt rideg hangon. – Lábakat szét, karokat az égnek, semmi mozgolódás, különben akkora lyukat lövök a hasadba, hogy a Himalája is elférne benne, sőt még maradna is egy-két méteres hézag közte és a bőröd között. Értve vagyok?

Buchanan bólintott. Gondolkodni már nem tudott, csak bólintani. Legszívesebben leroskadt volna a fal mellé, és hagyta volna, hogy a történelem átgázoljon rajta. De nem tehette; a zsaru ezt is rebellis mozdulatnak vehette volna.

Harrison helyettes seriff még mindig a fickón tartotta a pisztolyát, közben lehajolt, és kissé közelebbről is szemügyre vette az összehajtogatott takarót.

– Ez meg mi? – kérdezte csak úgy magától, de azért hangosan. Kissé meg is lepődött, amikor a fickó válaszolt rá.

– Sandro vére – mondta Buchanan mintegy mentegetőzve.

Harrison összerántotta a szemöldökét.

– Ki az a Sandro?

– Hát… egy barátom.

– Milyen Sandro?

– Csak Sandro.

– Aha. És hol van most az a Sandro?

– Meghalt – mondta Buchanan az igazságnak megfelelően.

– Aha. Te ölted meg?

– Dehogyis én! – tiltakozott.

Harrison ekkor még egyszer rákiáltott, hogy meg ne merjen mozdulni, majd gyakorlott mozdulatokkal átkutatta. Egy kis zsebkésen kívül nem talált a csövesnél semmit, amivel gyilkolni lehetett volna. Dühösen lehajította a bicskát a csöves mellé.

– Mivel ölted meg? – kérdezte. – Megfojtottad, mi? Vagy kővel verted szét a fejét?

– Én nem… én nem – tiltakozott Buchanan. – Én nem bántottam Sandrót.

– Akkor mitől véres a cuccod?

– Az angyal ölte meg! – visította elkeseredetten a csöves. – Csakis az angyal, ő tette!

– Kicsoda? – mordult rá a zsaru.

– Az angyal – ismételte Buchanan. Bár tele volt a feje whiskygőzzel, azt azért érezte, hogy nem volt valami hihető, amit mondott.

– Miféle angyal?

– Hát… csak *olyan* angyal.

– Milyen angyal?

– Szárnya volt – magyarázta Buchanan. – Két szárnya.

– Szóval szippantottál is – morogta a seriffhelyettes. – Nemcsak piáltál, hanem szippantottál is. Ilyenkor szokott angyalt látni a magadfajta. Gyerünk! – lökte meg Buchanan vállát. – Most szépen odasétálunk a haverodhoz a… Hogy is mondtad, kicsoda?

– Sandro.

– Oké. Odamegyünk hozzá, és megnézzük. De egyet mondok neked, pajtás: ne próbálj meg ostobaságot csinálni! Tudod, miről vagyok én híres, már- már hírhedt, pajtás?

Buchanan füle mellett úgy elszálltak a zsaru szavai, mint a kismadarak.

– Arról – folytatta a zsaru, tudomásul véve, hogy a csöves nem válaszolt a kérdésére – , hogy nem habozom, ha le kell puffantanom valakit, aki megérdemli, hogy le- puffantsák, márpedig te nagyon olyannak látszol, haver. Szóval, csak azt akarom mondani, hogy ha megpróbálkozol valamivel, akkor én minden habozás vagy sajnálat nélkül akkora lyukat robbantok beléd, hogy át lehet majd látni rajtad, egyenesen egy másik dimenzióba. Értve vagyok?

Buchanannek csak annyi ereje maradt, hogy bólintson.

A zsaru gyengéden megtaszította.

– Akkor hát indulj, pajtás! És egyre csak azon jár- tasd az eszed, hogy mit mondtam neked. Mindig csak erre gondolj, haver.

Hamson seriffhelyettes meg volt győződve róla, hogy a csöves hazudik. Miért is ne hazudna, amikor minden csöves hazudik. Mindegyiknek van valami a füle mögött, amire csak akkor lehet rájönni, hogy micsoda, amikor az ember a csöves füle mögé néz. Vagy le is tépi.

Amikor megpillantotta az áldozatot, kissé nehezebben kezdte szedni a levegőt. Harrison helyettes megszokta már a hullák látványát, még csak meg sem billent tőlük a lelki egyensúlya, ez a hulla azonban mégis megdöbbentette. Ha valakibe golyót eresztenek, az más, azon nincs sok látnivaló, ezek a nyakuk metszett halottak azonban átkozottul visszataszítóak tudnak lenni. Az ember csak nézi őket, aztán egyszerre szédülni támad kedve. Ilyenkor mély lélegzeteket kell venni, hogy más ne lássa rajta az undort. Mert egy igazi seriffnek nem szabadna undorodnia semmitől.

Buchanan megállt a halott mellett, és sírni kezdett. Maga sem értette, mitől és hogyan történt. Egyszer csak azt vette észre, hogy potyognak a könnyei.

Harrison seriffhelyettes összeszedte magát, és Buchananre mordult:

– Hol a kés?

– Mi…lyen kés? – nyögte Buchanan.

– Amivel elvágtad a torkát.

– Én nem! – tiltakozott Buchanan. – Én nem! Én csak… eszek a késemmel.

– Jól van – biccentett Harrison. – Majd a helyszínelők előkerítik. Olyan whiskyszag van itt, mintha felrobbant volna egy whiskys hordó. A pián kaptatok össze, mi?

– Én nem, én nem… – hajtogatta egyre csak Buchanan.

Harrisonon végigfutott ugyan a csábító gondolat, hogy össze kellene vernie a csövest, alaposan ellátni a baját, megbüntetni azért, amit ezzel a Sandro nevűvel csinált, bár ami azt illeti, ez is csak egy csöves volt, ezek meg annyian vannak, mint a legyek a szaron, nem árt, ha néha megritkítják őket. Csak hát nem teheti, mert ha a csöves elpofázza a dolgot, és látszik is rajta a keze nyoma, a végén még az az öreg hülye Mitchell ráhúzza a vizes lepedőt. A csajról, Debby O'Haráról már nem is beszélve.

– Az angyal… – mondta hirtelen Buchanan. Ellátottá a száját, a levegőbe meredt, aztán felemelte a kezét, és a szürke homályban vergődő épület sűrű levegőjébe bökte a mutatóujját.

Harrison önkéntelenül is felkapta a fejét, és csak azután jött rá, hogy óriási hibát követett el, amikor eszébe jutott, hogy annak idején az oktatója pont erre figyelmeztette: ha akciót hajt végre, ne engedje, hogy közben bármi is elterelje a figyelmét. Mert azok a disznók, akiket elkapott, mindenre képesek, csak hogy hintába tegyék. Sebesen lépett kettőt hátrafelé, készen rá, hogy a csövesbe eresszen egyet, amikor a csöves tágra meredt szemében észrevett valamit. Valami távoli mocorgást látott benne.

Most már óvatosabb volt. Kinyújtotta a másik kezét is, mellbe lökte a csövest, és ismét a mutatott irányba fordult.

És akkor megpillantotta az angyalt.

Tíz- tizenöt méternyire állt tőle, és felé mutatott valamit.

Egy vörösen csillogó, hosszúkás tárgyat.

Harrison biztos volt benne, hogy azt a kést látja, amellyel elvágták Sandro torkát.

És immár abban is biztos volt, hogy a gyilkosságot nem a könnyeit törölgető csöves követte el.

4.

Harrison seriffhelyettes még akkor is kételkedett benne, hogy jól látta, amit látott, amikor a jelenés már nem volt sehol. Elég volt egyetlen pillanat, hogy eltűnjön a szeme elől. Éppen csak ráfogta a pisztolyát, de mire elkiálthatta volna magát, az angyal vagy kicsoda a semmibe veszett. Mivel két lyuk is látszott a falban, méghozzá jó nagy, és mindkettő abban az irányban volt, ahol az angyal felbukkant, joggal következtetett rá, hogy ezek valamelyikén húzott ki a mennyország felé. Harrisonon erőt vett a vágy, hogy utánavesse

magát, ám még idejében a fékre taposott. A szeme sarkából a csövest figyelte, hogy nem próbál- e meg szórakozni vele, a csöves azonban nem úgy nézett ki, mint aki bármivel is megpróbálkozna. Csak ült, immár száraz szemmel, a lábát és a kezét rázogatva. Harrison arra gondolt, hogy valószínűleg a hideg rázza, de nem volt ideje részletesebben is foglalkozni a dologgal, mert a rádiójára kellett figyelnie.

– Na, mi van? – hallotta Mitchell papa hangját.

– Gebasz – mondta Harrison.

– Ez magánál mit jelent?

– Találtam egy hullát.

– És?

– Csak mondom. A régi börtön romjai között.

– A francba. Biztos, hogy jól hallom magát? Milyen hulláról van szó?

– Elvágták a torkát – felelte Harrison.

– Fiú vagy lány?

– Én vagy a hulla?

– Na, ne szórakozzon velem, Harrison! Tudom, hogy maga mókás kedvű fickó…

– Egy angyal vágta el – mondta Mitchell seriffnek.

Mitchell seriff nem válaszolt. A készüléke kattant egyet, és több mondanivalója nem lévén, elhallgatott.

Harrison helyettes sóhajtott, lecsüccsent a hulla és Buchanan közé, és azon törte a fejét, hogy nem álmodik- e.

Nem álmodott.

DEBBY

5.

Amikor az éjszaka kellős közepén sípolni kezdett a rádióm, ezeregyedszerre is megbántam, hogy néhány hónappal ezelőtt bevállaltam ezt a seriffhelyettességet. Az volt a helyzet, hogy nem voltam egészen magamnál, nem volt annyira tiszta a fejem, hogy felmérjem, mire vállalkozom. Mondhatnám úgy is, hogy alaposan magam alatt voltam. Életemben nem először, és feltehetően nem is utoljára. Ám ilyen mélyen még talán soha nem jártam. Ennek persze több oka is volt, a legfőbb ok azonban Zsiráfban keresendő. Zsiráf, akivel… akinek… Na mindegy. Egy biztos: Zsiráffal képzeltem el az életem még hátralévő részét, s ez az elképzelésem rövid idő alatt úgy szétpattant, mint a levegőben lebegő szappanbuborék.

Most mondjam, hogy azóta szerettem Zsiráfot, amióta csak megpillantottam? Mondhatnám, de akkor hazudnék. Csak lassan szerettem bele; lépésről lépésre alakultak a dolgok, s egyszer csak azt vettem észre, hogy nehezen tudnám már elképzelni nélküle az életemet. Természetesen ő is szeretett engem. *Akkor* azt hittem, hogy mindennél jobban, hogy számára én vagyok az első, a legfontosabb, én vagyok a világmindenség, és így tovább. Annál is inkább elhittem, mert ő is ezt mondta, amivel csak megerősítette bennem a hitet, hogy Isten is egymásnak teremtett bennünket. Akkoriban, nem is olyan régen, alig érintette a lábam a földet, sokkal inkább a levegőben lebegtem. Ha Zsiráf átölelt, a mennyekben éreztem magam. Úgy gondoltam, hogy ő is így érez. Csakhogy hamarosan rá kellett jönnöm: bár lehetséges, hogy ő is a levegőben lebeg velem, az egyik lába azért leér a földre, és nemcsak leér, hanem erőteljesen rá is támaszkodik. Persze ezt én akkor nem vettem észre, bár most, ahogy visszagondolok az akkoriban eltelt időre, azért mintha egy icipici gyanús kis bárányfelhő ott lebegett volna szerelmünk kéklő egén. Hogy a fene egye meg. Akkoriban, boldogságban úszva, nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget neki. A férfiak már csak ilyenek. És talán ez a szép bennük. Hogy a fene egye meg őket a bárányfelhőikkel együtt…

Nem mintha Zsiráfot más nő is érdekelte volna mellettem, nem erről volt szó. Ha így lett volna, észrevettem volna. De nem ez történt, nem bizony. Hogy mindenki megértse, mi volt ez a bárányfelhő, kissé részletesebben is ki kell térnem egy s másra. Nos, miután elvégeztük a főiskolát, Zsiráf egy szervezet szolgálatába állt, amelynek a feladata a haza védelme volt. Ez volt az a másik láb, amely lelógott a földre. Amikor egymásra találtunk, még nem gondoltam, hogy ez lesz a

végzetünk. Hogy egyszer majd ez vet véget a közösen igazán még el sem kezdett életünknek. Minderre sajnos csak akkor jöttem rá, amikor már az ujjamon volt az eljegyzési gyűrű, s ezeregyszer egymás fülébe suttogtuk, hogy te vagy a legfontosabb, te vagy a legjobb jó az életemben, hogy mindig együtt, soha külön, és így tovább. Csakhogy Zsiráf részéről ez egy nagy hazugság volt, bár elismerem, hogy csupán kényszer hatására cselekedett. Mint amikor valaki elkap egy betegséget, ami megváltoztatja egész addigi életét. Az a hivatás, melyet Zsiráf választott magának, éppen ehhez volt hasonló. Zsiráf egy olyan szolgálat tagja lett, amelynek az volt a feladata, hogy sok- sok ember számára biztosítsa a nyugodt és zavartalan életet. Csak éppen az volt a bibi benne, hogy én nem tartoztam azok közé, akiknek Zsiráf biztonságot nyújthatott volna. Én voltam az áldozat egy nagy cél oltárán.

Hogy pontosan megvilágítsam a dolgot: Zsiráf szenvedélyévé vált a munkája, amelyet ebben a titokzatos – vagy talán nem is annyira titokzatos – szervezetben végzett, s abban a versenyben, amely érte, mármint Zsiráfért folyt, nekem csak az ezüstérem jutott. Mire észrevettem, már késő volt. Zsiráfot annyira hatalmába kerítette a hivatása, hogy én csúfosan a háttérbe szorultam. Hiába voltunk két test, egy lélek, ahogy mondani szokás, Zsiráf testét néha hetekig sem láttam, s amikor végre végzett a feladattal, és én bárgyú módon azt hittem, hogy a béke és a boldogság ragyogó napjai köszöntenek ránk, megszólalt Zsiráf telefonja, én pedig rövidesen már csak hűlt helyét tapogathattam az ágyban. Hiába ígért füt-fát, hogy mostantól kezdve aztán soha többé. Soha többé, csak még egyszer, utoljára. Az első időkben még hittem neki, majd kénytelen voltam rádöbbenni, hogy hiába minden, ha Zsiráfhoz kötöm az életem, nagyrészt azzal tölthetem ezt a még hátralévő, reményeim szerint hosszú időt, hogy arra várok, mikor tér vissza hozzám, hogy felmelegítse az ágyam kihűlt felét. És ez a várakozás ezután is hetekig, sőt hónapokig eltartott, amikor pedig, idők múltával, amelyek alatt semmit sem tudtam róla, visszaoldalgott hozzám, olyan bűntudatos volt az ábrázata, mint a kutyáé, amelyik kilopja a hamburgert figyelmetlen gazdája tányérjáról. Jött bánatos kutyaszemekkel, bűnbocsánatért esedezve, ígéretekkel teli zsebbel, hogy mostantól kezdve aztán valóban soha, ígéretet kapott rá, hogy ezután… Ám ez az *ezután* soha nem következett be, éppen ellenkezőleg: jött a hajnali telefon, és nekem ismét hideg maradt az ágyam másik fele. Elmesélhetném, hányszor történt meg velünk, hogy már minden elő volt készítve egy hosszan tartó, nászúinak is beillő nyaralásra, már a kezünkben szorongattuk a jegyünket és az útlevelünket, amikor jött a telefon, ő pedig ment. És ismét az enyém lett az ezüstérem.

Egyszer aztán, egy tengeri út alkalmával úgy döntöttem, hogy nem

hiszek többé az ígéreteknek és a kutyaszemeknek. Lehúztam a gyűrűt az ujjamról és a szemetesbe hajítottam. Virtuálisan legalábbis. Azóta szabad vagyok, és boldogtalan.

Ami a munkámat illeti, köszönöm, jól megvagyok vele. És most nem erre a könnyelműen elfogadott seriffhelyettességre gondolok, hanem az igazira, amely végül is a kenyérkeresetet jelenti számomra. Társtulajdonosa vagyok egy ingatlanfejlesztő és – forgalmazó cégnek, amely akadálytalanul halad előre a maga útján. Nem sok gondom-bajom akad vele, és ez annak is köszönhető, hogy a tulajdonostársam, Mr. Amos McDaniel, apám hajdani üzlettársa, szenvedélyesen szereti a munkáját, még akkor is leveszi a vállamról a néha felbukkanó terheket, amikor talán nem is kellene. így hát van szabadidőm bőven, azaz csak lenne, ha Mitchell seriff nem húz bele ebbe az ostobaságba. Mondom én, hogy ostobaság, pedig talán nem is az. Közösségben élek, még akkor is, ha távolról sem ismerem minden tagját. Néha mégis úgy érzem, hogy az ingatlanfejlesztés mellett arra is teremtettek az istenek, hogy vigyázzak erre a kis településre, amennyire csak tudok. Ez pedig azt jelenti, hogy igyekszem megóvni minden bajtól.

Szóval, mint mondottam, egy ingatlanfejlesztő cég társtulajdonosa vagyok; a cégem virágzik, s most éppen egy régi börtönépület hasznosításán fáradozunk. Az épület nagyjából romokban hever, évtizedek óta gazdátlanul omladozik, jóllehet van gazdája, illetve annak a teleknek van tulajdonosa, amelyen a romhalmaz áll, s most a cégemnek jutott a megtiszteltetés, hogy gatyába rázza, pontosabban szólva, kacsalábon forgó kastélyt csináljon a romokból. Vagy így, vagy úgy. Vagy lebontjuk az utolsó tégláig, vagy tataroztatjuk – ez még a jövő zenéje lesz. Mindenesetre nem a távoli jövőé; már próbálgatják hangszereiket a muzsikusok. De erről még majd bővebben beszélek.

Arról is ejtenem kell néhány szót, hogy a társam, Amos McDaniel és a felesége – különben a barátnőm, Barbara McDaniel – nem voltak elragadtatva az ötlettől, hogy ha csak meghatározott időre is, de a seriff helyettese legyek. Nem mintha igényt tartottak volna megfeszített munkámra, erről szó sem volt, sokkal inkább féltettek, nehogy valami baj történjék velem. Mert a seriffi munka vagy hivatás, vagy az ördög tudja, micsoda, azért nem egészen veszélytelen dolog. Amikor Barbara megtudta, mit kért tőlem a seriff, és hogy jómagam fontolgatom, hogy egy évre elvállalom a munkát, egyből rémtörténetek egész sorát zúdította a nyakamba, mi minden történhet egy seriffhelyettessel, akár fiú, akár lány az illető.

Azonban ekkor már döntöttem, hogy segítek a seriffnek, a közösségnek. Lelkem mélyén viszont tisztában voltam vele, hogy csak kamu az egész; sem az unalom, sem a hivatás nem szólít, csakis Zsiráf elvesztése az egyetlen ok, amely arra késztet, hogy felvegyem az egyenruhát és a kalapot. Úgy éreztem, hogy ha nem végzek valami

időmet lefoglaló tevékenységet, megbuggyan bennem valami. Hiányzott Zsiráf, nagyon is hiányzott, de hát azt az életet sem tudtam volna felvállalni, ami mellette várt volna rám. Azt akartam, hogy én legyek az egyetlen szerelme, nem akartam osztozni rajta senkivel, még a hivatásával sem, amiről különben csak nyomokban tudtam, hogy micsoda. De ennyi elég is Zsiráfból, nem akarok nyavalyogni; seriffhelyettes voltam, és kész.

De hogy még hozzátegyek valamit az elmondottakhoz, tulajdonostársaim mellett voltak mások is, akik nem jártak haditáncot az örömtől, amikor értesültek a szándékomról, majd a döntésemről. Az első mindjárt Marisa volt, a házvezetőnőm. Marisáról annyit kell tudni, hogy első osztályú házvezetőnő volt, első osztályú védőangyal, és feltehetően még valahol Latin-Amerikában, marxista partizán korában, első osztályú gerilla. Ez utóbbi hivatását aztán valahol útközben elveszítette, amikor is az Egyesült Államok felé tartott, és nem is volt hajlandó beszélni róla többé. Csak néha tett olyan, csupán félmondatokra korlátozott megjegyzést, amelyekből arra következtettem, hogy akkoriban nem lehetett akárki.

Amikor Marisa értesült a szándékomról, csak nézett rám hitetlenkedve, majd megcsóválta a fejét.

– Magának elmentek hazulról – közölte, és nagyot fújt mérgében.

– Miért mondja ezt, Marisa? – kérdeztem meghökkenve.

– Maga nem tudja, hogy mit jelent, ha fegyvert fog a kezébe az ember – felelte.

– Már fogtam – tiltakoztam.

– Persze. A céllövöldében. Komolyan mondtam, amit mondtam. Magának gőze sincs arról, mit jelent a fegyver. Nézett már maga fegyvercsőbe?

– Előfordult – mondtam.

– Úgy istenigazából? – kérdezte. – Amikor lepereg maga előtt az egész élete, egyetlen töredékmásodperc alatt. Csupán egy fekete lyukat lát, és úgy érzi, hogy menten kiszalad maga alól a lába. Vagy van ennél rosszabb is.

– Igazán? – nyögtem.

– Bizony van. Amikor maga tartja oda a fegyvere csövét egy másik ember homlokához, és ugyancsak a másodperc töredéke választja el attól, hogy meg kellene húznia a ravaszt. Nem is tudom, a kettő közül melyik a rosszabb.

Ám azért én valami egyebet is éreztem ott bujkálni a szavai mélyén. A szemében is csillogott valami, amiről nem tudtam, micsoda. Talán icipici irigység lehetett. Hogy talán én még megtehetek valamit, amit ö már nem. Mintha már kihűltnek vélt parázs éledezett volna benne, ami természetesen már csak távoli emlék volt, semmi más. A régi idők emléke.

Mr. Hooker, a könyvelőnk sem volt boldog. Másfél méter magas társunk szintén megcsóválta a fejét, és morgott valamit az orra alatt, amit olyasminek véltem értelmezni, hogy *Istenem, mennyi hülye futkározik szerte a világban! Ez is, ahelyett hogy…* A többit már nem értettem, vagy nem akartam érteni.

Végül még azt a valakit kellene megemlítenem, aki valaha bizonyára rezzenetlen tekintettel nézett bele a fegyvercsőbe, sőt nemcsak hogy belenézett, hanem… Az ősnagymamámról, Báthory Orsiről van szó, aki a túlvilágról igyekszik igazgatni az életemet. Néha megjelenik előttem, és még ha nem is kérem, beleszól a dolgaimba.

Korábban ott hagytam abba, hogy az éjszaka kellős közepén sípolni kezdett a rádióm, recsegett, majd amikor megnyomtam a fogadást jelző gombot, Mitchell seriff hangját hallottam a készülékben.

– Te vagy az, Debby? – kérdezte.

Éreztem a hangján, hogy ő sincs valami virágos kedvében. Mitchell seriff olyan seriff volt, aki nappal tevékeny volt, éjjel azonban aludni szeretett. Ezért duplán haragudott azokra a gazemberekre, akik miatt álmatlanul kellett töltenie az éjszakát, és mivel a gazemberek általában éjszaka „dolgoznak”, Mitchell seriff nagyon nem kedvelte őket.

– Na, mit gondol? – kérdeztem nem egészen barátságos hangon.

– Azért válaszolhatnál tisztességes hangon is – korholt. – Na, figyelj ide, most szólt rám Harrison.

– Maga hajlandó éjszaka Harrisonnal társalogni? – hökkentem meg. – Én még nappal sem szeretek.

– Na, ne szórakozz velem, te lány – mondta a seriff. Szinte láttam, hogy kezd kivörösödni a képe. – Nem vicces a dolog.

– Már öltözködőm, seriff.

– Azt jól teszed. Szóval, Harrison fogott valakit.

– Kit? – nyúlkáltam a cipőm után.

– Egy hajléktalant – felelte Mitchell seriff.

Megállt a cipőm után nyúlkáló kezem.

– És maga ezért ébresztett fel? Most, amikor…

– Csak nincs nálad valaki?

– Ahhoz magának semmi köze, de nincs. Különben meg mi az ördög van azzal az izével… csövessel?

– Azt hiszem, kinyírt valakit.

– Harrison?

– A csöves. Kinyírta a haverját.

– Hát ez nem szép dolog – mondtam. – De ehhez miért kellek én és maga?

– Mert azért nem olyan egyszerű a dolog. Késsel vágta el a torkát.

Kedvetlenül igyekeztem felhúzni a cipőmet. Biztos voltam benne, hogy nem úszhatom meg a halottal való találkozást.

– És még?

– A hajléktalan fura dolgokról mesélt Harrisonnak.

– Mint például?

– Majd elmondja neked is.

– Azért ha tud valami izgalmasat, ne hallgassa el előlem.

– A hajléktalan szerint egy angyal nyírta ki.

– Angyal? Hol?

– A régi börtön romjai között. Tudod, arról az épületről van szó, amelyet a te céged akar valahogy gatyába rázni. Szóval nemcsak mint hivatalos személy van közöd a dologhoz, hanem mint annak az épületnek a tulajdonosa is…

– Csak forgalmazója – javítottam ki.

– Lárifári, ne köss bele minden szavamba! Na, abban az épületben ölték meg a fickót.

Amíg beszélt, szaporán járt a kezem, így mire befejezte, én is végeztem az öltözködéssel.

– Hé! Várj csak egy kicsit! – állított meg, mielőtt még kinyomhattam volna a készülékem gombját. – Nagyon azért ne túrd fel a környéket, mert reggel kisétálnak a városi zsaruk is, és nem szokták jó néven venni, ha addigra már felgereblyéztük a helyszínt.

– Nem nyúlok semmihez – ígértem.

Könnyedén ígértem, mivel tudtam, hogy úgysem fogom megtartani.

6.

A kép, ami fogadott, igazán nem volt étvágygerjesztőnek mondható. A hajléktalan véres volt, és vérben úszott Harrison szeme is a kialvatlanságtól.

Nem kellett három diploma ahhoz, hogy gyorsan felfogjam, mi történt. Adva volt két hajléktalan, egy majdnem üres whiskysüveg, erőteljes italszag a levegőben, és vér, mindenfelé rengeteg vér. Vérben úszott a hajléktalan takarója is, és vér csillogott annak a késnek a pengéjén, amely a földön hevert, a véres matrac mellett.

Harrison furcsán nézett rám. Mintha azt láttam volna rajta, hogy szereti is, hogy ott vagyok a közelében, meg nem is. Úgy gondoltam, jobb, ha válaszolok a ki nem mondott kérdésére.

– A seriff szólt, hogy jöjjek ide.

– Azt hittem, ő jön – mondta.

– Még az is meglehet – bólintottam.

– Azért kíváncsi lennék rá, miért küldte ide magát.

– Csak találgasson. Addig én körülnézek.

– Én már körülnéztem – mondta Harrison. – A dolog világos. Már le is vontam a helyszínből a megfelelő következtetést.

– Éspedig?

– A pasas kinyírta a haverját. Ennyi. Odatettem a kését a matraca mellé.

A földön heverő késre néztem.

– Ezzel aligha – mondtam, és a cipőm orrával kissé odébb löktem. – Ezzel még egy törpepapagájnak a nyakát sem lehetne ilyen ízlésesen elmetszeni, nemhogy egy emberét.

A szemem sarkából láttam, hogy a csöves rettegve nézeget, mintha valamiért nem tetszettem volna neki. Erre odaguggoltam mellé, és a karjára tettem a kezemet. Úgy megrázkódott, mintha kígyó mászott volna rá.

– Hogy van, Mr. …

– Buchanan – mondta. – Különben szarul.

Ismertem ezt az állapotot. Jól berúgott, aztán a vakrémület legyőzte a benne dolgozó alkoholt, és néhány percig képes volt összefüggően beszélni, majd lassan ismét kezdett visszasüllyedni oda, ahol már majd nem lehet értelmesen társalogni vele. Ezért nem is nagyon firtattam a jelentéktelenebbnek tűnő részleteket, igyekeztem idejében feltenni neki néhány fontosabb kérdést, mielőtt még zombivá változott volna.

– Úgy hallom, ma éjszaka egy angyallal találkozott, Mr. Buchanan.

– Ja – mondta a csöves. – Vele. Be is szartam tőle.

– Kés volt a kezében?

– Ja. Kés volt.

A késre mutattam a matraca mellett.

– Ez volt az?

– A francba, dehogy. Ez az én késem.

Biztos voltam benne, hogy igazat mond.

– És… hol volt az az angyal?

– Hát itt. Mindenütt.

– Miből gondolja, hogy angyal volt?

– Mer’ az volt.

– De miért?

– Hát mer’ volt neki szárnya.

– Biztos benne?

– Ja. Volt szárnya.

– Repült is vele?

– A franc se tudja…

– És miért ölte meg a haverját?

– Sandrót?

– Sandrót.

– A franc se tudja.

– És miért véres a maga kése?

– Mert… mert…

Egyszerre csak olyan fehér lett a szeme, mint a frissen mosott hó. Hátrahanyatlott, és elterült a földön. Harrison már- már emelte a lábát, hogy egy- két rúgással felébressze, de még idejében rákiáltottam:

– Hé! Ha belerúg, én magába rúgok.

Harrison elvigyorodott.

– A francba, ezt már szeretem, Debby. Elképzelem, hogy mi ketten, maga meg én, ilyen vadul…

Valahonnan a távolból sziréna hangját hallottam.

Úgy látszik, Mitchell papa meggondolta magát, és ő sem akar kimaradni a házibuliból.

7.

A hívásunkra érkezett városi zsaru, bizonyos Pedersen éppen csak megpöccintette a kalapja szélét, aztán egyenesen hozzám fordult.

– Hát akkor, mi is itt a látnivaló?

Nem köszöntem neki, mert ö sem köszönt nekünk. Az a kalapszélpöccentés is olyan kétértelmű volt, hogy akár egy orrvakarásnak induló mozdulat is lehetett.

Szótlanul rámutattam Sandróra. Mitchell seriffis vetett rá néhány pillantást, majd mélyet sóhajtott.

– Ez Sandro – mondta.

– Ismeri? – kérdezte a zsaru.

– Öt igen, de magát nem.

– Akkor valszeg még nem találkoztunk – mondta a zsaru. – Pedersen vagyok.

Mitchell seriff Buchananre fordította barátságos tekintetét.

– Te meg mi a francba keveredtél már megint, Buchanan, mi?

Buchanan összetette a két kezét.

– Én aztán semmibe, főnök. Hisz ismer engem, igaz?

– Éppen azért kérdezem.

– Esküszöm, hogy semmibe. Megittunk néhány nyeletet, aztán jött az angyal, és kikészítette Sandrót.

– Hát az biztos – mondta a seriff a halottra pislogva. – Miből gondolod, hogy angyal volt?

– Mer' repült – mondta ezen az éjszakán már ki tudja, hányadszor Buchanan.

– Én is repülök néha – mondta a seriff. – A múltkor is, szárnyak nélkül kiszálltam a kocsiból, amikor egy hozzád hasonló fickó elém tántorgott. Még a szélvédőt is kivittem.

– Hallottam róla, és imádkoztam is magáért – mondta Buchanan. – Inkább magamért kellett volna imádkoznom.

– Hát azt bizony jól tetted volna, haver – bólogatott Mitchell seriff. – Mert azt sejted, hogy kénytelen vagyok sittre vágni téged.

– Na de miért, főnök?

Mielőtt Mitchell válaszolhatott volna, a városi zsaru megunta a hallgatást, és közbevágott:

– Bocsánat, még kellőképpen be sem mutatkoztam…

– Nem is kell, a híre már megelőzte – mondta a seriff. – Buchanant mindenesetre én vágom sittre. Ez itt az én területem.

– Ebben téved, seriff – ellenkezett Pedersen. – Valszeg nincs tisztában vele…

– Buchanan itt marad, és kész! – szegezte le Mitchell papa. – Itt követte el, amit elkövetett, és addig marad itt, amíg én akarom.

– Valszeg ebben is téved – mondta Pedersen zsaru. – Jól van, nem akarok balhézni, bár megtehetném, de odabent szóltak, hogy vigyázzak, mert magával aztán nehéz jóban lenni.

– Valszeg igazuk is volt – mondta a seriff.

A városi zsaru csípőre tette a kezét, és nagyot ásított.

– Majd reggel kijönnek a helyszínelők, bár ha engem kérdezne valaki, akkor azt mondanám neki, hogy nem kell ide helyszínelés, totálra világos minden.

– Már amennyiben? – kérdezte Mitchell papa.

– Összebalhéztak a pián, aztán az egyik kinyírta a másikat. Világos, mint a nap.

– Na és mivel?

A zsaru megvonta a vállát.

– Valszeg késsel.

– De hol a kés?

– Valszeg eldobta. Ha keresgélnek egy kicsit, valszeg megtalálják. Különben meg elárulhatom maguknak, hogy ezen az éjszakán odébb is megöltek egy csövest. Christina Lake-nél, a vasútállomáson.

– Annak is elvágták a torkát? – kérdezte Harrison.

– A nyak stimmel – felelte a zsaru. – Csak nem elvágták, hanem megszorították. Addig szorongatta valaki, amíg a fickó, már akinek szorongatták, a nagy zűrzavarban elfelejtett lélegzetet venni, ha értik, mire gondolok.

– Valszeg – mondtam, mivel egy kicsit rajtam felejtette a szemét.

– Okos kislány – bólintott. – Már születésekor ilyen volt?

– A maga anyjához jártam óvodába – válaszoltam.

A zsaru elismerően kacsintott.

– Hát, maga tudja… Nem akarok vitázni magával, csinálok néhány felvételt, aztán itt sem vagyok.

Csinált néhány felvételt, és már ott sem volt.

Mi viszont még maradtunk egy kicsit.

8.

– Na, mi a helyzet maga szerint, Harrison? – kérdezte Mitchell a seriffhelyettest.

– Kinyírták – mutatott a hullára Harrison.

– Magától jött rá, vagy Ms. O'Hara súgott magának?

– Egy angyal nyírta ki.

Mitchell papa mogorván pillantott rá.

– Maga hisz az angyalokban, Harrison?

– Hogy a fenébe hinnék! – vigyorgott Harrison. – A vak is látja, hogy ez a fickó, ez a Buchanan sáros valamiben. Kíváncsi lennék rá, hogy nem vett- e el tőle ezt- azt.

Nekem jutott a megtiszteltetés, hogy még egyszer alaposan átkutassam a halottat, aztán Buchanant, majd a matracokat is. De semmit nem találtam, amiből bármire is következtethettünk volna.

– Lehet, hogy valaki csak szórakozott egy kicsit – mondta Harrison, aki le nem vette volna a szemét a fenekemről, amíg ott hajladoztam az orra előtt.

Nem vagyok ugyan szadista, de annyira utáltam Harrisont, hogy úgy gondoltam, megizzasztom egy kicsit. Direkt úgy riszáltam magam, mintha egy erotikus filmben én lettem volna a virágszedő lány, aki a ragyogóan kék ég alatt, sárguló búzamező szélén búzavirágot szed a kosárkájába, és úgy hajladozik, hogy az arra járók közül csak az nem veszi észre, hogy nincs rajta bugyi, aki vagy öreg, vagy vak, vagy nagyon hülye. Harrison egyik sem volt – bár a hülyeséget illetően azért lehetett volna vitázni róla egy kicsit – , mindenesetre észrevette, ahogy hajlongás közben erőteljesen kidomborodik az egyenruhám alól az, aminek vagy inkább amiknek ilyenkor ki kell domborodnia. Harrison szeme kocsányon lógott, és kissé el is kékült a képe, mintha csak csökkentett mennyiségű oxigén jutna a tüdejébe.

Amikor aztán megelégeltem a hajladozást, és kiegyenesedtem, Harrison megkönnyebbülve megtörölgette a homlokát.

– Akkor hát most mi is az ábra, seriff? – kérdeztem Mitchellt. – Mehetek vissza aludni, vagy itt őrizzük a fickó örök álmát?

– Szóljon a zsaruknak, Harrison, hogy amint tudnak, jöjjenek a helyszínelők, mert maga már nagyon unja a várakozást.

– Miről beszél, főnök? – hökkent meg Harrison. – Mintha azt mondta volna…

– Itt marad a hulla mellett, és őrzi, nehogy ellopják.

– Miért pont én? – morgolódott Harrison.

– Mert ha nem maga, akkor csak ketten jöhetnének szóba. Az egyik én vagyok. Remélem, nem kívánja, hogy hetvenéves fejjel…

– Dehogyis kívánom, seriff.

– Akkor már csak Ms. O'Hara maradna.

– Mi lenne, ha ketten maradnánk itt őrségben? – találta fel magát Harrison. – Szépen elbeszélgetnénk, és…

– O'Hara seriffhelyettesnek ki kell aludnia magát, nehogy pattanások nőjenek az orrán. Egy javasasszonytól hallottam, akit a múlt héten csuktam le, hogy ha egy lány nem alszik rendesen, pattanások nőnek rajta. Maga még nem hallotta, mi?

– Még nem, főnök, de…

– Nincs de! – szegezte le Mitchell seriff. – Marad, és őrködik. Ha szerencséje van, hamar megjönnek a helyszínelők, és akkor hazamehet. Ms. O'Hara, hátra arc! Gyerünk a kocsijához!

Harrison seriffhelyettes akkorát sóhajtott, hogy akár még a romos börtön fedelét is lekaphatta volna a légáramlat, ha már egy korábbi vihar a nagyját le nem kapta volna.

9.

Amíg a kocsijaink felé tartottunk, Mitchell seriff egyre csak a fejét csóválgatta.

– Nem tetszik itt nekem valami, Debby – mondta. – Te hogy vagy vele?

– Mire gondol, seriff?

– Hát erre az egészre. Maga szerint miért ölték meg ezt a szerencsétlen Sandrót?

– Ez a kérdés – mondtam nagy bölcsen.

– Ismerem Sandrót és Buchanant is, már ahogy az ilyen fickókat egyáltalán ismerni lehet. Ártalmatlan pi- ások, semmi egyéb. Egyikről sem tudom feltételezni…

– Nem hallott még olyat, hogy valaki, akiről senki nem tételezte volna fel, egyszer csak bepöccent, és vérfürdőt rendezett?

A seriff erre csak legyintett.

– Ugyan már, Debby, ne gyere nekem ezzel a tanmesével. Elképzelni sem tudom, hogy Buchanan megbolondult, és kinyírta a másikat. Főleg így… Azt még csak bevenném valahogy, ha összekaptak volna valamin, mondjuk a pián, Buchanan felkapott volna a földről egy téglát, és úgy vágta volna fejbe vele Sandrót, hogy az lett volna a végeredménye, amit itt láttunk. De hogy előre megfontolt szándékkal majdnem lefejezze, nos, ezt nem tudom elképzelni. Arról már nem is beszélve, hogy mivel tette volna? A bicskájával? Meg lennék lepve. Majd a helyszínelők keresgélnek egy kicsit. Ha megtalálják a kést, és ujjlenyomat is van rajta, akkor az isten irgalmazzon ennek a hülye Buchanannek. És nekem is, mert ez azt jelentené, hogy öregségemre elveszítettem a józan ítélőképességemet, és lassan abba kell hagynom a szakmát. Ez az *angyal* különben nagyon

nem tetszik nekem. Nagyon úgy néz ki, mintha valaki rá akarná tenni a szőrös mancsát arra a romos épületre.

– És ezért megöl egy hajléktalant, mi?

– Szerinted miért nem ölte meg a másikat is? Buchanan szerint megtehette volna. Ott hadonászott egy késsel az orra előtt, Sandrót megölte, Buchanant pedig sértetlenül hagyta. Vajon miért?

– Na, miért? – kérdeztem. – Maga szerint azt akarta, hogy Buchanan később el tudja mesélni, mit látott?

– Bravó, Debby, te aztán mindig fején találod a szeget. Bizony, ezt akarhatta. Hogy mindenki vegye tudomásul: angyal jár a romok között. A volt börtön el van átkozva, és ne próbáljon arra kutakodni senki.

– Kutakodni?

– Mászkálni, mit tudom én. Emlékszel még, amikor azzal *a másik épülettel* gyűlt meg a bajunk, amelyben lopott kocsikat tároltak?

Természetesen emlékeztem rá. Már csak azért is, mert akkor még Zsiráf és én…

– Szóval maga arra gyanakszik, hogy valaki olcsón meg akarja venni a telket, és egy jófajta kis gyilkossággal próbálja elhajtani a romok közül a betolakodókat? Azt akarja, hogy emiatt a romhalmaz börtön eladhatatlanná váljék, vagy leverni az árát? Erre gondol, seriff?

A seriff ismét meglegyezte magát a kalapjával.

– Őszintén szólva, ha szükségem lenne egy valamikori romos börtönre, és pénzem is lenne hozzá, hogy megvegyem, magam is indulnék a versenyben. Milyen jópofa lenne, ha rányomtatnám a névjegyemre, hogy seriff és börtöntulajdonos. Hogy tetszik? Most meg hová mész?

– Hová a fenébe mennék? – feleltem. – Haza, és megpróbálok még aludni egy kicsit. Remélem, ezen az éjszakán már nem gyilkolnak meg senkit.

Ha gyilkosság nem is, azért mégiscsak történt valami.

A gyilkossággal egy időben a hajdani börtön másik végében megkéseltek egy Kopeczky nevű részeget.

10.

Kopeczky nem volt hajléktalan, bár már csak néhány lépésre volt attól, hogy az legyen. A felesége még Harrisont sem akarta beengedni a lakásukba, nemhogy a férjét. Végül azért csak beengedte, akárcsak engem és a seriffet. No, de kezdjük az egészet az elejéről.

Éppen a kocsim mellett álltam, és egy laza kézlegyintéssel érzékeny búcsút akartam venni a főnöktől, amikor megszólalt a rádiója. Mitchell papának olyan rádiója volt, hogy talán még a túlvilágon is

hallották a hangját, pedig szerinte halkra volt állítva.

– Harrison vagyok – hallottam az ismerős hangot. – Ott van még, seriff?

– Hol a pokolban lennék? – dünnyögte a seriff. – És, ha megkérhetném, ne kiabáljon. Éjszaka van, és különben is lüktet a fejem.

– Hiszen halkan beszélek, seriff.

– Mi van, csak nem támadt fel a halott?

– Az nem, de visszajött az angyal.

A seriff majdnem kiejtette a telefonját a kezéből meghökkenésében.

– Most hol van?

– Újra elrepült. Összecsattantotta a szárnyait, és elrepült.

– Maga is látta?

– Én szerencsére nem, de Mr. Kopeczky igen. Szerinte már véres volt a kés, amivel megszurkálta.

Ekkor az következett, amire számítani lehetett. A seriff eltátotta a száját, rám bámult, és mintha kicsit üvegesnek láttam volna a szemét.

– A francba – nyögte. – A jó büdös francba!

Nagyjából ez volt a legkeményebb szitok, amit valaha is hallottam tőle.

És nem utoljára.

11.

Rosszul aludtam azon az éjszakán. Ha aludtam egyáltalán. Az álom és a valóság úgy összefolyt előttem, mint két csörgedező patak az erdő mélyén. Reggel, amikor magamhoz tértem, nem tudtam eldönteni, hogy mindaz, ami a fejemben kavargott, álom volt- e, vagy pedig a félig éber vergődés eredménye. Végül is egyre megy: rohadtul éreztem magam, mintha ittam volna, és közvetlenül utána átment volna rajtam egy úthenger. Mintha még Álmaim Asszonya, ősmamám is megjelent volna az ágyam mellett, és szokása szerint korholt volna valamiért. Nem sokáig tarthatott a dolog, mert képtelen voltam visszaemlékezni rá, hogy a tudomásomra akart-e hozni valamit, vagy csak azért jelent meg előttem, hogy bosszantson.

Ébredés után arra gondoltam, hogy be kellene mennem az irodámba, aláírni néhány papírt, amelyeket Mr. Hooker készített elő számomra, ám úgy döntöttem, előbb Mitchell papához nézek be. És jól is tettem, hogy így tettem.

Mitchell seriff az íróasztalánál ücsörgött, és a nyitott ablak előtt lengette a kalapját, mintha üdvözölne valakit. Amikor észrevett, megcsóválta a fejét.

– Tudod, ki az abszolút optimista ember, Debby? – kérdezte.

– Na, ki?

– Aki azt hiszi, hogy a szobában, amelynek nyitva az ablaka, és egy légy zümmög odabent, a légy a kijáratot keresi. – Sóhajtott, és becsukta az ablakot. – Túléli – tette hozzá.

Nem kellett megkérdeznem, kire gondol.

– Van rajta vagy tíz vágott és szúrt seb, de egyik sem életveszélyes.

– Maga szerint?

– Nem akarta megölni.

– Akkor nagyon kell értenie az anatómiához.

– Frászt – legyintett a seriff. – A karját és a lábát szurkálta meg, ahhoz meg nem kell anatómia. Akkor hát menj, Debby, majd később elbeszélgetünk.

– Hova menjek? – tátottam el a számat.

– Hát a kórházba, kincsem. Nézz ennek a Kopeczky-nek a szemébe. Az még megvan neki. Bár egy ilyen szurkálás után kész csoda. Na, igyekezz, lányom!

Tíz perc múlva úton voltam a kórház felé.

***

Mr. Kopeczky az ágyán ücsörgött. Amikor meglátott, először be akart bújni a takarója alá, aztán meggondolta magát, és felém nyújtotta a kezét.

– El akarok menni innen – nyögte. – Kérem, engedjenek el innen.

Meggondolatlanul az ágyára akartam ülni, ám amint meglebbentette a takaróját, olyan szagokat éreztem kiáramlani alóla, hogy inkább a sarokban álló székre csüccsentem.

– Hogy van, Mr. Kopeczky? – kérdeztem, mert valamivel csak el kellett kezdenem a beszélgetést.

– Hogy lennék? – nyöszörgött a megszurkált és összevissza fáslizott fickó. – Szarul vagyok. Valaki nekem esett, és megszurkált; itt is nekem estek, és bevarrták a sebeimet. Amikor aztán el akartam menni, akkor is nekem estek, és megfenyegettek, hogy ha nem maradok békén, bezárnak a hullakamrába. Pedig engem szurkáltak meg, nem én szurkáltam másokat. Maga meg kicsoda?

– A seriff helyettese – mondtam.

– Akkor vigyen ki innen. Nincs nekem bajom, csak ideges vagyok. Elvették a piámat, de nem adták vissza. Azt mondták, hogy itt tilos alkoholt fogyasztani, én pedig utálom az ilyen helyeket. Maga seriff vagy micsoda, jogában áll kiszabadítani engem innen.

– Megpróbálom – nyugtattam. – Ha segít nekem.

– Én? Miben segíthetnék? Ezek elvették tőlem…

– Mindenre van megoldás – mondtam. – Felteszek magának néhány kérdést.

– Csak csinálja gyorsan, az isten áldja meg! És hogy az a nő a fehér

fityulával a fején milyen erőszakos volt…! A feleségem is bejött, pedig őt nem kellett volna beengedniük. – Ebből is kiderült, hogy Mr. Kopeczky nem csöves, csupán egy tisztességben megőszült piás, aki éppen valamelyik bárból igyekezett hazafelé. – A francba a hülye fejemet – tette hozzá, amikor várakozva néztem rá. – Hogy pont arra mentem.

– Merre? – kérdeztem.

– Hát annak az elátkozott romnak a közelében. Azt gondoltam, arra rövidebb. Hogyan jutott eszembe az a marhaság, nem is értem.

– Marhaság? – érdeklődtem.

– Persze hogy az. Annak a romnak totál rossz a híre. Aki csak teheti, elkerüli.

– De maga nem kerülte el.

– Azért mondom, hogy hülye voltam. Az az igazság, hogy arrafelé kicsit le tudom rövidíteni az utat. Nem kellett volna arra mennem.

– Oké – bólintottam. – De arra ment. És?

– Hát… kicsit énekelgettem magamban. Az az igazság, hogy nem szeretek arra menni.

Megtörölgettem a homlokomat. A szag és a szobában uralkodó hőség valahogy nem tett jót nekem.

– Tehát énekelgetett. Miért?

– Hát, hogy bátorítsam magam. Eddy Thompson jutott az eszembe. Mintha megéreztem volna, hogy nem kell arra mennem.

– Eddy Thompson? Az ki?

– A barátom. Néha vele szoktam iszogatni. Tudja, hogy ő hogy járt?

– Majd maga elmondja nekem – feleltem.

Nem voltam igazán kíváncsi rá, hogy miképpen járt az a bizonyos Eddy Thompson, de ha azt akartam, hogy kijöjjön belőle valami, ami talán segíthet közelebb jutni a hajléktalan gyilkosához, türelmesnek kellett lennem. Mint a vadásznak, aki szarvasra vár.

– Szóval, az úgy volt, hogy Eddy ment hazafelé, miután elvált tőlem. Közben halkan fütyörészett. A régi temető mellett kellett elmennie, és arrafelé mindig fütyörészni szokott, hogy bátorítsa magát. Annyi mindent beszélnek az emberek… Maga szerint is előfordulhat, hogy egy- egy halott, aki valamit befejezetlenül hagyott ideát, nem tud nyugodni, és vissza-visszajár néhanapján?

– Erről inkább egy papot kellene megkérdeznie.

– Na, szóval, Eddy ment hazafelé, tök sötét volt, csak néhány utcai lámpa égett az út mellett, csillagok sem voltak, és hold sem, mert felhős volt az ég. Amikor a temetőhöz ért, vagyis a kapujához, éppen kibújt a hold a felhők közül, és Eddy szerint olyan fényes lett minden, mintha ezüstből kalapálták volna ki a világot. Még az öregasszonyt is.

– Milyen öregasszonyt? – kérdeztem.

– Aki a temető falán ült. Járt már maga a régi temetőben?

– Még nem – mondtam. – De lehet, hogy még majd megnézem.

Összeráncolta a homlokát, és rám meredt.

– Hol is tartottunk, kisasszony?

– Az öregasszonynál, aki a temető falán ült. Legalábbis a maga barátja szerint.

– Ja. Szóval az éjszaka kellős közepén, éppen akkor, amikor felkelt a hold, egy öregasszony ült a temető falán, és kötögetett. Érti maga ezt?

– Na és hogy volt tovább? – sürgettem, mert már nagyon mehetnékem volt. Úgy éreztem, hogy ezzel a pasassal lyukra futottam.

– Úgy volt – sóhajtotta Mr. Kopeczky – , hogy Eddy elcsodálkozott, hogy ott látja azt a kicsi öregasszonyt a temető magas falán, és mivel volt benne néhány adag whisky, és ilyenkor Eddy nagyon barátkozó szokott lenni, megkérdezte tőle, hogy mit csinál. És tudja, mit felelt az neki?

– Hogy kötöget.

– Ja. Pont ezt mondta. Talán hallotta már ezt a történetet?

– Véletlenül kitaláltam – mondtam.

– Pedig szó szerint ezt mondta. Még azt is hozzátette, hogy a férjének vagy ki a fenének köt gyapjúzoknit. Ekkor Eddy megkérdezte tőle, hogy nem fél-e így egyedül abban a sejtelmes holdfényben éppen a temető falán kötögetni, mert ő bizony nagyon is fél, még erre jönni is. Szóval, Eddy megkérdezte tőle, hogy nem fél-e élő emberként a temető mellett éjszaka… És tudja, mit válaszolt rá az öregasszony?

– Na, mit?

– Pontosabban szólva, amikor Eddy megkérdezte, nem fél- e, az öregasszony megvonta a vállát, és azt mondta, hogy *amíg éltem, én is nagyon féltem.* Jó, mi? Erre aztán Eddy a nyakába szedte a lábát, és elinalt, persze, ahogy tudott, mert az a néhány whisky azért kissé bizonytalanná tette a futását. így igaz, velem is megtörtént már, hogy futni akartam, de aztán nekiszaladtam egy hirdetőoszlopnak, és akkora búb lett a fejemen, mint az öklöm.

– Mr. Kopeczky, ha lehetne…

– Hát én is be voltam kákáivá, amikor a romhoz értem, mert annak a romnak nagyon rossz híre van. Azt mondják, sok ember van eltemetve valahol alatta a földben, legalább száz.

– Ezt meg kitől hallotta?

– Mindenfelé mesélik. De ez még a nagyapám korában történt. Aki bekerült abba a börtönbe, megnézhette magát. Egyenlő volt a halálos ítélettel.

Egyelőre nem akartam a börtönnel foglalkozni, az angyalról szerettem volna hallani valamit.

– Na, és hogy volt azzal az angyallal? – kérdeztem.

– Hát úgy, hogy egyszerre csak megjelent előttem. Mondom, hogy

dúdolgattam magamban, és Eddyre meg az öregasszonyra gondoltam. Pedig nem akartam rájuk gondolni, egyáltalán nem. Maga még nem vette észre, hogy ha az ember elhatározza, hogy nem akar valamire gondolni, hát holtbiztos, hogy rá fog gondolni? A franc se tudja, mitől van ez. Már előre kigondoltam, hogy a romok mellett nem fogok Eddyre és a temetőre gondolni, se arra a kötögető kísértet-öregasszonyra, és mégis rájuk gondoltam. Még fejbe is ütöttem magam az öklömmel, hogy ne gondoljak rá, de mindhiába. Rájuk gondoltam, amikor éppen a börtön elé értem, és gyorsabban próbáltam menni, amikor hirtelen elém penderült az angyal.

– Penderült? – kérdeztem, összehúzva a szemöldökömet.

– Ja. Penderült. Nagyon úgy nézett ki, mint aki éppen előtte *landolt* a földön.

– Ez mit jelent konkrétan?

– Hát, hogy leszállt az égből. Eddig ott repkedhetett a magasban a romok között, aztán, amikor észrevett engem, leszállt elém.

– És maga?

– Megdermedtem. Megálltam, és jéggé fagytam. Először azt hittem, hogy az öregasszony az, tudja, akit Eddy…

– Tudom – szakítottam félbe türelmetlenül. – Tehát?

– Először összecsukta a szárnyát.

– Volt neki szárnya? – kérdeztem.

– Na, mit gondol? Egy angyalnak ne lenne?

– A szárnyon kívül miből gondolta, hogy angyal?

– Mert… nem is tudom. Olyan volt a képe és a ruhája is… Egy angyal volt, na. Nagyon szép volt az arca, mint amilyenek a szentképeken látszanak. Sosem gondoltam, már amennyire egyáltalán foglalkoztatott a dolog, hogy az angyalok csúnyák lennének, de ez aztán igazán szép volt. Szépen ki volt festve.

– Mármint micsoda?

– Hát az angyal arca. Piros volt a szája, mintha vért ivott volna. És az arca is piros volt. A szeme alja is ki volt festve, és a szempillái is szép hosszúak voltak. A ruhája pedig… egy szürke köpeny volt.

– Esetleg le tudná írni, milyen volt az a köpeny?

– Olyan izés… kockás vagy mi. Sál is volt a nyakán, alighanem selyemsál.

– Ha látná, felismerné?

– A sálat?

– Az angyalt.

– Én nem is tudom. Csak annyira emlékszek, hogy szép volt.

– Nem volt valami különös ismertetőjele?

– Mire gondol, kisasszony?

– Mondjuk egy vágás az arcán, vagy egy feltűnő anyajegy.

– Nem emlékszek ilyesmire.

– Szóval, ott tartunk, hogy megjelent maga előtt az angyal. Maga szerint *landolt.* Igaz?

– Ja. Leszállt elém az égből.

– Maga erre lefagyott, igaz?

– Igaz.

– És tovább?

– Hát… mondani akartam neki valamit, de nem tudtam mondani semmit, mintha megnémultam volna. Az az igazság, hogy nem gyakran történik meg velem, hogy egy angyal száll le elém. De azért gondoltam valamire, amitől remegni kezdett kezem-lábam. Akkor már nem voltam lefagyva. Arra gondoltam, hogy ez az angyal valamelyik halott lánynak a szelleme lehet.

– Milyen halott lányé?

– Hát azok közül egyé, akiket a börtönben megöltek. Azt mondják, hogy a börtönőrök nagyobb gazemberek voltak, mint akiket őriztek. Akkoriban nők is voltak a börtönben, és azt hallottam, hogy sokan bementek, de sokkal kevesebben jöttek ki, mint akik bementek. Érti, hogy gondolom?

– Csak folytassa, Mr. Kopeczky!

– A börtönőrök rájártak a fogoly nőkre, ezért mielőtt lejárt volna az idejük, és ki kellett volna engedni őket, és félő volt, hogy beszélnek majd róla, mik történtek velük a börtönben, megölték őket, és eltüntették a holttestüket. Arra gondoltam, hogy ilyen lehet ez az angyal is. Azzal is tisztában voltam, hogy nem véletlenül szúrt ki engem magának. Jobban mondva, ez nem akkor jutott az eszembe – akkor csak az járt benne, hogyan tudnék elmenekülni előle – , hanem később, amikor már megtörtént az a dolog.

– Azt mondja, nem véletlenül szúrta ki magát az angyal? Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy a dédapám is a börtönben dolgozott.

– Börtönőr volt?

– Valamilyen szakértő vagy előmunkás, nem tudom pontosan, hogy hívták az olyat. Az volt a dolga, hogy azoknak, akik a műhelyekben dolgoztak, megmutassa, hogyan kell csinálni, amit csinálniuk kellett.

– Értem – bólintottam.

– Erre gondoltam. Fogalmam sincs persze, hogy mit csinált ott a dédapám, ha csinált valamit egyáltalán, de amikor gyerek voltam, egyszer hallottam, amikor a szüleim beszéltek róla, és az apám azt mondta, hogy a dédapám egy szadista állat volt. De erre csak azután gondoltam, miután bekerültem ide. Tényleg, Ms. Seriff, kérem, könyörgők, szabadítson ki innen!

– Várjon csak egy kicsit – csillapítottam. – Még el sem mesélte, mi történt azután, hogy az angyal ott „landolt” maga előtt.

– Előhúzott valahonnan egy kést, valszeg a köpenye alól, mert

valamilyen köpeny volt rajta, szürke színű, és olyan durva anyagból, hogy nem illett a szép arcához. Szóval előhúzott egy kést, és belém szúrta. Csak úgy lendületből.

– Erre maga?

– Őszintén szólva, észre sem nagyon vettem. Csak annyit láttam, hogy ott kalimpál előttem a keze, és éreztem valami kis fájdalmat is, de éppen csak valamennyit. Aztán itt is éreztem, meg ott is éreztem, és a keze is egyre csak ott kalimpált az orrom előtt. Akkor egyszerre csak belém nyilallt a félelem, hogy történik velem valami, és akkor elkezdtem ordítani.

– Azt gondolta, hogy az angyal valójában ördög, mi?

– Nem gondoltam én semmi ilyenre, csak éppen nem tudtam, mi történik velem. Menekülni akartam, de nem tudtam, mert az angyal elgáncsolt.

– Elgáncsolta? – ámultam el.

– Ja, elgáncsolt. Arra emlékszek, hogy a földön feküdtem, a hátamon, az angyal meg rajtam lovagolt, és akkor láttam, hogy egy kést tart a kezében, és elhúzza a torkom előtt. Még becsinálni sem volt időm. Aztán egyszer csak leszállt rólam, és már nem is láttam sehol. Egyszerűen eltűnt. Azt hittem, elvágta a nyakamat, és egyre csak az járt a fejemben, hogy lassan elvérzek, mert az angyal elmetszette a torkomat, és most egyre folyik a vérem, és néhány perc múlva már halott leszek. És ha abba a régi temetőbe temetnének, ha még működne, akkor én is kiülhetnék a kőfalra, az öregasszony mellé, és kötögethetnék, és ha Eddy arra jönne, jól ráijeszthetnék. Aztán a nyakamhoz nyúltam, és rájöttem, hogy nincs is elvágva.

Úgy gondoltam, éppen eleget hallottam, de azért mielőtt távoztam volna, megkérdeztem tőle, hogy nem akar- e még valamit elmondani az angyallal kapcsolatban.

– Hát, éppen lenne valami… – mondta bizonytalanul.

– Na, és micsoda?

– Az, hogy dögöljek meg, ha még egyszer arrafelé megyek éjszaka. Most pedig szóljon néhány szót az érdekemben, seriffkisasszony! Haza szeretnék menni, mert attól félek, hogy itt hamarosan kitör rajtam az elmebaj.

12.

Alaposan kidolgoztam a tervemet, még az esetleges kockázatokkal is számoltam, és hogy mégis félrement az egész, annak Harrison volt az oka. Mint úgy általában. Harrison volt a hivatal rossz szelleme: bármihez is nyúlt, többnyire balhé kerekedett belőle.

Estefelé hazamentem, ahol házvezetőnőm, Marisa a maga

zsörtölődő módján fogadott.

– Hol a fenében járt megint? – morgott rám. – A frász tört ki maga miatt. Órák óta melengetem az ebédjét. Hol kihúzom a sütőből, hol meg visszarakom. Maga még nem értesült arról, hogy feltaláltak egy készüléket, amelynek az a neve, hogy *telefon* he?

– Akadt fontosabb dolgom is, Marisa – mondtam kedvetlenül. – Sokkal fontosabb.

– Igazán? – tette csípőre a kezét. – Na, és mi lenne az?

– Gyilkosság – mondtam nyomatékkal.

Marisa összeráncolta a szemöldökét.

– Hány?

– Mi hány? – meredtem rá.

– Hát halott.

– Egy. Meg egy majdnem gyilkosság. Nem elég ez magának?

Marisa az ég felé emelte a szemét, jobban mondva, a mennyezet felé.

– Édes Jézusom, hogy maga miket beszél! *Annak idején* egy gyilkosság miatt még a reggeli kávémat sem mulasztottam el. Aztán hogy történt az az izé?

Nem tudom, miért, de valamiért el kellett mesélnem neki a történteket. Marisa szó nélkül hallgatta végig, aztán megvonta a vállát.

– Nagyon úgy néz ki, hogy valaki valóban a hajléktalanokra utazik. Különben én sem kedvelem őket.

– De azért nem gyújtaná fel őket, vagy nem vágná el a torkukat.

– Mikor hogy – mondta Marisa, és valójában nem látszott rajta nagy megrendülés. – Úgy kellett ez magának, Debby, mint jegesmedvének a télikabát – folytatta. – Megvan magának a jó helye, kellemesen hűvös irodája, pénze is van elég, mi a fenének kell magának ez a hülyeség?

Nem is kellett megkérdeznem tőle, hogy mire gondol. Tisztában voltam a seriffhelyettesi tevékenységgel kapcsolatos véleményével.

– Ezt már megbeszéltük egyszer, Marisa – mondtam.

Erre is csak morgott valamit, de már nem szólt visz- sza.

Futólag megebédeltem, aztán visszavettem az egyenruhámat és a kalapomat. Ezen Marisa már meg sem lepődött igazán, de azért megkérdezte, hogy most éppen hova a fenébe készülök.

– Csak rövid időre megyek el – feleltem.

– A romokhoz megy, mi?

– Semmi köze hozzá – tértem ki a válasz alól.

– Mondok én magának valamit – tette csípőre a kezét. – Néha megtörténik, hogy valaki csak rövid időre ugrik el valahová, legalábbis a szándéka szerint, aztán majd csak akkor tér vissza, hogyha az angyalok fújdogálni kezdik az utolsó ítélet trombitáit. Volt

egy ismerősöm, bizonyos Gonzales, a másik neve nem érdekes, aki arról volt nevezetes, hogy azt hitte a szerencsétlen, halhatatlan. Egyszer éppen nálam járt… hm… mert közeli barátságban álltunk, és amint… hm… beszélgettünk, egyszer csak rá akart gyújtani, de rájött, hogy elfogyott a cigarettája. Azt mondta, leugrik a sarokra, és hoz egy dobozzal. Én persze figyelmeztettem, hogy bizonyos körülmények miatt jobb, ha marad a fenekén, majd én lemegyek, ha annyira akarja, de ő nem és nem, azt mondta, nem marad sokáig, éppen csak megveszi a doboz cigijét, mond valamit Manolónak, a trafikosnak, és már itt is van. Na, akkor láttam utoljára. Kiáltást hallottam, lövéseket, majd sziréna hangját. A hullaszállító kocsi szirénázott, bár sosem értettem, hogy mi a fenéért. Aki benne fekszik, az már nem siet sehova. Gonzales sem sietett.

– Kösz, hogy megpróbál jókedvre deríteni, Marisa – mondtam.

– Nehéz magával törődni – sóhajtotta. – Legszívesebben magával mennék.

– Még csak az hiányozna! – tiltakoztam. – Nem akarok kinyírni senkit.

Marisa megvonta a vállát.

– Én sem akartam soha, tehetek én róla, hogy néha úgy sikerült? Egyszer például sétálni indultam egy tó körül – nem fontos, hogy hol – , ártatlan sétának szántam, és mi történt? Rám támadtak, Debby. Néhány rohadék kiszúrt magának, és nekem esett. Én meg előkaptam a pisztolyomat, és *bumml*

– Bumm?

– Hát… kinyiffantak.

– Maga egy ártatlan kis sétára pisztollyal indult, Marisa? – csodálkoztam.

– Hja, arrafelé, ahol akkoriban éltem, a stukker úgy hozzátartozott a hétköznapi viselethez, mint a nyaklánc vagy a műfogsor. Ha csak *egy* stukker volt nálam, úgy éreztem, hogy nem is vagyok felfegyverkezve. De ezeknek az időknek már vége, Debby, most már ha akarnék, sem sétálhatnék a tó partján – sóhajtotta.

– Megjavult a közbiztonság? – hitetlenkedtem.

Marisa elvigyorodott.

– Kiszáradt a tó.

Megrázta a fejét, és összeszedte az elmosni való edényeket.

13.

A valamikori börtön hatalmas tömbje úgy magasodott előttem, mint egy jókora hegy. Ha nem jártam volna benne már korábban is, biztos, hogy a bejáratot sem találtam volna meg. Ez esetben

valamelyik jókora lyukon kellett volna bemásznom a belsejébe.

Nem vagyok gyáva lány, ezt senki sem állíthatja rólam; aki kijárta Félszemű magániskoláját, az nem ijed meg a saját árnyékától. Ennek ellenére majdhogynem megszeppentem, ahogy ott álltam a hatalmas hodály közepén, háromemeletnyi fal között. Fent, a magasban körfolyosók futottak, amelyekből fekete „szájak" tátog- tak felém. A „szájak" hajdani cellák bejáratai voltak, némelyikük előtt még ott feküdt a betonon a ledöntött vasrácsos ajtó. Néhány közülük viszont a zsanérján maradt; úgy lógott, mintha tornamutatványokkal kedveskedne a behatolónak. A hodály nem volt üres, telistele volt limlommal: asztalokkal, székekkel, hajdani fali polcokkal, szekrényekkel, pokrócokkal, ágyakkal, törött vécécsészékkel, és ki tudja, még mikkel. Látszott, hogy gyakran gyűlnek össze közöttük nem kifejezetten a társadalmi elitből származó fickók, hogy nyugodtan betermelhessék a napi adagjukat, legyen az narkó vagy akár alkohol. Mindenesetre úgy éreztem, mintha egy megalomán garázsvásár felhalmozott kacatjai között lennék. És még valami egyebet is éreztem. Mintha ősnagymamám szólt volna hozzám az idő és a tér távolából, hogy figyelmeztessen valamire. Akárhogyan is erőlködtem azonban, nem hallottam semmit. Nem is arra gondoltam, hogy hangosan beszél hozzám, hiszen még soha nem hallottam a hangját, ősmamám csak mutogat, nekem pedig ki kell találnom, hogy mire utasít, mert az ősnagyim olyan személyiség, hogy csak utasításokkal társalog velem. Vártam, hogy hullámozni kezdjen előttem a levegő, s megpillantsam szép, komoly, de gyakran mérges arcát, és megpróbáljam kitalálni, hogy mi a szándéka a megjelenésével – egyelőre azonban hiába.

Őszintén szólva, nem voltam egészen tisztában vele, miért is jöttem ide. Természetesen a saját szememmel is meg szoktam nézni azokat az objektumokat, amelyeknek ügyes- bajos dolgaival a mi cégünket bízta meg az önkormányzat. Leginkább értékesítés volt a feladatunk, bár néha még az állapotfelmérést is mi végeztük. Úgy éreztem, hogy sokkal könnyebben tudok döntéseket hozni, ha az irodai papírmunka közben magam elé tudom idézni a nevezett objektumot. Ami a börtönt illeti, már többedszer jártam benne: egyszer vagy kétszer Mr. Hooker, a könyvelőnk és időnkénti értékbecslőnk kíséretében, majd másik minőségemben mint seriffhelyettes, éppen a tegnapi napon. Akaratlanul is arrafelé fordultam, ahol két kisebb ládahalom között Buchanan és Sandro ütötte fel a tanyáját. Még a megalvadt vért is láttam a töredezett betonpadlón.

Egy leszakadt ajtajú, jókora vasszekrényhez dőltem, és megpróbáltam kitalálni, milyen is lehetett itt az élet, amikor még működött a börtön. Az ajtók akkor még a helyükön voltak, s a rabok kiáltozása töltötte be a teret. Elképzeltem, ahogy az ételt vagy olvasnivalót osztogató fogoly végigtolja a kézikocsiját a folyosókon,

minden egyes cella előtt megáll, és megkérdezi a „lakót”, hogy mit óhajt. Káposztalevest vagy Tolsztoj *Háború és békéjét.* Magam előtt láttam az egyenruhás fegyőröket, amint komor képpel, vagy épp ellenkezőleg, vigyorogva ütögetik gumibotjukkal a cellák rácsait. *Ilyen az emberiség,* gondoltam magamban, az egyik része be van zárva, a másik része pedig őrzi. Jó esetben a kisebbik rész van a rács mögött.

Idáig jutottam a gondolataimban, és ismét azon kezdtem volna töprengeni, hogy tulajdonképpen mi az ördögöt keresek én itt, amikor zörgést hallottam a bejárat felől. Aztán lépéseket. Valaki közeledett. Talán egy csöves, aki itt akarja meghúzni magát éjszakára. Őszintén szólva, azért csodálkoztam volna rajta. A csövesek már valamennyien tisztában lehetnek azzal, mi minden történt a rombörtön falai között, és óvakodnak kitenni magukat az elképzelhető veszélynek. Ahol egyszer meggyilkoltak egy csövest, onnan jó időre eltakarodnak a többiek, és csak akkor térnek vissza, ha az elkövető már biztos helyen van – vagy lakat alatt, vagy a temetőben.

Úgy általában utálok szekrényekben bujkálni, nem is fordult elő velem gyakran életem során. Már gyermekkoromban is viszolyogtam a zárt helyektől, bár ezzel nem szoktam büszkélkedni. Mindezek ellenére sosem haboztam, ha más megoldás nem lévén, mégiscsak be kellett másznom valamilyen szűk helyre. Ezúttal is, miután meggyőződtem róla, hogy valóban közeledik valaki, nem tehettem egyebet, mint hogy beugrottam a szekrénybe.

Akkor döbbentem csak rá, hogy a szekrény bizony már lakott, és a lakója éppen bent tartózkodik. Sőt, alighogy horgonyt vetettem mellette, átkarolta a nyakamat, és a fülembe suttogta:

– Ha nem marad nyugton, megfojtom.

Nyugton maradtam. Ő pedig behúzta a szekrény rozzant ajtaját.

14.

A kar, mely átölelt, erős, izmos volt, és kellemes illat áradt belőle. Mivel tisztában voltam vele, hogy a csövesek nemigen szoktak illatszerben fürdeni, ez megnyugtatás helyett csak tovább növelte az aggodalmamat. Tapasztalatom arra tanított, hogy a csövesek sokkal kevésbé veszélyesek, mint azok az illatos fickók, akik az éjszakában kóborolnak. Nagyon nem szerettem volna, ha holnap reggel ismét leparkol a hullaszállító a rom előtt, és engem visz egy nem retúr utazásra.

A keze, amelyet a számra tapasztott, nem volt kérges, ám nem volt sima sem, és nem volt büdös. Olyan volt, amilyen egy bérgyilkos keze szokott lenni.

És a beszéde, te jóisten! Megpróbáltam kitalálni, milyen fajta lehet,

de képtelen voltam rá. Jól beszélt angolul, de fura kiejtéssel.

Mert beszélt. Igaz, hogy nem sokat mondott, ám annak jelentése volt, méghozzá nagyon is határozott.

– Ha nem marad nyugton, kinyomom a szemét – mondta.

A lépések a bejárat felől közeledtek. Bárki is volt az, mellőzte az óvatosságot. Úgy gyalogolt be a hodályba, mint elefánt a porcelánboltba. Kezében zseblámpa világított, s a fény ide- oda cikázott a bútorok, a téglarakások és a viseltes vécécsészék között.

– Ez meg ki lehet? – dünnyögte mellettem a fickó, és mintha ezzel együtt kicsit engedett volna a szorítása a nyakamon. Feltehetően csak magától kérdezte, mert nem várt választ rá. Nem is lett volna időm válaszolni, mert a léptek gazdája megállt a szekrény előtt, és rávilágított a lámpájával. A fény bejutott hozzánk az ajtó alatt, és én végre megpillanthattam fogvatartóm nadrágját. Elegáns, jó márkájú nadrágot viselt, és fényes, fekete papucscipőt.

Aki a lámpát tartotta, ott állt alig néhány méternyire tőlünk; biztos voltam benne, hogy gyanakodva bámulja a szekrényt. Aztán egyszerre csak megszólalt. Ismerős volt a hangja, nagyon is az.

– Aki odabent van, jöjjön ki tüstént, feltartott kézzel, és feküdjön le a földre! Ha nem engedelmeskedik, belelövök a seggébe. Egy, kettő…

Ami ezután történt, olyan volt, mint a mesében. Az illatos férfi néhány másodperc alatt többet csinált, mint tíz másik tette volna. Elkapta a kezét a nyakamról, és valami olyasmit tett, ami szerintem a paranormális jelenségek kategóriájába sorolható. Amint eleresztette a nyakamat, kinyújtotta a karját az ajtó felé, és én nem hittem a szememnek. A vastag vasajtó, amely eddig szárnyaszegetten lógott a zsanérján, egyszerűen eltűnt előlem. El nem tudtam képzelni, hogy hova. De hamarosan megtudtam. Az üvöltés, amely ezután felhangzott, önmagáért beszélt.

Még be sem csuktam a számat a meglepetéstől, amikor már egyedül voltam a szekrényben. Akárki is volt a földöntúli jelenés, távozott.

De nem ment messzire. Ahogy kidugtam a fejem a rejtekemből, még lélegezni is elfelejtettem attól, amit láttam. Először is láttam az ajtót, amint a betonpadlón hever, jó tízméternyire a szekrénytől. Éppen abban a pillanatban mozdult meg, amikor rámeresztettem a szemem. Megmozdult, és úgy mozgolódott, mintha a nagy zuhanásból kezdett volna magához térni. Egészen addig, amíg egy svájcisapkát viselő ismeretlen oda nem lépett hozzá, és csak úgy fél kézzel odébb tolva kirántott alóla valakit.

A valaki nem volt más, mint Harrison seriffhelyettes.

15.

Harrison seriffhelyettes szánalmasan nézett ki; pont úgy, mint akire ráesett egy vasajtó. Kába volt, kissé tántorgott, fejét a két tenyere közé szorította.

Úgy gondoltam, segítek neki. Bár őszintén szólva nem szívesen tettem; Harrison nagyon jól festett a vasajtóval a hátán, némileg egy nagyra nőtt teknősbékára emlékeztetve, ám mégiscsak a kollégám volt, seriffhelyettes, a törvény embere, ezért kötelességem volt törődni vele. Önkéntelenül is a fegyverem után kaptam, de nem találtam a helyén.

Mintha egy fal mögül hallottam volna az ismeretlen figyelmeztetését:

– Ne keresse, nálam van. És az övé is.

Ekkor már erős volt a meggyőződésem, hogy a fickó egy földönkívüli. Egyszerűen nem lehet más. Aki mázsás vasajtókkal dobálódzik, és úgy elcseni a stukkeremet, hogy észre sem veszem, csakis földönkívüli lehet.

Arra gondoltam, hogy a földönkívüli vagy kinyír bennünket, vagy az űrhajójára kísér, s másodpercek múlva akkorának látjuk majd a Földet, mint a gombostű feje. De valami egészen más történt. Harrison, megszabadulva a vasajtótól, úgy ingadozott, mint nádszál a szélben. Az ismeretlen fickó elkapta a vállát, és igyekezett lecsillapítani a seriffhelyettes hajladozását. Aztán meghallottam furcsa akcentussal terhelt hangját:

– Sajnálom. Igazán sajnálom.

Ekkor Harrison elkövette élete alighanem második legnagyobb ballépését. Az elsőt akkor, amikor megpróbált az ágyába csalni. Egyetlen szó vagy figyelmeztetés nélkül a svájcisapkás fickónak ugrott.

Jókora csattanást hallottam, majd Harrison, mintha csak szárnya nőtt volna, átrepült a vasajtó felett, és egy gyanús kinézetű vécécsésze mellett landolt.

– Sajnálom, nagyon sajnálom – ismételte a földönkívüli.

Ekkor jöttem én. Felé ugrottam, hogy a Félszeműtől tanultakat megmutassam neki, de a „földönkívüli” védekezőn maga elé tartotta a kezét.

– Ne, kisasszony, kérem, ne!

Valami azt súgta a lelkem mélyén, hogy jobban teszem, ha hallgatok rá. Támadás helyett a képébe világítottam a zseblámpámmal, amely valahogy a kezembe akadt. Az arc, amely a lámpa fénykörébe került, sajátos volt a maga nemében. Egy jóképű fickó állt előttem, bár az, hogy Jóképű”, kis magyarázatra szorul. Nem abban az értelemben volt jóképű, ahogy általában használni szokás – nem is tudom, milyen jelzőt akasszak rá. Nem volt rosszarcú, egyáltalán nem. Szemrevaló férfi volt, arányos rajta minden, a szeme, a füle, az orra, a szája. Ám mégis volt rajta valami, amitől őszintén

szólva elfelejtettem lélegzetet venni, és ez a valami éppen az arányos orra alatt húzódott. Láttam én már sokféle bajuszt életemben; egyszer még Zsiráf is megpróbált növeszteni, de köznevetség tárgyává vált az ismerőseink körében. Persze nekem tetszett a legkevésbé. Bizonyos idő után Zsiráf maga is belátta, hogy nem áll jól neki, ezért egy bánatos hajnalon leborotválta. Olyan bajuszt azonban, amilyen a férfi orra alatt díszelgett, még soha nem láttam élőben. Egyszer talán mégis, valamilyen albumban, amely a függetlenségi háború tábornokainak az arcképét tartalmazta. Már nem is tudom, hogy hívták azt a tábornokot, aki a briteket ijesztgette vele.

Ekkor hirtelen beugrott valami. Salvador Dali. A festő. Neki volt ilyen bajusza. Lehet, hogy ö az? Majdnem felnevettem a gondolattól. Dali itt? Arról már nem is beszélve, hogy rég meghalt.

Ettől a furcsa, pödrött végű bajusztól megbűvölve moccanni sem tudtam, s tétlenül néztem, amikor az ismét támadásba lendülő Harrison megkapta a második pofonját. Ez már, a csattanásáról ítélve, néhány kilotonnával kisebb hatású lehetett, ám még mindig elég nagy volt ahhoz, hogy a seriffhelyettes visszahulljon a vécécsésze mellé.

Harrison makacs ember lévén belekapaszkodott a csészébe, hogy annak a segítségével egyenesbe tornázza magát, ám ekkor valahogy visszatért belém a józan ész, amely ki tudja, hol rejtőzött idáig, és nagyot ordítottam:

– Állj! Megállni!

Ez aztán lehütötte a kedélyeket. A piros svájcisapkás Harrison mellett termett, felsegítette, majd gyengéden – fél kézzel – odébb hajította a vécécsészét.

– Inkább belém kapaszkodjék – mondta.

Harrison lihegett, és újfent hajladozott, mint az említett nádszál a szélben.

– Maga… mit csinál… itt, ember? – nyögte. Már ö is úgy érezhette, mint én: a fickó mégsem földönkívüli, és talán nincs is rossz szándéka velünk.

Ekkor ismét meghallottam a piros svájcisapkás hangját.

– Felmérem a terepet – felelte. – Kéri a pisztolyát?

– Ide vele! – morogta Harrison.

Láttam a szemén, hogy azért még nem zárult le a történetünk. A bajuszos habozni látszott.

– Biztos, hogy nem akar majd lövöldözni vele?

Ekkor megmutatkozott Harrison egyik rossz oldala. Az, hogy néha nem tudta palástolni a dühét.

– Majd én mondom meg, hogy mit fogok tenni! Adja ide, mert…

A férfi tovább habozott.

– Maga valamilyen hatóság embere? – kérdezte bizonytalanul. – Csak nemrég érkeztem Amerikába, egészen pontosan tegnap, még nem

tudok eligazodni az egyenruhák között.

– Seriffhelyettes vagyok! – ordította erre Harrison. – Tudja, mi az?

– Hát úgy nagyjából. Visszaadnám magának a pisztolyát…

Úgy éreztem, hogy elérkezett az én időm. Odaléptem hozzá, és felé nyújtottam a kezem.

– Adja ide az enyémet.

A férfi megpödörgette a bajuszát.

– A hölgyben kit tisztelhetek?

– Én is seriffhelyettes vagyok – mondtam.

A bajuszos megcsóválta a fejét.

– Lakik még a környéken más is, vagy itt mindenki seriffhelyettes?

– Én például nem – mondta ekkor egy újabb hang a bejárati ajtónyílás felől.

A bajuszos gyorsan megfordult, és kissé eltátotta a száját.

– Maga meg… kicsoda? – kérdezte.

– Én a seriff vagyok! – dörögte a fegyverrel a kezében belépő Mitchell papa. – Maga viszont ki az ördög?

A férfi kihúzta magát. Esküdni mertem volna rá, hogy sértődött volt a mozdulata. S akkor hirtelen arra is rádöbbentem, hogy hol láttam én már ezt a büszke mozdulatot. Egyszer egy társaságban unatkoztam végig egy különben visszataszító spanyol filmet, amelyben a torreádor premier plánban megölt egy bikát, majd a kimúlt állat tetemére lépve büszkén a közönség felé mutatott valamit. Feltehetően a bika fülét. Nos, ez a fickó is úgy állt Mitchell papával szemben, mint az a torreádor. Csak éppen vagy Harrison, vagy az én pisztolyomat tartotta a kezében, nem pedig bikafület.

– A nevemet kérdezi? – tudakolta a férfi, és csípőre tette a kezét. – Elárulom önnek, de ezért nem várom el, hogy felsikítson az örömtől.

Láttam, hogy Mitchell seriff képe elvörösödik, s levegő után kapkod.

– Azért… jobban tenné, ha kinyögné végre, ki az ördög maga, mert én olyat teszek, hogy…

A férfi tett egy lépést előre, és lebiggyesztett szájjal olyan fensőbbséges mosollyal nézett a seriffre, mint a király a legcsóróbb alattvalójára.

– Senhor Domingos de Calvalho vagyok – közölte a fickó. – És most lesznek szívesek a hölgy és az urak sorban bemutatkozni nekem.

16.

– Harrison! – hallottam Mitchell papa hangját. – Hall engem egyáltalán? Már harmadszor szólok, hogy…

– Mit kérdez, seriff?

– Hogy hall-e engem egyáltalán?

– Köszönöm, jól vagyok, csak akkora pofont… kentem le ennek a fickónak, hogy… kissé megfájdult tőle a fejem.

– Különben jól van?

– Mi történt magával, seriff? Csak tátog és tátog, de nincs semmi hangja. Én elkapom ezt a rohadékot, és….

Tett néhány lépést előre, majd rálépett az ajtó szélére, az megbillent alatta, és Harrison visszacsúszott a vécécsésze mellé.

Elnevettem magam, és csak nevettem, nevettem. Alighanem ekkor tört rám az elmúlt percek minden riadalma, mert egyszerűen nem bírtam abbahagyni a nevetést. Rázkódott a vállam, potyogott a könnyem, attól tartottam, hogy már sosem fogom abbahagyni. Itt lehelem ki a lelkem, a valamikori börtön romjai között, nevetve, mint egy bakfislány, egy vécécsésze mellett.

– Hát már mindenki megbolondult itt?! – ordított egy nagyot a seriff. – Mi a jó franc annyira mulatságos, Debby?

– Hát ez… hát ö – mutogattam a bajuszát simogató férfira. – Ö… Senhor Domingos de Carvalho.

– Na és? – ordította vissza Mitchell papa. – Én meg Mitchell vagyok, a seriff! Mi röhögnivaló van valakinek a nevén?

De ekkor Carvalho, nem törődve a ráirányuló pisztolycsövei, Harrisonhoz lépett, elkapta a karját, és ismét felsegítette. Még a ruháját is leporolgatta.

– Sajnálom – mondta azután, ki tudja, hányadszor. – Még nem ismerem ki magam túl jól az itteni viszonyok között. Kérem a kis hölgyet is, hogy bocsásson meg nekem. És maga is, öregúr. Különben magának már rég ágyban lenne a helye.

Alighanem akkor gondolt először arra Mitchell seriff, hogy hamarosan nyugdíjba kellene mennie.

17.

A seriff irodájában már konszolidáltabb volt a helyzet. Valamennyiünk előtt tea gőzölgött, amelyet maga a seriff főzött saját, tiszteletre méltó kezével. Amíg a tea főtt, természetesen mindhárman alaposan szemügyre vettük egymást. Harrison csak fél szemmel, mivel a másik bedagadt, és a seriff szerint holnap reggelre olyan karika veszi majd körül, mint egy nagyon távoli galaxis, valamikor egy másik időben. A seriffhelyettes ruhája is hagyott maga után némi kivetnivalót. A nadrágján jókora rések nyíltak, ami nem is lett volna olyan nagy baj, ha nem egyennadrág, mivel mostanában úgyis a szakadt a divat. Jómagam csak néhány karcolással büszkélkedhettem, viszont úgy éreztem, hogy a szekrényben történt csúszkálástól reggelre

kék foltok látszanak majd a bőrömön, főleg azokon a helyeken, ahol a férfiszemeknek semmi keresnivalójuk. És sajnos nincs is, aki megnézhetné őket. Hogy az ördög vigyen el, Zsiráf, dugjanak akkora üstbe a pokolban, hogy még az a hosszú lábad se lógjon ki belőle…

– Szóval, Debby? – kérdezte a seriff.

Néhány szóban beszámoltam róla, hogy mi a helyzet. Amikor megkaptuk a megbízást, hogy kíséreljük meg értékesíteni a volt börtön területét, és ha lehetséges, még előtte próbáljunk meg keresni egy vállalkozást, amely gyorsan és olcsón lebontja vagy átalakítja, valamint egy szakértőt, aki megtervezi, megszervezi és végrehajtja a munkát, társam, Amos McDaniel magára vállalta a feladatot. Később említette is, hogy a kiírt pályázatot egy portugál fickó nyerte, akit nagy építmények átalakítási szakértőjének tartanak. Hozzátette még, hogy a fickó rövidesen ideutazik, és nekikezd a munkának.

– Na, ez vagyok én – mondta büszkén a bajuszos. – Domingos de Carvalho.

– Ön tehát… ért az építkezésekhez, mi? – kérdezte a seriff.

– Értek- e? – kérdezte megütközve a portugál. – Már a kérdése is sértő rám nézve, seriff!

Olyan képet vágott mellé, hogy kétségünk se lehessen felőle: valóban vérig sértették.

– Bocsánat – morogta Mitchell papa. – Én csak… én csak…

Senhor Domingos de Carvalho úgy tartotta kezében a gőzölgő csészét, mintha ránk akarná önteni a tartalmát. Ami engem illet, tettem is egy óvatos lépést hátrafelé. Bár már nem volt kinek tetszenem – Zsiráf már nincs a láthatáron, hogy pukkadjon meg a születésnapján mindazonáltal nem szerettem volna úgy leélni életem hátralévő részét, hogy egy csésze forró tea nyoma ékesítse az arcomat.

Domingos de Carvalho kihúzta magát, ettől valahogy jóval nagyobbnak látszott, mint amilyen a valóságban volt, és Mitchell papa orrához dugta az orrát.

– Maga… nem tudja, hogy mit beszél, seriff – mondta. – Hogy értek- e hozzá? Haj! Nem, nem csak értek hozzá, seriff. *Nem csak,* érti? Magának tisztában kell lennie vele.

– Mármint egészen pontosan… mivel? – nyögte a seriff.

A portugál ismét kihúzta magát. És mintha ettől még az előbbiekhez képest is megnyúlt volna.

– Azt – mondta határozottan hogy *nemcsak* értek ahhoz, amit csinálok, hanem még valami egyéb is megkülönböztet a többi építésztől. Tudja, mi?

Mitchell seriff erre már meg sem mert mukkanni. Csak nézett a bajuszosra, remegett a szája széle, s mintha még levegőt venni is elfelejtett volna.

– Mi? – nyögte végül.

A portugál sajnálkozva hordozta végig rajtunk a tekintetét. Nagyjából úgy, ahogy egy római tábornok hordozhatta végig a legyőzött barbárok gyülevész hordáin.

– Az – mondta aztán határozottan – , hogy *nemcsak* értek hozzá, hanem én értek hozzá a *legjobban* ezen a világon. Világos, seriff?

18.

Némán ittuk a teánkat, és nem mertünk egymásra nézni. Mitchell seriff egyik kezével a teáscsészéjét tartotta, a másikkal az arcát legyezte a kalapjával. Tisztában voltam vele, hogy ez a legyezés nemcsak arra szolgál, hogy hűtse vele magát, hanem arra is, hogy mögéje bújjon. Arról volt szó, hogy a seriff megijedt a portugáltól. Legnagyobb meglepetésemre Harrison is. Normális körülmények között nem szalasztotta volna el az alkalmat, hogy belekössön a fickóba, de hát hol voltak itt normális körülmények? Még őt is lenyűgözte az építész magabiztossága.

Egyszer aztán Mitchell seriff mégis megszólalt; elvégre nem hallgathattunk, mint a néma pekingi kacsák, reggelig.

– Gondolom, sok helyen dolgozott már a világban, Mr. Izé…

– Senhor Domingos de Carvalho – segítette ki a portugál. – Ez a rövid nevem – tette hozzá. – Van még néhány, de a maguk esetében felesleges lenne megemlítenem, úgysem tudnák megjegyezni.

Ismét az a lebecsülés a hangjában! Olyannyira nem tetszett nekem, hogy nyomban el is határoztam: előbb-utóbb alaposan megleckéztetem a pasast. Még nem tudom, hogyan, de biztosan lesz rá alkalom.

– Különben valóban sok helyen dolgoztam – mondta a bajuszos. – Olyan helyeken is, ahol percenként forgott veszélyben az életem.

– Például? – kérdezte a seriff.

– Például Nepálban.

– Hol?

– Az egy ország, seriff. Ázsiában.

Láttam, hogy a seriff arcán kinyílik egy vörös rózsa, csak még azzal nem voltam tisztában, hogy mitől, a szégyentől-e, vagy a haragtól. Ekkor megéreztem. hogy akárhogyan alakuljon is a jövő, a seriff és az építész soha nem fognak egy tálból cseresznyézni.

– Tisztában vagyok vele, hogy létezik egy ország, amelynek izé… Nepál a neve. Na és mit épített ott? Sárkunyhókat?

Az építész megcsóválta a fejét.

– Furcsa elképzelései lehetnek magának a világról, seriff. Még hogy sárkunyhók! Haj! Paloták azok, seriff! Igazi paloták és kolostorok. Maga fel sem merne mászni a tetejükre! A szerzetesek szerint az égig

érnek!

– Valóban? – vigyorodott el a seriff. – Magasabbak, mint az Empire State Building?

– Spirituális értelemben azok. Magasabbak.

– És maga spirituális értelemben mászott fel a tetejükre?

Az építész megpödörgette a bajuszát.

– Én valóságos értelemben másztam fel, és eligazítottam egyet s mást rajtuk. Még a szerzetesek is ámulva nézték, hogy mit csinálok. Egyesek az istenekhez hasonlítottak, merthogy arrafelé, ha nem tudná, hatalmas hegyek vannak, amelyeken istenek laknak, mint az Olimposzon. Azt remélem, tudja, hol van.

Volt valami a hangjában, ami annyira idegesített, hogy egyre inkább erőt kellett vennem magamon, hogy ne öntsem a képébe a teám maradékát. Sajnos már nem lett volna sok értelme, mivel a társalgásunk közben kihűlt.

– Többször is életveszélyben forogtam – magyarázta felénk meresztve a bajuszát. – Bizony, abban.

– Csak nem akarták lelökni az istenek az égig érő épületről? – kérdezte Harrison, akiről lassan meg is feledkeztünk. Csak állt rongyos nadrágjában az ajtó mellett, és látszott rajta, hogy nehezen követi a beszélgetésünket.

A portugál lassan felé fordította a fejét.

– Maga most komolyan beszél, vagy csak tréfálkozik velem? – kérdezte fenyegetően.

Harrison nem válaszolt, csak nézett rá, de azt úgy, hogy gyorsan közbevetettem magam.

– Mégis, mi volt annyira veszélyes arrafelé? – kérdeztem.

Az építész megvonta a vállát.

– Elsőként a barátomat említeném. Egy egyetemi professzor, aki majdnem annyira érti a szakmáját, mint én az enyémet. Csupán icipicit van elmaradva mögöttem, de ezt kellő jóindulattal elnézem neki. Ő ugyan szeret vitatkozni velem ezen- azon, ám aztán mindig rájön, hogy felesleges volt, mert az esetek majdnem száz százalékában nekem van igazam. Persze, ha téved is, megbocsátom neki, mert valóban jó barátom, mondhatni, az egyedüli jó barátom. Csak valahogy… meggondolatlan. Gyakran keveri bajba magát, ahonnan aztán nekem kell kiszabadítanom. Ilyenkor nem számolok a veszéllyel, segítségére sietek, és kirántom a mocsárból. Különben nagyon okos fickó, sok mindenhez ért, majdnem annyihoz, mint jómagam.

– Szép magától, hogy annyi mindent vállal a barátjáért – dicsérte meg a seriff. – Boldog lennék, ha nekem lenne ilyen barátom.

– De hiszen itt vagyok én, seriff! – mondta Harrison a lába szárát tapogatva. – Most veszem csak észre, hogy valami elszakította a nadrágomat.

A seriff szótlanul a mennyezet felé fordította a szemét, ezzel is kifejezve a véleményét Harrison ajánlatáról. És a nadrágjáról is.

– Szóval – folytatta a portugál – , az a helyzet, hogy néha én is bajba kerülök a barátom miatt. Kissé izgága a fickó, nem is vitás. – Amíg beszélt, elhomályosult a tekintete, talán a barátja iránt érzett szeretettől. – Mindent tudni akar, ami a szerzetesek vallásával és kultúrájával kapcsolatos. Mindent. Értik? Mindent! Pedig senki sem tökéletes, senki nem tudhat mindent a szakmájával kapcsolatban, senki az égvilágon. Természetesen rajtam kívül… így aztán, nagy kutakodásai közben, néha pácba kerül, aztán hozzám fordul, hogy kérem, Domingos, segítsen rajtam, én pedig legyek bárhol is a nagyvilágban, azonnal a segítségére sietek, mert a barátjáért mindent megtesz az ember, nem igaz?

– És hogy hívják azt a boldog embert? – kérdezte a seriff, csak úgy, automatikusan. Láttam rajta, hogy egyáltalán nem érdekli a portugál válasza. Láttam a képén, hogy már csak egyetlen kívánsága maradt: minél előbb bemászni az ágyába.

Az építész megpödörgette a bajusza végét.

– Hogy hívják? A neve Leslie L. Lawrence. Gondolom, sosem hallottak még róla.

19.

Úgy kaptam fel a fejem, hogy majdnem kiesett a csésze a kezemből. Csak álltam tátott szájjal, mintha kísértetet látnék.

– Valami baj van, Debby? – kérdezte a seriff. – Olyan képet vágsz, te lány, mintha állva el akarnál aludni.

– Fején találta a szöget, seriff – mondtam, majd a portugálhoz fordultam: – Mesélne még egy kicsit róla, Senhor de Carvalho?

Az építész megvonta a vállát.

– Jóképű fickónak tartja magát, és bizonyos értelemben az is. Ha férfiassági versenyt rendeznének, minden bizonnyal közvetlenül mögöttem állna. Ami az intelligenciát illeti, úgyszintén. Talán csak egy vékonyka hajszál választ el bennünket egymástól. Be kell vallanom, hogy jobban ismeri a tibeti nyelvet, mint én, bár azért az én tudásom sem elhanyagolható. Engem persze a hagyományos keleti építészet jobban érdekel, mint öt, ö elsősorban szerzetesekkel, régi könyvekkel és szokásokkal bíbelődik. Emiatt aztán néha bajba is kerül…

– De maga kihúzza a bajból – bólintott elismerően a seriff.

– Úgy valahogy. És ö is megtesz értem mindent, jóllehet azért én jobban tudok vigyázni magamra, mint ő.

Amíg beszélt, az arcát figyeltem, és meglepődve láttam, hogy egyre zavartabb kifejezés ül ki rá. Mintha bűvész lett volna, aki egyfolytában

beszél, összehord tücs- köt- bogarat, hogy a közönség ne a kezét figyelje, hanem azt, hogy miről beszél. Mintha a mi emberünk is el akarná terelni valamiről a figyelmet. Vajon mi az ördög lehet az?

A másik, ami megborzongatta a lelkemet, hogy ismertem én Leslie L. Lawrence professzort, nagyon is jól.

Talán nem annyira, mint ő, ám azért ismertem, ha személyesen nem is találkoztunk. Ő McKinley professzor barátja is, nem csak ezé a bajuszkirályé, ő fordította te számomra ősmamám, Báthory Orsolya naplóját. Bár többször is megbeszéltük telefonon, hogy előbb-utóbb létrehozunk egy személyes találkozót, valamiért mindig meghiúsult a tervünk. Meglepő volt hallanom, hogy azért mégis összeértek a szálak, s úgy éreztem, mintha az ismeretlen-ismerős professzor is itt tenne köztünk.

Kissé elgondolkodhattam, mert arra riadtam, hogy már másról folyik a szó. Nevezetesen, a hajdani börtönről.

– Hát, nem tesz egyszerű feladat – bólogatott az építész. – De azért tegyenek nyugodtak, megoldom.

– Hm. És mit keresett a romok között? – kérdezte a seriff.

Senhor de Carvalho megvonta a vállát.

– Mindig meg szoktam tekinteni az objektumot, mielőtt nekilátnék a tervezésnek.

– Mik az első benyomásai? – sóhajtotta a seriff, miközben sikerült elfojtania egy ásítást. Úgy gondolhatta, hogy a kérdésére adott válasszal be is fejezhetjük a lassan hajnalba hajló eszmecserét.

Az építész megvonta a vállát.

– Azt hittem, egyedül leszek.

– Hol? – kérdezte egy újabb ásítással küzdve Mitchell papa.

– Hát, abban az izé… romban.

Mitchell papa értetlenül nézett ránk.

– Úgy érti, hogy nem volt egyedül? Mármint Ms. O'Hara és Mr. Harrison, valamint szerény személyem érkezése előtt?

– Ja – bólintott De Carvalho. – Nem gondoltam volna. Bár a romok közé gyakran kétes egzisztenciák költöznek be, ilyenkor el szoktam beszélgetni velük, és meggyőzöm őket, hogy keressenek más helyet maguknak, mert az objektum átépítésre kerül, az építőmunkások pedig nem sokat törődnek a rom lakók cuccaival.

– És maga… látott valakit a romok között?

– Ja – mondta az építész. – Láttam.

– Kit látott?

– Hát ez az, hogy kit láttam. Egy angyalt láttam.

A szundikálásnak azonnal vége szakadt. Harrison szempillái is megálltak a leereszkedésben, és Mitchell seriff is magához tért.

– Maga… angyalt látott odabent?

De Carvalho bólintott.

– Valami olyasmit.

– Miből gondolta, hogy angyal?

De Carvalho megvonta a vállát.

– Mert angyalruhában volt, és szárnya is volt.

– Maga tényleg azt hitte…

– Egyáltalán nem – vágott közbe az építész. – Nem hittem benne. Talán a barátom, Leslie L. Lawrence elhitte volna, mert ő hisz a csodákban, én azonban másféle típus vagyok. Természetesen egyetlen pillanatig sem hittem, hogy természetfeletti jelenség lenne, de valahogy mégis furcsa volt. A lelkem mélyén persze arra gondoltam, hogy egy szerencsétlen hajléktalan lehet, aki a romok között húzza meg magát, narkós vagy piás, de azután megváltoztattam a véleményemet.

– Nocsak. És mitől?

– Odaszóltam neki.

– Odaszólt?

– Persze. Ha már ott volt, akkor odaszóltam neki.

– És mit mondott?

– Hogy én mit mondtam? Valami olyasmit, hogy szép időnk van ma, és megkérdeztem, mit csinál itt éjnek idején a romok között. Mert akkor már láttam, hogy nem narkós, és nem is piás.

– Miből látta, ha szabad kérdeznem?

– Abból, ahogy kinézett.

– Pontosabban?

– Arról van szó, hogy nem úgy festett, mintha narkós vagy piás lenne. Tudja, seriff, nekem jó szemem van ahhoz, hogy a kinézetük alapján megítéljem az embereket. Azon az illetőn úgy állt az a köpenyszerű ruha, ahogy egy narkós vagy piás sosem hordaná.

– Miért, hogyan állt?

Az építész megvakargatta a feje búbját.

– Hogy is magyarázzam, seriff? Egy narkós vagy piás nem törődik magával. Ez az illető azonban ízlésesen öltötte magára még azt a vacak köpenyt is. ízléses és főleg tiszta volt a köpenye, amilyen egy narkósnak vagy piásnak sosem az. Azokat nem izgatja, hogy hogyan néznek ki.

– De mi van a szárnyával? Mintha korábban azt mondta volna, hogy szárnya is volt.

– Mert volt is.

Önkéntelenül is összenéztem a seriffel, és Harrison is csatlakozott hozzánk.

– És… milyen volt az a szárny?

– Hát olyan, mint az angyaloké.

– Eszerint maga már látott angyalt, hogy tudja, milyen egy angyal szárnya?

Az építész ismét csak lehajtotta a fejét, és hallgatott. Mintha valami bántaná a lelkét, vagy mifene. El nem tudtam képzelni, mi rázhatta meg ennyire. Ettől kezdve csak nehezen préselte ki magából a szót.

– Az a helyzet, seriff, hogy angyalszárnyat már mindenki látott, ha másutt nem, hát a moziban. És az a szárny… tiszta volt, és hófehér. Nem használt angyalszárny volt, az biztos.

– Maga mit gondolt ekkor?

– Hogy én mit gondoltam? Azt, hogy… bizonyára valami álarcosbálba jön vagy megy, ilyesmit.

– Szóval maga odaszólt neki…

Az építész sóhajtott. Biztos voltam benne, hogy valami történt vele a beszélgetésünk alatt; láttam, hogy kövér verejtékcseppek gördülnek le az arcán, és még az orra hegyén is ott táncolt egy, mint a nagyon öreg emberekén szokott. Vagy azokén, akik szenvednek valamitől.

– Odaszóltam neki – ismételte.

– És?

– Erre észrevett, mert addig nem vett észre. Akkor elindult felém. Őszintén szólva, kissé csodálkoztam is, mert azt gondoltam, hogy figyelemre sem méltat, megy tovább a maga útján, de nem. Odajött hozzám.

– Várjon csak egy pillanatra – bökött rá a seriff. – Ezek szerint maga látta az arcát?

– Láttam. Egészen közel…ről.

– Férfi volt, vagy nő?

Az építész megvonta a vállát.

– Ez az, amiben nem vagyok egészen biztos. Cudarul ki volt festve vagy inkább mázolva. Néhány pillanatra el is csodálkoztam rajta, hogy akin ilyen finom köpeny van, és hófehér a szárnya, miért keni ki magát ilyen ízléstelenül, de aztán… már nem volt időm elgondolkodni rajta. Lehetett nő, de ad absurdum lehetett férfi is.

– És?

– Odajött hozzám. Egészen közeire. Azt gondoltam, talán pénzt akar kérni, vagy ilyesmi. Közben arra is gondoltam, hogy egy jobb családból származó narkós lehet, mert olyanok is akadnak, akiknek van ugyan pénzük narkóra, de azért előfordulhat, hogy beüt náluk az alkalmi pénzhiány, és ilyenkor kéregetéshez folyamodnak. Szóval, ezt hittem. – Egyre nagyobb verejtékcseppek folytak le az arcán az állára, majd onnan lecsepegtek a földre. Kétség sem férhetett hozzá, hogy Senhor de Carvalho nincs valami jó állapotban. Ennek ellenére folytatta az elbeszélését: – Szóval, odajött hozzám, egészen közeire, és felém nyújtotta a karját. Éppen azon töprengtem, hogy adjak- e neki valamit, csak éppen nekem sem volt pénzem, volt ugyan angol fontom, de dollárt még nem váltottam ki, így csak azt adhattam volna neki, de az meg nagyobb címletű volt…

Megtántorodott és előredőlt, mintha a seriffbe akarna kapaszkodni.

Mitchell seriff meghökkent, és az eldőlő építész után kapott.

– Mi az ördög van magával, hé?

De Carvalho építész ekkor már csak nyöszörögni tudott.

– Akkor láttam, hogy nem üres a keze, és… rájöttem, hogy nem kérni akar tőlem, hanem…

– Hanem? Mi az ördög…

– Megölni – mondta az építész, és úgy roskadt össze, mintha golyó találta volna telibe.

– A fenébe, emberek! – kiáltott fel rémülten Mitchell papa. – Csináljanak már vele valamit! Harrison, azonnal hívja fel…

A többit már nem hallottam. Odaugrottam hozzá, lerántva magamról a zubbonyomat, összetekertem és a feje alá tettem. Akkor már a vérfoltot is láttam, amely átszivárgón könnyű kis kabátján. Talán már korábban is észrevettem volna, ha nem takarta volna el a kabátja szárnya.

– Maga megsebesült – motyogtam rémülten. – Ne mozogjon, hallja?

– Hiszen nem… mozgok.

Azonnal láttam, hogy mi a helyzet. Szerencsére nem volt mély a sebe, inkább hosszú és kacskaringós, mintha valaki a késével furcsa ábrát akart volna rákarcolni a bőrére.

– Megszúrt – lehelte az építész, és megpróbált felülni. – Ki a fene… gondolta volna? Belém szúrta a kését. Ha korábban észrevettem volna, aligha… történt volna meg. Azonkívül félhomály is volt, és a lábam alatt is volt valami, nem tudom, micsoda, de megcsúsztam rajta… a kezem meg beleakadt a kabátomba. Ha mindez nem történik meg, most ő feküdne itt… Szerencsére nincs nagyobb bajom, nekem ez semmi, csak egy kis szúnyogcsípés, átéltem én már nagyobb sebesülést is… Egyszer egy tibeti masztiff jó nagyot harapott ki a fenekemből, én csak nevettem rajta, de nem bántottam, mert az ember nem bánt egy kutyát, nem igaz? Szóval elkaptam a masztiffot, és felemeltem a levegőbe, pedig lehetett vagy hatvan kiló, és mélyen a szemébe néztem. Es tudják, mit láttam benne? Tiszta félelmet. Talán az égi hatalmaktól tudhatta meg, hogy Senhor Domingos de

Carvalho fenekébe harapott bele, ettől aztán úgy megrémült, hogy csak úgy folyt a nyála. A barátom, Leslie L. Lawrence professzor ott volt a közelemben, és később azt állította, hogy ő kapta le rólam a masztiffot, mert ha nem így tett volna, akár át is haraphatta volna a torkomat. Ő sajnos nem mindig érti a dolgok igazi jelentését. Először is nem ö húzta le rólam a dögöt, hanem a masztiff szégyellte el magát, amikor rájött, hogy mit tett, hogy Senhor Domingos de Carvalhóval kezdett ki. Most pedig, ha nem haragszanak, szundítok egy kicsit, mert a repülőgépen nem tudtam aludni… Ha látják az angyalt, mondják meg neki, hogy ettől a pillanattól kezdve ellenségemnek tekintem,

és…

Legyintett, és elájult.

20.

Amos McDaniel és felesége, Barbara sápadtan ültek velem szemben az irodámban. Ekkor már túl voltam az éjszaka történteken, és elmeséltem nekik mindent töviről hegyire.

– Szóval, ez történt – fejeztem be a mesémet, és letettem a kávéscsészét.

Láttam, hogy Amosnak megmozdul a szája, és pontosan tudtam, mi következik: szemrehányások özöne, hogy mindez azért van, mert érthetetlen okból elvállaltam a seriffhelyettesi megbízást, az az örült seriff beugratott, és most ahelyett, hogy az asztalomnál ülnék, és csupán a hajdani börtön átépítésével foglalkoznék, egy gyilkosságba és két gyilkossági kísérletbe keveredtem bele. Még az a szerencse, hogy engem nem nyírtak ki. Persze, ami késik, nem múlik.

Nos, ezt láttam társam és barátom, Amos McDaniel szemében, ám azért volt annyira úriember, hogy nem mondta ki. Csak nézett rám szemrehányón, és persze tisztában volt vele, hogy szó nélkül is felfogom, mit gondol rólam és az éjszakai eseményekről.

– Hogy van a fickó? – kérdezte Barbara. Elegáns volt, mint mindig, és ezen még az a visszatetszés sem tudott változtatni, ami kiült az arcára.

– Kórházban van – feleltem.

– Melyikben?

– Nem mindegy? – csattant fel Amos. Ő is elegáns volt, mintha skatulyából húzták volna ki. Fájó szívvel mondom, hogy mi már nem tartozunk ahhoz a vadiúj vállalkozói réteghez, amelyik fikarcnyit sem törődik a külsejével. És ez nem csak az öltözékükre vonatkozik. Tárgyaltam már nem is egy olyan fickóval, aki dúsgazdag volt, ennek ellenére ha közel mentem hozzá, a hányinger kerülgetett a szagától.

– Nem kellene… meglátogatnunk? – kérdezte Barbara.

– Nem lehet – sóhajtottam. – Hajnalban felhívott egy orvos, hogy nincs ok aggodalomra, nem kell kivenni mindkét veséjét.

– Te jóisten! – nyögte Barbara.

– Egyiket sem – nyugtattam meg. – Azt mondta, hogy még egy- két napig bent tartják, aztán kidobják.

– Hogy te milyen hülye vagy, Debby! – támadt rám Barbara, és attól tartottam, hogy hozzám vágja az előtte álló virágvázát. – Már azt hittem, komolyan beszélsz.

– Azért nem szeretnék a bőrében lenni – csóválta meg gyorsan a fejét Amos. – Képzeljétek magatokat a fickó helyébe, megkapja az

óhajtott megbízatást, felül Lisszabonban a repülőgépre…

– Londonból jött – helyesbítettem.

– Nem mindegy? Szóval, felül valahol egy repülőgépre, megérkezik ide, leteszi a cuccát a szállodájában, és amilyen szorgalmas, ahelyett hogy lefeküdne és kialudná magát, megkeresi azt az objektumot, amelyen majd dolgoznia kell, megtalálja, bemegy a romok közé, hogy megnézze, erre mi történik? Találkozik egy angyallal, aki leszúrja. Ezt kapjátok ki! Még mondja valaki, hogy nincs pechje ennek az embernek.

– Nem valami biztató kezdet, az tuti – sóhajtotta Barbara.

– Most aztán mit csináljunk? – kérdezte Amos. – Végül is milyen a fickó, Debby?

Megvontam a vállamat.

– Nem valami szimpatikus.

– Konkrétan?

– Nem is tudom. Talán túlságosan nagyképű.

– És az baj? Arra gondolsz, hogy keressünk valaki mást a helyére? De már kiválasztottuk, aláírtuk a szerződést, és ha elállnánk tőle, az sokba kerülne nekünk.

– Nem is annyira sokba – tiltakoztam. – Mr. Hooker úgy fogalmazta meg, hogy ha váratlan, rendkívüli akadály merülne fel a közös munka során, bármelyik fél elállhat tőle. Márpedig az, ami történt, micsoda, ha nem rendkívüli akadály? Hiszen majdnem meghalt a fickó!

Ez azért persze enyhe túlzás volt.

– Van valami abban, amire Debby gondol, csak nem meri kimondani – sietett a segítségemre Barbara. – Ha valami rosszul kezdődik, akkor az többnyire rosszul is végződik. Juanita gyakran mondogatja ezt.

Amos legyintett, és szépen őszülő, hullámos hajába túrt.

– Juanita, mindig csak az a Juanita! Az én jósnőm meg mást mond. Azt mondja, hogy ami rosszul kezdődik, az annál jobban végződik. Különben pedig nincs időnk mások után nézni. Ha sokat totojázunk, az önkormányzat felbontja a szerződést, aztán kész. Pedig ez az utóbbi évek legzsírosabb megbízása számunkra.

Természetesen jómagam is tisztában voltam ezzel, és már éppen nyitottam volna a számat, hogy részben visszavonjam a még határozott formában ki sem mondottjavaslatomat, amikor kopogtattak odakint az ajtón.

Tudni kell, hogy az irodáink egy irodaház teljes második emeletét foglalták el, s néha előfordult, hogy bár számos tábla jelezte, hogy kik vagyunk, egy- egy eltévedt nő vagy férfi, a folyosók tengerébe veszve, bekopogott valamelyik ajtón, hogy némi információhoz jusson. Ezért, ha fontos dolgokról tárgyaltunk, elfordítottuk a kulcsot a zárban, hogy a kósza érdeklődök ne zavarhassanak meg bennünket. Ezúttal is ez

történt: Amos, amint mindhárman bent voltunk a szobában, szokás szerint ránk zárta az ajtót. És most kopogtatott rajta valaki.

Barbara sóhajtott, és az ajtó felé kiáltott:

– Ki az, hé!

Elképzelhető volt, hogy másfél méteres főkönyvelőnk és újabban tulajdonostársunk, Mr. Hooker akar tőlünk valamit, ámbár ha ő lett volna, előtte feltétlenül telefonált volna, még akkor is, ha a szobája a folyosó másik végén volt, a folyosó pedig nem volt túl hosszú.

– A pizzafutár – mondta egy elmosódott hang.

– Pizzafutár? – hökkent meg Barbara. – Ki a fene rendelt ide pizzát?

Ez annál is furcsább volt, mert egyikünk sem rajongott különösebben érte. Nem is tudtam volna megmondani, mikor ettem utoljára.

Barbara a fejét rázogatva az ajtóhoz lépett, és elfordította a zárban a kulcsot. Kinyitotta az ajtót, majd ijedten felsikkantott. Láttam, hogy a szája elé kapja a kezét, és olyan mozdulatokat tesz, mintha kísértetet látna, pizzával a kezében.

A kísértet ott is volt, csupán a pizza hiányzott. Csak nemrég mászhatott ki a sírjából, mert úgy tántorgott, mintha nem is a földön, hanem a levegőben járna. Ahogy jobban megnéztem, arról azért mindjárt meggyőződhettem, hogy mindezek ellenére élő ember áll odakint, akinek a képe olyannyira összevissza van ragasztva ragtapaszokkal, hogy egy egyiptomi múmia is megirigyelhette volna.

Barbara ismét felsikoltott, Amos rémülten kiugrott a karosszékéből, jómagam pedig a stukkerem után kapkodtam. Amikor aztán a „kísértet” megszólalt, abbahagytam a fegyverem utáni kotorászást.

– A fenébe is, engedjenek már be végre!

Ha nem is a kinézetéből, a hangjából azonnal ráismertem.

– Senhor de Carvalho? – szaladt ki a számon.

A „kísértet” tett egy lépést befelé.

– Ki az ördög lennék más? Hogy egyeseknek milyen rossz az arcmemóriájuk…

Félretolta a még mindig reszkető Barbarát, és bejött a szobába. Jobban mondva betántorgott. Egyenesen a szoba hátterében rejtőzködő sezlon felé lépkedett, majd rároskadt.

– A fenébe is… jó magasan laknak maguk – nyögte. Ekkorra már Amos is magához tért.

– Csak nem gyalog jött fel idáig, ember?

– Lifttel akartam – mentegetőzött De Carvalho. – Az a helyzet, hogy a fickó odalent nem akart felengedni.

A „fickó odalent” minden bizonnyal a portás volt, aki ezek szerint megpróbálta visszatartani az építészt, hogy engedély nélkül belépjen az épületbe.

– Hát, megpróbáltam meggyőzni, hogy hadd szálljak be a liftbe.

Csak sajnos kicsit még fáj az oldalam és a kezem is.

Láttam, hogy Barbara megbabonázva nézi De Carvalhót. Volt is rajta néznivaló, nem is vitás. Az arcán keresztben fehér ragtapaszcsík húzódott, s ez alól bújt ki a bajusza, mintha megelégelte volna a bezártságot.

Amos megcsóválta a fejét.

– Ne mondja, hogy elszökött a kórházból!

– Nem szöktem – tiltakozott De Carvalho – , csak eljöttem. Illetve el akartam jönni, és végül el is jöttem. Azaz csak jöttem volna, de nem akartak engedni. Már éppen indultam volna, amikor egy nővér az utamat állta. Aztán az orvos sem akart kiengedni, hiába magyaráztam neki, hogy nincs semmi bajom, gyerekjáték csupán, ami velem történt, kutya bajom sincs, szóval, adják vissza a ruhámat, mert csak akkor vettem észre, hogy meztelen vagyok… Szerencsére a ruhám ott lógott a szobában, egy szekrényben, kivettem, és…

– És ezek itt? – mutatott Amos De Carvalho képére.

Az építész megvonta a vállát.

– Az orvos után bejött két ember, kövérek és nagyok voltak, mint majd mindenki itt, Amerikában, és rá akartak beszélni, hogy maradjak csak az ágyamban, én meg nem szerettem volna. Elvégre engem arra szerződtettek, hogy bizonyos átépítéseket hajtsak végre egy bizonyos objektumon, nem arra, hogy egy kórházi ágyon lopjam az időt, amikor nincs semmi bajom, nem igaz?

– Maga… mindenkivel összeverekedett abban a kórházban? – kérdezte el hűlve Amos.

– Azt azért nem mondanám, hogy mindenkivel, alig voltak néhányan, és tulajdonképpen verekedés sem volt, csupán egyiküknek-másikuknak odanyomtam egyet a szeme alá, de az is csak önvédelemből történt, és nem is ütöttem nagyot. Akkor aztán jött valaki, és azt mondta, hogy elmehetek, ha hagyom, hogy itt- ott beragasszanak egy kicsit. Én meg hagytam. Jobb a békesség, nem igaz?

– Jézusom! – nyögte Amos. – Jézusom!

Ebben a pillanatban csengeni kezdett az asztalán a telefonja. Nem volt szokatlan dolog, elvégre a telefonok azért vannak, hogy időnként csengjenek. Ám én – bár már inkább a mobilkészülékek hangja volt ismerős számomra – mégis megéreztem valamit a csengetésben. Valamit, ami mintha arról árulkodott volna, hogy nem jelent jót ez a csengetés.

Amos felvette a kagylót, aztán hallottam, amint a másik oldalon valaki hosszasan magyaráz valamit. Azt persze nem értettem, hogy mit.

– Értem – mondta bizonyos idő után Amos. – És nagyon sajnálom. Igen. A mi alkalmazásunkban áll. Üzemi baleset történt vele… sajnos.

Tegnap este, azaz… éjszaka terepszemlét tartott egy átépítésre váró, romos épületben… tudja, a régi börtönről van szó, és véletlenül nekiment egy hegyes vasnak, ami felsértette az oldalát. .. Igen, tökéletesen biztos, hogy vas volt, és hegyes. Feltétlenül kihívatom az illetékes orvost, dr. Franklint, ö a mi orvosunk, és ha kisebb kezelésre van szüksége… Igen, értem. – Ismét hosszas magyarázat a másik oldalról. Amos sóhajtott, miközben De Carvalhón nyugtatta a szemét. – Nagyon megköszönném, ha elsimítaná valahogy az ügyet, doktor. Nem lennék hálátlan. Igen, a beteghordozónak is kifizetjük a fogorvosi költségeit, és a nővérnek is bizonyos fájdalomdíjat… A másik nővérnek is, és a másik beteghordozónak is… Novacsek doktort személyesen ismerem, majd vele magam beszélek… Igen, igen… Nem hiszem, hogy teljesen bolond lenne, és pszichiátriai kivizsgálásra lenne szüksége, csupán a hosszú utazás meríthette ki ennyire. Köszönöm, doktor, természetesen ellenőrzőm, hogy rendbe jött- e a sebe, és örömmel hallom, hogy csak a bőrt sértette fel az az izé… hegyes vas. Ha megengedi, küldetek a nővéreknek néhány tábla csokoládét… és persze önnek is, természetesen. Köszönöm, doktor, a megértését.

Amikor letette a kagylót, mély lélegzetet vett, és De Carvalhóra nézett.

– Szép kis kalamajkát csinált maga itt nekem – sóhajtotta. – Ha előre tudtam volna…

De Carvalho ekkor határozott mozdulattal letépte az egyik ragasztószalagot a képéről, amitől aztán már akadálytalanul meredhetett előre a bajusza.

– Akkor mi lett volna? – kérdezte mogorván.

Láttam, hogy Amos kezdi elveszíteni a türelmét. Pedig róla aztán nem lehetett elmondani, hogy ideges típus.

– Akkor mást szerződtetek maga helyett – mondta meglehetősen nyersen. – Jelentkező volt bőven.

– Nagy marhaságot csinált volna – csattant fel De Carvalho, miközben végighúzta a kezét az arcán, pontosabban szólva azokon a helyeken, ahol hosszú, vörös csík húzódott egészen az ál Iáig.

– Aztán miért? – kérdezte Amos. – Mondja meg, hogy miért?

De Carvalho kihúzta magát. Ettől a bajusza még előrébb merészkedett, mint a támadó bika szarva a torreádor felé.

– Mert én jobb vagyok mindenkinél! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Sőt én vagyok a *legjobb.* Meg tud jegyezni valamit, Mr… izé…

– McDaniel – mondta Amos. – Ha valóban nálunk akar dolgozni, jobb, ha mielőbb megtanulja.

De Carvalho teleszívta a tüdejét levegővel, majd kifújta.

– És maga? – kérdezte. – Maga is képes megtanulni egy nevet?

– Kiét, ha szabad kérdeznem?

A bajusz még tovább merészkedett előre.

– Hát az enyémet, Domingos de Carvalho. Gyakorolja egy kicsit, hogy soha ne felejtse el.

Ekkor váratlan dolog történt. Amos felállt, kibújt az asztala mögül, és De Carvalhóhoz lépett. Csípőre tett kézzel megállt előtte, s én már készenlétben álltam, hogy közbeavatkozzak, ha tettlegességre kerülne sor, de nem történt. Amos felemelte ugyan a kezét, majd felhúzta az építészt a sezlonról, de ahelyett, hogy megütötte volna, óvatosan magához ölelte.

– Maga az én emberem, Domingos – mondta. – Isten hozta a csapatban!

Csoda- e, hogy Domingos de Carvalho érkezését pár pohár vörösborral tettük emlékezetessé?

21.

Senhor de Carvalhót cseppet sem rendítették meg az éjszaka történtek.

– Úgy látszik, valakinek nem tetszett, hogy ott járkáltam – mondta.

Nem láttam a képén, hogy különösebben izgatná a dolog.

– És maga ezt csak úgy mondja? – kérdeztem.

– Gyakran előfordult már velem, hogy bizonyos elemekben visszatetszést keltett a jelenlétem, és megpróbálták megakadályozni, hogy kiteljesítsem egy-egy művemet.

– De majdnem megölték!

Ismét csak a vállvonogatás.

– Kedves kisasszony, tudja, hány alkalommal próbáltak már engem megölni? Elsősorban Ázsiában persze. Egyszer még egy varázslót is bevetettek ellenem, amikor egy új sztúpa építéséről volt szó.

– Az meg micsoda? – kérdeztem.

– A sztúpa? Kegyhely. Majd mutatok róla egy fényképet.

– És hogyan…

– Az úgy volt, hogy a kolostor, amelynek a közelében kellett a sztúpát felépítenem, egy másik kolostorral volt határos, és a két kolostor évszázadokon át versengett egymással, hogy melyiknek műveltebbek a szerzetesei, melyikük birtokában vannak értékesebb könyvek, melyikük fedele alatt élnek nagyobb tudósok. És még másokban is versenyeztek, bár nem szeretnék előadást tartani magának az ottani vallási viszonyokról. Talán csak annyit, hogy az egyik kolostorban jámbor szerzetesek éltek, a másikban pedig nem annyira jámborak. Ez utóbbiak rájöttek, hogy a turistákat kell odacsábítaniuk magukhoz, ha azt akarják, hogy kellő adományokhoz jussanak, amelyekből sok mindenre futja, például a kolostor

tatarozására is. Jobb, ha tőlem tudja meg, hogy egy lámakolostort folyamatosan tatarozni kell; arrafelé olyan az időjárás, hogy ha hagyják lerohadni, nehéz ismét gatyába rázni. Szóval, az egyik kolostornak nem tetszett az építendő sztúpa terve, attól tartottak a szerzetesei, hogy a másikhoz áramlik a turisták zöme, ha megtudják, hogy én építem az emlékhelyet, ezért egy *gnyent* szabadítottak rám.

– Az meg mi a csoda?

– Démon.

– Micsoda?

– Nem ismeri ezt a szót?

– Maga hisz a démonokban? – képedtem el.

– Hiszek, nem hiszek, mindegy, de hogy az a rohadék rám küldött valamit, az biztos.

– Micsodát?

Senhor Domingos de Carvalho sóhajtott, és láttam rajta, hogy mérlegel magában valamit. Feltehetően azt, hogy mit és hogyan mondja el a történet lényegét.

– Hasmenést – mondta rövid habozás után. – A *gnyenek.* ezt tették velem. Egy olyan világban, ahol nem létszükséglet a vécépapír… El tudják ezt képzelni, barátaim?

22.

Már akkor sejtettem, hogy nem várt esemény történt a közelmúltban az otthonom környékén, amikor Marisa, a házvezetőnőm a nyakamba esett, márpedig Marisa nem volt az a kimondottan nyakba esős fajta.

– Itt van! – suttogta áhítattal, és az emeleti lépcsőfeljáró felé mutogatott. Meg kellett volna kérdeznem tőle, vajon kire gondol, ám feleslegesnek tartottam. Ahogy a levegőt szedte, és a szemét meregette felém, el sem tudta volna titkolni, hogy mi zaklatta fel ennyire.

Nos, hogy röviden összefoglaljam: néhány évvel ezelőtt megismerkedtem – kalandos körülmények között – Róbert McKinley professzorral, a keleti kultúrák szakértőjével. McKinley professzor azóta a barátom, s gyakorta meglátogat, ha éppen mifelénk vezet az útja. A professzor ugyanis gyakran van úton: különböző egyetemek és könyvtárak ritka kéziratai várnak rá, hogy szóra bírja őket. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy az ő barátja és kollégája bizonyos Leslie L. Lawrence professzor, aki szintén magyar származású, mint jómagam, aki végül is lefordította nekem egyik ősöm, bizonyos Báthory Orsolya emlékiratait. McKinley professzor révén kerültem kapcsolatba vele. McKinley professzort minden érdekli, ami Kelettel kapcsolatos, jóllehet érdeklődése elsősorban a nagy folyamközi

kultúrák jogi problémáira irányult. Egyszer elmagyarázta nekem, hogy annak idején milyen nehéz feladatot jelentett a régi Asszír Birodalomban annak a jogi háttérnek a megalkotása, hogy a nagy folyamokból vízikerekek segítségével kitermelt víz mennyisége hogyan oszoljék meg a különböző nagyságú földterületek tulajdonosai között. Áhítattal hallgattam a rövid, alig másfél órás fejtegetését, miközben lelkesen bólogattam. Amikor végre diadalmas mosoly kíséretében befejezte, arra gondoltam, hogy ha én akkoriban ebbe a birodalomba szüleiek bele, alighanem elszáradt volna minden zöldségem és gabonám, amit csak termesztettem, és végső soron éhen haltam volna. Annak a megértéséhez ugyanis, hogy ha tíz vödör vizet percenként szállít a vízikerék egy tízhektáros földre, akkor a tulajdonosnak mihez van joga… Nos, itt én abba is hagyom, és csak annyit jegyzek meg, hogy fogalmam sincs róla, McKinley professzor fejében hogyan fér el ennyi tudomány…

Említettem, hogy a professzor az utazásai során gyakran száll meg nálam; Marisa be is rendezett számára egy külön szobát, ahol kipihenheti a fáradalmait. És ha valaki ezek után azt gondolná, hogy McKinley professzor miattam látogatja gyanús gyakorisággal szerény hajlékomat, azt ki kell ábrándítanom; a professzor kifejezetten Marisa miatt lett gyakori lakótársunk. Az emberi lélek örök és megfejthetetlen rejtélyei közé tartozik, hogy Marisa, a hajdani marxista partizán és a jogtudós, Kelet- kutató professzor hogyan gabalyodtak egymásba, de az tény, hogy alaposan egymásba gabalyodtak. Úgy viselkedtek, mint a kamasz szerelmesek. Én meg csak irigyeltem őket, hogy a fene vigyen el, te hülye Zsiráf, rád pazaroltam a legszebb éveimet, aztán tessék, itt hagytál a mocsárba ragadva. Igaz, végül is én rúgtalak ki, de meg kellett tennem. Ha valakinek sokkal fontosabb a lehetetlen munkája, mint élete jövendő párja, akkor az menjen a fenébe, még akkor is, ha megszakad a szívem. Nem is akarok rád gondolni, te nyomorult féreg!

Mielőtt Zsiráffal kapcsolatban végletesen elvetném a sulykot, inkább folytatom McKinley professzor történetét. Marisa és a professzor kapcsolata előbb csak szokványos kis flörtnek indult, aztán egyre csak mélyült, s a végén már olyan mély volt, hogy a Föld közepéig ért. Legalább.

Amint Marisától megtudtam, jelenleg az a helyzet, hogy a professzor egy közeli kisvárosba utazott, ahol egy hagyatéki eljárás során a leltározók érdekes dolgokra bukkantak – konkrétan, jó néhány égetett agyagtáblára. Senki sem tudta, hogyan került az elhunyt Mrs. Carlos birtokába, mivel a leszármazottai szerint Mrs. Carlos életében nem hagyta el a megyéjét, és egyáltalán nem érdeklődött Kelet iránt. Ahogy nem érdeklődött hajdani férje, Mr. Carlos sem. Csakhogy – és ebben rejtőzött talán a rejtély kulcsa – Mr. Carlos elsuttogott

vélemények szerint baráti kapcsolatba került a helyi maffiával. Ebből adódott a feltételezés, hogy valaki, aki esetleg valami miatt nem tudott fizetni Mr. Carlosnak, készpénz helyett az agyagtáblákkal egyenlítette ki a tartozását. Hogy ki lehetett az illető, sűrű köd fedi, és nem is valószínű, hogy ez a köd valamikor is feloszlik. Hogy a leszármazottak hogyan találtak rá a professzorra, fogalmam sincs, de végül is valahogy rábukkantak, ö pedig megígérte, hogy megtekinti a titokzatos táblákat, hátha megtudhatja belőlük, hogy ha valaki tíz hónapig öntözi a földjét vízikerekek segítségével, akkor mihez van joga, és mihez nincs.

Száz szónak is egy a vége, amikor hazaértem az irodából, és megpillantottam Marisa lelkes és némiképpen elborult arcát, tisztában voltam vele, hogy az elkövetkező napok során még sokat fogok hallani a mezopotámiai vízikerekekről.

Mivel a professzor odafent pihent az emeleti szobájában – már annak lehetett tekinteni Marisa ráért velem foglalkozni.

– Mi a csoda történt magával, Debby? – kérdezte, miután végighallgattam a professzorral kapcsolatos rajongó megjegyzéseit, és végül én kerültem sorra.

– Semmi – sóhajtottam. – Miért kérdezi?

Ekkor bekövetkezett, amire számítottam. Marisa a fejemre borította szemrehányásai vödrét. Olyan sebesen beszélt, hogy még tiltakozni sem volt erőm.

– Én megmondtam magának, nem megmondtam? Világosan megmondtam. Hinnie kellett volna nekem, amikor megmondtam. Maga sikeres, gazdag üzletasszony, esze is van elég, csak néha olyan jól elrejti, hogy arra kell az embernek gondolnia, magának olyan esze van… szóval, olyan vándoresze. így mondják angolul?

– Nem egészen értem, mire céloz, Marisa – mondtam, és tényleg nem egészen értettem.

– Úgy van, hogy vannak emberek, hombre… ugye, akiknek van eszük, magukhoz való mindenesetre. Aztán néha ez az eszük elmegy, vándorútra indul, és akkor nem marad a fejükben semmi, csak a nagy-nagy üresség. És a maga feje pont ilyen. Ha van benne ész, akkor maga tudja, mit csinál, ha meg éppen vándorúton van az esze, akkor nem tudja, mit csinál. Érti, mire célzok?

Persze hogy értettem. De azért meg is magyarázta.

– Kellett magának elvállalni, amibe az az ostoba, erőszakos vénember belerángatta? Ha nem hagyta volna magát, egész nap csak az irodájában üldögélhetne, és nem kellene mást csinálnia, csupán a körmét reszelgetni, és mégis folyna bele a pénz a maga kasszájába. De maga elvállalta ezt az esztelenséget, és most tessék. Tudja, hogy néz ki újabban?

– Hogy nézek ki, Marisa? – sóhajtottam.

– Mint egy citrom, amelyet egy másik citrom kinyomott levével öntöttek le. Csak hálni jár magába a lélek. Az a gonosz vénember otthon hortyog, míg maga az éjszakát járja azzal a félnótás Harrisonnal, és rossz emberek után kutat ahelyett, hogy azt tenné, amit a maga korában az asszonyok tesznek. Ne akarja, hogy elmagyarázzam, mire gondolok. Én a maga korában… hm… Na mindegy. Maga el sem tudja képzelni, hogy milyen pocsékul néz ki ebben az egyenruhában, brrr, még ránézni is rossz magára. És az a dög nagy pisztoly az oldalán, meg az övéről lógó bilincs… Hát így kell kinéznie egy maga korabeli, bájos kis hölgynek, aki ráadásul gazdag is, mi? Dehogy így kell kinéznie! Jól van, tudom én, mi az oka mindennek, az a strici, akit valaha még én is kedveltem, aki otthagyta magát…

– Én rúgtam ki – helyesbítettem.

– Lárifári! – legyintett. – Kirúgta, persze hogy kirúgta. Mindannyian ezt mondjuk, a végén mégis mindig mi, nők húzzuk a rövidebbet. Kirúgta, de a maga szívét azt magával vitte a disznó. Ha egyszer a kezem közé kaphatnám, megemlegetné azt a napot, abban biztos lehet. Magának tudja, hogy kellene kinéznie, Debby? Azt a szép szőke haját nem lenne szabad ez alá a ronda kalap alá dugnia… És egyáltalán, mostanában mindig olyan komor, mintha leégett volna a háza, és a régi börtön romjai között kellene meghúznia magát. Pedig az egy bűnös hely, nekem elhiheti. Gisela is megmondhatja.

– Ki az a Gisela? – kérdeztem önkéntelenül is.

– Egy szerencsétlen asszony.

– Miben szerencsétlen?

– Hát, nyomott egy kicsit. Nincs ki neki mind a négy kereke. De nem csak ezért szerencsétlen, inkább azért, amit a férje csinált vele.

– Miért? Mit csinált?

Marisa összeborzongott.

– Kiszúrta a szemét. Még szerencse, hogy csak az egyiket.

– Remélem, megkapta érte a magáét.

– Ült néhány évet, de hát lehet egy szemet néhány évvel letudni? Tudja, mi a legborzasztóbb az egészben? Hogy az a disznó visszament hozzá, az ostoba Gisela meg visszafogadta. Meglátja, Debby, előbb-utóbb a másik szemét is ki fogja szúrni. Már akartam is kérdezni, hogy nem tudna valahogy segíteni rajta?

– Adja meg a címét – sóhajtottam. – Alkalomadtán majd ellátogatok hozzá.

– Szegény Gisela – folytatta Marisa annak a fickónak, Heriberto Torresnek már az egész családja ilyen volt. A férje nagyapja volt a legjobb firma valamennyi között. Még szerencse, hogy megkapta a magáét.

– Igazán? – kérdeztem. – Mit?

– Becsukták, aztán meggyilkolták.

– Nofene! – szaladt ki a számon.

– Elvágták a torkát. *Nyissz!* Volt, nincs.

– Tudják, ki tette?

– Nem – rázta meg a fejét Marisa. – Lehet, hogy valaki a régi kollégái közül. Ki tudja? Abban az időben sok volt errefelé a gyilkosság, és szinte valamennyi kapcsolatban állt a börtönnel.

– Milyen kapcsolatra gondol?

– A fene se tudja – vonta meg a vállát. – Az a börtön a város szégyene volt.

– Mikor is volt ez?

– Vagy száz évvel ezelőtt. Jó darabig működött, amíg csak be nem zárták. Gisela szerint egy egész bűnszövetkezet tanyázott benne.

– Tanyázott? Inkább ült, nem?

Marisa ismét megcsóválta a fejét.

– Gisela szerint nem a rabok voltak ott a legdisznóbb alakok, hanem a börtönőrök. Tudja, miket csináltak? Még elmondani sem szeretem, pedig én láttam, miket műveltek egyesek Peruban, ezért is jöttem el onnan, a fene vigye el. Gisela szerint volt ott néhány börtönőr… A vezetőség pedig elnézte nekik. Abban az időben még nők is voltak ott… Hát, hogy aztán velük mit műveltek, azt senki nem tudja, és talán nem is akarta megtudni senki. A hatóságok befogták a szemüket és a fülüket, ők tudják, miért. Gisela apósának az apja volt ott az egyik fő disznó. Legalábbis Gisela szerint. Csak aztán, mondom, ráfázott a disznóságaira, mert valaki elvágta a torkát. Gisela ott tölt hébe-hóba néhány éjszakát a romok között. Van ott valami kuckója, takarója is van, és ha muszáj neki, akkor ott alszik.

– Muszáj neki?!

– Amikor az a disznó férje kidobja. Ha részeg, gyakran kidobja. Már gondoltam is rá, hogy meg kellene fegyelmeznem, de még nem volt rá sorom. Kicsit félek is tőle, az az igazság.

– A férjétől?

– Dehogy – legyintett – , saját magamtól. Ha én egyszer megfegyelmezek valakit, hát az… Na, mindegy. Szóval, Gisela néha ott tölt néhány éjszakát, amíg a férje érte nem jön, és vissza nem viszi. Ilyenkor persze ígér neki füt-fát, bocsánatot is kér, hogy aztán később ismét előlről kezdődjék minden. Az élet már csak ilyen: Gisela reszket azokon az éjszakákon, és nem tud aludni. Szerencsére mindig van ott valaki a közelében, néha többen is, de valamennyien rémültek, és moccanni sem mernek.

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy, hogy félnek a kísértetektől. Mert az gonosz hely. Éjszaka nyughatatlan lelkek járnak ott, néha jajgatnak, és visszaemlékeznek arra az időre, amikor megölték őket.

– Hogyhogy megölték őket?

– Ej, hát nem meséltem az imént? Állítólag a börtönőrök sok foglyot megöltek ott. Gisela szerint volt egy kamrájuk vagy cellájuk, vagy micsoda, ahova bevitték a rabokat, aztán végeztek velük.

– De hát miért?

Marisa széttárta a karját.

– Azt csak a jóisten tudja. Kit ezért, kit azért. Valószínűleg attól féltek, hogy egy- egy rab a szabadulása után kinyitja majd a száját. Ezt pedig úgy lehetett a leghatásosabban megakadályozni, hogy soha nem került szabadlábra.

– És ha lejárt a büntetésük?

– Egyeseknek nem járt le soha. Ott haltak meg a sitten. Aztán eltűnt a holttestük, ne kérdezze, hogy hova, ezt Gisela sem tudja. Az apósa apja egyszer azt mesélte, persze jó részegen, hogy megvolt a módja annak, hogy eltüntessenek valakit. Aztán amikor a hozzátartozói keresték, az volt a magyarázat, hogy az illető megszökött, és átcsusszant Kanadába. Olyan is volt, aki megzavarodott, és összevissza beszélt. Gisela szerint az apósa apja néha részegségében azzal dicsekedett, hogy ő maga legalább tíz rabbal végzett. És tudja, miért meséltem ezt el magának, Debby? Hogy magának is inkább az üzleti életben kellett volna maradnia, nem pedig a sors sötét bugyrai között botladozni. Aki a szakadék peremén mászkál, és lefelé kíváncsiskodik, néha maga is belecsúszik, és akkor neki annyi.

– Ezt megjegyzem magamnak, Marisa – ígértem.

– Azt jól is teszi.

Talán tovább is folytatta volna a börtön történetét, ha ebben a pillanatban meg nem reccsen odafent az emeleti folyosó padlója, és meg nem jelenik a lépcsőn egy óvatosan lefelé lépegető alak. McKinley professzor.

Ezúttal is, mint egyéb alkalmakkor, meggyőződhettem róla, hogy a professzor egyáltalán nem néz ki tekintélyes professzornak. A harmincas évei eleje-közepe felé járhatott – az az igazság, hogy soha nem kérdeztem meg tőle az életkorát. Ahogy elérte az utolsó lépcsőfokot, megállt, és barátságosan rám mosolygott.

– Megérkezett hát a házigazda is, aki szállást ad egy fáradt vándornak – mondta.

– Isten hozta, professzor – tártam felé a karomat.

– Bob – javított ki. – Ezt már megbeszéltük.

– Valahogy nem áll rá a szám – mentegetőztem.

Marisa halkan elköhintette magát, amit valamilyen figyelmeztetésnek értelmezhettem, csak éppen nem tudtam, hogy McKinley-t vagy engem akar- e figyelmeztetni valamire.

Helyet foglaltunk a nappaliban, ahol McKinley szokásához híven azonnal magyarázni kezdte, hogy mit keres a környékünkön. Cirka egy

órát tartott a magyarázata, amikor is úgy döntöttem, hogy befejezettnek nyilvánítom a beszélgetést.

– Meddig marad nálam, professz… azaz Bob? – kérdeztem, látszólag csak úgy mellékesen.

– Ó, hát csak… néhány napig – felelte. – Az attól függ, hogy szíves engedelmével meddig lesz türelme hozzám, mert amíg azt az anyagot átnézem, ha megengedi, itt laknék magánál…

Marisa úgy röppent fel a lépcsőn, hogy elkészítse a professzor szobáját, mint egy kismadár.

Néhány perccel később már a csattogást is hallottam, ahogy a professzor párnáit rázza fel. Ismét úgy éreztem, hogy elönt a sárga irigység. Ha a közelemben lett volna Zsiráf, hajdani vőlegényem, alighanem megfojtottam volna. Vagy ki tudja…

23.

A seriff irodájában tökéletes volt a zűrzavar. Clifford, egy ismerős városi zsaru Mitchell seriff asztalának a sarkán ült, és telefonált. A szoba egyetlen karosszékében Harrison terpeszkedett, a seriff le- fel járkált, a bajuszát sodorgatta, és idegesen csóválta a fejét.

– Csakhogy megjöttél, Debby! – tört ki belőle az öröm, amint beléptem a szobába. – A fene vigye el az egészet! Ezerszer elhatároztam már, hogy nyugdíjba megyek, de eddig mindig meggondoltam magam. De ha ennek az ügynek a végére érek, tényleg elmegyek.

Ekkor vettem csak észre, hogy három idegen is szorong a szobában: egy magas, szőke lány, egy karcsú barna és egy fiú. A fiú középtermetű volt, göndör hajú, kissé előreálló fogú.

– Történt talán valami? – kérdeztem, nyugtalan pillantást vetve az idegenekre és a szőke lányt bámuló Harrisonra. Mintha enyhe zavart láttam volna a képén.

Mielőtt másodszor is feltehettem volna a kérdést, a seriff intett, hogy még ne tegyem fel, és a három ismeretlen felé fordult.

– Apró kis kellemetlenség – mondta. – Valaki szórakozik velünk, tudják, hogy megy az. Manapság a hatóság nem túlságosan népszerű errefelé. Vannak, akik örülnek, ha nevetségessé tesznek bennünket.

– Hát ez finoman szólva is kellemetlen – sajnálkozott a szőke hölgy dallamosan lágy hangon.

A férfi egyetértően bólintott.

– Jól van, Harrison? – kérdezte a seriff a helyettesére pislogva.

Ekkor már nem zűrzavart láttam a szemében, hanem dühöt. Mintha vérben forgott volna, persze lehet, hogy csak a reggeli napfény színezte vörösre.

– Ezt nem ússza meg szárazon – mondta.

Clifford zsaru befejezte a telefonálást, aztán Harrisonra nézett.

– Szándékozik tenni valamit, Mr. Harrison? – kérdezte.

– Naná, hogy szándékozom! – mordult fel Harrison. – Elkapom, és kiverem belőle a tegnapi vacsorát!

– Hát azzal csak vigyázzon! – emelte fel a mutatóujját Clifford. – Ne tegyen meggondolatlan lépéseket. Már csak az hiányozna nekünk, hogy egy pofátlan riporter ránk húzza a vizes lepedőt.

Csak néztem, mint a moziban, és nem tudtam, hogy mire gondoljak. Meg kellett volna kérdeznem Harrison-tól, hogy mi az ördög történt pontosan vele, de valahogy nem vitt rá a lélek. A tapasztalat arra tanított, hogy ha az ember szóba áll Harrisonnal, annak sosincs jó vége.

Mitchell szerencsére megtette helyettem. Harrison elé lépett, levette a kalapját, és meglegyezte vele a képét.

– Hát akkor meséljen csak, fiam! Hogy is volt az az izé?

– Én csak segíteni akartam neki – mondta Harrison. – Isten bizony.

– Ja – mondta a seriff. – Csak segíteni akart. Nem kezdené az elején?

Harrison nagy levegőt vett.

– Gondoltam, benézek a börtönbe… a romok közé. Tudja, hogy van ez, seriff: ha az ember beleakad valamibe, akkor az olyan, mint a bogáncs. Képtelen megszabadulni tőle. Én ilyen vagyok.

– Értem – biccentett a seriff. – Maga ilyen. És?

– Úgy gondoltam, hogy a csövesek sumákolnak valamit. Hogy ők csinálják a balhét.

– Értem.

– Szóval, gondoltam, odamegyek, és a szemük közé nézek.

– Azért előtte szólhatott volna.

– Hirtelen ötlet volt, seriff. Nem tudtam aludni, ezért arra gondoltam, hogy megfingatom kicsit a csöveseket. .. már bocsánat az illetlen kifejezésért, de ez volt a helyzet.

– Eeeegen – morogta a seriff. – És ki adott magának erre engedélyt?

– Éppen csak be akartam kukkantani hozzájuk – védekezett Harrison. – Akartam kérdezni tőlük ezt- azt.

– Na, és kérdezett?

– Nem, seriff.

Mitchell seriff meglegyezgette a képét.

– És miért nem?

– Mert nem volt odabent csöves. Körbejártam az egész börtönt, de egyetlen csövest sem találtam. Úgy gondolom, hogy becsináltak, és elhúztak valahova máshova.

– Majd visszajönnek – biccentett a seriff. – És?

– Éppen arra gondoltam, hogy kellene valamit csinálni, hogy ne

jöjjenek vissza, elvégre annyi szemetet hagynak maguk után, hogy mielőtt megkezdődhetne az ottani munka, teherautószámra szállíthatják majd el az undorítóbbnál is undorítóbb cuccokat, ekkor vettem észre őt.

– Kit, Harrison?

Harrison megnyalta a szája szélét.

– Hát… egy nőt.

– Milyen nőt?

– Éppen ez az, seriff, hogy milyen nőt. Egy *régi* nőt.

Valószínűleg én is eltátottam a számat, bár nem vettem észre. A többiekét viszont igen. Még a seriff is csak később csukta be az övét, csak azért, hogy ismét kinyithassa.

– Hogy érti azt, hogy *régi* nőt?

– Úgy, seriff, hogy az egy korábbi időkből való nő volt… mintha a nagyanyám lett volna.

– És ezt miből gondolta?

– A ruhájáról, seriff. Egy régies ruhába öltözött nő volt.

Láttam, hogy a jövevények riadt tekintettel bámulnak Harrisonra. Arra gondoltam, hogy talán éppen ezekben a másodpercekben megy el a kedvük attól, amiért jöttek.

– És mit csinált ez az izé, *régi* nő?

– Hát… lógott, seriff.

Mitchell papa kezében megállt a kalapja.

– Mit csinált?

– Lógott.

– Hogyhogy lógott?

– Valaki felakasztotta, seriff.

– Hova… izé… akasztotta?

– Egy gerendára, seriff.

– Úgy érti…

– Azt a nőt felkötötték. És mégis sikoltozott valahogy. Bevallom, megfagyott a vér az ereimben, mert én még olyan sikoltozást nem hallottam, seriff. Pedig ott voltam alig néhány méternyire a Dadogós Luisától, amikor James Priester egy csavarhúzót próbált feldugni a csaj orrán. De még az sem sikoltozott olyan szörnyen, mint az a nő. Fel volt akasztva, és sikoltozott, könyörgött, az ám!

– Hogyan könyörgött?

– Hogy hogyan könyörgött? Hát… őszintén szólva… Valami olyasmiket kiabált, hogy mentsem meg, vagy ilyesmit. És ott lógott a gerendán.

– Erre maga?

– Erre én előhúztam a stukkeremet, és gondoltam, hogy az első mozdulatra lelövöm…

– A nőt?

– Ej, dehogyis, seriff! Azt a valakit, aki felakasztotta. Csakhogy nem láttam senkit a közelben. Odamentem volna a nőhöz, csak éppen át kellett másznom egy csövestanyán; volt ott néhány matrac egymásra rakva, és azon kellett átmásznom. Olyan szaga volt, mintha egy medvebarlangra bukkantam volna, de… átverekedtem magam rajta, és akkor… A nő nem volt sehol. Esküszöm, seriff, hogy nem volt sehol.

– Az akasztott nőről beszél?

– Mi másról, seriff? Az a nő akkor már nem volt a gerendán. És nem is sikoltozott, mert nem hallottam semmit. Hát így kezdődött, seriff.

– Kezdődött?!

– Ja, mert ezzel még nem volt vége. Szóval, amikor a csaj eltűnt, vissza kellett fordulnom, mert a gerenda mögött már csak fal volt, nem mehettem tovább. A gerenda a falból nyúlt ki… de ez most nem érdekes. Jól van, gondoltam, és visszamásztam oda, ahonnan elindultam, keresztül a matracokon. De amikor megfordultam, mit gondol, mit láttam?

Dermedten bámultunk rá. Mivel Mitchell ezúttal nem kérdezett semmit, Harrison megtörölgette a kézfejével a homlokát.

– A csaj megint ott volt, seriff.

– Úgy érti, a gerendán?

– Ott, seriff. A gerendán. Lógott, és sikoltozott, hogy mentsem meg. Az imént még nem volt sehol, azaz eltűnt a gerendáról, most meg ismét ott lógott, mintha le sem jött volna róla, pedig isten az atyám, hogy eltűnt előlem… és most mégis visszajött. És tudja, milyen volt, seriff? Most már jobban megfigyelhettem.

– Na, milyen volt?

– Halott, seriff.

– Maga szerint egy halott nő sikoltozott?

– Magam sem értem, seriff, de úgy volt, ahogy mondja. A halott nő sikoltozott.

– Erre maga ismét visszamászott az izé… csövestanyán át?

Harrison sóhajtott és összerázkódott.

– Nem másztam vissza, seriff. Biztos voltam benne, hogy hiába is másznék, az a nő ismét eltűnne előlem.

– Ezt meg miből gondolta?

– Szerintem ez a nő egy *bujkáló kísértet.*

– Milyen? – hökkent meg a seriff.

– Bujkáló kísértet – ismételte meg Harrison. – Egyszer dolgoztam egy illetővel, egy rendőrnővel, aki pontosan az ilyen esetek szakértője volt. Olyan para izé… morális vagy micsoda.

– Paranormális – morogta az egyik ismeretlen.

– Ja. Ő mesélte, mármint az a rendőrnő, hogy sokféle kísértet létezik, ez az ő szakmája. Most nem sorolom fel, hogy hányféle, de

vannak a bujkáló kísértetek, amelyek visszajárnak oda, ahol meggyilkolták őket. És úgy tesznek, ahogy az utolsó perceikben tettek, és persze ugyanott. Messziről halálra rémítik az utódokat, ám ha közelednek hozzájuk, akkor eltűnnek, ám amint tehetik, ismét visszatérnek, és kezdődik minden elölről. Szóval, én azt mondom, seriff, hogy azt a nőt megölték valamikor, és azóta visszajár, és a csöveseket ijesztgeti. De ha közel megy valaki hozzá, akkor eltűnik.

– Eegen – morogta a seriff. – Paramorális, mi? Remélem, megfigyelte az arcát, és tud leírást adni róla.

Harrison megvakarta a feje búbját.

– Én nem is tudom… Halott arca volt. Szürke. Vagy kék. Kékesszürke. És… elég visszataszító volt, seriff. Itt- ott már hiányzott a bőr a képéről. Oszlásnak indult, vagy mi. Nem vagyok beszari alak, seriff, maga ismer jól, de most az egyszer kissé megbicsaklott az agyam. Az a helyzet, hogy nem hiszek én a kísértetekben, tudja maga jól, de ez most azért más volt valahogy, mint a többi, akit életemben láttam. Volt, ugye, az a fodrászcsaj, aki elvágta a főnöke torkát egy borotvával, és hiába akarta megjátszani magát, én egyből rájöttem, hogy csak kamu az egész…

Ekkor a hosszú, szőke hajú lány Harrisonra mutatott. Remegett a keze, ahogy felé bökte a mutatóujját.

– Ez az ember… vérzik.

Valóban. Harrison vérzett. Néhány másodperccel előzött csak meg a lány, éppen én is szólni akartam.

Harrison a fejéhez kapott, aztán elvette a kezét, és megnézte. Vörös volt a tenyere.

– A francba is, hát nem felsértette a fejemet…

Mitchell papa szeme homályos volt, és mélyeket lélegzett, mint amikor az ember arra kényszeríti magát, hogy a zavaró körülmények ellenére is nyugodt maradjon.

– Micsoda, Harrison?

– Hát a lapát.

Mitchell nagyot nyelt.

– Milyen lapát?

– Azzal ütött meg.

– Ki a fenéről beszél?

– Arról a vadbaromról.

Ebben a pillanatban megszólalt egy ismerős hang az ajtó felől.

– Nana, barátom! Azért, mert seriffkalapot hord a fején, még nem engedhet meg magának ilyen hangot. Részemről tisztelem a hatóságot, de vannak határok, amelyeket ha a hatóság átlép, viselnie kell érte a következményeket. Különben pedig maga az oka. Éppen azon voltam, hogy leleplezzem, ki szórakozik velünk, amikor maga megzavart benne. Ha tudtam volna, hogy maga az, Mr. Harrison… ha tudtam

volna…

– Mit? – kérdezte egyre idegesebben a seriff. – Akkor nem ütötte volna le?

– Dehogynem – mondta a látogató. – Csak akkor nagyobbat ütök.

Az ajtóban Senhor Domingos de Carvalho állt, és hegyesre pödört bajuszát úgy meregette előre, mint a bika a szarvát az arénában.

A hirtelen beállott, fenyegető csendet a seriff hangja törte meg.

– Egyben biztos lehetsz, Debby – mondta Mitchell papa. – Nagyon is biztos lehetsz benne.

– És mi lenne az? – kérdeztem mélyet sóhajtva.

Mitchell seriff megrázta a fejét.

– Hogy jövőre, ha törik, ha szakad, nyugdíjba megyek.

24.

Hamarosan világosság derült mindenre. Azaz dehogy, maradt még megmagyarázhatatlan dolog elég. Ami megmagyarázható volt, az a következőképpen hangzik: Harrison és Senhor de Carvalho is látta a gerendán lógó, feltehetően halott nőt, aki segítségért kiáltozott De Carvalho is megfigyelhette az arcát – olyan halott arc volt az, hogy halottabb már nem is lehetett volna. Sajnálatos módon azt viszont egyikük sem látta, hogyan tűnt el néhány másodperc alatt, és hogyan bukkant fel ismét ugyanannyi idő alatt. Ami Domingost illeti, már órákkal a halott nő megjelenése előtt a romok között bóklászott, és megpróbálta kitalálni, hogy mivel kellene kezdenie az objektum átépítését. Amint megjelent a gerendára akasztott nő, azonnal turpisságot sejtett a jelenség mögött. Mintha valaki eljátszotta volna a jelenetet, nyilvánvalóan abból a célból, hogy elkergesse a csöveseket a környékről. És talán másokat is. De Carvalho úgy gondolta, az lenne a legjobb, ha elkapná a „kísérletet”, aki hol megjelent, hol pedig eltűnt előle. Ki is dolgozta magának a megfelelő tervet, méghozzá néhány másodperc alatt, amikor is feltűnt a színpadon Harrison. De Carvalho nem tudhatta, ki lehet a váratlanul felvillanó lámpa gazdája, ezért behúzódott egy büzlő csöves barlangba. Fegyvere nem volt, viszont talált a közelben egy magára hagyott lapátot, azt fogta a kezébe, s amikor Harrison felbukkant, kezében egy pisztoly- lyal, automatikusan fejbe vágta a lapáttal. A gerendán lógó nő közben végleg eltűnt, többé már nem is jelent meg előttük.

Ekkor a szőke, magas hölgy bátortalan hangon megszólalt:

– Éppen úgy, mint a Howard- kastély esetében – mondta.

A seriff gyanakodva nézett rá.

– Az meg mi?

A hölgy félénken pislogott a seriffre.

– Oda is mi mentünk… Karol és én.

– Ja, mi ketten – helyeselt az előreálló fogú fickó.

– Ott is volt kísértet – mondta a lány. – Plusz leletek a kastély alatt, azért voltunk ott. Találtunk is két nagy szarvat. Teljesen egyedi darab, sehol másutt még csak hasonló sincs a világon.

Ekkor a harmadik, mindeddig mélyen hallgató hölgy – sötét hajú, lófarkas, pokolian csinos – is megszólalt. Csak ekkor tűnt fel, hogy mindeddig még nem is hallottuk a hangját.

– Hol találtátok? A padló alatt?

A Karolnak szólított férfi megvonta a vállát.

– Az előző tulajdonos vitrinjében. Egy rejtett pincében, ahol illegálisan tartotta. Ám arról, hogy miképpen került oda, egyszerűen fogalmunk sincs.

Talán tovább is folytattuk volna az eszmecserét, amely meggyőződésem szerint nem vezetett sehova, ha nem történt volna valami olyasmi, ami mindannyiunk számára váratlan volt. Mégpedig nagyon is az.

Mitchell seriff feltette a kalapját; valószínűleg azért, hogy még seriffebbnek látsszon tőle, mint amilyen eddig is volt.

– Harrison! – szólt rá a helyettesére.

– Igen, uram?

– Kapja elő a pisztolyát!

– Hogy mit csináljak, főnök?

– Vegye elő a pisztolyát!

Harrison elsápadt. Szép, napbarnított volt a képe, de azért látszott rajta, hogy kifut belőle a vér.

Lassan, bizonytalan mozdulatokkal a stukkeréért nyúlt.

– A… stukkeremet?

– Jól hallotta.

Hamson engedelmeskedett.

– És most… mit csináljak vele?

– Fogja rájuk – mutatott a seriff a három fiatalra.

– Rájuk? – tátotta el a száját Harrison.

– Nem is rám. Debby!

Mivel én sem tudtam mire vélni a történteket, én is a pisztolyom után nyúltam.

– Kutasd át őket, Debby!

Őszintén szólva csodálkoztam egy kicsit, ám azért nem annyira, hogy ne engedelmeskedjek. Nem kérdeztem semmit, csupán közelebb léptem hozzájuk. Harrison még mindig rajtuk tartotta a fegyverét, bár nem nagy meggyőződéssel, amiről a hangja is tanúskodott.

– Biztos benne, hogy… ezt kell tennem, seriff?

– Maga csak tegye, amit mondok! Debby!

Én is tettem, amit mondott. Először a szőke hölgy* höz léptem, és

bár semmi kedvem nem volt hozzá, megkértem, hogy álljon a falhoz. Nem volt nagy kérés, elvégre a fal ott volt néhány centiméternyire a háta mögött.

– Seriff?

– Kutasd át, szívem.

Tudtam, mi a teendő. Néhány gyors mozdulattal meggyőződhettem róla, hogy nincs nála fegyver. A hölgy türelmesen megvárta, amíg befejezem a taperolását, aztán rám mosolygott.

– Minden oké? – Nem szóltam, csak bólintottam, ő pedig folytatta: – Legutoljára egy fiatal zsaru tapogatott meg Oregonban. Csak az egészen más célból.

A másik kettőnél sem volt fegyver. Tiszták voltak, mint az angyalok az égben.

– Jól van – bólintott a seriff. Semmit nem tudtam leolvasni az arcáról, sem csalódottságot, sem örömöt. Inkább mintha megkönnyebbülten felsóhajtott volna. – Gondolom, van valami papírjuk róla, hogy idejöttek kutatni, ugye?

– Természetesen van – felelte a sötét hajú, szemüveges, lófarkas lány. – Odaadhatom?

– Meg szeretném kérni rá.

– De ugye nem fognak… lelőni?

– A papírokat, kisasszony!

A lány a zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle néhány papírlapot.

– Nálam van mindhármunké.

– Adja oda őket Ms. O'Karának.

A lány felém nyújtotta a papírokat. Elvettem tőle, és beléjük pillantottam. Nem kellett soká bámulnom őket. A hivatalos igazolások bizonyították, hogy a három személy a Minnesota! Egyetem őslénytani intézetének a munkatársa, és hivatalos kiküldetésben érkeztek a városunkba, amelynek polgármesteri hivatala hozzájárult a kutatási tevékenységükhöz. Helyszíne a romos börtönépület, mely a gyanú szerint egy őslénytemetö fölé épült. Fényképek, pecsét, aláírások.

– Debby!

– Szerintem minden oké, seriff.

Azt hittem, ezzel vége is a kellemetlen jelenetnek, de nem volt vége.

– Debby! Hívja fel azt az intézetet! Olvassa le a telefonszámot a papírjaikról.

Megértettem a seriff óvatosságát. Elvégre hamisítani is lehet ilyen igazolásokat.

Leolvastam a papírokról a telefonszámot, majd elővettem a mobilomat, és felhívtam az egyetemet. Félénk, csipogó női hang szólt bele a készülékbe:

– Itt az egyetem, ott ki van?

Úgy törte az angolt, mint a néhány számmal kisebb cipő a lábat.

Elmagyaráztam neki, hogy miről van szó. Türelmesen végighallgatta, aztán rövid csend után megkért, hogy várjak egy kicsit, utánanéz a dolognak. Momentán vagy kétszáz hallgató és munkatárs kiküldetését intézi, ha akarom, hívhatom később is, ha nem, tartsam a vonalat.

Tartottam. Jó ötpercnyi csend után előbb csak halk szöszmötölést hallottam a másik oldalról, majd egy reszelős férfihang szólt bele a készülékbe:

– Miről is van szó, hölgyem?

Beolvastam neki a három nevet. Még be sem fejeztem egészen, Mr. Karol Dubovsky nevének a felénél tartottam, amikor leállított.

– Igen, a mi embereink. Ms. Glória Blackston, Ms. Pamela Heywood és Mr. Karol Dubovsky.

– Hallgatók?

– Dehogy hallgatók – mondta némi meglepetésemre. – Kiváló őslénykutatók. A munkatársaink. Mi az ördög történt velük? Csak nem baleset? Jézusom, ha megismétlődik az, ami Ms. Hermannel történt…

– Vele mi történt? – kérdeztem.

– Nem hallott róla? Pedig bent volt az újságokban.

– Mégsem hallottam róla – mondtam.

– Meggyilkolták.

25.

Nem volt mese, meg kellett hallgatnom Ms. Hermán szomorú történetét. Bár többször is illedelmesen beleköhögtem a készülékbe, nem volt foganatja. A férfi, aki Mr. Gordonnak mondta magát, elmesélte, hogy miképpen járt a szerencsétlen Ms. Hermán. Valamelyik afrikai országban, talán Kenyában, sziklarajzokat másolt az ottani hatóságok jóváhagyásával. Az illetékesek még létrával, kötéllel is ellátták, hogy felmászhasson egy magas sziklafalra, ahova jó néhány évtizeddel ezelőtt már felmászott valaki, hogy vörös festékkel megörökítsen egy antilopvadászatot. Amikor Ms. Hermán már a falon lógott, törzsi villongás tört ki két falu között, és a kísérői egyszerűen cserben hagyták Ms. Hermant, pontosabban hagyták a falon lógni, ők maguk pedig elmentek, hogy visszaverjék a szomszéd falu harcosait, akik valamilyen elkóborolt teheneket kerestek rajtuk. Ms. Hermán létrája eldőlt, ő a falon ragadt, és hőgutát kapott. Akárhogyan is nézzük, gyilkosság volt ez a javából.

– Szerencsére most nem történt semmi ilyesmi – nyugtattam meg. – Csupán arról van szó…

– Vagy vegyük például Ms. Schultz esetét. Ő egy fókavadász-

közösség…

Ekkor kénytelen voltam a régi cselhez folyamodni. Nem akartam csak úgy, udvariatlanul letenni a telefont, ezért elkezdtem belekiabálni a készülékembe:

– Halló, halló, nem hallok semmit. Hall engem, Mr. Gordon?

Mr. Gordon erre úgy elkezdett bömbölni, hogy kénytelen voltam távol tartani a fülemtől a telefont.

– Ms… izé… kérem… halló, halló…

Kinyomtam a készülékem gombját.

– Nos? – kérdezte a seriff.

– Minden rendben – mondtam. – Egy bizonyos Mr. Gordon igazolta őket.

A jövevényekre mosolyogtam. Gondoltam, hogy ezután már majd gyakran látni fogjuk egymást, nem jó, ha keserű szájízt érzünk az első találkozásunk után.

A seriff bólintott, levette a kalapját, és megint legyezni kezdte vele az arcát; ezzel is mutatva, hogy részéről vége az ellenőrzésnek.

Harrison Mitchellre nézett, és nyelt egy nagyot.

– Akkor én most… eltehetem a stukkeremet?

A seriff vasvillaszemeket meresztett rá, majd csendesen csak annyit mondott:

– Elteheti, Harrison.

Clifford zsaru, aki ekkor tért vissza hozzánk, mivel a kutatók érkezése után röviddel lelépett valahova, visszaült a helyére, az asztal sarkára.

– Mondok én maguknak valamit – szólalt meg, meg- vakargatva az állát. Néhány pillanatig a kutatókat mustrálta, mintha azon töprengene, hogy a jelenlétükben elmondja-e, amit mondani akar, aztán úgy döntött, hogy elmondja. – Tudják, mi a lényeg egy ilyen nyomozásnál? – kérdezte. – Mint például jelen esetben is?

– Micsoda? – kérdezte a seriff.

– A *cui prodest* – bólintott Clifford. – Tudják, az micsoda? Latinul van – tette aztán hozzá büszke mosollyal.

Mitchell papa nagy levegőt vett.

– Elárulja, vagy megtartja magának?

– Persze hogy elárulom – csodálkozott Clifford zsaru. – Hiszen azért mondom, nem? Maguk nem tanultak latinul?

– Maga tanult?

– Én nem, de valaki lefordította nekem. Nos, úgy szól, hogy *kinek az érdekében.* He?

– És?

– Én a maguk helyében feltenném ezt a kérdést, hogy kinek az érdekében. Értik már?

A seriff összeráncolta a homlokát.

– Mire akar kilyukadni, Clifford?

Clifford zsaru szívott egyet az orrán, aztán leereszkedő mosollyal végignézett rajtunk.

– Ha egy bűnügyet vizsgál az ember, feltétlenül fel kell tennünk ezt a kérdést, mert ez a dolgok nyitja, oké? Valakinek biztosan érdekében állt a bűncselekmény elkövetése. Na mármost, akkor nézzük konkrétan. Itt van ez a volt börtön, ami most már romokban hever. Jó nagy telken áll, és ha az épületet nem kell lebontani, csupán átépíteni, nem kevés pénzt ér majd, ha ez megtörténik, oké? – Mivel nem válaszolt senki, folytatta: – Tegyük fel, hogy valaki meg akarja venni, méghozzá, természetesen, minél olcsóbban. És hogy lehet olcsón megvenni egy objektumot, he? Úgy, ha az ember rossz hírét kelti. Elhíreszteli például, hogy kísértetek járnak a romok között. Értik? Erre néhányan, akik gondolkodtak azon, hogy talán érdekelné őket a dolog, visszatáncolnak. És tudják, miért? Mert az emberek zöme utál olyan épületet venni, amelyben kísértetek szórakoztatják a nagyérdemű közönséget. Vannak, ugye, minden családnál gyerekek, akik be vannak szarva, ha kísérteteket látnak a folyosón. Ilyesmi. Egy részük tehát kiszáll a versenyből. Mármint a konkurensekre gondolok. Néhányan persze ettől még nem tántorodnak el, ők köpnek a kísértetekre. Akkor az, aki mindenképpen meg akarja venni az illető objektumot, sokkal erőteljesebb módszereket alkalmaz a még megmaradt konkurencia elrettentésére. Tudják, mit?

Persze hogy tudtuk. De azért meg kellett hallgatnunk. A városi zsarukkal nem árt jóban lenni.

– Meg kell gyilkolni valakit. Csak úgy. Kinyírnia egy kiválasztott fickót. És ki lenne erre a legalkalmasabb? Egy hajléktalan. Aki nem hiányzik senkinek, és tisztességgel legyen mondva, de csak magunk között, ha elárulják bárkinek is, úgyis letagadom, szóval, az a helyzet, hogy a zsaruk sem törik össze magukat egy piás, narkós, koszos és büdös csöves miatt. Viszont a halála jól jöhet valakinek. Sokan úgy gondolják, hogy kísértetekkel még csak elboldogulnának valahogy, de a gyilkosság az már más kategória. Olyan épületben lakni, vagy akár csak tulajdonolni is, amelyben szörnyű gyilkosság történt, hát az sok emberben olyan visszatetszést kelt, hogy inkább elengedi az ügyet. Na, mit szólnak hozzá?

– Érdekes – mondta a seriff. – Tehát maga szerint, Clifford, itt is ez a helyzet? Sorban állnak a vevők az épületért, és az győz, akinek akármilyen eszközökkel is, mint például egy gyilkosság, sikerül elriasztania a többi potenciális vásárlót?

– Ahogy mondja – bólintott Clifford. – Csak meg kell nézni a listát, a potenciális érdeklődők listáját a polgármesteri hivatalban.

– Maga megnézte? – kérdezte a seriff.

– Én? – hökkent meg a zsaru. – Már hogy néztem volna meg? Hogy jönnék én ahhoz, hogy megnézzem? De maga, seriff, hivatalosan is megnézheti. De ne lepődjék meg, ha hosszú listát talál, ami azt is jelenti, hogy isten ne adja, de még számíthatnak néhány gyilkosságra. Talán kísértetjárásra is. Ez az akasztásos izé ezért tetszik nekem. Nem lehet fantáziátlan fickó, aki kitalálta. Szóval, megnézi a listát, és elgondolkodik rajta. *Cui prodest.* Ugye, érti? Bemegy a polgármesteri hivatalba, elkéri a listát…

– Már voltam bent – mondta a seriff.

Clifford zsaru mintha kicsit meghökkent volna.

– Bent volt? Nem is mondta. És?

– Mi és?

– Hosszú a lista? Tudja, *cui prodest.*

A seriff sóhajtott.

– Nem, nem hosszú.

– Szóval… nem sokan vannak rajta?

– Hát… mondhatjuk.

– Legalább tízen?

– Őszintén szólva…

– Kevesebben?

– Úgy is lehet mondani.

– Mert még hogyan? – kezdett idegeskedni Clifford. A seriff szomorúan nézett rá.

– Ms. O'Hara szerint nincs azon a listán senki, Clifford. Az a helyzet, hogy még lista sincs. Abban igaza lehet, hogy rossz hírű épületeket senki sem vesz szívesen, márpedig a volt börtönnek elég rossz volt a híre, ami azt illeti. Azért akarja eladni az önkormányzat, mert csak viszi a pénzt, azonkívül csövestanya és a többi, ám nem kell senkinek. Senkit nem érdekel az a rom, ezért az önkormányzat a saját költségén átépítteti, hátha így majd inkább akad rá vevő. Különben hogy is van az a latin mondás? A fenébe, hát nem elfelejtettem…

Clifford zsaru leszállt az asztalról, és becsapta maga mögött az ajtót.

26.

A délután folyamán kezdetben nem történt semmi érdekes – kivéve talán azt, hogy a városi rendőrség kiszállt a „tetthelyre", de hogy ott mit csinált, arról fogalmunk sem volt. Clifford zsaru nem jött vissza hozzánk; minden bizonnyal felhúzta az orrát a *cui prodest* miatt. Jómagam részben azzal töltöttem az időmet, hogy elvégeztem némi papírmunkát, amely néhány napja már elvégezetlenül hevert az

asztalomon. Le kellett rendeznem valakinek a gyorshajtási ügyét; egy verekedést; valamint egy éjszakai csendháborítás várakozott még a listámon. A seriff csendben szöszmötölt a közelemben, de nemigen szólt hozzám; láttam rajta, hogy pillanatnyilag valahol máshol jár – természetesen csak fejben.

Már rég befejeztem az ebédemet, és éppen arra gondoltam, hogy kiugróm a közeli cukrászdába egy fagylaltért, amikor Harrison visszaérkezett a hivatalba. Nem volt egyedül. Egy fickót hozott magával, akiről már messziről érződött, hogy nem áll szoros barátságban a meleg vízzel. A ruházata is hagyott maga után némi kívánnivalót. Ha jobban megnézzük – mert én éppen ezt tettem –, egyetlen, hatalmas póló volt rajta, amely a vállától egészen a bokájáig ért. Valaha egy égimeszelő kosárlabdázó cucca lehetett; rejtély, hogy jutott az ismeretlen pasashoz. A póló elejét egy őslény foglalta el, egy hatalmas, tarajos disznóféle, amilyet még soha nem láttam. Kíváncsi lettem volna rá, őslénykutatóink láttak- e már ilyet, ők azonban éppen valamelyik szállodában a cuccaikat csomagolhatták ki. Szóval, bejött az irodába Harrison, maga előtt tolva az ismeretlen fickót. A seriff az ablaknál állt, és elgondolkodva legyezgette a képét a kalapjával. Ám a keze és vele együtt a kalapja is megállt a levegőben, amikor a fickóra tévedt a tekintete.

Harrison megköszörülte a torkát, és a pólósra bökött.

– Hoztam valakit, seriff – mondta, a könyökével kissé előretolva a csövest.

– Érzem – bólintott a seriff, és újfent legyezni kezdett a kalapjával. Úgy láttam, hogy kissé még gyorsított is a tempón.

– Na, akkor most mondd el a szövegedet – utasította a fickót Harrison. – Tudod…

Ez utóbbi szó fenyegetésnek tűnt, és a jövevény annak is vette. Sóhajtott, és lépett egyet a seriff felé.

– Hát az úgy volt… – kezdte, és folytatta volna, de a seriff felemelt mutatóujjával megállította.

– Stop! Kicsoda ez a fickó, Harrison?

– Frick – mondta Harrison.

– Milyen Frick?

– Milyen Frick vagy? – kérdezte Harrison, oldalba bökve a fickót.

Az ismeretlen elvigyorodott.

– Csak Frick.

– Azt mondja, hogy csak Frick – ismételte Harrison.

– Hallom, Harrison – mordult rá a seriff. – Nem vagyok süket.

Harrison erre befogta a száját.

– Szóval Frick vagy – mordult rá a seriff a jövevényre is. – És mit tudsz nekünk mondani, Frick? Csináltál valamit, ami feltehetően nem fog tetszeni nekem?

Frick félrehúzta a száját.

– Nem csináltam én semmit, seriff. Csak éppen ott voltam. Különben nincs egy cigarettája?

– Nincs – felelte a seriff. – Itt senki sem dohányzik.

– Na, látja, ez a baj – mondta Frick. – Milyen világ az, ahol a seriff nem dohányzik? Ha szokott moziba járni, és szokott westerneket nézni, akkor láthatta, hogy minden seriff dohányzik.

– Ritkán járok moziba – mondta Mitchell. – Ezért jöttél, hogy ezt megtudd?

– A helyettese mondta, hogy jöjjek magához.

– Hát most itt vagy. Nos, akkor mi is a helyzet?

– Az, hogy gyakran vagyok *ott*… bizonyos okok miatt.

– Hol, Frick?

– Hát a börtönben, vagyis a romjai között.

– Hm. És miért vagy ott gyakran?

– Mer' nincs hol máshol lennem.

– És láttál talán valamit, amiről azt gondolod…

– Azt gondolom, seriff, hogy ma még nem ebédeltem, és ebből kifolyólag éhes is vagyok.

– Értem – bólintott a seriff. – Milyen ebédre gondolsz?

– Háromfogásosra – vigyorgott Frick. – És sörre. Két üveg Búdra.

– Egy nem elég, Frick?

– Kettő az adagom, seriff.

– Akkor beszélj! Ha érdekel, amit mondasz, ebédelhetsz.

– Ez már valami, seriff. Szóval, az úgy van, hogy én tulajdonképpen ott lakok. A börtön romjai között. Tudja…

– A lényegre, Frick!

– Hiszen ott vagyok. Az a helyzet, hogy ismerem Buchanant. Néha együtt szoktunk iszogatni és sétálgatni.

– Közben ezt- azt lenyúlni, mi?

– Ugyan már, mit gondol, seriff… Csak éppen együtt szokunk járni ide- oda. Nem jó, ha egy magunkfajta magára marad. Szóval, én Buchanannel szoktam néha járni. Kétbalkezes egy fickó, mondhatom. De azért a kétbalkezesek is találnak néha szemet, nem gondolja?

– A lényegre, Frick!

– Hát… én is láttam azt az asszonyt.

– Milyen asszonyt, barátom?

– Amelyik ott kószál a romok között. A kísértetasszonyt.

Láttam, hogy a seriff kezében megáll a kalap.

– Miből gondolod, hogy kísértet? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Onnan, hogy… átmegy a falon.

– Átmegy a falon? – hökkent meg a seriff. – Ez meg micsoda marhaság?

– Marhaság, nem marhaság, így igaz, seriff. Láttam, ahogy átmegy

a falon.

– De hogy megy át?

– Átmegy. Nem lyukon, hanem a falon. Maga még nem hallotta, hogy a kísértetek szarnak a falra? Már úgy értem, hogy nem érdekli őket, csak úgy átmennek rajta. Az egyik szempillantásban még a fal egyik oldalán vannak, a másikban pedig a másik oldalán. Szarnak a téglákra.

– És te láttad, ahogy az a nő átmegy a falon?

– Láttam, seriff. De még mást is láttam.

– Na, mit?

– Hát, hogy kettő lett belőle.

– Mi a francot beszélsz? Miből lett kettő?

– A kísérletből, seriff.

– Hogyhogy kettő lett belőle?

– Kettő lett. Az egyik a fal egyik oldalán volt, a másik meg a gödörben.

– Milyen gödörben? – állt meg a seriff kezében a kalap.

– Amit az egyik kísértet ásott. Egy ásó volt nála, azzal ásott.

– Mit ásott?

Frick sóhajtott egyet.

– Egy gödröt, seriff. Ám, ha jobban utánagondolok, akkor nem azt ásott.

– Szerinted mit áshatott, Frick?

Frick felrántotta a vállát.

– Szerintem sírt ásott, seriff.

27.

Frick már a második sörét itta, amit a seriff utasítására Harrison hozott neki. Ez aztán kissé felturbózta a mesélőkedvét. A seriff nyilván erre is számított.

– Szóval, seriff, az a kísértet sírt ásott. Mármint az egyik. A másik pedig figyelte.

– Hogy néztek ki a kísértetek, Frick?

Frick felrántotta a vállát.

– Ahogy egy rendes kísértetnek ki kell néznie.

– Férfiak voltak, vagy nők?

Frick ivott, aztán megtörölte a száját.

– Az egyik ilyen, a másik olyan. Egy férfi és egy nő. Különben rondán néztek ki, seriff. Mint a háromnapos hullák. Rossz rágondolni, hogy egyszer majd én is ilyen leszek. Szóval, az egyik ásott egy gödröt, aztán belemászott. Gondolom, pihenni akart egy kicsit, mivel a kísérteteknek is pihenniük kell valahol.

A seriff elkapta Frick karját, majd meggondolta magát, és nyomban el is eresztette.

– Meg tudnád mutatni azt a helyet, Frick, ahol a kísértetek sírt ástak?

– Ha nagyon muszáj.

– Gondolj az ebédre.

– Megmutatom, meg én.

– Akkor gyerünk – vezényelt a seriff. – Harrison, maga itt marad, és… – Frick felemelte a kezét, amire a seriff értetlenül nézett rá. – Na, mi van?

– Ez még nem minden, seriff. Buchanan talált valamit.

– Ezt meg hogy értsem?

– Úgy, hogy Buchanan olyan kotrós fajta. Tudja, mint a tyúkok, amikor az udvarban kotornak, és mindig találnak valamit.

– Te ennyire ismered a tyúkokat, Frick?

– Hát, volt, amikor ötven tyúkom is volt. Aztán egy sem lett. Ez akkor volt, amikor megfojtották…

– A nyestek?

Frick erre csak legyintett egyet.

– Nem a tyúkokat fojtották meg, seriff, hanem a feleségemet. A szomszédom. A tyúkok később megdöglöttek, mert nem adott nekik enni senki. Szóval, seriff, Buchanan talált valamit.

– Te ezt honnan tudod?

– Onnan, seriff, hogy láttam. Ott rejtegette a hálózsákjában, még gondoltam is rá, hogy kiveszem onnan, mert megsajnáltam szegényt.

– Kit sajnáltál meg?

– Hát Buchanant. Egész éjjel nyögdécselt szegény, mert szerintem az az izé, amit talált, nyomta az oldalát.

Ki akartam húzni a hálózsákjából, de erre felébredt, és meg akart késelni. Kivette a valamit a zsákból, és a zsákkal együtt áthúzott a rom másik oldalára. Később megfenyegetett, hogy ha még egyszer belekotrok a hálózsákjába, kidönti a belemet. Szemét dolog ezzel fenyegetni valakit, nem?

– Ebben lehet valami.

– Reggel persze utánamentem. És tudja, hová rongyolt a csomaggal a hóna alatt? Nem, mi? Egy zálogoshoz.

– Melyikhez?

Frick legyintett.

– Azt maga úgysem találná meg, seriff.

– Nem hivatalos zaci?

– Olyasmi. De erről ne kérdezzen, mert nem vagyok árulkodós. Csak annyit tudok, hogy Buchanan attól kezdve nem evett velem. Sumákban a McDonald'shoz járt, és három burgert is benyomott egymás után. És attól kezdve nem kereste a társaságomat.

– Értem – mondta a seriff.

– Akkor hát… – Frick a seriff felé nyújtotta a tenyerét.

A seriff rám nézett. Sóhajtottam, és a zsebembe nyúltam. Kivettem egy tízest, és Frick kezébe nyomtam.

A seriff bólintott.

Tökéletes volt köztünk az együttműködés.

28.

Ezen a délutánon persze még egyéb is történt. Az egyik, hogy Buchanan, akit kisebb sérülései miatt az egyik kórházban ápoltak, lelépett, és nem is került elő. Harcison dolga volt, hogy megkeresse, de akárhogyan is kereste, nem találta.

Úgy három óra körül Amos felhívott, és közölte velem, hogy valami miatt be kell ugranom az irodámba. Akartam mondani neki, hogy pillanatnyilag nem tehetem, foglalt vagyok, egy sírgödröt kell megkeresnem a romok között, végül mégiscsak elhallgattam előle, mivel ez csak megerősítette volna abbéli meggyőződésében, hogy üzletasszonyi és seriffhelyettesi tevékenységem aligha összeegyeztethető egymással.

Így történt, hogy morogtam valamit a seriffnek, aztán leléptem.

Amos szokatlanul ünnepélyes és kissé visszahúzódó is volt, amiből arra következtettem, hogy talán még a szokásosnál is jobban őrről rám. S akkor végigfutott rajtam az a rossz érzés, hogy társam talán új alapokra akarja helyezni kettőnk kapcsolatát. Másképpen szólva, ki akar rúgni, vagy ő akarja otthagyni a céget, amelyet még O'Hara apámmal együtt alapított. Választ elé akar állítani: vagy a tulajdonostársa akarok maradni, s akkor szívvel-lélekkel belevetem magam a közös munkába, vagy kilépek a cégből, és akkor lehetek kedvem szerint seriffhelyettes, egészen addig, amíg egy eltévedt golyó át nem segít a másvilágra.

Az pedig még csak fokozta a kíváncsiságomat – ha egyáltalán az volt, és nem valamiféle tudat alatti félelem –, hogy amikor beléptem a „nagy irodába" – így hívtuk a közös irodánkat, ahol a megbeszéléseinket tartani szoktuk –, hogy Barbara is jelen volt, sőt Mr. Hooker is. Barbarán nem látszott semmi különös, akárcsak Amoson, Mr. Hooker azonban mintha kiöltözött volna erre az alkalomra. Villámsebesen végigfutott rajtam a gondolat, hogy talán névnapot vagy születésnapot ünneplünk, bár ahogy a lelkemben rejtőző kurzor megvizsgálta a névnapok és születésnapok képzeletbeli listáját, nem mutatott találatot. Akkor meg mi a fene lehet ez a nagy készülődés?

Leültünk a nagy tárgyalóasztal mellé. Amos pedig beszélni kezdett.

Csak kissé remegett a keze, ahogy őszülő hajának hullámait igazgatta, mint a tengerek istene az óceánok hullámait szokta.

– Örülök, hogy erre a kis időre, amíg megbeszélünk valamit, el tudtál szabadulni kedvenc seriffünktől – kezdte Amos.

O, tehát mégis erről van szó, sóhajtottam magamban. Most választ elé fog állítani: a vállalkozásunk vagy a seriffhelyettesség.

Ahogy várakozón végignéztem rajtuk, furcsa dolgot láttam Barbara szemében. Mintha örült volna valaminek, és Mr. Hooker is mintha megkönnyebbült volna. Ennyire várták már, hogy megszabadulhassanak tőlem?

Amos még egyszer megpróbálta rendbe szedni a hullámait, amit az idegesség jelének tulajdonítottam. És persze ez is volt.

Nyelt egy nagyot, aztán rám emelte a tekintetét. Furcsa módon mintha szorongást láttam volna benne. Valószínűleg neki sem tetszett, hogy fel kell bontanunk a kapcsolatunkat. De hát a barátaim, a legjobb barátaim, vagy mi a fene!

– Szóval, arról van szó, Debby – kezdte A mos – , hogy sürgősen meg kell beszélnünk valamit. Barbarával már meghánytuk- vetettük a dolgot, és Mr. Hookerrel is megtárgyaltuk… Ne vedd sértésnek, hogy a hátad mögött történt, de te éppen egy gyilkost kergetsz…

– Pont azt csinálom – bólintottam.

Ha így állunk, legyen így! A barátaim voltatok, szerettelek benneteket, de ha ilyen könnyedén meg tudtok szabadulni tőlem, akkor nem is kár ezért a barátságért.

– Szóval, az a helyzet, hogy végiggondoltunk mindent Barbarával és Mr. Hookerrel, és bizonyos végkövetkeztetésre jutottunk. Nélküled nem akartunk és nem is tudtunk dönteni, Debby. Vagy egyhangúan meghozzuk a döntést, vagy sehogy. Végső soron tőled függ a dolog.

Kissé zavarosnak tűntek ugyan a szavai, de a lényegük mégis az volt, hogy vagy a seriffhelyettesség, vagy…

– Azt javasoljuk neked itt, mi hárman, hogy gondoljuk meg jól ennek a portugálnak a dolgát.

Ezután csend lett, sűrű csend. Úgy tapadtak rám a pillantások, hogy bizseregni kezdett tőlük a bőröm. A legmeghökkentőbb persze az volt, hogy nem értettem az egészből semmit. Megráztam a fejem, és értetlenül néztem rá.

– Ki akarjátok rúgni? Csak nem történt valami, amiről én nem tudok?

Amos válaszolni akart, de már nem volt ideje rá. Nyílott az ajtó, és belépett rajta Senhor Domingos de Carvalho.

29.

Az volt a helyzet, hogy egy szépen kitervelt összeesküvés közepében találtam magam. Mindent elrendeztek a hátam mögött. Vajon mi az ördögért nem tetszik nekik ez a bajuszos portugál?

Egyelőre azonban nem maradt időm a kérdezősködésre, mert Amos De Carvalho felé intett.

– Foglaljon helyet, Senhor.

De Carvalho megpödörgette a bajuszát, és leroskadt egy székre.

– Feltennék önnek néhány kérdést – mondta Amos.

– Csak tessék – intett nagyvonalúan az építész, mintha kegyet gyakorolt volna.

– Ugye, magát azért szerződtettük, hogy rázza gatyába a volt börtönépületet. Szeretném tudni, hogy valóban képesnek érzi- e magát erre a feladatra?

De Carvalho közömbös tekintete hirtelen megváltozott. A bajusza kihívóan meredt előre.

– Valaki talán kételkedik ebben?

– Senki – nyugtatta Amos. – Tehát, megbíztuk önt egy feladattal, és ön képesnek érzi magát arra, hogy elvégezze ezt a munkát. Elvégre meg is nyerte a kiírt pályázatot. Ez pedig bizonyos, csupán kisebb volumenű átalakítást jelentene. Igaz?

– Nem szeretem azt a kifejezést, hogy *kisebb volumenű* – mondta az építész. – Minden a művésztől függ. Mert az építés egyben művészet is, ezt, remélem, tudják.

Amos előrehajolt, és De Carvalho szemébe nézett.

– Senhor de Carvalho, egy kérdéssel szeretnék magához mint szakemberhez fordulni. Úgy tűnik, hogy az építkezés jóval nagyobb volumenű lesz annál – akár szereti ezt a kifejezést, akár nem – , amivel önt megbíztuk. Ehhez keresünk egy kiváló építészt, aki ön szerint képes lenne megfelelni ennek a feladatnak. Aki mester és művész is egyben. Őszintén szólva, azt szeretnénk, ha ez az illető a legjobb lenne Amerikában. Maga szakember, ezért sokat adunk a véleményére. Tudna nekünk ezzel kapcsolatban tanácsot adni?

De Carvalho bólintott.

– Mázlija van, Mr. McDaniel. Örömmel jelenthetem, hogy ismerem azt az embert, akit keresnek. És nemcsak Amerika legjobbja, hanem Európáé is, sőt az egész világon nincs párja. Ezt megerősíthetem. Bármivel akarják megbízni, a kisujjából kirázza azt, ami ehhez a munkához szükséges. Akár elnöki palotát is építhet ide, ha az elnök esetleg unja már a Fehér Házat.

– Esetleg beszélne vele az érdekünkben?

– Felesleges – legyintett De Carvalho. – Vállalja a feladatot.

– Hm. Biztos benne?

– Tökéletesen.

– És… megtudhatnám, ki az illető?

De Carvalho előremeresztette a bajuszát.

– Természetesen én. Jómagam. Senhor Domingosde Carvalho, ki a fene lenne más?

Ezen a délutánon több meglepetés is ért bennünket. Az egyik, a legváratlanabb és leghihetetlenebb az volt, hogy… De menjünk csak sorjában. A „nagy társalgóban" ültünk, és az átépítéssel és értékesítéssel kapcsolatos teendőkről beszéltünk, mert azokból aztán akadt bőven. Mr. Ignatz, a helyettes polgármester, aki a város főépítésze is volt, reggel felhívott bennünket, és finoman szólva sem volt elégedett az eddigi munkánkkal. Most is elismételte, amit néhányszor már elmondott nekünk, hogy tudniillik az ön kormányzatnak égetően szüksége lenne arra a pénzre, amely a börtönépület eladása nyomán befolyik majd. A pénzt a város néhány útjának a felújítására óhajtja fordítani, plusz egy kis hidat is emeltetne a város mellett folydogáló patak fölé, hogy ezzel is javítsa a városcentrum közlekedés szempontjából bonyolult helyzetét, és a többi, és a többi. Továbbá tudomásunkra hozta, hogy azért a mi cégünket bízta meg az átépítés, majd az értékesítés intézésével, mert sok jót hallott már rólunk. Mr. Ignatzról különben tudni kell, hogy annak ellenére választották az elmúlt év során polgármester-helyettessé, hogy csupán alig Öt éve lakott a városunkban. Állítólag valahonnan a messzi Délről jött, ismeretlen múlttal a háta mögött. Szemrehányó hangon előadta, hogy ahogy látja, még nem sikerült dűlőre jutnunk az építész kiválasztásával kapcsolatban, vagy legalábbis nem jelentettük neki, hogy végre megtaláltuk- e a megfelelő embert. Ő úgy látja, hogy általában sem mozdult előre az ügy, és ha záros határidőn belül nem is mozdul, akkor véglegesen meginog a belénk vetett bizalma, és szégyenszemre olyan lépéshez kell folyamodnia, amelyet nem szívesen tenne meg. Nem mondta ki, hogy mi lenne az, de nem is volt szükséges. Emellett azt is a lelkünkre kötötte, hogy igyekezzünk minél nagyobb bevételhez juttatni a várost, ami számunkra sem lenne közömbös, mivel ha sikerülne minél gyorsabban és drágábban elpasszolni a romhalmazt, a jutalékunk is arányosan emelkedne. Ha még ez sem elég ösztönző erő számunkra, akkor vajon micsoda?

Úgy egyébként pedig, ha lennénk szívesek elárulni neki, mi az ördög történik a börtön romjai között. Az előző napon felkereste néhány zsaru, és közölték vele, hogy a terület egy részét – szerencsére csak ideiglenesen – elzárják, mert állítólag gyilkosság történt; megöltek ott valami hajléktalant. A zsaruk szerint az a terület életveszélyes, emiatt is minél gyorsabban meg kellene a városnak szabadulnia tőle, elvégre nem vetne jó fényt a lakóhelyünkre, ha rossz híre terjedne, mint annak idején Bostonnak, amikor még a „bostoni

fojtogató" szedte benne az áldozatait. Tehát csak igyekezzünk: próbáljuk meg minél gyorsabban és minél drágábban elpasszolni azt a nyomortanyát, az ott lakó csövesekkel együtt.

Különben meg fokozottan felhívja a figyelmünket a hajléktalanokra; bánjunk velük óvatosan, mert azok az elvetemült és minden lében kanál aktivisták csak azt lesik, hogy mikor tesz az önkormányzat olyan lépést, amely nem tetszik nekik. Úgy várakoznak, mint a róka a fa alatt, felröppent a farmer tyúkja, és csak idő kérdése, hogy mikor hullik a ravaszdi szájába. Ezért csak óvatosan a csövesekkel; csak akkor szabad fenéken billenteni őket, amikor biztosak vagyunk benne, hogy nem látja senki. Egyébként találtunk már munkavezetőt, vagy főmérnököt, építészt, aki pontosan tudja, mit kell csinálni? Aki ellenőrzi a munkálatokat. Ne várjuk el, hogy ő törődjön mindezzel, elvégre azért kaptuk mi a megbízást, hogy kellő tudásunk és tapasztalatunk birtokában megfelelően járjunk el. A jelszó tehát: minél drágábban, minél gyorsabban, minél szakszerűbben. Különben úgy járunk, mint a madarak, ha megunták a faágon való ücsörgést: repülnek, hehehe.

– Hát, ez van – fejezte be Amos a helyettes polgármesterrel folytatott diskurzusáról szóló előadást.

– Eszerint még nem tud Senhor de Carvalhóról – jegyeztem meg az építészre nézve. Az említett az ablaknál állt, időnként kinézett rajta, és grimaszokat vágott, mintha nem tetszene neki valami.

Úgy a harmadik grimasznál Amos összevonta a szemöldökét, és éles hangon megkérdezte tőle:

– Talán nem tetszik valami, Senhor?

Senhor de Carvalho bólintott.

– És mi, ha szabad kérdeznem?

De Carvalho kimutatott az ablakon.

– Az az épület nem tetszik.

Amos meglepődve lépett hozzá, és ő is lenézett a hatemeletnyi mélységbe.

– Melyik épület nem tetszik? – kérdezte.

De Carvalho kihajolt az ablakon.

– Az az üvegépület.

– Az a biztosító új épülete – közölte Amos.

– Szar helyre épült.

Amos idegesen megsimogatta a fején tornyosuló haj- hullámokat.

– Hm. És mi nem tetszik benne?

– Nem lett volna szabad odaépíteni, városrendezési szempontból – magyarázta De Carvalho. – Ha nem oda építik, akkor az utcának nem kellene elkanyarodnia, és…

– Nem lenne bölcsebb dolog inkább a mi ügyünkkel foglalkozni? – vágott közbe Barbara, aki elegáns volt, mint mindig, és meglehetősen

szemrevaló.

Senhor de Carvalho látványosan hátat fordított az ablaknak, mintha nem akarná tovább nézni azt a bizonyos szörnyűséget.

– Szóval, fel van adva a lecke – sóhajtotta Amos, mire a másfél méternél alig magasabb főkönyvelőnk és tulajdonostársunk, Mr. Hooker beleegyező bólogatásba fogott.

– Fel – mondta.

– Akkor hát – sóhajtott ismét Amos – , hogy is állunk az esetleges értékesítéssel, Mr. Hooker?

Mr. Hooker gondterhelten megtisztogatta a szemüvegét, majd visszatette az orrára.

– Nincs jelentkező – közölte.

– Senki? – csodálkozott Barbara.

– Ha azt mondom, hogy nincs jelentkező, akkor az azt jelenti, hogy senki.

– Azért ne kapja fel a vizet – próbálta megnyugtatni Barbara. – Mi a helyzet a hirdetésekkel?

Mr. Hooker felvonta a vállát.

– Nulla eredmény.

– Ez meg hogy lehet?

– Úgy, hogy nem kell senkinek az az épület, vagy mit is beszélek, hisz nem is épület az már, hanem rommező.

– Nem kellene valahogy… előrelendíteni a dolgot?

– Mégpedig hogyan?

– Mondjuk úgy, hogy aki megveszi, az kap mellé valami ajándékot.

– Például?

Erre már nem érkezett válasz. Aki drága pénzen megvesz egy akkora objektumot, azt nem vonzza egy prémium bicikli lehetősége, még akkor sem igazán, ha a biciklinek aranyból van a kereke, ami azért, valljuk be, nem lenne hétköznapi dolog.

– Pedig el kell adnunk azt a szörnyűséget – ismételte Amos. – Nem bukhatjuk el ezt az üzletet. Ha egy- két napon belül nem produkálunk egy vevőt, Mr. Ignatz lapátra tesz bennünket, pedig nagyon kellene a jutalék. Ha nem kapjuk meg, kénytelenek leszünk Debby seriffhelyettesi fizetésére hagyatkozni.

– Nem kapok érte fizetést – mondtam. Különben tisztában voltam vele, hogy úgyis tudják.

Tudták ők ezt jól, persze hogy tudták. A cégünknek sem ment olyan rosszul, mint ahogy Amos lefestette. Ennek ellenére nem szívesen engedtünk volna ki egy ilyen lehetőséget a markunkból.

Éppen azon ötleteltünk, miképpen tudnánk még hatékonyabb reklámtevékenységet folytatni, amikor Elisabeth, cégünk egyik titkárnője kopogott be az ajtón, majd bedugta a fejét, és kissé idegesen felénk nyögte:

– Egy úr van itt, és Mr. Amosszal szeretne beszélni.

Amos mélyet sóhajtott.

– Be van jelentve? Nem emlékszem rá, hogy… Mi is a neve?

Elisabeth nyelt egyet.

– Suttogó. *Mr. Suttogó.*

Amos összeráncolta a homlokát, és alighanem ezt tettem én is. Barbara Mr. Hookernek mondott halkan valamit, aki beleegyezően bólintott. Láttam rajtuk, hogy nem kísérik figyelemmel a történteket.

– Hogyhogy Suttogó? – hökkent meg Amos.

– Ezt mondta.

– És… mit akar?

– Önökkel beszélni.

– Pontosan kikkel? – kérdezte Amos abban a reményben, hátha valaki összetévesztette az ingatlanforgalmazó irodát a seriffhivatallal. Ha már voltam olyan felelőtlen, hogy elvállaltam azt a nevetséges pozíciót, akkor legalább ne keverjem össze az egyik munkahelyemet a másikkal.

– Bárkivel – felelte Elisabeth aki az önök… illetve a mi irodánkban dolgozik, de lehetőleg a főnőkkel.

– Ezt mondta?

– Ezt.

– Mondja meg neki, hogy mi csak előzetes bejelentkezés után szoktunk…

– Azt mondta, hogy a volt börtönépület eladásáról van szó.

– A fenébe is, Elisabeth, miért nem ezzel kezdte? Hol az a fickó? Kapja el a zakója szélét, és húzza be ide gyorsan!

Ms. Elisabeth, a negyven év körüli, aranykeretes szemüveget viselő, túlságosan is szertartásos özvegyasszony fel kuncogott. Én meg közben rádöbbentem, hogy Ms. Elisabetht, amióta csak alkalmazásban áll nálunk, még sosem láttam mosolyogni. A férje valamilyen kis egyház papja volt, és egy közlekedési balesetben vesztette életét.

– Van valami probléma, Ms. Elisabeth? – kérdezte Amos.

Ms. Elisabeth ekkor hangosan vihogni kezdett. Kifejezetten vihogott, mint egy süldőlány.

– Mulatságos ember – mondta aztán.

– Én? – hökkent meg Amos.

– Jaj, dehogy maga… hihihi… inkább Mr. Suttogó.

– Hm. És miért mulatságos?

– Mert olyanokat mond és csinál, hogy nevetni kell rajtuk. Hihihi.

Ha nem ismertük volna Elisabetht, azt is gondolhattuk volna, hogy szívott valamit.

– És amit csinált… – folytatta.

– Miért, mit csinált? – nézett rá értetlenül Amos, akárcsak én. Barbara és Mr. Hooker ekkor fedezhették csak fel, hogy történik

valami a közelükben. Elhallgattak, és már ők is Elisabethre figyeltek.

– Hát… megette a kekszemet.

– A kekszét? – tátotta el a száját A mos.

– Tudja, van az asztalomon egy ezüstdobozka… igazából csak utánzat, és abban van néhány keksz. Csak úgy vannak benne, nem is tudom, miért tettem bele őket. Csak úgy ott vannak.

– És? – sürgette Amos.

– Hát… Mr…. izé… Suttogó bejött hozzám, mondta, hogy magukkal akar beszélni, aztán megkérdezte tőlem, hogy mi van a dobozban. Mondtam neki, hogy keksz. Megkérdezte, hogy vehet- e belőle. Még nem is válaszolhattam, amikor felnyitotta a doboz tetejét, és megette a kekszet. Az összesét. Mindet. Csak úgy, egyszerűen beöntötte a szájába. Akartam mondani neki, hogy azok a kekszek már nem frissek, legalább ötévesek, az előző munkahelyemről hoztam őket. De mire kimondhattam volna, már meg is ette. Mindet. Ha több lett volna benne, azt is megette volna. Mindet. Ezután azt mondta, hogy csak jelentsem be őt, mondjam, hogy Mr. Suttogónak hívják. Maguk előbb majd haragszanak rá, aztán meg nagyon örülnek neki. Most akkor én mit csináljak?

Amos ránk pislogott, megerősítést vagy tiltást várva. Barbara csak állt, enyhén tátott szájjal, míg Mr. Hooker látványosan az ablak felé fordult, mint akinek nincs véleménye az üggyel kapcsolatban. Én viszont egyre csak a fejemet rázogattam, és nem tudtam, hogy komolyan vegyem- e a dolgot, vagy vihogjak, mint Elisabeth.

– Jól van – biccentett végül Amos. – Engedje be a fickót, de álljon készenlétben. Ha szükség lenne rá, esetleg ki kell kísérnie a lifthez.

Elisabeth bólintott, és kilépett a folyosóra. Az ajtó nyikkant egyet, mintha figyelmeztetni akart volna bennünket valamire.

Vajon mire?

30.

Amikor a fickó belépett az ajtón, nem is értettem igazán, hogy Amos miért hívta be hozzánk. Az lett volna a normális ügymenet, hogy átvezetteti Elisabethszel egy másik szobába, hogy ott mondja el, mit akar tőlünk. Amosnak alighanem annyira megtetszett Ms. Elisabeth kekszének története, hogy változtatott a szokásokon.

Kár volt.

Pedig úgy első blikkre Mr. Suttogón nem volt semmi különös, talán csak annyi, hogy nadrágtartót hordott. Alacsony ember volt, szép kis sörpocakkal megáldva, a feje a többi testrészéhez képest kissé nagyobbra sikeredett a szükségesnél, de hát van ilyen. Vékony bajuszkája pedig valahogy nem illett pirospozsgás arcához. Szeme

ravaszkásan csillogott, amiből arra következtettem, hogy nagy kópé és viccmester lehet. Erre utalt a keksz sztori is, Elisabeth kekszeinek szomorú története. Csíkos, mellényes öltönyt viselt, ami a nyári melegben nem lehetett kellemes viselet, mégsem látszott rajta, hogy kényelmetlenül érezné magát benne. Éppen ellenkezőleg: vidám szikrák pattogtak a szemében, amikor átlépte a küszöbünket. Nem lépett előrébb, maradt az ajtónál, és csak mosolygott, mosolygott, mintha tetszene neki kis gyülekezetünk.

Néhány másodpercig mozdulatlanul állt, aztán kicsit előrébb sasszézott. Mivel Amos nem közeledett hozzá, hogy kezet nyújtson, ő sem próbálkozott vele. Csupán meghajtotta a fejét, és kész.

– Mr. Amos McDaniel, ha nem tévedek – kezdte.- De hát miért is tévednék, nem igaz? – Nem várt választ, Barbara felé fordult. – Ms. McDaniel, engedje meg, hogy tisztelettel meghajtsam a fejem az ön elragadó szépsége előtt.

Az elragadó szépség csak ámult- bámult.

– Az az úr ott bizonyára Mr. Hooker. Hát persze hogy ön az! Mr. Hooker, kérem, legyen üdvözölve.

Mr. Hooker meg se moccant, még a szeme sem rebbent, csak mintha amúgy is szigorú tekintete még szigorúbbá szigorodott volna.

A magát Suttogónak nevező férfi ezután a Senhort vette szemügyre. Úgy tett, mintha elgondolkodna, még a mutatóujját is az orra hegyére nyomta. Gyanakvó és egyben meglepett volt a tekintete.

– Jézusom! – nyögte elhaló hangon. – Nem hiszek a szememnek. Csak nem a világ legnagyszerűbb építészével hozott össze a végzet?

Senhor de Carvalho elégedetten kihúzta magát.

– Nem téved, Senhor – mondta, megpödörgetve a bajuszát. – Én vagyok, személyesen.

– Hogy ezt is megérhettem – fordította a mennyezet felé a szemét a Suttogó. – Csodálatos dolog szemtől szemben állni valakivel, akiről eddig csak olvasott vagy hallott az ember. így válnak időnként valósággá az álmok.

– Ön honnan ismer bennünket, Mr. …

– Szólítson csak nyugodtan Suttogónak – szakította félbe Amos bizonytalankodását a férfi.

– Nos, akkor, Mr. Suttogó …

– Ó, hát önöket mindenki ismeri – felelte a férfi. – Vannak olyan személyek, akik mint a méhecskék, gyűjtenek, gyűjtögetnek…

– Micsodát? – hökkent meg Amos.

– Információkat – felelte Mr. Suttogó. – Információs morzsácskákat, hehehe. Mint a méhecskék a virágport, ők is csak gyűjtenek, gyűjtögetnek, aztán egyszer csak – hipp, hopp! – mézecske lesz belőle.

– Ha mégis elárulná… Különben nem foglalna helyet nálunk, Mr. … Suttogó?

Nem tudom, Amos miért kínálta ülőhellyel, talán nem kellett volna. Hiszen még azt sem tudtuk, egyáltalán mit akar tőlünk. Még az is átfutott az agyamon, hogy talán nem is normális az illető. Talán elmebeteg.

Mr. Suttogó bólintott, de nem ült le. Inkább engem vett szemügyre.

– Amint látom, Ms. O'Hara is itt van – mondta. – Ismertem a tisztelt édesapját, Ms. O'Hara. Még a régi, szép időkben. Hallottam, micsoda karriert futott be ön, igazán csodálom érte. És ez a seriffhelyettesség… ccc… ez se semmi. – Úgy ciccegett, mintha nagyon is elégedett lenne valamivel, talán a seriffhelyettességgel. – Nos, inkább állnék, ha nem sértem meg vele, Mr. McDaniel. Állva könnyebb előadni a mondandómat.

Kíváncsian bámultunk rá. Volt valami, szinte földöntúli a viselkedésében. Az, hogy egyáltalán felismert bennünket, és nyilvánvalóan tisztában volt vele, kik vagyunk, ha akartuk, ha nem, ámulattal töltött el bennünket.

– Akkor hát, Mr. … Suttogó?

– Mr. Suttogó mélyet sóhajtott.

– Engem az önök által felkínált börtönépület érdekelne – mondta.

Úgy éreztem, mintha meghasadt volna a fejünk felett a mennyezet.

– Ön talán meg óhajtja venni? – kérdezte Amos levegő után kapkodva.

A férfi megvonta a vállát.

– Hát, nem egészen. Mondhatom úgy is, hogy nem. Egyáltalán nem.

Amos arcáról lehervadt az öröm.

– Akkor meg miről van szó?

Mr. Suttogó mosolygott.

– Pénzről.

– Hogyhogy pénzről?

– Sok pénzről.

– Ezt nem értem – mondta Amos. Ezzel különben nem állt egyedül.

Mr. Suttogó csendesen mosolygott, azzal a különös, érzelemmentes mosollyal.

– Őszinte leszek – folytatta. – Nem akarom megvenni azt a rommezőt. Egyáltalán nem. Még ha lenne rá pénzem, akkor sem.

– Ez esetben mit óhajt tőlünk, Mr. Izé? – tért gyorsan magához A mos, erőteljesen hangsúlyozva az *izé* szót.

– Pénzt – mondta Mr. Suttogó.

– És minek a fejében? – tudakolta Amos. – Talán ismer valakit, aki megvenné? Ön talán ügynök, aki vevőt hozna nekünk?

– Ó, dehogy! – tiltakozott a férfi. – Nem vagyok ügynök, sőt nem is ismerek senkit, aki meg akarná venni azokat a romokat.

– Akkor végül is mi a fenét akar tőlünk? – csattant fel immár türelmetlenül Amos, némiképpen kiszabadulva a fickó „varázsa" alól.

– Ez esetben nincs miről beszélnünk.

– Ó, dehogy nincs – intett a férfi, és Amosra kacsintott. – Hogyne lenne. Bizony hogy van. Az imént ön, Mr. McDaniel, azt kérdezte tőlem, hogy hozok- e pénzt önöknek, nos, nincs szándékomban hozni, nincs is honnan, viszont vinnék. Méghozzá nem is keveset.

Óvatosan a pisztolytáskámra csúsztattam a kezemet. Ki tudja, mi lesz még ebből a beszélgetésből? Senhor de Carvalho tett egy lépést előre, és az egyik füle mögé ernyőzte a tenyerét, hogy el ne szalasszon akár egyetlen mondatot. Amos arcán ekkor már vörös hullámok játszadoztak; láttam, hogy pillanatokon belül nekiugrik a fickónak, hogy kirázza a kabátjából, de egyelőre azért még valahogy türtőztette magát.

– Szóval, az a helyzet – fogott magyarázatba a fickó hogy nem is a magam jószántából jöttem, hanem küldött valaki. Nem fontos, hogy ki, a névvel úgysem mennének semmire. Nos, az ö nevében teszem az ajánlatot. Az pedig úgy szól, hogy megfelelő pénzösszeg fejében hallgat az illető, és én is hallgatok. – Ismét elmosolyodott. – A hallgatás néha bizony nagyon hasznos. Sokkal több fecsegőt öltek meg a történelem folyamán, mint ahányat azok közül, akik tudtak ugyan valamit, de befogták a szájukat. Erre mérget vehetnek.

Kezdtem felfogni valamit abból, amit mond. Mintha arról lenne szó, hogy meg akar zsarolni bennünket. Azt viszont még mindig nem értettem, hogy mivel.

Amos sem értette. Megtörölgette a homlokát, és a fickó szemébe nézett.

– Mi lenne, ha úgy kihajítanám magát innen, hogy a lába sem érné a földet? – kérdezte.

– Azt hiszem, azt nagyon rosszul tenné. Nagyon-nagyon rosszul – mosolygott Suttogó.

– Maga most fenyeget engem? – hördült fel Amos.

A fickó mellkasa elé kapta mindkét kezét.

– Nem fenyegetek én senkit – tiltakozott, és mintha kissé sértetté vált volna a hangja. – Én csak tényeket rögzítek.

Amos ennek ellenére tett egy lépést felé, de Mr. Hooker éles hangja megállította.

– Ne! Mr. McDaniel, ne!

Amos megtorpant. Mondani akart valamit, ám ekkor Mr. Hooker felállt. így már jobban kilátszott az asztal mögül, és Mr. Suttogóra bökött.

– A lényeget, ember!

Mr. Suttogó már újra mosolygott.

– A lényeget? Magam is úgy gondolom, hogy elő kell jönnöm vele. Nos, rövid és őszinte leszek. Említettem, hogy valakinek vagy talán valakiknek a megbízásából jöttem önökhöz.

– Egyáltalán honnan a fenéből ismer bennünket? – vágott ismét közbe Amos.

– Említettem a méhecskéket, nem? Ahogy ők gyűjtögetik a virágport, vannak kétlábú méhecskék, akik mást gyűjtögetnek. Információkat például. Gyűjtögetik, rendszerezik, ábécésorrendbe rakják, nézegetik őket, és azon törik a fejüket, hogyan lehetne ezeket a fáradságos munkával összegyűjtött gyöngyszemeket felhasználni, azaz mézet csinálni belőle. Szóval az információgyűjtés nagyon fontos dolog.

– A lényegre! – ismételte keményen Mr. Hooker, bár ez a keménynek szánt hang azok számára, akik nem ismerték, talán kissé nevetségesnek tűnhetett volna.

Mr. Suttogó biccentett.

– Önök el akarják adni azt az objektumot – kezdte. – A volt börtönt, igaz?

Egyikünk sem válaszolt.

– Említettem, hogy nem vagyok semmiféle ügynök, így nem is tudok vevőket találni rá. Ez az önök dolga. Majd biztosan találnak valakit, aki kifizeti maguknak a vételárat, önök pedig kifizetik nekem a harminc százalékát. Oké?

Nevetséges és egyúttal érthetetlen is volt, amit mondott. Bár volt valami bizonytalanság a lelkem mélyén, mégis egyre inkább kezdtem meggyőződni róla, hogy a fickó nem százas. De nem ám!

– És? – kérdezte Mr. Hooker.

Amos visszaült a helyére, és elhallgatott. Átadta a tárgyalás, vagy nem is tudom, minek nevezzem, irányítását Mr. Hookernek.

– Nos, ha megállapodunk abban, amit maguk elé tártam, akkor már itt sem vagyok.

Mr. Hooker mogorván az asztalra csapott.

– Tehát ön harminc százalékot kér tőlünk. Mire is? Elvégre vevőt nem tud hozni…

– Arra, hogy hallgatok – mosolygott Mr. Suttogó. – Befogom a számat. És a megbízóm is befogja.

– Hm. És mivel kapcsolatban?

– Azobjektummal kapcsolatban, természetesen.

– A volt börtönre céloz?

– Mi másra?

– És ha nem?

Suttogó tovább mosolygott.

– Akkor azt teszem, amit a nevem sejtet.

– Konkrétan?

– Suttogni kezdek.

– Van ennek valami értelme? – húzta össze a szemét Mr. Hooker.

Feltételeztem, hogy Mr. Hooker érti, miről beszél ez a pirospozsgás

fickó. Lassan jómagam is kapiskálni kezdtem valamit, ám hazudnék, ha azt állítanám, hogy fáklyafényként lobogott a fejemben az értelem. Amos a székén ült, keresztbe tett lábbal, és olyan gyilkos dühöt láttam a szemében, hogy egyszerűen megrettentem tőle. Nem is emlékeztem rá, hogy láttam- e valaha is ilyennek. Attól tartottam, hogy elpattan nála a húr, és akkor jobb, ha ugrásra készen állok. Ráadásul Barbara sem tűnt veszélytelennek. Ott láttam a kezében azt a majd másfél kilós üveg hamutartót, amely tárgyalónk dísze volt. Biztos voltam benne, hogy szükség esetén nem habozik használni. Ami viszont Senhor de Carvalhót illeti, mintha fel sem fogta volna, hogy valami rendkívüli játszódik az orra előtt; álmodozó mosoly ragyogott a képén. Talán már az átépített börtön gyönyörűséges új épülettömbjét látta maga előtt.

– Már hogyne lenne! – biccentett Mr. Suttogó. – Elmondom, miről van szó. Tegyük fel, hogy jelentkezik valaki önöknél, hogy megvenné az objektumot. Nem tolonganak érte, amint tudom, de azért ezt a lehetőséget nem szabad kizárni. Tegyük fel, hogy mond egy összeget, önök elfogadnák, s már- már létrejöhetne az üzlet, amikor… bizonyos hírek kezdenek szárnyra kapni a városban az objektummal kapcsolatban. Ilyen- olyan hírek, ellenőrizhetetlen mendemondák, mormogások, suttogások…

– Suttogások? – ismételte mogorván Amos.

– Pontosan, Mr. McDaniel.

Amos válaszolni akart, de Mr. Hooker ismét leintette.

– És miről?

– Hát… mindenféléről – vonta meg a vállát Mr. Suttogó. – Például az önök esetében arról, hogy kísértetek laknak a börtön romjai között, akik gyilkolnak is, ha kell. Meggyilkolják azt, aki meg akarja zavarni a nyugalmukat. Az az információ jár körbe- körbe, hogy már meg is öltek ott valakit, másokat pedig megtámadtak. Csak idő kérdése, hogy ismét gyilkoljanak. És azok a szörnyű csövesek, jézusom! Tudják, hogy a szomszéd városokban mennyi csöves él? Mi lenne, mondjuk, ha valaki azt suttogná nekik, hogy *ebben* a városkában van egy objektum, ahol nyugodtan meghúzhatják magukat, és nincs az a hatalom, amely el tudná kergetni onnan őket… Bár én őszintén szólva jobban kedvelem a suttogásokat. Van bennük valami természetfeletti, nem gondolják? Suttognak erről- arról, már elkövetett és ezután elkövetendő gyilkosságokról, szellemekről, kísértetekről, esetleg még vámpírokról is. Annak idején, amikora börtön még működött, számos megmagyarázhatatlan és szörnyűséges esemény történhetett a falai között. Ugyan ki venne meg egy olyan objektumot, amelyben úgy járkálnak a természetfeletti lények, mint nyáron a tengerparton a strandolok? Itt- ott elvágják valakinek a torkát, itt- ott megnyúznak valakit, persze nem feltétlenül a valóságban… Mégis, a suttogások erről mesélnek. A potenciális vevők maguk szerint erre mit

gondolnak? – Elhallgatott, mintha választ várna, ám mivel nem érkezett válasz, tovább mondta a magáét. – A suttogásoknak hatalmas erejük van, kérem. Ennek az erőnek a képviseletében jöttem én. Ezért megismétlem az ajánlatomat: ha oké, nem lesz suttogás.

– És ha nem fogadjuk el?

– Hát… maguk tudják.

– Ez zsarolás, és az büntetendő cselekmény – jelentette ki Mr. Hooker. – Ha feljelentem magát… Elvégre tanúként itt van egy seriffhelyettes is.

Mr. Suttogó elnevette magát.

– A méhecskék sokan vannak. A suttogok is. Különben meg mit tettem én? Csupán felhívtam a figyelmüket egy bizonyos veszélyre, amely nagyon is reális. Önök szerint?

Annyira magam alatt voltam, hogy csak akkor vettem észre, hogy Domingos ellépett az ablaktól, és elindult a Suttogó felé, amikor már alig egy- két méter választotta el őket egymástól. Csípőre tette a kezét, megpödörgette a bajusza végét, aztán Mr. Suttogó szemébe nézett.

– Szóval ön az a Mr. Suttogó – mondta elismerő bólogatás kíséretében.

Mr. Suttogó mosolygott.

– Én csak egy vagyok közülük.

– Mesélnék magának egy tanulságos történetet – pödört ismét egyet a bajuszán De Carvalho. – Egy igencsak tanulságos történetet.

– Oké – biccentett Suttogó. – Ha ez közelebb visz bennünket a megoldáshoz, ne tartsa vissza magát.

– Talán közelebb – biccentett De Carvalho. – Tudja, hogy én portugál vagyok?

– Hogyne tudnám – mosolygott Suttogó. – Én mindent tudok, ami önöket illeti. A suttogok egymásnak is suttognak.

– Akkor rendben – mondta Domingos de Carvalho. – Ez esetben én magam is suttogó vagyok; elsuttogok magának valamit, amit sokan ismernek ugyan Portugáliában, de itt nem biztos. Nos, az úgy volt, hogy egyszer, egy építkezés kapcsán, de ez most nem érdekes, be kellett mennem a lisszaboni nemzeti könyvtárba utánanézni valaminek. Ahogy néztem- nézegettem a régi könyvek között, találtam egy furcsa leírást, amely egy bizonyos Pereira kapitány viselt dolgait meséli el. , Kissé hasonlított a fickó Jack Sparrow kapitányra. Hídja, ő kicsoda?

– Hogy a fenébe ne tudnám – felelte tétován Mr. Suttogó. – Ki ne ismerné *A Karib- tenger kalózait! ‘*

– Akkor rendben van – biccentett De Carvalho. – Nos, ez a Pereira kapitány beszámolt egy Brazíliában, Mato Grosso államban tett útjáról. Igen érdekes utazás volt ez.

Valamennyien értetlenül figyeltük a portugál szavait. Nem tudtuk,

mire akar kilyukadni, de hogy nem hiába fecseg, abban a magam részéről biztos voltam.

– Pereira kapitány leírt egy izgalmas történetet, amely vele esett meg a már említett útja során. Történt egyszer, hogy kapcsolatba kerültek egy indián törzzsel, akiknél érdekes szokás dívott. Tudja, micsoda?

Mr. Suttogó mosolygott, és megrázta a fejét.

– Honnan tudnám?

– Akkor éppen ideje, hogy megtudja. Abban a törzsben az volt a szokás, hogy ha a törzs elküldött valakit egy másik törzshöz egy üzenettel, és ha az üzenetet vivő rossz hírrel tért vissza, nos, akkor a szerencsétlen követet kellemetlen eljárásnak vetették alá. Néha így tettek a szomszédos törzsektől érkezett követekkel is.

Őszintén szólva kezdtem belezavarodni a történetbe. Láttam, hogy Mr. Suttogó képe is egyre értetlenebbé válik. Azt kezdhette gyanítani, hogy az építész nem egészen ura az angol nyelvnek.

– Na mármost – folytatta De Carvalho akkor ezt az illetőt vagy bárkit, aki rossz hírt hozott, sajátos eljárásnak vetették alá. Tudja, mit tettek vele?

Mr. Suttogó nemet intett. Közben mintha futólag az ajtóra pislantott volna.

– Van arrafelé egy állat, aminek nem tudom a nevét, olyan sündisznóféle, és hosszú tüskéi vannak. Olyan hosszúak, mint a mutatóujjam. – Domingos mutatta, hogy milyen hosszú az említett sündisznó tüskéje. – Nos, elkapták az illetőt, és… Még beszélni sem szeretek róla, annyira idegborzoló a dolog… Szóval ilyen hosszú tüskéket vertek a talpába. És tudja, miért?

Mr. Suttogó ismét nemet intett.

– Azért – folytatta Domingos de Carvalho –, hogy kiűzzék belőle a rossz hír szellemét. Mert a rossz hírnek és a jó hímek egyaránt szelleme van, ha nem tudná. A rossz hír hordozójában rossz szellem lakik, és ha nem űzik ki belőle – legyen az bár a saját törzs tagja – , az általa hozott hír valósággá válik. Főleg, ha fenyegetésről van szó. A talpba vert tüske az egyetlen módszer, amely- lyel meg lehet akadályozni, hogy a rossz hír testet öltsön.

Amosra néztem, aki értetlenül nézett vissza rám. Barbara sem tűnt ebben a pillanatban olyannak, mint aki felfogta, mi az ördögről lehet itt szó, csupán Mr. Hooker szemében véltem felcsillanni valamit. Sőt, azt is észrevettem, hogy másfél méteres tulajdonostársunk lassan az ajtó felé húzódik. Nem voltam biztos benne, vajon ki akar- e menekülni a szobából, vagy ellenkezőleg: azt akarja megakadályozni, hogy kimeneküljön belőle valaki.

Senhor de Carvalho megpödörgette a bajuszát.

– Ön rossz hírt hozott nekünk, Mr. Suttogó – folytatta. – Nagyon

rosszat. A harminc százalék mínusz az nagyon rossz hír. Ha Brazíliában, az indiánok között lennénk, akkor most elkapnánk önt, és sündisznótüskét vernénk a talpába, nehogy a rossz hír valósággá váljon.

Mr. Suttogó arcán kínos vigyor futott végig.

– De nem vagyunk Brazíliában – mondta.

– Ez már igaz – bólintott a portugál.

– És a gyarmatosító időkben sem vagyunk.

– Ez is igaz.

– Akkor viszont…

– Ön rossz hírt hozott nekünk. Be kell látnia, hogy mégis tennünk kell ellene valamit. Nevezetesen, hogy ki kell Űznünk önből a rossz hír szellemét.

– Maga megörült! – kiáltott fel Suttogó, és tett vagy két lépést hátrafelé. – Maga sült bolond!

– Valószínűleg – biccentett De Carvalho beleegye- zőn. – Ezt már mások is mondták.

Mr. Suttogó ismét az ajtó felé pillantott. Biztos voltam benne, hogy a következő pillanatban két ugrással ott terem, és eltűnik a balfenéken. És ezt is tette volna, ha már nem állt volna az ajtó előtt Mr. Hooker. De ott állt, és közömbös tekintettel figyelte a Mr. Suttogó arcán végigfutó fekete felhőket.

– Még szerencse, hogy nincs sündisznótüskéje – mondta kínos vigyorral Mr. Suttogó. – Különben ég önökkel!

Az ajtó felé indult volna, de Domingos hangja megelőzte.

– A tüske helyettesíthető.

Mr. Suttogó elsápadt.

– Mi a fenéről beszél?

A következő pillanatban váratlan dolog történt. Domingos lassan a zsebéhez nyúlt, belesüllyesztette a kezét, majd amikor kihúzta, volt benne valami. Önkéntelenül is előrehajoltam. A valami egy jókora – és hajói láttam – rozsdás fejű szeg volt.

– Ez is megfelelő – jelentette ki. – Nos, Mr. Suttogó… Megtenné, Ms. McDaniel, hogy ideadja nekem azt a hamutartót? Nincs nálam kalapács, az pedig rendkívül kínos lenne, ha az öklömmel kellene belevernem a szeget Mr. Suttogó talpába. Ismétlem, tisztán terápiás okból teszem, mert a rossz hír hordozóját meg kell szabadítanom a rossz hírtől…

– Maga megőrült! – kiáltotta ekkor már színtiszta rémülettel az arcán Mr. Suttogó. – Magának elment a józan esze! Maga nem tudja, hogy mit csinál! Kérem, hölgyeim, ez az úr elmebeteg… Én már itt sem vagyok…

Akkor ismét történt valami, amire nem számítottam. Mr. Suttogó az ajtó felé indult, megkerülte Mr. Hookert, lenyomta a kilincset, hogy

kinyissa az ajtót, és kiszáguldjon a folyosóra. Az ajtó azonban nem nyílott ki. Hiába rángatta a kilincset, hiába nyomkodta lefelé, az a fránya ajtó nem engedelmeskedett neki.

– Mr. Suttogó – szólította meg a maga vékony hangján Mr. Hooker, miközben felé mutatta a tenyérét, amelyen ott napfürdőzött egy kulcs. Az ajtó kulcsa. – Csak nem keres valamit?

De Carvalho a nyitott ablakra nézett, majd sajnálkozó arccal megcsóválta a fejét.

– Tudja, Mr. Suttogó, számomra mindig is igen fontos emberi jog volt a választás szabadsága. Ön is választhat: vagy a szeg, vagy kiugrik az ablakon. Esetleg én hajítom ki. Nos, mit választ?

S hogy még fenyegetőbb legyen a dolog, feldobta a levegőbe a rozsdás szeget, majd ügyesen elkapta.

– Mr. Hooker, megtenné, kérem, hogy lehúzza Mr. Suttogó cipőjét? Attól tartok, hogy cipőtalpon keresztül nehezebben menne, és ezzel csak fokoznánk a fájdalmát…

Mr. Suttogó arca fehér volt, mint a mészbe esett hattyú. Attól tartottam, hogy infarktust talál kapni, vagy valami hasonló nyalánkságot, ezért úgy döntöttem, hogy ideje véget vetnem a színjátéknak.

– Engedje el, kérem – fordultam az építészhez.

– Én? Hiszen nem is fogom.

– Engedjék szabadon!

– Legalább ezt az egyetlen szeget hadd verjem a talpába! Amos, kérem, segítsen nekünk!

Hogy Amos mit felelt volna, nem tudom, mert minden szem Mr. Hooker felé fordult, aki az ajtóhoz lépett, kinyitotta a kulccsal, majd teátrális mozdulattal Mr. Suttogó felé intett.

– Mars kifelé!

Nem kellett kétszer mondania. Mr. Suttogó három ugrással az ajtónál termett, és csak akkor fordult felénk, amikor már félfolyosónyira volt tőlünk.

– Ezt még megkeserülik! – kiáltotta. – Erre még majd vissza fognak emlékezni akkor, amikor…

Hogy mi volt a mondat folytatása, azt már elnyelték a folyosó falai.

31.

– A dolog teljesen világos – szegezte le Amos. – Mondhatni, mindennapi történet. Egyszerűen arról van szó, hogy valaki kiszúrta magának az objektumot, és olcsón meg akarja kaparintani. Olyan idős ez a trükk, hogy talán már a Római Birodalomban is ismerték, vagy már korábban is. Én el akarok adni valamit neked, te megakarod

venni, minél olcsóbban. Az ára különben megfelelő is lenne, de hát az ember már csak olyan, hogy ha megvehet valamit olcsóbban, miért venné meg drágábban, nem igaz?

Ez bizony igaz volt, nagyon is az.

– Ha az a valaki, aki meg akarja venni, befektet egy kicsit az ijesztgetésbe, százszorosán jön vissza a pénze. Az ijesztgetés következtében nem lesznek konkurensei, az eladók, ebben az esetben mi, örülnek, ha egyáltalán megveszi valaki.

– Eszerint te azt hiszed, hogy az angyal tevékenysége arra irányul, hogy elhessegesse a lehetséges konkurenciát? – kérdezte Barbara.

– Csakis – bólintott Amos. – Erre magadtól is rájöhettél volna.

– Rá is jöttem, te okostojás! – háborodott fel Barbara. – Azt hiszed, hogy csak neked van eszed?

– Szóval – folytatta némi házastársi morgolódás után Amos – , a titokzatos vevő felbérel valakiket, hogy keltsék rossz hírét az épületnek. A lágyszívű, esetleges konkurencia erre lemond a vételről, mert ki a fene szeretne olyan ingatlant megvenni, amelyben kísértetek huhognak, és esetenként még gyilkolnak is, ha arra szottyan kedvük. De főleg ijesztgetnek. Először elkergetik a csöveseket, aztán az egyéb vevőjelőlteket. Hát így állunk valahogy. És mi erre a legfőbb bizonyíték? Ez a balfék Mr. Suttogó.

– Vajon mi a fenéért jött ide? – kérdezte a fejét csóválva Barbara.

– Hogy megerősítse, amiről beszéltem – emelte a szemét a mennyezetre Amos. – Ha nem értenénk valamit a romok között lejátszódó eseményekből, akkor ő világosan a tudtunkra adta, hogy miről van szó.

– Ez pedig annyit is jelent – mondta Barbara, inkább magának, mint nekünk – , hogy a megbízója nem akarja hasznosítani az épületet, hanem tovább akarja passzolni, csak éppen alapos felárral.

– Esetleg – biccentett beleegyezőn Amos.

– És még harminc százalékot is lenyúlna a vételárból.

– Nem egészen biztos, hogy így van – tiltakozott Mr. Hooker. – Sőt, szerintem egyáltalán nincs így.

– Akkor hogy van maga szerint?

– Szerintem ennek a Mr. Suttogónak nincs köze a romok között történtekhez.

– A gyilkosságra gondol?

– Szerintem a Suttogó, vagyis a megbízója akkor lenne igazán elégedett, ha valaki megvenné tőlünk az épületet, és ő minden bonyodalom nélkül leakasztaná rólunk a harminc százalékot.

– Ez tehát annyit jelentene, hogy az angyal tevékenységének semmi köze a Suttogó által képviselt követeléshez?

Ezen aztán még elvitatkoztunk egy kicsit, bár inkább csak Amos, Barbara és Mr. Hooker. Jómagam csak néha- néha kottyantottam

közbe, de ennek nem volt különösebb jelentősége. És talán annak sem, amiről egyáltalán beszéltünk. Ki tudja, hogy valójában mi húzódhat meg a háttérben?

Amikor aztán Senhor de Carvalho megszólalt, mindenki elhallgatott.

– Hallottak már Augiász istállójáról? – kérdezte.

– Miről? – hökkent meg Amos.

De Carvalho megismételte.

– Ez valami cowboytörténét? – tudakolta Amos.

De Carvalho megköszörülte a torkát.

– Az egy mitológiai istálló volt, amelyet teleszartak a tehenek.

– És?

– Vagy az ökrök. Tudják, ki volt Héraklész?

– Naná! – felelte Amos. – Valamelyik Marvel-filmben láttam. Ő mentette meg a világot a földönkívüliektől. Elég vacak film volt, ami azt illeti. Ráadásul filmnézés közben ráharaptam egy kemény popcornra, és kijött a tömés a fogamból.

– Héraklész azt a feladatot kapta az istenektől, hogy takarítsa ki azt az istállót.

– Ez nem volt benne a filmben – mondta elgondolkodva Amos.

Láttam, hogy Barbara a tenyerébe temeti az arcát, és Mr. Hooker is zavartan bámul a levegőbe. Amos észrevette, és nem értette a dolgot.

– Most akkor mi van? – kérdezte. – Mire akar kilyukadni, Mr. de Carvalho?

Az építész sóhajtott egyet, és megismételte:

– Az istenek tehát azzal bízták meg Héraklészt, hogy takarítsa ki az istállót.

– Kitakarította?

– Ki.

Amos megsimogatta hullámos haját.

– De miért hozta ezt szóba, Senhor de Carvalho?

– Mert le lehet vonni belőle bizonyos tanulságot – mondta az építész.

– Nevezetesen?

– Hát, például, hogy ez a mi kis romhalmazunk az Augiász istállója. Csakhogy nem ökrök vagy marhák vannak benne, hanem csövesek és kísértetek. Továbbá valakik, akik embert is ölnek, ha kell. Ezért szükségeltetik egy Héraklész, aki kitakarítsa. Addig, amíg nem tiszta, nem lehet mit kezdeni vele.

Amos mélyet sóhajtott, és ismét végigszántott a haján.

– Értem én, Senhor de Carvalho, köszönöm, hogy felhívta rá a figyelmemet, csupán egyetlen kérdést tennék fel ezzel kapcsolatban. Nevezetesen, hogy ki lenne az a Héraklész, aki kitakarítja a mi kis istállónkat?

Senhor de Carvalho megpödörgette a bajusza végét.

– Természetesen én, Mr. McDaniel. Senhor Domingos de Carvalho. Ki más?

32.

Nem a hivatalos zálogházba mentem – a városunkban kettő is volt belőle hanem először felhívtam Clifford zsarut. Megkérdeztem tőle, hogy ha be akarna valamit tenni a zaciba, akkor kihez fordulna.

– Attól függ – mondta Clifford a telefonban. – Ha meleg a dolog, vagy éppen forró, eszembe sem jutna a hivatalos zaciba vinni.

– Akkor hova? – kérdeztem.

– Mond magának valamit az a név, hogy Danny Pesto?

Nem mondott semmit.

– Én hozzá mennék.

– Adna valami tippet…?

Clifford zsaru anélkül, hogy érdeklődött volna, miért lenne szükségem a zacira, elárulta a címet. Aztán még hozzátett valamit, ami nem igazán nyerte el a tetszésemet.

– Egyedül megy hozzá, Debby? – kérdezte.

– Mondjuk.

– Vigyázzon vele! Pesto bolondja a női nemnek Szexmániás. Ha lát egy… elnézést, de ki kell mondanom. .. egy jó feneket, egyszerűen elveszíti az eszét Már kétszer ült bizonyos abúzus miatt, de erről nem mondhatok többet. Ajánlom, vigyen magával kísérőt. Szívesen segítenék magának, de éppen nyakig ülök három gyilkosságban, az egyik a maguk Sandrójának az ügye, képtelen lennék…

– Kösz az infót – vágtam közbe, és megszakítottam a vonalat.

Egyedül is elég leszek ehhez a zacishoz, gondoltam. Tévedtem.

33.

Mr. Pesto vékony, magas férfi volt, az arca is megfelelő lett volna, ha nem lógnak kiábrándító táskák a szeme alatt. Kissé véreresek is voltak, ami kevés éjszakai alvásról árulkodott. Mr. Pestónak nem volt üzlete, ahol a klientúráját fogadhatta volna, így a lakásán kellett meglátogatnom. A város közepesen drága negyedében lakott, nem a legdrágábban, de nem is a lepukkant negyedben vagy akár a haldokló kocsikkal telezsúfolt lakókocsiparkban. A ház, amely előtt megálltam, kívülről takaros volt; négy- öt lakosztály férhetett bele, arra azonban már nem jutott pénz, hogy portás is kerüljön az üres portásfülkébe. Elhaladtam a fülke mellett, felmentem az első emeletre, majd

kopogtattam a megfelelő ajtón. Így kerültem szemtől szembe a fürdőköpenyes Mr. Pestóval.

Nem sokat totojáztam, egyből a dolgok közepébe vágtam.

– Ön Mr. Pesto? – kérdeztem, pedig totál felesleges volt.

– Na és ha én vagyok? – kérdezte kellemesen lágy hangon.

– Mr. Clifford adta meg a címét.

– Elég rosszul tette – mondta Mr. Pesto, és esze ágában sem volt beengedni a lakásába.

Láttam, ahogy végigfut rajtam a pillantása. Hogy el ne ijesszem, nem egyenruhában voltam, hanem vékony selyemruhában, amelynek a viselete a napokban a városra törő hőhullám miatt indokolt is volt. Szóval, végigfutott rajtam a pillantása, mondhatni, meglehetősen szemérmetlen pillantása. Úgy éreztem magam, mintha Mr. Pesto levetkőztetne. Tulajdonképpen ezt is tette. Először elölről vett szemügyre, még a száját is megnyalta közben, aztán kissé oldalra lépett, és a fenekemet kezdte nézegetni. Ismét megnyalta a száját, majd elismerően megcsóválta a fejét.

– Ejha – mondta aztán elégedetten. – Ejha. Kicsoda maga tulajdonképpen?

– Debby vagyok – feleltem.

– És mit óhajtana tőlem, Debby?

– Kérdezni szeretnék valamit.

Mintha habozott volna, aztán gyors mozdulattal kitárta az ajtót.

– Jöjjön be, Debby.

Beléptem a lakásába.

Az előszoba félhomályba burkolózott. Én mentem elől, Mr. Pesto mögöttem. Közben arra gondoltam, hogy vajon idejében ki tudnám- e venni a pisztolyomat a combomra erősített tokból, ha szükség lenne rá. Főleg, miután úgy éreztem, mintha valami finoman megsimogatná a fenekemet. Nem lehettem biztos benne, hogy valóban megtörtént-e, vagy csak a képzeletem játszadozott velem.

A nappaliban nem volt senki, bár az asztalon két üres kávéscsészét láttam, és egy kávéskannát. A szobából két ajtó is nyílott: az egyik nyilván a fürdőszobába, a másik a hálószobába vezetett.

– Foglaljon helyet, Debby – mondta Mr. Pesto. Ahogy mutatta, hogy hova üljek, szétnyílt a fürdőköpenye, s akár akartam, akár nem, szemügyre vehettem enyhén szőrös mellkasát.

Amint elfoglaltam a helyem egy karosszékben, Mr. Pesto leült velem szemben, s immár leplezetlenül a „berendezésemet” méricskélte, méghozzá szakavatott tekintettel. Elégedett lehetett az eredménnyel, mert néhány másodperc múltával hátradőlt a karosszékében, és halványan elmosolyodott.

– Nos, Debby?

– Azértjöttem, hogy megkérdezzek valamit.

Mr. Pesto biccentett.

– Ne fogja vissza magát – mondta. – Mi lenne az?

– Szeretném megtudni, hogy járt- e önnél mostanában egy Buchanan nevű férfi. Esetleg hozott valami zaciba valót…

Mr. Pesto felhúzta a szemöldökét.

– Buchanan? Nem emlékszem rá. De… miért éppen hozzám jött?

Előrehajoltam, és hagytam, hogy a keblemből kissé több látsszon ki, mint amennyit normális esetben hagytam volna. Mr. Pesto ismét megnyalta a szája szélét.

– Hm – morogta – , és ha azt mondom, hogy jártak nálam néhányan, de nem mutatkoztak be? Mindenesetre ha Mr. Clifford küldte ide, akkor bizonyára tudja, hogy mi az én kis hobbim. Igaz?

– A lányokra vagy a zacira gondol?

Legyintett, és a mennyezetre fordította a szemét.

– Jaj, istenem, mindig ezek a lehetetlen rágalmak. Maga is felült nekik? Az persze eszébe sem jutott, hogy a konkurencia terjeszthet ilyeneket rólam, mi?

– Van önnek konkurenciája? – kérdeztem.

– Hogy a fenébe ne lenne. Most mondjam azt, hogy mindenkinek van konkurenciája? Még a koldusoknak is.

Lassan mintha kezdtünk volna eltérni a tárgytól.

– Szóval, az a helyzet – próbáltam meg visszaterelni a helyes útra – , hogy úgy hírlik, ez a bizonyos Buchanan nevű hajléktalan talált valamit a régi börtön romjai között. Maga tud erről valamit?

Mr. Pesto megcsóválta a fejét.

– Hébe-hóba valóban előfordul, hogy eljönnek hozzám emberek, és mutatnak ezt- azt. Hogy aztán hogyan és honnan került hozzájuk, azt nem kérdezem meg tőlük. Vagy elmondják maguktól, vagy nem. Néha csak a szakértelmemet akarják, mert az aztán van nekem bőven. Néha regényeket mesélnek arról a bizonyos dologról, amit megmutatnak nekem.

– Mint Buchanan?

– Nézze, kishölgy, én nem kérek senkitől személyi igazolványt vagy jogosítványt. És rendőr sem vagyok, hogy faggassam őket.

– Nem ok nélkül kérdezem – mondtam.

– Oka mindennek van – mondta ő.

– Ahol egy van valamiből, ott több is lehet. – Ezzel a mondatommal egyszerűen csak belelőttem a levegőbe. Mint amikor a vadász belelő egy vadkacsarajba. Aztán vagy eltalál vele egy- két madarat, vagy sem.

– Hogy mondja?

Megismételtem a mondatomat, miközben örömmel nyugtáztam, hogy egyre mélyülő ráncok jelennek meg a homlokán, és a szemében is felcsillant valami, ami már kezdett tetszeni nekem. Arra gondoltam,

talán azt fontolgatja magában, hogy nyissa- e ki jobban a száját, mint ahogy eddig tette.

– Pontosan mire céloz? – kérdezte, ismét megnyalva az ajkát.

– Arra, amit Buchanan hozott magának.

Mr. Pesto a levegőbe meredt. Közben megindult valahonnan a feje búbja felől egy verejtékcsepp, végiggurult a homlokán, onnan az orrára, majd az áliára, onnan pedig belepottyant az ölébe. Az óvatosság és a kapzsiság harcolt benne. Kíváncsi voltam, melyik győz.

Mr. Pesto az asztalra könyökölt. Jó néhány hosszú másodperc telt el a várakozásban, majd a szememet kereste a szeme.

– Miért érdekli ez annyira magát? – kérdezte.

– Pénzre van szükségem – mondtam.

– Egy ilyen csinos nő, és nem tud pénzt szerezni magának?

Hallgattam, és csak néztem rá, mint aki választ vár, és nem kérdést.

Kicsit még ültünk, mint szobrok egy buddhista templom bejáratánál, aztán olyan hirtelen pattant fel, hogy azt hittem, rám veti magát. De nem ezt tette. Néhány lépéssel a szemközti falnál termett, ahol egy, a többinél magasabb, már-már trónszékszerűen magas karosszék állt, és belehuppant. Forgott benne egy kicsit, nekem meg fogalmam sem volt róla, hogy mi az ördögöt csinál. Fordult ide, fordult oda, s amikor kimászott a székből, már volt a kezében valami. Nem tudtam, mi az, és éppen meg akartam kérdezni, hogy mit műveit, amikor visszaült velem szembe, és az előttünk álló asztalkára tett valamit.

– Mit szól ehhez?

Előrehajoltam, hogy jobban lássam, mi az.

Egy zsebóra volt, és olyan szépen csillogott az ablakon beszűrődő fényben, mintha aranyból lett volna.

Abból is volt.

34.

Kinyújtottam a kezem, hogy felvegyem az asztalkáról, de amint felé nyúltam, Mr. Pesto hirtelen elkapta a karomat.

– Hohó – figyelmeztetett. – Mindent a szemnek, semmit a kéznek.

– Ezt hozta magának Buchanan? – kérdeztem, visszahúzva a kezemet.

– Tegyük fel – mondta.

– Megfoghatom?

– Nem. Különben mit szól hozzá?

– Érdekes – mondtam. – Nagyon is érdekes.

– Maga szerint miért?

Ismét kénytelen voltam belelőni a levegőbe. Persze csak átvitt

értelemben.

– Az imént azt mondtam magának, hogy ahol egy van, ott lehet több is, igaz?

– Tényleg ilyesmit mondott.

– Mesélt magának valamit erről az óráról Buchanan?

– Elárulom, ha maga is elárulja, hogy mit ért azalatt, hogy ahol egy van, ott van több is. Órára gondolt?

– Nem feltétlenül – mondtam. – Más is lehet aranyból, nem?

– Például?

Meg kellett erőltetnem magam, hogy emlékezetembe idézzem, mi az ördög lehet egy férfin, ami aranyból van. Momentán csak az a rohadék Zsiráf jutott az eszembe, rajta azonban soha nem volt semmi, ami különösebben értékes lett volna. Engem leszámítva. Bizonyos esetekben legalábbis.

– Mandzsettagombok, például. Nyaklánc, karlánc, sőt még pipaszurkáló is.

– Aranyból? – hökkent meg. – Életemben nem hallottam még, hogy egy pipaszurkáló aranyból lett volna.

– Mindig hall az ember valami újdonságot, nem igaz?

– Itt vannak azok a cuccok magánál?

– Jó helyen vannak – mondtam. – De idehozhatom őket, ha akarja.

Az asztal lapjára sütötte a tekintetét, és rajta is hagyta, így beszélt tovább. Csak később gondoltam rá, hogy bizonyára azért tett így, hogy ne tudjak olvasni a szeméből.

– Pontosan hol találta őket?

– Ott, ahol Buchanan az órát. De ezt már megbeszéltük.

– És mi ebből a tanulság?

– Az, hogy azon a helyen megöltek valakit, majd sürgősen eltemették. Olyan gyorsan, hogy még az ékszereit sem volt idejük leszedni róla. Ebből gondolom, hogy nem rablógyilkosság történt.

– Miért érdekli ez az egész annyira magát? – kérdezte. Még mindig nem emelte fel a fejét; mereven az asztal lapjára bámult.

– Azért, mert nem szeretném, ha bajom lenne belőle. Ha sokáig tartom magamnál a cuccot, a végén még az lesz belőle, hogy én öltem meg a fickót.

A következő pillanatban bekövetkezett az, amire számítanom kellett, és számítottam is. Mr. Pesto olyan sebesen pattant fel, amilyet el sem vártam volna tőle. Egyetlen ugrással rám akarta vetni magát, ám ahhoz már kevés volt a hely, hogy ezt meg is tehesse. így az asztal lapján landolt, közvetlenül az óra mellett. Annyi időm maradt csak, hogy hátralökjem magam. Az asztal nagy reccsenések közepette felborult. Mr. Pesto a szőnyegre esett. Felém nyújtotta a karját, miközben egyfolytában ordított.

– Elkaplak, te átkozott kis szuka, és kitöröm a nyakadat! Azt hitted,

át tudsz verni? Ki az ördög vagy te? Zsaru, vagy Jefferson küldött? Elkaplak, és ellátom a bajodat!

Első reakcióként a pisztolyomhoz kaptam. Azaz, csak kaptam volna. Szerencsére még idejében megállt a kezem. Az volt a helyzet, hogy ha meglövöm, vagy egyáltalán használom ellene a fegyveremet, alaposan megüthetem a bokámat. Egyszerűbben szólva: nem volt jogom fegyveresen behatolni a lakásába, nem volt jogom meggyanúsítani, és egyáltalán, nem sok mindenhez volt jogom. Józserével semmihez. Csak akkor használhattam volna a fegyveremet, ha valóban életveszélyben forgók. Jelen esetben azonban nem gondoltam, hogy abban forognék.

Mr. Pesto feltápászkodott, és továbbra is a karját nyújtogatta felém, mint a rémfilmekben a kísértetek szokták, és egyre csak felém kapkodott. Közben meg ordított, ahogy a száján kifért.

– Elkaplak, te kis ringyó! Feldugom az órát a…

Annak idején azt tanultam Félszeműtől és a barátai tói, hogy nem mindig van szükség olyan fegyverre, amilyet a fegyverboltokban kapni lehet. Miért is lenne feltétlenül szükség rájuk, amikor a világon minden fegyver, csak fel kell ismerni és használni kell tudni őket. Lőfegyverre csak akkor van szükség, amikor már minden egyéb lehetőséget kimerítettünk. Addig viszont. ..

Első fegyverem a szőnyeg volt. Ahogy ott állt a szélén, és felém nyújtogatta mindkét karját, olyan csábító volt a gondolat, hogy nem is tudtam ellenállni neki. Lehajoltam, megfogtam a szőnyeg szélét, és nagyot rántottam rajta. Közben átfutott rajtam a kósza gondolat, hogy talán Mr. Pesto lehet a volt börtönépület angyala. Merthogy olyan szépen szárnyalt a levegőben, hogy öröm volt nézni. Még a karját is kitárta, ahogy felém repült Annyi időm maradt csak, hogy ellépjek előle. S ahogy nagy puffanás közepette lepottyant a parkettára, már a békülékenyebbik oldalamat mutattam felé.

– Csak nyugalom, Mr. Pesto – emeltem fel a kezem. – Felsegítsem?

Mr. Pesto ordított valamit – ember legyen a talpán, aki megértette volna, hogy mit. Egyben azonban biztos voltam: annak ellenére, amit Clifford zsaru állított, aligha szerelmes vallomásnak szánta, amit felém üvöltött

Ez nem volt baj – még ha meg is értettem volna, sem lett volna az –, jóllehet nem kedvelem, ha olyan titulusokat akasztanak rám, amit nem érdemiek meg. Mindig is hűséges voltam ahhoz a nyomorult Zsiráfhoz, bár lett volna alkalmam elég, hogy mással is megpróbálkozzak, de nekem nem kellett más, csakis az a szemétláda. És akkor ez a fickó olyanokat mond rám, amit, ismétlem, legkevésbé sem érdemiek meg. Ráadásul egyszer csak azt vettem észre, hogy Mr. Pesto revolvert tart a kezében, amely rám irányul, mint ahogy Mr. Pesto szeme is ugyanezt tette. Olyan volt a tekintete, hogy biztos

lehettem benne: teljesen elveszítette a kontrollt önmaga felett. Ez a fickó azonnal lőni fog, nem is vitás. Annyi gyűlölet lobogott a szemében, hogy lángot kellett volna fognom tőle, ha sokáig belenézek.

A fegyver persze már komoly fenyegetést jelentett. Cselekednem kellett, és én cselekedtem is. Nem tagadom, már korábban kiszemeltem magamnak azt a hatalmas vázát, amely a hálószobába vezető ajtó mellett állt. Azt is Félszeműtől tanultam, hogy ha belépek valahova, rögvest bizonyosodjak meg róla, hogy könnyedén ki is tudok-e lépni belőle. Van-e odabent valami, ami biztosítékot nyújthat a sértetlen távozásra. így már korábban megcsodáltam a jókora vázát, amelynek az oldalán két sárkány ölelkezett. Erről természetesen ismét csak Zsiráfjutott az eszembe. Hogy csináld össze magad a születésed napján, amit persze soha többé nem fogunk együtt megünnepelni.

Szóval, Mr. Pesto kezében ott volt a stukker, szemében a harag és a gyűlölet. Biztos voltam benne, hogy lőni fog, és talán lőtt is volna, ha nem teszem, amit tettem. Nem törődve a felém irányuló fegyvercsővel, én is felemelkedtem a levegőbe, a vázához ugrottam, és elkaptam a nyakát. Amikor felemeltem, meglepően könnyűnek találtam. Rám tört az aggodalom, hogy ha fejbe verem vele, elég lesz- e ahhoz, hogy elszunyókáljon egy kicsit a padlón.

Ekkor dördült el a lövés, aztán még egy. Nem tudom, hova csapódtak be a golyók, de azt éreztem, hogy nem belém. Valami a fejemre potyogott, az pedig nem lehetett más, csak a mennyezet darabjai. Fel akartam nézni, de a vázával is kellett csinálnom valamit. S mivel közben Mr. Pesto, kezében a revolverrel, négykézláb felém mászott, úgy döntöttem, hogy fegyvernek nevezem ki a vázát, és már éppen használni kezdtem volna, amikor némi meglepetésemre Mr. Pesto széles ívben elhajította a revolverét, majd feltérdelt, és könyörögve összetette a két tenyerét.

– Azt ne! Kérem, azt ne!

Láttam, hogy vérzik a szája széle, és a fejét is furcsán tartja. Jézusom, csak nem törtem ki a nyakát nagy igyekezetemben?

– Kérem, ne tegye! Az a váza minimum százezer dollárt ér! És csak ez az egy van belőle a világon.

Önkéntelenül is a vázára pillantottam.

– Ez? – hökkentem meg.

– Sárkányos váza. Kubiláj kán idejéből való. Tegye le, kérem!

– Maga is tegye le a stukkerét!

– Már letettem.

Ekkor, nem kis meglepetésemre, könnyeket láttam végigfolyni az arcán.

– Az a váza… az a váza… Mindent elmondok, csak tegye le!

– Jól van – biccentettem. Fél kezemmel a váza nyakát fogtam, a másikkal pedig kihúztam a pisztolyomat a ruhám alól. – Megbízom

magában, de azért biztos, ami biztos. Most pedig el fogja mesélni nekem…

Sajnos nem lett semmi a reményteljes mesedélutánból. Abban a pillanatban, hogy a parkettán térdelve belekezdett volna a meséjébe, egy kellemes, lágy hang szólalt meg az ajtó felől.

– Maguk meg mi a fenét csinálnak itt? Megkérhetném, hölgyem, hogy dobja el a pisztolyát, és tartsa fel a kezét?

Hát lehet egy ilyen szívélyes kérésnek ellenállni?

35.

Egyelőre nem sokat láttam a hang gazdájából, mivel az előszoba nyitott ajtaján át éppen annyi napfény jutott be hozzánk, hogy elvakítson. Annyit láttam mindössze, hogy a hanghoz tartozó férfi ott áll valahol az ajtóban, és gyanítottam, hogy nem egy szelet csokoládét tart a kezében. Az én stukkerem ekkor már a földön hevert, közvetlenül Mr. Pestóé mellett, mint a jó testvérek vagy a szerelmesek.

A férfihang tulajdonosa tett néhány lépést előre, de még mindig nem láttam belőle semmi mást, csak a körvonalait. A hangja azonban tetszett. Kellemes hang volt: sem kemény, sem pedig férfihoz nem méltóan lágy vagy nyafogó. Olyan hang volt, amelyet szívesen hallgat az ember lánya. Már persze csak akkor, ha a szimpatikus hang tulajdonosa nem éppen stukkert fog rá.

– Maguk meg mi az ördögöt csinálnak itt? – ismételte a hang.

Mr. Pesto szép lassan feltápászkodott, és csípőre tette a kezét. Majd fájdalmasan felnyögött.

– Maga… ki a fene?

– Én előbb kérdeztem valamit, ha jól emlékszem – mondta az ismeretlen.

Két nagy lépéssel a fegyvereink mellé lépett, és még távolabb rugdosta őket tőlünk. Felemelte a fejét, és a mennyezetre bámult. Ekkorra már kiélesedett annyira a szemem, hogy alaposan megnézhettem magamnak. Magas, kimondottan jóképű fickó volt; széles vállú, karcsú derekú; pocakot nem láttam rajta, hiába is kerestem, világítóan kék volt a szeme, és szőke a haja, mint a **skan**dináv mitológiák hőseié. Kissé mintha Thor istenre **em**lékeztetett volna. Csak futólag gondoltam rá, hogy **talán** nem is a valóság az, amit látok vagy érzékelni vélek, **ha**nem agyrázkódást kaphattam, vagy mi a fene; **esetleg** Mr. Pesto lelőtt, én pedig most éppen úton vagyok **vala**milyen, a Földnél jóval barátságosabb hely felé.

– Szóval, mi az ördögöt csinálnak itt maguk?

A hang visszatérített a valóságba. Magam is a mennyezetre néztem, amelyet két, tenyérnyi omladék csúfított el. Ezek szerint a valóságban

vagyok, nem az álmaim vagy az illúziók világában.

– Mi köze hozzá? – mordult rá Mr. Pesto, aki igyekezett magához térni. – Ez az én lakásom, azt csinálok benne, amit akarok.

– Na, ebben alaposan téved – mondta a szőke férfi. – Nem állampolgári jog lövöldözni, még a saját lakásunkban sem. Jól van, hölgyem? – kérdezte aztán, alaposan szemügyre véve. Úgy éreztem, mintha égetné a bőrömet a tekintete.

– Kösz – mondtam. – Jól vagyok.

– És ön?

– Semmi köze hozzá! Takarodjon ki a lakásomból!

A férfi persze nem takarodott ki, esze ágában sem x volt. Ehelyett elővette a zsebéből a telefonját, és megvonta a vállát.

– Értesítenem kell a rendőrséget.

Mondhattam volna, hogy az én vagyok, vagy legalábbis ahhoz hasonló, de nem mondtam. El szerettem volna kerülni, hogy Mitchell seriff tudomására jusson a ténykedésem. Az biztos, hogy nem hagyta volna szó nélkül a dolgot. Már az is erősen szabálytalan volt, hogy fegyveresen bekéredzkedtem valakinek a lakásába, s ott pisztolypárbajba keveredtem a tulajdonossal. Még akkor is szabálytalan volt az eljárásom, ha csak Mr. Pesto lövöldözött, és ő is a mennyezetbe.

Szólni akartam, hogy talán beszéljük meg a dolgot, ám Mr. Pesto megelőzött.

– Netegye, kérem…

Ez már másképpen hangzott, mint az, ami eddig elhagyta a száját. És ezt a férfi is észlelte. Fél kézzel, ahogy kihúzta a zsebéből, vissza is dugta a telefonját a helyére.

– Nem tenné el a fegyverét? – nyögte a hirtelen megszelídült Mr. Pesto.

A férfi sóhajtott egyet.

– Előbb tudni szeretném, hogy mindketten rendben vannak- e. Nem sérült meg, hölgyem?

– Úgy tűnik, hogy nem – mondtam.

– És ön, uram?

– Én sem – nyögte Mr. Pesto.

– Családi perpatvar? – tudakolta a férfi. Gyors pillantást vetett a mennyezetre. – Ezt aztán elintézték – mondta. – Még szerencse, hogy nem egymásra lőttek. Nem szokásom a kíváncsiskodás, ám most mégis meg kell kérdeznem: ha nem szólok a zsaruknak, a továbbiakban is szándékukban áll lövöldözni?

Mr. Pesto legyintett, majd megnyomkodta az oldalát.

– Dehogy áll szándékunkban. Ez is a véletlen műve volt.

– Nocsak – hökkent meg a férfi. – Hogy érti, hogy véletlen volt?

– Csak… letettem a fegyveremet az asztalra, oda, ni! Ms. Izé meg

addig fészkelődött, amíg véletlenül lelökte az asztalról, a fegyver elsült, és két golyó is a mennyezetbe ment. Ennyi.

– Na és a hölgy?

Mr. Pestónak helyén volt az esze. Legalábbis, ami a valóságtól elrugaszkodott történések kitalálását illeti.

– Az ő stukkere is az asztalon volt.

A férfi pillantása az asztal sarkán nyugvó kávéscsészékre esett, amelyekből ki tudja, kik kávéztak utoljára. Én nem kérdeztem, Mr. Pesto pedig nem igyekezett elmagyarázni. Valószínűleg utált mosogatni.

– A hölgy, Ms. … izé… el akarta adni nekem a stukkerét, illetve még csak összehasonlítottuk az enyémmel, amikor megtörtént a dolog. Véletlenül rosszul fogtam meg, nem győződtem meg róla… Szóval gondatlan voltam, na. Ez pedig nem büntetendő cselekmény. Sérülés nem történt, véletlenül dördült el a fegyverem, most már megnyugodhat, láthatja, hogy nem történt erőszak vagy ilyesmi. Végül is megtisztelt, hogy odafigyelt ránk, akár az is megtörténhetett volna, amit ön gyanított, hehehe, de nem velünk… így hát köszönjük a látogatását.

A férfi ekkor vette észre a parkettára került aranyórát. Nem emlékeztem rá, hogyan került oda, és Mr. Pestón sem látszott, hogy emlékezne.

– Ez micsoda? – kérdezte a férfi, és lehajolt érte. Láttam Mr. Pesto szemén, hogy kész lenne kihasználni az alkalmat, de a férfi gyorsabb volt, és felkapta a földről az órát.

– Az órám – mondta Mr. Pesto, és érte nyújtotta a kezét. – Az én órám.

A férfi hitetlen grimaszt vágott.

– Ez a maga órája?

– Az enyém.

A férfi megnézte a számlapját, aztán megfordította. Megtette, amire nekem nem volt időm.

– *Mr. Howard?* – nézett Mr. Pestóra. – Ön *Mr. Howard Rex Howard?*

Mr. Pesto habozni látszott, majd megrázta a fejét.

– A nagybátyám órája. Meghalt, és rám hagyta. Én csak megmutattam a hölgynek.

– Igaz ez, hölgyem?

– Igaz – bólintottam.

A férfi habozott, majd megrázta a fejét.

– Nem tiszta itt nekem valami. Mégiscsak jobb lenne, ha felhívnám a zsarukat. Tekintettel arra, hogy én is közelről érintett vagyok, valahogy nem tetszik nekem, ami itt történt.

Feltűnt az a néhány szó, hogy ö maga is érintett a történtekben. Vajon arra célzott, hogy mivel már belekeveredett a dologba,

kötelessége jelenteni a zsaruknak, hogy gyanús események játszódtak le Mr. Pesto lakásában? Ennek aztán hangot is adtam.

– Mit ért az alatt, hogy ön is érintett a dologban? – kérdeztem.

A férfi megvonta a vállát.

– Az a helyzet, hogy lakást keresek. Úgy hallottam, hogy van egy üresen álló ebben az épületben. Éppen elmentem az ajtajuk előtt, amikor lövést hallottam. Az az igazság, hogy nem kedvelem a balhés lakótársakat.

Mr. Pesto ekkor előrenyújtotta a karját, hogy kezet fogjon az idegennel, ő azonban úgy tett, mintha nem venné észre, és felém fordult.

– És ön, hölgyem?

– Ezt az órát én hoztam Mr. Pestónak – mondtam.

– Valóban? – húzta fel a szemöldökét. – Az imént az úr mintha azt mondta volna, hogy egy Howard nevű nagybácsikájáé volt.

– Mr. Pesto kissé meg van zavarodva – legyintettem. – Elesett, és beverte a fejét az asztalba. Csak összevissza beszélt.

– Mi a francot is beszéltem én összevissza? – kérdezte Mr. Pesto.

– Az a helyzet – magyaráztam tovább –, hogy meg akartam tudni Mr. Pestótól, vajon mennyit érhet. Mr. Pesto ugyanis… neves értékbecslő.

Láttam, hogy a férfinak a szeme sem rebben; biztos voltam benne, hogy egyetlen szavunkat sem hiszi el. Rövid hallgatás után biccentett.

Jól van. A maguk dolga. Egyre azért felhívnám a figyelmüket: szeretem a nyugodt környéket, nem kedvelem a fegyverropogást. Elegem volt belőle. Ezért figyelmeztetem magukat…

– Teljesen felesleges – vágtam közbe. – Én nem itt lakom. Nem kell aggódnia, hogy reggelente csatazajra ébred. Különben hogy jött be az ajtón?

– Nyitva volt – mondta. – Hallottam, hogy lövöldöznek idebent.

– Oké – bólintottam. – Akkor hát, Mr. Pesto, ha nem bánja, visszaveszem magától az órámat… Köszönöm, hogy volt olyan szíves, és elárulta nekem, mennyit érhet. ..

– Micsoda? – hökkent meg Mr. Pesto kikerekedett szemmel.

– Az órám – mondtam. – Ha itt hagynám magánál, az úr talán még félreértené, és…

Elvettem az órát az idegentől, és zsebre vágtam.

Mr. Pesto olyan pillantásokkal kísérte a mozdulataimat, amelyek arra figyelmeztettek, hogy ha legközelebb találkozunk, nem szelíd, egyházi énekeket énekelgetünk majd, mielőtt szerelmesen egymás karjába oldanánk.

– Hát akkor… minden jót! – mondta a férfi. – A kisasszony jön, vagy marad?

– Megyek – mondtam.

Nem néztem vissza Mr. Pestóra. Utálom a bosszú- és vérszomjas tekinteteket.

A férfi előreengedett, én pedig kiléptem a szobából. Az ajtó becsapódott, mindketten ott álltunk egymással szemben a folyosón.

Elővettem az igazolványomat, és az orra elé dugtam.

– Ehhez mit szól, barátom?

A férfi megnézte, aztán megdöbbenve pislogott rám. – A fenébe is, ezt nem gondoltam volna. Maga zsaru? – A seriff helyettese vagyok.

– Maga aztán jól megetetett engem – mondta el ismerőn. – Különben Frank a nevem. Frank Fairweather. Óhajt valamit tőlem, kisasszony, vagy mehetek lakást keresni? Remélem, nem akar becsukni a történtek miatt?

Előhúztam a zsebemből a legcsábosabb mosolyomat.

– Ajánlatot akarok tenni magának – feleltem. – Nincs szüksége véletlenül egy jól fizető állásra, Mr. Fairweather?

36.

Tetszett nekem a fickó, nagyon is tetszett. Olyan igazi skandináv isten volt, mint a képregényekben. Vagy ezt említettem már? Magas, izmos, kék szemű, szőke hajú, olyan, hogy az ember lányának egyből dübörögni kezd a szíve tőle.

– Mire lennék én jó magának, besúgónak? – kérdezte kíváncsian, a fejét félrehajtva.

– Mi is a foglalkozása, Frank? – kérdeztem felelet helyett, szigorúan összevonva a szemöldökömet.

– Jelenleg munkanélküli vagyok.

– És azelőtt? Mi volt azelőtt?

– Katona – mondta.

Majdnem felsikkantottam az örömtől. Jobban alakul a dolog, mint vártam.

– Katona? – ámultam el. Vagy legalábbis úgy tettem, mintha elámulnék.

– Ja. Az. Katona. De már nem vagyok az. Leszereltem.

– Aha. Hát ez érdekes.

– Nem látom be, mi lenne érdekes benne. Nekem az, de egy kívülállónak…

– Megkérdezhetem, hogy miért szerelt le?

– Mert lejárt a szerződésbe foglalt időm. És nem akartam meghosszabbítani.

– Hm. És miért nem?

– Mert elegem lett a katonaságból. Részletezzem? Újabban egyre nehezebben viselem, ha lövedékek süvítenek a fülem mellett. Többet

ne kérdezzen, mert nem válaszolhatok rá.

– Ez annyit jelent, hogy szakított a katonasággal?

– Hát nem erről beszéltem idáig?

– És most nincs munkája?

– Dehogy nincs – mondta. – Lövöldözőket választok el egymástól.

– Na, akkor figyeljen ide – mondtam. – Mutattam magának az igazolványomat, ugye?

– Eszerint hamis, mi?

– Egyáltalán nem az – tiltakoztam. – Valóban a seriff helyettese vagyok.

– Csak nem akar seriffet csinálni belőlem, szép kislány?

– Ahhoz azért több is kell, mint kék szemek és szőke haj.

– Csak nem azt szeretné, hogy induljak el egy szépségversenyen, vagy reklámozzak valamit, mondjuk szúnyogirtót vagy jégkrémet?

– Egyáltalán nem – mosolyogtam. – Bár, ahogy most mondja… Van egy ismerősöm a reklámszakmában. Mindezek ellenére én másra gondoltam.

– Igazán kíváncsivá tesz.

Elmagyaráztam neki, hogy ki vagyok civilben. Egy sikeres, ingatlanforgalmazással és ingatlanfejlesztéssel foglalkozó cég résztulajdonosa. Láttam, hogy előbb szkeptikusan, aztán egyre figyelmesebben hallgat.

Megpróbálhatta kitalálni, hogy mi a fenét is akarhatok tőle. Elmagyaráztam továbbá, hogy most éppen min agyai a cégünk. Hogy van az a romos börtönépület…

– Fogalmam sincs az építkezésekről – vágott a szavamba. – Tengeralattjárón szolgáltam, nem építkezéseken. Inkább a rombolás lett volna a feladatom, mintsem az építés. Valahogy nem vonz a feladat, hogy téglákat rakjak egymásra, mert ha jól értem, erről lenne szó, igaz?

– Nem igazán – feleltem. – De azért alkalmaznám magát. Az az igazság, hogy szükségem lenne magára.

Tényleg az volt, méghozzá két okból is. Az egyik, hogy valóban kellett valaki, aki a szemem és a fülem legyen, ha megkezdődnek a munkálatok, és lehetőleg békés eszközökkel elsimítsa az esetlegesen felmerülő konfliktusokat. Ez a fickó pedig éppen úgy nézett ki, mint aki képes lenne ilyesmire. A másik ok pedig… Édes istenem, hát mi is lehetne az?

37.

Nem is sejtettem, hogy azért nem megy majd olyan simán a dolog, mint ahogy gondoltam. Amos és Barbara viszolyogtak minden új

embertől, aki csak felbukkant a közelemben. Meg voltak győződve róla, hogy bizonyos dolgokban túlságosan is naiv vagyok. Hiába bizonyították az elmúlt évek ennek az ellenkezőjét, a lelkük mélyén még mindig gyereknek tartottak, aki okos meg ügyes, de azért a körmére kell nézni, hogy ne csináljon valami ostobaságot, aminek aztán kollektíván ihatjuk meg a levét.

Mind Amos, mind pedig Barbara megpróbáltak lebeszélni róla, hogy egy ismeretlen katonát alkalmazzunk biztonsági főnöknek.

– Majd én ellátom azt a feladatot – mondta Amos.- Ismersz, Debby, tudod, hogy nem ijedek meg a saját árnyékomtól. Ha valami balhé ütné fel a fejét, odamegyek, és rendet csinálok.

Csak nagy nehezen sikerült rábírnom, hogy beleegyezzen a dologba. Őszintén szólva még nem volt egészen levajazva a dolog, Mr. Fairweather még nem mondott határozott igent az ajánlatomra. Ami viszont őszinte meglepetés volt számomra, az Senhor Domingos viselkedése. Amikor neki is elmondtam, a többiek előtt, hogy mit tervezek, ahelyett hogy tiltakozott volna, bele- egyezőn bólintott.

– Már akartam is javasolni, hogy vegyen fel valakit, aki a renden tartja a szemét – mondta. – Jómagam aligha érek majd rá az esetlegesen felmerülő problémákkal foglalkozni. Elég lesz nekem a magam baja. Épp most jövök a romoktól, hát nem lesz egyszerű csinálni belőle valamit Nem lesz időm az emberek körmére nézni. Különben meg… De hagyjuk is, ami elmúlt, elmúlt – fejezte be.

Amosnak azonban jó füle volt, ő is meghallotta a fura zöngést a hangjában, amit jómagam is.

– Történt talán valami, ami…

– Mindig történik valami – vonta meg a vállát a Senhor. – Az ember aztán megpróbálja helyrehozni a dolgot, és erre még öt veszik elő érte.

A mos összevonta a szemöldökét.

– Mint például?

Senhor de Carvalho csak a vállát vonogatta. Én az ő helyében befogtam volna a számat, rá azonban valami érthetetlen oknál fogva rájött a szómenés.

– Hát, volt eset, amikor egy lisszaboni építkezésen meggyűlt a bajom a vezetőséggel. Az volt a helyzet, hogy valaki ellopott néhány gyémánt fúrófejet.

– Mi a fene az a fúrófej? – érdeklődött Barbara. – A gyémántot azt értem.

– Elkaptam – mondta De Carvalho, mintha meg sem hallotta volna a közbevetést.

– A gyémántot vagy a fúrófejet?

– A pasast. Nincs mese, meg kellett büntetnem. Egy tolvaj az építkezésen… Legközelebb majd a tetőt lopja le a fejünk fölül.

– És maga megbüntette? – tudakolta Amos.

– Meg. Sajnos.

– Hogyan?

– Felakasztottam a darura.

– Mi?!

– A darura. Felemeltem jó magasra.

– És ő?

– Ott lógott, és ordított. Pedig nem is lógott sokáig, csak cirka másfél órát, amíg a zsaruk le nem szedték. Lehet, hogy kissé elragadtattam magam?

Néma csend ereszkedett ránk.

– Akkor hát felvegyük Mr. Fairweathert biztonsági főnőknek, vagy sem? – kérdeztem.

Barbara mélyet sóhajtott.

– Persze hogy fel, méghozzá azonnal.

A következő napon Mr. Frank Fairweather a hajdani börtön átépítésének biztonsági főnöke lett.

38.

Alighogy hazaértem a délutáni műszakból, July Demeter hívott. Annyi időm maradt csak, hogy beleroskadjak a kedvenc karosszékembe.

– Debby? Utánanéztem a dolognak, szívem.

July Demeterről annyit kell tudni, hogy a barátnőm, a helyi internetes újságok egyikének a szerkesztője, és az hírlett róla, hogy nincs az az információ, amit be ne tudna gyűjteni.

– És mit találtál. July? – kérdeztem, miközben megpróbáltam úgy öt méterről a fogasra hajítani a kalapomat. Naná, hogy mellé esett.

– Meg fogsz lepődni, angyalom.

Annyit azért még így utólag hozzá kell tennem kettőnk viszonyához, hogy nem is egyszer segítettem neki, ha valami izgalmas esemény történt a környéken – a bűnügyi vonalra gondolok – , hogy az ő hírportálján jelenjék meg először a hír. Kéz kezet mos.

– Hallgatlak, July.

July Demeter megköszörülte a torkát.

Létezett egy ilyen nevű fickó, nem is vitás. Csodálkozni fogsz, hogy hol, és hogy ki volt ő.

– Ki volt?

– Ne siess annyira előre, kincsem. Különben előkerült már az a disznó?

Nem kellett nagy képzelőerő hozzá, hogy kitaláljam, kire céloz. Természetesen Zsiráfra. July ugyanis anélkül, hogy különösebben kifaggatott volna, már értesült róla, mi történt köztem és Hansen

között.

– Nem került elő – mondtam.

– Eszerint most hosszabb ideig tartó mosolyszünet következik nálatok, mi? – kérdezte.

– Örökké tartó mosolyszünet – javítottam ki.

– Sohase mondd, hogy soha többé. James Bond. Tudod.

– Erről akarsz beszélgetni velem, July?

– Nem feltétlenül, csak tudod, hogy milyen kedvesek vagytok nekem úgy együtt…

– Csak *voltunk,* July.

July belesóhajtott a telefonba.

– Nagy marhák vagytok ti ketten, hallod- e! De jól van, valóban térjünk a tárgyra. Azt kérdezted, hogy ki volt az aranyóra tulajdonosa, igaz?

– Ezt kérdeztem, July.

– Na, akkor figyelj, csillagom! Valamikor a múlt század elején ennek a börtönnek nagyon büdös szaga volt. Nagyon rohadt odabent valami.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy abban a börtönben sok minden történt, aminek nem lett volna szabad megtörténnie.

– Például?

– Majd ennek is utánanézek, de egyelőre még nem jutottam el odáig. Ha kinézel az ablakodon, mit látsz?

Kinéztem, de nem láttam semmi említésre méltót.

– Mire célzol, July?

– Arra, hogy milyen szép napok vannak mostanában errefelé. Az embernek sétálhatnékja támad tőlük, nem könyvtárakban ücsörögni, réges-régi újságok között, amelyeket akkor adtak ki, amikor az apám még rövid- nadrágos kamaszként vágyakozva csorgatta a nyálát az anyám után.

– Méltányolom az erőfeszítéseidet, July – mondtam.

– Jól van, a fene vigye el. Holnap reggel is beülök abba az átkozott könyvtárba, az átkozott újságok közé. Szóval, az volt a kérdésed, hogy ki volt az a fickó. Bár normális körülmények között nem érdekelt volna annyira a dolog, de ha te kérted, akkor… Szóval, abban a börtönben nem mentek normálisan a dolgok, akkoriban ezt mindenki sejtette, de igazából nem érdekelt senkit. Ha egyszer bekerült valaki, ki volt szolgáltatva a börtönnek. A börtön jó nagyra tátotta a száját, és benyelte az illetőt. Hogy aztán a gyomrában mi történik vele, az már nem izgatta a népet, kivéve a hozzátartozókat és az illetőt magát, aki odabent ült. Persze szállongtak mindenféle hírek a börtönőrök kegyetlenkedéseivel kapcsolatban, de ez nem érte el a nagyközönség ingerküszöbét. A többség úgy gondolta, hadd hulljon a férgese. Aki

bekerült, nyilván megérdemelte; hogy aztán ott mi lesz vele, azt csak a jóisten tudja, ha ő egyáltalán odafigyel rá, bár ha engem kérdezel. Istennek más dolga is akad, mint hogy a börtönöket kukkolja. Bár ki tudja? A világjárók szerint Keleten vannak olyan istenek, akiknek ezer szemük van, de mégis… Visszakanyarodva a dolgokra, azért történt egyszer valami, ami okozott egy kis hullámverést a tó tisztának látszó vizén. Nevezetesen, hogy bekerült a sittre egy fickó, bizonyos Sámuel Nestor. Mond ez neked valamit?

– Az égvilágon semmit – feleltem. Biztos voltam benne, hogy ekkor hallottam először ezt a nevet.

– Ez a fickó Jack Nestor unokaöccse volt, na?

– Passz.

– Jaj de tudatlan vagy, szívem! Jack Nestor nagykutya volt, fegyvergyára volt, és a kormány nagy becsben tartotta, persze csak titokban. Akkoriban nem voltaktól népszerűek a fegyvergyártók, viszont fegyverekre szükség volt, ezért a kormány szemet hunyt Mr. Nestor tevékenysége felett, sőt titokban valószínűleg még támogatta is. Nos, ennek a fickónak volt az unokaöccse Sámuel Nestor, aki egyszer éppen a mi kis városunk mellett húzott el a luxuskocsijával. Túl gyorsan ment a seriff lekapcsolta, gyorsított tárgyalás során néhány nap csücsülésre ítélték, és bevitték a börtönbe.

Valami nem tetszett nekem ebben az utolsó mondatban. Hogy is volt ez?

– Ha a nagybácsi, Mr. Nestor annyira befolyásos ember volt, hogy kimenthette volna az unokaöccsét, elvégre nem gázolt halálra senkit, csupán gyorsan hajtott, miért hagyta, hogy a fiú sittre kerüljön?

– Valószínűleg pedagógiai okokból – magyarázta July. – Erről is írt egy korábbi kollégám néhány sort. A fiú szertelen, gazdag csemete volt; azt hitte, övé a világ, tudod, hogy van ez, azt hitte, hogy a csillagokat is következmény nélkül lekapkodhatja az égről. Jack bácsi úgy gondolta, hogy nem árt, ha a fiú megtanulja, van egy határ, amelyet még a dollárokkal megtömött zsebű csemetéknek sem szabad átlépniük. így aztán Sámuel barátunk bevonult a sittre, miközben, gondolom, egyfolytában a felmenőit szidta, hogy miért hagyják abban a büdös börtönben szenvedni. Valószínűleg a fogát csikorgatta, és bosszút esküdött Jack bácsi és általában a családja ellen. – Rövid szünetet tartott, majd folytatta: – Hogy mit csinált a sitten, nem tudni, erről nem találtam egyetlen sort sem, az elkövetkező tragédiáról viszont már sokkal többet írtak. Sámuel Nestort ugyanis agyonverték a börtönben.

– Kik? – vágtam közbe türelmetlenül.

– Hát ez az – mondta – , hogy kik. A későbbi vizsgálat szerint a többi rab, vagyis közülük néhányan. Valami apró-cseprő ügy miatt robbant ki a balhé, melynek során Sámuel Nestor barátunk életét

vesztette. Nyugodjék békében. A hivatalos jelentés szerint egy nehéz tárggyal vágták fejbe, és úgy kinyiffant tőle, mint a béka, ha rámegy a kamion. Ezzel aztán rendben is lett volna a dolog; a rabokat, akik állítólag agyonverték a barátunkat, más börtönökbe helyezték át, és ezáltal nyomuk is veszett. A hírek arról szóltak, hogy egyiket- másikat talán még ki is végezték. Akkoriban nem sokat lacafacáztak. Csakhogy másféle hírek is szálldostak sebes szárnyakon a levegőben: nevezetesen, hogy Sámuel Nestort nem a rabok, hanem a börtönőrök verték agyon. Egyes pletykák szerint, melyek ki tudja, hogyan szivárogtak ki a börtön falai közül, a holttesten gumibotok nyomai látszottak, márpedig rabok nemigen használnak gumibotot egymás ellen. Honnan lenne egy rabnak gumibotja, nem igaz?

Ez bizony igaz volt.

– Jack Nestor nem nyugodott bele a dologba, és vizsgálatot követelt, amelyet a kormányzó megtagadott tőle. Rossz nyelvek szerint maga a kormányzó is belefolyt valamilyen módon a börtön ügyeibe. Hogy hogyan? Nos, barátnőm, a sitten műhelyek voltak, amelyekben rabok dolgoztak, mindenfélét gyártottak, amelyeket a börtön vezetősége értékesített. Érted már? A kormányzó is érdekelt volt a dologban, ezért minden vizsgálatot és gyanús véleményt kapásból elfojtott. így aztán elmaradt a vizsgálat, és csak azután indult meg valami amikor kormányzóváltás történt. Sajnos ekkorra már minden nyomot úgy elmosott az idő, mint eső a kutyaszart. Jack Nestornak azonban mégis sikerült kieszközölnie, hogy küldjenek egy vizsgálóbírót a börtönbe, és hallgassák ki a még ott élő rabokat az akkor már öt évvel korábban történt eseményekről. Ki is neveztek egy jogászt, aki feddhetetlen ember hírében állt. Fogadok, hogy kitalálod, hogy hívták.

– Rex Howardnak – mondtam.

July belenevetett a telefonba.

– Neked aztán megéri dolgozni, angyalom. Olyan az eszed, mint a borotva.

– Kösz a dicséretet – mondtam.

– Az életlenebb fajtából – tette aztán hozzá.

39.

July szöszmötölt valamivel egy ideig, majd folytatta:

– Bocs, de lerohant a főszerkesztőm kutyája. Rohadt kis dög, valamiért kiszúrt magának, és ha meglát, azonnal a szoknyám alá mászik.

– A főszerkesztőd? – kérdeztem.

– Vicces. Szóval, Mr. Rex Howard elindult a börtönbe – az útja

akkoriban még rekonstruálható volt – , ám előtte még letelepedett egy hotelban, amely nem állt messze a börtön épületétől. Délután érkezett, másnap délelőtt kellett volna megkezdenie a munkát, de nem kezdte meg. Sejted, miért? Persze hogy sejted, angyalkám. Azért, mert Mr. Rex Howard szőrén-szálán eltűnt. Volt, nincs. Egyszerűen köddé vált. A cuccai bent voltak a szobájában, jószerével még kicsomagolatlanul, ő azonban nem volt sehol. Nem látta senki. Egy- két szemtanú azért mégis akadt, akik mintha láttak volna egy hasonló férfit, mint amilyenről a személyleírás szólt, de egészen biztosak azért nem lehettek benne, hogy ő volt az. Az egyik szerint az illető két kétes erkölcsű hölgy társaságában dülöngélt egy alig kivilágított sikátorban. A szemtanúnak még fel is tűnt a dolog, elsősorban a férfi elegáns ruházata miatt. Arra azért nem mert volna megesküdni, hogy Mr. Rex Howard lett volna. És most jön a legfontosabb, szívem: a börtön vezetőségének sem volt fogalma róla, hova tűnhetett a vizsgálóbíró. Eskü- döztek, hogy mindent előkészítettek a fogadására, de nem érkezett meg hozzájuk. Várták, de nem ment. Azt pedig, hogy öt évvel korábban a börtön személyzetének is köze lehetett Sámuel Nestor halálához, kifejezetten tagadták. Ezzel a dolog el is ült; nem volt több vizsgálat, és vizsgálóbíró sem.

– Szerinted miért nem?

Szinte láttam magam előtt, ahogy July megvonja a vállát.

– Ezer oka lehet. Például az is, hogy lassan kezdett ‘ elfelejtődni a dolog. Fontosabb és véresebb események történtek, és az új vér elmosta a régi nyomait, ha érted, mire gondolok. Apropó, honnan is került elő az az aranyóra, amire hivatkoztál?

– A börtönből – mondtam rövid habozás után. – Egészen pontosan a régi börtön romjai között kotorászott egy hajléktalan, ő bukkant rá.

– Hm. Ez érdekes. Ez tehát annyit jelent, hogy Mr. Vizsgálóbíró mégis megérkezett a börtönbe, és ott kinyírták. És bizonyára nem a rabok. Debby, drágám, fel kell tételeznünk, hogy a vizsgálóbírót a börtön alkalmazottai nyuvasztották ki, nehogy rábukkanjon valamire, amire nem lett volna szabad. Na, mit szólsz ehhez?

Egyetértettem vele.

40.

Domingos két nappal korábban még feldúlt volt, és ideges, ha az őslénykutatókról esett szó. A szemét forgatta, és úgy tette össze a kezét, mintha imádkozni akarna, pedig biztos voltam benne, hogy mi sem áll távolabb tőle.

– Miért vagyok én ennyire szerencsétlen? – kérdezte keserű hangon, miközben megpödörgette a bajuszát – Miért mindig velem

szórakoznak?

Úgy nézett rám, mintha nekem aztán feltétlenül tudnom kellene, hogy mitől van ennyire kiakadva.

– Ki szórakozik magával? – kérdeztem lemondóan. Már ismertem annyira, hogy tudjam: nemigen akadt senki a környezetünkben, aki szórakozni óhajtott volna vele.

– Kik, kik? – dühöngött. – Hát az istenek!

– Ezt hogy érti? – ráncoltam össze a homlokomat

– Hogy lehet érteni? Úgy, hogy bizonyára az istenek állnak a dolgok hátterében. Csak azzal nem vagyok még tisztában, hogy hol rontottam el valamit. Merthogy egyre csak kiszúrnak velem, az biztos.

– És hogyan? – kérdeztem mérsékelt kíváncsisággal.

– Mivel is bíztak meg önök engem, kedves Debby? – kérdezett vissza.

– Az épület átépítésének a megtervezésével és végrehajtásával – feleltem.

– Éppen erről van szó. Mert mi is kell egy ilyen munka elvégzéséhez, kedves kisasszony?

– Egy zseniális építész – hízelegtem a józan eszemre hallgatva.

Erre némi fény derült borús arcára.

– Amennyiben rám céloz, akkor igaza van – mondta, és folytatta a bajusza pödörgetését. – De valamire azért még szükség van. Valami fontosra. Maga szerint mi lehet az?

Fogalmam sem volt róla, ám azért komolyra vettem a figurát. Legalább lássa, hogy együttérzek vele, ha valami kellemetlenség érte volna.

– Gondolom, munkások, ásó, lapát…

– És még mi?

– Daru? Betonkeverő?

Erre akkorát ordított, hogy megroggyant tőle a térdem.

– Rend, kedves kisasszony! Rend kell! Ha nincs rend, akkor nincs semmi! Érti?

– Ebben igaza lehet.

Meg sem várta, hogy befejezzem, tovább háborgott.

– Emiatt üldöznek engem az istenek. A rend miatt. Mintha valamiért nem tetszene nekik, hogy igyekszem rendet tartani a munkahelyemen. Sorozatban jönnek a rend megbontására irányuló kísérletek.

– Azt mondja, hogy zavarja valaki a munkában?

Erőteljes bajuszpödörgetés.

– Hiszen erről beszélek, nem? Zavarnak bizony.

– És kicsodák, ha szabad kérdeznem?

– Hogyhogy kicsodák? Hát az őslénykutatók és a geológusok, természetesen.

Az az igazság, hogy már két napja nem beszéltem Amosszal, így fogalmam sem lehetett róla, hogy kik azok a geológusok. Amikor a nevük után érdeklődtem, a Senhor csak a vállát vonogatta.

– Gőzöm sincs róla, hogy hívják őket, nem mutatkoztak be, csak nekiestek a falnak, és lebontották.

– Milyen falat? – hökkentem meg.

– Szerencsére csak egy kisebb faldarabról van szó. Anélkül, hogy jelentkeztek volna nálam, nekiestek és szétverték.

– Hm. És ezzel bajt csináltak talán?

A Senhor kelletlenül rázta meg a fejét.

– Nem arról van szó. Azt a faldarabot én is el akartam bontani. De ahhoz, hogy ők lebontsák, az én hozzájárulásom is kellett volna. Ráadásul be sem mutatkoztak a fickók, csak fogták a csákányaikat, és *bumm*\

– Nem mondták magának, hogyan kerültek egyáltalán az építkezésre?

– Azt mondták, hogy Mr. McDanieltől kérdezzem. Fogalmuk sem volt róla, hogy ki a fene vagyok én. Erre persze hogy bepipultam, de azért nem akartam akkora pofont adni nekik, kicsit megcsúszott a kezem, na, azaz igazság.

– Maga összeverekedett valami geológusokkal?

– Ó, tulajdonképpen az azért nem volt igazi verekedés, egyikük sem került kórházba. Mr. Fairweather ellátta őket az elsősegélyhelyen. Tulajdonképpen a nagyobbik pofont az kapta, amelyik a csákánnyal akart nekem esni, de sikerült megelőznöm.

– Te jó ég! – nyögtem. – ígérem, hogy rendet teszek odaát.

– Az jó is lenne – dünnyögte. – Mert azok a fickók az őslénykutatókkal is összebalhéztak. Azok pedig velem.

– Azokkal is összeverekedett? – rémüldöztem.

– Ugyan már, csak egy kis lökdösődés volt az egész, nem kell annyira komolyan venni. Mr. Fairweather *róla* is gondoskodott. Én meg majdnem bocsánatot kértem tőle.

– Kitől?

– Az egyik őslényestül. Akinek eltört a szemüvege.

– Gondolom, nem véletlenül.

– Különben sem passzolt az arcához – sóhajtotta. – Ha előre tudom, óvatosabb leszek. Kicsit löktem csak meg, erre leesett az az átkozott szemüveg, és… véletlenül ráléptem. Erre eltörött, pedig a műanyag lencsék nehezebben törnek. Pontosabban szólva, nem is tört el, csak megrepedt a lencséje. Egyébként magam is felpróbáltam, és nagyon jól láttam benne, pedig nekem nem is kell szemüveg. Na mármost, kedves kisasszony, látnia kell, hogy ezen az építkezésen sok minden megtalálható, aminek nem szabadna ott lenni; valami viszont hiányzik, aminek feltétlenül ott kellene lennie. Tudja, mi az?

– Most már tudom – sóhajtottam. – A rend.

41.

Kissé ideges lettem amiatt, amit a Senhortól hallottam, ezért tüstént bevágtattam Amos irodájába. Amos telefonon beszélgetett valakivel, és éppen akkor fejezte be, amikor berontottam hozzá.

– Á, Debby, jókor jössz, szívem. Éppen azon törtem a fejem, hogy ráérsz- e egy kicsit, vagy éppen egy tyúktolvajt hajszolsz valahol.

– Beszélni akarok veled, Amos – mondtam zord hangon.

Láthatta rajtam, hogy kicsit ki vagyok borulva, ezért az iratszekrény felé intett.

– Innál valamit?

– Nem, pedig szükségem lenne rá – igyekeztem lecsillapodni. – De hogy a tárgyra térjek, Senhor de Carvalho panaszt tett.

Néhány szűk mondatban elmeséltem neki, amit az építésztől hallottam. Hogy összeverekedett majd mindenkivel, aki csak élt és mozgott a romok között. Megemlítettem, hogy Senhor Domingos legfőbb vágya, hogy rend legyen az építkezés területén, és ezzel én is egyetértek.

– Te talán nem? – fejeztem be a beszédemet.

– Feltétlenül – bólintott. – Száz százalékig.

– Akkor légy szíves, és meséld el nekem, kik azok a geológusok, és hogyan kerültek a romok közé!

Amos sóhajtott egyet, aztán megvonta a vállát.

– A Minnesotai Egyetem küldte ide a két fickót. Valamilyen pályázatot nyertek éppen úgy, mint az őslénykutatók. Nem tehettem meg, hogy nem engedem ide őket. Már csak a jó hírünk miatt sem.

– Domingos tiltakozik ellenük. És az őslényesek ellen is tiltakozik. Azt kérdezi, miért nem máshova mentek ezek az izé… kíváncsiskodók?

– A leletmentés miatt – felelte Amos.

– Leletmentés? – hökkentem meg. – Az meg mi a szösz?

– Szerintük értékes leletek vannak a földben. A romok alatt.

– Ezt meg honnan veszed? – hitetlenkedtem.

Amos elégedetten dőlt hátra a székében.

– Nekem is megvannak a forrásaim, szivi. Az akkori újságok szerint valamikor a tizenkilencedik század nyolcvanas éveinek a végén, amikor a börtönt építették, sok érdekes dolgot találtak azon a helyen.

– Például?

– Őslényeket. Dinókat, ilyesmiket. Ebből lett aztán később a nagy balhé.

– Balhé?

– Méghozzá nem is akármekkora. Akkoriban egy Higgins nevű fickó volt a polgármester. Ennek a Higgins-nek volt a haverja az a fickó, a nevét már elfelejtettem, aki megvette a földterületet, és börtönt akart építeni rá. És építtetett is. Csakhogy ezt aztán később meg is bánta.

– Őt zárták be a saját börtönébe, mi?

– Azt azért nem, bár… egy nagy disznóságot azért elkövetett. Amikor ugyanis jelentették neki, hogy megkezdik a földmunkákat, nos, akkor bukkantak rá az őslények csontjaira. Állítólag akkora volt a lelőhely, hogy évtizedekig el lehetett volna bogarászni rajta.

Lassan kezdtem kapiskálni valamit.

– Mr. Higgins viszont nem akarta, hogy őslénylelőhely legyen a haverja telkéből börtön helyett, ezért egyszerűen nem vett tudomást a különféle tudóstársaságok követeléseiről, hogy tudniillik hagyják abba az építkezést, amíg a leletmentés megtörténik. Mr. Higgins ezzel szemben kiadta a parancsot, hogy kezdjék meg az építkezést, és mire a tudományos társaságok felébredtek, már nagyjából állt az egész épületkomplexum. A tudósok ugyan megpróbálták elérni, hogy bontsák le, amit eddig felépítettek, ám a vállalkozó, Higgins polgármestertől támogatva, végül is megnyerte a csatát.

Úgy tűnt, hogy világossá vált minden.

– Ezek szerint úgy gondolod, Amos, hogy azok a csontok még mindig ott vannak a föld alatt?

– Hát hol a fenébe lennének? Persze hogy ott vannak. Ezért vannak itt az őslénykutatók. És hasonló okból a geológusok is.

– De mi köze van ennek egy vizsgálóbíró eltűnéséhez és az aranyórájához?

– Alighanem semmi. Két ügy gabalyodott itt össze, Debby.

– Akkor most mi legyen, Amos?

Amos megvonta a vállát.

– Hagyjuk a kutatókat kotorászni. Ha találnak valamit, jó, ha meg nem, akkor is jó. Képzeld csak el, milyen attraktív lenne, ha, mondjuk, találnának egy mamutot, és felállítanánk a majdani épület bejáratánál egy üvegdobozban, hogy mindenki megcsodálhassa.

– Amos, ne feledd, hogy mi csak ingatlanforgalmazók vagyunk.

Amos bólintott.

– Tisztában vagyok vele. De azért álmodozni csak lehet, nem?

Magam elé képzeltem egy jókora mamutot, és már kezdtem sajnálni, hogy megvalósíthatatlan, amiről beszéltünk, amikor kopogtattak az ajtón, és Elisabeth, a titkárnőnk dugta be rajta a fejét.

– Itt van két úr, azt mondják, geológusok- régészek, és magát keresik, Mr. McDaniel. Beengedjem őket?

Amos rám nézett, aztán lemondóan széttárta a karját – Engedje.

A két geológus-régész szöges ellentéte volt egymásnak. Az egyik magas volt, vékony, bajuszos, a másik kicsi és zömök, enyhén

malackép̋ű.

A hosszú meghajtotta előttem a fejét.

– Kisasszony. – Aztán Amos felé fordult. – Uram.

Az alacsonyabb viszont nem strapálta magát. Odalépett Amos vitrinjéhez, amelyben mindenféle ízléstelen nippek, ócska, vásári ajándékok kellették magukat, és félrehajtott fejjel tanulmányozni kezdte őket. Előbb azt hittem, hogy egy ormányát az ég felé emelő porcelánelefánt érdekli, aztán észrevettem, hogy egy csillogó kőre bámul, amely ki tudja, honnan és hogyan került Amoshoz.

A hosszú, bajuszos fickó Amos felé nyújtotta a kezét

– Colton vagyok. Doktor Colton. Ő pedig Daniel Burns. Geológusok és egyúttal régészek is vagyunk.

– Örvendek – bólintott Amos. – Már gondoltam is, hogy ideje lenne megismerkednem önökkel.

Az ő arcukon viszont nem láttam, hogy odalennének az örömtől. A bajuszos mogorván nézett Amosra. Rám már nem annyira, de azért láttam rajta, hogy nekem sem akar házassági ajánlatot tenni.

– Panaszt szeretnénk bejelenteni – mondta Mr. Colton. – Gondolom, ön itt a főnök.

– Bizonyos értelemben igen – bólintott Amos.

– Akkor maga felel az emberekért, akik a romok között dolgoznak, igaz?

– Mondjuk.

– Van ott egy fickó, akinek az a nevetséges bajusza van… Szóval, panasszal élünk vele szemben.

Amos kínosan fészkelődött, és többször is segítségkérőén rám pillantott.

– Amennyiben?

– Az az ember egy vadbarom. Ezt akár jegyzőkönyvbe is mondom, ha kell. Egyszerűen nekünk esett, és… tisztességgel legyen mondva, felpofozott bennünket. És tudja, miért?

– Miért? – nézett rám ismét segítségkérőén Amos.

– Azért, mert nem kértünk tőle engedélyt ahhoz, hogy lebontsunk egy nevetséges kis falszakaszt.

– De miért bontották le?

– Miért, miért? Mert útban volt. És alatta lehetett volna valami. Az a valami még mindig ott lehet, nekünk pedig kötelességünk feltárni, és megismerni végre az igazságot.

Amos összeráncolta a szemöldökét.

– Igazságot? Milyen igazságot?

Dr. Colton hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Ne mondja, hogy nem tud róla. Elvégre mindenki tud.

– Akkor én vagyok az egyedüli, aki hülyén született, és úgy is maradt – mondta Amos. – Ha lenne szíves… Különben üljenek le,

kérem!

Helyet foglaltunk a tárgyalóasztal mellett. Mr. Burns még mindig nem szólt egyetlen szót sem.

– Maga nem hallotta még Fekete Varjú legendáját? – kérdezte dr. Colton.

– Még nem – mondta Amos, majd hozzám fordult: – Debby?

Szótlanul nemet intettem.

– Rövidre fogom – biccentett dr. Colton. – A legenda úgy szól, hogy a Fekete Varjú által vezetett valamilyen törzs – tudtam a nevét, de elfelejtettem – innen szerezte be az aranykészletét.

– Honnan innen? – hökkent meg Amos.

– A romok alól. Csakhogy akkor még nem voltak romok, csupán egy lelőhely volt, ahol állítólag akkora aranyrögök hevertek a földben, mint az öklöm. Száz vagy éppen ezerszámra. Az indiánok elcserélték az aranyukat a fehérekkel, elsősorban persze fegyverekért Aztán egyszer történt egy bányaomlás, és annyi.

– Azt mondja, hogy az indiánok aranylelő helyére épült a börtön?

– Ennek kellene utánanézni. Lehetséges, hogy így van, de az is lehetséges, hogy csak mendemonda az egész.

– Értem. És magukat ki küldte ide?

– A Minnesotai Egyetem geológiai fakultása.

– Most már csak arra lennék kíváncsi, hogy engem miért nem értesítettek róla?

– Magam láttam, amikor elküldték önnek a levelet Amos erre csak morgott valamit. Ekkor kezdett visszaemlékezni rá, hogy a polgármester valamikor említette neki: geológusok is szeretnének körülnézni a romok között.

– Miért csak most? – kérdezte Amos.

Dr. Colton megvonta a vállát.

– Én már évek óta mást sem hallok, hogy fel kellene tárni azt a helyet, de a bürokrácia, tudja…

Értettem én, hogyne értettem volna. Amíg a rom csak állt, senkitől sem háborgatva, a kutyának sem jutott eszébe aranyat keresni alatta. Most viszont, miután híre ment, hogy a romos telek beépítésre kerül, egyszerre mindenkinek sürgőssé vált a kutatás. Az egyetemnek meg különösen, elvégre nem mindegyik dúskál a pénzben.

– Rendben van – sóhajtotta A mos majd szólok az építésvezetőnek, Senhor Domingos de Carvalhónak, hogy engedje magukat kotorászni.

– Mi nem kotorászunk! – csattant fel önérzetesen Dr. Colton. – Mi feltárást végzünk.

– És ez meddig fog tartani?

Dr. Colton széttárta a karját.

– Ki tudná azt megmondani, Mr. McDaniel? Ebben a munkában az a szép, hogy sosem lehet tudni, mikor fejezi be az ember, és milyen

eredménnyel. Ha előbb jár le a kutatásra szánt időnk, üres kézzel megyünk haza.

A másik férfi, Mr. Burns, mialatt mi beszélgettünk, csak ült maga elé meredve, mintha nem is hallaná, miről tárgyalunk.

Amos felfedezhetett valamit a tekintetében, mert gyanakodva Coltonhoz fordult.

– A társa… izé… Mr. Burns?

Colton nagy lendülettel a másik vállára vert.

– Mr. Burns egy kicsit… hm… furcsa, ezt elismerem. De van egy jó tulajdonsága, ami a mi szakmánkban kincset ér. Tudja, mi az? Képes kiszagolni a nemesfémeket a föld alatt.

– Na és… kiszagolt már valamit? – kérdezte Amos.

– Egyfolytában szimatol. Érzem, hogy előbb-utóbb találunk valamit.

42.

Amikor elmentek, Amos felugrott, letérdelt a szőnyegre, és úgy borult le, mint a muszlim hívők.

– Atyaisten, vagy Fekete Varjú szelleme, nem is tudom, kihez kellene fordulnom, miért büntettek engem? Azt hittem, a világ legegyszerűbb dolga kitakarítani a régi épületet, aztán vevőt keresni rá. Esetleg ha a vevő úgy kívánja, megszervezhetjük az építkezést is. Persze, ez már majd az új tulajdonos dolga lesz. Mondom, azt hittem, hogy ennél nincs egyszerűbb dolog. És akkor tessék! Először is, kísértetek lakják azokat a rohadék romokat, késeinek, és még embert is ölnek, emiatt aztán zsaruk szimatolnak a környéken. Ha valamelyik zsarura ráomlik valami, és netalántán agyonnyomja, engem is becsuknak. Ezenkívül megrohannak a különböző tudományok emberei, hogy kutassanak egy kicsit, amivel kétségkívül hátráltatják a munkát.

Talán még tovább is mondta volna a magáét, ha nem kopognak az ajtón, és Ms. Elisabeth ismételten be nem dugja a fejét az ajtón.

– Ms. Debby… Mr. Amos… Kérem, itt van valaki, és…

Ekkor láttam csak, hogy Elisabeth ki van borulva, méghozzá alaposan. Remeg a szája széle, a két szeme is furcsán áll, alattuk úgy ugrál egy apró erecske, mint egy megbuggyant kenguru.

– Mi történt, Elisabeth? – kérdezte Amos, gyorsan feltápászkodva a szőnyegről.

– Talán inkább majd ő… majd ő…

Ms. Elisabeth elhúzódott az ajtótól, és a szabadon hagyott résen Mr. Fairweather nyomakodott be.

– Bocsánat, hogy zavarok – kezdte, illemtudón levéve a kalapját. – Sürgős mondanivalóm van.

Ahogy megpillantottam, mintha megindult volna bennem valami. A lelkemben legalábbis. Ahogy futólag rám nézett azzal az átkozottul kék szemével, éreztem, hogy bizseregni kezd a hátam, mintha valahonnan hűvös szellő lopakodott volna be a szobába. És az a markáns arc, a laza mozgás, a komoly arckifejezés, istenem…

Amos mélyet sóhajtott.

– Mondja, Mr. Fairweather! Ma már annyi mindent hallottam, hogy egy újabb rossz hír nem oszt, nem szoroz. Szóval, mi történt, Mr. Fairweather?

A férfi biccentett.

– Felakasztottak valakit.

Amos leroskadt a székére.

– Kit?

– Egy Frick nevű hajléktalant. Az éjszaka lógatták fel, még élt, amikor rátaláltak, de a doktor már nem tudott segíteni rajta. Csak rövid ideig volt magánál, ám még el tudta mondani, hogy ki volt a tettes.

– Kicsoda?

– Senhor Domingos de Carvalho. Az építészünk. Vagy ahogy ö suttogta halála előtt: az örült portugál.

43.

Néhány másodpercig nem kaptam levegőt, aztán már könnyebben ment a dolog. Annál is inkább, mert zajt hallottunk beszivárogni a folyosóról. Sietős léptek koppantak, egy férfihang váltott néhány ingerült szót Ms. Elisabethszel, aztán kinyílt az ajtó, és Senhor de Carvalho vágtatott be rajta.

– Hallottak már ilyet? – tette siettében csípőre a kezét. – Már csak röhögni van kedvem, akarom mondani, nincs kedvem már ahhoz sem. Még hogy én? Megáll az ember esze.

Akkor még valaki besétált a szobába. Mr. Clifford, a városi zsaru. Majd még valaki: Harrison seriffhelyettes.

Clifford sokat sejtetőn a zsebére szorította a kezét, mintha kis nyuszit rejtegetne benne.

– Kérem, Ms. Debby és Mr. McDaniel, én nem tudom, hogy mi történik itt, de azt kikérem magamnak, hogy a kabátom ujját ráncigálják. Valami hülye azt állítja, hogy felakasztottam valahova valakit. Nonszensz- panaszkodott az építész.

– Van magánál fegyver? – kérdezte Harrison. – Úgy értem, pisztoly vagy hasonló.

– Se pisztoly, se hasonló – mondta az építész. – De miért is lenne?

– Csak úgy megkérdeztem – mondta Harrison. – Az a helyzet, Mr.

McDaniel, hogy tanúk vannak rá. Pontosabban szólva, egy tanú.

– Mire, ha szabad kérdeznem? – meresztette előre a bajuszát De Carvalho. – Ugyan mire?

– Arra, hogy ön akasztotta fel a fickót egy gerendára. Egy Frick nevű csövest.

– Hozzák ide nekem azt az embert, de azonnal! – dörögte De Carvalho, és olyan mozdulatokat tett, amelyek kísértetiesen hasonlítottak arra, mint amikor valakinek kinyomják a szemét.

Harrison Clifford zsarura nézett, aki felvonta a vállát.

– Hát az… nehéz lesz – mondta.

– Márpedig én beszélni akarok vele! – mennydörögte De Carvalho. – Esküszöm, nem értem magukat! Itt van ez a ragyogó építmény, csak most, ahogy komolyabban is foglalkozni kezdtem vele, látom, hogy menynyi leleménnyel és ügyességgel tervezték meg és építették annak idején. Szóval, itt van ez a ragyogó emléke a múltnak, és akkor maguk hajléktalanokkal, szarságokkal, gyilkosságokkal zavarják a munkámat.

Harrison ismét Cliffordra nézett, aki látványosan elfordította a fejét, mintha nem érdekelné, hogy a seriffhelyettes mit mond, és kinek. Harrison elvigyorodott.

– Nem beszélhet vele, Mr. de Carvalho.

– Aztán miért nem?

– Mert a halottakkal nehezen lehet beszédbe elegyedni. Belevertek egy csákányt a fejébe, aztán felakasztották. Ezt minden különösebb vizsgálat nélkül is látni lehet.

– Honnan tudja, hogy csákányt vertek a fejébe?

– Onnan, hogy amikor megtalálták, még benne volt.

A szemem sarkából láttam, hogy Senhor Domingos arca hamuszürkévé válik.

Harrison gonosz mosollyal nézett ránk.

– Van az urak közül valakinek csákánya? – kérdezte tettetett nyugalommal.

Én azonban éreztem, hogy igencsak feldúlt. Ugyanakkor elégedett is. Harrison kedvenc szórakozása volt, hogy eljátszott egy darabig a bűncselekményekkel gyanúsíthatókkal, figyelte a reakciójukat, és boldogan felragyogott a szeme, amikor sikerült lelkileg megroggyantam őket.

Mindenki a fejét rázogatta.

Harrison megnyalta a szája szélét, és nekikezdett a játéknak.

– Nem olyan csákányról van szó, amilyeneket a földmunkások használnak, hanem kisebbről. Geológuscsákányról. Nos, van ilyenje valakinek?

Biztos voltam benne, hogy senkinek sincs, mert mi az ördögért őrizgetne bárki is közülünk egy csákányt, akármilyen kicsit is. Őszinte meglepetésemre Senhor de Carvalho ekkor megszólalt, de már közel

sem volt olyan magabiztosan felháborodott a hangja, mint korábban.

– Nekem, azt hiszem… van.

Harrison Cliffordra nézett, mintha elismerést várt volna tőle.

– Igazán? Olyan csákány, amilyenről beszélünk?

– Hát… olyan – mondta kelletlenül Senhor Domingos.

– És mire használja?

– Mire, mire… Ha például látok valamit a törmelék között, és nem tudok kézzel hozzáférni, akkor a csákányommal teszem meg. Amolyan díszcsákány, nem más.

– Gondolom, szériadarab, igaz?

– Valószínűleg – morogta De Carvalho. – Nincs gyémántokkal kirakva a nyele, ha arra gondol.

– Tehát feltehetően több is van belőlük a nagyvilágon, igaz?

– Arra mérget vehet – morogta ismét Senhor Domingos.

– Ha, mondjuk, őt ilyen szériacsákányt raknának ki maga elé az asztalra, akkor ki tudná választani a sajátját?

De Carvalho megvonta a vállát.

– Természetesen.

– Ugyan hogyan?

– Bele van vésve a nevem a nyelébe. Az az igazság, hogy egy bizonyos Lisete nevű hölgytől…

– Meg tudná mutatni nekünk a csákányát, Mr. de Carvalho?

– Mi a fenéért kell az magának?! – dühödött meg a portugál. – Mit törődik maga az én szerszámaimmal?

– Ó, hát csak beszélgetünk, nem igaz? Csupán érdé* kelnek a csákányok. Az öné különösen. Régóta fúrja már az oldalamat, hogy egy ilyen kiváló, mondhatnám, nagy hírű építésznek milyen szerszámai lehetnek. Megnézhetném, ha már ilyen szépen összefutottunk? Ha esetleg a szállásán lenne az a fránya szerszám, majd elküldünk érte valakit.

Úgy tört ki Domingos de Carvalhóból a szó, mint láva a vulkánból.

– Nem! Nem nézheti meg! És nem megyek a szállásomra.

– Kár, nagy kár, Mr. de Carvalho. És miért nem, ha szabad kérdeznem?

– Azért – sóhajtotta az építész, akinek szokása ellenére már nem meredt előre a bajusza mert… nincs ott a csákányom.

– Nincs? – játszotta a meghökkentet Harrison. – Hogyhogy nincs? Akkor hol van?

– Nem tudom – nyögte De Carvalho. – Eltűnt. Vagy ellopták, vagy elveszítettem.

– Elveszítette? – kérdezte gúnyos hangon Harrison. – Maga csak úgy el szokta veszíteni a cuccait?

Kénytelen voltam gyorsan véget vetni az örömkődésének.

– Elég, Harrison! – szóltam rá keményen. – Végül is mi az

elképzelése?

Harrison felnevetett.

– Elképzelés? Nem elképzelés ez, Debby, hanem bizonyosság.

– Miszerint?

Harrison szeme gonoszul felvillant.

– Elmondom, mi a helyzet, Debby. Nos, az a helyzet, hogy Senhor de Carvalhónak nem tetszenek a romok között bujkáló és néha valóban az ember idegeire menő hajléktalanok, és azért… hm… elhatározta, hogy kissé megritkítja őket.

Erre elöntött a düh.

– Figyeljen, Harrison, maga okostojás, maga feltételezi Senhor de Carvalhóról, hogy hülye?

– Ugyan miért tenném? – kérdezte a győztesek ragyogó tekintetével Harrison.

– Mert ha valaki megnézi azt a csákányt, azonnal tudni fogja, ki a gyilkos. Olyan, mintha a névjegyét tette volna a halottra. Maga feltételezi…

Domingos olyan váratlanul vetette rá magát, hogy mire felocsúdtunk, már állt a bál. A portugál Hamson nyakát szorongatta, aki hasztalan igyekezett megszabadulni tőle. Clifford a pisztolyával próbált rendet teremteni, majd amikor rádöbbent, hogy ha így megy tovább, Domingos megfojtja Harrisont, előbb a levegőbe lőtt, azaz a mennyezetbe, majd az építészt vette célba. Szerencsére a két ember úgy forgott- pörgött előtte, hogy képtelen lett volna eltalálni Domingost. Harrison eközben ordított, mint a sakál.

– Megölöm, a jó rohadt anyját, megölöm!

– Állj! Harrison, állj! – kiáltotta Clifford, miközben megpróbálta kirántani a fegyvert Harrison kezéből. – Adja már ide a stukkerét, maga köz veszélyes…

– Én vagyok közveszélyes? – dühöngött Harrison. – Ő támadt rám, nem megfordítva. Ezért évekre börtönbe kerülhet. Hatóság elleni erőszak…

– Csak nyugalom, nyugalom – csitította Clifford. – Nem kell egyből nekiesni senkinek, mint éhes borjú az anyja tőgyének. Maga is maradjon nyugton, De Carvalho. Ha nem tudja türtőztetni magát…

Domingos ellökte magától Harrisont, majd felemelte mindkét kezét.

– Oké, már rendben vagyok.

– Na, akkor figyeljen ide – mondta a városi zsaru. – Maga ellen aztán szépen összegyűlt itt néhány apróság. Volt valami maguk között? Értem alatta, hogy Frick és maga között.

– Ezt hogy érti? – mordult fel De Carvalho.

– Úgy értem, hogy összevesztek, például. Ott lábatlankodott maga körül, maga rákiabált, netalántán fel is pofozta, erre ő mondott magának valamit, maga pedig úgy döntött, hogy végez ezzel a minden lében kanál fickóval.

– Eszem ágában sem volt – tiltakozott Domingos. – Nem is ismertem. Különben nem szoktam megölni senkit, hanem akar elmenni onnan, ahol dolgozom, legfeljebb fenéken billentem.

– Márpedig Frick azt állította, hogy maga volt a tettes.

– Akkor hazudott a nyomorult.

– Jól van – bólintott Clifford zsaru. – Bevitetem a városba, és a kapitányságon megteszi szépen a vallomását.

– Én is megyek! – kiáltott a dühében még mindig fortyogó Harrison. – Naná, hogy megyek!

– Majd hívjuk, ha kell. Senhor de Carvalho, kérdeznék valamit. Nem akarok nagyobb kellemetlenséget okozni önnek, mint amennyit muszáj, azért válaszoljon őszintén: bízhatok benne, hogy ha nem bilincseljük meg, nem próbál meglógni?

De Carvalho megvonta a vállát.

– Miért próbálnék? Azzal csak a bűnösségemet bizonyítanám. Nem kell tartania tőlem. De ha vége lesz a kihallgatásnak, és kijövök a

rendőrségről, ennek a seriffhelyettesnek még a fülébe suttogok valamit.

Már ismét úgy állt a bajusza, mint a bika szarva.

Most meg már elkezdhettem Harrisonért aggódni.

44.

Elisabeth olyan kétségbeesetten nézte a lyukat a mennyezeten, mintha attól tartott volna, hogy ettől a kis sérüléstől megbomlik az épület statikai egyensúlya, és összeomlik az egész.

Ekkor Elisabeth feltette a nap kérdését:

– Ki lőtt a mennyezetbe?

Rövid habozás után Amos bűnbánó tekintetet vetett rá.

– Hát… én.

– Jézusom, és miért?

Amos ekkor megnyugtató kiselőadásba kezdett, amelynek az volt a lényege, hogy a rendőrség fegyver- ellenőrzést tartott, ezért megvizsgálták Amos pisztolyát is, de Harrison seriffhelyettes rosszul nyúlt a fegyverhez, az elsült, és a golyó a mennyezetbe csapódott.

Elisabeth ettől aztán sűrűn kezdte szórni a kereszteket.

– Édes Jézusom, hogy mik meg nem történnek! Hogy lehet a rendőrség ennyire hülye?

Lehajolt, és összeszedegette a mennyezet darabjait. Éppen befejezte, és ment volna kifelé, amikor valaki bedugta a fejét a szobába.

– Mr. McDaniel, bejöhetünk, kérem?

– Csak egy pillanat – idegeskedett Amos. – Várják meg, amíg Ms. Elisabeth kiviszi a szemetet.

Elisabeth arca megrándult a szemét szóra, de nem tett megjegyzést. Engedelmesen kivitte a stukkó darabjait. Ekkor fordultam csak a belépők felé.

James Colton és társa, a hallgatag Mr. Burns lépkedett be a szobába.

Amikor Mr. Colton rádöbbent, hogy mennyien vagyunk odabent, megtorpant, és a társára nézett. Mr. Burns ezúttal sem szólt egyetlen szót sem, csak mintha bólintott volna. Éppen csak annyira, hogy észre lehetett venni.

– Bocsánat, Mr. McDaniel – szabadkozott Mr. Colton, kissé meghajlítva cérnavékony termetét. – Talán majd máskor…

Clifford városi zsaru csípőre tette a kezét, és érdeklődve nézett végig rajtuk.

– Ezek meg kicsodák? – fordult Amoshoz.

– A geológusok – felelte Amos. – Régész- geológusok.

– Ja, vagy úgy! Akkor éppen jókor jöttek, barátaim. Úgyis fel akartam keresni önöket. Mindig is csodáltam a geológusok munkáját. Na és persze a régészekét is.

Mr. Colion nyelt egyet.

– Ön kicsoda, ha szabad kérdeznem?

– Hogy én kicsoda vagyok? Clifford hadnagy a városi rendőrségtől, gyilkossági csoport. Mutassam az igazolványomat?

– Felesleges, teljesen felesleges – mosolygott kínosan Mr. Colton.

– Akkor rendben van. Bizonyára Mr. McDanielt keresik. Feltehetően hallottak már a gyilkosságokról.

– Hát éppen ez az – mondta Mr. Colton, aki gyorsan belátta, hogy lyukra futott; innen már aligha szabadul anélkül, hogy el ne mondja, miért jött. – Ez egész… hm… szörnyűséges dolog. Amikor meghallottam, hogy mi történt, rosszul lettem, leesett a vércukorszintem. És Mr. Burnsnél sem volt cukor. Mindig szokott lenni, de most nem volt. Mr. Burns tudja, hogy ha rosszul leszek, mit kell tennie.

Clifford zsaru aggodalmas pillantást vetett Amosra.

– Mr. McDaniel, van itt valahol cukor a közelben?

– Az asztalfiókomban – biccentett Amos.

– Álljon készenlétben, ha esetleg Mr. …

– Colton – segítette ki Mr. Colton.

– Na, akkor ezzel meg is lennénk. Tehát önök hallották, hogy gyilkosságok történtek…

– *Gyilkosságok?* – hökkent meg Mr. Colton, és riadtan kapta fel a fejét. – Hogyhogy gyilkosságok?

– Miért, maga mire gondolt?

– Hát arra, hogy valakit, feltehetően egy hajléktalant felakasztottak egy gerendára. Életünkben még nem fordult elő velünk ilyesmi… Mármint nem az, hogy bennünket is felakasztottak volna, nem, de ilyen szörnyűséget még nem tapasztaltunk, pedig dolgoztunk már Pápua Új-Guineán olyan törzsek között, ahol állítólag még mindig dívik hébe-hóba egy kis emberevés. De az valahogy mégis más.

– Az a helyzet, Mr. Colton, hogy *nem* egy gyilkosság történt itt már, de nem ám!

Mr. Colton rémülten előbb rá, majd Mr. Bumsre meredt.

– Nem… egy gyilkosság? Akkor hány?

Clifford zsaru felmutatta két ujját, mintha a győzelem jelét akarná mutatni velük.

– Eggyel több. Összességében már kettő.

– Jézusom, és hol?

– Maga szerint hol követhették el őket?

Mr. Colton hápogott, mint a megijesztett kacsa.

– Hááát… hogy hol… hááát honnan tudjam én azt…

Clifford hagyta hápogni egy kicsit, aztán Mr. Bürüshöz fordult:

– Maga mit szól mindehhez, barátom?

Mr. Burns nem szólt semmit. Csak nézett bele a levegőbe, majd a cipője orrára fordította a tekintetét, ami aztán oda is ragadt valahogy.

– Hé, Mr… izé…, magához beszéltem!

Mr. Burns továbbra is hallgatott, mint csuka a szatyorban.

Clifford kezdte komolyra venni a figurát.

– Ezzel az emberrel meg mi van? Sokkot kapott, vagy mi? Süketnéma, autista?

– Buddhista.

Clifford zsaru meghökkenve bámult rá.

– És? Azért, mert buddhista, még beszélhet.

– Fogadalmat tett, hogy egy ideig nem szólal meg.

– Te jó ég! És miért?

– Mert… – A társa felé kapta a fejét, aki viszont meg sem moccant, mintha nem is hallaná, hogy róla beszélünk. – Ez bizonyos titoktartási kötelezettséget ró rám is, és én nem nyilatkozhatok más nevében…

– Jól van – biccentett Clifford zsaru. – Amikor befelé jöttek, nem látták kifelé menni egy ismerősüket két férfi kíséretében?

– Senhor de Carvalhót láttuk, még köszöntem is neki, de ö nem köszönt vissza. Különben eszeveszett egy figura.

– Tudja, hová mentek ők hárman?

– Honnan tudnám?

– A rendőrségre, aztán a sittre. És tudja, miért? Mert Mr. de Carvalho nem válaszolt egy feltett kérdésemre. Érti?

Mr. Colton értette. Bocsánatkérőn Mr. Bürüsre pislogott, aztán megadóan széttárta a karját.

– Hát legyen. Mr. Burns egy buddhista szekta tagja, amelyben az a szokás, hogy ha valaki valamilyen megbocsáthatatlan tettet követ el valaki ellen, saját maga megbünteti saját magát érte.

– Érdekes – bólintott Clifford zsaru. – És ö mit követett el? Megverte a feleségét? Az nem megbocsáthatatlan bűn.

– Egyesek szerint…

– Jól van, csak tréfálkoztam, nyugi. A rendőriskolában úgy tanították, hogy néha nem árt leereszkednünk a bűnözőkhöz, és tréfálkozni velük, így esetenként egészen váratlanul megnyílhatnak előttünk. Maga megnyílt, rendben van. De a barátja? Maga szerint meddig fog még hallgatni?

– Még néhány napig – felelte Mr. Colton.

– Jól van – sóhajtott Mr. Clifford. – Az alkotmányba nincs beleírva, az igaz, de a szelleme értelmében mindenki úgy hülye, ahogy akar, ha ezzel nem árt másoknak. Akkor majd önnel beszélgetek, Mr. Colton. Szóval, a tegnapi napon történt egy gyilkosság a romok között. Megöltek egy hajléktalant, bizonyos Fricket. Nem ismerték korábban

az áldozatot?

– Nem, dehogy – tiltakozott Mr. Colton. – Honnan ismertük volna? Csak éppen láttuk…

– Igen? És mit láttak?

A szemem sarkából észrevettem, hogy Mr. Bums felkapja a fejét, és Mr. Coltonra néz. Mintha jégdarabok pattogtak volna a szemében.

– Ezek szerint valószínűleg a fickót, akit később…

– Igazán? És mit csinált?

– Menekült – mondta Mr. Colton.

Clifford megvakargatta az orra hegyét.

– Mit ért az alatt, hogy menekült?

– Futott. És kiabált valamit.

– Hallotta, hogy mit?

– Sajnos nem. Olyan gyorsan történt minden, hogy nem kapcsoltam. Azt hittem, hogy a csövesek összekaptak valamin. Tudja, a csövesek néha…

– Ismerem a csöveseket – torkolta le Clifford. – Tehát azt hitte, hogy a csövesek balhéznak. És?

– Aztán láttam, hogy kergeti valaki.

– Igazán? Látta is, hogy ki?

Mr. Colton bólintott.

– Láttam. Egy csákány volt a kezében.

Clifford zsaru szeme felszaladt a homlokára.

– És kicsoda?

Mr. Colton mintha nem is hallotta volna a kérdést

– A feje fölé tartotta a csákányt… Ha elérte volna, biztos, hogy meg is ölte volna a hajléktalant.

Clifford előrehajolt.

– Ha lenne kedves végre kipottyantani a száján, ki volt a fickó, aki kergette Fricket?

– Muszáj elmondanom? – nyögte Colton. – Nem szeretnék belekeveredni semmibe, és Burns sem szeretne.

Clifford zsaru szomorú képet vágott.

– Sajnálom magát, Mr. Colton, igazán sajnálom. Ha nem óhajtja elárulni nekünk, akkor mindkettőjüket be kell csukatnom a városi börtönbe, azt pedig nem kívánom még az ellenségeimnek sem. Szégyen ide, szégyen oda, de be kell vallanom, hogy a városi börtön alighanem az egyik legelmaradottabb az Államok területén. Istenem, még fiatal zsaru voltam, amikor szó volt róla, hogy korszerűsítik, csak aztán tudja, hogy van ez: mindig valami fontosabbra kellett a pénz. A börtön pedig olyan állapotban maradt, amilyenben volt. A minap is, az igazgatónak- jól ismerem, különben vérgőzös vadállat, aki köp a vizsgálati fogságban ülök jogaira – még azt a kérését is visszautasították, hogy patkánymérget utaljanak ki a börtön számára.

Ugyanis az a sajnálatos dolog történt az utóbbi időben, nem is egyszer, hogy a patkányok éjszaka megrágták a foglyokat, és ezzel maradandó károsodást okoztak nekik. Az örök pedig kifejezetten szadisták, ha nem tetszik nekik egy fogoly, a leginkább patkány rágta cellákba helyezik el. Sőt még az is előfordult, hogy egy-egy fogoly jajgatását felvették valami hangrögzítőre, és néhány társasági bulin lejátszották. Állítólag a bulizok dülöngéltek a röhögéstől, miközben hallgatták, ahogy a patkányok lerágták egy fickó nagyujját. Szóval, én nem akarom rábeszélni magát semmire…

– Jól van – mondta rekordgyorsasággal Mr. Colion. – Azt kérdezte, hogy kit láttunk a csöves után futni, csákánnyal a kezében.

– Ja – bólintott Clifford. – Csak egy nevet mondjon. Mr. Colton nagyot nyelt.

– Senhor Domingos de Carvalho.

45.

Clifford városi zsaru elgondolkodva bámult a levegőbe.

– A fenébe is – mondogatta mindegyre magának. – A fenébe is.

– Ennyi a hozzáfűznivalója, hadnagy? – kérdezte Amos.

– Nem, nem ennyi – morogta Clifford, és úgy éreztem, kezd visszatérni bele valami, ami mintha az utóbbi időben kiszállt volna belőle. – Megkérhetném, Mr. McDaniel, hogy hagyjon magunkra egy kis időre? Tud- ja, ez rendőrségi ügy, és csak rám és Ms. O'Harára tartozik.

– Hogy oda ne rohanjak… – morogta Amos, de nem tett több megjegyzést. Felállt, és kivonult a szobából, még csak az ajtót sem vágta be maga mögött.

– Akkor hát ezzel meg is volnánk – dörzsölte össze a tenyerét Clifford. – Mit szűrt le az eddigiekből, Ms. Debby?

– Annyit kétségtelen – mondtam – , hogy ez a Domingos nem egy ijedős fickó.

– Hát nem – bólogatott Clifford. – Úgy egyébként?

– Nem hiszem, hogy ő tette volna.

– Én sem hiszem.

– Akkor viszont kicsoda?

– Hát ezt magának kell kinyomoznia. Egyébként azért akartam négyszemközt beszélni magával, hogy nyomatékosan felszólítsam: ne engedjen ki egyetlen gyanúba vehető személyt sem a településről. Ha valamire szüksége lenne, tudja, hol talál meg. Mindenesetre arra azért számítson, hogy hébe-hóba megjelenik majd valaki közülünk a romok között, és még körülnéz ott egy kicsit. Szóval, Ms. Debby, ha valamire szüksége lenne, csak szóljon.

– Majd szólok – bólintottam türelmesen.

– Akkor isten önnel, Debby. Azaz… Ms. O'Hara seriffhelyettes.

Mintegy fél óra múlva Elisabeth ismét bedugta a fejét az ajtónyíláson.

– Hárman is ácsorognak idekint, Ms. Debby. Erősködnek, hogy feltétlenül beszélni akarnak önnel. Most azonnal.

– Akkor eressze be őket, Elisabeth!

– Ne maradjak itt magával? Nagyon erőszakosnak tűnnek.

– Azt hiszem, felesleges lenne, Elisabeth.

Hogy erőszakosak voltak, nem is vitás. Elisabeth még be sem fejezte aggódó mondatait, amikor egyszerűen csak eltűnt az ajtó elől. Úgy elpenderítette onnan valami, mint ahogy a bokrok alól kisöpri a vécépapírt az őszi szél.

Természetesen a három paleontológus, a három őslénytudós vonult be a szobába. És nem csak úgy egyszerűen, hanem úgy, mintha éppen egy világ körüli útra készülnének, és csupán egy rövid búcsúcsókra ugrottak volna be hozzám.

A szőke, nyúlánk Glória Blackston vezette őket. Csinos, sőt kifejezetten szép arca most egyáltalán nem olyan volt, amilyenekért a férfiak bolondulni szoktak. Ms. Blackston képe verejtékben fürdött, s hogy ez még ne legyen elég, alighanem korábban a kezébe foghatott valamit, amiről lejött a fekete festék, később aztán ezzel a kézzel az arcához nyúlt, s most úgy nézett ki, mint egy támadásra induló kommandós. Még a hátára erősített, jókora hátizsák is aláhúzta ezt a feltételezést.

Mögötte a kissé elöreálló fogú Karol Dubovsky lépkedett, kisfiús arca vörös volt, ő viszont mintha vörös festékkel kente volna be magát. A hátizsákja, amit cipelt, csak alig valamivel volt nagyobb, mint ő maga; látszott rajta, hogy ha egyszer letenné, aligha tudná a mai napon ismét a hátára venni.

A harmadik, a kis lófarkas karibi barna hölgy, Pamela Heywood már lélegezni is alig tudott; úgy esett be a szobába, hogy közben egyfolytában levegő után kapkodott.

Én is kapkodtam volna, na, nem levegő után, hanem a hátizsákjaik után, hogy lesegítsem róluk, de ahogy Ms. Blackston felé nyúltam, tiltón felemelte a kezét.

– Ne! Kérem, ne! Nem akarjuk levetni… csak éppen be akartunk köszönni, és bejelenteni, hogy… elmegyünk.

– Igazán? – hökkentem meg. – És hová?

– Vissza – felelte. – Az Intézetbe.

– Történt talán valami? – kérdeztem érteden képet vágva. – Bántotta magukat valaki?

– Még kérdezi? – csattant fel Ms. Heywood. – Van önnek egyáltalán fogalma róla, hogy mi történik azon a helyen?

– Hallottam valamit – mondtam bizonytalanul.

– Hát ez nem igaz! – kapott a képéhez Ms. Blackston, és még jobban elkente rajta a fekete festéket. – De hiszen maga a seriffhelyettes vagy micsoda!

– És?

– Én eddig azt hittem, hogy a helyi közösség seriffjének mindenről tudnia kell, ami a körzetében történik. Először azt az öregurat, Mitchell seriffet kerestük fel, de ő önhöz utasított bennünket. Azt mondta, ön felel mindenért, ami a volt börtön körül történik. Márpedig történt ott egy s más. Különben hogy lehet az, hogy ön, ha jól tudom, annak a cégnek az egyik tulajdonosa, amely a régi börtön területének a forgalmazásával foglalkozik, emellett a seriff helyettese is? Hogy fér össze ez a kettő? Egyáltalán összefér?

– Össze – bólintottam.

– Hm. És ki mondja ezt?

– Én.

A karibi barna lány felnevetett.

– Önbizalma aztán van.

– Kell is, hogy legyen – mondtam.

– Ki a fene támogatja magát abban, hogy ennyire erősnek hiszi magát? – támadt rám a hisztéria határán lépkedve Ms. Blackston. – Egyáltalán van magának támogatója?

– Van bizony – mondtam büszkén.

– Hm. És kicsoda? Az a vén Mitchell?

– Nem éppen.

– Akkor kicsoda?

– Inkább micsoda – mondtam. A fegyverem tokjához nyúltam, kivettem belőle a stukkert, és feléje nyújtottam. – Ismerkedjenek meg vele.

Mindhárman tettek egy-egy lépést hátrafelé. Többet nem tehettek, mert nem volt több hely a szobában.

Ms. Blackston nyelt egy nagyot, aztán megköszörülte a torkát.

– Mi most… elmegyünk – mondta. – Csak érzékeny búcsút szerettünk volna venni.

– Hát ez sajnos nem fog menni – mondtam szomorú képpel.

A barna lány, Ms. Heywood felcsattant:

– Mondtam, hogy baromság idejönnünk! Ez a tyúk nem fog beleegyezni, hogy eltűnjünk innen. Megspórolhattuk volna magunknak a cipekedést.

Furcsa volt, hogy csupán a lányok veszekedtek velem, a férfi, Karol Dubovsky meg sem szólalt. Ebben Mr. Burnsre, az egyik geológusra hasonlított.

Ms. Blackston lépett egyet felém. Úgy fordult, hogy a hátán lévő méretes hátizsákkal jószerével a falhoz szorított.

– Van magánál valami aprópénz? – kérdezte vagy inkább sziszegte a képembe.

– Valamennyi biztosan – mondtam.

– Lenne szíves ideadni?

– Mi a fene ez? – képedtem el. – Maguk ki akarnak rabolni engem?

– Eszünkben sincs – mondta a lány. – Csupán azt a pénzt akarjuk, ami nekünk járna. Nem a mi hibánk, hogy el kell tűnnünk innen. Itt naponta gyilkolnak meg valakit, maguk meg, a hatóság emberei, csak ülnek a seggükön, és nem csinálnak semmit. Elmegyünk, de feltétlenül szükségünk van némi pénzre. Különben meg lőjön le, ha akar! Ha nem, akkor ide a pénzt, és mi már itt sem vagyunk.

– Ezt nem tehetik meg – mondtam.

– Ki tiltja meg nekünk?

– Természetesen én.

– Ezen csak egy jót röhögnék, ha volna hozzá kedvem, de szívesebben sírnék.

– Hagyd már a csodába, Glory – fogta ekkor könyörgőre Karol Dubovsky. – Mondtam, hogy felesleges volt idejönnünk, nem fognak ezek nekünk egy centet se fizetni. Menjünk inkább a fenébe. Alig kapok levegőt ebben a rohadt szobában, a hátizsák meg behorpasztja a hátamat… Ki kell jutnom innen minél gyorsabban. Gyerünk, lányok, húzzunk a búsba!

Láttam a megszólítottak szemén, hogy immár ők is egyetértenek vele, és felfogták végre, hogy valóban felesleges volt strapálni magukat.

– Jól van – bólintott némi szünet után Ms. Blackston. – Lehet, hogy igazad van. Akkor hát, kis seriffke, s mi el is mentünk a fenébe. Bye, bye, aranyom!

Fordultak volna, hogy hátukon a hátizsákjukkal, vállukon szatyorral, kezükben sportzsákkal kinyomakodjanak a szobából, amikor rájuk kiáltottam:

– Stop! Nem mennek sehová! Itt kell maradniuk, amíg a vizsgálat tart! Maguk mondták, hogy senki nem vizsgálódik a környéken, hát most majd…

– Ez hülye – vonta meg a vállát a karibi bőrű Ms. Heywood. – Ne is hallgassunk rá.

– Nem mennek sehová – ismételtem.

– Különben lelősz bennünket?

– Azt nem.

– Akkor meg miről beszélsz?

Szép nyugodtan az övemhez nyúltam, a késtokomhoz, kipattintottam a tetejét, és kivettem belőle a vadászkésemet.

– Te most viccelsz? – nevetett fel gúnyosan Ms. Blackston. – Csak nem akarod elvágni a torkunkat? Sorban mind a hármunkét?

Fenyegetőn magam elé tartottam a kést.

– Tehát mindenki itt marad – ismételtem. – Leteszik szépen a cuccokat a földre…

Meg sem vártam a válaszukat, úgyis tudtam, mi lesz az. Csak altatásnak szántam, amit mondtam. Kinyújtottam a karomat, aztán beleszúrtam a tőrt Ms. Blackstonba.

Hogy egészen pontos legyek, nem a testébe, hanem a hátizsákja szíjába, majd könnyedén átvágtam vele. A hátizsák megbillent Ms. Blackston vállán, és lehullott a földre. Ms. Blackston megbotlott, és fenékkel a hátizsákjára omlott.

Mivel így már több helyem volt az akcióra, nem késlekedhettem. Előbb Ms. Heywood hátizsákját, majd a jól fésült Mr. Dubovskyét tettem ártalmatlanná. Úgy vettem észre, mintha maguk a hátizsákok sem bánták volna, hogy végre megpihenhetnek a padlón.

A többi már gyerekjáték volt. Még néhány villanás a késsel, és a cuccaik tehetetlenül hevertek egymás mellett a padlón. Náluk már csak a gazdáik voltak tehetetlenebbek. Ültek a holmijuk tetején, mint a legendák szerint egy bizonyos Marius nevű római hadvezér tette Karthágó romjain, és reményvesztetten néztek rám.

Igyekeztem olyan barátságosan mosolyogni, ahogy csak tellett tőlem.

– Csak tréfa volt az egész – mondtam. – Ne is vegyék komolyan. Viszont lenne magukhoz egy kérdésem. Meghívhatom magukat egy hamburgerre, tekintettel arra, hogy éppen ebédidő van? Igen? Csak egyetlen feltételem van ezzel kapcsolatban.

– És az micsoda? – nyögte Ms. Blackston.

– Ne hozzák magukkal a cuccaikat.

46.

Úgy gondoltam, hogy estefelé sétálok egyet. Jó környéken laktam, nem kellett attól tartanom, hogy kellemetlenség érhet. Persze azért nem vagyok naiv liba, elbizakodott még kevésbé, így sétáim alkalmával gyakran feltettem a seriffkalapomat, hogy ha mondjuk, valaki kissé erőszakosabban próbálna meg pénzt kérni tőlem, mint ahogy az megszokott, nos, akkor már a kalapom látványa meggondolásra késztesse. Persze a stukkerem is védelmet nyújthatott volna, csakhogy azzal is tisztában voltam, hogy nem eleget. Kapkodhatsz a stukkered után, ha valaki sötétedéskor kiugrik a néptelen park fái mögül, és hátulról elkapja a nyakadat. Arra, amerre gyalogolni szoktam, zöldre festett padok álltak a keskeny erdei utacskák szélén, a padokon többnyire fiatal párok ültek, és vérmérsékletüknek megfelelően türelmetlenül vagy kissé

türelmesebben várták a pillanatot, amikor a jótékony este a padokra borítja fekete bársonyköpenyét. Hogy azután a köpeny alatt mi folyik majd, azt mindenkinek a fantáziájára bízom.

Őszintén szólva soha nem zavart a dolog; azt gondoltam, hogy inkább őket zavarja az én jelenlétem, mint megfordítva. Természetesen eszem ágában sem volt kukkolónak állni. Utálok beleavatkozni mások intim szférájába, még ha csak egy kis kukkolás erejéig is, ezért előremeresztettem a szemem, és megszaporáztam a lépteimet. Nem törődtem sem fehérneműk villanásaival, sem az éjszakai erdő hangjai közé befészkelődött, idegen zajokkal. Nem is irigykedtem rájuk; minek? Ott volt nekem Zsiráf, még ha ritkán részesített is a társaságában, később aztán még ritkábban, míg végül… De erről nem szeretnék bővebben beszélni. Az a lényeg, hogy Zsiráf már nincs, földet rá, azok viszont ott vannak a padokon, és most, hogy Zsiráf hiánya hurrikánként tombol a lelkemben, talán még rosszul is leszek, ha ugyanazokat a jelenségeket tapasztalom séta közben, mintamilyenekre korábban ügyet sem vetettem. Így hát arra jutottam, hogy jobb, ha a megszokott sétaút helyett egy távolabbit választok, amely messzebb esik a lakóházaktól, viszont jóval csendesebb.

Sétáltam, és Zsiráfra gondoltam. Annyira igénybe vette a telkemet a reménytelen nosztalgia, hogy egyszerűen megfeledkeztem a környezetemről. És ez hiba volt, nagy hiba.

Amikor alig néhány méternyire tőlem megreccsent egy faág, hirtelen visszatértem a való világba. Már messze jártam a lakott épületektől, az erdő olyan részén, amerre emlékezetem szerint még sohasem tévedtem. Nem is olyan régen, amikor egy elcsavargott kislányt kerestünk, alaposan az agyamba vésték az erdő útjait, így egyetlen pillanat alatt magam elé tudtam idézni az egész úthálózatot. Jó messzire bent jártam a fák között, nem is vitás. Nem vagyok az a típus, aki mindig a legrosszabbra gondol, ám maga Félszemű is nyomatékosan hangsúlyozta: „Ha úgy érzed, hogy valami nyugtalanít, akkor annak nézz utána, és győződj meg róla, hogy alaptalan-e az aggodalmad!” Neki magának az a meggyőződése, hogy az ember agysejtjei önálló, gondolkodó lények, kis miniemberkék, akik már külön- külön jóval előbb megérzik a bajt, mint az az egész, amit agynak nevezünk. Ha valamiféle megmagyarázhatatlan, fenyegető bizsergést érzünk, akkor bizonyára az agysejtjeink figyelmeztetnek bennünket Ilyenkor jobb, ha azt tesszük, amit a védelmünk megkíván.

Ezt tettem én is. Amikor ismételten megreccsent valahol egy ág, és az agysejtjeim is mintha kiabálni kezdtek volna, engedelmesen a stukkeremért nyúltam.

Nem volt a helyén.

47.

Mintha egy izgalmas krimibe kerültem volna. A lány, aki azt hiszi magáról, hogy nem érheti baj, mert fel van fegyverkezve, hirtelen rádöbben, hogy nem így van. Nem bizony. A lány fegyvertelen. Ekkor viszont mit tehet a lány? Ha hülye, akkor menekülni kezd; rohan, mint az eszelős, a lakóépületek felé. Csakhogy azok jó messze vannak, ezer alkalom kínálkozik az üldöző számára, hogy elébe kerüljön, vagy utolérje. Egyetlen nyisszantás egy késsel, vagy egy ütés egy geológuscsákánnyal, és akkor a lánynak annyi. Ha viszont okos a lány, akkor behúzódik egy biztonságos helyre, és vár. Hogy mire? A jó szerencsére, a hajnalra, egy arra tévedt járókelőre, akármire. Az a lényeg, hogy rejtve legyen napfelkeltéig. Jézusom, de hát addig még egy örökkévalóság van hátra…

Behúzódtam egy jókora páfrányokkal kevert lapulevélerdő alá, és még arra is vigyáztam, nehogy a faágak közül elő-előbukkanó holdfény árulóm legyen. Letelepedtem az embernyi levelek tövébe, magam elé húztam egy óriási levelet, fúrtam bele az ujjammal egy lyukat, és azon lestem ki a nagyvilágba. Ha szerencsém van, akkor nem talál rám a fickó.

Hirtelen felbukkant az úton egy árnyék. Olyan sebesen mozgott, mintha nem is emberből lenne. Esküdni mertem volna rá, hogy nem is érinti a lába a talajt. Úgy suhant végig az úton, mint egy igazi kísértet.

Nem követtem el ostobaságot, nem bújtam ki a rejtekhelyemről, hogy elinaljak az ellenkező irányba. Ha így tettem volna, rosszul tettem volna. Az árnyék arra mozgott, amerre én is igyekeztem, mintha csak azt sugallta volna, hogy ragadjam meg az alkalmat, és kezdjek el menekülni. Természetesen eszem ágában sem volt. Lapultam tovább. Néhány perc múlva ismét megreccsent egy ág, és a fekete árnyék immár abból az irányból jött vissza, ahonnan korábban érkezett. Az pedig azt jelentette, hogy elhaladt előttem, majd bevette magát a fák közé, jó ideig visszafelé igyekezett, majd becsatlakozott az útba, amin egyszer már végigment. Ha beveszem a cselét, és amíg ő a „távolban jár”, elkezdek menekülni arrafelé, ahonnan jöttem, éppen belefutok.

Úgy gondoltam, hogy ha legközelebb találkozom Félszeművel, ismételten meg kell köszönnöm neki, amiért annak idején a hónom alá nyúlt.

Az árnyék tanácstalanul megállt az utacska közepén. Úgy számított – és nem is tévedett –, hogy valahol itt kell lennem, egészen közel hozzá. Morgott valamit, csak a morgást magát hallottam, de a szavait nem tudtam megkülönböztetni egymástól. És akkor észrevettem a kezében valamit, amelyen megcsillant az ágak között itt- ott

beszűrődő holdfény.

Üldözőm alighanem egy geológuscsákányt tartott a kezében.

48.

Ismét kinéztem a lyukon, amit a lapulevélbe fúrtam az ujjammal. Üldözőmnek már híre- hamva sem volt. Valószínűnek tartottam, hogy ugyanazt a kört futja le még egyszer, amelyet egyszer már lefutott. És akkor elöntött a rémület. Ha a fickó ismét nem talál rám ott, ahol keres – már miért is találna? akkor taktikát változtat. Nem marad az úton, hanem bemerészkedik a fák, jobban mondva a lapulevelek közé. Márpedig akkor könnyedén rám bukkanhat. Mit csinálnál a helyemben, Félszemű?

S akkor olyan élesen, hogy valóságnak hittem, a lelkem mélyén meg is hallottam a hangját.

A fára, te ostoba lány! Fel a fára!

Nem kellett kétszer mondania. Néhány másodperc alatt már fenn lapultam egy jókora fa alsó ágai között Gőzöm sem volt róla, milyen fa lehet, eddig nem érdeklődtem különösebben a fafajták iránt. Feljebb nem mertem menni, nehogy letörjön alattam egy ág. Akkor aztán megnézhetem magam.

Attól tartottam, hogy így is megnézhetem. Éreztem, hogy több helyen is lejött a bőr a térdemről, a kezemről; egy éles fűszál megvagdosta a karomat, egy visszacsapó ág majdnem kiverte a szememet, ráadásul nagy rejtőzködésem közepette a szúnyogok is megvacsoráztak belőlem.

A sötét árnyék ismét ott volt a közelemben. A csákány is ott csillogott a kezében. Csak futólag gondoltam rá, hogy úgy leverhet vele, mint a gyerekek a nagypapájuk botjával az almát, de már késő volt bármin is változtatnom.

A sötét árnyék ott lapult alig karnyújtásnyira tőlem, még a nehéz lélegzését is hallani véltem. Aztán meghallottam a hangját is. Nem e világi hang volt, reszelős, mély és monoton.

– Tudom, hogy itt vagy – fenyegetett a hang. – Megtalállak és megöllek! Gyere elő, úgyis megtalállak!

Megpróbáltam azonosítani, de reménytelen volt. Mintha egy üres konzervdobozba beszélt volna bele valaki.

– Megtalállak és megöllek! Megtalállak és megöllek!

Ismét reccsent egy ág, majd mintha valaki vagy valami hozzáért volna az egyik lábamhoz. Éreztem, hogy iszonyúan erős ujjak fonódnak a bokámra, és megszorítják.

Az egyetlen, amit tehettem, hogy néhány rúgással megpróbáltam megszabadulni tőle. Közben sivalkodhattam is kicsit, mert éles

kiáltások visszhangját hallottam a fák között ide- oda csapódni. Csillogó tárgy suhant el az arcom előtt. Nem lehetett más, csak egy csákány. Egy geológuscsákány…

Amit ezután tettem, az az ösztöneimnek volt köszönhető, és azoknak a praktikáknak, amelyeket annak idején Félszeműtől sajátítottam el. Tisztában voltam vele, hogy lefelé nem vezet út, mivel ott áll alattam a csákányával, de felfelé sem, mert arra egyre vékonyabbak az ágak. Egyetlen lehetőségem, ha a helyemen maradok. Azt tettem hát, amit tennem kellett. Elkaptam egy vastagnak tűnő, vízszintesen nővő ágat, amely éppen a fejem felett nyújtózkodott egy szomszédos fa felé, -s mintha edzőteremben lennék, felhúztam magam olyan magasra, amilyen magasra csak tudtam. Még ugyanezzel a lendülettel meghintáztattam magam, előre- hátra lendültem, majd amikor már úgy éreztem, hogy elég volt a hintázásból, eleresztettem a faágat, és arrafelé zuhantam, ahol a támadómat sejtettem.

Nem kis meglepetésemre el is értem. Éreztem, hogy fekete selyemfélébe mélyed a kezem – szerencsére csak az egyik- , míg a másikkal előrenyúltam, és belekaptam a levegőbe.

Óriási szerencsém volt. Amibe belekapaszkodtam, egy csákány nyele volt. A következő, amire emlékszem, hogy elkaptam valakinek a torkát, majd jókora ütést éreztem a képemen, és mintha kicsit még sötétebbé vált volna tőle a nagyvilág. Amikor ismét úgy- ahogy kitisztult az agyam, immár két árnyat láttam magam előtt, két fekete árnyat, amint fenyegető horkantások kíséretében egymást csépelték. A legfélelmetesebb az volt, hogy mindezt szó vagy nyikkanás nélkül tették. Ami leginkább meglepett, hogy az én kezemben is volt egy csákány; arra hirtelenjében nem emlékeztem, hogyan került bele. Rövid időre még mintha Álmaim Asszonya is felbukkant volna előttem, ami kicsit hihetetlennek tűnt – honnan tudhatta volna, hogy hol kell keresnie?

Aztán tűzhányóvá változtam: kitört belőlem a harag lávája. Hiszen ez a sötét árnyék, vagyis a két sötét árnyék, vagyis a fene tudja, hány sötét árnyék, ki akar nyírni engem! Jézusom, Debby, ne hagyd magad!

Ordítottam, mint a sakál. Nem érdekelt, hogy az árnyékok némán küzdenek mellettem. Úgy gondoltam, hogy ordítok én majd helyettük is. És meg is tettem. Ordítottam, visítottam, aztán kezemben a csákánnyal belevetettem magam a küzdelembe.

Nem tudom, meddig tartott, azt sem tudom, hogy elértem- e a küzdők közül bárkit is. Mindenesetre igyekeztem, hogy ne vesztegessem feleslegesen az erőmet. Visítottam, és ütöttem-vágtam magam körül, mintha csak körülöttem táncoló szellemekkel hadakoznék. Hát, azok is voltak, nem is vitás!

Aztán hirtelen valaki nagyot ordított a fülembe.

– Hagyja már abba, hé! A végén még engem fog kinyírni! – Ismerős

volt a hang. Még nem tudtam, kié, de az volt. – Fogja vissza magát, Ms. O'Hara! Az imént is majdnem kiverte a szememet!

A hold ebben a pillanatban olyan helyre ért az égen, ahonnan zavartalanul levilágíthatott hozzánk. Attól, amit látott, alaposan meghökkenhetett. Először is – szerényen magamat veszem előre – ott voltam én, tépett ruhában, vérfoltokkal a képemen, a karomon, a lábamon, s a hajam is úgy állhatott, mint a boszorkányé, amikor éppen a sütőlapátjára teszi a reggelire szánt kislányokat, kisfiúkat. Szóval pillanatnyilag nem tűntem jó partinak, akárki is szúrt volna ki korábban magának.

A másik, aki velem szemben állt, nagyjából hasonlóannézett ki, mint jómagam – már ami a szakadt ruhát és a vérfoltokat illeti. Az ő kezében is ott volt egy geológuscsákány, akárcsak az enyémben.

– Kérem – nyögte felém. – Kérem, Ms. O'Hara… Nagyon kérem, tekintsen el tőle, hogy meglékelje a fejemet. Oké?

A holdfény rávilágított, de már a hangjáról is rájöttem, hogy kicsoda.

Mr. Fairweather volt. A biztonsági főnökünk.

Lépett egyet felém, és ezt aztán meg is akarta ismételni, de végül is nem tette meg. Mielőtt megtehette volna, felé nyújtottam a csákányomat.

– Marad, ahol van! – parancsoltam rá. – Ha csak egy lépést is tesz felém…

– Jól van – nyögte. – Maradok, ahol vagyok. Különben jól van, Ms. O'Hara?

– Nem – mondtam az igazságnak megfelelően. – Nem vagyok jól. Ilyenkor sosem vagyok jól. Rettenetesen ki tud ütni, ha gyilkolni támad kedvem, de nem tehetem meg. Tudja maga, hogy ez milyen rossz érzés?

Amíg beszéltem, egyfolytában a környező lapuleveleken járattam a szemem, hogy nem kászálódik-e ki egyikük alól egy újabb fekete árnyék, újabb geológuskalapáccsal a kezében.

– Maga nem tudja, mit beszél – mondta behízelgő hangon. – Most már nem kell tartania semmitől. Itt vágyókén…

Ismét megkísérelt felém közeledni, de másodszor is megakadályoztam benne.

– Még egy lépés, és ha még nem látott lékelt dinnyét, akkor a túlvilágon majd nézzen a tükörbe, ha ott van olyan egyáltalán.

– Jól van, csak nyugalom. Nem megyek közel magához, amíg le nem csillapodik – ígérte.

– És azután sem!

– Jól van – sóhajtotta. – Azután sem.

– Hol van a harmadik? – kérdeztem.

– A… micsoda?

– Rajtunk, kettőnkön kívül volt itt még valaki.

– Tessék?!

– Maga Mr. Fairweather, igaz?

– Persze hogy én vagyok! Az ön ajánlására lettem biztonsági főnök… De hát ezt ön is jól tudja. Már közelebb jöhetek?

– Marad!

– Oké.

– Arra feleljen, hogy mi a fenét keres maga ebben az erdőben és ebben a maskarában?

A maskara nem volt egyéb, csupán egy fekete köpeny, amely most már rongyokban lógott rajta.

– Én csak… – kezdte, miközben kerülte a tekintetemet. – Én csak…

– Maga csak?

– Hát… sétáltam.

– Ebben a köpenyben? Már a középkorban is fekete köpenyt terítettek magukra a gyilkosok, ha valakit éjszaka akartak megölni. Nem is tudom, miért.

– Őszintén szólva, valóban azért kaptam, hogy nehezebben legyek látható éjszaka. És minél közelebb férkőzhessek önhöz.

– És maga ezt még be is vallja?

– Most, hogy lebuktam, már mindegy. Különben sem tetszett nekem ez az egész.

– Kitől kapta a köpenyt?

– Hát… Ms. McDanieltől.

– ő akart megöletni? Na, és a férje?

Eltátotta a száját meglepetésében.

– Bolond maga, Ms. O'Hara? Ki a fene akarta megöletni magát, mi? Éppen ellenkezőleg! Azt akarták, hogy járjak a maga nyomában, akárhova is megy, és próbáljam megakadályozni, hogy megöljék. Dühösek magára, amiért elvállalta ezt a hülye seriffhelyettességet – bocsánat, ők nevezték annak, nem én! – , és kötelességüknek érezték, hogy megvédjék magát, ha a fiatalságából kifolyólag bajba keverednék.

Éreztem, hogy lüktetni kezd egy ér a halántékomon.

– És maga…

– Azóta maga után járok. De eddig még nem volt rám szükség, szerencsére.

– Valaki elől felmásztam egy fára – panaszkodtam.

– Láttam – bólintott.

– De ő utánam mászott.

Erre már nem szólt semmit. Oldalra pislogott, és mintha zavart láttam volna a szemében.

– És akkor én… megküzdöttem vele.

Ismét a hallgatás.

– Leugrottam a faágról, és láttam, amint maguk… összeverekszenek.

Hallgatás.

– Szólaljon már meg, hé! Maga is látta, nem?

Mély lélegzetet vett, de nem jött közelebb.

– Az a helyzet, Ms. O'Hara, hogy ön valóban leugrott a fáról, arról az alacsony ágról, és… szóval nekem esett. Ütni kezdett egy lapulevél szárával, pontosabban szólva csak szeretett volna, de hát profi vagyok, engem nem olyan könnyű megütni. Ne haragudjék meg rám, de egyrészt nagyon hatásos volt, ahogy előadta azt a harci táncot vagy micsodát, kezében egy lapulevél szárával, de egyben kissé komikus is. Egyszer én is hasonló módon jártam. Magas lázam volt, és olyanokat csináltam közben, amit normális körülmények között soha nem csináltam volna. Ezt csak azért mondom, hogy nem ön az egyetlen…

– De én nem vagyok lázas!

– Nem mennénk inkább haza, Ms. O'Hara? Le kellene feküdnie. Közelebb mehetek magához? Esküszöm, nem akarom meggyilkolni, de azt sem szeretném, ha maga gyilkolna meg engem. Magánál maradhat a lapulevele, csak támaszkodjék a karomra, és egykettőre már otthon is leszünk.

Az utolsó néhány mondat, amire még emlékszem, a következő volt:

– Ha hazaértünk, megölöm.

– Engem? – hallottam megrökönyödött hangját. – Ez a hála?

– Nem magát – nyögtem, egyre erősebben kapaszkodva a karjába, mert forogni kezdett körülöttem az erdő. A fene se gondolta volna, hogy mire képesek a fák. Bár nem sokat értek hozzájuk, jószerével semmit, azért abban biztos voltam, hogy ha egy fa egyszer kinőtt egy helyen, akkor az jó darabig ott is marad. Ezek a fák pedig még bújócskáztak is egymással.

– Hanem kit? – kérdezte Frank Fairweather.

– Barbarát – feleltem. – De előbb még… előbb még… kinyomom a szemét.

49.

Amikor felriadtam, Marisát láttam szemben velem, amint aggodalmasan a képembe bámul.

– Felébredt – közölte, félig hátat fordítva valakinek. – Két napig egyfolytában aludt.

– Az jó – helyeselt egy ismeretlen hang.

Marisa feje ekkor eltűnt a látómezőmből, és egy újabb fej bukkant fel a helyén. Ismerősnek tűnt; biztos voltam benne, hogy találkoztunk már valahol, de meg nem tudtam volna mondani, hogy hol.

Ennek a valakinek vékony bajusza volt, s ahogy rám mosolygott, egy aranyfog is kivillant a szájából.

– Na? – kérdezte szelíd hangon. – Hogy vagyunk, hogy vagyunk? Szeretjük- e még az ánizsos cukorkát?

– Balás doktor! – tört ki belőlem önkéntelenül a felismerés.

– Isten hozta a világunkban – vigyorgott a doktor, és éreztem, hogy megveregeti a takarómat. – Hol a fenében járt eddig?

– Mi történt velem, doktor? – próbáltam felkönyökölni, de a karom valahogy nem akart engedelmeskedni. – A csákány?

A doktor összeráncolta a homlokát.

– Adjanak neki valamit, mert félrebeszél. Valami csákányt emleget.

– Mutassa csak a fenekét, drága! – hallottam egy ismeretlen női hangot. – Csak egy bolhacsípést fog érezni!

Tiltakozni készültem, hogy nem akarok bolhacsípést érezni, elvégre azt sem tudom, az milyen; engem még soha az életben nem csípett meg bolha, de aztán valami tényleg beleszúrhatott a fenekembe, mert enyhe csípést éreztem, amitől gyorsan visszamentem oda, ahol eddig voltam.

Egy másik dimenzióba.

50.

Amikor ismét kinyitottam a szemem, újra csak Marisa arcát láttam magam előtt. Sokkal élesebben, mint korábban.

– Marisa? – kérdeztem bizonytalanul.

– Nem is a nagymamám – morogta. – Éppen ideje, hogy kinyissa a szemét. A doktor már attól tartott, hogy úgy marad.

– Hogy úgy? – nyögtem.

– Alva. Kómában, vagy mi.

Meg akartam ragadni a karját, és meg is ragadtam. Nem tudom, hogyan találtam meg, de egyből megtaláltam. Es alaposan meg is szorongattam.

– Meséljen, Marisa!

Egyetlen pillanat alatt sok minden végigfutott az agyamon. Annyi minden, hogy Mississippit lehetett volna rekeszteni vele. Még az is megfordult a lehetőségek között, hogy elraboltak a marxista gerillák, és most vagy váltságdíjat akarnak tőlem, vagy pedig kivégeznek, intő példaként, hogy velük nem lehet kukoricázni. Ezek szerint az is igaz lehet, hogy Marisa csak látszólag szakított velük, a valóságban megmaradt annak, aki volt, sőt még engem is sikerült elrabolnia, csak úgy ráadásként.

Nem tehettem mást, mint hogy úsztam az árral.

– Mi… történt, Marisa? – tettem fel a tapogatózó kérdést.

– Elkapta – mondta nem túl bőbeszédűen.

– Maga?

Mintha meghökkent volna.

– Én? Hogyhogy én? A vírus, az kapta el magát Helyesebben mondva, maga kapta el őt.

– Mármint micsodát?

– Kér egy pohár vizet?

Akkor vettem csak észre, hogy azért forog pokoli lassan a nyelvem a számban, mert aligha lehet benne egyetlen csepp folyadék is.

– Kérek… szépen…

Őszintén szólva egy kicsit tartottam tőle, hogy lehet benne valami altató vagy hasonló, de végül is nem tudtam ellenállni a kínálásának. Két pohár vizet is megittam egymás után.

– Hát akkor… meséljen, Marisa – nyögtem. – De őszintén. Mindent el tudok… viselni.

– Egyszer már elmondtam. Elkapta – magyarázta türelmetlenül.

– Kicsoda?

– Maga. Maga kapta el a vírust. Ez aztán ágynak döntötte. Sosem volt szuperokos, szerencséjére ez nem látszik magán, most azonban már látszik is. Főleg, hogy milyen hülyeségeket kérdez. Állítólag Kínából jött egy új vírus, néhány itteni kínai hozhatta be, és akivel csak találkozik, leveri a lábáról. Magát is leverte.

– De… hogy kerültem ide? Hova is?

– Könyököljön fel, és nézzen körül.

Úgy tettem, ahogy mondta. Felkönyököltem, majd néhány másodperc alatt rájöttem, hogy a saját szobámban vagyok.

– Sokat köszönhet Mr. Fairweathernek – mondta Marisa. – ˆÖ hozta haza magát. Nem volt könnyű eset, az biztos. Egyfolytában valami csákányt emlegetett, hogy azzal támadta meg magát, de maga elvette tőle a csákányát…

– Kitől? – nyögtem.

– Mr. Fairweathertől. Szegény nagyon meg volt rémülve. Amilyen nagydarab és tapasztalt fickó, olyannyira tanácstalan volt, hogy mit csináljon magával.

Csak úgy futólag gondoltam rá, hogy ezzel kapcsolatban lenne néhány ötletem, de most nem volt itt az ideje, hogy ilyesmiken jártassam az agyam.

– Végül a hátára vette magát, és hazahozta. A doktor pedig felírt magának ezt- azt, bár az a nagy igazság, hogy erre az izére, vírusra vagy micsodára még nincs mit felírni. Beadtam magának a lázcsillapítót, amit a doktor ajánlott, maga pedig most az én karmaimban van. És addig ki nem mászik ebből az ágyból, amíg én engedélyt nem adok rá. Megértette?

Ismét elaludtam.

51.

Mr. Fairweather úgy ült szemben velem, mint a tanácstalanság szobra. Fogalma sem lehetett szegénynek, hogy mi következik: maradhat-e a helyén, vagy úgy kirúgom, hogy a lába sem éri a földet. Mr. Fairweather kínosan feszengett; láttam rajta, hogy legszívesebben valahol odakint lenne, a szobám falain túl.

– Hát akkor… meséljen, Mr. Fairweather – biztattam, miután váltottunk néhány udvarias mondatot Mindezt Marisa gőzölgő teája mellett tettük, jóllehet úgy éreztem, hogy valami erősebb most jobbat tenne, Marisa határozottan visszautasította ez irányú próbálkozásomat.

– Még csak azt kéne! – mordult rám. – Magának most folyadékra van szüksége, teára, nem pedig részegeskedésre.

Miután megittunk egy csésze teát, keményen Mr. Fairweather szemébe néztem.

– Meséljen, Frank!

Még mindig tanácstalanság ült a képén, aztán hirtelen, mondhatni, egyetlen pillanat alatt hatalmasat változott. Eltűnt róla a bizonytalan, kényszeredett mosoly, megkeményedtek a vonásai, mint a westernfilmekben a főhős cowboyé, amikor döntő elhatározásra jut.

– Őszinte leszek – mondta határozott hangon.

– Ezt el is várom magától – biccentettem.

– Ms. Barbara és Mr. McDaniel bíztak meg, hogy a maga nyomában járjak. Azt az utasítást kaptam, hogy ne veszítsem szem elől.

– Maga persze engedelmeskedett nekik, mi? Ahelyett, hogy figyelmeztetett volna, hogy miben mesterkednek.

Hallgatott egy kicsit, aztán széttárta a karját.

– Végiggondoltam én a dolgot, Ms. Debby, persze hogy végiggondoltam. A lelkem mélyén éreztem, hogy szólni kellene önnek, de Ms. Barbara és Mr. Amos meggyőztek, hogy nem lehet semmi baj abból, hogy magát kísérgetem. Maga nem vesz engem észre, így nem okozok vele kellemetlenséget önnek. Végül is csak nyerhetünk a dolgon.

– És ha észrevettem volna magát?

Szelíd mosoly suhant át az arcán.

– Profi vagyok, Ms. Debby.

– Jól van – biccentettem. – Arról beszéljen, mi történt a kiserdőben a fák között.

Sóhajtott, és mintha ismét felbukkant volna némi habozás az arcán.

– Őszintén! – figyelmeztettem a mutatóujjammal.

– Hát… megijedtem, az az igazság.

– Tehát volt ott valaki, aki rám támadt, igaz?

– Magától ijedtem meg, Ms. Debby.

– Tőlem?

– Öntől – erősítette meg. – Őszintén szólva én ilyet még nem is láttam, csak a betegsége miatt lehetett.

– Megtudhatnám, hogy mire céloz?

– Arra, ahogy viselkedett.

– Hogy viselkedtem?

– Hát… nem normálisan. Bocsásson meg, de nincs jobb…

– Ne lovagoljunk a szavakon, Frank! Azt mondja meg inkább, hogy mit látott!

– Előbb csak hallottam. Ott jártam nem sokkal maga mögött, amikor… hm… ön elhagyta az ösvényt, és behúzódott a lapulevelek és a fák közé. Anélkül, hogy erre bármi okot adott volna.

– Maga így gondolja?

– Ott voltam alig néhány lépésnyire maga mögött, Ms. Debby. Jól láttam, amint behúzódik egy nagy lapulevél mögé, és lyukat fúr bele az ujjával. Amikor kinézett a lyukon, épp engem talált telibe a tekintetével. Kicsit meg is ijedtem, hogy lelepleződtem, de maga nem vett észre. Olyan volt a szeme, mintha… befelé látott volna vele, nem kifelé. Ha érti, mire gondolok.

– És akkor?

– Hát, nem mondom, hogy az volt életem legkellemesebb élménye. Maga felmászott egy fára, és onnan rugdalt lefelé. Én meg, amilyen marha voltam, megpróbáltam leszedni onnan, nehogy leessen, eltörje valamijét, és a végén még én leszek a felelős érte. Szóval, megpróbáltam leszedni a fáról, de nem ment. Közben maga úgy pofán rúgott, már bocsánat a kifejezésért, hogy vissza kellett ereszkednem a földre.

– Elvettem valakitől a csákányát – mondtam.

Erre csak bámult rám némán, de már láttam, hogy ott vannak a szája szélén a megfelelő szavak.

– Maga… valóban azt gondolhatta, hogy valaki csákánnyal támadott meg bennünket, illetve magát… de nem volt ott csákány, egy sem.

– De nálam volt egy!

– Ms. Debby, én…

– Jól van, folytassa!

– Valahogy rendbe kellett szednem magát. Elvégre önveszélyes lehetett volna, ha hagyom.

– Például?

– Visszamászhatott volna a fára, amelyről lepiszkáltam, leeshetett volna róla, és így tovább. Ezért cselekednem kellett.

– Tehát mit csinált velem?

Én e elvigyorodott.

– Mit akartam csinálni? Feltehetően leütöttem volna. Maga azonban megspórolta nekem ezt a, hogy is mondjam csak, barátságtalan eljárást. Igaz, hogy előtte nekem esett, és megpróbált fejbe verni egy lapulevél szárával, miközben olyan szavakat használt, hogy…

– Elég! – intettem le. – Nem kell megismételnie. Mindenesetre köszönöm, Frank, hogy törődött velem, még ha ez akaratom ellenére történt is. Lehet, hogy ha maga nincs, elájultam volna ezektől a nyomorult vírusoktól, és mielőtt még felébredhettem volna, felzabáltak volna a mókusok és az erdei nyulak.

Mr. Fairweather felállt, és meghajolt előttem.

– És mi a konklúzió, Ms. Debby?

– Mivel kapcsolatban? – kérdeztem.

– Velem kapcsolatban.

– Végezze tovább a munkáját. Engem pedig hagyjon békén, ha lehet. Oké?

– Köszönöm – biccentett, és két szempártól kísérve elhagyta a szobát.

– Szép ember- mondta Marisa, miután Mr. Fairweather mögött becsukódott az ajtó. – Jól festenek így együtt.

– Marisa!

– Jól van, jól, nem szóltam semmit. De előbb-utóbb már túl kellene lépni bizonyos dolgon, nem gondolja?

– Kérek még egy teát, Marisa!

Amíg a teát főzte, egyfolytában azon törtem a fejem, hogy nem kellene- e valóban azt tennem, amire biztatott. Mire visszatért, már mélyen aludtam a kanapén, és csak másnap, hajnalban ébredtem az ágyamban.

Rohadt dolog ez az újfajta vírus, nem is vitás.

52.

Barbara és Amos úgy tettek, mintha fogalmuk sem lett volna róla, miért villogtatom rájuk barátságtalanul a szememet.

– Hála istennek, Debby, végre már jól nézel ki! – üdvözölt Barbara kínos vigyorral az arcán. – Mindenki azt mondja, hogy ez az új micsoda nagyon csúnyán elbánik az emberrel.

– Ja, ezt mondják – helyeselt nagy buzgón Amos.

– Állítólag – folytatta Barbara – Kínában vagy hol a csodában, ahonnan idekerült, az emberek maszkot viselnek, ami azért számukra nem lehet szokatlan, mert láttam a tévében, hogy azok odaát mindig maszkban járnak. Még maszkban is bicikliznek. El tudod képzelni,

Debby, hogy biciklizel, és rajtad van egy olyan izé?

Ezen aztán Amos is kacarászott egyet. Milyen hülye ötlet maszkban biciklizni…

– Szóval – vette át a szót Amos nagyon jól nézel ki, Debby. Meg akartunk látogatni, de Marisa hallani sem akart róla. És a doktor sem engedte. Te, Debby, hogy az milyen arrogáns egy fickó!

Szó, ami szó, mindent elkövettek, hogy késleltessék a pillanatot, amikor kérdőre vonom őket. Azt olvashatták le a képemről, hogy ez a pillanat már ott lopakodik a kertek alatt, ezért bátorítón egymásra pislogtak.

Én meg minden lacafaca helyett azonnal a tárgyra tértem.

– Melyikötök ötlete volt?

Barbara és Amos összenéztek. Én meg elhatároztam magamban, hogy ha megpróbálják megjátszani, hogy nem tudnak semmiről, hogy fogalmuk sincs róla, miről beszélek, felkapom Amos asztaláról a jókora, nehezéknek használt üveg hamutartót, és belevágom az ablakba, nem törődve vele, hogy odakint éppen kinek a fejére hullik az égi áldás.

Szerencsére nem ez történt. Rövid csend után Amos behúzta a nyakát, és széttárta a karját.

– Az enyém, Debby.

– És az enyém – tette hozzá Barbara.

– Miért? – kérdeztem.

Ekkor kellett volna megvalósulnia a kettes számú elhatározásomnak. Nevezetesen, hogy ha azt felelték volna a kérdésemre: *azért, Debby, mert szeretünk, és féltettünk, hogy bajod esik,* akkor is a hamutartó repülése következett volna.

– Miért? – ismételtem.

Amos hallgatott, Barbara azonban megszólalt, olyan hangon, ami az utóbbi időben már nagyon hiányzott nekem.

– Mert hülye vagy – mondta. – Azért.

– Miért vagyok hülye?

– Hát ez a kérdés, szívem.

– Ezt hogy érted, Barbara?

– Úgy, hogy amióta az a csirkefogó, a nevét sem akarom kimondani, itt hagyott a pácban…

– Bocsánat, de én hagytam el őt!

– Engem te nem etetsz meg, drágám – mondta határozottan. – Lehet, hogy te voltál az, aki rácsaptad az ajtót, de a te szíved tört össze, nem az övé.

– Nem tört össze a szívem! – tiltakoztam.

– Nézz tükörbe, szívem!

– Tehát, miért is vagyok én hülye? – igyekeztem visszatérni az előzőekre.

– Azért, mert egyre több veszélynek teszed ki magad. Magadra vetted ezt az ostoba helyettességet hagytad, hogy a vénember beugrasson, és te menekülésképpen elvállaltad, amit felkínált neked. Térj már észre, szívem! Te üzletasszony vagy, felelős vagy az üzletért és a nálunk dolgozó emberekért, és ha még nem vetted volna észre, egyre szigorúbbak a feltételek, egyre nagyobb a verseny az ingatlanpiacon is, egyre erősebb és gátlástalanabb a konkurencia, ezért fel kell kötnünk a fehérneműnket, hogy…

– Állj! – emeltem fel tiltón a kezemet. – Ezt ennyi erővel Amos is elmondhatta volna. Az ö szavait hallom a szádból, Barbie!

Barbara azonban nem hagyta abba.

– Igenis féltettünk. És még most is féltünk. Mert itt nem csupán arról van szó, szívem, hogy valaki megfenyegetett bennünket, bár az sem kellemes, hanem *gyilkosságok* történtek azon a helyen, amely a mi gondjainkra van bízva. Valaki el akar kergetni onnan bennünket. Nem neked kellene nyomozgatnod a gyilkos vagy gyilkosok után, hanem a vénembernek meg annak a hülye Harrisonnak, bár az akkor sem lenne képes megtalálni egy elveszett elefántot, ha az a fülébe trombitál. Ezért aztán úgy gondoltuk, hogy segítünk neked.

– Mi a fenében?

– Megőrizni az egészségedet, szívem, bár ez utóbbi sajnálatos módon időlegesen nem sikerült, de legalább nem haltál bele, és az is valami, nem gondolod? Ami pedig Mr. Fairweathert illeti, kemény fickó, nem ijed meg a saját árnyékától…

– Mint ahogy én sem.

– Jaj, szívem, ez azért egészen más dolog. Szóval mi vagyunk a felelősek a történtekért, legalábbis részben.

– Mr. Fairweather egyből elvállalta?

Barbara elvigyorodott.

– Naná!

Éreztem, hogy elpirulok. Hogy a fene egye meg…

– Hallottam, hogy mi történt – ismételte meg Barbie, amit már úgyis mindenki tudott. – Rosszul lettél, szívem, fantomokkal harcoltál. Azt hitted, csákány van nálad, pedig csak egy lapulevél szárával kaszaboltad a levegőt. Még szerencse, hogy Mr. Fairweather ott volt a közelben, és megmentett saját magadtól és a lapulevelektől. Különben nem viccelek, Debby: boldogok vagyunk, hogy meggyógyultál, és hogy ismét köztünk vagy, ezért… Ezt figyeld, szívem!

Kotorászni kezdett Amos asztala alatt. Alighanem alaposan meglepődtem volna, ha, mondjuk, kihúz onnan egy kölyökkutyát, és közli velem, hogy gyógyulásom alkalmából meg akar ajándékozni vele. Barbie kezében azonban nem kutya volt, hanem két üveg bor.

– Az ügynököm szerint két ládával érkezett egész Amerikába. Érted ezt, szívem? Tudod ezt értékelni? S ebből a két ládából sikerült két

palackkal megkaparintanom. Valami igen jeles alkalomra szántam, és hát mi lenne az, ha nem ez a mai?

Fél óra múlva két palack ritka borral már kevesebb volt Amerika földjén.

53.

Frank Fairweather illedelmesen megállt az ajtó mellett, kezében szorongatva a kalapját.

– Hívatott, Ms. Debby – mondta.

– Jöjjön be, Frank, és üljön le!

Frank bejött és leült.

Szerencsére én már ültem, így nem remegett meg a lábam, amikor kissé közelebb került hozzám. Frank Fairweather férfi volt a javából, nem is vitás. Kék szeme labirintusra hasonlított: ha egyszer belekeveredtél, nem lett volna egyszerű kikeveredni belőle. És azok a markáns arcvonások, te jóságos isten!

– Hogy van, Frank? – kérdeztem bevezetésképpen. Fairweather megrántotta a vállát.

– Megvagyok, Ms. O'Hara.

– Debby!

– Bocsánat… Ms. Debby. Még nem áll rá a szám;

– Tehát hogy van?

Azt vártam, hogy azt mondja, minden oké, elvégre megmentett saját magamtól, de nem ez történt. Sóhajtott, és megforgatta a kalapját a kezében.

– Bonyolult a helyzet, Ms. Debby.

– Nocsak. És miért? De mielőtt válaszolna, engedje meg, hogy megköszönjem mindazt, amit értem tett.

– Ugyan már, semmiség. Ez a vírus ocsmány dolgokat művei.

– Mintha az imént azt mondta volna, hogy bonyolult a helyzet, hajói hallottam. Igaz?

– Valóban.

– Részletesebben?

– Vannak problémáim – felelte sejtelmesen.

– Éspedig?

– Nem szeretnék árulkodni, Ms. Debby.

Mintha kissé ideges lett volna a hangja, és az arca sem volt olyan szelíd, mint korábban.

– Utasítom, hogy mondja el, mi a problémája, ha a munkájával kapcsolatos – váltottam egy fokozattal keményebbre.

– Hát… az az igazság, hogy nincsenek kellő módon tisztázva a hatáskörök.

Sejtettem, hogy ezzel még valóban probléma lesz valamikor, csak még nem volt időm foglalkozni vele. Abban reménykedtem – hiú remény! – , hogy majd valahogy csak kijönnek egymással.

– Senhor de Carvalho? – kérdeztem.

– Ja. A portugál. Vele aztán nem könnyű kijönni.

– Hm. És mi a probléma vele?

– Az, hogy azt hiszi, ő itt a főnök. Nemrég például összeverekedett a geológusokkal. Az a két szerencsétlen éppen ott kotorászott, ahol szerinte nem kellett volna. Aztán meg az őslényesekkel balhézott össze… Különben kérdezhetek valamit, Ms. Debby?

– Hát persze. Ki vele!

– Van már valaki, aki meg szeretné venni ezt az ingatlant vagy romot, ahogy tetszik? Jó, tudom, hogy ez üzleti titok, és ilyenről nem szívesen beszél senki, aki valamilyen módon érintett az ügyben. De ha mégis…

– Nincs, Frank! – szakadt ki belőlem a szó. – Egyelőre nincs.

Már- már a nyelvemen volt, hogy beszélek neki a Suttogóról, de aztán valamiért mégsem tettem. Azért sem, mert nem akartam hülyének látszani. Hátha valaki csak szórakozik velünk.

– Később majd biztosan lesz.

– Gondolja?

– Néha előfordul, de ezt magának éppen olyan jól kell tudnia, mint nekem, sőt, sokkal jobban, elvégre ön a gazdasági szakember, amíg én csak egy obsitos katona vagyok. Előfordulhat, hogy valaki ezekkel az „akciókkal", mármint a gyilkosságokkal le akarja verni az ingatlan árát. Elijeszteni a konkurenciát, aztán amikor már majd nem kell senkinek, jelentkezik egy alacsony ajánlattal. A tulajdonos pedig, jelen esetben az önkormányzat, kapva kap az alkalmon, és elkótyavetyéli, hogy végre megszabadulhasson tőle.

– Ez is benne van a pakliban – bólintottam. – Csak, ismétlem, egyelőre még senki nem tett ajánlatot.

– Ha valaki tesz majd, mielőtt elfogadnák, szóljon nekem, Debby! Elbeszélgetnék a fickóval.

Mindeközben a szemembe mélyesztette a szemét, vagy megfordítva, én mélyesztettem az övébe az enyémet, ki emlékszik már erre. Az a lényeg, hogy talán egyformán meregethettük a másikra a szemünket, és kitudja, mi minden lehetett volna ebből a meregetésből, ha Elisabeth be nem dugja a fejét az ajtón.

– Bocs, Ms. Debby, de itt van, és toporzékol.

– Ki.. .csoda? – tátottam el a számat.

– Hát az az izé… portugál. Mondtam neki, hogy van valaki magánál, és hogy fontos megbeszélést tartanak, erre csak tovább erősködött, hogy feltétlenül beszélnie kell Önnel a halálesetek miatt. Én ugyan felvilágosítottam róla, hogy… maga most foglalt, és ki tudja,

meddig tart majd a tárgyalás a biztonsági főnökkel, erre rám mordult, hogy… Nem akarom elismételni, de nem volt valami irodalmi kifejezés. Ráadásul még azt is hozzátette, hogy a biztonsági főnök, mármint a jelenlegi, Mr. Fairweather egy nagy nulla. Ő itt az igazi biztonsági főnök, és elkapja azt a rohadék csirkefogót, aki őt is fejbe verte, és aki angyalnak adja ki magát. Mr. Fairweather úgy viselkedik, mint egy puccos dáma – ezt ő mondta! – , és hogy fogalma sincs róla, hogyan kell elkapni valakit. Azt mondta, hogy szép kalapja lehet bárkinek, ez még nem jelenti azt, hogy ami alatta van, az is mutogatni való. – Mosoly bujkált Elisabeth szája szegletében. – Hogy ez milyen egy erőszakos ember! – folytatta a fejét csóválgatva. – Még nekem is udvarolni próbált

Láttam, hogy Frank elfojt egy születni készülő mosolyt, és nekem is mintha valaki megcsiklandozta volna a torkomat.

– Ezt hogy érti, Elisabeth? – kérdeztem. Nevetni támadt kedvem, ugyanakkor meg is ijedtem egy kicsit Már csak az hiányozna, hogy valami zaklatási ügy is kibontakozzék az orrom előtt. Mostanában divat lett mindenben zaklatást látni.

– Hát… az az igazság, hogy megcsiklandozta a nyakamat.

– Jézusom! – nyögtem egyet. – Hogyan… mivel…

– A bajuszával – pironkodott Elisabeth. – Tudja, olyan hegyes a bajusza vége, és amikor az ember bőréhez ér, hát az olyan, mintha elektromosság érte volna. A minap is…

– Máskor is előfordult már? – igyekeztem mogorva képet vágni.

– Hellyel- közzel.

Rémületet láttam felvillanni a szemében. Ekkor döbbent csak rá, hogy meggondolatlan szavaival komoly veszélyt hozhat Domingos de Carvalho fejére. Azon nyomban tiltakozni is kezdett.

– Nem! Nem! Egyáltalán nem! Nem tett ö semmi rosszat. Én engedtem… illetve nem engedtem… illetve ö mondta, én meg nem mondtam…

Úgy éreztem, itt a pillanat, hogy csírájában széttapossam a születendő problémát.

– Kérem, Elisabeth, jól gondolja meg, hogy mit mond! Tett valamit Mr. de Carvalho, ami a zaklatás kategóriájába tartozik? Amit ön rossz néven vett, és esetleg be akarja jelenteni nekem mint munkaadójának?

Elisabeth egyre rémültebben tiltakozott.

– Jaj, istenein, dehogy! Én csak… csak az a bajusza, az csiklandós, és… Én már itt sem vagyok, Ms. Debby…

Eltűnt az ajtóból. A következő pillanatban már fel is bukkant a helyén Senhor Domingos de Carvalho. Dühösen előremeredő, hegyesre pödört bajusza mintha a világot akarná felnyársalni. Amikor megpillantotta Mr. Fairweathert, utánozhatatlanul arisztokratikus mozdulattal felemelte az állát, és megtorpant az ajtó mellett.

– Ha lehetne, négyszemközt…

Frank Fairweather a hóna alá kapta a kalapját.

– Akkor én mennék is, Ms. Debby.

– Még majd találkozunk, Frank.

Biccentett, és lelépett.

Én pedig négyszemközt maradtam Senhor de Carvalhóval.

54.

Senhor de Carvalho sértődötten nézett rám. Egyelőre még nem kérdeztem meg tőle, mi a problémája, elvégre úgyis tisztában voltam vele. Intettem, hogy foglaljon helyet, majd leültem vele szemben kedvenc kis beszélgetőasztalkám túlsó oldalára.

– Nos, hallottam, Senhor de Carvalho, hogy feltétlenül beszélni óhajt velem. Hát akkor tessék. Hallgatom.

Kissé barátságtalanra vettem a figurát; sosem jó, ha a főnök túlságosan is bensőséges viszonyba keveredik az alkalmazottaival. Keveredtem már én is ilyenbe, elveim ellenére is, itt volt hát az ideje, hogy végre leszokjak róla.

– Először is – kezdte az építész – , miért nincs nekem szabad bejárásom magához?

Nem is értettem egészen a kérdését.

– De hiszen az van…

– Csak előtte mindig szólnom kell Elisabeth kisasszonynak, aki bejelent engem magához, és ezzel is csak múlik az idő.

– Majd intézkedem, hogy ha beszélni óhajt velem, azonnal bejuthasson hozzám – tettem könnyelmű ígéretet.

– Nahát – morogta. – De nem is ez a *fő* bajom. Hanem tudja, mi?

Láttam, hogy enyhén remeg a keze, amint a bajusza végéhez nyúl, és még akkor is remegett, amikor megpödörgette.

– Az éjjel… bent voltam a terepen – mondta. – Egész éjjel ott voltam.

– És? – Éreztem, hogy egyre gyorsuló sebességgel ver a szívem.

– Gondoltam, megnézem, mi történik ott éjjel, amióta ezt az izé… Frankot kinevezte. Megágyaztam magamnak az egyik sarokban, és vártam. Aztán egyszerre csak kiütött valami.

– Kiütötte? – hökkentem meg. – Hogyhogy?

– Belekeverhettek valamit az italomba, mert vittem magammal egy termoszban teát, de őszintén szólva nem figyeltem eléggé rá, mert… néha elbóbiskoltam. Amikor felébredtem, nem tudtam, hol vagyok.

– Előfordul, hogy az ember közvetlenül ébredés után… – kezdtem volna hosszasabb tudományos magyarázatba, de közbevágott:

– Egy izében ébredtem – mondta.

– Egy mizében?

– Egy ládában.

– Miben? – tátottam el a számat.

– Egy ládában. Valaki, amíg aludtam, beledugott egy ládába. Ki akartam jönni belőle, de nem tudtam. Leszegelték a láda tetejét.

– Ezt meg… honnan a… – Csak hápogni tudtam.

– Úgy, hogy sötét volt abban az izében. Ott voltam abban a rohadt ládában, és nem tudtam kijönni belőle.

– Jézusom! – nyögtem. – Jézusom!

– Szerencsére volt a láda oldalán néhány lyuk, így nem volt benne egészen sötét. A lyukakon jött be némi fény.

– Még szerencse, hogy lyukas volt a láda – sóhajtottam.

– Én is így gondoltam. Kezdetben.

– Hogyhogy *kezdetben!*

– Azért, mert nem csak fény jött be a lyukon.

– Nem csak fény? Akkor mi a fene?

– Hegyes vas – mondta Domingos de Carvalho. – Olyanféle, mint a bicikliküllő.

Éreztem, hogy kiveri a víz a homlokomat. Ez meg mi a fenét akar jelenteni?

Csak néztem rá, feltehetően mozgott a szám, de nem jött ki rajta értelmes szó. Sőt, értelmetlen sem. Legalább is egy ideig. Amikor aztán végre sikerült legyőznöm ezt a váratlanul jött szájzárat, ráförmedtem:

– Maga most szórakozik velem, Senhor?

– Az lenne a jó, ha valóban csak szórakoznék magával, de erre ne is gondoljon – legyintett. – Különben meg nem szoktam a munkaadóimmal szórakozni. Munkaadó és munkavállaló között mindig kell lennie bizonyos távolságnak, akármekkora is az.

Legszívesebben megrángattam volna a bajuszát, csak éppen nem vitt rá a lélek. Agresszív hanghordozása ellenére láttam a szemén, hogy nem múlt el róla nyom nélkül a ládában tartózkodás rettenete.

– Mondja csak tovább, kérem – szóltam immár lecsillapodva.

– Na, szóval – folytatta két- három mély lélegzetvétel után bedugtak a lyukon át valamit, és megpróbáltak elérni vele.

– Amint látom, nem sikerült nekik.

Morgott valamit a bajusza alatt, aztán felhúzta az inge ujját. Piros pöttyök ültek véges-végig a karján, mint apró tetoválások.

– Sikerült – mondta. – Egy hegyes vaspálcával. Jól megbökdöstek vele. Amennyire tudtam, persze igyekeztem elhúzódni előle, de nem jártam sikerrel. A láda elég kicsi volt, a pálca hosszú, és attól tartottam, hogy olyan helyen szúr meg, ahol felettébb kellemetlen lenne.

– A szemét féltette, mi?

– Nem feltétlenül – morogta.

Igyekeztem kissé elbagatellizálni a dolgot, pedig az volt az igazság, hogy mélyen meg voltam rémülve.

– Aztán beszólt a lyukon.

– Beszólt?

– Ja. Beszólt.

– Na, és mit mondott?

– Azt, hogy végem. Meg fog ölni. Ha nem takarodok el innen, és nem viszem magammal a többieket is, meg fog ölni.

– Hogy takarodhatna el, ha benne van a ládában, amelynek leszegelték a tetejét – értetlenkedtem.

– Azt is mondta még, hogy ö a halál angyala, ez a terület, mármint a börtön épülete az ö tulajdona, és ha valaki bepofátlankodik ide, és főleg el akarja venni tőle, ő ezt halállal bünteti. Magával viszi az alvilágba. És közben egyre szurkált azzal a rohadt vassal.

– Erre maga?

– Hát, azt hiszem, rossz taktikát választottam. Bele kellett volna egyeznem mindenbe, hogy kiengedjen abból a nyomorult ládából, csak hát éppen megdühödtem egy kicsit, és nem gondolkodtam…

– Igen?

– Megfenyegettem, hogy csak egyszer kerüljek ki ebből a koporsóból, szétverem a pofáját. Nem kellett volna ezt mondanom. Csak még jobban bökdösött a pálcával, aztán egyszerre csak nem bökdösött tovább. Csend lett, és már nem hallottam semmit. Megpróbáltam valahogy felfeszíteni a láda tetejét, de nem ment, pedig közben már a lábam is kezdett elzsibbadni. Kiáltozni kezdtem, hogy szabadítson már ki valaki, amikor egyszer csak meghallottam egy női hangot. Ez már nem annak a nem tudom, kinek a hangja volt, aki bökdösött, hanem valaki másé. Hallottam, hogy felsikít a közelemben, aztán mond valamit valakinek, de az nem válaszolt rá. Később kiderült, hogy egyedül volt, és csak önmagát biztatta. Én meg kiabálni kezdtem, hogy nem vagyok se vámpír, se a Drakula, semmilyen vérszívó, és a láda sem koporsó, hanem egy egyszerű faláda, amelyben szerszámokat tárolunk, de a sikoltás immár messzebbről hallatszott, és akkor én… Ha nem én lennék Domingos de Carvalho, akár meg is ijedhettem volna.

Szerencsére nem vagyok olyan ijedős, ha magának egyszer elmesélném, hogy milyen kalandokat éltem meg azzal a bizonyos Leslie L. Lawrence professzorral a Himalájában, leesne az álla… már bocsánat, ezt csak jelképesen értettem. Igaz, hogy mindig én húztam a rövidebbet, a professzor csinálta mindig a balhét, és végül nekem kellett öt is, magamat is kirángatnom a bajból… De ez végül is nem tartozik ide. Az a lényeg, hogy visszajött.

– Mr. Lawrence?

– Az ördögbe is, dehogy! Az, aki korábban sikoltozott. Én meg egyfolytában mondtam neki, hogy valaki bezárt ebbe az ocsmány ládába, és szabadítson ki belőle, mire azt felelte, hogy inkább segítséget hoz, vagy várjam ki a reggelt, ha nem találna ébren senkit… A végén azért sikerült rábeszélnem, hogy keressen egy szeghúzó kalapácsot valahol. Tudja, milyen az?

– Van elképzelésem róla – sóhajtottam.

– Szóval, megmagyaráztam neki, hogy milyen az a kalapács, és hol lehet találni egyet. Kértem, hogy jöjjön vissza, és szabadítson ki. De aztán csend lett, és én azt hittem, hogy már közel állok a halálhoz. Szerencsémre ekkor már nem szarkáit senki a lyukon keresztül… És végül is visszajött.

– Kiszabadította magát…

– Á, akkor még nem – legyintett. – Visszajött, és azt mondta, hogy nem talál olyan kalapácsot, amilyenről beszéltem, és közben arra is rájött, hogy nem is biztos, hogy jó lenne, ha kiszabadítana engem a ládából, mert lehet, hogy mégis valami szörnyű lény vagyok, aki…

– Akkor hogy szabadult ki egyáltalán belőle? – szakítottam félbe türelmetlenül.

– Később azért kiszabadított. Talált valahol egy harapófogót, és kihúzta vele a szegeket. Egyszer csak leesett a láda teteje, és ott volt a megszabadítom szemben velem, egy tündérlány, egy csoda, egy földöntúli gyönyörűség.

– Ki volt az? – kérdeztem. Igazán kíváncsi lettem volna, hogy ki van itt a közelben földöntúli gyönyörűség rajtam kívül, amit persze csak keserű viccnek szánok, elvégre azután, hogy megkaptam ezt az újfajta betegséget, influenzát vagy micsodát, amiből még mindig nem sikerült teljesen kigyógyulnom, nem nézhettem ki tündérlánynak, de még csak a tündérlány szobaasszonyának sem. Elcsigázott voltam, fáradt, ideges és lelki toprongy. Ez utóbbit nem az influenzának, hanem Zsiráfnak köszönhetem, aki a maga módján rosszabb volt, mint a ragály.

– Hogy ki volt az? – hallottam Domingos de Carvalho elragadtatott hangját. – Hogy ki volt az? Az az igazság, Ms. Debby, hogy eddig még nem figyeltem fel rá, pedig mindig is itt volt az orrom előtt. Ebből is látszik, hogy az ember tekintete átsiklik még a legragyogóbb gyémánton is, aztán egyszerre csak valamiért megakad rajta a szeme, akkor viszont nem érti, hogy az ördögbe lehet, hogy eddig nem akadt meg rajta. Érti, miről beszélek? Hogy ki volt az? Még mindig nem találta ki? Ms. Blackston! Ms. Blackston, aki végül is lefeszegette rólam a tetőt. És ezzel örök hálára kötelezett. Jézusom, hogy én milyen vak voltam idáig! Nem hiszem, hogy lett volna a világon még egy ilyen vak, aki nem veszi észre a gyémántot…

Dehogynem volt. Volt bizony még egy ilyen vaksi hülye. Annak

pedig Morgan Hansen, azaz Zsiráf volt a neve.

55.

Ms. Glória Blackston valóban bájos teremtés volt Most, hogy Domingos elragadtatott leírása után alaposan megszemléltem, igazat adtam a portugálnak. Jóllehet már első találkozásunkkor feltűnt, hogy csinos a kicsike, azért nem időztem el hosszasabban rajta. Engem Mr. Fairweather érdekelt volna, csak éppen még nem voltam abban a hangulatban, hogy komolyabban is elgondolkodjak rajta, mi lenne, ha… Annál is inkább, mert Mr. Fairweatherből, ha csak rám nézett, valami furcsa tisztelet sugárzott, ami nem is kicsit zavart. Nagyon úgy nézett ki, mintha nem a nőt, hanem kizárólag a főnökasszonyt látná bennem. Valami halvány mocorgás a lelkem mélyén mindenesetre arra biztatott, hogy lassan itt lenne az ideje átértékelni a kapcsolatunkat, de hát lesz erre még elég idő, ha az égiek is így akarják.

Ms. Blackston olyan szorongva ült velem szemben, mintha vizsgálóbíró előtt ülne, és tőle függne, hogy mi lesz a jövőbeni sorsa. Szépen sorban elmesélte, hogyan történtek a dolgok. Kissé elhúzódott a délutáni munkájuk, ami különben remény teljesnek ígérkezett, mivel találtak valamit, ami feltehetően egy dinoszauruszféle lábnyoma lehetett, amit persze még vizsgálni kell… és a többi, és a többi. Reggel korán kelt, hogy mire a másik kettő felébred, már eltakarítson valamilyen kőzetdarabokat, amikor is meghallotta a nyögdécselést, ami egy láda felől jött, amely láda a megelőző napon még nem volt ott, ebben abszolút biztos. Mivel egyre erőteljesebben hallotta a hangokat, és a hangok a bajuszos portugál építész hangjára hasonlítottak, azt hitte, hogy a Senhor éjszakára tábort vert a faládában, talán kissé felöntött a garatra, és most nem tud kimászni belőle. Odament hát a ládához, és megdöbbenve tapasztalta, hogy a teteje le van szegelve, és a Senhor segítségért kiáltozik belőle. Nem értette a dolgot, elvégre hogy a fenébe zárhatta be magát a portugál, aki különben nagyon belevaló ember, határozott, igazi férfi, nem ijed meg a saját árnyékától… mindenképpen méltó arra, hogy segítsen neki az ember, ha bajba került volna.

– A tárgyra, Glória! – szóltam rá határozottan.

– Hát… kiszabadítottam – folytatta a lány. – Pedig egy kicsit féltem, hogy esetleg mégsem ő van a ládában, valaki csak utánozza a hangját… De ő volt az.

De Carvalhóra nézett, aki visszanézett rá. Meg kellett a szívnek hasadni tőle. Mindkettőjük szeméből éppen csak ki nem potyogtak a rózsák, amelyeket látni véltem bennük, ha egymásra néztek. Márpedig ezt gyakran megtették. És a szavaik, te jó isten! Mintha méz csepegett

volna a nyelvükről. A szobámban „vendégeskedő” Clifford zsaru megnyomkodta a szemét, és megcsóválta a fejét.

– Tehát, Senhor de Carvalho, semmire sem emlékszik abból, hogyan került a ládába?

– Semmire – sóhajtott Domingos, miközben le nem vette volna a szemét Ms. Blackstonról.

– Ms. Blackston, ön esetleg látott valakit?

– Senkit – felelte Glória Blackston. – Átaludtam az éjszakát a sátramban.

– Akkor én megyek is – búcsúzott Clifford, feltéve a kalapját. – Szerencsére nem történt újabb gyilkosság, sőt még sebesülés sem. Kivéve, hogy Mr. de Carvalhót megbökdösték egy kicsit. Szerintem ez akár egy hülye tréfa is lehetett, nem igaz? Valaki rá akart ijeszteni a Senhorra.

Egyetlen pillanat alatt megjelent a szemem előtt Frank Fairweather képe. Neki aztán lett volna oka megszabadulni a Senhortól. Megölni nem akarta, csupán rá akart ijeszteni. Vajon lehetséges lenne?

Természetesen lehetséges lett volna, de nem akartam hinni, hogy így történhetett. Frank nem olyan ember, aki ilyen aljas eszközökhöz folyamodik. Aztán hirtelen megszólalt egy hang a lelkem mélyén – nem Álmaim Asszonyának a hangja volt, tekintettel arra, hogy neki nincs is hangja, csupán testbeszéddel és szemvillogtatással kommunikál velem – , egy egészen másfajta hang. *Mit tudsz te arról az emberről?,* kérdezte a hang. *Hiszen nem is ismered. Nem tudod, kicsoda, azt sem tudod, ki volt azelőtt, és hogy mi rejtőzhet a lelkében…*

Néhány órával később Mitchell seriff rántott ki baljós gondolataim mocsarából.

– Egy biztos – mondta – , akárki is csomagolta be ezt a vasvillabajuszút a ládába, nem akarta megölni. Ha akarta volna, megtehette volna.

– Valóban nem akarhatta – adtam igazat neki. – Csak el akarta ijeszteni innen. Mint ahogy feltehetően mindenkit el akar. Ez egy folyamat része – tettem aztán hozzá tudálékosan.

– Ebben igazad lehet – biccentett a seriff. – Valaki nagyon nem akarja, hogy bárkik is ott turkáljanak a régi börtön romjai között. Vajon miért?

– Keresnek valakit – mondtam.

– Igazán? – kapta fel a fejét. – Kire gondolsz, te lány?

– Mr. Rex Howardra.

– Ki is az?

Emlékeztettem rá, hogy egy hajdani vizsgálóbíró, aki panaszok kivizsgálására érkezett a börtönbe, de onnan szőrén- szálán eltűnt. Csak az órája maradt ránk, amit Buchanan talált meg.

– És most hol van az az óra? – kérdezte a seriff.

Mondtam, hogy nálam.

– Gondolod, hogy tetszene Cliffordnak, ha megtudná, hogy bizonyítékot rejtegetsz előle?

– De nem tudja meg, igaz, seriff?

– Tőlem aztán nem – rázta meg a fejét. – Ez már a te ügyed, Debby. Én már félig nyugdíjas vagyok, és csupán az oldalvonalon túlról szemlélem az eseményeket.

Legyintett, és álmos képet vágott, mint aki legszívesebben belefeküdne Senhor de Carvalho ládájába, hogy jól kialudhassa benne magát. Még talán az sem zavarná, hogy valaki egy lyukon át hegyes dróttal bökdösi az oldalát.

Megoldom én, tettem határozott ígéretet magamnak. Akárhogyan is legyen, ez az én ügyem. Én is fogom megoldani!

Akkor hát gyerünk, Debby, láss munkához! Nekiláttam.

56.

Elisabeth az utóbbi időben kezdett úgy viselkedni, mint egy kakukkos óra. Bedugta a fejét az ajtómon, kakukkolt, aztán visszahúzta. Közben persze minden egyes alkalommal bejelentett valakit, akivel egyáltalán nem biztos, hogy találkozni óhajtottam volna. Ezúttal olyan értetlenség ült a képén, amilyet csak ritkán láttam rajta…

– Egy hölgy keresi, Ms. Debby – mondta, és nyelt egy nagyot mellé. – Egy… nagyon furcsa hölgy.

– Mi benne a furcsa? – kérdeztem, de mielőtt válaszolhatott volna, már fel is bukkant mögötte a „furcsa hölgy”.

Hát furcsának valóban furcsa volt. Alacsony volt, mondhatni, kissé töpörödött, kerek arcú, s ami a legszokatlanabb volt, lovaglóöltözéket viselt. Lovaglónadrágot, csizmát, és még egy lovaglópálca is volt a kezében. Mintha csak az imént szállt volna le a lováról, és kötötte volna be az épület alatti autóparkolóba.

– Helló, kincsem – mondta, miután becsukta maga mögött az ajtót, kicsukva vele a kíváncsiskodó Elisabetht. – Üdvözlöm, Ms. O’Hara!

Segítségkérőén az ajtó felé pillantottam, de Elisabeth ekkor már nem volt sehol. Orvul és álnokul egyedül hagyott az idős hölggyel.

– Kérem, asszonyom… – kezdtem, de befejezni már nem tudtam. A hölgy a hóna alá szorította a lovaglópálcáját, elővett a retiküljéből egy zsebkendőt, és hangos trombitálással belefújta az orrát. Csak ezután nézett körül az irodámban.

– Szép a szobája – mondta. – Valamikor, lánykoromban én is arról álmodoztam, hogy egyszer majd lesz egy helyre kis irodám, és rohadt jól fogom érezni magam benne. Remélem, maga helyettem is jól érzi

itt magát?

Kétségem sem lehetett felőle, hogy Elisabeth egy sült bolondot szabadított a nyakamra.

– Kérem, asszonyom…

A hölgy belecsüccsent az egyik karosszékbe, rugózott benne egy kicsit, majd felállt, és megcsóválta a fejét.

– Sajnos öregkorára oda jut az ember, hogy ha leül valahova, azonnal bóbiskolni kezd, márpedig én nem azért jöttem magához, hogy bóbiskoljak az irodájában.

Lassan azért kezdtem magamhoz térni.

– Remélem is – mondtam. – Megtudhatnám, hogy akkor miért?

– Hát persze – mondta. – Beszélgetni szeretnék önnel, Ms. O'Hara.

Odaléptem hozzá, megfogtam a könyökét, és megpróbáltam az ajtó felé kormányozni.

– Attól tartok, asszonyom…

A hölgy rám mosolygott.

– Maga most kidob engem, Ms. O'Hara?

– Nem dobom ki – mondtam meggyőződésem ellenére – , csupán csak nem ez a módja annak, hogy valaki elbeszélgessen velem. Ha valamilyen személyes problémája lenne, be kell jelentkeznie a titkárnőmnél, ő majd eldönti…

– Értem – bólintott. – De ha már idebent vagyok, nem tenne kivételt velem?

– Sajnálom, asszonyom, de…

– Meg sem kérdezi, hogy ki vagyok?

Normális körülmények között nem kérdeztem volna meg, elvégre bárki bármilyen nevet mondhat bárkinek, de most valamiért mégiscsak megkérdeztem. Magam sem tudom, miért, de ezúttal is, mint néhány egyéb alkalommal, amikor talán nem is kellett volna, kicsúszott a számon a kérdés.

– Akkor hát… kicsoda is ön, asszonyom?

Elmosolyodott, mintha süteménnyel kínáltam volna. Mondjam azt, hogy eszem ágában sem volt?

– Szóval, hogy ki vagyok? Hát én vagyok a Suttogó, Ms. O'Hara.

57.

Rekedten, károgva, elégedetten felnevetett, amikor látta, hogy majd a székem mellé ülök meglepetésemben.

– Meglepődött, Ms. O'Hara? Ebből is látszik, hogy már elfelejtette az ajánlatunkat, igaz?

Őszintén szólva fogalmam sem volt róla, mit tegyek. Megtehettem volna, hogy Elisabethért kiáltok; azt is megtehettem volna, hogy

felállók, és kitoloncolom a szobámból – ahogy elnéztem, nem lett volna nehéz dolgom, még akkor sem, ha nem láttam bele a retiküljébe. Sok egyebet is megtehettem volna, mégsem tettem semmit. Valami mintha a torkomat szorongatta volna. Akkor még nem tudtam, mi lehet az, ma már biztos vagyok benne, hogy a kíváncsiság bénított meg. Vajon mi az ördög zajlik itt körülöttem?

– Meglepődött? – kérdezte, félrehajtva a fejét S ahogy a napfény besütött az ablakon, és végigpásztázta a képét, biztos voltam benne, hogy nem az eredeti arcát látom magam előtt. Olyan vastag smink takarta, hogy ha szembejönne velem az utcán, smink nélkül, biztos, hogy nem ismernék rá.

– Nem is kicsit – mondtam. – Amikór először és utoljára találkoztunk, egészen másként nézett ki.

– Persze – kuncogott. – Mert az nem én voltam.

– Minő meglepetés – csodálkoztam.

– Az a helyzet, hogy többen is vagyunk. Mármint mi, suttogok.

– Hm. És most mit óhajt tőlem, Ms. Suttogó?

– Na látja, ezt már szeretem – bólintott elégedetten. – Vágjunk bele egyenesen a dolgok közepébe, *in médiás rest* ahogy a latinok mondanák. Nos, azért jöttem, hogy megkérdezzem, elgondolkodott- e az ajánlatunkon.

– Miről is volt szó akkoriban? – kérdeztem, összehúzva a szemöldökömet. – Már nem emlékszem pontosan. ..

Rosszallóan ráncolta össze a homlokát.

– Ejnye, ejnye, Ms. O'Hara, ennél azért komolyabb hölgynek és felelősebb vezetőnek tartottam. Nem kell megjátszania magát. Ön is tudja, miről van szó, én is tudom, miről van szó, felesleges úgy tennie, mintha fogalma sem lenne semmiről. Ezzel engem is lebecsül, és saját magát is.

– Rendben van – bólintottam. – Akkor hát ne játszadozzunk egymással. Megfontoltam az ön, vagyis inkább az ön kollégája ajánlatát. A válaszom: nem.

Sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

– Biztos benne?

– Holtbiztos – mondtam.

Erre felhúzta a vállát, és sajnálkozva nézett a szemembe.

– Maga nem is tudja, Ms. O'Hara, mit veszít vele, ha nem jutunk egyezségre. Sokat tudnék segíteni önnek, egyúttal levenném a válláról az ingatlan értékesítésének a terhét.

– Cserébe? – kérdeztem.

Suttogó mélyet sóhajtott.

– Ha minden igaz, korábban harminc százalékról volt szó, igaz?

Nem válaszoltam.

– Az a helyzet, hogy bizonyos körülményekre való tekintettel

lemehetnénk huszonötre. És még garanciát is nyújtanánk mellé.

– Éspedig?

– Kötelezettséget vállalnánk, hogy meghatározott időn belül értékesítjük az ingatlant, amelynek az eladása, attól tartok, jelenleg akadályokba ütközik. Olyan rossz a híre, hogy nehezen találnak rá vevőt, ha egyáltalán találnak. És akkor is potom pénzért. Az sem segít a dolgon, hogy a rendőrség rajta tartja a szemét az épületen, ami ugyancsak nem vevőbarát tevékenység. És azok a csúnya gyilkosságok és merényletek… a fenébe is, azok aztán komoly dolgok. Nem sikerült még rájönniük, hogy ki gyilkol, és miért?

– Úgyis tudja – mondtam.

– Hát persze – bólintott. – Természetesen tudom. És ez még nem lezárt folyamat – tette aztán hozzá.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy ha elkezdődnek valahol a gyilkosságok és egyéb disznóságok, ki tudja, mikor érnek véget? Tegnapelőtt is meggyilkoltak valakit, tegnap is meggyilkoltak, ma még nem tudom, de hogy a jövőben is meg fognak, az biztos. Ilyen a dolgok természete.

– Talán maga a gyilkos? – vágtam közbe.

– Én? – hökkent meg. – Dehogy. Az az idős hölgy, aki itt ül maga előtt, még egy csirkének sem lenne képes elmetszeni a nyakát, nemhogy embert ölni. Ó, én csak az angyal vagyok.

– Hogyhogy angyal? – hökkentem meg. Természetesen a halál angyalára gondoltam.

– Úgy – magyarázta – , hogy az *angyal* jó jelentése „hírvivő”. Hát ebben az értelemben vagyok én angyal. Viszem a híreket, hozom a híreket, hozom az ajánlatokat, és viszem, amit viszek. Kíváncsi vagyok, hogy innen mit fogok vinni.

– Ön most megfenyegetett engem? – kérdeztem mogorva képet vágva. – Ez pedig tudja, mivel jár?

Gyorsan a szívére tette a kezét.

– Én megfenyegettem önt? Akkor alaposan félreértett, kicsim. Én csak ajánlatot tettem, nem volt abban semmi fenyegetés. Tisztán üzletről volt szó. Az persze igaz, hogy néhány nemrég megtörtént eseményre hivatkoztam. Különben meg gondoljon arra, hogy milyen rettenetes dolog lehet egy ládában feküdni, amelynek leszegezték a tetejét, és megtörténhet, hogy napokig nem jár arra senki, hiába is próbálkozik kiáltozással vagy dörömböléssel az a szerencsétlen flótás, aki éppen benne van. Ha üzletet kötünk, garantáljuk, hogy ilyen esetek többé nem fordulhatnak elő. És mindezt szerény huszonöt százalékért. Egyébként van a suttogásnak jó oldala is, nem csak rossz. Van pozitív suttogás is, nem csak negatív. És ebben a huszonöt százalékban benne van az előbbi is. A jó hír keltése. A jó hír is képes szárnyakon járni, nem csak a rossz. Azt kellene mérlegelnie, hogy mi

tesz jót önnek. Én a maga helyében elgondolkodnék a dolgokon. Néhány napon belül majd eljön valaki magához, és ismét felteszi a kérdést, hogy mi is a helyzet. Különben azt tanácsolnám önnek, hogy vigyázzon, ha erdőben sétál, mert hallom, hogy újabban fura dolgok történnek a lapulevelesben, nagyon is fura dolgok. Hát akkor én mennék is, Ms. O'Hara, isten önnel, nemsokára majd látjuk egymást… Remélem, kellemes körülmények között.

Ebből az utolsó mondatból azért nem hiányzott a fenyegetés, mint ahogy a megjelenéséből és a beszélgetésünkből sem. Ez aztán arra késztetett, hogy kissé keményebben lépjek fel, mint ahogy kezdetben szándékoztam. Felálltam, kihúztam az asztalom fiókját, kivettem belőle a stukkeremet, és nyomban rá is fogtam.

Nem láttam, hogy megrettent volna, a szeme sem rebbent, ahogy szemügyre vette a pisztolyt.

– Ez meg mit jelentsen, kisasszony?

– Ide a táskáját! – kiáltottam.

Mintha halványan elmosolyodott volna.

– Csak nem akar kirabolni?

– Ide, ha mondom!

Olyan gyorsan dobta felém, hogy ha amatőr vagyok, talán meg is zavart volna vele, én azonban Félszemű neveltje voltam, és ilyen olcsó trükkel nem hagytam elterelni a figyelmemet. Fél kézzel elkaptam, míg a másikban meg sem rezzent a stukker.

– Ha megmoccan…

– Nem moccanok meg – mondta. – Egyébként meg úgysem lőne le egy ártatlan, idős asszonyt. Ez nem lenne jellemző magára.

Abban reménykedtem, hogy találok valamit a táskájában, ami alkalmas lehet az azonosítására, azonban nem volt abban semmi, három csomag papír zsebkendőt leszámítva.

– Most elégedett? – kérdezte. – Különben visszakaphatnám a táskámat? Régi darab, valahogy hozzánőtt a szívemhez. Nem szívesen válnék meg tőle.

Ott motoszkált ugyan az agyam mélyén, hogy el kellene koboznom, ollóval felaprítani, nincs- e belevarrva valami, de aztán hagytam a fenébe az egészet. Visszadobtam neki. Ő is olyan ügyesen kapta el, mint én.

Biccentett, felállt, majd elindult az ajtó felé. Ott visszafordult, és megsimogatta a homlokát, mintha elfelejtett volna valamit.

– Ja, azt még nem említettem, hogy mi, suttogók háromszor szoktunk ajánlatot tenni. Ez volt a második A harmadik pedig már nem is annyira ajánlat.

Megvonta a vállát, kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra.

Egy-két percig némán ültem, a fejemet törtem, aztán felkaptam a telefonomat, és felhívtam a garázs biztonsági őrét. Elmondtam neki,

hogy volt egy látogatóm, így és így nézett ki, szeretném, ha felírná a kocsija rendszámát. Jó negyedóra múlva csengett csak fel a készülékem.

– Itt a biztonsági őr – mondta egy hang. – Ön az, Ms. O'Hara? Az a helyzet, hogy utánanéztünk a kérésének, de sajnos nem mentünk sokra vele. Nem találtunk megfelelő személyt, és autót sem hozzá természetesen.

Kinyomtam a telefonom gombját.

58.

Ezek után azt gondoltam, hogy ezen a napon már nem érhet nagyobb meglepetés, aztán kiderült, hogy dehogyisnem. Ért bizony, és nem is kicsi.

Úgy kezdődött, hogy Ms. Elisabeth újfent csak bedugta a fejét az ajtón.

– Bocs, Ms. Debby, de ismét keresik.

– Most éppen kicsoda, Elisabeth?

– Mr. Danny Pesto – mondta.

Kissé kifárasztott a suttogóval folytatott eszmecsere, fel is hergeltem magam rendesen, így aztán beletelt egy kis időbe, amíg felfogtam, hogy az meg ki lehet. S amikor felfogtam, sem voltam biztos benne, hogy valóban ö lenne az.

Pedig ő volt, olyan elegánsan, mintha szereplőválogatásra menne egy filmstúdióba. Kockás öltönyt viselt, csokornyakkendőt, zakója gomblyukában szegfűt, amelynek az illata arról árulkodott, hogy valódi, nem pedig műanyag utánzat. Kerek képén barátságos vigyor ült, s olyan ártatlanul kék, szinte már-már gyermeki kíváncsiságot sugárzó szemmel nézett rám, hogy meg kellett tőle a szívnek szakadni.

Mr. Pesto először csak a fejét dugta be az ajtón, amit a mosolya követett.

– Bejöhetek, Ms. O'Hara?

Mielőtt még bármit is felelhettem volna, már bent is állt az irodámban. Be kellett ismernem, nem tett rám rossz benyomást, annak ellenére sem, hogy nemrég azért volt egy kis konfliktus közöttünk, amely csak Mr. Fairweather megjelenésének köszönhetően nem mélyült tettlegességgé.

– Bocsásson meg a zavarásért, Ms. O'Hara – kezdte, és mélyen meghajolt előttem. Arra azért nem merészkedett, hogy a kezét is felém nyújtsa. – Köszönöm, hogy fogad.

– Az még nem biztos – igyekeztem magamhoz térni.

– Meg is érdemelném – bólintott. – Amikor legutoljára találkoztunk, nem viselkedtem valami visszafogottan önnel szemben,

és nem is remélem, hogy megbocsátja akkori viselkedésemet. Az az igazság, hogy rossz passzban voltam, és félreértettem a látogatását. Istenem, ha belegondolok, mi minden történhetett volna, ha nem bukkan fel Mr. Fairweather… De szerencsére felbukkant. Egyszerűen elképesztő, hogy mi minden történt… Lövöldözés az én lakásomban… Uramisten, mindezek ellenére meg tudna nekem bocsátani, Ms. O'Hara? Legalább próbálja meg, kérem!

– Először is foglaljon helyet – mutattam a karosszékre. – Nem szoktam állva megbocsátani senkinek.

Olyan gyorsan csüccsent bele a székbe, mintha egy láthatatlan erő beletaszította volna.

– Hát akkor… mit is óhajt tőlem, Mr. Pesto?- kérdeztem, és igyekeztem nem mutatni, hogy mennyire meglepett a felbukkanása.

– Mint mondottam is, bocsánatot szeretnék kérni.

– Ezt már megtette – mondtam.

– Eredmény?

– Vegyük úgy, hogy elfelejtem a történteket. Felejtse el ön is. És ha csak ennyi, amit akart tőlem, akkor ezennel…

– Nem csak ennyi – mondta.

– Valóban? Mi lenne még?

Láttam, hogy ismét megváltozik a képe. Már nem volt az a barátságos, kedves, lágy férfiarc, hanem jelentősen megkeményedtek a vonásai, mint amikor a téli naplemente után fagyni kezdenek a tócsák. Előrehajolt, és a szemembe nézett.

– Ön bizonyára pontosan tudja, hogy ki vagyok – mondta. – Zálogházam van, mégpedig három is, három városban, és meglehetősen jó anyagi körülmények között élek.

Hirtelen megdermedt bennem a lélek. Csak nem a kezemet jött megkérni ez a jóember? Vagy már akkor is ilyesmire gondolok, ha egy valamire való férfi, valamire való öltönyben, valamire való modorral felbukkan előttem? Ó, az isten verjen meg, Zsiráf!

– Az a helyzet, Ms. O'Hara, hogy az emberek általában el vannak tévedve a zálogosokkal kapcsolatban. A népek többsége azt hiszi, hogy a zálogos olyan, mint a dögkeselyű: magasból lesi, hogy mikor csaphat le a megboldogult áldozatra, hogy minél nagyobb darabokat szakítson ki belőle.

– Miért? Ez nem így van? – kérdeztem rosszmájúan.

– Dehogyis van így! – csattant fel felháborodottan a hangja. – Egyáltalán nincs így! Sokkal inkább úgy van, hogy a zálogos társadalmi igényt elégít ki: pénzhez juttatja, méghozzá sürgősen, azt, akinek pénzre van szüksége. Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy a zálogház az jótékonysági intézmény vagy ilyesmi, egyáltalán nem, a zálogház az üzlet, de tisztességes üzlet. Ha nem így ítéljük meg, akkor a bankokra is ráfoghatjuk, hogy dögkeselyűk,

ugyebár…

– Remélem, nem azért jött, Mr. Pesto, hogy a zálogházak szükségességéről tartson előadást nekem…

– Nem – vágott közbe – , nem azért jöttem.

– Akkor miért? – kérdeztem.

Megvonta a vállát, és ismét visszatért a barátságos mosoly az arcára.

– Üzletet ajánlok önnek, Ms. O'Hara.

– Miféle üzletet? – ráncoltam össze a homlokomat. Hátradőlt a székében, és tovább mosolygott.

– Meg szeretném venni öntől, illetve a tulajdonostól a börtönépületet, Ms. O'Hara.

59.

Mintha leszakadt volna a mennyezetről a nem is létező csillár, és a fejemre zuhant volna. Csak néztem rá kikerekedett szemmel, és nem voltam biztos benne, hogy jól hallottam- e, amit mondott. Csupán egyetlen szót voltam képes kinyögni, de azt is halkan.

– Tes…sék?!

– Meg szeretném venni a börtönépületet – ismételte. – Csak nem előzött meg valaki? – tette aztán hozzá nyugtalan mosollyal.

– Ön? – nyögtem tovább.

– Persze hogy én – bólintott. – Remélem, még eladó? – De… miért?

Csodálkozva rázta meg a fejét.

– Hogy miért? Mert üzletet látok benne.

– Milyen üzletet?

– Erre nem szívesen válaszolnék, Ms. O'Hara. A potenciális vevők nem mindig szokták elárulni az eladónak, hogy mit kezdenek majd azzal a valamivel, amit megvesznek tőlük.

– Bocsásson meg – kezdtem mentegetőzni. – Csak kissé meglepett a dolog. Amikor utoljára találkoztunk, nem úgy nézett ki, mintha…

– Azóta valószínűleg megváltozott a helyzet.

– Már amennyiben? – kérdeztem.

– Gondolom, hogy jelentősen zuhant az épület ára.

– Ezt meg honnan veszi? – hökkentem meg.

Mosolygott, és közben megigazgatta a szegfűt a gomblyukában.

– Nézze, Ms. O'Hara, nem árulok el titkot, ha bevallom, hogy árgus szemmel figyelem az ingatlan körül zajló eseményeket, és arra a következtetésre jutottam, hogy az ingatlan értéke tüneményes sebességgel zuhan lefelé. Ezt valószínűleg ön is tudja, valamint azt is, hogy miért. Gyilkosság gyilkosság hátán, zsaruk jelenléte, mindenféle elátkozott történetek, amelyek közszájon forognak, nem keltik jó hírét

a börtönnek. Gondolja csak meg, Ms. O'Hara! Van például egy vállalkozó, aki azon a helyen, azaz a börtön helyén lakóparkot akarna építeni, s akkor találkozik ezekkel a vérfagyasztó mesékkel. Éppen idefelé jövet hívott fel valaki, hogy hallottam- e, hogy újabban mi történt a börtön falai között. A halál angyala, vagy valamilyen egyéb, földöntúli lény bezárt egy faládába valakit, és rászegelte a tetejét. Csak a véletlenen múlott, hogy nem halálozott el az illető. Az az ingatlan csak úgy hemzseg a kísértetektől. A vállalkozó, aki meg akarná venni, mélyen elgondolkodik, hogy ezek után egyáltalán érdemes- e belevágni a dologba. Mert ha fel is építi a lakóparkot, kinek fogja eladni a házakat, és mennyiért? Ha kitudódik, mi volt korábban a lakóházuk helyén, hát nem hiszem, hogy nem mondanák fel sokan a vételi szerződést. Esetleg kísértetházakká válnának a lakások, és ezzel együtt eladhatatlanná is.

Őszintén szólva már korábban elveszítettem a fonalat. A lelkem mélyén éreztem, hogy valahol igaza van, az ingatlan rossz híre kétségkívül befolyásolja az értékét.

– Na és ön? – kérdeztem kissé magamhoz térve. – Önnek megéri?

– Ki tudja? – vonta meg a vállát. – Néha én is kételkedem benne, hogy érdemes lenne-e beugranom egy ilyen kétes üzletbe, de annak idején a zálogházak megnyitásához is kellett némi meggondolatlanság.

– Mindaz, amit elmondott nekem, arról szól, hogy ön megvenné az ingatlant, de megfelelően nyomott áron?

– Maga okos nő – mondta válaszképpen.

– És mennyit gondol? Mármint pénzre értem.

Mr. Pesto már ismét barátságosan mosolygott.

– Felbecsültetem az értékét – mondta.

– Ez már megtörtént.

– Azért, ugye, nem haragszik, ha semleges értékbecslőhöz fordulnék? Felbecsültetem, és annak eredményében döntöm el, hogy a továbbiakban is fennáll- e az ajánlatom.

– Várjon csak egy kicsit – próbáltam tisztába jönni a szándékával. – A szakértő megállapítja, hogy mennyit ér az ingatlan. És akkor?

– Mi ketten majd megegyezünk.

– Ez pontosan mit jelentsen?

– Ötven százalékot – mondta.

– Mármint minek az ötven százalékát?

– Az ingatlan értékének – mondta. – Ötven százalékon megveszem. Nem kis kockázatot vállalok vele, de ezzel ön bizonyára tisztában van.

Hátradőltem a székemben, és elgondolkodó képet vágtam. Nem mondhatnám, hogy izgatottan várta, mire jutok, inkább álmos elégedettséget láttam a tekintetében. Úgy tűnt, hogy valamiért biztos a dolgában.

– Két dolgot kérdeznék magától – törtem meg a csendet. – Tudja,

hogy kik azok a *suttogók?*

Megvonta a vállát.

– Most mondjam azt, hogy nem?

– Van valami köze hozzájuk?

– Elhinné, ha azt mondanám, hogy nincs?

– Eszerint van.

– Nincs – rázta meg a fejét. – Csak éppen tudom, hogy léteznek.

– Honnan?

– Onnan, hogy már engem is felkerestek. De én kirúgtam őket. Magányos vadász vagyok, nincs szükségem vámszedőkre.

Ekkor olyat kérdeztem, amin magam is meglepődtem.

– Ön szerint a suttogok gyilkolnak is, ha kell?

– Mindenki gyilkol, ha kell – mosolygott, és kikászálódott a karosszékből. – Hát csak gondolja meg, amit mondtam magának, Ms. O'Hara. Az én közreműködésemmel könnyen megszabadulhat a börtönépülettől. Látszólag sok az ötven százalék mínusz, de ha maga elé tesz egy üres papírt és egy ceruzát, és számolgatni kezd, amihez bizonyára jól ért, akkor előbb-utóbb rá fog jönni, hogy megfontolandó az ajánlatom.

– És ha sikerül eladnom annyiért, amennyiért szeretném? – támadt fel bennem a dac.

– Akkor maga nyert, és én veszítettem. Ilyen az élet, kisasszony.

Előrehajoltam, és igyekeztem a szemébe nézni.

– Áruljon el nekem valamit, Mr. Pesto – kértem. – Nem ön az véletlenül, aki a suttogókat mozgatja?

Megcsóválta a fejét.

– Gondolja, hogy elárulnám, ha én lennék?

– Nem a kérdésemre válaszolt.

Megvonta a vállát.

– Nem én vagyok az. Most már jobb? Nekem mások az eszközeim, mint az övék. De egyben megegyezünk: ők is nyerni akarnak az üzleten, és én is.

Most már valóban menni készült, de még mindig visszatartottam egy kicsit.

– Mit tud maga Mr. Rex Howardról? – kérdeztem.

– Ki is az? – ráncolta össze a homlokát. – Á, vagy úgy! Annak az órának a tulajdonosa volt, amelyet ön elrabolt tőlem. Igaz is, nem kaphatnám vissza? – Megsimogatta halántékán az őszülő haját, aztán megvonta a vállát. – Annyit tudok, mint ön, vagy lehet, hogy még kevesebbet is. Elvégre maguk kotorásznak azon a helyen, ahol eltűnt. Engem nem érdekel a történelem. Nekem az ingatlanja kell, semmi egyéb. Az a hajléktalan fickó talált egy órát, elhozta hozzám, én pedig adtam neki érte valami pénzt. Jó régi óra, sérült is, de azért többet ér annál, mint amennyit adtam érte. Főleg, hogy bele van vésve Rex

Howard bíró neve. Jó, nem azért mondom, hogy a szemére hányjam, amiért elvette tőlem, nem sírom rongyosra a zsebkendőmet miatta. Gondolom, hiába is kérlelném, nem adná vissza nekem, akkor meg mi a fenéért kérleljem, nem igaz? Persze megtehetném, hogy beárulom magát a zsaruknak, hogy eltitkol előlük valamit, ami esetleg szóba jöhet a gyilkosságok felderítésénél, de nem vagyok árulkodós. Főlegjövendő üzletfeleimmel kapcsolatban nem. Nem ragaszkodom hozzá, hogy visszakapjam, de azért elárulná nekem, hogy mi a fenéért van arra az órára szüksége?

– Mert bűnjel – mondtam.

– És?

– Úgy érzem, hogy ha megoldom a gyilkosság ügyét…

– Milyen gyilkosságról beszél?

– Mr. Rex Howard meggyilkolásáról, természetesen.

– Honnan veszi, hogy meggyilkolták?

– Onnan, hogy eltűnt.

– Nem mindenkit gyilkolnak meg, aki eltűnik az emberiség szeme elől.

– De az óra erről beszél.

Megvonta a vállát, és széttárta a karját.

– Nézze, Ms. Debby, ez nem az én ügyem. Mivel majd száz éve múlt, hogy Mr. Rex Howard eltűnt, nehezen hiszem, hogy bárki is az én nyakamba akarná varrni a gyilkosságot. Ha az volt egyáltalán.

Még azután is soká üldögéltem a fotelomban a fejemet törve, amikor már elhaltak a léptei a folyosón.

Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy magam vegyem kezembe a hajdani börtönben történt, titokzatos események ügyét.

60.

Mielőtt még nekiláthattam volna a telefonálásnak, felcsengett a készülékem. July Demeter volt a vonal túloldalán.

– Oké, Debby – lelkendezett, és nem is próbálta leplezni, mennyire büszke a sikerére. – Összejött. Beleegyezett. Pedig nagyon elfoglalt ember. Ő maga is bíró.

– Hát ez nagyszerű – mondtam. – És… mikor?

– Holnap reggel, ha ráérsz.

– Naná, hogy ráérek.

– És még valamit, Debby. Ne verd nagydobra a dolgot.

– Hallgatni fogok, mint a sír – ígértem.

És ezt szándékomban is állt megtartani.

Mr. Howard is jóképű férfi volt, hogy egye meg a fene az egészet. Nem kellett erősen fejlett megfigyelőképesség hozzá, hogy

rádöbbenjek: újabban nekem már lassan minden férfi tetszik, aki csak az utamba kerül. Zsiráf óriási rombolást végzett az érzelmi világomban, ez kétségtelen. És alaposan eltorzította az ízlésemet. Ám ahelyett, hogy dühömben és elkeseredésemben megutáltam volna a férfinemet, éppen ellenkezőleg: egyre többen kezdtek tetszeni közülük.

Szóval, Mr. Norton Howard bíró is tetszett, pedig korábban az ilyen barátságtalan, hideg mosolyú, nagyképűnek tűnő férfi szóba sem jöhetett volna nálam. Bár kétségkívül jóképű volt, volt benne valami, ami normális körülmények között taszító lett volna számomra, de hát hol voltam én a normális körülményektől…

Mr. Howard lakása kisebb múzeumnak is elment volna, az a szobája, amelyet talán tárgyalónak nevezhetnék, telis-tele volt vázákkal, serlegekkel, oklevelekkel a falon, hogy nem is látszott tőlük a tapéta. Ahogy a napfénybesütött az ablakon, csak úgy csillogtak-villogtak a fémkupák a vitrinekben.

A bíró nyúlánk, kissé talán túlságosan is merev férfi volt, valamint olyan udvarias, hogy viselkedéstani szakkönyvet lehetett volna írni róla. Ahogy felém, majd a szobájában várakozó karosszékek felé intett, még a levegő is izzani kezdett a jólneveltségtől.

Mr. Howard megvárta, amíg beleülök az egyik karosszékbe, még olyasféle mozdulatot is tett, mintha segíteni akarna benne, ám azért arra vigyázott, hogy se a székhez, se hozzám ne érjen.

– Köszönöm, hogy fogadott – mondtam, miközben még mindig a zavarommal küszködtem. – Még egyszer köszönöm.

Udvariasan intett, de nem szólalt meg.

– Az ön egyik felmenőjéről lenne szó – mondtam, miközben azon töprengtem, vajon mi az ördögért is jöttem ide. Ebből a pasasból aligha fogok kihúzni bármit is, ami érdekes lenne számomra. Az ilyen szigorú ajkú fickók féltékenyen őrzik a titkaikat.

Rám nézett, és félrehajtotta a fejét.

– Maga végül is kicsoda? – kérdezte. – Ne vegye udvariatlanságnak a kérdésemet. Ms. Demeter elhallgatta előlem az ön látogatásának az okát.

Mondtam neki, hogy ki vagyok. Deborah O'Hara.

Összehúzta a szemöldökét, és látványosan tömi kezdte a fejét.

– Nem hiszem, hogy hallottam volna már magáról.

Reszkető kisegérnek éreztem magam, aki a nagyhatalmú sas előtt áll, és csak a pillanatot várja, amikor az ráveti magát.

– Talán a Wilson ügyből emlékszik rám – próbálkoztam.

Egyetlen pillanatra mintha megvillant volna valami a szemében.

– Wilson ügy? Hm. Mi is volt az?

– Mérgezési ügy – mondtam. – Valakit megvádoltak, hogy megmérgezte az anyósát. – Láttam rajta, hogy erősen töri a fejét. – Nem is csodálom, hogy nem emlékszik rá. Én is csak azért, mert

nekem is volt bizonyos részem benne. Mármint a történetben.

– Mi is történt abban az ügyben? – kérdezte kissé megzavarodva.

– Valakit gyilkossággal vádoltak, mint már említettem.

– Megmérgezte az anyósát?

Már emlékszik?

Láttam rajta, hogy nem emlékszik. Az lett volna a csoda, ha emlékszik.

– Felmentették az illetőt. Pedig mindenki meg volt győződve róla, hogy a gyanúsított valóban elkövette a gyilkosságot.

Hogy sikerült megúsznia a dolgot? Ha én lettem volna a bíró…

– Ön volt – mondtam.

Ettől aztán úgy meghökkent, hogy tátva maradt a szája.

– Énlettem volna? A fenébe is… Nem téveszt össze valakivel?

– Biztosan nem – mondtam.

– Miért olyan biztos benne?

Én is megkockáztattam egy hideg mosolyt.

– Mert én voltam a vádlott – mondtam.

Láttam rajta, hogy sikerült tökéletesen összezavarnom. Éppen a megfelelő pillanatban jött be egy idősebb férfi, talán inas, és egy tálcán, amelynek a csillogásából ítélve ezüst lehetett, üdítőitalt hozott be nekünk. Kissé remegett a keze – nem az inasé, hanem Mr. Howardé – , amikor elém tette az egyik poharat. Megvárta, amíg az italt hozó férfi távozik, akkor felém hajolt.

– Maga volt az izé…?

– Vádlott – bólintottam.

– És…

– Megúsztam – mondtam.

Láttam rajta, hogy úgy kiakadt, mint az ügyetlen hegymászó kötele a szakadék felett.

– Legalább azt mondja meg, hogy igazságosan ítéltem?

– Hát persze – mondtam. – Hiszen felmentett.

– Nem ezt kérdeztem.

Megvontam a vállamat.

– Különben valóban én mérgeztem meg az öreglányt.

Ha még látott valaki egy elegáns, másoknál magát sokkal többre tartó férfit összeomlani, akkor ö volt az. Én persze tovább ütöttem a vasat.

– Ne tegyen szemrehányást magának – vigasztaltam. – Mindenkit át lehet verni. Az öreglány már békében nyugszik… Természetesen roppantul hálás vagyok önnek, hogy hagyta átverni magát, mert ha nem hagyta volna, akkor a férjem, az a rohadék, még mindig élne.

Ekkor már alig kapott levegőt.

Elegánsan megkötött nyakkendőjéhez kapott, és meglazította a nyakán.

– Én ezt… nem értem.

– Pedig egyszerű, a forgatókönyv ugyanaz volt Megmérgeztem a fickót; én lettem a gyanúsított; vádat emeltek ellenem, ön pedig felmentett.

– Jézusom! De hiszen ez lehetetlen!

– Miért lenne az? Itt vannak nálam a papírjaim. Kíváncsi rájuk?

Nem válaszolt, ehelyett felkapta mindeddig érintetlen üdítős poharát, és fenékig ürítette.

– És most miért jött hozzám?

Megvontam a vállam.

– Ismét megvádoltak a zsaruk.

– Csak nem…?

– Hát, tudja, a második férjem is egy rohadék volt. Addig szeretném lerendezni a dolgot, amíg még szabadlábon vagyok. Csak annyit szeretnék mondani, hogy a második férjem után elég szép kis vagyonkát örökölnék, konkrétan néhány millió dollárt, és felajánlanék belőle, mondjuk, kétmilliót, ha el tudná intézni, hogy annak a bizonyos mérlegnek a tányérja, amelyet Justitia istenasszony tart a kezében, valahogy felém billenjen.

Nem óhajtanám hátralévő éveimet sitten tölteni… tudja, hogy van ez. Ezért jöttem magához, Mr. Howard.

Ha láttam már hamuszürke arcot életemben, akkor az övé az volt.

Felemelkedett a székéről, lassan, mintha álomban cselekedne, aztán remegő ujjakkal rám mutatott.

– Takarodjon, azonnal takarodjon… rendőrt hívok… maga őrült, közveszélyes örült…

Én meg csak vigyorogtam rá, mint majom a banánra. Hirtelen megállt a keze a levegőben, amitől egy, a népének a jövő útját mutató politikus szobrára kezdett hasonlítani.

– Maga… átver engem – nyögte. – Maga… maga… Jézusom, én meg már kezdtem bedőlni magának. Jézusom!

Leroskadt a székébe, és elkezdte masszírozni a szíve táját

Ekkor rám tört a vakrémület. Uramisten, mi lesz, ha túllőttem a célon? Én csak meg akartam leckéztetni ezt a hírek szerint gőgös és nagyképű fickót, s a végén olyan jól sikerül a leckéztetés, hogy ö a temetőbe, én pedig valóban a sittre kerülök.

– Jézusom! – nyögdécselte. – Megállt a szívem… megállt… – A szék karfájára hanyatlott a feje, aztán elcsendesedett. Én pedig rémülten odaugrottam hozzá, és magam felé fordítottam a fejét.

– Meg ne haljon itt nekem! – kiáltottam immár félelemmel teli hangon a képébe. – Csak tréfa volt…

Ekkor hirtelen „felébredt” a haldokló. Amíg én az inge elejét piszkáltam, hogy megmasszírozhassam a szívét, mielőtt még valami komolyabb baj történne vele, villámgyorsan magához tért, és elkapta a

nyakamat.

– Nem lesz még egy tárgyalás – sziszegte. – És fel sem fogom menteni. Itt helyben megfojtom. Nos, hogy tetszik az ötlet?

Mivel kissé valóban megszorította a nyakam, nem tudtam válaszolni, és már arra gondoltam, hogy megpróbálok a lábammal tenni valamit; nevezetesen, odarúgok, ahova ilyenkor szokás, ha férfiakról van éppen szó, de csak nehezen tudtam volna a karosszék széle miatt rugdalózni.

De nem is volt rá szükségem. Hirtelen elengedett, majd olyan szívből jövő nevetésbe kezdett, hogy magam is elnevettem magam.

– A fenébe is, majdnem hagytam magam átverni. Életemben nem jártam még így. Hogy én kétszer is felmentettem magát… Mondja, mi a fenéért csinálta ezt velem?

Nehezen tudtam volna megmagyarázni magamnak is, hogy miért. Amíg idefelé tartottam, egyre csak barátnőm, July Demeter figyelmeztető szavai csengtek a fülemben, hogy vigyázzak Mr. Howarddal, mert barátságtalan, öntelt, nagyképű alak, aki tévedhetetlennek tartja magát. Vele is csak azért állt szóba, mert egyszer, kezdő hírlapíró korában, tett neki egy kis szívességet, és különben is nem árt jóban lenni a sajtóval. Egyébként pedig, ismételte, kellemetlen figura. Ne tévesszen meg, hogy csinos és jól nevelt, de olyan, mint bizonyos növények, amelyek csodaszép virágokat hoznak, ámha valaki szagolgatás helyett teát főzne belőlük, akkor, ha napkelte után issza, már nem fogja megérni a naplementét.

– Mert magáról az hírlik, hogy tévedhetetlennek hiszi magát – mondtam a korábbi kérdésére válaszolva.

– Végül is kicsoda maga, Ms. O'Hara?

Kivettem a jelvényemet a zsebemből, és letettem elé az asztalkára.

– A seriff helyettese vagyok.

Mr. Howard éppen csak rápillantott a jelvényre, és elismerően megcsóválta a fejét. Hol volt már a gőgös arckifejezés, a barátságtalanul összeszorított ajak, a visszautasító, fensőbbséges tekintet.

– A csodába is. Mondok magának valamit, de azért ne bízza el magát tőle.

– Csak mondja – biccentettem. – Bizonyára el fogom tudni viselni, bármi is legyen az.

. Immár a szeme is mosolygott; tökéletesen felolvadt a benne úszkáló jég.

– Életemben nem láttam még ilyen csinos seriffhelyettest, mint ön, Ms. O'Hara.

– Igen, Rex Howard a dédapám volt – sóhajtotta. – Gyerekkoromban sokat hallottam róla, de még olyan kicsi voltam, hogy egyáltalán nem emlékszem rá. Vagyis csak éppenhogy. Ahogy megerőltetem magam, felbukkan előttem egy simára borotvált arc, és valakinek a hangját is hallom, amint azt mondja, hogy *mosolyogj, kicsim, a dédapádra.* Valószínűleg ő volt az. Később persze sokat megtudtam róla, ő volt a híres maffiabíró, hidja, az micsoda?

Nem mertem megszólalni, csak néztem rá várakozón. Azt hittem, arra céloz, hogy a dédpapa a maffia embere volt. Akkoriban nem ment ritkaságszámba, hogy a maffia megvette az igazságszolgáltatás tisztviselőit. Aztán jött Edgár Hoover, és véget vetett a maffia uralmának.

– A dédapám volt az egyetlen, aki nem félt tőlük – magyarázta. – Ezt persze én csak később tudtam meg, amikor ő már nem élt, és talán már a nagyapám sem. Rex Howard bátor ember volt, és igazságos bíró.

– De eltűnt – mondtam.

– Igen – bólintott. – Valóban ez történt.

– A család szerint?

– Az a legenda, hogy a maffia tüntette el.

– Úgy érti, hogy meggyilkolták?

– Hogy érteném másképpen? Dédapám gyakorta tört borsot az orruk alá, ezért kinyírták. Soha többé nem került elő. Kár, hogy akkoriban, amikor már volt annyi eszem, hogy felfogjam egy történet értelmét, nem meséltettem el magamnak, így csak később, a korabeli újságok szűkre fogott tudósításaiból voltam kénytelen tájékozódni. Persze jóval a halála után.

– Na, és mi a helyzet a börtönnel? – kérdeztem.

– Ott látták utoljára – mondta.

– Egyáltalán miért ment oda?

Megvonta a vállát, és széttárta a karját.

– A család emlékezete szerint valami gyanús dolog jutott tudomására a börtönnel kapcsolatban, és elment, hogy körülnézzen odabent. Ezután elhagyta a börtönt, bár attól kezdve, hogy bement oda, senki nem látta, aki ne a börtön személyzetéhez tartozott volna. Az igazgató és még néhányan a vezetők közül azt állították, hogy elégedetten távozott. Valamilyen kilepő cédulák is maradtak utána, amelyek ezt igazolták.

– Kocsival ment, sofőrrel?

– Igen, de elküldte, hogy majd gyalog tér vissza a hivatalába. Ez különben megszokott dolog volt nála; ha nyakig ült valamilyen ügyben, gyakran sétált egyet, hogy felfrissítse az agyát. Ön bizonyára tudja, Ms. O'Hara, hogy semmiféle vizsgálat nem jutott más

eredményre, mint hogy a börtönből hazafelé menet történt vele valami. Nem kevés embernek volt oka eltüntetni öt. A maffiózók nem feledékeny és főleg nem megbocsátó lények. Ha egyszer megorroltak valakire, és volt módjuk törleszteni az őket ért sérelmekért, akkor meg is tették. Nos, a dédapám valószínűleg egy ilyen törlesztés áldozata lett. Talán komolyabban kellett volna vennie az esetleges fenyegetéseket.

– Eszerint megfenyegették?

– Egy bírót általában meg szoktak fenyegetni. Élete során nem is egyszer megesett vele.

Zsebembe nyúltam, kihúztam belőle a néhai Rex Howard bíró aranyóráját, és letettem magam elé az asztalra. Mr. Howard ránézett, majd értetlenül felmordult.

– Ez meg micsoda?

– Egy zsebóra – mondtam.

– Azt én is látom – emelte fel a fejét. – Mit akar ezzel a tudtomra adni?

– Nézze csak meg a hátoldalát – biztattam. – Nyúljon már hozzá, nem harap!

Howard bíró kinyújtotta a kezét, és olyan óvatosan fogta meg az órát, mintha attól tartana, hogy abban a pillanatban, ahogy hozzáér, darabokra hullik szét.

– Nézze meg a hátulját!

Megfordította az órát, és megnézte. Láttam, ahogy a meglepetés és értetlenség végighullámzik a képén.

– Ez meg mi az ördögöt jelentsen? Ez a dédapám neve.

– Nem találja ki?

Kitalálta. Láttam, hogy megremeg a kezében az óra.

– Hol találták? – kérdezte tompa hangon.

– Mit gondol?

– Eszerint a börtönben?

– Bingo. A föld alól került elő.

Néhány szóval elmondtam neki, hogy egy Buchanan nevű csöves bukkant rá, aki szőrén- szálán eltűnt a szemünk elől.

– Legalább azt tudják, hogy pontosan hol bukkant rá?

– Sajnos nem – ráztam meg a fejemet.

– Meg kell tudniuk! – kiáltotta. Olyan parancsolóvá vált a hangja, hogy meghökkentem tőle.

– Hogy mondta?

– Bocsásson meg – igyekezett gyorsan visszafogni magát. – Csak éppen… próbálja megérteni a helyzetemet. Mégiscsak a dédapámról van szó, illetve az órájáról. Meg ami mögötte van. – Az asztalra könyökölt, és a tenyerébe fektette az állát. – Maga szerint… meggyilkolták?

– Hacsak nem ajándékozta oda az óráját egy sorozatgyilkosnak, aztán anélkül, hogy bárkinek is szólt volna róla, örökre elvonult egy távoli szigetre, ahol fűszoknyás lányok társaságában töltötte hátralévő napjait.

Rám villantotta a szemét. Egyáltalán nem volt barátságos a tekintete.

– A dédapámról van szó – ismételte, legyűrve az ingerültségét – , akit feltehetően meggyilkoltak, és a holtteste… Apropó, nem találták meg?

– Nem – ráztam meg a fejemet.

Hirtelen felugrott, és összeszorított öklével a levegőbe ütött.

– A rohadékok! Az átkozottak! Megölték az öreget, és eltüntették. Biztos, hogy nem találtak emberi csontokat a környéken?

– Eddig még nem.

Ejtettem néhány szót Buchananről, aztán Mr. Pestóról is, akinek Buchanan az órát adta zálogba.

– Beszélek én ezzel a Buchanannel – mondta, és sokat sejtetőn a tenyerébe ütött az öklével. – Majd én szóra bírom.

Emlékeztettem rá, hogy nem lesz könnyű dolga, mivel Mr. Buchanan már nincs a környéken.

– A fenébe is – kapott a fejéhez. – A fenébe is! Gyanítom, hogy nem tarthatom meg a dédpapa óráját…

– Egyelőre nem – mondtam. – Bűnjel.

Azt azonban „elfelejtettem” megemlíteni neki, hogy bűnjelnek valóban az, csak éppen még nem tud róla senki. Hacsak Mr. Pestónak el nem jár a szája.

Mr. Norton Howard hallgatott egy sort, a történteket emésztette, majd előrehajolt, és a szemembe nézett.

– Rendben van – közölte. – Bekaptam a csalit. Kezd érdekelni a dolog, bár őszintén szólva fogalmam sincs róla, hogy mi sül ki belőle. Ennek a történetnek a megoldása inkább már a történészekre vár, nem az igazságszolgáltatásra. Majd száz éve már annak… De végül is maga azért jött hozzám, mert úgy gondolja, hogy történhetett akkor valami, ami még nem fejeződött be, és esetleg… Nem is tudom, hogy fejezzem ki magam.

– Aminek máig ható következményei vannak – segítettem ki.

– Maga szerint elképzelhető?

– Elképzelhető – bólintottam. – Elképzelhető, hogy ott, abban a börtönben, ahol a maga dédapjának nyoma veszett, történt valami, ami felkeltette néhány kortársunk kíváncsiságát. Azért jöttem önhöz, hogy megtudjam, őriz- e valami olyasmit a családi emlékezet, ami segítene nekem feltárni a gyilkosságok okát. Mi a fenéért gyilkol valaki hajléktalanokat egy rég elhagyott, romos épületben?

– Mert azt gyanítja, hogy van ott valami, amit érdemes

megkaparintani. Megvan! – kiáltott aztán fel, és akkorát ugrott, hogy már attól tartottam, beleveri a mennyezetbe a fejét. – Kirabolták a dédapámat! Bizonyára volt nála pénz, vagy… igen, például az óra…

– Ki rabolta volna ki?

– Hát a rabok. Azaz…

Ő maga is rájött, hogy ostobaság, amit mond. Egy börtönben aligha van módjuk a raboknak kirabolni a látogatókat.

– Talán a börtönőrök?

– Ők már inkább – mondtam. – De ők sem *rabolták ki.* Bár, őszintén szólva, volt elég takargatnivalójuk. A városi legendák szerint a börtönőrök szörnyű dolgokat műveltek az elítéltekkel. Ha akarja, nézzen utána, maga biztosan hozzá tud férni olyan aktákhoz is, amilyenekhez én nem. Szerintem annak, hogy kirabolták volna a maga dédapját, éppen az óra szól ellene. Ha akárkinek is az lett volna a szándéka, nem hagyta volna nála a sokat érő zsebórát.

– Eszerint maga tudja, hogy a dédapám zsebében volt az óra. Tehát mégiscsak megtalálták a csontjait…

– Nem találtuk meg – ismételtem. – Lehet, hogy Buchanan megtalálta, de mi még nem. Ha megölték és eltemették, akkor az órával a zsebében temethették el. Tehát nem rablógyilkosság történt.

– Akkor mi a fene oka lehetett? A maffia adhatott megbízást.

– Ezen törtem a fejemet, amikor magához jöttemˆ Nincs valami a családi legendáriumban, amiből következtetni tudnék valami fontosra?

– Sajnos, Ms. O'Hara, nem tudok ilyesmiről. Most persze azt kellene mondanom önnek, hogy kiadom a feladatot valamelyik beosztottamnak, hogy vesse rá magát az ügyre, és próbáljon meg mindent kideríteni a dédapám tevékenységéről, amit csak tud. Mondom, kiadhatnám, de nem teszem.

– És miért nem? – kérdeztem kíváncsian.

Sóhajtott, és megtörölgette a homlokát.

– Hogy miért nem? Őszinte legyek? Nos, kedves Ms. O'Hara, azért nem, mert a végén még kiderülne róla valami.

– És?

– Valami olyasmi, amit nem szívesen hallanék. Ami miatt szégyellhetném a képemet. Érti, mire gondolok? Nálunk a családban, amelynek sajnálatos módon már t nem olyan nagy a létszáma, a dédapám szent embernek számít. Márpedig nincs szörnyűbb a szentek bukásánál. Ha kiderülne valami róla… hát én nem is tudom. Van esélyem rá, hogy megkaphassam az óráját?

– A nyomozás lezárása után feltétlenül – bólintottam, addig viszont magamnál kell tartanom. Illetve…

Erre már nem is figyelt oda. Átnyúlt az asztal felett, és megfogta a kezemet.

– Ms. O'Hara, kedves seriffhelyettes, roppantul örülök, hogy megismerhettem önt, és bátorkodom a tudomására hozni, hogy ha lehetséges, és van rá mód, szeretném elmélyíteni az ismeretségünket. Ettől az aranyórától teljesen függetlenül. Az a kérdésem, hogy maga lát-e erre lehetőséget?

Istenem, hát mit mondtam volna erre? Zsiráf, te szemétláda, megérdemled, hogy bosszút álljak mindenért, az átvirrasztott éjszakákért, a napi fejfájásokért, és azért a néhány vödör könnyért, amelynek a nagyját azért sikerült lenyelnem. Nincs szörnyűbb látvány egy sírdogáló seriffhelyettesnél.

– Igen – feleltem. – Látok rá lehetőséget. Csak előbb megpróbálom kideríteni, hogy ki az ördög gyilkolászik a régi börtön helyén, és főleg miért.

– De azért időről időre felhívhatom, hogy megérdeklődjem, hogy áll az ügy?

– Természetesen – mondtam. Vigyen el a fene, Zsiráf!

Amikor kikísért az ajtón, ha nem vigyázok, még kezet is csókolt volna.

Már odalent jártam a földszinten, amikor megpróbáltam összegezni mindazt, ami az utóbbi egy óra leforgása alatt történt velem. Nos, az aranyóra ügyében nem léptem előre, a Howard család hagyományait illetően sem, azonban mégis elértem némi sikert: sikerült felkeltenem egy kellemes úriember figyelmét, akit szemmel láthatóan egyre kevésbé érdekelt Debby O'Hara seriffhelyettes, sokkal inkább Debby O'Hara kisasszony.

És ez sem volt rossz eredmény.

62.

Mr. Fairweather udvariasan mosolygott, bár fogalma sem lehetett róla, hogy mi vár rá. Ha lett volna, bizonyára mosoly helyett értetlenség virított volna a képén, de egyelőre nem sejtett semmit. A szobában, azaz Amos irodájában csak mi és néhány meghívott tartózkodott Ott volt természetesen Mr. Fairweather, de ott volt Kairól Dubovsky és Mr. Colton, a geológus- régész is. Csak amikor Mr. Colton mögött becsukódott az ajtó, aki elnézést kért a késésért, kezdett hozzá Amos a szövegéhez. Felállt, végighordozta rajtunk a tekintetét, aztán, mint akinek a mondandója, akár egy súlyos hátizsák, lehúzza a vállát, kissé meggörnyedve beszélni kezdett.

– Azért hívattam ide önöket, mert mondanivalóm van valamennyiük számára az építkezéssel kapcsolatban. Valamennyien tudják, hogy mi minden történt a régi börtön helyén az elmúlt néhány nap során. Egyszerűen elképesztő dolgok. Gyilkosságok,

merényletek… még kimondani is nehéz. Részemről még nem is érzékelem igazán a történtek súlyát. Az ember csak kimondja, hogy gyilkosság, de azt azért nem érzi, hogy mi az; ami mögötte van. Ám, ha valaki látta valamelyik halottat, nos, az természetesen másként ítéli meg a helyzetet Hogy rövidre fogjam a szót: úgy döntöttünk, mi itt néhányan – mutatott Barbarára és rám – , valamint magám is, az ingatlan forgalmazói, bizonyos intézkedéseket foganatosítunk a jövőre nézve. Úgyhogy most ezekről lesz szó. Nos, kérem, térjünk is a tárgyra. Azt önök is sejtik, hogy ami eddig történt, az nem mehet így tovább. És nem is megy. Az első intézkedésünk tehát, hogy Senhor de Carvalho nem dolgozik többé velünk.

– Ez pontosan mit jelentsen? – húzta össze a szemöldökét Mr. Fairweather.

Amos megvonta a vállát.

– Ki van rúgva. Már vissza is repült Európába.

– Megtudhatnánk, hogy pontosan miért?

Amos mély levegőt vett.

– Azért, mert egy munkahelyen rendnek kell lennie. Senhor de Carvalho pedig képtelen volt rendet tartani, ha tudják, mire gondolok. Ne mondják nekem, hogy ott, ahol embereket ölnek, valami angyal repked a munkaterületen, akiről a munkások azt tartják, hogy a halál angyala, ami szemenszedett marhaság, de ahhoz mégis elég, hogy lassan ne kapjunk szakembert, aki hajlandó lenne nekünk dolgozni, nos, hogy ott rend van.

– De hát őt magát is bezárták egy ládába!

– Ez is csak az alkalmatlanságát bizonyítja. Egy erőskezű vezető nem hagyja magát ládába zárni. Azonkívül Senhor de Carvalho a rendőrséggel sem képes szót érteni.

– Valóban nem valami barátságos a modora – mondta Mr. Fairweather – , de azért…

– A döntést meghoztuk – szakította félbe Amos. – A Senhor ki van rúgva.

– Értem. És ki lesz helyette?

– A vezetőség úgy döntött, hogy Mr. Fairweather veszi át a helyét mint teljes jogú megbízottunk. Ő lesz a fő főnök.

– De hát én nem értek… úgy értem, szakmailag…

– Fő a rend – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Amos. – Ha rend van, akkor minden van. Tehát elvállalja?

Mr. Fairweather megvonta a vállát.

– Megtiszteltetés számomra.

– Akkor minden rendben – bólintott Amos, és a bajuszos Mr. Coltont vette szemügyre. – És ön, Mr. Colton?

Mr. Colton meghökkenve nézett rá.

– Nem tudom, mit kellene mondanom.

– Azt szeretném megtudni, hogy önökkel minden rendben van-e.

Mr. Colton felrántotta a vállát.

– Ha arra kíváncsi, hogy életben vagyunk- e, Daniel meg én, akkor azt kell felelnem rá, hogy egyelőre még igen.

– Hát ez már bizonyos optimizmusra ad okot- bólintott Amos. – Van valami, amiről esetleg értesülnöm kellene, Mr. Colton?

– Amit tudtunk, már elmondtuk magának- sóhajtotta Mr. Colton. – Az az igazság, hogy Danielnek és nekem már rég elment a kedvünk az egésztől.

– Ezt nem is csodálom. De azért nem forgatnak a fejükben semmi ostobaságot, igaz?

– Ha ez a kérdése arra irányul, hogy nem akarunk- e meglógni innen, akkor csak annyit mondhatok, hogy sajnos nem, pedig igencsak kedvünk lenne hozzá. Én is elég szarul érzem magam, de ez még mind semmi Danielhez képest, aki nem tud rendesen meditálni, valamint egyre nehezebb betartania a fogadalmát, hiszen sorra jönnek a zsaruk, kérdezgetnek bennünket, és nem akarják elhinni, hogy nem azért nem beszél, merte! akar hallgatni bármit is a hatóság elől, hanem mert… De hiszen úgyis tudják.

– Hm. És ki akar tőle megtudni bármit is?

– Többen is – mondta Mr. Colton. – Először is a zsaru, az a bizonyos Clifford, aki egyfolytában ott ólálkodik a környéken, és olyan szemekkel méreget minket, mintha biztos lenne benne, hogy potenciális gyilkos rejtőzik bennünk. Aztán ott van a seriff, Mr. Mitchell vagy hogy hívják, aki nem kérdez semmit, csak a derekát nyomkodja, és a reumájára panaszkodik, ám csak a vak nem látja a szemén, hogy gyanúsak vagyunk neki. Majd itt van még Ms. O'Hara is…

– Én? – hökkentem meg.

– Ön, Ms. O'Hara – erősítette meg Mr. Colton. – Maga is úgy néz ránk, mint született gonosztevőkre. Mr. Fairweathert nem is említem. Ezek után szeretném megkérdezni öntől, hogy mi a fenéért éreznénk úgy magunkat, mintha a Seychelle-szigeteken nyaralnánk, vagy Londonban ennénk az almás pitét? Mindenesetre, akárhogyan is vesszük a dolgokat, nem vagyunk irigylésre méltó helyzetben. Ráadásul a lelőhelyünkkel is nehezen boldogulunk. Légkalapácsot kellene szereznünk valahonnan, de eddig még nem sikerült hozzájutnunk. Senhor de Carvalho megígérte ugyan, hogy leakaszt nekünk valahonnan egyet, ám most, ahogy hallottam, neki már csak bottal üthetjük a nyomát. Hát ez van, Mr. McDaniel. De azért megvagyunk valahogy.

– Szerzek maguknak légkalapácsot – ígérte Amos.

Mr. Coltont azonban valahogy nemigen lelkesítette a légkalapács ígérete.

– Inkább azt ígérje meg nekünk valaki, hogy élve megússzuk ezt a kalandot. Az intézetünket hiába is hívtuk, és kértük, hogy segítsenek rajtunk, azt mondták, hogy mindenben a helyi hatóságok utasításait kell követnünk. Hát most ez van. Különben meg csodálom, hogy hagyták ezt a De Carvalhót lelépni. Én a maguk helyében nem engedtem volna ki a markomból.

– Ez a hatóság dolga – vonta meg a vállát Amos. – Majd ők intézkednek. Maguknak ismételten azt tanácsolom, Mr. Colton, hogy csak keressék tovább azt az aranybányát, vagy mi az ördögöt keresnek, és ne hagyják megfélemlíteni magukat! Legyenek óvatosak, ám azért ne rémüljenek meg…

– Ha csákánnyal bevert fejű hullát találnánk lengedezni kötélen az ágyunk felett? – kérdezte Colton. – Jó, majd igyekszünk elbeszélgetni vele. Elmehetek?

Amos savanyú képpel bólintott, hogy igen.

Mr. Colton elment.

63.

– És ön? – fordult Amos a mindeddig szótlanul álldogáló Karol Dubovskyhoz. – Önök hogy vannak, Mr. Dubovsky?

– Hasonlóan – mondta a vékony, kissé álmodozó tekintetű tudós. – Nagyjából ugyanúgy, mint Mr. Colton.

– Legalább maguk közül senki nem fogadott némaságot – sóhajtotta A mos.

– Azt nem, bár ettől még semmivel sem könnyebb a helyzetünk. Ugyanazt mondhatnám el magunkról, mint amit Mr. Coltontól hallottunk. Csak mi eggyel többen vagyunk. Ettől függetlenül mi is haza szerettünk volna menni.

– Szerettek *volna?* - hökkent meg Amos. – Ezzel azt akarja mondani, hogy most már nem szeretnének?

– Úgy valahogy.

Láttam Amoson, hogy nem tudja hova tenni a dolgot

– Mitől változott meg a véleményük?

– A lábnyomtól – felelte Mr. Dubovsky. – És a fél lábnyomtól.

– Az meg… micsoda?

Láttam, hogy Amos egyre értetlenebbül bámul rá.

– Az a helyzet, Mr. McDaniel, hogy egészen tegnap estig nekünk is szakasztott ugyanaz volt a véleményünk, mint az aranyásóké, de aztán… Talán ott kezdeném, hogy volt egy lábnyomunk, egy kőbe süllyedt lábnyom, ami kilencven százalékig lábnyom.

– És a maradék tíz?

– Az a bizonytalansági tényező. Mert azért ennyi a bizonytalanság benne, hogy a lábnyom mégsem lábnyom.

– Mégsem lábnyom?

– Mégsem. Ha az a lábnyom valóban annak a lábnyoma, aminek sejtjük, akkor az tudományos szempontból megér egy-két gyilkosságot, esetleg még többet is. Ms. Heywood szerint legalábbis. Ő ugyanis a lábnyomszakértönk.

– Főleg, ha nem magukat gyilkolják meg, mi? Más egyéb? Hogy van Ms. Glória?

– Az az igazság, hogy Senhor de Carvalho és Glória között korábban szövődött egy kis románc, és Glória most odavan, hogy nem találja sehol a fickót. Különben már attól kezdve gyanús volt nekem ez a portugál, hogy felbukkant a közelünkben. Feltűnően érdeklődött a tevékenységünk iránt, ami nem jellemző egy építészre. Mi a fenéért érdeklik egy építészt a feltételezett őslények lábnyomai, nem igaz?

– Folytassa csak – hajolt előre Amos.

– Szóval, gyanús volt, hogy ott sertepertél folyton a közelünkben. Nekem úgy tűnt, mintha akarna tőlünk valamit. Először azt hittem, hogy csupán Glória miatt mászkál körülöttünk, és ez talán részben így is volt, de aztán arra gondoltam, hogy talán más oka is lehet. És ez az ok ugyancsak Glória.

– Ha kissé bővebben kifejtené…

– Hát persze. Mr. de Carvalho megrendezett egy jelenetet, hogy Glória „mentse meg" az életét. És Glória ezt meg is tette. Ezzel aztán immár, Jogosan" járt a nyomunkban. Arra gondoltunk, hogy a hála vezeti a lépteit, pedig csak csőbe akart húzni bennünket. Ami a ládát illeti, kis erőfeszítéssel magától is kiszabadulhatott volna belőle, ha egyáltalán bezárták volna. A Senhor pontosan tudta, hogy Glória mikor megy reggelente mosakodni egy rögtönzött kis fürdőfülkébe, és amikor hallotta, hogy elmegy a láda mellett, kiáltozni kezdett. A többit már tudják. A Senhor csak megjátszotta a bezárt bazári majmot, hogy a közelünkbe férkőzhessen.

– Jó, de miért?

Mr. Dubovsky megvonta a vállát.

– Egyfolytában ezen törőm a fejem – felelte. – Annyit kijelenthetek, hogy kár volt elereszteni a fickót Én mondom maguknak, nem véletlenül bukkant fel itt a maguk ingatlanja környékén.

– Gyanakszik valamire, Karol?

Mr. Dubovsky tovább vonogatta a vállát.

– Ugyan mire gyanakodnék? Az a helyzet ugyanis…

Hirtelen csengeni kezdett a zsebében a telefonja. Dubovsky anélkül hallgattatta el, hogy megnézte volna, ki keresi. Nekikezdett, hogy hozzátegyen még valamit az eddig elmondottakhoz, de a telefonja csak nem hagyta békén. Ismét el akarta hallgattatni, de Amos nem engedte.

– Vegye csak fel nyugodtan. Addig majd mi…

Nem hallottam pontosan, mit mondott, Mr. Dubovskyt figyeltem. Az őslénykutató belevakkantott a telefonba, majd láttam, hogy nyel egy nagyot, kikerekedik a szeme, mintha valami hihetetlent hallott volna.

– Ez… biztos? – kérdezte a másik oldaltól. – És hogyan? Pamela?

Mit mondott?

Mintha megéreztük volna, hogy valami fontos történik a közelünkben, elhallgattunk, és kissé udvariatlanul Mr. Dubovskyt figyeltük.

– De hát hogy jutott eszébe? Csak úgy felhívta?

Amikor letette a telefont, sötét volt a képe, mint egy téli éjszaka.

– Történt valami, Mr. Dubovsky? – kérdezte nyugtalanul Amos.

– Azt hiszem, igen – felelte Mr. Dubovsky.

– Elmondhatja nekünk, vagy…

– Persze hogy elmondhatom! – csattant fel idegesen. – El is mondom. Szóval, az a helyzet, hogy Pamela felhívta az egyik ismerősét, aki jóban van valakivel, aki jóban van… Az a lényeg, hogy Pamela végül is megtudott valami érdekeset ezzel a börtönnel kapcsolatban.

– Igazán? És mit?

– Azt, gondolom, tudják, hogy ennek a börtönnek akkoriban nagyon rossz híre volt. Állítólag sokan eltűntek a rabok közül. A hatóságok csak ímmel-ámmal foglalkoztak az üggyel, és azt állították, hogy azok, akiket a hozzátartozóik eltűntnek hisznek, bizonyíthatóan elhagyták a börtönt, néhányuk pedig egyszerűen elhalálozott. Senki nem erőltette meg magát, hogy a mendemondák után járjon.

– Ezt mind tudjuk, Mr. Dubovsky.

– De van, amit aligha tudnak. Pamela feltett ennek az ismerősének egy kérdést, amelyre nemrég kapta meg a választ.

– Na és mi volt a kérdés, Mr. Dubovsky?

– Az, hogy volt-e portugál a rabok között. Olyan, aki a börtönben eltűnt volna, vagy akiről azt állították, hogy szabadon engedték.

– És volt?

– Volt, Mr. McDaniel.

– Tudják a nevét?

Mr. Dubovsky bólintott.

– Tudják. Tudjuk. Fernando de Carvalho. Egy bankrabló.

64.

Ha korábban arra gondoltam, hogy az otthonom a béke szigete, csend és nyugalom fogad majd, ha hazatérek – Marisa szerető gondoskodása és duruzsoló, anyáskodó hangja – , hát alaposan tévedtem. Már messziről szörnyű szagot éreztem kiáradni az ajtó alatt, mintha egy kutyát sütöttek volna odabent, nyúzatlanul, nyárson. Végigfutott rajtam a vakrémület. Az ajtóhoz ugrottam, és sarkig tártam. Az első, akit megpillantottam, Marisa volt, az előszoba közepén állt, és egy kendővel a levegőt csapkodta.

Első gondolatom az volt, hogy kirángatom a szabadba, és már nyúltam is érte, de ekkor Marisa felém csapott a konyharuhával.

– Be ne jöjjön, Ms. Debby! – kiáltotta, és megfordult, hogy a konyhából éppen kitántorgó professzor felé légy intsen vele. – Eloltotta a tüzet, professzor?- köhögte, miközben csak úgy rázkódott a válla.

Abban a pillanatban úgy beleállt a fájás a fejembe, mint menekülő tolvaj hátába a kés.

– Jézusom! – nyögtem. – Mi történik itt?

A füst eközben egyre áthatolhatatlanabbá vált. Nemrég láttam egy repülőgépszerencsétlenséget a televízióban; egy gép zuhant le valahol az isten háta mögött, s mivel gyúlékony anyagot szállított, úgy füstöltek a roncsai, mint Boston összes gyára egy időben, még az ipari forradalom idején. Azt pedig, hogy Marisa úgy vihogott, mint egy kamaszlány, ha szerelmet vallanak neki, annak tudtam be, hogy füstmérgezést kapott.

Nem volt mese, cselekednem kellett. Elkaptam Marisát, bármennyire is ellenkezett, kipenderítettem az előszobából a szabadba, és már fordultam volna vissza, hogy a professzort is kimentsem az égő házból, de Marisa megmarkolta a dzsekim szélét, és nem engedett Közben abbahagyta a köhögéssel kevert vihogást, és nagyokat rántott rajtam.

– Hagyjon, Debby! Istenem, hagyjon, Ms. Debby! Nincs itt semmi baj!

– Hol a professzor? – nyögtem.

Végre sikerült megszabadulnia tőlem. Ám ahelyett, hogy megpróbált volna a professzor segítségére sietni, a falhoz dőlt, és csak úgy rázta a nevetés.

Ereztem, hogy valami nincs rendben – miért is lett volna, figyelembe véve a füstölgő házamat – , ezért nem is merészkedtem beljebb. Közben csak úgy zakatolt a szívem a professzor miatt.

– Hol van… Mr. McKinley? – lihegtem. Nemigen akartam arra gondolni, hogy McKinley professzor azóta már égő szárnyakkal vitorlázik a túlvilág felé.

– Hogy hol van? – kérdezte Marisa vigyorogva. – Odabent, a másikkal együtt.

– Másikkal? – hökkentem meg. – Ki az a *másik!*

– Elfelejtettem a nevét – vihogta Marisa.

– Mit keres egy idegen a házamban, akinek még a nevét sem tudja? – dühödtem meg.

– Magát keresi – mondta. – Tetszik nekem a fickó, bár azért a professzor…

Lassan oszlani kezdett a füst, és felbukkant az előszobában Mr. McKinley. Kissé megtántorodtam, amikor végignéztem rajta, és

egyszerűen nem hittem a szememnek. A mindig elegáns professzor úgy nézett ki, hogy hirtelenjében nem is találtam rá megfelelő hasonlatot. Ha mégis kerestem volna, akkor azt kellett volna mondanom, hogy ilyen lehetett az a máglyahalálra ítélt szerencsétlen a középkorban, aki alatt már meggyújtották a tüzet, aztán jött a királytól a kegyelmet elrendelő határozat – egy lovas futár hozta, mert ki is hozhatta volna? – , mire a tűz körül tébláboló poroszlók a nézőközönség hangos pfujolására leöntötték néhány vödör vízzel, és levonszolták a máglyáról.

Kitörölgettem a könnyeket a füst marta szememből, és megpróbáltam mosolyogni.

– Jól van, professzor?

– Fogjuk rá – felelte McKinley.

– Megtudhatnám, hogy mi történik itt?

A professzor megvakargatta a feje búbját.

– Főzünk – mondta tétován. – Illetve sütünk.

– Most akkor melyiket? – kérdeztem.

– Mindkettőt. Ő süt, én főzök.

– Ki az az ő?

A professzor az arcához kapott, oda, ahol egy tízcentes nagyságú koromfolt feketéllett, és ügyes mozdulatokkal szétkente a képén. Ettől aztán Zorróra kezdett hasonlítani, a korbácsos emberre.

– Valaki… izé… – mondta.

– Mi az, hogy *izé?*

– Hát, megmondta a nevét, csak az még a whisky előtt volt.

– Milyen whiskyről beszél?

– Ő találta meg.

– De ki az az ő? – kérdeztem ismét, miközben igyekeztem fegyelmezni a hangomat. Ha nem teszem, bizonyára ordítani kezdtem volna.

– Alighanem én vagyok – dadogta ekkor annak a fekete árnyéknak a hangja, aki hirtelen bukkant fel a professzor mögött. Ennek a valakinek is kormos volt a képe, és mintha még a haja is megégett volna egy kicsit A hangja ismerős volt, az arcából viszont nem sokat láttam. És a ruhája, te szentséges ég! Ha azt mondom, hogy hiányoztak belőle darabok, nem sokat mondok. Valaha elegáns csokornyakkendője úton volt a zakója felső zsebe felé, de félúton megtorpant valamiért.

– Maga meg… ki a fene? – förmedtem rá. Nagy rá- förmedésemben nem feledkeztem meg róla, hogy előhúzzam a stukkeremet, és rájuk fogjam. – Azt hiszem, itt valami magyarázatra szorul. Kezdjük is mindjárt az elején. Megismétlem a kérdésemet: ki a fene maga? Jól gondolja meg, mert már viszket az ujjam a ravaszon!

Tényleg viszketett, de azért eszem ágában sem lett volna meghúzni.

– Hát nem ismer meg, Ms. Debby? – kérdezte a szörnyen kinéző férfi. – Nem is olyan régen említettem, hogy esetleg beülünk valahova…

Hirtelen rám tört a vakrémület. Csak nem…?

A férfi mosolygott, leakasztotta a válláról megsebzett madárként verdeső csokornyakkendőjét, és nemes egyszerűséggel zsebre vágta.

– Norton Howard bíró vagyok, Ms. O'Hara – folytatta a férfi. – Norton Howard, emlékszik?

– Jézusom! – döbbentem meg. – Hogy kerül maga ide?

– Beszélni szerettem volna magával – mondta. – De maga nem volt itthon.

– Ezért mérgében felgyújtotta a lakásomat?

– Istenem, dehogy! – tiltakozott. – Nem voltak rossz szándékaim. Még virágot is hoztam, csak éppen… sajnos… – Kipukkadt belőle valami, ami nevetésféle lehetett. Marisa is kuncogott valahol a hátam mögött, McKinley viszont szemben velem, a bíró mellett, a falnak dőlve éppen elaludni készült.

– Szóval… hoztam virágot – motyogta a bíró. – Csak éppen a professzor alighanem belefőzte a levesbe.

Villámsebesen összeszámoltam, hány évet kapnék a mentő körülményeket is figyelembe véve, ha mégis lelőném őket, de aztán úgy döntöttem, túl sokat ahhoz, hogy megtegyem. Helyette nagyot kiáltottam:

– Marisa!

– Itt vagyok, Ms. Debby.

– Mi történt itt, Marisa?

– A professzor nagyon el volt keseredve. – McKinley alighanem meghallotta, mert megpróbált helyeselni, ám néhány rosszul sikerült kísérlet után felhagyott vele.

– És miért?

– Mert kiderült, hogy azon az izén nem annak a nőnek a neve volt.

– Milyen nőről beszélsz, Marisa?

– Hát… már elfelejtettem. Azt mondta, hogy azért ment oda, az izé… városba, mert valaki felhívta, hogy a nagybácsikája vagy ötven évvel ezelőtt hozott néhány olyan izét, amit papír helyett használtak… aztán elégették…

– Kiégették – mondtam. – Agyagtábláról van szó?

– *Sí* – bólintott Marisa. – Valaki azt mondta, hogy egy királynőnek a neve van rajta, ami a professzor szerint nagyon érdekes lett volna, mert azt bizonyította volna, hogy az a királynő nem itt volt, hanem ott… És nem is háborúzott, hanem valami karavánnal utazott valahova… Ez annyira megrázta a professzort, hogy rosszkedve lett, és amikor hazajött… Szóval, gondoltam, kicsit lazítok rajta, és megkínáltam egy pohárka whiskyvel, amit a konyhai polcon találtunk.

– Volt képük beleinni a whiskymbe?

– Gondoltam, nem fog haragudni érte.

– Ebben tévedtél – mondtam. – Tovább!

– De a professzor nagyon csalódott volt…

– Ezt már mondtad.

– Aztán berúgott.

– Te hagytad?

– Olyan aranyos volt… Megszakadt volna a szívem, ha el kellett volna vennem tőle az üveget. Úgyhogy inkább magam is megkóstoltam. Akkor a professzor azt mondta, hogy enne is valamit. Azt mondta, hogy valahol Ázsia közepén tanulta egy sátorban, ahol valamit főztek neki, és ő nagyon finomnak találta, és megtanít engem, hogyan kell csinálni.

– Jézusom! – nyögtem.

– Ezután a professzor nekiállt csinálni azt az izét Mondtam, hogy segítek neki, de nem akarta. Azt mondta, nem is sejtem, milyen meglepetés lesz, amikor megkínálja majd magát vele, Ms. Debby. Hogy maga odalesz a meglepetéstől.

– Hát ez bejött – ismertem el.

– Az a helyzet, Ms. Debby – folytatta Marisa sóhajtva – , hogy valamiért nem sikerült neki, amit eltervezett

Húst találtunk, zöldséget is, majd kiküldött engem a konyhából… És akkor csengettek. Bejött a házba Mr. Howard, és azt mondta, hogy ö olyasmit ugyan nem tud csinálni, mint amit a professzor, viszont van egy kiváló, ősi maja receptje, amit kipróbálhatnánk. Ekkor már ö is nekiállt, hogy segítsen a professzornak.

– Hogy engedhetted be egyáltalán?

– Azt mondta, hogy bíró, és házkutatási parancsot is hoz, ha kell. Aztán a professzor és a bíró főzni kezdtek, és közben összebarátkoztak. És megitták a whiskyt úgy az üveg feléig. Aztán a konyhában felrobbant valami. Zsír vagy olaj, vagy micsoda. Bocsásson meg, Ms. Debby, én vagyok a hibás, mert nem lett volna szabad…

Eltettem a stukkeremet, és a megszeppent Marisára néztem. Immár egyáltalán nem vihogott, és a képe is rémült volt, mintha egeret talált volna a cipőjében.

– Figyelj ide, Marisa – mondtam. – Mit tanácsolsz nekem? Menjek be a konyhába, és nézzem meg, mi történt ott, vagy menjek fel a szobámba, várjak mondjuk egy órát, aztán jöjjek le az emeletről, és akkor nézzem meg, hogy mi van a konyhában? Most mindjárt, vagy majd akkor? Melyiket tanácsolod nekem?

Marisa nyelt egy nagyot.

– Azt nem tanácsolnám, hogy most bemenjen, nekem a másik lehetőség jobban tetszik. Nem inna egy kis whiskyt?

Töltöttem magamnak egy pohárkával. Kikerültem a még mindig a

falnál szundikáló professzort, a konyhaajtóban némán dülöngélő Mr. Howardot, és felmentem a szobámba. Forrt bennem a méreg, olyannyira, hogy dühömben belerúgtam abba, amit először pillantottam meg. Az pedig egy jókora fémváza volt, amelyet egy alkalommal még Zsiráf vett nekem, alighanem Vegas-ban. Felemeltem, megsimogattam, majd amikor eszembe villant, milyen szép napokat töltöttünk ott Zsiráffal, hirtelen elhatározással kihajítottam az utcára.

Még szerencse, hogy nyitva volt az ablak.

65.

Amikor háromnegyed óra múlva megfürödve, megnyugodva és kíváncsian lementem a földszintre, már jelentősen megváltozott kép fogadott. Marisa éppen a parkettát törölgette egy fel mosóval. A levegőben füst helyett kellemes kávéillat lebegett.

McKinley professzor és Mr. Norton Howard bíró a sezlonon ült, és olyan képpel néztek rám, hogy megesett rajtuk a szívem. Persze vigyáztam, hogy ez ne látsszék meg rajtam. Kemény és barátságtalan voltam, mintegy akarata ellenére nyugdíjazott tanítónő.

– Jó estét, uraim – köszöntöttem őket. Lehetett valami fenyegető a hangomban, mert mire kettőt pislantottam, jóval kisebbnek láttam őket, mint a két pislantás előtt. Megpróbáltak felállni a tiszteletemre, de csak McKinley professzornak sikerült. Mr. Norton Howard is tett ugyan néhány bátortalan kísérletet, aztán ülve maradt.

– Elnézést, hogy csak ilyen későn tértem haza – kezdtem sok dolgom volt az irodában, még egyszer elnézést, amiért megvárakoztattam magukat. Remélem, a távollétemben Marisa gondoskodott a szórakoztatásukról. Hallom, hogy meglepetésvacsorát főztek nekem, sőt italt is hoztak hozzá. És még azt mondják, hogy mi, emberek olyannyira elidegenedtünk egymástól, hogy már kellemes meglepetéseket sem vagyunk képesek szerezni egymásnak. No, akkor lássuk a vacsorát! Hogy is hívják, amit főztek nekem, Mr. Howard?

Mr. Howard ekkor nagy nehezen mégis felállt. Láttam rajta, hogy abban a kellemetlen állapotban van, amikor a józanság már kezdi visszanyerni elveszített pozícióit, és a lelkifurdalással karöltve átveszi az uralmat az emberi lélek és a test felett.

Olyan elkeseredett képpel nézett rám, hogy kezdtem megsajnálni.

– Kérem, Ms. O'Hara – nyögte fátyolos hangon. – Megbocsáthatatlan, amit tettem, ehhez kétség sem férhet. Nem is tudom, hogy történhetett; ha létezik az ördög, akkor biztosan ö bújt belém. Mi csak… Szóval, azt szerettük volna, hogy meglepetést szerezzünk önnek, ám aztán valahogy félrecsúsztak az események.

– Félre…csúsztak – erősítette meg kissé kásás hangon a professzor.

– Ezért természetesen hajlandó vagyok… Szeretném mindenképpen valahogy helyrehozni, bár tudom, hogy nem lehetséges… és mégis, az én pozíciómban… Én, aki azért jöttem, hogy ígéretemhez híven egy kicsit elbeszélgessek magával, mert érdekel a maga munkája, az ingatlanpiac és a lótenyésztés…

– Lótenyésztés? – hökkentem meg. – Honnan veszi…

– Bocsánat, lehet, hogy összetévesztem valakivel, illetve valakit önnel… Úgy értem, hogy a tevékenységét az izével…

Megkövültén bámultam rá. Mi az ördögöt hablatyol nekem itt ez az ember?

– Szóval – hallottam mint egy vékony falon át a hangját – , a ló az különösen nagy törődést igényel, és harap… és rúg…

Ekkor furcsa és egyben félelmetes jelenségnek lettem tanúja. Nem mondom, hogy nem riadtam meg tőle, bár tudtam, hogy ha valakitől félnem kellene, akkor ez nem ő. Egyáltalán nem.

Az egyik pillanatban Mr. Howard még valami lovakkal kapcsolatos dologról hebegett, a következőben hirtelen elúszott az egész szoba, mintha kiöntött volna egy közeli folyó, s a ránk törő hullámok a hátukra kapták volna az egész szobaberendezést, és természetesen azokat is, akik beléjük kapaszkodtak. A levegő is úgy hullámzott, mintha hirtelen folyékonnyá változott volna.

Hullámzott, hullámzott, majd ahogy szokott, felbukkant előttem Almaim Asszonya, ősnagyim, akit az őrangyalomnak is mondhatnék. Mivel az utóbbi hónapokban nem látogatott meg, sót jelét sem adta a létezésének, kissé meglepett a hirtelen felbukkanása. És ahogy rám nézett, te jóságos isten!

Almaim Asszonya most is abban a furcsa öltözékben jelent meg, amelyikben általában lenni szokott. Már korábban is elgondolkodtam ezen, és arra a megállapításra jutottam, hogy többnyire akkor ölti magára, ha komolyan figyelmeztetni akar valamire. Talán úgy gondolja, hogy így nagyobb hatással lehet rám, mert azt azért mondanom sem kell, hogy nem az a típus vagyok, aki azonnal összeomlik az engedelmességtől, ha túlvilági ősmamája megpróbálja befolyásolni. Annak ellenére sem, hogy eddigi életem során már számtalanszor beavatkozott a sorsomba, és nemegyszer talán meg is mentett a haláltól.

Szóval, nagyi ott hullámzott előttem, és olyan fenyegető kifejezés ült az arcán, hogy nagyot csuklottam tőle. Meg akartam szólalni, hogy üdvözöljem, és megkérdezzem, hogy ezúttal mi a problémája velem, ám képtelen voltam kinyitni a számat.

Ő azonban kinyitotta az övét. Mivel soha nem hallottam még a hangját, meg kellett tanulnom a szájmozgásáról olvasni, csak éppen többnyire ez sem akart maradéktalanul sikerülni. Mint ahogy ezúttal sem. Ott lebegett előttem életnagyságban, a levegőben, és olyan

aggódó képpel bámult rám, hogy éreztem: felkúszik a torkomban az idegesség.

– Mi a probléma, nagyi? – erőlködtem egyelőre hangtalanul.

Mozgott a szája, integetett, gesztikulált, és még toppantott is a lábával.

– Valami baj van? – kérdeztem tátogva.

Megcsóválta a fejét, felemelte a kezét, és előbb magára, aztán rám mutatott. Amikor magára mutatott, megcsóválta a fejét, amikor pedig rám, bólintott. Ezt úgy értelmeztem, hogy valami rólam szól, és nem róla. De vajon mi lehet az?

– Mire akarsz figyelmeztetni, nagyi? – suttogtam. – Történt valami, ami…?

Szapora bólogatásba fogott, majd felrajzolt valamit a levegőbe. Kissé elfáradhattam közben, mert éreztem, hogy lassan lecsukódik a szemem. Vissza kellene mennem a szobámba, aludnom kellene.

Mintha áram ütését éreztem volna: bizseregni kezdett kezem-lábam, a fülem, és talán még a fejem búbja is. Gyorsan kinyitottam a szemem. Nagyi ekkor már roppant dühös lehetett, mert csak úgy ömlöttek a hallhatatlan szavak a szájából. És tovább mutatta azt a furcsa valamit, amiről sejtettem, hogy fontos lehet számomra, de fogalmam sem volt róla, hogy micsoda. Ő pedig, mint a szobrász, aki felskicceli jövendő szobra tervét, továbbra is a levegőbe rajzolgatott.

Nem panaszkodhatom, hogy nem eléggé élénk a fantáziám, ám ezúttal az álmosság és a fáradtság mintha tompává tették volna az agyamat. Mi az ördögöt mutogathat, és miért? Inkább lecsukom a szemem…

Ismét éreztem a kellemetlen bizsergést. Amikor felpattant a szemem, olyan dühöt láttam az arcán, hogy még így, a valóság és egy másik dimenzió határán is megrémültem tőle.

Ő pedig szorgalmasan mutogatott. Időnként rám nézett, és immár szorongást láttam a tekintetében. Mintha attól tartott volna, hogy az ostobaságom miatt elkésik valamivel. És csak rajzolta, rajzolta ugyanazt a figurát; előbb kicsit kisebbet, majd egyre nagyobbat. A végén már akkora volt, hogy majd a mennyezetig ért. Hirtelen rádöbbentem, hogy mit rajzol. Egy nőt. Egy feltehetően meztelen nőt. Úgy, ahogy a pubokban a férfiak mutogatják, hogy milyen volt az a hölgy, akivel tegnap estétől ma reggelig kellemesen töltötték az időt. A levegőbe rajzolt ábra kétségkívül egy kissé molettnak mondható hölgy sziluettje volt.

– Ez… egy nő akarna lenni? – kérdeztem repedezett hangon.

Láttam, hogy emberfeletti erővel próbálja elmagyarázni, mi a csodát akar a tudomásomra hozni. Eltorzult különben gyönyörű arca, és valami lemondó keserűség jelent meg rajta. Mint aki leszámolt valamivel. Feltehetően velem.

– Sajnálom, nagyi, de…

Akkor ismét elkezdte a rajzolást. Ugyanazt firkálta bele a híg levegőbe, mint korábban. Egy női alakot, nem is vitás. Vagy mégsem?

Ismét csak kezdett leereszkedni a szemhéjam, amikor hirtelen megváltoztak a mozdulatai. Jobban mondva, inkább kiegészültek valamivel. Néhány újabb figurával. Bár továbbra is a női sziluettet rajzolgatta a semmi hátára, hirtelen felemelte a valamit, és úgy tett, mintha inna belőle. Még azt is láttam, ahogy ivás közben engem figyel.

– Egy nő, aki iszik? – kérdeztem félhangosan.

Úgy felragyogott a szeme, mint az éjszakai csillagok naplemente után. És bólogatott, mintha nagyon elégedett lenne velem.

– De hát mit akar ez jelenteni? – kérdeztem..

Ismét az a tehetetlen harag a szemében. Olyan gyorsan járt a szája, mint még soha, aztán újra felrajzolta a valamit a levegőbe, majd megemelte, mintha inna belőle. De miből is?

S akkor hirtelen villám hasított az éjszakába. Az a valami, amit a levegőbe rajzolgat, nemcsak női sziluett, hanem whiskysüveg is lehet. Egy nagy whiskysüveg.

– Whisky? – kérdeztem.

A megkönnyebbülés minden korábbi érzelmet lesöpört az arcáról. Hadonászni kezdett a karjával, s mintha a konyha felé mutatott volna. Felrajzolt egy palackot a levegőbe, aztán úgy tett, mintha beletenne valamit.

Valami pattant a szemem előtt, s felbukkant Marisa rémült arca.

– Ms. Debby… én annyira, de annyira…

Úgy belemarkoltam a karjába, hogy fájdalmasan fel- sikoltott.

– A mentőt… Marisa! Hívjon mentőt! Vagy inkább Robinson doktort.

Marisa motyogott valamit, én pedig a jól végzett munka tudatában végre lecsukhattam a szemem. Egyszer még mintha megjelent volna előttem Álmaim Asszonya, és elégedetten legeltette volna rajtam sötét szemét, ám aztán belesüllyedtem a sötétség mocsarába. Úgy éreztem, hogy megemelkedik a gyomrom, és már nem emlékeztem semmire.

66.

Amikor kinyitottam a szemem, Robinson doktor kutató szemével találkozott a tekintetem.

– Na végre – mondta a doktor, és a biztonság kedvéért még meg is legyintette a képem. – Azt hiszem, felébredt.

Aztán Clifford zsaru hangját hallottam.

– Hogy van, seriffhelyettes?

Úgy éreztem, képtelen lennék megszólalni, ám hihetetlen módon már válaszoltam is neki.

– Megvagyok valahogy. Mi történt velem, Clifford? Csak nem újra az az új vírus…?

– Azt én is szeretném tudni – sóhajtotta Clifford zsaru. – Csak nem az öngyilkosok klubjának első összejövetelét rendezték meg itt?

Megpróbáltam felemelkedni, de előbb visszaestem, aztán Clifford kis segítségével felültem. Megkönnyebbülve nyugtáztam, hogy a saját házamban vagyok, a saját szobámban, csak éppen a doktor és Clifford zsaru nem tartoztak a berendezéshez.

– Mindegyik oké, doktor? – kérdezte elfordulva tőlem Clifford.

– Most ébredeznek. Kaptak valamit hányás ellen, ne idegeskedjék.

– Jól tette, hogy adott nekik, Stevens!

Nem tudtam, hogy ki az a Stevens, de hát volt még néhány dolog, amire nem emlékeztem a mai napból.

– Eltette az üveget?

– El, főnök.

– Maga szerint…

– Ez az új cucc. Még nincs is neve. Én már megismerem a szagáról. Ha nagyobb dózist kaptak volna…

– Jól van, elmehet.

Clifford fölém hajolt.

– Üdvözlöm az emberek világában. Már jobban van, seriffhelyettes?

– Azt hiszem…

– Szeretnék magával, valamint a jelen lévő hölggyel és urakkal elbeszélgetni egy kicsit, ha nem bánja.

Nem bántam.

***

Ahogy végigjártattam a tekintetem a jelenlévőkön, megkönnyebbülve nyugtáztam, hogy mindenki megvan, aki csak itt ült velem, ebben a szobában… mikor is?

McKinley professzor még mindig ázott kutyaként ücsörgött a sezlon végében, nadrágja szárának kis darabkájával a szemüvegét tisztogatta, Norton Howard bíró pedig megpróbálta visszavarázsolni csokornyakkendőjét a helyére, amikor ránéztem. Szégyenlősen rám mosolygott, majd visszacsúsztatta a nyakkendőt a zsebébe.

Ami Marisát illeti, felmosófát tartott a kezében, hol a parkettán húzta végig, hol a lépcső legelső fokán, ám mindezt félig lehunyt szemmel tette.

Egyedül Robinson doktor volt elviselhető állapotban. Neki is csupa-csupa folt volt a fehér köpenye, ám a doktor nagyjából mindig így nézett ki, azért ennek nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget. Nyeltem néhányat, miközben megpróbáltam valahogy rendet rakni a

fejemben.

– Mi történt itt, doktor? – böktem a doktor felé.

– Nem emlékszik semmire, Ms. O'Hara?

– Csak homályosan. Füstmérgezést kaptunk? Széndioxid- mérgezést vagy micsodát…

A doktor megcsóválta a fejét.

– Egyiket sem.

Megpróbáltam összerakni az emléktöredékeket, amit a doktor mondott, és azt, ahogy Álmaim Asszonya…

Hirtelen beugrott valami. Egyelőre még nem akartam hinni benne.

– Hol a whisky? – kérdeztem a doktortól.

– Clifford magával vitte – mondta a doktor.

– Attól volt…

– A laborjukban megvizsgálják – mondta. – Nincs még neve, és a tiltólistán sincs, de ez naponta változik. Lehet, hogy holnap már rajta lesz.

A professzor csak kókadozott, Mr. Howard viszont kezdett felélénkülni, és ismét a csokornyakkendőjével bíbelődött.

– Azt mondja, hogy megmérgezték őket, doktor? – igyekeztem tisztába jönni a helyzetünkkel.

– Méghozzá alaposan – biccentett a doktor. – Hacsak nem maguk rendeztek itt egy félrement drogpartit. Abban az üveg whiskyben volt az anyag, amit állítólag a konyhában, a polcon találtak. Valami új cucc, még én sem tudtam róla. Frenetikus a hatása.

Ekkor Mr. Howard nagyot nyögött, és megunva a nyakkendőjével való vacakolást, az öklébe szorította, felállt, lépett kettőt a konyha felé, majd eltűnt a szemünk elől. Hallottam, hogy megnyikkan a szemétgyűjtő teteje, s amikor visszatért hozzánk, már nem volt a nyakkendő a kezében.

Lassan fény derült mindenre. Az az üveg whisky, amelyet szebb időkre tettem félre, valamilyen újfajta cuccot tartalmazott, ami tökéletesen kiütötte az iszogatókat, köztük engem is.

– De hát hogy az ördögbe került bele ez az izé? – nyögtem.

– Valaki beletette – vonta meg a vállát a doktor.- Ha nem ön, Ms. O'Hara, akkor valaki más.

– De mégis kicsoda?

– Azt magának kell tudnia, nem nekem.

67.

Először a professzor került az utamba, így hát öt vettem elő. Valamivel már konszolidáltabbnak tűnt, bár még nem volt ideje átöltözni. Egy viharvert pulóvert sikerült csupán felkapnia magára, s

most abban villogott, bár ez utóbbi csak nagy jóindulattal volt elmondható róla: a szerencsétlen ruhadarabon ugyanis jókora lyuk tátongott, méghozzá nem is az elején, hanem a hátulján. Hogy korábban mihez használhatta, el nem tudtam képzelni, egyvalami azonban biztos: ebben az öltözékében minden hajléktalanszálló szívesen látott vendége lehetett volna. Amikor lekóválygogtam az emeletről, a nappaliban találtam, a sezlonon, amint békésen a semmibe meredt. Talán babiloni agyagtáblákat látott maga előtt repkedni a levegőben.

– Hogy van, professzor? – kérdeztem lehuppanva mellé. Megcsóválta a fejét, és szemrehányón nézett rám.

– Hogy lehetnék, kedves Debby? Pocsékul.

– Nem akarok szemrehányást tenni magának – simogattam meg a karját. – Csak éppen…

– Teszek én magamnak maga helyett is – mondta. – Ez egyszerűen elképesztő. Én csak főzni szerettem volna magának valamit, de… ez lett belőle.

– Néha félremennek a dolgok – mondtam vigasztalón.

– Hát ez alaposan félrement – bólintott. – De hogy ennyire, az azért meglepő.

– Akkor mesélje csak el nekem, hogyan történt a dolog- biztattam.

– Nagyon egyszerűen – mondta. – Úgy mozogtam a maga konyhájában, mint elefánt a porcelánboltban. A lelkesedés néha hülyeségre sarkallja az embert.

– Ezt meg hogy érti?

– Hát úgy, hogy maga annyi minden jót tett már velem, itt lakhatom magánál, élvezhetem Marisa főztjét, és… Szóval arra gondoltam, hogy egyszer én is szerezhetek magának némi meglepetést.

Azt akartam mondani, hogy *hát ez sikerült,* de mégsem mondtam.

– Az a helyzet, hogy amikor nemrég mongolföldön jártunk barátommal, Leslie L. Lawrence-szel, egy jurtában megkínáltak bennünket egy bizonyos étellel, ami után őszintén szólva megnyalogattam a szám szélét Arra gondoltam, hogy megcsinálom én itt magának.

– Nagyon kedves gondolat – sóhajtottam.

– Marisa segíteni akart, de nem engedtem neki. Azt akartam, hogy az én meglepetésem legyen. Így aztán nem is terhel senki mást a felelősség, egyedül engem.

– Tovább?

– Összeszedtem a hozzávaló cuccot, amikor megérkezett a maga barátja…

– Nem a barátom – vágtam közbe.

– Szóval, megérkezett Mr. Howard egy csokor virággal. Azt hitte,

itthon találja magát. Néhány szót váltott Marisával, aztán azt mondta, hogy megvárja magát, mert fontos közlendői lennének. Sajnos nemet kellett volna mondanom, amikor később felajánlotta, hogy segít nekem. Már a konyhába sem kellett volna beengednem. De ő annyira erősködött… Ne értsen félre, Debby, nem akarok rákenni semmit. De azért kívül kellett volna tartanom valahogy. Azt állította ugyan, hogy ifjúkorában, nyári táborozások alkalmával több főzőversenyt is megnyert, nos, ha ez igaz, akkor az akkori tudását sikerült tökéletesen elfelejtenie. Csak téblábolt mellettem, és a sárgarépát is úgy pucolta meg, hogy kezdetben mindjárt levágott az ujjából egy darabot.

– Jézusom, ezt nem is vettem észre!

– Csak egy kicsit vágott le belőle. Ekkor én észrevettem a polcon a whiskysüveget. Gondoltam, hogy fertőtlenítem vele Mr. Howard ujját.

– Marisának kellett volna szólnia – dorgáltam.

– Éppen ezt nem akartam. Ha Marisa is részt vesz az étel elkészítésében, akkor az már nem ugyanaz lett volna, mint amire készültem. Egyedül akartam megcsinálni magának.

– Nagyon kedves gondolat, de…

– Szóval, beengedtem valakit a konyhába, aki annyit ért a főzéshez, mint kutya a nyávogáshoz, és a szerencsétlen még meg is sérült nagy igyekezetében. Akkor sajnos én javasoltam, hogy erre a nagy ijedtségre igyon egy kis whiskyt. Az üveg ott állt a polcon.

– Tudom – bólintottam.

– És ő… ivott, és megkínált engem is. És Marisát is, egy kicsit később. Nem akartam inni, mert lényegében antialkoholista vagyok, vagy majdnem az, de amikor tüzet fogott a nadrágom, és sikerült eloltanom, arra gondoltam, miért ne kaphatnék be egy nyeletet.

– Mitől fogott tüzet a nadrágja?

– Mr. Howard kabátjától.

– És Mr. Howard kabátja?

– Azt hiszem, a nadrágjától.

Társalgásunk lassan a bolondok párbeszédére kezdett emlékeztetni.

– És Mr. Howard nadrágja?

– Az ölébe esett a tepsi.

– Jól van, hagyjuk – legyintettem. – És ezután?

Megvonta a vállát.

– Nincs ezután. Nem emlékszem semmire. Talán csak arra, hogy el akartam énekelni Marisának a kedvenc dalomat, de hogy végül is elénekeltem-e, arról nincs tudomásom.

– Megkérdezheti Marisától – nyugtattam meg. – Őszinte legyek? Már nem vagyok rá kíváncsi. Megfogtam a kezét, és igyekeztem a szemébe nézni. Még kicsit zavaros volt, de azt azért már tudta, hogy mit beszél.

– Ki töltötte ki a whiskyt az üvegből?

Azt már sajnos…

– Mr. Howard?

– Őszintén szólva…

– Marisa?

– Nem tudom, Ms. O'Hara – sóhajtotta. – Egyszer csak a kezemben volt a pohár, én meg ittam belőle. Aztán jött a filmszakadás.

– Mondja, Bob, hozott maga nekem valaha is whiskyt?

A professzor szégyenkezve nézett rám.

– Ahogy emlékszem, még soha, de szolgáljon mentségemül, hogy úgy tudtam, ön nem iszik…

– Rendben van – bólintottam, és megveregettem a pulóvere ujját. – Menjen a fürdőszobába, és hozza rendbe magát. Csak még egy utolsó kérdés: volt valaha valamilyen köze, főleg az utóbbi időben, kábítószerhez?

– Dehogy volt! – kiáltotta. – Csak nem gondolja…

Felsegítettem a sezlonról, és a lépcsőfeljáró felé tuszkoltam.

– Menjen, hozza rendbe magát!

Nagyot nyögött, és feltántorgott az emeleti fürdőszobába.

Éppen idejében. Ahogy elérte a legfelső lépcsőfokot, mintha csak megszervezte volna valaki, kinyílott a lenti fürdőszoba ajtaja, és Mr. Howard lépett ki belőle.

Zsiráf fürdőköpenyében.

68.

Mr. Howard arca hamuszürke volt, mintha Pompejiből érkezett volna az első menekülőkkel.

Megállt előttem, kicsit még rogyadozó térddel, és elkeseredett képpel nézett rám.

– Maga nem tudja elképzelni, mit érzek – mondta.

– Maga meg azt, hogy én mit érzek – ugrott ki belőlem a méreg.

– Én még soha nem keveredtem ilyen pokoli szituációba.

– Igazán? – kérdeztem csúfondárosan.

– Igazán! – kiáltotta. – Nincs joga kételkedni a szavamban.

Erre aztán felment bennem a pumpa.

– Azok után, ami történt, még maga mondja, hogy nincs jogom valamihez?

Elégedetten nyugtáztam, hogy egyre kevésbé érzi jól magát Zsiráf fürdőköpenyében.

– Még ez az átkozott köpeny is mindegyre le akar csúszni rólam.

– Akkor csak fogja erősen! Ne tetézze még ezzel is a bűnlajstromát. Errefelé nem veszik jó néven, ha valaki mutogatja magát. Ne feledje, én itt a hatóság vagyok.

– Maga köteles nekem mint bírónak…

– Nem vagyok köteles. Sőt, megvádolhatom azzal, hogy erőszakosan hatolt be a házamba. Van engedélye rá?

Sóhajtott, a falnak támasztotta a homlokát, majd néhány másodpercnyi pihenés után felém fordult.

– Jól van, bocsánat. Újrakezdem, oké? Tehát: nagyon sajnálom, ami történt, Ms. O'Hara. Rettentően sajnálom. Merőben szokatlan tőlem, hogy meghívott vendégként így viselkedtem…

– Stop! – emeltem fel a kezem. – Maga nem meghívott vendég.

Összeráncolta a homlokát, mint aki erősen töri valamin a fejét.

– Akkor ki a fene vagyok én? – Ismét a falhoz támasztotta a homlokát. – Jól van, lassan mindenre emlékszem. Szóval eljöttem magához.

– Idáig stimmel – mondtam. – Miért?

– Mert beszélni akartam magával.

– Miért?

– Mert maga… nekem… rohadtul szimpatikus. Ha becsukom a szemem, úgy értem, hogy este az ágyamban, a

– Tisztára, mint a nagyim – mondtam.

– Tessék? Ezt nem értem. Szóval… – Behunyta a szemét.

Attól tartottam, hogy állva elalszik.

– Hé! El ne aludjon itt nekem! – kiáltottam rá.- Csak nem azért hozta a whiskyt, hogy megkérje a kezemet?

– Én nem hoztam whiskyt. Már ott volt. Egy egész üveggel. Én csak… ráöntöttem…

– Mire? – hűltem el.

– Az ujjamra fertőtleníteni, sajnos annak az erőszakos fickónak a nadrágjára is jutott belőle.

– A professzorról beszél?

– Nem kigyulladt a nadrágja? Én meg el akartam oltani.

– Whiskyvel?!

– Sajnos kisebb tűz lett belőle, de előbb még ittunk is egyet… Vagy csak később?

Reménytelenül kongott a hangja. A szeme azonban már közel sem volt olyan tompa fényű, mint akár néhány perccel korábban. Élesen villogott, bennem pedig feltámadt a gyanú, hogy talán csak tetteti magát, akar tőlem valamit, és ez az egész csupán színjáték.

– Minden oké? – kérdeztem tőle.

Meg sem próbálta megjátszani a kiakadt fickót, sóhajtott, és a pamlag felé intett.

– Nem ülnénk le… oda? – kérdezte.

Leültünk a pamlagra.

– Tehát? – kérdeztem. – Miért látogatott el hozzám, azonkívül, hogy feleségül kérjen?

Nyelt egy nagyot.

– Nem azért jöttem… Bár mivel nincs feleségem, megtehetném, de spéciéi… valami más miatt jöttem.

– Igen?

Ismét nyelt egy nagyot.

– Azért jöttem, hogy ajánlatot tegyek magának.

Mégis meg akarja kérni a kezemet, gondoltam. De még nem is ismerjük egymást. Jóképű fickó, nem is vitás, kedvemre is való, de hogy hozzámenjek valakihez, akit nem is ismerek, ez egyszerűen nevetséges.

– Nem – mondtam nagyon határozottan.

– Mit nem? – kérdezte.

– Hiszen még alig ismerjük egymást – mondtam ki hangosan is. – Maga kétségkívül kedves fickó, jóképű meg minden, de azért ahhoz, hogy igent mondjak, még jó időnek el kell telnie.

– És miért? – kérdezte. – Mástól is kapott már ajánlatot?

– Még nem, azaz ha kifejezetten nem is ajánlat… – Motyogtam valamit, nehogy azt higgye, hogy nem kellek a kutyának sem. – Van ugyan bizonyos érdeklődés…

– Én tenném a legjobb ajánlatot. Egyszerűen nagyon jó a fekvése.

Ellátottam a számat. Ez meg mi az ördögöt jelentsen?

– Rádöbbentem, hogy jó lenne nekem. Később megosztozhatnánk a testvéremmel, sőt talán még a nagybátyámat is bevonhatnám a dologba…

Szerencséje volt, és mellesleg nekem is, hogy nem volt kéznél a stukkerem. Nagyon kellett volna erőlködnöm, hogy ezek után ne eresszek bele egy golyót.

– Maga disznó – mondtam. – Akár bíró, akár nem, egy aljas disznó. Most pedig szedje magára a rongyait, és takarodjon ki a házamból!

Úgy nézett rám, mintha néhányszor alaposan gyomron vágtam volna. Kis híja volt, hogy végül is nem tettem meg.

– De hát én tisztességes ajánlatot teszek – erősködött. – Kicsit későn haraptam rá a dologra, de a státuszomnak nem mond ellent a dolog. Egy bíró is vásárolhat valami sokat ígérőt, nem igaz?

Úgy éreztem, hogy hullámozni kezd alattam a padló.

– Maga… végül is miért jött el hozzám, Mr. Howard? – nyögtem.

– Meg szeretném venni a börtön romjait, Ms. Debby, ha nincs ellenére. És még egyszer bocsánatot kérek, amiért így alakultak a dolgok, teljességgel szokatlan tőlem. hogy ilyesmibe keveredek.

Megindult úgy, ahogy volt, fürdőköpenyben, a kijárat felé. Kiáltani akartam neki, már nem is tudom, mit, de Marisa megelőzött.

– Jézusom, maga az, Mr. Hansen? Istenem, de jó, hogy itt van. Olyan szörnyűség történt velünk, hogy csak ön lenne képes…

Mr. Howard mögött becsattant az ajtó. Csak akkor döbbentem rá,

hogy magával vitte Zsiráf fürdőköpenyét, amikor már messze járhatott a házamtól.

69.

Egy egész nap kellett hozzá, hogy teljes egészében megértsem, mi is történhetett. Először is Marisát vettem elő, aki volt gerillasága ellenére szipogott egy sort, amikor leültettem magammal szemben.

– Nagyon haragszik rám, Ms. Debby? – kérdezte lelkifurdalástól gyötörve.

– Nem az a fontos, hogy haragszom- e. Sokkal inkább az, hogy kiderüljön végre, mi a fene történt itt.- Nem mondtam, hogy élet-halál kérdése, de azért valahogy így volt. – Kezdjük talán azzal, hogy kiket enged be maga a távol létemben a házamba? – kérdeztem. Nagy felindulásomban hol magáztam, hol pedig tegeztem a házvezetőnőmet.

Marisa felkapta a fejét, és ha nem az történt volna, ami végül is történt, talán ingerülten vissza is vágott volna, és kikéri magának a gyanúsítgatást, de hát az események fényében kénytelen volt féket rakni a nyelvére.

– Én nem szoktam beengedni senkit – mondta remegő hangon. – Kivéve a professzort… de hát ezt maga is tudja.

– Jól van, Marisa – igyekeztem megnyugtatni. – Sorolja csak fel, hogy kik jártak itt, amikor én nem voltam idehaza!

– De én nem engedtem be őket… a konyhába – védekezett.

Piros volt a képe, mint a pipacs a mezőn.

– Menjünk csak sorjában.

– Hát a professzor…

– Hagyja békén a professzort! – kiáltottam rá immár ismét indulatosan. – Ki még?

– Mr. Howard – nyögte.

– Mit akart Mr. Howard?

– Istenem, mit akarhatott volna? Magával beszélni.

– Azt megtehette volna úgy is, hogy bejön hozzám a seriffi hivatalba. Vagy telefonon közli velem, hogy mit óhajt. Te nem így gondolod?

Biztos voltam benne, hogy így gondolja, meglepetésként ért aztán, amikor megrázta a fejét.

– Nem, én nem így gondolom.

– Miért nem, Marisa? – hökkentem meg.

– Az az igazság, hogy maga nagyon megtetszett Mr. Howardnak.

– Ezt meg honnan veszed? – hökkentem meg.

– Ő maga mondta magának, Debby. Már megfeledkezett róla?

– Inkább arról feledkeztem meg, hogy valaki hallgatózik a lakásomban.

– Olyan hangosan mondta, hogy nem tudtam nem meghallani.

Elgondolkodtam egy kicsit. Eszerint Mr. Howard azért érkezett hozzám, hogy bejelentse: ő is meg akarja venni a börtönépületet, amit természetesen nem akar nagydobra verni. Már csak azért sem, mert ha nyilvánosságra kerülne a dolog, bármennyire tiszta is az üzlet, és nem tiltja törvény, hogy megtegye, mégis azonnal korrupciót emlegetnének. Ezért velem akarta először tisztázni a helyzetet.

– Ő nem csinált semmit az üveggel – mondta határozottan Marisa.

Nem tettem rá megjegyzést. Már csak azért sem, mert nem lett volna semmi értelme. Biztos voltam benne, hogy a két főzőcskéző – a professzor és Mr. Howard – hosszú ideig volt kettesben anélkül, hogy Marisa szemmel tarthatta volna őket. De hát miért is tette volna? A professzor, aki mellesleg a barátja, és egy köztiszteletben álló bíró miért is ne maradhatnának egyedül a konyhában, nem igaz?

– Ki járt még nálam az elmúlt két nap során, amikor én nem voltam itthon?

Csak úgy, mondhatni, rutinból tettem fel a kérdést, ám a kapott válasz alaposan meglepett.

– Az az igazság, hogy itt járt Ms. Heywood is.

– Az meg ki a csoda? – szaladt ki a számon, ám azonnal beugrott. Az egyik őslénytudós. Az a lófarkas, karibi bőrszínű lány, aki eddig nem sok mindennel vétette észre magát. – Ms. Heywood? – hökkentem meg. – Mi a csodát akart a lakásomon? És honnan tudta egyáltalán, hogy hol lakom?

– Fogalmam sincs róla – vonta meg a vállát Marisa. – De be kellett engednem.

– Kellett?! Hogyhogy kellett?

Marisa sóhajtott, majd legyintett egyet.

– Azt mondta, hogy engedjem be a… vécére.

– És maga beengedte?

– Megsajnáltam szegényt. Maga is tudja, Ms. Debby, milyen az, amikor valakinek nagyon kell pisilnie, de nincs hol. Egy férfi még csak megteheti valahogy, de egy nő!

– És maga beengedte.

– Mit tehettem volna? De a konyhába nem engedtem be… Nem is akart bemenni, az az igazság. Befutott a vécére, aztán a fürdőszobába, megköszönte a segítségemet, és elment. Azt sem tudta, hogy hol járt.

– Gondolja?

– Gondolom. Ő nem *magához* jött vécére, hanem mert itt jött rá, a háza előtt, hogy… szóval, na.

– Tovább, Marisa!

Ekkor már biztos voltam benne, hogy ezzel korántsem ért végére a

felsorolásnak.

– Hát… Mr. Fairweather is itt járt.

– Ő is vécére jött? Lassan kénytelen leszek nyilvános vécét nyitni itt, az előszobában. Maga szedi majd a jegyeket, mert ingyen nem állunk senki rendelkezésére.

– Mr. Fairweather a kalapját kereste – folytatta zavartalanul Marisa. – Azt mondta, hogy amikor utoljára itt járt, felakasztotta a fogasra, aztán itt felejtette. És meg is találta a fogason.

– Ne mondja, hogy nem ment be a konyhába!

– De csak véletlenül tette.

– Ezt hogy értsem?

– Úgy, hogy rossz felé indult el. A kijárat helyett a konyhának ment. Szerencse, hogy még idejében észrevettem. De nem időzött ott soká. Ahogy rákiáltottam: Hé, ember! Nem arra van a kijárat!, már szabadkozott is, és lelépett.

– Tovább, Marisa!

– Hát, Mr. Burns is…

– Mr. Burns is járt a konyhámban?

– Ki emlékszik már arra, Ms. Debby? Úgy rohangált a lakásban, mintha megbolondult volna, én pedig utána a partvisnyéllel. Csak sajnos elestem, és addigra már ki is viharzott a lakásból. Biztosan magát kereste.

– Jézusom, Marisa!

– Hát tehetek én róla, hogy így történt? Nem én rendeltem ide ezeket az embereket. És ha tudni akarja, még a seriff is járt itt, és az a másik ember.

– Milyen másik ember, Marisa?

– Aki a kukának a kollégája, vagy mi a fene.

– Mr. Colton?

– Nem tudom a nevét. Olyan bajuszos.

– És ő… miért jött?

– Hogy bocsánatot kérjen.

– Bocsánatot? Miért?

– Amit a haverja csinált. Hogy csak úgy berontott ide, magát kereste, de maga nem volt idehaza, bár ha idehaza lett volna, sem ment volna semmire azzal a fickóval, mert nem mond az még jó darabig egy kukkot sem. Nyilván a fejére esett valami, vagy amikor született, a bába rosszul fogta meg…

– Marisa!

– Bocsánat, és hogy megelőzzem a kérdését, segítenem kellett Mr. Coltonnak.

– Segíteni? Mi a fenében?

– Bekötözni a kezét, ahol megharapták.

– Jézusom! – nyögtem. – Mit csinált maga vele? Még jó, hogy a

nyakát nem törte ki.

– Nem én, hanem a kutya.

– Milyen kutya?

– A szomszéd kutyája. Meg akarta simogatni, erre a kutya megharapta. Arra kért, hogy hadd fertőtleníthesse a kezét.

– Erre bement a konyhába, mi?

– A fürdőszobát kereste, de eltévedt, ám csak rövid ideig volt a konyhában.

– Mit is mondott Mr. Colton, miért is jött hozzám?

– Mr. Burns miatt. Bocsánatot akart kérni a nevében. Azt mondta, hogy Mr. Burnsnek kényszerképzetei vannak, állítólag tudja, hogy ki gyilkolt, és miért, és ezt el is akarja mondani magának, de nem találja magát sehol. Mr. Colton tudja, hogy Mr. Burns milyen heves vérmérsékletű, mennyire idegesíti, hogy a fogadalma miatt nem tudja szavakkal kifejezni magát, ezért attól tartott, hogy Mr. Burns kellemetlenséget okoz majd nekünk, esetleg fenyegetésnek vesszük a türelmetlenségét, és…

– Elég, Marisa! – kiáltottam rá. – Tehát azt állítod, hogy abból az embertömegből, amely az utóbbi napokban belátogatott hozzám, természetesen a távollétemben, mindenkinek módjában állt, kinek így, kinek úgy, valami disznóságot csinálni a whiskymmel?

Mielőtt válaszolhatott volna, csengeni kezdett a telefon a zsebemben. Robinson doktor volt a túlvégen.

– Ms. O'Hara? – kérdezte. – Itt a doktor. Mondanék magának valamit, bár talán nem lenne szabad elmondanom.

– No de doktor – hökkentem meg. – Tudja, hogy én vagyok a hatóság.

- De maga is érintett a dologban. Úgy értem, magánemberként.

– Ne feszítsen kínpadra, doktor!

Hallottam, ahogy belesóhajt a telefonba.

– Megmérgezték a whiskyjét, Debby! Lecsavarták az üveg kupakját, és beletöltöttek valamit. Ezt az új micsodát. Éppen ma reggel hoztak be két hullajelőltet hozzám. Még éltek, amikor beszállította őket a mentő, de már nem tudtam segíteni rajtuk. Ez az új micsoda ölte meg őket.

– Biztos, hogy ugyanaz volt?

– Most szóltak fel a laborból, hogy igen. Valaki ezzel az új cuccal javította fel a maga whiskyjét.

– De akkor hogyhogy nem haltunk meg?

– Ezt kérdeztem én is magamtól.

– És mit válaszolt rá?

Ha valaki hallgatta volna a beszélgetésünket, bizonyára meglepődött volna, hogy milyen közönyösen hallgatom a doktor vészjósló szavait, de ha így látta volna a dolgot, nagyot tévedett volna.

Olyan feszült voltam, mint a kifeszített íjhúr.

– Azt – mondta megfontoltan a doktor – , hogy keveset tettek belőle a whiskybe. Aki beszórta a cuccot, nem akarta, hogy bárki is meghaljon tőle. Ha a maga professzor ismerőse és Howard bíró ennyit ittak volna egy erősebb keverékből, mint ebből, akkor most csak múlt időben társaloghatnánk róluk. Különben Clifford magához készül, és rendesen ki van akadva.

– Clifford? – hökkentem meg. – Miért?

– Alighanem kedveli magát – mondta a doktor. – De azért vigyázzon vele!

Mielőtt még tovább kérdezősködtem volna, kinyomta a telefonja gombját.

70.

Clifford zsaru valóban ki volt akadva. Már úton lehetett felém, amikor a doktorral befejeztük a társalgást, így csupán alig negyedóra múlhatott el csendben és nyugalomban, csupán Marisa csiszatolása hallatszott a fejem fölül, jelezve, hogy a lépcsőt takarítja, amikor megszólalt a bejárati csengő.

– Hogy van, kisangyal? – kérdezte vigyorogva a befelé igyekvő Clifford.

Nem szóltam semmit, csak bevágtam az orra előtt az ajtót. Hallottam, hogy úgy morog odakint, mint egy éhes medve.

Megvártam az újabb csengetést. Ekkor már értetlen volt a képe, és nem is valami barátságos.

– Ez meg mi a francot jelentsen, he?

– Maga valamilyen kisangyalt emlegetett – húztam fel a szemöldököm. – Ebben a házban nem laknak kis- angyalok. Ebben a házban csak Ms. O'Hara seriffhelyettes lakik. Ha vele óhajtana beszélni…

Clifford zsaru nagyot fújtatott, aztán lemondóan legyintett.

– Jézusom, hát éppen most jutott eszébe, hogy megneveljen? Amit mondtam, azért mondtam, mert még emlékszem rá, amikor először találkoztam magával. Olyan volt a kinézete, mint egy kisangyalé.

– De már nem vagyok az. Ma már ideges seriffhelyettes vagyok!

– Eszem a szívét, drágám. Hát akkor bemehetek magához, O'Hara seriffhelyettes? Főleg a konyhája érdekelne. Hol a konyha?

– Maga szerint hol lehet?

Nem szólt, csak elindult előre. Az itteni sorházak annyira egyformák, hogy aki csak egyet is ismer belőlük, az valamennyit ismeri.

'Nem mentem utána, hagytam, hogy szöszmötöljön odabent egy

kicsit. Hogy mit csinál, fogalmam sem volt róla; talán azt hitte, hogy talál még egy üveget valahol, ami megváltoztathatja a dolgok menetét.

Akkor pakoljon ki – mondta, amikor visszatért. Kínálás nélkül leült a pamlagra, és várta, hogy én is leüljek. Én azonban állva maradtam.

– Mit pakoljak ki? – kérdeztem.

– Sorolja fel, hogy kik fordultak meg az utóbbi időben a konyhájában!

– Sajnos azt kell mondanom, hogy a fél város – sóhajtottam.

– Gyanakszik valakire? – kérdezte.

– Ha gyanakodnék, már szóltam volna neki.

– *Neki?* Maga *nekem* kell hogy szóljon, oké? Mit keres itt magánál például ez a professzor? Nem tetszik nekem, hogy gyakran jár magához.

– Ehhez semmi köze – tiltakoztam.

– Mi az, hogy semmi közöm? Nekem mindenhez van közöm, ami… Nos, jól van. Tehát?

– A barátom – mondtam. – És nem akart meggyilkolni.

– Ezt meg miből gondolja?

Nem akartam beárulni a doktort, ezért megvontam a vállamat.

– Ha végezni akart volna velem, már rég megtehette volna.

Clifford hallgatott, előbb kinyújtotta a lábát, aztán maga alá húzta, ismét kinyújtotta, és így tovább. És ha még a kezét is mozgatta volna, akár azt is gondolhattam volna, hogy úszóleckét gyakorol szárazon.

– Ez így is van – bólintott. – Szerintem sem akarhatták kinyírni magát. Ez csak figyelmeztetés, hogy legközelebb már nem lesz pardon.

Volt azért valami, amit nem értettem.

– Miért volt vajon szükség erre a hercehurcára? – kérdeztem. – Megtehették volna, hogy rám lőnek. Megsebesítenek, vagy ilyesmi.

Clifford hátradőlt a pamlagon, és fensőbbséges tekintettel nézett rám.

– Látja, ez különbözteti meg a profit az amatőrtől. Nos, az, aki a szálakat mozgatja, természetesen megtehette volna, hogy magára lő, megsebzi, és a többi. Csak ebben van bizonyos kockázat. Tudja, mi?

– Na, mi?

– Hogy megöli magát. Csak úgy véletlenül. Neki pedig szüksége van magára, oké? Neki nem az kell, hogy maga meghaljon, hanem az, hogy megijedjen. Óriási öngólt lőne, ha megölné magát. Ezért nem is próbálkozik ilyesmivel. Ezt a mérgezéses dolgot mindenesetre jól kimódolta. És még egyéb miatt is fontos volt neki, hogy így ijesszen rá magára.

– Ha azt akarja mondani, hogy így akarja reklámozni a whiskymárkát…

– Ne nézzen már hülyének, Debby. Szerintem maga pontosan tudja

azt, amit én. Az előbb csak viccből mondtam magára, hogy amatőr. Maga egy éles eszü nő. Maga pontosan tudja, miért itt, a maga lakásában követtek el merényletet maga ellen. Igaz, hogy tudja?

Sóhajtottam.

– Tudom – mondtam.

– Na, miért?

Nem volt mese, be kellett bizonyítanom, hogy valóban nem vagyok teljesen amatőr.

– Mert bárki is az, aki gyilkol, és aki merényleteket követ el, tudatni akarja velem, hogy hiába minden, sehol sem vagyok biztonságban tőle, még a saját házamban sem; akkor öl meg, amikor csak akarja. Hát így állunk, Mr. Clifford.

Clifford zsaru sóhajtott, és bólintott.

– Sajnos így van, seriffhelyettes. Pontosan így állunk.

71.

A csokor virág Mr. Howard kezében kis túlzással élve nagyobb volt, mint maga a csokrot tartó, Mr. Howard, aki ezúttal is olyan elegáns volt, mintha skatulyából húzták volna ki. De tényleg. És a szeme, te jóságos isten! Olyan volt, mint a nyári égbolt. Amikor rám nézett, úgy éreztem, hogy belém szorul a lélegzet. Ő pedig csak mosolygott, mosolygott…

– A legvonzóbb helyettes seriffnek, akit életemben láttam – nyújtotta felém a csokrot.

– Ezt most vegyem dicséretnek? – kérdeztem.

– Feltétlenül – biccentett. – Legalábbis annak szántam.

Marisa azonban már közel sem volt annyira elájulva tőle, mint én. Mosolyt erőltetett ugyan a képére, de nem láttam, hogy felhőtlenül örülne Mr. Howardnak. Amikor elment mellettem, nem állta meg, hogy oda ne szúrjon nekem egyet – természetesen úgy, hogy a látogatóm ne hallja: „bájgúnár”.

Mr. Howard leült a pamlagra, megvárta, amíg Marisa eltűnik a csokorral, majd rám nézett. A korábbi feltétlen csodálattal szemben immár kutató volt a pillantása, ahogy Marisa után fordította a fejét.

– Vajon ő miért nem kedvel engem? – kérdezte.

– Ezt meg honnan veszi? – hökkentem meg.

– Nem lehet nem észrevenni.

– Marisa csak óvatos. Őt nem lehet lekenyerezni egy csokorral.

Elismerem, kissé élesebbre sikeredett a hangom, mint szerettem volna, de hát nem tudtam uralkodni magamon. Tetszett nekem ez a fickó, egyre jobban, s ezt valahogy kompenzálnom kellett. Elvégre nem biztos, hogy egy csónakban evezünk.

– Különben nagyon szép a csokra – mondtam.

– Reméltem is – bólintott. – Én magam válogattam össze.

– A nemesfémeket is kedveli? – kérdeztem tőle.

– Az órára gondol? Már akartam is kérdezni, hogy esetleg nem kaphatnám vissza?

– Vissza? – hökkentem meg. – Mikor volt a magáé?

– Azért mégiscsak van valami közöm hozzá. Elvégre a dédapámé volt.

– Egyelőre még bűnjel – mondtam.

– Bűnjel? – húzta fel a szemöldökét. – Miféle bűnjel? Hiszen bűntény sincs.

– A maga dédapja eltűnt. Méghozzá abban a börtönben látták utoljára, ahol az órát Mr. Buchanan megtalálta. Ez pedig bűntényre utal.

Mr. Howard megcsóválta a fejét.

– Maga is tudja, Debby, hogy annak már majd száz éve, hogy a dédapám felszívódott. Miféle bűnjel lehetne az óra? Majd a végítélet napján az illetékes angyalok kiderítik, hogy mi történt, és érdemel- e valaki büntetést a történtekért.

– Magát egyáltalán nem izgatja, hogy mi történt a dédapjával?

Mr. Howard nagy levegőt vett.

– Nézze, O'Hara kisasszony, nem akarok érzéketlennek látszani, de hát az az ember a dédapám volt, nem az apám vagy egy kedves ismerősöm. Ő a dédapám, akit személyesen nem nagyon ismertem, és ő sem engem. Persze hogy él bennem bizonyos tisztelet az őseim iránt, ám ez azért nem késztet arra, hogy vad nyomozásba kezdjek annak a felderítésére, hogy hová tűnt az öreg száz évvel ezelőtt.

– Ezt úgy mondja, mintha tudna valamit – mondtam kíváncsian.

– Én csak azt tudom, amit gyerekkoromban hallottam.

– És az micsoda? Ha elmondhatja.

– Miért ne mondhatnám el? – vonta meg a vállát. – A dédapám nem volt egy mintakép, ha úgy tetszik.

– Ez meg mit jelentsen?

Elkomorodott a képe, és én biztos voltam benne, hogy azt fogja mondani: semmi közöm hozzá. Miért is lenne? Elvégre nem gyanúsíthatjuk a dédpapát semmivel. Főleg a gyilkosságokkal.

– A családi emlékezet szerint… nem volt valami közkedvelt fickó. Azon túl, amit korábban már elmondtam önnek, szeretett akasztatni.

Önkéntelenül is összerázkódtam. Mr. Howard észrevette, és bólogatott mellé.

– Úgy van. Furcsa férfi volt. És főleg furcsa volt a nőkhöz való viszonya.

– Amennyiben? – kérdeztem.

– Szeretett nősülni, és szeretett nőket akasztatni.

– Micsoda?! – hűltem el. A meglepetés bizonyára kiült a képemre, mert Mr. Howard a kezemre tette a kezét

– Ne szívja nagyon mellre, de akkoriban ez megszokott dolog volt: a nőket is éppen úgy felkötötték, ahogy a férfiakat. Több bíró is volt akkoriban a városban, s valamennyien bizonyos kíméletet tanúsítottak a nők iránt kivéve a dédapámat. Ő aztán nem kukoricázott: nem érdekelte, hogy ki férfi, és ki nő. Akit elítélt, az lógott. Ebben megingathatatlan volt. Azt hallottam valamelyik rokonomtól, hogy ha felbukkant egy ügy, amelynek a vádlottja nő volt, és előreláthatóan igen súlyos büntetés elé nézett, vagyis halálos ítéletre is számíthatott, minden bíró igyekezett megszabadulni az ügytől, hogy ne neki kelljen elítélnie.

– Kivéve a dédpapát, mi?

– Eltalálta. Ő aztán el is ítélte, sőt még a kivégzését is végignézte. Az volt az elve, hogy meg kell tisztítania a világot a szeméttől. Igazi vérbíró volt.

– És maga erre nem büszke.

Mr. Howard megvonta a vállát.

– Elfogadom mint tényt. Mi egyebet tehetnék? De hát mind ez ideig nem is volt ezzel problémám. Kinek jutna nap nap után eszébe a rég halott dédpapája? Mára léte is a múlt ködébe merült. Senki sem élhet már azok közül, akik annak idején egyetértettek vele, vagy éppen elmarasztalták.

– Azért ne tagadja, hogy van önben némi nosztalgia a dédpapája iránt.

– Miért mondja ezt? – kérdezte. – Miből gondolja?

– Hát abból, hogy meg akarná venni a börtönt.

Mr. Howard megcsóválta a fejét.

– Nincsen ebben semmi nosztalgia, Debby. Soha eszembe nem jutott volna, hogy megvegyek bármit is, ami a dédapámra emlékeztet, és most sem azért tenném. Maga hívta fel a figyelmemet az ingatlanra, én pedig elgondolkodtam a dolgon, és arra jutottam, hogy miért ne? Miért ne venném meg, ha megfelelő áron megkaphatom? Befektetésnek talán nem rossz. Később majd lesz időm elgondolkodni rajta, hogy mit kezdjek vele. Hídja, Ms. O'Hara, természetesen nem akarom bebeszélni magának, hogy sosem voltak barátnőim, és hogy nem vettem részt könnyelműségekben, de valahogy nem gondoltam arra, amire… nem is tudom, hogy fejezzem ki magam… amire magával kapcsolatban gondolok. Rúgjon ki, ha megsértettem volna ezzel. Őszintén szólva roppantul irigylem a professzort, amiért maga és ő… ő és maga… Igazán szeretnék a helyében lenni.

– Mi a fenéről beszél? – tört ki belőlem az idegesség. – Maga azt hiszi, én és a professzor… Hova gondol, jóember? A professzor és én közeli barátok vagyunk, de ez nem jelenti azt… Különben a professzor

és Marisa…

Itt aztán meg is álltam. Vigye el a fene, a végén még pletykálni kezdek, amitől pedig eddig határozottan óvakodtam.

Felderült a képe, mint amikor vihar után elhúznak a maradék felhők is a fenébe.

– Azt akarja mondani, hogy a maga házvezetőnője és a professzor…

– Magának ehhez semmi köze – szakítottam gyengéden félbe. – De ha már ennyire kíváncsi, akkor…

– Már nem vagyok kíváncsi – mondta, és hogy a korábbi hasonlatnál maradjak, még derűsebb lett az ábrázata. – Nekem elég annyi, hogy ön és a professzor… hát, hogy is mondjam, nem…

– Inkább ne mondja sehogy – torkoltam le. – Különben is, minek köszönhetjük ezt a heves érdeklődést, amit a házvezetőnőm és a professzor iránt tanúsít? Csak nem szeretett bele valamelyikükbe?

– Be kell vallanom – felelte egy ismételt sóhaj kíséretében – , hogy én másvalaki iránt érdeklődöm.

Elhallgatott, és sokat sejtetőn nézett rám.

– Igazán? – csodálkoztam. – És ha szabadna tudnom, ki az a szerencsés lélek? Ismerem? Bár ha nem akarja, ne mondja el. A fenébe is, egyáltalán ne mondja el! Elvégre mi közöm nekem ahhoz, hogy ön kit tüntet ki a figyelmével. Attól még mi, ön és én, szoros kapcsolatban állhatunk egymással, értem alatta, hogy üzleti. kapcsolatban…

Kicsit el akartam húzódni tőle, aztán valahogy mégsem húzódtam el. És a kezemet sem húztam el, amikor megfogta és megszorította.

– Debby, kérem, maga jól tudja, hogy kire gondolok. És most itt, a maga ajtajában, meg szeretném kérdezni öntől, hogy remélhetek- e. Mert én… a fenébe is, nem könnyű kimondanom… de azt hiszem, sőt, bizonyos vagyok benne, a fene egye meg, hogy szerelmes vagyok magába. Maga a második az életemben, hajói számolom.

Magam sem értettem, hogy mi a csodáért kíváncsiskodom tovább.

– Na, és ki volt az első?

Elhűlve hallottam a saját kérdésemet, ami úgy hangzott, mintha valóban érdekelne. Az ördögbe is, valóban érdekelt!

– Lucy Spielmann.

– Legalább szép volt? – kérdeztem.

– Most, ahogy visszagondolok rá, nem hiszem, hogy szépségideál volt, de én azért fülig szerelmes voltam belé, és el sem tudtam volna képzelni az életemet nélküle.

– Szerencsés lány – mondtam, miközben egyszerűen nem hittem a fülemnek. Mi az ördögöt is beszélek én itt összevissza?

– És hol volt ez a nagy szerelem? Az egyetemen?

Mr. Howard elvigyorodott.

– Korábban. Még az óvodában.

Nem tudom, miért, de mintha valami megkönnyebbülésféle futott

volna át rajtam. Vagy csak a könnyű szellő borzongatott meg, amely éppen átszáguldott felettünk?

– Szóval, Debby – mondta immár bátrabb és határozottabb hangon – , az a helyzet, hogy úgy érzem, beleszerettem magába. Már az első alkalommal is, amikor találkoztunk… hm… valahogy, nem is tudom, de olyasmit éreztem, amit még sosem éreztem, kivéve az említett óvodát. Nem tudom, hogy én milyen hatást gyakoroltam önre, feltehetően semmi különöset, és botorság lenne arra számítanom, hogy felkeltettem volna az ön figyelmét…

– Pedig felkeltette – mondtam.

Úgy felcsillant a szeme, mint frontális ütközés előtt a szembejövő kocsi lámpája.

– Valóban?

– Elvégre üzletasszony vagyok, és maga meg akarja venni az árumat. Persze hogy érdekelt…

Ismét megszorította a kezemet. És én ismét csak hagytam.

– Tudja jól, hogy értem.

Itt volt az ideje, hogy én is komolyra vegyem a figurát.

– Hát, én nem is tudom. Ön. Mr. Howard…

– Norton – javított ki.

– Jól van, akkor Norton… Be kell valljam, hogy ön sem közömbös számomra, már úgy értem, hogy mint férfi és mint… – Abba is hagytam, mert fogalmam sem volt róla, hogy mit akartam még kinyögni. – Azt hiszem, nekem kellene még egy kis idő, talán túl gyors ez így nekem…

– Akkor most igent vagy nemet mond? – kérdezte. Mintha icipici csalódottságot éreztem volna a hangjában.

– Hát – mondtam óvatosan – , azért nem mondanék nemet…

Tényleg nem tudom, miért mondtam ezt, talán valóban úgy éreztem, hogy ebből azért még lehet valami.

– Mit javasol hát, Debby?

Mi a fenét javasoljak? Hogy járjunk kézen fogva moziba, vagy fagylaltozzunk együtt mondjuk hat hónapig, valahol a városban? A randi az randi. Ha randit kér tőlem, akkor vagy igent mondok, vagy nemet. Ha nemet, akkor annyi, ha viszont igent, akkor tisztában kell lennem vele, hogy ez mivel jár vagy járhat.

Aztán egyszerre csak történt valami. Méghozzá olyasmi, amire egyáltalán nem számítottam. Ha Almaim Asszonya, azaz az ősanyám jelent volna meg előttem, és valahogy tudtomra adta volt – bólogatással vagy fejrázással, hisztivel vagy haraggal – , hogy egyetért vagy nem ért egyet azzal, amiben mesterkedem, akkor azt felfogtam volna. Sőt még a szemem sem rebbent volna tőle. Elvégre gyerekkorom óta folyton- folyvást beleavatkozott az életembe, és megpróbálta irányítania sorsomat, ahogy a felmenők mindig

megpróbálják, a leszármazottak pedig küzdenek ellene. Jómagam is így tettem, de ősmamám nemegyszer mentette már meg az életemet. Szóval, mint mondottam, ha ő jelent volna meg előttem, egyáltalán nem lepett volna meg. De nem ö volt. Zsiráf bukkant fel, és gúnyos mosollyal felém nyújtotta a kezét. És ez a mosoly egyáltalán nem olyan volt, amitől vissza kellett volna szeretnem belé. Gúnyos volt, lebecsülő és kicsit talán sajnálkozó is. Mintha azt mondta volna vele, hogy ezzel a pasassal akarsz helyettesíteni engem, te szerencsétlen?

Erre elfogott a düh. Olyannyira, hogy néhány pillanatig fel sem fogtam, hogy hangosan beszélek.

– Tűnj el, te hülye! – kiáltottam. – Az életben nem akarlak többé látni!

Norton Howard keze, amely mindeddig az enyémet szorította, hirtelen elernyedt, és már nem éreztem a melegét

– Tessék? – kérdezte hitetlenkedő hangon. – Mit… mondott, Debby? Istenem…

Most már én kerestem az ő kezét.

– Nem történt semmi – mondtam –, csak éppen az eszembe jutott valami.

– Jézusom, én meg már azt hittem…

Még egyet szorítottam a kezén, aztán közelebb húzódtam hozzá. Igaz, már így is elég közel voltam, de hát minden közelebbnél van azért még közelebb.

– Kérdezze meg még egyszer – mondtam.

– Mit, Debby? – hallottam immár bársonyosnak tűnő hangját.

– Amit az imént kérdezett.

Rövid csend következett. Már- már azt hittem, hogy félreértett valamit, de hát mi az ördögöt érthetett volna félre? Elég világosan beszéltem.

– Arra gondol, hogy megkérdeztem, maga szerint maga és én… mi ketten… tudja…

– Bökje csak ki! – biztattam.

– Azt kérdeztem, hogy el tudja- e képzelni, hogy maga és én…

– Azonnali választ szeretne?

– Bizonyos értelemben jó lenne.

– Akkor csókoljon meg – mondtam.

És erre mit válaszolt? Átkarolt, és már-már azt hittem, hogy minden oké, de ekkor mintha egy kicsit megdermedt volna.

– És ha éppen jön valaki?

– Akkor lelövöm – mondtam határozottan. – Seriffhelyettes vagyok, van stukkerem, megtehetem. Maga meg majd kihúz a bajból. Tehát?

Megcsókolt. Úgy istenesen. Én pedig, aki Zsiráf óta csak a televízióban láttam igazinak tűnő csókot, beleszédültem a következő percekbe. Kis híja volt, hogy nem hívtam be a szobámba – ebben

kizárólag Marisa és a professzor várható felbukkanása akadályozott meg.

Fél éjszakán arra vártam, hogy egyszer csak felbukkanjon a semmiből Álmaim Asszonya, és hozza valamilyen módon a tudomásomra, hogy mit gondol a történtekről. Ezúttal valóban kíváncsi lettem volna rá.

De ő nem jött.

Hajnal felé felpattant a szemem, és bár megpróbáltam visszaaludni, nem sikerült. Vártam, hogy megjelenjék az ősmamám, de nem jött, így hát magam voltam kénytelen megoldást találni a problémáimra. Az első mindjárt a Mr. Howard, azaz Norton- probléma volt El kellett döntenem, hogy mit tegyek. Vegyem- e komolyan, ami köztünk történt, vagy tekintsem úgy, hogy egy kis flört volt csupán, annak is a leheletfinom formája. Elvégre mi is történt köztünk? Jószerivel semmi. Néhány csók még nem jelent semmit… Vagy igen?

Azon is el kellett tűnődnöm, hogy egyáltalán érzek- e valami mélyebbet iránta. Kétségkívül szimpatikus fickó, okos, elegáns, művelt, finom úriember, már- már tökéletes. Gyorsan össze is hasonlítottam Zsiráffal, aki távolról sem volt olyan, mint Mr. Howard. És mégis… mégis… legalábbis a múltban. Visszagondoltam Norton csókjára, és beleborzongtam. Ennyi idő után olyan volt, mint nyári aszály után a friss eső. Végre nem seriffhelyettes voltam vagy lehettem néhány percre, és nem is házsártos, rigolyás háziasszony, amilyennek Marisa láthatott, főleg azóta, hogy Hansen és köztem megszűnt, ami volt. Elképzelhető hosszabb távon, hogy Norton és én…?

Felkönyököltem az ágyamon, és a rózsaszínű hajnalba bámultam.

Gondoljuk csak végig más szemszögből is a dolgot. Csók ide, csók oda, van min töprengenem. Mert azért még van egy másik lehetséges forgatókönyv is az asztalon, amibe úgyszintén bele kell lapoznom. Hogy mire gondolok? Például arra, hogy mi van akkor, ha Norton, azaz Mr. Howard egészen másfajta fickó, mint amilyennek mutatja magát? Talán azt gondolja, hogy itt van ez a parlagon heverő, szerencsétlen kis seriffhelyettes, aki rendelkezik valamivel: azzal a lehetőséggel, hogy eladjon valamit, ami értő kezekben egy egész kis vagyont hozhat annak, aki okosan bánik vele. Csakhogy ezt meg kell szerezni valahogy, lehetőleg minél olcsóbban. Ez pedig úgy érhető el, hogyha a kezemben tartom ezt a kis hölgyet – elméletileg és gyakorlatilag is. Magamba bolondítom, aztán azt teszek vele, amit akarok. Szerelmet hazudok neki, bevetem a csalit a vízbe, és ha ráharap, nyerő vagyok. Nem kell sokat tennem, csupán kissé megerőltetnem magam, elvégre ehhez értek, hiszen egy bíró egy kicsit színész is. Nem annyira ugyan, mint az ügyvédek, de azért néha a bírónak is produkálnia kell magát. Egyszóval: magamba bolondítom a csajt, megszerzőm tőle, amit akarok, aztán le is út, fel is út.

Ezután meg arra gondoltam, hogy lehet itt még valami egyéb is, ami miatt Norton Howard feltűnő érdeklődést mutat irányomban. Arra kellene rájönnöm, hogy ez micsoda. Vajon igaz az, amit Norton mesélt a dédapjáról, aki a börtönben tűnt el? Talán a kegyelet hajtja csupán, bár egyáltalán nem úgy néz ki a dolog. Minden erőmet megfeszítve megpróbáltam visszaemlékezni rá, miközben magam elé próbáltam képzelni az arcát, hogy láttam- e valami gyanús jelet rajta, amikor megmutattam neki a dédapja óráját. Csodálkozott rajta, az kétsége télén, de hát az ő helyében mindenki csodálkozott volna. Talán a csontjait is meg szeretné kaparintani? Ezt megtehetné anélkül is, hogy érzelmi kapcsolatba kerüljön velem, vagy hogy az ördögbe is fejezzem ki magamat. Summa summarum: nem arról van-e szó, hogy Norton Howard bíró szerelmet színlel, hogy hozzájusson valamihez, amit…

Addig- addig forgattam az eszem kerekeit, amíg ismét csak el nem nyomott az álom.

Amikor kinyitottam a szemem, mintha Álmaim Asszonyát láttam volna az ágyam felett. Felemelt kézzel állt szemben velem, és mintha megfenyegetett volna a mutatóujjával.

Visszasüllyedtem az álom langyos tavába, és úgy elrepült tőlem a valóság, mint a kocsmai verekedéskor elhajított whiskysüveg.

72.

Amikor másodszor is felébredtem, még ijesztőbb gondolataim támadtak, mint amilyenek korábban. Sokkal, de sokkal ijesztőbbek. Egyikük például úgy hangzott: mi van akkor, ha Norton Howard, csókos lovagom a gyilkos? Mert miért ne lehetne? Azért, mert okos, elegáns, udvarias és a többi, azért még lehet gonosztevő. Láttam én már szelíd, kedves, udvarias férfit – például a város egyik postai alkalmazottját – , aki megölt sorban három lányt, miután megerőszakolta őket, majd a város melletti tóba hajította a testüket. Az ügyet szerencsémre nem nekem kellett megoldanom, erre ott voltak a városi zsaruk, például Clifford is. Sajnos az egyik holttestet a mi kerületünkben találták meg, s bár nem tartoztunk a városhoz, Mitchellnek és jómagámnak is be kellett vetni magunkat a hullámok közé. Szóval, csak azt akarom mondani, hogy egy seriffhelyettes ne bízza magát száz százalékig a látszatra, még akkor sem, ha borongós gondolatai egyszer csak úgy elröppennek, mint a madarak. Tehát: Mr. Norton Howard megismerkedik velem, teszi a szépet, és közben… Jézusom, lehet, hogy ő volt az, aki beletette a cuccot a whiskymbe? Ezzel megfenyegetett, hogy… miért is? Talán, hogy ijedtemben forduljak hozzá védelemért? Egy bíró védelmező karjába bújni kellemes dolog. És azután? Mi lenne velem azután? Kedves, kedves

nagyi, most, amikor szükségem lenne rád, hol a csodában kószálsz? Talán nem engednek ki a mennyországból? Hát szólj nekik, valakinek, a kapuőrnek talán, hogy segítségre szorul a leszármazottad, engedjék, hogy segíts neki.

Nagyi azonban nem jött, és nem is válaszolt. Egyedül maradtam a kétségeimmel.

73.

De ez nem maradt így sokáig. És nemcsak hogy nem maradt, hanem a következő naptól úgy folyt rám az áldás, mint lyukas csőből a víz. Vagy telefonon, vagy személyesen áradt felém az együttérzés és segítőkészség, én meg csak úgy kapkodtam a fejemet, hogy mi a fene történik itt. Már- már arra gondoltam, hogy találhattak valamit az ingatlanon, valami nagyon értékeset, csak én még nem tudok róla, és együttes erővel el akarják hallgatni előlem.

Az, hogy Marisa egyre csak a nyomomban járt, és a kívánságaimat leste, nem lepett meg túlságosan. Ugyanis meg voltam győződve róla, hogy szolgálat- és segítőkészsége csak kisebb részben szól nekem, nagyobb részben a professzornak. Szóval, Marisa, miután reggel felébredtem, és talán kissé morcos is lehettem a nagyi elmaradása miatt, fontosnak tartotta megtanácskozni velem, hogy meggyes pitét készítsen- e vacsorára, vagy almásat.

Ekkor figyeltem fel rá. Eddig csak fél füllel hallgattam a szövegét, és csak hümmögtem, amikor kérdezett valamit, ám egyszer csak felriadtam és igyekeztem felfogni a szavai értelmét.

– Most akkor lekvárosat vagy almásat? – kérdezte türelmesen.

– Micsodát, Marisa? – igyekeztem magamhoz térni.

– Most kérdeztem, nem? Hogy diósat, lekvárosat vagy almás pitét.

– Amelyiket akarja, Marisa – mondtam nagyvonalúan.

Ekkor döbbentem csak rá, hogy mit is mondtam. Marisa, amióta csak a házvezetőnőm volt, gyűlölte, ha nem adtam határozott választ a vacsorával kapcsolatban feltett kérdésére. Most azonban elkövettem azt a hibát…

Már- már kimondtam, hogy lekvárosat, amikor Marisa a karomba omlott. Mégpedig nem azért, mintha mérgében meg akart volna harapni, inkább azért, hogy sűrű könnyeivel áztassa a nyakamat.

– Jaj, Debby kisasszony, édesem, jaj!

Ettől aztán úgy megrémültem, hogy majd a padlóra csüccsentem rémületemben.

– Mi történt, Marisa? – rémüldöztem. – Mi történt? Hol a stukkerem?

Szemem a fogason lógó nadrágomat kutatta, hogy a szabályzat

szigora ellenére ott van-e az este hanyagul benne hagyott 38-asom.

– Azóta, hogy megittuk azt a rohadék whiskyt, tudja, amibe beletették azt az izét, mindegyre arra gondolok, hogy… az lehetett volna a maga utolsó whiskyje. Ha valami durvábbat csempésznek bele…

Mondtam volna, hogy akkor valószínűleg nemcsak énnyiffantam volna ki, de nem akartam azon kérődzni, ami már történelem.

– Arra gondoltam – kesergett tovább Marisa hogy ha maga már korábban meghalt volna, amikor még nem kérdeztem volna meg magától, hogy milyen pitét kér vacsorára, és én esetleg olyat készítettem volna, amit maga nem annyira szeret, akkor az lett volna, hogy maga úgy hal meg az én hibámból, hogy utoljára nem tömte volna meg magát a kedvenc pitéjével, hanem a nem kedvence lett volna az utolsó falat a szájában.

Éreztem, hogy elönt a félelem. Uramisten, tényleg mi lett volna akkor? Megráztam a fejem, és volt marxista házvezetőnőmre förmedtem.

– Ez most a legfontosabb problémája, Marisa?

– Miért? – kérdezett vissza. – A professzor is megmondta, hogy arra, aki a halál árnyékában él, nagyon is oda kell figyelnem. Jól van, akkor lekvárosat csinálok, és megfogadom, amit a professzor mondott.

– Pontosan mit is?

– Hogy a leggyanúsabb mozdulatára kapjam el azt, aki esetleg magára akarna támadni. És hogy főleg a lábamat használjam.

– A lábát? – rebegtem.

Marisa csuklott egyet, ami alighanem egy kis cincogó nevetés maradványa volt.

– A professzor… dicsérte a lábamat.

Önkéntelenül is Marisa lábára pislogtam. Tényleg jó formájú lába volt. Nem olyan karikaforma gerillaláb.

– A professzor ért a lábakhoz – bizonygatta Marisa. – Elvégre ő is sokat dolgozott a lábával.

– Tessék?!

– Úgy értem, hogy… tudja, hogy Mr. McKinley… fekete öves karatemester?

Természetesen tudtam. Annak idején, amikor összeismerkedtünk, erről is esett szó, csak hát az elmúlt idő során valamiért nem került soha szóba.

– Szóval, ért a lábakhoz. Azt mondta… hihihi… hogy ilyen alkalmas lábat ritkán látott.

– Alkalmas? – mondtam anélkül, hogy meggondolhattam volna, mit is beszélek. – Mire alkalmas?

Ekkor esett le a tantusz. Talán még el is pirulhattam, de erre már nem emlékszem. Arra viszont igen, hogy Marisa ismét felvihogott.

– Többek között arra is, hogy megfojtsak vele valakit, aki közéjük kerül. Márpedig ha magáról van szó, Debby, gondolkodás nélkül megteszem, de meg ám! Most pedig megyek, és a kedvenc lekvárját teszem a pitébe, az áfonyásat. És ha valaki még egyszer bármivel is próbálkozna, ami a maga életét veszélyeztetné. ..

A lábával mutatta, hogy mit csinálna vele. —

Rám mosolygott, és diszkóit a konyha irányába.

74.

Alighogy eltűnt, megjelent a professzor. McKinley pizsamában volt, és még ott látszott néhány fogkrémfolt a szája környékén. Meglepett egy kissé, mivel általában nem szokott pizsamában, pláne fogkrémfoltosan mutatkozni előttem. Most azonban így volt, és meg is magyarázta, hogy miért.

– Siettem, hogy elcsípjem magát, mielőtt eltűnne – mentegetőzött. – Fontos közlendőm lenne… illetve meg szeretném tanítani magát valamire.

Kérdőn néztem rá, mire azonnali magyarázatba fogott.

– Tudom, hogy maga ért valamicskét az önvédelemhez, elvégre magam is megtapasztaltam, és maga mesélte is… Eh, mindegy, szóval arról van szó, hogy ha rátámadna magára valaki, meg tudja védeni magát.

– Azt hiszem, képes vagyok rá – próbáltam megnyugtatni, mert némi aggodalmat véltem felfedezni a szemében. – Nem vagyok anyámasszony katonája…

– Ezzel tisztában is vagyok – szakított félbe. – De mégis. Nem akarom megsérteni, de mindenkire ráfér egy kis oktatás, főleg arra, aki nem gyakorolja naponta.

– Mármint mit? – kérdeztem.

– A fogásokat. Van néhány gyakorlat, amelyeket normális körülmények között nem alkalmaz az ember. Jómagam Kínában tanultam őket, egy saolin kolostorban, ahol össze voltam zárva a maga ősanyja naplójának a fordítójával, Leslie L. Lawrence professzorral, és unalmunkban megtanultunk néhány fogást… Megtanítanám magának, hogyan kell három mozdulattal úgy kicsavarni a támadója nyakát, hogy csak az ördögök lesznek majd képesek visszacsavarni a pokolban. Mindjárt felkapok magamra valamit, aztán tartunk egy kis bemutatót Marisának.

Házvezetőnőmet kereste a szeme, de Marisa ekkor már a konyhában készítette a reggelit.

– Inkább majd… később – próbáltam meg kiszabadulni szorult helyzetemből.

A professzor nagyot sóhajtott.

– Rendben van, de minden perc késlekedés tragédiához vezethet – mondta. – Magára nagyon utazik valaki. Márpedig aki meg akar gyilkolni valakit, az előbb-utóbb meg is teszi. Higgyen nekem, Debby: az ember akkor teszi legjobban, ha maga gondoskodik a védelméről; ha másokra bízza, az nem az igazi. Mindenkinek a saját élete a legfontosabb. Rendben van, akkor délután, ha majd hazajön, gyakorolunk egy kicsit.

Éppen hogy sikerült megszabadulnom tőle, amikor megszólalt odakint a kapucsengő. Mivel Marisa a konyhában tüsténkedett, magam mentem ajtót nyitni. Őszinte meglepetésemre ketten is álltak odakint: Hamson seriffhelyettes és Mr. Frank Fairweather. És nem mondom, hogy barátságos képpel méregették egymást Ahogy kinyílt az ajtó, és megjelentem benne, Frank Fairweather lekapta a fejéről a kalapját, és a hóna alá szorította.

– Csak erre jártam, Ms. Debby, és arra gondoltam, ha már erre járok, megkérdezem, hogy nem jön- e be a börtönhöz, mert én ugyanis oda tartok, és akár együtt is mehetnénk.

Lenéző pillantást vetett Harrisonra. Valami olyasmi volt a hangjában és a tekintetében, hogy: *Rád aztán semmi szükség itt, barátocskám.*

Hamson azonban nem oldalgott el szó nélkül, hanem tett egy lépést előre.

– Ugyanezért vágyók itt én is – mondta. – Mitchell seriff meghagyta, hogy nézzek magára, mert… állítólag valaki ki akarta nyírni magát. Erre én úgy gondoltam, hogy próbálja csak meg az a gazember, ha én maga mellett vagyok! Tudja, mit teszek vele?

– Lelövi? – kérdeztem nyugtalanul.

– Á, dehogy – legyintett. – Ez az ilyen fickóknak nem elég. Elkapnám, és… Na, a következőket tenném vele: először is kitörném az egyik kezét, hogy fájjon neki, egy eltört kéz rohadtul tud fájni; aztán eltörném az egyik lábát is, az még jobban tud fájni; azután ráállnék a hasára, és…

– Na, ebből elég! – állítottam le. – Nem kell aggódnia miattam, Harrison. Meg tudom védeni magam, ha kell. – Ekkor belém bújt a kisördög. Fairweatherre mosolyogtam. – És maga mit tenne, Frank?

Fairweather megvonta a vállát.

– Kifordítanám a bőréből.

Az lett a dolog vége, hogy én vezettem ugyan a kocsimat, de ott ült mellettem Harrison, mögöttem pedig Frank Fairweather terpeszkedett. Míg Harrison a rádiómat babrálta, hogy találjon valami jó kis zenét, addig Frank közel hajolt hozzám, és mondott valamit. Már nem emlékszem rá, hogy mit, de amikor a nyakamon éreztem a meleg leheletét, kis híja volt, hogy nem kormányoztam neki a kocsit a

szalagkorlátnak. És ezért is az a nyomorult, szemétláda Zsiráf lett volna a felelős.

75.

Az csak természetes, hogy Mitchell seriff is célzást tett rá, hogy jó lenne, ha vigyáznék magamra, mert aki megpróbálkozott a meggyilkolásommal, lehet, hogy ismét meg fog vele próbálkozni. Hiába magyaráztam el neki, hogy ha valóban meg akart volna gyilkolni, akkor meg is tette volna. Méreg esetében az élet és a halál néha csak mennyiségi kérdés. Aki beletette a cuccot a whiskymbe, nagyon jól tudta, hogy mennyit kell beletennie.

– De ez egy új cucc – ellenkezett a seriff. – Még nem is egészen ismert a hatása.

Harrison egyetértően bólogatott. Láttam a képén, hogy be akarja jelenteni Mitchellnek, ettől kezdve a védelme alatt állok, és ezt valahogy meg kellett akadályoznom. Oldalba böktem a seriffet, méghozzá alaposan, amikor Harrison figyelme ellanyhult egy kicsit, majd intettem neki, hogy küldje ki valamilyen ürüggyel az első helyettest.

Mitchell bólintott, és eleget tett a kérésemnek. Amikor már az egyes számú seriffhelyettes odakint volt, rátámadtam az öregre.

– Szedje le rólam Harrisont – mondtam határozottan. – Ha nem teszi meg…

– Akkor? – kérdezte.

– Akkor felmondok.

– És az a másik?

– Milyen másik? – kérdeztem.

– Fairweather, vagy hogy hívják. Neki hagyod, hogy a szoknyád szélén üljön?

– Nincs is szoknyám – mondtam.

– Akkor is. Neked jobban tetszik az a fickó, mint Harrison?

– Harrisontól kiütéseket kapok – nyögtem. – Hacsak hozzám érne, úgy néznék ki, mint aki elkapta a majom- himlőt.

Mitchell seriff megcsóválta a fejét.

– Veled aztán nehéz boldogulni, Debby. Nem akarok beleszólni a magánéletedbe…

– Ne is tegye!

– De azért kellene valaki melléd, aki… hm… tudod, hogy miről van szó. Egyáltalán van valaki a környéken, persze férfira gondolok, aki, hogy is mondjam csak, mint férfi…

– Van – mondtam.

– Elárulnád…

– Maga, seriff.

Mitchell papa elvigyorodott, majd laza mozdulattal a fenekemre vert.

– Jézusom, te lány, te aztán tudod, mit kell mondani. De én komolyan kérdeztem. Volt valaki a közelmúlttól napjainkig, aki… megmozgatta az érzékeidet?

– Volt – bólintottam.

– És ki volt az? Ki vele!

– Senhor Domingos de Carvalho – mondtam.

Mitchell seriff eltátotta a száját, és egy darabig úgy is hagyta.

– Az az… örült spanyol? – nézett rám döbbenten.

– Portugál – javítottam ki.

Mitchell megcsóválta a fejét.

– Neked aztán fura ízlésed van, hallod- e. Csak az elfuserált fazonok tetszenek neked.

– Maga is köztük van – emlékeztettem.

Mitchell papa felállt, és kinyitotta előttem az ajtót.

– Mars dolgozni! – förmedt rám. – Nézz körül a börtön környékén, hogy nem öltek- e meg újabban valakit, s bár Clifford átvette tőlem az ügyet, azért szeretném, ha mesélnél nekem róla, mi történik mostanában odaát.

Magam is kíváncsi voltam rá, de egyelőre fontosabb dolgom is akadt.

Fel kell keresnem July Demeter barátnőmet, és el kell beszélgetnem vele.

76.

July Demeter egy akkora kupac papír mögött rejtőzködött az újságja szerkesztőségében, hogy csak a feje búbja látszott ki mögüle. Amikor többedszerre is diszkréten elköhögtem magam – nem akartam a többi, hasonlóan magas papírhalmok mögött rejtőző kollégái figyelmét felhívni szerény személyemre – , kikukucskált a papírhegy mögül, és felém intett.

– Ücsörögj csak egy kicsit – súgta felém. – Ki kell kotornom annak a baromnak valamit.

Természetesen fogalmam sem volt róla, hogy ki lehet az említett barom, és mit kell kikotornia neki – feltehetően egy réges-rég elfelejtett adatot valahonnan – , de nagyon fontos lehetett, mert pisszenés sem hallatszott a különben mindig zajos szerkesztőségben. Az újságírók magukba roskadva ültek a helyükön, és még a szemüket sem merték felemelni.

July matatott még egy kicsit, aztán intett, hogy húzzak magamnak

egy széket – a fal mellett állt vagy tíztizenöt – , aztán bújjak mellé a papírhegy mögé.

Amikor megtettem, amire kért, hozzám hajolt, és meg veregette a vállamat.

– Bocs, hogy nem tudtalak értesíteni – mondta, és a papírokra mutatott. – Át kell rágnom magam rajtuk, hogy a fene vigye el az egészet. Te, hogy annak idején mennyi gyilkosságot követtek el! Öröm lett volna *akkor* élni.

– Mikor volt az az *akkor?* – próbáltam meg dátumot találni az előttünk heverő újságokon.

– Száz évvel ezelőtt – mondta. – Arról az időről van szó, amelyik téged is érdekel.

– És?

– Kifosztottak egy fűszerboltot, és kinyírták a tulajt meg két kiszolgálót.

– Lehet tudni, hogy ki?

– Tulajdonképpen igen, csak éppen már nincs sok értelme. Ismerjük a nevét, és azt is, hogy később mi történt vele… Derek most éppen a levelezését kutatja át

– De miért ez a nagy munka vele?

– Azért – suttogta – , mert ennek a Sam Hudsonnak a leszármazottai felkérték a főnököt, hogy nézzen utána a felmenőjük ügyének.

– Ebből egy szót sem értek – mondtam.

Felpislogott a papírhalom mögül, majd elkapta a karomat.

– Lelépünk.

– Hogyan? – értetlenkedtem.

– Te csak azt csináld, amit én csinálok.

Mielőtt még tovább kérdezgethettem volna, megszorította a karomat, felállt a székéről, majd meghajolt, mintha az Egyesült Államok elnöke bukkant volna fel az asztal sarka mellett. Integetett, hogy lopakodjak óvatosan utána. így aztán, mint két katona a lövészárokban, bukdácsoltunk a papírhalmok között, a hangyamunkát végző kollégák rosszalló tekintetétől kísérve.

– Te, ezek észrevették bennünket – mondtam figyelmeztetőn, készen rá, hogy megforduljak, és visszameneküljek az íróasztalához.

– Űhüm – mondta, és tovább húzott maga után. – Gyere már, te seriffhelyettes!

– És ha lebuksz? – aggodalmaskodtam. Annál is inkább, mert akkor magam is lebuktam volna, abból pedig nem származott volna semmi jó. Már azért sem, mert az újság szerkesztősége egy szomszédos körzethez tartozott, ahol nekem annyi jogom volt bárki után is kutakodni, mint az utcán heverő, elütött kutyának.

– Nem buktunk le – szegezte le kissé bizonytalanul. – Ha meg

lebuknánk, majd kitalálok valamit.

Szerencsére nem kellett kitalálnia semmit. Tízpercnyi lopakodás után a sarki bárban találtuk magunkat, ahol July megrendelte a szokásos kávénkat, majd sokat jelentő sóhajtozásba fogott.

– Na, ezt megúsztuk.

De nem úsztuk meg. Éppen levetettem kis mellénykémet, és kidomborítottam azt, amit ha seriffzubbony van rajtam, aligha domboríthattam volna ki, amikor is árnyék vetült ránk. Az árnyékot először July szemében pillantottam meg, s úgy megijedtem tőle, mintha egy jégesőt hozó felhő árnyéka lett volna. Sajnos annál sokkal veszélyesebb volt: mint később kiderült, July főnökének az árnyéka.

A főnök jóképű fickó volt, a megszokott szemüveges, szőrös fülű, pocakos főnökök helyett magas, lángolóan vörös hajú, szeplős, érdeklődő szemű férfi, akinek abban a pillanatban, ahogy megpillantott, máris rám ragadt a szeme.

July hangja csak kicsit reszketett, amikor a főnök megállt az asztalunk mellett.

– Üdv, főnök – rebegte a szeplős felé.

A főnök biccentett, miközben rám emelte a tekintetét. Aztán ott is hagyta. Közben még pislogni is elfelejtett. Esküszöm, hogy így volt. Legalább egy hosszú percig nézett rám, és közben egyetlenegyet sem pislantott. July ezalatt sóbálványt játszott, én pedig zavartan köszörülgettem a torkomat.

A főnök egyszer csak összerezzent, majd tétován a harmadik, üres székre mutatott.

– Leülhetek?

És már le is ült. Julyn láttam, hogy csak egy vékony hajszál választja el az ájulástól. Azt hiszem, ebben a pillanatban bánta meg véglegesen, hogy valaha, a történelem homályában a barátnőmmé fogadott.

– Most éppen… mivel tevékenykedik, Ms… Demeter? – kérdezte, mintha bizony fogalma sem lett volna róla.

– Hát, *azzal* az üggyel – mondta July.

– És a kisasszony? Kihez van szerencsém, ha megtudhatnám?

Mondtam neki, hogy ki vagyok. Persze csak annyit, hogy Debby O'Harának hívnak, egy ingatlanforgalmazó cégnél dolgozom, és hogy… rokonok vagyunk. Mármint July és én. Aztán hirtelen megszólalt bennem valami. Fogalmam sem volt róla, hogy történt, de a kínos helyzetet megtörve meghallottam saját, könnyed hangomat.

– Én a börtön ügyében fordultam Julyhoz – mondtam. – Ő ugyan azt állítja, hogy nincs ideje semmire, mert a főnöke annyira lefoglalja, hogy nem tud utánanézni annak, amit szeretnék, de hát sajnos, ilyen az élet, minden fontos ügynél van egy még fontosabb, nem igaz? És a börtön ügye nem annyira fontos.

A főnök bólintott, majd felém nyújtotta a kezét.

– Peter. Peter Grim. Én vagyok az az izé… főnök.

Most kellett észnél lennem. Tisztában voltam vele – hogy a fenébe ne lettem volna – , a férfiak imádják a tőlük megrémülni látszó nőket. Csúnya képet vágnak, aztán amikor a nők arcán felvillanni látják a rémületet, nagy kegyesen engednek nekik. Még a nagyon fontos kérdésekben is, csak hogy ezzel is a hatalmukat fitogtathassák.

– No, nincs semmi baj – mondta a főnök éppen annak megfelelően, ahogy vártam. – És miről szól a tere-fere? Hogyhogy a börtön? A helyi börtönre gondol?

Mondtam neki, hogy nem, arra a börtönre gondolok, amely a város szélén romjaiba dőlt már, senki nem használja; a cégem el akarja adni az önkormányzat megbízásából, és a többi, és a többi. Csakhogy van egy kis baj a forgalmazás körül, nevezetesen, hogy annak idején feltehetően nem volt minden rendben abban a börtönben. Ezért most kísértetjárta hely, és…

– De nem ám! – szakított váratlanul félbe. – Bizony, nem volt abban minden rendben!

– És ön ezt honnan tudja? – kérdeztem. Nem volt túl udvarias a kérdésem, de mintha valami azt súgta volna, hogy ez a fickó még segíthet nekem.

– Onnan, hogy én is éppen rajta vagyok az ügyön.

Majdnem leestem a székről meglepetésemben.

– Ezt hogy… érti?

– Valaki, egy ismerősöm megkért, hogy kutassak egy kicsit a börtön múltjában. Éppen azon törtem a fejem, hogy kit bízhatnék meg vele – nézett jelentőségteljesen Julyra, és nekem fogalmam sem volt róla, hogy ez jót vagy rosszat jelent. Úgy markolászta valami a lelkiismeretemet, mintha ki akarta volna szorítani belőlem a szuszt. – Az ismerősöm egyik felmenője abban a börtönben dolgozott mint börtönőr, és… eltűnt.

– Ho…va? – kérdezte helyettem July.

– Ez a kérdés – felelte Peter főnök. – Éppen meg akartam kérni Ms. Demetert, hogy nézzen utána a dolgoknak, nagy szívességet tenne nekem ezzel, megmentene egy csomó felesleges kotorászástól. A régi újságok nem az én világom.

– Bármikor… bármit, főnök – nyögte July.

– Ami pedig az eltűnt börtönőrt illeti… Hawkinsnak hívták. Greg Hawkins. Ez volt a neve. Bement reggel a börtönbe, aztán soha többé nem került elő. Persze vizsgálat indult az ügyben. Kollégái és az igazgató váltig állították, hogy egy bizonyos időpontban, az éjszakai műszak befejezése után röviddel kilépett az épületből, amit az aláírása is igazol. Van egy bizonyos lista ugyanis… de ezt majd maga is látni fogja – intett July felé. – Tehát eltűnt. Az a kérdés, hogy hová.

July megvonta a vállát.

– Egy férfiember, ha el akar tűnni az Egyesült Államokban, akkor ezt könnyen megteheti. Most is és akkor is megtehette.

– De ő nem tette meg – felelte a főnök July kérdésére. – Babát várt a felesége.

– Talán éppen azért – ellenkezett July.

– Valószínűtlen. Jó házasság volt az övék. A fickó nyom nélkül tűnt el. Akárcsak mások.

– Mások?

– Abban a börtönben, amíg fennállt, tíznél is több börtönőrnek veszett nyoma.

Bevallom, számítottam valami hasonlóra, de azért ez a szám kissé soknak tűnt.

– Egyet sem találtak meg?

– Egyet sem. De hogy kimondjam, amire én is gondolok: azt rebesgették annak idején, hogy az igazgató és még néhány cinkosa tüntették el őket.

– Jó, jó, de miért?

Grim nagyot sóhajtott.

– Pokoli egy hely lehetett az a börtön. Visszaemlékezések vannak róla, hogy hogyan bántak az örök az elítéltekkel; az általuk alkalmazott módszerek között nem szerepelt a *kesztyűs kéz,* ha értik, mire gondolok. Jó lenne, ha utánanézne, Ms. Demeter…

– Természetesen, főnök, természetesen – buzgólkodott July. – Bizonyos eredményre azért már én is jutottam, bár még nem sejtettem, hogy önt is… érdekli ez az ügy.

– Az utak néha összefutnak – mondta a főnök, és jelentőségteljesen nézett a szemembe. Szemernyi kétségem sem volt, hogy ez a hasonlat akár ajánlatnak is tekinthető. Mi lenne, ha a mi útjaink is összefutnának egy kis időre, nagyjából ez volt a dolog lényege.

Julyt annyira elragadta a hév, hogy észre sem vette, hogy az említett utak éppen megmozdultak valamerre.

– De hát mi az ördögöt jelentsen ez? – csóválta meg a fejét. – Normális körülmények között nem ez szokott történni.

– Hogyhogy nem ez? – esett ki a szememből a főnök szeme.

– Inkább raboknak kellett volna eltűnniük – felelte July, és így gondoltam én is.

– Hát, ha annyira szeretnék… azokból is eltűnt néhány. Konkrét bizonyíték ugyan nincs erre, de ez is az ön feladata lenne, Ms. Demeter. Leveszem magát a másik munkáról, és megbízom, hogy essen neki ennek az ügynek, és időről időre számoljon be nekem, mit sikerült kiderítenie. És kérem, Ms. O'Hara, hogy néha… jöjjön be a szerkesztőségbe, akár már holnap is… vagy nem is, inkább én látogatnám meg önt, talán már holnap, és talán…

Még csak ez hiányzott nekem. Éppen azon voltam, hogy kitaláljak valamit, amivel kissé csillapíthattam volna Mr. Főnök irántam tanúsított lelkesedését, ám ekkor megszólalt a telefonja. Néhány pillanatig úgy nézett ki, hogy nem veszi fel, aztán mégis felvette. Hallgatta egy kicsit, majd visszacsúsztatta a zsebébe.

– Elnézést kell kérnem, hölgyeim – tárta szét a karját – , hív a kötelesség. Egy főnöknek néha nemszeretem dolgai is akadnak, amelyeket, ha óhajtja, ha nem, meg kell csinálnia. Mint ezt is éppen itt – ütött laza mozdulattal a zsebében lapuló telefonjára. – Maguk természetesen csak maradjanak, és kérem, Ms. Demeter, vegye úgy, hogy levettem magát minden egyéb munkáról, és megbíztam, hogy írjon egy sorozatot azokról az időkről, értem alatta a száz évvel ezelőtti világot, és térjen ki részletesen benne a börtönben történtekre. Ön pedig, Ms. O'Hara… nagyon örülök, hogy megismerkedhettem önnel, a közeljövőben majd sort kerítünk egy hosszabb és személyesebb beszélgetésre is. Talán már holnap… holnapután… Most pedig, hölgyeim, ajánlom magamat.

Meghajolt, és mosolyogva távozott. Mosolyának két része volt: egy hivatalos és egy személyes. A hivatalos Julyra villant, a nem hivatalos pedig rám. Erre akár büszke is lehettem volna.

Amikor Mr. Grim eltűnt az utca forgatagában, July végre ki merte nyitni a száját.

– Te, Debby – nyögte. – Ez a pasas totál beléd esett, mint döglött veréb a kútba. Hogy neked micsoda mázlid van, szívem! Lelépett a nagy szerelmed, és tessék: máris sikerült elkapnod valakit… Mondd, hogy a fenébe csinálod?

77.

Ahhoz, ami idáig elhangzott, July sem tudott sokat hozzátenni. Volt hát ez a titokzatos börtön, amely úgy nyelte be az embereket, mint egy keleti bálvány még az emberáldozásos időkben, hogy aztán megrágva és félig megemésztve kiköpdösse őket. A mi esetünkben azért volt némi különbség: a bálvány nem köpött ki semmit. Aki anno eltűnt a gyomrában, abból semmi nem került elő- kivéve egy aranyórát.

Már odahaza voltam, amikor sokadszorra is alaposan végiggondoltam az eddig történteket, amelyek olyan bonyolultak voltak, mint egy inka képregény. Ezért aztán bevonultam a szobámba, és meghagytam Marisának, hogy olyan halkan járjon, mint egy kisegér. Tenyerembe hajtottam a fejemet, gondolkodtam, míg egyszerre csak mintha világosság gyűlt volna valahol előttem, a szobám egy távolabbi sarkában. Egy icipici fényecske, amely valami

reményt adhat a továbbiakat illetően. Gondoltam valamire, bár őszintén szólva, ahogy megforgattam a fejemben, már abban a pillanatban nevetségesnek is tartottam a gyanúmat. És mégis, miért ne próbálnám meg? July bizonyára segíteni fog, hiszen ő ismer mindenkit.

Lesétáltam a nappaliba, ahol Marisa éppen egy ajtókilincset súrolgatott nagy buzgalommal. Közben dúdolt is. Lelkesítő dallam volt – talán egy partizándal lehetett. Odasétáltam hozzá, és megfogtam a kezét. Erre úgy megrémült, mintha valahol egy dzsungel közepén az ellenség felderítője lepte volna meg.

– Jézusom, Debby! – kapott a szívéhez. – Úgy megijesztett, hogy majdnem…

Szerencsére nem mondta tovább. Csak nézett rám várakozva, amibe szemrehányás is vegyült.

– Kérni szeretnék tőled valamit, Marisa – mondtam.

– Jézusom! – nyögte. – Ilyen nagy a baj?

– Nem akkora – mosolyogtam. – Arról van szó, hogy szeretnék rendezni a közeljövőben egy kis… állófogadást.

– Mit? – nézett rám egyre meghökkenő képpel.

– Állófogadást – ismételtem.

– De… miért állót?

– Mert nincs elég székünk – mondtam.

– Hát ezen azért lehet valahogy segíteni. De mégis… mi az ördögért *itt nálunk?*

– Megvan rá az okom – mondtam.

– Nyilvános?

– Nem – mondtam.

– Sejtettem – sóhajtotta. – Pedig kíváncsi lennék rá, hogy mit forgat abban az okos kis fejecskéjében.

– Szeretném jól érezni magam – mondtam.

– És azt csak így lehet? Őszintén szólva, nem kedvelem a nagy gyülekezetét. Ha sokan vannak, még a leg- fegyelmezettebb egyének is hajlandók megbolondulni. Volt egyszer egy ismerősöm, bizonyos Santos kapitány, szelíd, jó magaviseletű, fegyelmezett ember volt… Nem kínozta meg az elfogott gazembereket, ahhoz túl gyengéd volt a lelke, egyszerűen csak kupán lőtte őket. Na, ennek a Santos kapitánynak, ha valahol bulit rendeztünk, egyszerűen megbuggyant az agya. Pedig nem is az italtól volt, mert egyszerre, egy este nem ivott meg többet egy liter házi rumnál. Valahogy elragadta ilyenkor a hév, amit a sokaság látványa gyakorolt rá… Felkapta a géppisztolyát, és a mennyezetbe lövöldözött vele. Én magam is szóltam neki egyszer, hogy miért csinálja, mire csak a vállát vonogatta, és láthatóan szégyellte magát.

– És amiatt nem szégyellte, hogy lelődözött embereket, ráadásul

kupán, ahogy maga mondja?

Marisa nagy szemeket meresztett rám.

– Mi van azon szégyellnivaló? Ők is megtették másokkal… Na, és kiket hív meg? Gondolom a polgármestert, azta nagyképű fickót, a karót nyelt feleségével együtt…

– Nem, Marisa – mosolyogtam. – Azok közül hívok meg néhányat akik a börtön épületén dolgoznak.

– Azokat? – kérdezte szemmel látható csalódottsággal. – Azokat mi a fenéért?

– Mert terveim vannak velük.

– De miért pont itt, amikor tegnap fényeztem ki a padlót?

Nem óhajtottam vitatkozni vele, ezért rátértem a lényegre.

– Legyen elég innivaló, és az italokhoz megfelelő poharak, hogy mindenkinek jusson.

– Ital?

– Pohár – mondtam.

Úgy nézett rám, mintha Santos kapitányhoz hasonlóan én is megbuggyantam volna.

– Pohár?

– Úgy értem, hogy természetesen az italok számára. És legyenek szendvicsek. Maga olyan jó szendvicseket csinál, Marisa…

Olyan hízelkedve mondtam mindezt, hogy ahhoz csak a magázás illett. Marisa legyintett, és megcsóválta a fejét.

– Az a borzasztó, Debby, hogy maga mindig képes levenni a lábamról.

– Ha úgy érzi, hogy nem bírná egyedül, esetleg hívhatok segítséget is – ajánlottam sunyin.

– Na még csak az kellene! – ütött felém azzal a kendővel, amellyel a kilincset pucolta. – Még csak az hiányozna! A… professzort is meghívja?

– Természetesen, Marisa.

– Na, jól van – sóhajtotta békülékenyen. – És mikorra tervezi?

– Holnaputánra – mondtam. – Cirka hányán leszünk? Gyors fejszámolást végeztem, úgy tizenötben állapodott meg a fejemben a számológép kijelzője.

– Maximum húszán – mondtam neki. – És még valamit, Marisa…

– Igen?

– Ha lehetséges, ne meséljen senkinek arról a bizonyos Santos kapitányról.

– Majd igyekszem visszafogni magam – felelte sértődötten. – Remélem, a meghívottjai is.

Magam is ebben reménykedtem.

Szerencsére nem is csalódtam a reményeimben. A buli, amit elegánsan állófogadásnak neveztem, a vártnál jobban sikerült. Hogy kik voltak a résztvevők? Itt voltak a tudósok – a két geológus- régész és a három paleontológus itt volt Mr. Fairweather, néhányan a Domingos által toborzott emberek közül, akik a portugál eltűnése után is a helyszínen maradtak, Mr. Howard, Amos, Barbara és July Demeter is. Marisa csodát tett a szendvicseivel és süteményeivel, valamint azzal, ahogy viselkedett. Olyan eleganciával kínálgatta a vendégeket, hogy kétségkívül ő volt az est fénypontja. Többen is – köztük July Demeter – elkérték a lekváros pitéje receptjét. Természetesen ott topogott még Mitchell papa is, aki először egyfolytában csak morgolódott, hogy elment az eszem, amiért akkora cécót csinálok ahelyett, hogy megpróbálnám megoldani a gyilkosságok ügyét, valamint ott volt Harrison, akit viszont a pitén és rajtam kívül semmi sem érdekelt. Jómagam ott tüsténkedtem közöttük, és mindenkit biztattam, hogy egyen, igyon. És mindenkinek a kezébe nyomtam egy-egy poharat.

Érdekes lett volna megfigyelnem, hogy ki hogyan viszonyul kihez; ki kivel beszélget, kivel nem; kire mosolyog, kitől fordul el, és ez az egy csapatban dolgozókra is vonatkozik. A tudósok kifejezett ellenszenvvel bámulták egymást, mintha konkurensei lennének egymásnak.

Amikor pedig tósztot mondtam, kitört a tapsvihar. Valami olyasmi marhaságot nyöszörögtem, amit aztán gyorsan megpróbáltam elfelejteni. Hogy fontos munkát végzünk a közösség javára, mert a börtönből most majd valami más lesz, ami hozzájárul városunk további fejlődéséhez, mivel a börtön nem a fejlődést jelképezi, hanem… Már nem is emlékszem rá, miket hordtam össze. Szóval, ezzel magyaráztam, hogy miért rendeztem ezt a kis összejövetelt.

Későre járt az idő, és többen el is mentek már, amikor Amos odasündörgött hozzám. Úgy bokszolt oldalba, hogy mások ne vegyék észre.

– Mi az ördög volt ez, Debby? – suttogta.

– Hallottad a tósztomat, nem? Csak lelkesíteni akartam az embereket.

– Engem te ne akarj átverni! – sziszegte a fülembe. – Ismerlek, mint a tenyeremet. Te mást csinálsz itt, szívem.

– Mi a fenét csinálnék? – tettem úgy, mintha nem érteném, mire céloz.

– Te vadászol, szívem.

Ekkor támadt egy jó ötletem. Már korábban is nehézséget jelentett,

hogy mindenki társalogni akart egy kicsit velem, Mr. Howard meg végképp ki akart sajátítani magának, ezért már- már attól tartottam, hogy hiába az egész, nem tudom végrehajtani, amit kiötöltem magamnak. Eszeveszett ötlet volt, elismerem, mégis meg kellett próbálkoznom vele. Hátha bejön.

– Segítenél nekem, Amos? – kérdeztem.

– Miről lenne szó, Debby?

– Szólnál Barbarának is? Akkor figyelj!

Amosnak tátva maradt a szája, amikor elmondtam, hogy mire kérem.

– Te tényleg bolond vagy, Debby – csóválta meg a fejét. – Te komolyan azt hiszed…

A számra tettem a mutatóujjamat, ezzel is figyelmeztetve, hogy túl hangosan beszél.

– Jól van – tette fel erre a hangfogót. – És ezt hogy gondolod?

– Figyelj, kérlek, és segíts Marisának.

– Ő is tud róla?

– Neki más dolga van. Azt hiszem, kissé elszámítottam magam. Egyedül nem tudok mindenre odafigyelni.

– A fenébe is, rendben van – mondta, és én döbbenten láttam, hogy elégedetten maga elé vigyorog.

– Minek örülsz annyira? – kérdeztem halkan. Gyorsan beszéltem, mert láttam, hogy Mr. Howard ismét felém sündörög, miután Glória Blackstonnal kibeszélgette magát. Ahogy közeledett felém, láttam a szemén, hogy azért én vagyok a nyerő.

– Jó alanyt találtál – mondta Amos.

– Amennyiben?

– Gyerekkoromban kedvenc játékunk volt a… már nem tudom, hogy hívják… amikor is kártyalapokat kellett összekeverni, kirakni sorban, megjegyezni, hogy melyik melyik mellett volt, majd ismét összekeverni, aztán újra kirakni őket úgy, ahogy a keverés előtt voltak. Ehhez pedig jó megfigyelőkészség kellett. Szerencsére még maradt bennem valami az akkori képességemből.

– Isten hozott a csapatban – mondtam.

Ezután hosszadalmas beszélgetésbe merültem Mr. Howarddal.

Amos és Barbara pedig csinálta, amit kértem tőlük.

Amikor a vendégek távoztak, Mr. Howard is az aranyat érő luxuskocsijával, Barbara és Amos visszaszivárogtak hozzám. Marisa addigra már befejezte a panaszkodást, amivel éppen miattuk halmozott el.

– És képzelje – panaszkodott – , maga még nem látott ilyet, Debby. Kizavartak éjfél körül a konyhából, hogy majd ők elmosogatnak meg minden, hiába erősködtem, hogy az az én dolgom, egyszerűen kizavartak, hogy ez a ház a társaság tulajdona, kvázi az övéké is, és

hogyha ők azt mondják nekem, hogy menjek ki a konyhából, akkor nekem ki kell mennem. Mit szól ehhez, Debby?

– Mindenkinek megvan a maga rigolyája – mondtam.

– És képzelje, nem engedték, hogy elmossam a poharakat. Újakat hoztak, miután a régieket összeszedték. Hát normálisak ezek, Debby?

– Talán segíteni akartak magának.

Ebben a pillanatban bukkant elő Barbara és Amos, akik eddig a konyhában dekkoltak, kezükben egy kosár, amelyben a poharak voltak.

– Jézusom! – nyögte Marisa, amikor észrevette őket, és gyorsan keresztet vetett. – Csak nem mérgeztek meg bennünket?

– Annál fontosabb történt, Marisa – mondtam. – Olyan fontos, hogy a maga Santos kapitánya biztosan a mennyezetbe lövöldözött volna tőle izgalmában, ha megtudja, mi az.

– És mi az?

– Majd te is megtudod idővel, Marisa.

Marisa a fejéhez kapott. Könnyes volt a szeme, ahogy aztán megsimogatta a karomat.

– Maga tényleg bolond, Debby. Istenemre mondom, hogy az, és én mégis… mégis… hogy a fene vigyen el engem…

– Mi az a mégis? – kérdeztem.

– Mégis… kedvelem magát. Nem is tudom, miért Az arca elé kapta a kezét, és elfutott a konyha irányába.

79.

Eljött az idő, hogy meglátogassam Ms. Fieldet. Ms. Felicia Field régi ismerősöm, s arról nevezetes, hogy egyszer nagy bajból húztam ki, ami még a seriffhelyettességem elején történt. Közlekedési zűr volt, hosszasabban is beszélhetnék róla, de minek? A lényeg az volt, hogy Ms. Felicia Field azóta jött nekem eggyel, és most úgy éreztem, itt az alkalom, hogy törlesszen valamit az adósságából.

A telefon kicsengett, de nem vette fel senki. Már éppen arra gondoltam, hogy személyesen teszem tiszteletem a klinikáján, és éppen ki akartam nyomni a hívógombot, amikor meghallottam az ismerős hangot.

– Doktor Field.

Mondtam, hogy ki vagyok. Erre szinte belesikoltott a készülékbe.

– Debby! Úristen, tuti, hogy létezik telepátia, pedig nemrég írtam egy cikket, hogy az egy marhaság. És most tessék! Rád gondolok, és erre megszólal a telefon, és te vagy a vonalban. Mi az ördög ez, ha nem a cikkem cáfolata? Csak nincs valami probléma, Debby?

– Hát az éppen van – mondtam.

– Csak nem komoly?

– Annak is mondható – sóhajtottam. – A lényeg az, hogy a segítségedet szeretném kérni.

– Istenem, Debby, megrémítesz. Mi az ördög történt veled?

Elmondtam neki, hogy miről van szó. Végighallgatta, majd amikor megszólalt, már komoly volt a hangja.

– Hm. És mennyire nyilvános ez?

– Semennyire – mondtam.

– Úgy érted, hogy… magánakció?

– így is mondhatom.

Szinte láttam, ahogy a telefont szorongatja, és többször is megnyalja a szája szélét.

– Ugye tudod, hogy ez illegális és szigorúan…

– Ez az én szakmám, Felicia – mondtam.

– Bocs, csupán figyelmeztetni szeretnélek… Részemről oké az ügy. Csak éppen, ha kiderülne valami, neked nagyobb kellemetlenséged származna belőle… Személyiségi jogok meg hasonlók. Mostanában nagyon is komolyan veszik az ilyesmit.

– Csináld óvatosan – mondtam.

– Én sehogy sem csinálom, de akad valaki… Oké, nyugi, minden rendben lesz. De hogy jutok hozzá?

– Ismered azt a nevet, hogy July Demeter?

– Az újságírónő? Mi van vele? Épp a múltkor határoztam el, hogy ha egyszer személyesen is összefutok vele, kinyomom a szemét. írt egy cikket rólunk, és annyi baromságot hordott össze benne, hogy majd a falra másztam tőle.

– Ő lesz, aki elviszi neked.

– Jézusom, Debby, miért ő, és miért nem te? Úgyis régen láttalak, szakíthatnánk egy kis időt rá, hogy kidumáljuk magunkat. Nem lehetne, hogy mégiscsak te… neki majd később nyomom ki a szemét.

– Nem lehet, Felicia. De azt megígérem, hogy amint vége lesz ennek az ügynek…

– Mégis milyen ügy *ez az ügy?* Tudod, hogy odavagyok az izgis történetekért. Ha néhány apróságot említenél…

– Gyilkosságok – mondtam.

– Jézusom! – nyögte. – És azok a gyilkosságok összefüggnek azzal, amivel…

– Össze, Felicia.

– Uramisten! És nekem lesz benne szerepem, ha…

– Máris van – nyugtattam meg.

– Oké. Ne aggódj, mindent megteszek, hogy rendben menjenek a dolgok. Csak ez a nő, az a Ms. Demeter… Nem tudom, ellent tudok- e állni…

– Próbáld meg, Felicia.

– Jól van, Debby, aludj nyugodtan. Amint nálam lesz a cucc, máris intézkedem. De azután…

– Leülünk, és egy jót beszélgetünk – ígértem.

Ezután felhívtam Judy Demetert.

Neki is ugyanazt mondtam, mint Ms. Fieldnek. És a reakciója is hasonló volt.

– Biztos vagy benne, Debby, hogy nekem kellene ezt elintéznem?

– Te vagy a legkézenfekvőbb megoldás.

– Kösz, de ezt már mondta nekem valaki. Szó szerint. Hogy én vagyok a *kézenfekvő* megoldás. És valóban, ott feküdtem mellette, kéznyújtásnyira, viszonylag lenge öltözékben. Értsd alatta, hogy nem volt rajtam semmi. És dúlt a szerelem köztünk, és az a tetű akkor azt mondta nekem, hogy én vagyok számára a kézen? fekvő megoldás. És még röhögött is mellé, az istenbarma. És tudod, akkor én mit csináltam, Debby?

– Mit? – sóhajtottam, miközben arra gondoltam, lehet, hogy Zsiráf mellett én is csak kézenfekvő megoldás voltam.

– Azt csináltam – folytatta lelkesen July, aki egészen felvillanyozódott az emlékeitől – , hogy ráültem a lábára, fogod?

– Eddig igen.

– Szóval, ráültem a lábára, aztán fogtam egy párnát, és rászorítottam a képére, ahogy valamelyik filmben láttam. Persze nem kapott levegőt a drága, hogy is kapott volna. Csak hánykolódott alattam, és mivel a keze szabadon volt, és megpróbált letakarítani magáról, ahányszor csak felém nyúlt, beleharaptam a karjába. Vonyított a rohadék, mint a prérifarkas a csapdában. És képzeld, egyszer csak nem mozdult. Erre elszállt a vörös köd a szemem elől, és menten rosszul lettem. Azt hittem, hogy nagy sértődöttségemben megöltem a fickót. Már éppen elsősegélyt akartam nyújtani neki, amikor magához tért, kiugrott alólam, és kirohant az ajtón. A probléma az volt, hogy egy szállodai szoba volt a tanyánk, és tök meztelenül rohangált a folyosókon, mert még mindig nem volt egészen magánál. Kénytelen voltam később azt hazudni, hogy egy interjúalanyom volt az illető, aki egy furcsa, ázsiai eredetű betegségben szenvedett, amelynek az a jellemző tünete, hogy a fertőzöttek meztelenül rohangálnak, és azt ordítják, hogy meg akarták fojtani őket. Na, ennyit a kézenfekvő megoldásról.

– Tehát, July?

– Természetesen megteszem, neked mindent, Debby, de a fene egye meg azt a Field doktornőt… Igaz, kissé valóban túlzás volt, amit írtam róla és a kócerájáról, de az volt a helyzet, hogy valakitől hamis információkat kaptam, amelyeket elmulasztottam ellenőrizni. Nem csoda, hogy a csaj felkapta a vizet, de azért az mégiscsak sok, amikkel fenyegetőzik. Akarod hallani, hogy miket üzent, nekem?

– Nem – sóhajtottam. – Nem akarom.

– Jól is teszed. Szóval, Debby, akkor minden rendben. De ha mégis azt olvasnád valahol, mondjuk az interneten, hogy egy újságírónő és egy doktornő összeverekedett, akkor gyere, és tartóztass le bennünket. Oké?

– Oké – mondtam, és befejezettnek nyilvánítottam a beszélgetést.

– Már a gombon volt az ujjam, ám ekkor July nagyot kiáltott:

– Állj már meg egy pillanatra! Azt még elmondod, hogy miért nem *te*.

– Mit miért nem én?

– Hogy miért nem te magad intézed azt, amivel megbíztál?

Óvatosan kellett fogalmaznom.

– Lehet, hogy figyelnek. Lehet, hogy valakinek feltűnt valami a házibulin.

– Szóval figyelnek. És ezt komolyan mondod?

– Lehetséges.

– És esetleg ha figyelnek, és rájönnek, hogy miben mesterkedsz, ez veszélyes lehet rád nézve?

– Az is lehetséges – mondtam. – Miért is ne?

– Mi a helyzet velem? Akkor én is veszélyben forgók? Azaz foroghatok?

Erre nem volt mit mondanom. Éreztem, hogy felkúszik a torkomon a lelkifurdalás.

– Őszintén szólva, ha nem akarod…

– Mi az, hogy nem akarom? Éppen hogy akarom, Debby! Imádom a meredek szituációkat. Kicsit felnyomja bennem az adrenalint. Na, akkor viszlát, bébi.

Most aztán már valóban befejeztük a beszélgetést

80.

Ezen az éjszakán végre megjelent előttem Álmaim Asszonya. Úgy történt, hogy csak nehezen aludtam el, egyre a legközelebbi teendőimen járt az agyam. Sikerült ugyan, amit elterveztem, de egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy a végeredmény is sikeres lesz. Néha dicsértem magam, hogy mennyi eszem van, hogy feltétlenül rájövök valamire, öt perc múlva meg elszállt a magabiztosságom, és a kétség vette át a helyét. Mi van akkor, ha…

Forgolódtam, forgolódtam, miközben arra gondoltam, hogy ha nem lennék egyedül, ha itt lenne mellettem valaki, konkrétan például…

Na, ekkor kezdett mozogni előttem a levegő. Hullámzott egy kicsit, majd szokatlanul gyorsan felbukkant előttem az üknagyim.

Mindig is szépnek tartottam üknagyit, nagyon is csinos nő volt,

ezúttal különösen kitett magáért. Selyemruhafélét viselt: kissé bő selyemnadrágot, selyemzekét hozzá, nyakán széles selyemsál virított, az arca pedig olyan gyönyörű volt, hogy még tervezni sem lehetett volna szebbet, pedig mostanában már csak a paramétereket kell megadni, és a tervező megtervezteti a gépével a világ legszebb asszonyát. Csak éppen életet nem képes belelehelni.

Álmaim Asszonya azonban annyira teli volt élettel, hogy majd kiugrott abból a dimenzióból, amelyben éppen tartózkodott. Fekete szeme izzott, mint a parázs, haja repkedett, mint egy fekete madár sötéten csillogó szárnya, arcán, mint a régi szobrokon, harag hullámzott. Nem lehettek illúzióim: pontosan tudtam, hogy rám haragszik. Ismét az a helyzet állt elő, amely már jó néhány évvel ezelőtt kezdődött – ö meg akar nekem magyarázni valamit, ami megkönnyítheti az életemet, esetleg meg is óvhatnám magam általa, én azonban a gyenge eszemmel képtelen vagyok felfogni, hogy mit akar közölni velem. Mivel pedig azért történhet, mert az ősnagyim, Álmaim Asszonya, nem beszél hangosan, csupán a száját tátogatja, erről pedig képtelen vagyok leolvasni az üzenetét. És mindez azért, mert a nagyi azon a nyelven akar közölni velem valamit, amit nem értek. Őseim nyelvén: magyarul. Számtalanszor megígértem már magamnak, hogy a jövő héttől kezdődően elkezdek magyarul tanulni valami internetes kurzus segítségével, ám ez az elhatározásom csupán elhatározás maradt – mindig jött valami váratlan esemény, amely miatt halasztanom kellett.

Almaim Asszonya most is csak tátogott, én pedig ahelyett, hogy megijedtem volna tőle, azon töprengtem, vajon mikor szebb: amikor meg van elégedve velem, és rám mosolyog, vagy amikor elégedetlen, és haragszik rám? Rövid habozás után ez utóbbi mellett döntöttem.

Álmaim Asszonya hol kiabált, hol bólogatott, hol a fejét rázta, hol pedig a sálját markolászta, közben be nem állt a szája. Én pedig csak néztem rá szomorúan, hiszen biztos voltam benne, hogy szokás szerint kis idő múlva magától is rájön, hogy így nem megy velem semmire, és akkor következik a pantomim.

Mint ezúttal is. Amikor aztán már jó piros volt a képe a haragtól és a tehetetlenségtől, legyintett egyet, és igyekezett megnyugodni. Ekkor kellett odafigyelnem, méghozzá nagyon.

Almaim Asszonya felemelte a mutatóujját, majd felém bökte. *Ezzel* csak azt akarta jelezni, hogy figyeljek, mert valamit feltétlenül meg kell értenem.

– Oké, nagyi – mondtam hangosan. – Csupa fül vagyok.

Nagyi ekkor a mutatóujjával immár nem felém, hanem magára bökdösött. Előbb a fejére, aztán az egyik karjára, majd a másikra; a mellkasára, a lábára, végül rám nézett, és félrehajtotta a fejét, mintha arra lenne kíváncsi, hogy megértettem- e, mit akar ezzel mondani.

Természetesen nem értettem.

– Te? – kérdeztem. – Azt akarod mondani, hogy… beteg vagy, és fáj mindened? ,

Dühösen rázta meg a fejét. Hát ez nem jött be.

– Egy emberre akarod talán felhívni a figyelmemet?

Nem voltam tisztában vele, hogy bólint, vagy éppen ellenkezőleg.

– Egy ember tehát? Ha nem te, akkor kicsoda?

Ismét csak pantomim következett. Felemelte a két karját, aztán olyan mozdulatokat tett, mintha le akarna szúrni valakit. Olyan élethűek voltak a mozdulatai, hogy még a nem létező kést is látni véltem a kezében. Kinyílt a szája, és kifordult a szeme. Úgy meredt rám üres tekintetével, mintha a telkembe vagy az agyamba akarna látni vele.

Észre sem vettem, hogy mikor kezdtem el ordítani. Csak akkor ocsúdtam fel, amikor befejeztem. Ekkorra már ő is visszaváltozott az eredeti ősnagyimmá, és visszatért a pantomimhoz. Felemelte az egyik lábát, és nagyot toppantott vele. Ha nem tett volna a dimenzióhatár köztünk, talán még hallottam is volna a toppantását. A szeme ismét haragosan villogott, mint aki nagyon nincs megelégedve valamivel. Gyanítottam, hogy ez a „valami" alighanem én tehetek.

Nagyi abbahagyta a toppantásokat – legalább ötöt toppantott – , aztán lefelé mutatott a lábára, egészen pontosan a lábfejére. Vagy mellé. Rám nézett, és kérdőn felhúzta a szemöldökét.

Én is felhúztam volna az enyémet, ha tett volna elég erőm hozzá. Ám úgy éreztem, hogy darabjaimra hullottam szét a nagy figyelésben, semmim sem úgy mozgott, ahogy kellett volna.

Toppantott, lefelé mutatott, és határozottan megrázta a fejét. Mintha egyetlen szót formált volna az ajka, s valahogy biztos voltam benne, hogy azt akarja tudtomra adni, hogy *nem.* De mi a csoda ez a *nemi* Mi az ördögöt jelenthet?

Álmaim Asszonya ekkor hullámzani kezdett a levegőben. Attól tartottam, hogy megelégelte a vetem való játszadozást – elég hülyén bámulhattam rá – , ám gyorsan abbamaradt a hullámzás, és ismét élesre váltott a kép. Ekkor a nagyim újra csak lefelé mutatott a földre vagy a lábára, és határozottan megrázta a fejét.

– Mi nem? – kérdeztem a kétségbeesés határán.- Mi nem, nagyi?

Megmozdult a kép: mintha a nagyi tett volna egy fél fordulatot. Rövid ideig profilból láttam, majd visszatért az eredeti pozíciójába, csakhogy akkor már nem a földre mutogatott, hanem előre, vízszintesen a levegőbe; Kérdőn nézett rám, miközben nem szűnt mutogatni;

– Mire célzol, nagyi? – kérdeztem már majdnem sírva.

Nem felelt, csupán tovább mutogatott. Majd amikor látta, hogy a bölcsesség hullámai továbbra sem csapnak át rajtam, lehunyta a

szemét, mintha arra készülne, hogy feladja reménytelen erőfeszítéseit. Túl nagynak ítélhette a távolságot, amely elválaszt bennünket egymástól.

És mégis tovább mutogatott. Immár a távolba, és ismét csak szaporán mozgott a szája. Egyetlen szempillantás alatt megváltozott minden. Ismét felvillantak előttem a már eltűnt képek; nagyi megjelent, halottá változott, toppantott, a földre mutatott, majd nemet intett. Jézusom, csak nem arra akar célozni, hogy nem a földbe temették… hanem hova a fenébe? És kit vagy mit?

– Nem a… földbe? – kérdeztem.

Mintha az öröm fáklyája világította volna meg az arcát. Nagyon határozottan rázta meg a fejét.

– Akkor hova, nagyi?

Álmaim Asszonya – ki tudja, hányadszor a megjelenésétől számított néhány perc alatt – lendületes mozdulatokkal mutogatni kezdett. Olyan szaporán, hogy alig tudtam követni a szememmel. Lehajolt, rajzolt valamit a levegőbe, majd hirtelen felemelkedett, mintha fel akarna ugrani vagy szállni. Az ég felé nyújtotta a karját, leeresztette, és újra a messze távolba mutogatott. Kinyújtott mutatóujját belemélyesztette a levegőbe, és ütni- verni kezdte a nagy semmit. És az a késféle tárgy, amelyet megjelenése után azonnal észrevettem a kezében, majd eltűnt belőle, ismét előkerült valahonnan. Ezzel csépelte és szurkálta a láthatatlant. Amikor abbahagyta, magára kezdett mutogatni: előbb a nyakára, aztán a kezére, ismét a nyakára, a fejére… Majd hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül, eltűnt a szemem elől.

Kicsit vártam még, hogy nem bukkan- e ismét elő, de hiába is reménykedtem benne. Ilyen volt az én múltbéli ősanyám: váratlanul jött, mint a tornádó, és ugyanolyan gyorsan is távozott. Néha megeresztett egy-egy bátorító vagy éppen sajnálkozó mosolyt, néha pedig szó nélkül elhúzott, mintha „látogatása” közben valaki elpenderítette volna attól az „ablaktól”, ahonnan lenézett rám. Talán kifutott az időből, amelyet valakik, valahol engedélyeztek számára.

– Köszi, nagyi – intettem utána, és csüggedten visszahanyatlottam az ágyamra.

Hiába erőltettem majd egy órán át az agyamat, nem jutottam semmire. Pedig holtbiztos voltam benne, hogy a nagyim valami nagyon fontos dologra próbálta felhívni a figyelmemet. Kár, hogy nem sokat értettem belőle.

Józerével semmit.

81.

A dolgok néha nagyon nem úgy alakulnak, ahogy számítunk rá. Vannak elképzeléseink, amelyeket a keletkezésük pillanatában nagyon sokra becsülünk, aztán kiderül, hogy fabatkát sem érnek. És ez fordítva is igaz. Bizonyos elképzeléseinket nem tartjuk semmire, hiába mi vagyunk a megteremtőjük, nem értékeljük őket, aztán váratlanul történik valami, s az értéktelennek hitt elképzelések arannyá változnak. Persze csak átvitt értelemben.

Így voltam ezzel én is. S nem is kellett soká várnom arra, hogy megtörténjék a hihetetlen: megértsem, hogy Almaim Asszonya mit akart közölni velem.

Aki ismeri a buddhista tanokat, az tudja, hogy az ember célja nem lehet más, mint elérni a megvilágosodást. Azaz, megvilágosodik az emberi lény előtt az élet értelme, és az az út, amelyet végig kell járnunk, és a végső cél, amely felé tartanunk kell. Rá kell döbbennünk a létezés értelmére. Ezt pedig többféle úton-módon is elérhetjük: hosszas meditációval, tanulással, tapasztalatszerzéssel – sok iskola van, amelyek különböző módon közelednek a végső célhoz. A *zen* vagy *csan* buddhizmus például azt hirdeti, hogy egy váratlan mozdulat, egy ijesztő hang, egy megrázó esemény mind-mind elvezethetnek a megvilágosodáshoz, nem kell hozzá hosszú évekig tartó önkínzás, de még csak rövid sem. A lényeg a kataton állapotból való kilépés. Ez aztán meghozza a megvilágosodást.

Sosem gondoltam volna, hogy így járok magam is. Amikor a buddhista téziseket olvastam, arra gondoltam, hogy én inkább egy 38-as Smith and Wessonra bízom a megvilágosodást, és nem is magamat világosítom fel vele, hanem azt, aki nem akarja bevallani, amivel gyanúsítom. Egy 38-as látványa néha már elég ahhoz, hogy megtörténjék a nagy esemény.

És mégsem ez történt velem. Nem volt abban semmi misztikus: a fürdőszobából jöttem kifelé, fürdőköpenyben, amelynek véletlenül ráléptem a szélére. A következmény pedig egy jókora esés volt. Akkora, hogy úgy megrázott, mintha elektromos áram ütött volna meg. Még a fejemet is bevertem a falba. Marisa természetesen meghallotta a zuhanást. Marisa különben mindent meghallott, ami csak a lakásban történt- biztos voltam benne, hogy még egy- egy eltévedt hangya sétálásának a neszét is hallja – , és azonnal a segítségemre sietett. S ahogy felbukkant előttem, egyetlen pillanatig láttam csak aggodalmas arcát, aztán már át is változott Álmaim Asszonyává, és megismétlődött előttem a korábbi mozdulatsor: megjelent, „halottá változott”, toppantott a lábával, lefelé nézett, a föld felé, nemet intett, majd többször is vízszintes „vonalakat” rajzolt a levegőbe.

Ekkor valami felrobbant a fejemben. Nagyjából megértettem, hogy az ősnagyim mit akar közölni velem.

82.

Úgy ébredtem, hogy csuromvíz volt a takaróm. Mintha lázas beteg lettem volna. De nem voltam az. Megtapogattam magam – inkább hidegnek és nyirkosnak éreztem a bőröm. Bűntudat is gyötört, éhes is voltam, a nagyival történt beszélgetés fizikailag is kimerített.

Marisa, akinek mindent látó szeme elől képtelen voltam elrejteni, hogy nyomja valami a lelkemet, ahogy megpillantott, felvonta a szemöldökét, és csípőre tette a kezét.

– Hát magával meg mi van? Úgy néz ki, mintha a koporsójából kelt volna ki.

– Rosszul aludtam – mondtam.

Marisa fölém hajolt – a konyhában gubbasztottam egy kis sámlin – , és átkarolta a vállamat.

– Ő volt az? – kérdezte.

– Ki az az ő? – kérdeztem.

– Tudja azt maga jól, hogy kire célzok. Ő volt az?

– Ő – feleltem beletörődve.

– A fenébe is! – csattant fel. – A végén még megöli magát. De ez nem történhet meg. Elmegyek Johanna mamához, aki tudja, hogyan kell elijeszteni ezeket az izéket…

Marisa csupán annyit tudott, hogy éjszaka néha meglátogat valami szellem, és ilyenkor legalább egy napig használhatatlan vagyok. Bővebben természetesen nem akartam beszélni neki túlvilági déd-dédmamámról, elvégre az, hogy az életemet egyengeti, kizárólag kettőnkre tartozott.

– Nem megy sehova, Marisa – mondtam neki. – Egyszerűen csak rosszat álmodtam, és…

– Mondok én magának valamit, Debby. Ismertem egyszer egy embert… hm… Marco parancsnoknak hívták. Olyan férfi volt, hogy nem ismert sem istent, sem embert. Überokosnak tartotta magát, és bizonyos értelemben az is volt. Jók voltak a megérzései. Tudja, mi az?

– Mire céloz ezzel, Marisa? Ki a fenét érdekel…

– Hallgassa csak meg! Szóval, ez a Marco parancsnok mintha megérezte volna a jövőt. Ha példának okáért a dzsungelén vonultunk át, és egy ipszilon elágazáshoz értünk, Marco parancsnok rövid habozás után az egyik ágra mutatott, hogy azon menjünk tovább. És nagy szerencsénk volt, hogy hittünk a megérzésének. Később tudtuk csak meg, hogy a másik ösvényen az elnök emberei vártak bennünket, és le is mészároltak volna mindannyiunkat, ha arra megyünk. De Marco valahogy megérezte. Tuti, hogy valaki súgott neki a túlvilágról. Amikor megkérdeztem tőle, hogy mi a helyzet, csak hímezett-

hámozott, majd bevallotta, hogy álmában felkeresi valaki… az egyik őse, és tanácsokat ad neki. De ő nem hisz benne, hogy valóban ez történik vele; sokkal inkább megfeszült idegei játékának tartja az egészet. Ő materialista meg marxista, meg minden, és nem engedi, hogy ezek a túlvilági marhaságok eluralkodjanak rajta. Ráadásul a képembe vágta, hogy a jövőben éppen az ellenkezőjét teszi majd, mint amit a túlvilágról súgnak neki. Merthogy nincs is túlvilág. Én meg nem szóltam semmit, mert bele voltam bolondulva, és nem is mertem ellene szólni. És akkor egy alkalommal magához hívott, és azt mondta, hogy ismét súgott neki valaki az éjszaka. Azt súgta, hogy nyugodtan menjen csak be Caracasba, nem esik bántódása. Mert akkor éppen tárgyalásban voltunk… de mindegy. Az a lényeg, hogy Marco parancsnok bement a fővárosba, ahol az elnök embereivel tárgyalt, és ők nem is bántották, mert előre megegyeztek benne, hogy békésen folynak majd a tárgyalások. És erre mi történt? A tárgyalások valóban békésen folytak, majd Marco parancsnok elhagyta az elnöki palotát, útközben rosszul lett és meghalt. Az elnök megmérgeztette. Érti?

– Eddig igen, de…

– Az a valami, ami tanácsokat adott neki, ez egyszer rossz tanácsot adott – éppen az ellenkezőjét, mint amit adnia kellett volna. Másképpen szólva, megölte Marco parancsnokot. És ha magának van ilyen valakije, aki nem lehet más, mint egy gonosz démon – akármit is hadovái maga nekem – , akkor előbb-utóbb magát is meg fogja ölni. Én pedig nem hagyom, érti? Ezért elmegyek Johanna mamához, és…

– Jól van, Marisa – mondtam békülékenyen, mivel tisztában voltam vele, hogy ha ellenkezem, csak az ellenállását növelem –, de most hagyjon egy kicsit békén. A mai napon bezárkózom a szobámba, és megpróbálom rendbe rakni a fejemet. Holnap, ha akar, szólhat a mamának. Oké?

Marisa erre felhúzta az orrát, és nagyvonalúan legyintett.

– De csak egy nap, aztán megyek a mamához. És hiába is próbálna lebeszélni róla.

Nem próbáltam meg. Miért is tettem volna?

ORSI DÉD-DÉDNAGYI NAPLÓJA

83.

Arra szántam a napot, hogy elolvassam Orsi nagyi naplójából azt a részt, amelyet McKinley professzor hónapokkal ezelőtt bocsátott a rendelkezésemre. Mind ez idáig csak halogattam az elolvasását, akadt tennivalóm bőven. Most azonban úgy éreztem, ennek is eljött az ideje. Felvittem az emeletre a kéziratot, kikészítettem dolgozószobám asztalára némi narancslevet, kekszet és még egy kis lekvárt is, majd kényelembe helyeztem magam. A levegőbe bámultam, és megpróbáltam visszacsalogatni magam abba a hangulatba, amely akkor szállt rám, amikor korábban a kézirat első fejezeteit olvastam. Arról a büszke lányról, aki évekig az indiánok között élt, mint Az Asszony, Akit Megszűrt A Skorpió.

Azonnal észrevettem, hogy a kéziratból hiányzik egy rész, pontosan ott, ahol korábban abbahagytam. Talán azért is szakítottam meg az olvasását, mert arra gondoltam, hogy valószínűleg McKinley-nél maradhatott. Meg kell kérdeznem tőle, hogy miképpen is áll a helyzet. Ezt kellett volna tennem, McKinley azonban éppen nem volt a láthatáron; feltehetően a környék egyik múzeumában bujkált, égetett agyagtáblák után szimatolva. Mit volt mit tenni, ott kellett folytatnom az olvasást, ahol a naplótöredék kezdődött.

„…nem volt más választásom - kezdődött a naplórészlet- *mint hogy elfogadjam McNeil ajánlatát. McNeil középkorú férfi volt, kedves és jóindulatú, bár amikor először találkoztam vele, mindenre gondoltam volna, csak erre nem. Bal orcáján hosszú forradás futott végig, amely nem lehetett más, csak egy kés nyoma. Ez a vágás aztán valahogy elkanyarodott a felső ajka felé, úgy, hogy az orrát is érintette. Az a hosszú, létrányi pasas, aki az egyik társa volt, néha csak mint a „ Félorrút ” emlegette. Tette ezt minden különösebb sértő szándék nélkül. Elvégre ebben a világban az a szokás, hogy mindenkinek van valami fura neve a saját – tisztességes vagy éppen tisztességtelen – neve mellett, s ezt használja a gyakorlati életben. Ezek a nevek kifejezőek is lehetnek, nem sértők – egyes esetben – , másokban pedig igencsak azok. Néha még a hatóság sem ismeri valakinek az igazi nevét, s a körözési plakátokon is a „gúnynév** szerepel.*

Szóval, amikor el kellett hagynom az indiánok táborát, olyan egyedül álltam a világban, mint az ujjam. Már nem számíthattam az említett ok miatt a törzsem segítségére. Vagy ezt még nem említettem volna? Akkor majd alkalomadtán visszatérek rá.

Amikor annál a forrásnál, ahol éppen megpróbáltam felverni azt a hirtelenjében összetákolt sátrat, amellyel Friss Forrás ajándékozott meg,

még a felénél sem tartottam, amikor McNeil és csapata felbukkant a látóhatáron.

Egyáltalán nem keltették bennem azt a benyomást, hogy meg kellene ismerkednem vagy akár szóba is állnom velük; igyekeztem úgy tenni, mintha nem látnám őket, mintha üvegből lennének. Ők azonban egyáltalán nem néztek engem annak. Sőt, amikor észrevették, hogy a sátorral vacakolok, megtorpantak, majd szemmel láthatóan csodálkozva figyelték, hogy miben mesterkedek. Bár nem voltak közel hozzám, a tiszta levegő miatt úgy hallottam a beszédüket, mintha alig néhány méternyire álltak volna csak tőlem.

– Ez meg mi a szösz? – kérdezte egy alacsony, poca- kos fickó, erőteljesen ráverve a lova nyakára, amitől a jól idomított állat úgy megmerevedett, mintha golyó találta volna.

– Inkább ki a szösz? – helyesbített egy másik férfi.

– Én valami lánynak nézném – mondta a harmadik

– Indián lány – bólintott a pocakos.

– Szerintetek mi a francot csinál itt?

– Felveri a sátrát.

– De mi a francért ver fel egy indián lány egy sátrat egyedül, ezen az istenverte vidéken?

– Mert nincs, aki segítsen neki.

– Mert te aztán szívesen segítenél neki, mi? – kérdezte egy bajuszos, fiatal fickó. Olyan volt a hangja, hogy biztos voltam benne, ő lenne az első közülük, aki alkalomadtán igyekezne meggyőződni róla, valóban nőnemű vagyok- e, nem pedig egy indián fiú női ruhában.

– Na ja – mondta a pocakos, akinek tarka pokróc lógott a nyakában. – Kikerüljük, vagy elbeszélgessünk vele?

Minden szavukat jól hallottam, így aztán arra gondoltam, hogy jó lenne elővennem a táskámból azt a vadászkést vagy a pisztolyt, amelyeket magammal hoztam. Elfordultam tőlük, majd amilyen gyorsan csak tudtam, kikaptam a gyilkot a táskából, és lehajoltam, mintha csak valamit fel akarnék szedni a földről. Csak később gondoltam rá, hogy nem voltam valami okos: a férfiak általában felhívásnak veszik, ha egy nő hajladozik előttük.

– Most akkor mi a fenét csinálunk? – kérdezte egy pattanásos képű fickó, aki talán még ki sem nőtt a kamaszkorból.

McNeil – akkor persze még nem ismertem a nevét- leugrott a lováról, és odalépkedett hozzám. Ismétlem: nem volt valami szimpatikus látvány, főleg ahogy a délutáni nap fénye beragyogta az arcát, amelyen úgy világított a hosszú sebhely, mintha mákszemnyi lámpácskákból rakták volna ki, és csípőre tette a kezét.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezte.

Csak néztem rá, de nem válaszoltam.

– Érted, amit mondok? – kérdezte rövid várakozás után.

Sok minden megfordult a fejemben, hogy mit kellene tennem; talán már korábban észre kellett volna vennem, hogy felém közelednek, és csinálnom kellett volna valamit, bár el nem tudtam volna képzelni, hogy mit. Lovam nem volt, a gyalogos embernek pedig annyi esélye van elmenekülni a lovasok elől a pusztán, mint a sánta nyúlnak a farkasok elől.

Sóhajtottam, és bólintottam.

– Értem.

– A lány ért angolul – jegyezte meg valamelyikük a lovasok közül. Amíg McNeil az arcomat vizsgálgatta, ők szépen körülállták bennünket.

– Ki a fene vagy te, lány? – kérdezte az, akinek pokróc volt a nyakában. – Elvesztetted talán a törzsedet?

– Ez nem indián – mondta ekkor a kamasz kinézetű.

– Akkor mi a fene?

– Hé, ki vagy te, lány?

Erre felelnem kellett valamit.

– Ágnes – hazudtam.

– Halljátok, fiúk? Azt mondja, hogy ő Ágnes. Milyen Ágnes vagy, hé?

Úgy gondoltam, egyetlen útja van, hogy békén hagyjanak. Mindenesetre meg kell próbálnom.

– Csak Ágnes – mondtam. – Különben meg Szikrázó Gyöngy.

– Szikrázó micsoda?

– Gyöngy.

– Most akkor mi vagy? Ágnes vagy Szikrázó Gyöngy?

Kissé oldalra hajtottam a fejem, mintha hallgatóznék. Közben meg olyan ostoba, vigyorgó képet vágtam, amilyen csak tellett tőlem.

– Te, Linner – mondta ekkor a pokrócos a pattanásos képűnek. – Biztos, hogy ez a nő normális?

– Ezt meg miért kérded?

– Nézd csak az arcát meg a szemét! Ez a nőnem százas. Százas vagy, kis anyám?

Csak vigyorogtam tovább. Am csupán rövid ideig, mert nem akartam túlzásba vinni a dolgot. Az a gondolat volt éppen születőben a fejemben, hogy hátha fel tudnám használni őket arra, hogy a segítségükkel…

– Ágnes vagyok – mondtam. – És Gyöngy is vagyok.

– Aha – bólintott a pokrócos. – Hol laksz, gyöngyvirágom?

Remegő kézzel a sátor darabjaira mutattam.

– Én… itten. Ebben.

– És eddig hol laktál?

Bizonytalan irányba mutattam az ég és föld köze.

– Egyedül? – kérdezte McNeil.

– Egyedül – bólintottam.

– Itt valami titok lappang – mondta ekkor a pattanásos képű. – Egy nő egyedül, itt, néhány napnál tovább nem bírja ki.

– Elvittek – mondtam hirtelen.

– Kik? – hökkent meg a pokrócos.

– A rézbőrűek – mondtam.

– Elvittek? – hökkent meg McNeil. – Honnan vittek el?

– A… tanyáról – mondtam. – A farmról. Ablaka is volt.

– Azt mondod, hogy a rézbőrüek elvittek egy tanyáról? Na, és a szüleid vagy kicsodák?

– Mindenki meghalt – mondtam.

– Lelőtték őket?

– Meghaltak.

– A francba – csóválta meg a fejét a pokrócos. – Ezt a lányt elrabolták az indiánok, miután megölték a családját. Mikor történt ez, te lány?

Csak néztem szótlanul, mint aki nem érti a kérdést.

– Mekkora voltál? – kérdezte a pokrócos, miközben lekászálódott a lováról. – Ekkora?

Nagyjából olyan méternyi magasba emelte a kezét.

Megráztam a fejem.

– A francba – mondta a pokrócos. – Elég kicsi lehettél. És mit csináltak veled az indiánok?

Megvontam a vállamat.

– Náluk laktam. A főnöknél.

– Úgy érted, hogy…

– Hagyd már a fenébe, Lucas – mordult rá McNeil. – Nem látod, hogy mennyire meg van zavarodva szegény?

A pattanásos képű is leszállt a lováról.

– És most hol vannak azok a vörös bőrűek? – kérdezte. – Itt vannak a közelben?

Lehajtottam a fejem. Nem válaszoltam.

– Ne félj, majd mi megvédünk – mondta az ötödik, egy mindeddig hallgató, széles karimájú kalapot viselő férfi.- Majd mi rendet csinálunk…

– Kuss, Jónás! – mordult rá McNeil. – Még csak az hiányozna nekünk.

– Meghaltak – mondtam. Közben igyekeztem megszabadulni a késemtől. Láttam, hogy menni fog a dolog anélkül is.

– A vörös bőrűek?

– Ők.

– Hogyhogy meghaltak? Hogy haltak meg?

– A katonák – mondtam. – Megölték őket.

– A katonák? És miért?

– Azt… nem tudom. A katonák megölik az indiánokat.

– És te?

– Elbújtam.

– Nem kellett volna. Hiszen te nem vagy indián. Láb szik rajtad.

– Féltem. Elbújtam.

– Minden világos – sóhajtotta a pokrócos. – A katonák kinyírták az indiánokat, ez a kis hülye pedig ahelyett, hogy segítséget kért volna tőlük,

elrejtőzött előlük. Most aztán mi legyen, McNeil?

– Semmi – felelte helyette a pokrócos. – Hagyjuk a fenébe. Megvan nekünk a magunk feladata.

– És vele mi lesz?

– Mi lenne? – vonta meg a vállát a kalapos. – Majd ellesz itt valahogy.

– Ez? Hiszen még egy sátrat sem tud rendesen felverni. Ami azt illeti, ezt nem is lehet. Ez nem sátor, hanem szemétkupac. Nem húzza ki egy hétnél tovább… aztán kampec.

– Na és?

McNeil megcsóválta a fejét.

– Ez is Isten gyermeke.

– Ja. Az indiánok is azok, és a katonák is. De főleg a rézbőrűek, mi? Ha elkapnának, nem nagyon kérdezgetnének, hogy kinek a gyermeke vagy.

– De mi keresztények vagyunk, nem pogányok- vágott vissza McNeil. – Emiatt kötelességeink is vannak.'

– Neked lehet, de nekem nem.

Éppen ideje volt, hogy keserves sírásra fakadjak. Nem esett nehezemre, hiszen valamikor, talán még egy másik életemben, a hollandusok között gyakorolhattam eleget, hogy így csikarjak ki némi pénzt az érzékenyebb lelkű járókelőkből.

– Én azt mondom, hogy vigyük magunkkal. Hátha majd a pokol kapuja előtt a számlánkra írják.

– És?

– Az ördögök kapusa megnézi, mi van arra a papírra írva, amire a jó és a rossz cselekedeteidet jegyezték fel az angyalok, és amikor látja, hogy megmentetted valakinek, egy leánynak az életét, egyből bezárja előtted a poklok kapuját, és elirányít a mennyország felé.

– Gondolod, Sam?

– Lehetséges, hogy így lesz, nagyon is az.

– Jó, jó, de mi a csodát csináljunk vele?

– Elvisszük Racoonba.

– Te megbolondultál?

– Miért? Hiszen már itt van egy köpésnyire.

– Köpésnyire? Még legalább harminc nap, ha nem jutunk bele egy indián csapatba.

– Innentől kezdve már olyan törzsek laknak itt, akik barátiak velünk.

– Hülyeséget beszélsz. Egy indián soha nem lehet igaz barátja egy sápadt arcúnak.

A pattanásos képű megvonta a vállát.

– Bánom is én, vigyük magunkkal – mondta. – Hallod, te lány? Magunkkal viszünk. De hogy hol a fenében fogunk lerakni, azt majd egyik nagyokosunk elmondja neked. Te, McNeil, hiszen még abban sem lehetünk biztosak, hogy ez a némber velünk akar jönni. Velünk akarsz jönni, te lány?

– Igen – bólintottam. – Ágnes veletek megy.

Az a Racoon City valahogy megdobogtatta a szívemet. Végre civilizált helyre juthatnék, ha elvisznek magukkal. De hogy aztán mihez fogok kezdeni, arról fogalmam sem volt. Egyelőre az a fő, hogy szabaduljak meg ettől az elátkozott helytől, ahol meghalt az a törzs, amely befogadott, sőt még egyik vezetőjévé is tett. Csak aztán jött az a szörnyűség, és vége lett az ottani életemnek.

És majdnem fizikai értelemben is.

***

Amikor Csicsergő Madár megbetegedett, még nem gondoltunk semmi rosszra. Csicsergő Madár egyébként is beteges volt, kívül- belül. Ezt úgy értem, hogy gyakran esett betegségbe a teste, a lelke viszont csak egyszer, valamikor a születése táján, de akkor aztán úgy is maradt. Száguldó Bölény szerint valószínűleg az történt vele, ami nemegyszer megtörtént már más törzseknél is. Egy gonosz manitu – mert azokból aztán akad bőségesen – kitúrta a lelkét a helyéről. Ez pedig úgy volt lehetséges, hogy amikor Csicsergő Madár anyja terhes volt Csicsergő Madárral, egy gonosz manitu kinézte magának születendő gyermeket. A törzsi hiedelem szerint ugyanis a gonosz manituk egyre ott ólálkodnak a sátrak között, arra várva, hogy beférkőzhessenek egy- egy éppen születni készülő magzat testébe. Teszik ezt pedig olyan észrevétlenül, hogy észre sem veszi. Csicsergő Madár esetében is valahogy így történhetett. Egy korosabb ember a törzsből még emlékezett arra az időre, amikor az a dolog megesett. Az pedig úgy volt, hogy Csicsergő Madár anyja valamiért elvonult arra a helyre, amelyet a Döglött Mormota Völgyének hívunk. Éspedig azért, mert azon a helyen sok a mormota, amik néha furcsa módon halomra pusztulnak. Ki tudja, hogy miért? Mindenesetre az a hely tabunak számít, a gyerekek és terhes nők számára különösen. Hogy aztán Csicsergő Madár anyja mégis miért merészkedett oda, azt senki nemtudta. Igazi szépség volt; valaki egyszer azt mondta nekem, hogy bizonyára bűnös úton járt, talán egy másik település valamelyik harcosával szűrte össze a levet, vagy ami még ennél is rosszabb, egy sápadt képű emberrel. Mert az utóbbi években már ez is megesett. A sápadt képű embereknek sok olyan holmijuk van, amelyekre a mi asszonyaink ugyancsak vágyakoznak. Így aztán előfordul, hogy egy- egy indián asszony fehér emberrel barátkozik. És mivel csak titokban találkozhatnak a törzs különben kitaszítaná – eldugott helyeket kell keresniük, hogy együtt lehessenek. Csicsergő Madár anyjának az esetében is valami hasonló történhetett. Csicsergő Madár anyja elment arra a helyre, ahova nem lett volna szabad, s hogy aztán ott mit csinált, senki sem tudja, de az tény, hogy nem sokkal ezután megbetegedett és meghalt. Előtte azonban megszülte Csicsergő Madarat, aki anyja nevével ellentétben nem csicsergett, de még csak nem is sírt. Száguldó Bölény szerint jobb lett volna, ha az anyjával együtt öt is sírba teszik, mert látszott rajta, hogy valami

nincs rendjén vele. Csicsergő Madár éppen azért kapta a nevét, mert sírás helyett olyan hangokat adott ki magából, mintha csicseregne. Mást nem is lehetett hallani tőle. Anyja halála után a törzs nevelte – már ha egyáltalán nevelésnek lehet nevezni azt a hosszú folyamatot, amelynek során megpróbáltak valahogy „asszonyt faragni" belőle. Csicsergő Madár azonban mindenféle „faragásnak" ellenállt, az égvilágon semmit nem csinált, csupán a sátrak között kóborolt, és csicsergett; Száguldó Bölény szerint a manitukkal beszélgetett. Néha hosszú napokra eltűnt – már- már azt hittük, hogy végleg elveszítettük, vagy ragadozó támadta meg, vagy beleesett egy gödörbe, és nem tud kimászni belőle –, ám mindeddig még mindig előkerült. De nemcsak úgy egyszerűen előkerült, hanem hozott is valamit magával. Beteg vagy döglött állatot. Rókát, mormotát, pockot, nyulat. Száguldó Bölény szerint a testébe zárt manitu kényszerítette ilyen eszement cselekedetekre. Mindenki attól tartott, hogy a manitu, amely benne rejtőzik, egyszer csak megöli, mégpedig kegyetlen módon. Úgy például, hogy megharaptatja egy beteg állattal. Ettől pedig olyan kórságot lehet kapni, hogy nincs belőle gyógyulás. Én magam is jól ismertem Csicsergő Madarat, és bár ő valamiért ragaszkodott volna hozzám, igyekeztem távol tartani magamtól.

Aztán egyszer csak megtörtént a baj. Egy hosszúbb távoliét után Csicsergő Madár visszatért, és bizonyos értelemben ezúttal sem egyedül. Egy nyaklánc volt ugyanis a nyakában, amitől még a legkérgesebb szívű harcosok térde is megroggyant. Mármint a rémülettől. A nyaklánc Csicsergő Madár nyakában nem virágokból vagy bizonyos fák terméseiből készült, hanem kis rágcsálók testéből. Valaki elkapta őket, megölte, összekötötte a farkukat, Csicsergő Madár pedig a nyakába akasztotta a „láncot". Így bukkant fel a táborunkban.

Akkora felfordulás támadt tőle, amekkorát csak ritkán láttam életemben. Többen azonnal le akarták nyilazni, mások viszont nem engedték. Azt mondták, hogy az a manitu, amelyik feltehetően Csicsergő Madár testében bujkál, s amely ilyen eszeveszett cselekedetekre készteti, a végén még a falu ellen fordul, annak pedig sosincs jó vége, ha egy dühös manitu leskelődik a sátrak között. Ezért aztán elkobozták Csicsergő Madártól a nyakláncot, és elégették. Csicsergő Madár persze tombolt: olyan hangosan csicsergett, mint még talán soha, s a tűzbe akarta vetni magát, ahol végül is a nyaklánca végezte.

Ettől kezdve Csicsergő Madár nem csicsergett, mintha a manitu kiröppent volna belőle. Búskomor lett; csak ült naphosszat a sátor előtt, és a levegőbe bámult. Még enni is csak ritkán evett, bármit is tettek elé. Mindenki azt hitte, hogy a manitu kiszállt belőle, és most Csicsergő Madárnak egyáltalán nincs is lelke.

Aztán megtörtént az, amire már régtől fogva számítani lehetett: Csicsergő Madár megbetegedett. Ezúttal nem a leikéről volt szó, hanem a testéről. Lázas lett, nyögött, dobálta magát abban a sátorban, amelybe

bevitték, a fogát csikorgatta, s olyan ádáz dühvel meredt arra, aki megpróbált segíteni rajta, hogy rossz volt nézni. Én magam is megitattam néhányszor, de aztán feladtam a küzdelmet, mert kis híján a kezembe harapott. Csak egy öregasszonyt tűrt meg maga körül, aki alig valamivel volt jobb szellemi állapotban nála. Bár utólag is szégyellem bevallani, attól az időtől kezdve messze elkerültem Csicsergő Madár sátrát.

Röviddel a betegsége kezdete után Csicsergő Madár meghalt. Vagy a manitu röppent ki belőle, vagy valami más egyéb volt az oka, nem tudta senki. Ekkor már nemcsak a falubeliek, hanem én is sejtettem, hogy nagy a baj. Főleg; amikor az az öregasszony, aki Csicsergő Madarat gondozta, lelépett az élet színpadáról.

Persze ne gondolja senki rólam, hogy olyan naiv és hiszékeny voltam, mint amilyennek az eddig elbeszéltekből tűnők. Éppen ellenkezőleg: sokat megélt lány voltam már, magam is megtapasztaltam a hollandusok között, milyen is egy kiadós járvány, amely időről időre végigsöpört a városokon. Méghozzá néha többféle is egy időben. Volt olyan, amely olyan kegyetlen hasmenéssel járt, hogy semmi meg nem állíthatta. Hiába szedték ellene a hollandus gyógyszerészek készítményeit – ha egyszer az Isten úgy akarta, hogy valaki meghaljon benne, hát az meg is halt, hiába volt gyógyszer és jajgatás. Talán csak az ima segített, ha segített. Néha igen, néha nem.

Aztán voltak másféle betegségek is, olyanok, amelyektől rothadásnak indult a test; bűzös sebek jelentek meg rajta, ezek kifakadtak, és ez egyúttal a gyors halált is jelentette. Végül volt egy, amely magas lázzal és csillapíthatatlan köhögéssel járt. Csak kevesen gyógyultak ki belőle. Ez utóbbit én magam is elkaptam, de Isten, úgy látszik, nem akarta elvenni az életemet. Pedig gyakorta megfordultam halottak között. Gyakran ástunk ki a temetőből hullákat boncolásra egyetemi professzorok számára. Olyanok teste is akadt a hullák között, akik a már említett betegségekben hunytak el. A köhögés- lázas betegség szedte a legtöbb áldozatot. Egyik professzor ismerősöm szerint a betegségeket valószínűleg szemmel láthatatlan, apró kis férgek okozzák, ám erre nem volt semmi bizonyítéka. Ő említette, hogy van egy gyógyszerész barátja, aki üveglencséket rak egymásra, s ezek olyannyira felnagyítják azt, amit a lencsék alá tesznek, hogy láthatóvá válnak a rájuk kapaszkodó, apró férgek. Erről természetesen nem ejtettem szót a településünk lakóinak – úgysem hitték volna el. Csak annyit tettem, hogy igyekeztem távol tartani magam azoktól, akik megbetegedtek. Szégyellem bevallani, hogy így cselekedtem, de maga Száguldó Bölény tanácsolta nekem.

Am hiába volt minden: egymás után betegedtek meg a barátaim, jótevőim, és mindazok, akikkel együtt éltem ebben a faluban, úgyhogy a végén már el sem tudtuk temetni őket. Jómagam is megkaptam a betegséget; volt olyan időszak, amelyre nem emlékszem kristálytisztán. Nem tudom, mennyi idő múlhatott el ebben a furcsa állapotban, s arra sem emlékszem világosan, mikor és hogyan hagytam el a falut. Csupán különös

képek bukkannak fel az emlékezetemben. Például az, hogy fekszem valahol egy nagy fűcsomó mellett, és egyszer csak fölém hajol valaki. Egy katona, amint feltolja a kalapját a feje búbjára, és mond valamit, amit nem értettem. Először azt hittem, hogy valami manitu féle, mert fehér kendőt láttam az arca előtt, amit a manitu arcának hittem, aztán csak a kék eget láttam magam felett.

Arra ébredtem, hogy éhes vagyok. Nyulak ugráltak körülöttem. Még mindig nem voltam egészen magámnál, még mindig nem tudtam pontosan, mi történhetett velem, és miképpen került a kezembe az a sült nyál- comb, amelyet éppen tépek- szaggatok a fogaimmal.

Tűz is égett mellettem. Élő embert azonban egyetlenegyet sem láttam közel s távol. Nem gondolhattam másra, mint hogy magam csináltam mindezt, méghozzá öntudatlan állapotban. Talán valóban egy manitu költözött belém, bár őszintén szólva nem hittem ebben a manitu mesében. Annak idején Újvári uram megtanította nekem, hogy egy az Isten, és minden egyéb, amit ellene állítanak, az bálványimádás.

Nem tudom, meddig bolyongtam a prérin, és közben mi minden történhetett velem. El sem tudtam képzelni, hogy a fenébe menekültem meg. Sőt még a súlyomból sem veszítettem. Amikor véglegesen magamhoz tértem, nem éreztem, hogy beteg lettem volna. Mivel a közelben csörgedezett egy kis patak, belenéztem a vizébe. Nem mondom, hogy a világ legszebb nője nézett vissza rám, közel sem tűntem olyan szépnek, mint azok a hollandus lányok, akik a testükből élnek, és vigyáznak is rá, mert ha nem így tennének, éhen halnának. A jól fizető urak megkívánják az ilyen lányoktól a csinosságot és a tisztaságot. Habár, ismétlem, a közelükbe sem érhettem volna, azért nem láttam soványabbnak az arcomat, mint amilyen általában lenni szokott.

És most itt álltam, ezek előtt az ismeretlen emberek előtt, akik nem tűntek ellenségesnek. Amikor feltették a kérdést, hogy velük akarok-e menni, nem válaszolhattam mást, mint hogy igen. Mert mihez is kezdhettem volna egyedül a prérin? Elvégre azt sem tudtam pontosan, hogy hol vagyok. Bár még mindig úgy viselkedtem, mintha indián lennék, talán a mozdulataim, a gesztusaim és az angol szavakat kereső nyelvem is a közelmúltamról árulkodott, mégsem voltam vörös bőrű. Idegen voltam itt, ebben a világban, ahova a véletlen sodort. Úgy gondoltam, hogy az eddigi életem, amelyet egy indián faluban töltöttem, olyan volt, mint egy takaró, amely megvédett, miután a fajtám kivetett magából. De én mégis közéjük tartoztam; ideje volt hát, hogy visszanyerjem korábbi énemet, és bármennyire is fájdalmas volt számomra, hogy a múlt kútjába lökjem az emlékeimet, meg kellett tennem. Vissza kellett térnem az enyéim közé.

– És milyen volt a rézbőrűek között? – kérdezte kíváncsian a pokrócos.

– Életben hagytak – vontam meg a vállamat. – Rendes emberek voltak.

Arról persze egyetlen szót sem szóltam, hogy én voltam Az Asszony,

Akit Megszűrt A Skorpió. Ha elmondtam volna, talán el sem hitték volna nekem.

A pattanásos képű kiköpött.

– A rézbőrűek rendes emberek… Nem láttad a falutokban fehér emberek skalpját, kisanyám?

– A mi falunkban nem volt ilyen – mondtam, és félrefordítottam a fejem, jelezve vele, hogy nem kívánok a múltamról társalogni. A jövő sokkal jobban érdekelt.

– Szóval, azt mondod, hogy a katonák ölték meg az indiánokat, akik rabságban tartottak?

Bólintottam, és közben rettenetesen szégyelltem magam. Mégis ezt kellett tennem: ha bevallottam volna, hogy járványban pusztult el a falum beliek nagy része, aligha bántak volna velem kíméletesen. Az a legkevesebb, hogy percek múlva már csak a lovaik fenekét láttam volna eltűnni a távolban.

– Egyszer én is találkoztam egy olyannal, mint te vagy – mondta a széles karimájú kalapot viselő férfi. – Őt is az indiánok rabolták el kiskorában… Ő is egy faluban nevelődött a vörös bőrűek között, és maga is olyanná vált, mint ők. Átvette a szokásaikat, és úgy is viselkedett, mintha vörös bőrű lenne. Az volt a helyzet, hogy néhányon lerohantuk a falut, mert csupa tolvaj meg gazember lakott benne, akik loptak, raboltak, ahogy csak tudtak, és mi móresre tanítottuk őket. Na, ott a sátrak között bukkantunk arra a fehér bőrű lányra. Volt is valami furcsa indián neve, már elfelejtettem, micsoda. Az a kislány meg ahelyett, hogy örült volna, amiért megszabadulhat a vörösök közül, éppúgy viselkedett, mintha maga is indián lenne. Amikor dolgunk végeztével magunkkal akartuk vinni, rúgott, harapott, karmolt, és azt üvöltözte, indián szavakat keverve a beszédébe, hogy hagyjuk békén, ö valami virág vagy micsoda, mármint az volt az indián neve, az ö anyja Fehér Hód, és a családjával akar maradni. Ráborult egy indián nő holttestére, és úgy zokogott, mintha a valódi anyját vesztette volna el. Úgy kellett lecibálni a halottról. Összekötöztük kezét-lábát, úgy vittük magunkkal, de néha azért ki kellett oldoznunk a kötelékeit. Erősen kellett figyelnünk rá, nehogy meglépjen, ennek ellenére persze megpróbálta. Úgy kellett ismét elfognunk, és még néhányszor megismétlődött ugyanez. Hányta-vetette magát, egyáltalán nem óhajtott velünk jönni. Végül azért csak beértünk vele a legközelebbi erődbe, ahol leakartuk tenni, de nem hagyhattuk ott, mert katonákon kívül nem tartózkodott ott egyetlen civil család sem. Így aztán továbbvittük, egészen egy kis városig, amelynek a fene se tudja már a nevét. Na, ott aztán lett egy kis kalamajka. Amikor bejelentettük a parancsnoknak, hogy hoztunk egy fehér lányt, akit az indiánok közül szabadítottunk ki, hozzánk rohant egy asszony, és sírva kérte, hogy mutassuk meg neki a lányt, mert neki tíz évvel korábban az indiánok elrabolták a csecsemőjét, és maga is csak úgy menekült meg tőlük, hogy halottnak tettette magát, a férjét pedig meg is ölték. Ezer közül is megismerné a gyerekét. És erre mi történt?

Mondhatnám, isteni csoda: az asszony ráismert a lányára. Az erőd parancsnoka persze meg szeretett volna bizonyosodni

377

róla, hogy nem téved- e az az asszony, de nem tévedett. Még mielőtt láthatta volna a kislányt, elmondta, hogy van a fenekén egy piros kis anyajegy, arról megismeri, akkor is, ha az elmúlt évek alatt megváltozott volna a lánya arca. Bizony ott volt a piros anyajegy a gyerek fene kén. És ha ettől bárki is azt hinné, hogy ezzel rendeződött a helyzet, hát téved. A lány nem ismerte meg az anyját, egyre csak azt kiáltozta, hogy ez az asszony nem az ő anyja, az ő anyja ez meg az, egyre egy indián nevet ismételgetett, és mindenáron el akart menekülni, hogy visszamenjen a vörösök közé. Még az ablakon is kiugrott, egyenesen egy őrt álló katona nyakába esett. Az anyja persze kétségbe volt esve, hogy mit tettek a vörös bőrűek a lányával… Aztán, ahogy később hallottam, elült a vihar, a lány kezdett visszaváltozni, persze csak lassan, fehér kislánnyá. Hát ez történt. Szóval, témára második vagy, aki ilyen… hogy is mondjam csak…

– Sehogy – szóltam közbe. – Én már nem vagyok kislány.

– Hát ezt szemüveg nélkül is jól lehet látni – vigyorgott a pattanásos képű.

– Veletek akarok menni – mondtam.

McNeil megvakargatta a feje búbját, aztán lapos pillantásokat vetett a többire. Láttam rajta, hogy mondani akar valamit, de nem a jelenlétemben. Ezért aztán sóhajtottam, és mondtam nekik, hogy kissé el kell távolodd nőm tőlük.

– Jól van, menjél csak – mondta McNeil. – De aztán visszatalálj!

Nem mentem nagyon messzire, éppen csak annyira, hogy hallhassam, miről beszélnek. Amikor úgy gondolták, hogy már nem hallom a hangjukat, veszekedni kezdtek.

– A fenébe is, McNeil – háborgott a kalapos. – Mi a csodáért kellett egyáltalán észrevennünk?

– Észrevettük, és kész.

– Most aztán mi legyen vele?

– Mi lenne? Magunkkal visszük.

– Megvagy te bolondulva, ember? Oda, ahova megyünk, nem vihetjük magunkkal.

– Miért nem?

– Megváltó Krisztusom, hát hogyan vihetnénk? Hiszen ez csak egy asszony. Konyhában a helye, nem ott, ahol dörögnek a fegyverek. Még azt sem tudjuk, hogy velünk mi lesz, hát még ha őt is odacipeljük.

– Jól van, akkor szerinted mi legyen vele? Hagyjuk talán itt?

– Akkor ennek kampec – szólt közbe a pattanásos képűfiú. – Ha nagy szerencséje van, rátalál majd valaki, de ha nincs, akkor…

– És ha az indiánok találnak rá?

– Errefelé már nincsenek. Visszahúzódtak a hegyek irányába.

– Éhen fog halni. Vagy szomjan.

– Adjunk neki valami enni- innivalót, talán kihúzza addig, amíg nem találkozik valakivel.

– Mi van, ha Joe bandája talál rá?

– Még rágondolni is rossz.

– Akkor hát mi legyen?

Ekkor elkezdett fújni a szél, mintha egy gonosz manitu kergette volna felénk, és maga is ott ült volna a hátán. Annak idején Száguldó Bölény elmagyarázta nekem, hogy a manituk néha a szél hátán lovagolnak. Nem hallottam immár semmit a beszédükből, ezért elkezdtem köhécselni, hogy jelezzem, közeledem hozzájuk. Ők azonban a szél miatt nem hallották meg, én viszont meghallottam, amit talán nem kellett volna meghallanom.

– Mondjuk el neki az igazságot – hallottam a kalapos hangját.

– Azt sem tudja, mi az – sóhajtotta a bajuszos, aki füllel hallhatóan nem volt a szavak embere, mert egész idő alatt annyi szavát hallottam csak, amennyit a fél kezemen meg tudtam volna számolni.

– Hát mondjuk el neki.

– És akkor mi lesz?

– Lehet, hogy magától lelép.

– És ha nem?

Erre már nem hallottam a választ. A szél néhány ördög? szekeret kergetett el mellettünk, s ez elvonta rólam a figyelmüket. Mire az ördögszekerek eltűntek a távolban, már ott voltam mellettük. Akkorra már ők is dűlőre jutottak,

McNeil hozzám fordult, sőt barátilag a vállamra tette a kezét. Önkéntelenül is összerándultam, készen rá, hogy kikaparjam a szemét, ha kell. McNeil megérezhette, hogy mire gondolok, mert levette a kezét a vállamról, és megcsóválta a fejét.

– Ne izgulj, Ágnes. Köztünk biztonságban vagy.

– Nem izgulok – mondtam.

Ha nem is izgultam, mégsem éreztem magam tökéletes biztonságban. Mintha azt súgta volna a szél, hogy van valami ezeknek a fickóknak a fülük mögött. Jobb, ha óvatos vagyok velük.

McNeil sóhajtott, és nyelt egyet.

– Az a helyzet, te lány, hogy gondolom, nem sokat tudsz te a világról, mi?

Erre majdnem elnevettem magam. Még hogy én nem sokat tudok a világról? Én, aki egy távoli meseországból menekültem; aki éltem a hollandusokföldjén; halottakat ástam ki temetőkből, hogy eladjam azoknak, akik majd felboncolják őket; aztán áthajóztam az óceánon, és közben megöltem egy rohadt szemétládát; én nem tudok sokat a világról?

De nem nevettem, sőt: olyan szerencsétlen képet vágtam, hogy meg kellett tőle a szívnek hasadni.

– Az a helyzet – folytatta McNeil hogy vannak rossz emberek a világban, akik másokat bántanak, megölik őket, elveszik a vagyonukat, hogy eltékozolhassák. Tudsz erről, mi? Talán a rézbőrűek is beszéltek erről neked, nem?

– Beszéltek – bólintottam.

– Arról is, hogy mi az a bank?

Fel kellett tennem magamnak a kérdést, hogy a hülyét játsszam- e, aztán arra gondoltam, hogy jobb, ha kissé tájékozottabbnak mutatom magam. Talán így még hasznomat is veszik, bár egyelőre fogalmam sem volt róla, hogy miben vehetnék.

– Tudom – mondtam. – Ott őrzik a gazdag emberek pénzét.

– Meg a nem olyan gazdagokét is – tette hozzá a kalapos.

– Vannak olyan dologtalan gazemberek, akik úgy akarnak pénzhez jutni, hogy kirabolják a bankokat. Tudsz te erről, te lány?

– Hallottam egy s mást – feleltem.

McNeil ekkor előadást tartott nekem – ott, a végtelen préri közepén – a bankrendszerről. Kikerekedett szemmel hallgattam a meséjét, miközben azon tűnődtem, vajon az övé mennyire kerekedne ki, ha egy pletykás angyal megsúgná neki, hogy én és a bankrendszer hogyan viszonyulunk egymáshoz. Annak idején, a hollandusok földjén, magam is bakot tartottam a bank ablaka alatt egy nálam idősebb fiúnak, aki betört a bankba, és elhozott onnan egy csomó papírt, amelyeknek váltó volt a nevük. Aztán megpróbálta pénzzé tenni őket, egy uzsorás fickó látszólag bele is ment az üzletbe, ám bejelentette a dolgot a helyi rendfenntartóknak, akik elkapták a fiút, és felakasztották. Sokáig rettegtem tőle, hogy akasztás előtt engem is belekevert a dologba, ám szerencsémre nem tudott elfogadható személyleírást adni rólam. Ha elkaptak volna, lehet, hogy az életkor rom ellenére engem is fellógattak volna. Bár a hollandusok istenfélő emberek, akik tisztában vannak vele, hogy minden emberben Isten lelkének egy darabja lakozik, ám ez nem akadályozza meg őket abban, hogy félné lógassák, aki a pénzes zacskójuk felé nyúlkál.

– Történt egyszer – folytatta McNeil – , hogy néhány fickó elhatározta, kirabol egy bankot. Pontosan négyen voltak, és annyi fegyverük volt, hogy ki sem látszottak mögülük. Ez persze csak tréfa, de azért jól fel voltak fegyverkezve. Szóval, megtámadtak egy bankot, és kirabolták. Közben megöltek ott három embert. Az egyik az őr volt, aki éppen az ilyen fickóktól őrizte a bankot, a másik kettő pedig tisztes polgár, akik ügyes-bajos dolgaikat intézték. Őket is lepuffantották, mint a nyálat. Felmarkoltak egy csomó pénzt, és magukkal vitték. Néhány zsákkal. Tudod, mennyi pénz fér bele egy zsákba? Nagyon- nagyon sok. Nos, amint mondottam, a bank őreinek egyike meghalt, a másik megsebesült; senki nem akadt, aki megpróbálhatta volna visszaszerezni a rablóktól a pénzt. Az ottani emberek csak magukra számíthattak. Csakhogy ők kevesen voltak, nem is igen értettek a fegyverforgatáshoz, bankjegyek forgatásához már sokkal jobban. Volt ugyan seriffjük – remélem, tudod, mi az – , de ő csak egy ember volt, ha a helyettesét is ideszámítjuk, akkor kettő, akik utánuk mehettek volna, de a seriff idős ember volt, reumás, a lóra is úgy kellett feltenni, a segédje meg egy tejfelesszájú suhanó, aki ha pisztoly volt

a kezében, veszélyesebb volt saját magára, mint a rablókra lett volna. Szóval, nem akadt senki, aki megpróbálta volna visszaszerezni az elrabolt pénzt, ezért az egyik károsultnak az az ötlete támadt, hogy kérjenek meg erős és tettre kész embereket, hogy tegyék ezt meg helyettük. Persze nem ingyen, szívességből: gazdag jutalmat ígértek annak, aki visszaszerzi az elrabolt pénzüket. Nem meglepő, hogy tüstént akadtak olyanok, akik vállalták a feladatot. Merthogy minden rabló fejére nagy összeg volt kitűzve. Fejenként…

– Tobiás!

McNeil bólintott.

– Jól van, az összeg nem számít. Az olyan embereknek viszont, akik megkeserítik mások életét, pusztulniuk kell.

– De azért a pénz se kutya – vigyorgott a pattanásos képű. – Kellemeset a hasznossal.

– Akkor még nem tudta senki, hogy ki rabolta ki a bankot, azóta aztán kiderült, hogy Frisco Joe és a barátai. És mi, hogy is mondjam csak, vállalkoztunk arra, hogy elkapjuk őket, visszavesszük tőlük az elrabolt pénzt, vagyis azt, ami megmaradt belőle, őket pedig a pokolra küldjük.

– A jutalmat meg felvesszük – vigyorgott a kalapos.

– Nos, hát ezek vagyunk mi – sóhajtotta McNeil.

Úgy csúsztak ki a szavak a számon, hogy magam is meglepődtem tőle.

– Egy kis pénz nekem is jól jönne.

Ügy tört ki belőlük a nevetés, mint ahogy a tűzhányóból a láva. Magam még nem láttam olyat, de a hajón, mély ebbe a világba hozott, az egyik matróz beszélt róla.

– Neked? – vigyorgott rám a kalapos. – Hiszen te egy lány vagy. Egy gyámoltalan lány. Épp arról beszéltünk, hogy hogyan tudnánk megóvni az életedet. Ha mi nem lennénk, megzabálnának a prérifarkasok. De csak azután, hogy meghaltál a félelemtől, amikor megpillantottad őket.

– Elbánnék velük – mondtam. – Legalábbis néhányukkal biztosan.

– Igazán? És mivel?

Mondhattam volna, hogy a bőrkabátom alatt rejtőzik egy pisztoly és egy kés, de nem mondtam. Bár már meggyőződtem róla, hogy nem akarnak bántani, a hántás semmiféle formájában sem, azért még nem mertem volna felfedni előttük, hogy van fegyverem. Jobb a óvatosság. Sok olyan ember s irhaima felett lengedezik a fű a prérin, akiket elvakított a látszat, és megbiztak valakiben, akiben nem lett volna szabad.

– Van egy késem – árultam el végül mégis.

– Egy késed? – nevettek többen is. – Egy békanyúzó?

Nem válaszoltam, csak előhúztam a kabátom belső zsebéből azt a kést, amelyet még a faluban kaptam Száguldó Bölénytől. Szép, csillogó tőrkés volt, Száguldó Bölény egyszer nevetve azt mondta, hogy már skalpol- tak is vele, majd rám kacsintott, és én még máig sem tudom, hogy komolyan beszélt-e.

– Szép kés – mosolygott a kalapos. – Bánni is tudsz vele? Szalonnát szeletelni? Vagy nyulat nyúzni?

– Egyszer megijesztettem vele valakit – mondtam.

– Engem is megijesztenél?

Nem voltam biztos benne, hogy bölcsen teszem-e, de azért bólintottam.

A kalapos villámgyors mozdulattal előrántott a ruhája alól egy kést – kissé még nagyobb is lehetett, mint az enyém. Jóféle tőrkés volt, azoknál az embereknél gyakran láttam ilyet, akik néha belátogattak a falunkba, és hódbőrökért ezt- azt cseréltek. Száguldó Bölénynek két ilyen kése is volt, és büszkén mutogatta mindenkinek, aki csak érdeklődött a vágószerszámok iránt.

A kalapos kezében ott csillogott hát egy tőrkés, az arcán pedig gúnyos mosoly. Nem volt ez a mosoly fényégető, egyáltalán nem; biztos voltam benne, hogy esze ágában sem lenne kárt tenni bennem. Még akkor sem, ha hagynám. Csakhogy nekem nem volt szándékomban a gyenge virágszálat játszani. A gyenge virágszálakat ugyanis előbb- utóbb leszakítják vagy megpróbálják leszakítani. A boszorkányok kevésbé vonzók, mint a tündérlányok. Még sosem hallottam, hogy valaki egy boszorkánnyal próbált volna erőszakoskodni, a tündérlányokkal viszont már más a helyzet.

A kalapos felém közeledett, és olyan mozdulatokat tett a késével, ami inkább nevetségesnek tűnt számomra, semmint fenyegetőnek. Majd hirtelen támadott. Hogy végül is mi a csodát akart, máig nem tudom; lehet, hogy csak imitálni akarta, hogy bármikor megszórhat, és talán ha nem jártam volna a hollandusok földjén, és nem egy kikötőjükben nőttem volna fel, elkapott és megleckéztetett volna. Mondjuk úgy, hogy belevág a hajamba, vagy ilyesmi. Egyszer a falumban is megtörtént… De jobb, ha most nem erről beszélek, hanem a küzdelemről, amit a kalapossal vívtam. A fickó támadásba lendült. Láttam rajta, hogy a késemet figyeli, nem próbálok-e meg valamilyen előre kitanult szúrást alkalmazni. Ha megpróbáltam volna, lehet, hogy pórul jártam volna. Én azonban nem ezt tettem. Egyáltalán nem. Hogy mit? Nos, a következőt:

Jó előre kiszúrtam már magamnak a vakondtúrást, amely ott volt nem sokkal előttem a fűben. Senki nem tulajdonított neki jelentőséget, elvégre a prérin szép számban élnek vakondok, a vakondoknak pedig túrásaik vannak. így van ez, amióta csak megteremtették a világot- benne a vakondokat és a túrásaikat – az istenek. Nos, egy ilyen vakondtúrást néztem ki magamnak. Azzal persze tisztában voltam, hogy gyorsnak kell lennem, nem szabad tétováznom, különben késő lesz. Nem, nem ölnek meg, dehogyis ölnek, csupán kinevetnek, és megmagyarázzák, hogy ez a világ rendje: férfinak a kés, nőnék a főzőkanál.

A kalapos lépett kettőt előre, én pedig ahelyett, hogy megpróbáltam volna a késemmel megvédeni magam, leejtettem a fűre, felmarkoltam a vakondtúrás felét, és amikor a kalapos már alig jó méternyire volt tőlem. a

képébe hajítottam. Bele a két szép szemébe.

Ha valaki hallott már marhabőgést a prérin, akkor rádöbbenhetett, hogy az, ami elhagyta a kalapos száját, sokszorosan túlszárnyalta azt. A kalapos kezéből kihullott a kése, szeméhez kapta mindkét kezét, és úgy ordított, mintha eszét vesztette volna.

– Édes Jézusom, megvakultam! – ordította. – Ez a némber megvakított! Segítsetek, emberek!

Tétován tapogatózott összevissza, mintha valóban megvakult volna. Lehajoltam, de ezúttal már nem a vakondtúrással akartam kezdeni valamit, csupán csak felvettem a kését, és odébb hajítottam. Tapasztalatból tudtam, hogy a vesztesek nem mindig képesek beismerni a vereségüket, és néha olyan eszközökhöz folyamodnak, amilyeneket soha meg nem tettek annak előtte. Ezért a zsebembe nyúltam, kihúztam belőle egy kis selyemkendőt, és elkaptam a kalapos vállát.

– Maradjon már nyugton, ha megkérhetném rá – mondtam olyan udvariasan, hogy talán még a jóid alatt lapuló vakondok is sírva fakadtak a meghatottságtól. Elkaptam a kalapos nyakát, megigazítottam a fejét, ráköptem a kendőmre, és kitörölgettem vele a pórul járt fickó szemét. Ő meg csak pislogott, és abbahagyta az ordítást.

A szemem sarkából láttam, hogy a többieket- a nevetés fojtogatja, de azért hangosan nem mertek kacarász- ni. Lehet bármennyire is szelíd lelkű valaki, nem szereti, ha megalázzák.

A kalapos vérben forgó szemmel meredt rám, lekushadt, és felemelte a kését. Kezdtem kissé megijedni. Talán túljátszottam a dolgot; nem kellett volna tekintélyteremtés céljából legyőznöm a fickót. Láttam, hogy McNeil készenlétbe helyezi magát, hogy ha segítségre lenne szükségem, megtehesse. Szerencsére nem került rá sor.

A kalapos nagyokat nyögött, majd megrázogatta a fejét. Még mindig nem volt egészen rendben a szeme, ám azért már látott vele. Köpött néhányat, majd legyintett.

– A fenébe is, de nagy marha vagyok én – mondta. – úgy kell nekem. Tisztességes küzdelemben persze elvágtam volna a nyakad, de így, hogy kímélnem kellett téged…

Erre már kitört belőlük a nevetés. A kalapos lehajtotta a fejét, mint a támadásba lendülő bika – mire gyorsan elhalt a vigyor –, aztán olyan gyors mozdulattal, hogy a többiek képtelenek lettek volna megakadályozni, ha rossz szándékkal teszi, mellém lépett, és megveregette a vállamat.

– Jól csináltad, te lány – mondta. – De azért másokkal ne próbáld meg. Nem biztos, hogy mindig sikerülne. Azt mondd meg, hogy még mindig velünk akarsz jönni?

– Jobban, mint eddig bármikor – biztosítottam róla. A kalapos figyelmeztetőn emelte fel az ujját.

– Azért ne bízd el magad! Nem mindenütt találsz vakondtúrást. Világosítsd fel, McNeil.

McNeil biccentett, s míg a többiek megigazgatták a lószerszámokat, odaült mellém.

– Csak azt mondhatom, amit már úgyis tudsz. A mi dolgunk az, hogy elkapjuk azokat a gazembereket, akiknek díjat tűztek ki a fejére. Olyan „élve vagy halva", tudod, biztos láttál már olyat.

Még nem láttam, de azért bólintottam.

– Ha valakinek száz pénz van kitűzve a fejére, akkor száz, ha ötszáz, akkor ötszáz. Az a lényeg, hogy vagy kapjuk el élve, vagy pedig bizonyíthatóan nyírjuk ki. Ha ez megvan, felvesszük a pénzt, és elosztjuk egymás között. Fejvadászoknak hívnak bennünket.

– Űhüm – bólintottam.

– Hasznos dolgokat cselekszünk, megszabadítjuk a népeket a sok gazembertől, mindenki hálás is nekünk, csőképpen… hm…

– Igen?

– Nem szeretnek bennünket, Ágnes. 'Ezt tudnod kell. Furcsa lény az ember, te lány. Hasznosak vagyunk, és mégsem szeretnek. Az emberek nem szeretik, ha valaki más ember életére utazik. Még akkor sem, ha tulajdonképpen maga is egyetért ezzel. Nem mondom, hogy kitaszítottak vagyunk, de az emberek félnek tőlünk, és nem barátkoznak velünk. Tudod, miért? Mert tudják, hogy nem ismerünk könyörületet. Nekünk könyöröghet bármelyik gazember, hogy otthon felesége és gyerekei vannak, miattuk rabolt bankot, vagy lőtt le valakit, nem esik meg rajta a szívünk. Nekünk az a foglalkozásunk, hogy könyörtelenek legyünk. A szükséges rossz vagyunk a békés emberek szemében. Legtöbbjük még az asztalához sem hív meg bennünket egy italra. Fejvadászokkal nem illik inni. Kifizetik, amivel tartoznak, aztán mehetsz isten hírével. Am ha bajba kerülnek, ismét csak hozzád fordulnak. De nem hívnak meg az asztalukhoz. Megbélyegzettek vagyunk, Ágnes, az az igazság. Különben szelíd emberek vagyunk, kerüljük a bajt. De ha el kell kapni valakit, akkor elkapjuk, el ám!

– És miért csináljátok mindezt? – kérdeztem. McNeil megvonta a vállát.

– Mert ezt is csinálnia kell valakinek. Többet aztán már nem mondott. Én pedig nem kérdezősködtem.

Ismét csak a kalapos volt az, aki némi felvilágosítással szolgált a közvetlen jövőnket illetően. A tartalék lovak egyikén ültem, és ismerkedni próbáltam vele, amikor mellém kormányozta a lovát, egy ideig némán poroszkált mellettem, majd egyszer csak megszólalt:

– És ha beértünk a városba?

Megvontam a vállamat. Mit mondhattam volna erre? Fogalmam sem volt róla, hogy mihez kezdjek, elvégre ott tartottam, ahol akkor, amikor ennek az új világnak a földjére léptem. Nem volt semmim azon kívül, amit magamon viseltem, és ami a zsebemben volt. A pisztoly és a kés.

– Beszéltem McNeillel – mondta. – Beleegyezett. Neki is ez volt a szándéka.

– Mi…csoda? – nyögtem. Kissé aggódtam amiatt, hogy cseberből vederbe kerülök.

– Hogy egy alkalomra csapattag légy.

Hirtelenjében fel sem fogtam, mit akar ez jelenteni.

– Csapattag? – nyögtem.

– De csak egyetlen alkalommal.

– Ez… mit jelent?

– Ez azt jelenti, hogy velünk jössz, és azt teszed, amit mondunk.

Értetlenül nézhettem rá, mert magyarázni kezdte, hogy mire is gondolnak velem kapcsolatban.

– Segítesz nekünk, amiért mi is segítünk neked. Hoci nesze, érted?

– Nem – mondtam.

– Majd megérted. Azt kell tenned, amit mondunk. Pontosabban McNeil. Ő az ész. Már említettük, hogy Joe Frisco és bandája kitakarított egy bankot, és megölt néhány embert. Szép pénzt tűztek ki a fejére, és ez a pénz igencsak jól jönne nekünk, s amint hallottam, neked is. Szóval, mi segítünk neked, te segítesz nekünk.

– Hogy tudnék én segíteni nektek? – értetlenkedtem.

– Majd idejében megtudod – mondta. – Értesz a kisgyerekekhez?

– Mikhez? – tátottam el a számat.

– A kisgyerekekhez.

– Inkább a nagyobbakhoz – mondtam. Visszarévedtem azokra a szép időkre, amikor még tanítónő voltam egy talán soha nem is létezett településen. Az emlékeim már kezdtek megfakulni: néha arra gondoltam, hogy talán nem is velem történt mindaz, ami a múltamat jelentette. Talán egy elátkozott némber vagyok, aki a világ teremtése óta itt bolyong, ezeken a végtelen pusztákon.

– Márpedig ha jól tudom, kicsi gyerekről lesz szó. Majd McNeil elmagyarázza a dolgot, elvégre ö az ész. Ha elvégeztük a feladatot, te is megkapod belőle a részed. Oké?

– Oké – feleltem bizonytalanul. Arra gondoltam, hogy talán jó lenne egy éjszaka megpattanni tőlük, mivel a fene se tudja, mi a tervük velem. Na és az a gyerek… Csak nem akarják a nyakamba varrni valakinek a gyerekét?

Pedig azt akarták.

Legalábbis egy időre.

A ház olyan romhalmaz volt, amilyet még életemben nem láttam. Csak csodálkoztam rajta, hogyan bírta ki idáig. Ahogy kinézett, a legkisebb szélfuvallatra össze kellett volna dőlnie. Már az is rejtély volt számomra, hogy mi az ördögöt keres itt, a préri közepén árván, magányosan. Nem volt körülötte egyéb, csak egy kis konyhakert, azon túl pedig a nagy semmi. Fű és fű, a végtelenségig.

Az asszony méltó párja volt a háznak: piszkos, szakadt ruhájú, kellemetlenül repedtfazék- hangú. Nem kellett hangos kiáltozással jelezni,

hogy jövünk; kidugta a fejét az ajtón, csípőre tette a kezét, és rosszkedvű ábrázattal bámult ránk.

– Már azt hittem, nem is jöttök – tett szemrehányást McNeilnek.

– Hát most itt vagyunk – mondta McNeil.

– Hozzam a gyereket? – kérdezte a rosszképű banya.

– Van valami ennivalód?

– Majd kihozok valamit.

Nem csodálkoztam, hogy sem McNeilnek, sem a többieknek nem volt kedvük bemenni a düledező viskóba.

Amikor az asszony kijött a házból, majdnem leestem a lóról meglepetésemben. Nemcsak egy ruhába csavart csomag volt a karján, hanem egy gyerek is. Egy egészen kicsi gyerek. Ő is piszkos volt, és tépett ruhájú. Ereztem, hogy hideg kúszik fel a torkomon. Vajon mi az ördögre készülnék ezek itt?

– Indiánok? – kérdezte McNeil.

– Nem jártak erre.

– Na, akkor beszélj! Mit mondott Steve? Még mindig ott vannak?

– Bevették magukat a városba. Steve azt mondja, hogy ott dorbézolnak. A vendéglőben vannak, ott is alszanak, már minden whiskyt megittak, és azzal fenyegetőznék, hogy ha valaki is értesíti a katonákat, felgyújtják a várost.

– Joe Frisco is velük van?

– Ő vezeti őket. De mi lesz a gyerekkel?

– Visszahozzuk.

– Ide ne hozzátok nekem! Éppen elég bajom van nélküle is. Már attól tartottam, hogy meghal, mielőtt még ideérnétek. Akkor aztán hogy számolok el vele? Készítettem egy csomagot a számára. Mindjárt hozom. A helyiseriff, ha még nem ölték meg, majd megmondja, hova vigyétek utána. Ez a nő elbír majd vele?

Rám mutatott. Olyan görbe volt az ujja, mintha ló lépett volna rá.

– Muszáj lesz neki.

– És a pénz?

McNeil lehajolt, és egy kis csomagocskát adott oda neki.

– Megszámolod?

– Nem csapsz te be engem, McNeil. Na, akkor isten legyen veled! Bár az ilyenekkel, mint mi, nem nagyon szokott törődni.

Megfordult, és visszament a házba. S hogy még csak ne is gondoljunk arra, hogy utánamegyünk, becsapta maga mögött az ajtót.

A gyerek csak állt a lovak mellett, s lefelé nézett a fűre. Ha nem tudom, hogy élő kisgyerek, akár szobornak is nézhettem volna.

McNeil mellém kormányozta a lovát, és megfogta a karomat.

– Mostantól a te gondod lesz. Oké?

Mi a fenét mondhattam volna erre? Most, hogy a csapat tagja lettem – ha csak időlegesen is engedelmeskednem kellett, ha akartam, ha nem.

De hát miért is ne akartam volna?

Életemben nem volt még dolgom ilyen kicsi gyerekkel, ezért nem is tudtam, mit kezdjek vele. Azzal azért tisztában voltam, hogy ahhoz, hogy egy gyerek élni tudjon, ennie és innia kell, de hogy ehhez hogyan juthat hozzá, nagy kérdés volt számomra. Nem mintha a hollandusok földjén nem találkoztam volna hasonló korú gyerekekkel, csakhogy azok gondjának-bajának a kezelése nem az én kötelességem volt. Nem nagyon akartam a múlton töprengeni, de eszembe villant, hogy annak idején hány halott kisgyereket láttam, akár az utcán, akár a temetőkből kiásott holttestek formájában. Voltak, akik éhen haltak, és olyanok is, akiket a tisztes polgárok vertek agyon. Mert ha egy kisgyerek, akinek nem voltak hozzátartozói, élni akart, akkor akárhogyan is, de meg kellett szereznie a betevőjét. Ezt pedig csak úgy szerezhette meg, ha a máséhoz nyúl. Tette ezt pedig úgy, hogy betört más házába, és magához vette, amit látott. A tisztes hollandus polgárok viszont nem kedvelték az efféle eljárásokat, és néha bizony megtörtént, hogy valaki élelem után kutatva belopódzott egy ilyen tisztes, polgári házba, és csak holtan került ki belőle. De hogy a hollandus polgárok védelmében is mondjak valamit: léteztek ugyan árvaházak meg hasonló intézmények, ahol a kóborló és mindenkitől elhagyott gyerekek meghúzhatták magukat, ám sok volt az eszkimó, és kevés a fóka, ahogy mostanság mondják.

No de visszatérve a mába, valahogy el kellett rendeznem a dolgomat ezzel a gyerekkel. Mivel ahhoz még kicsi volt, hogy lovagoljon – legalább tíz év választotta el tőle – magamnak kellett úgy intéznem, hogy velünk jöhessen. Ezért aztán nem tehettem egyebet, mint hogy vagy a mellemhez kötöztem egy kendövei, vagy ha már kényelmetlenné vált ez a póz, megkértem valakit, hogy erősítse a hátamra.

A gyerek békés volt, olyannyira az, hogy néha már azt hittem, meg is halt. Időről időre megpróbáltam szót váltani vele, de csak nézett rám, és nem mondott egyetlen huncut szót sem. Ilyenkor arra gondoltam, hogy nem is tud beszélni.

Társaim rám hagyták a dolgot, csináljak, amit akarok, csak el ne veszítsem valahogy. És etessem- itassam, ahogy tudom. Ezzel, szerencsére, nem volt baj. A gyerek evett, ha adtam neki, ivott is, ha pedig pisilni vagy egyebet kellett neki, nyöszörgőit, és valami olyasmit nyögdécselt, hogy pipipi.

Nem mondom, hogy véresre furdalta volna az oldalamat a kíváncsiság, hogy megtudjam, ki fia- borja, és mi a fene a szándékuk vele, mégis érdekelt valamelyest a dolog. A pattanásos köpűhöz fordultam hát, aki a leggyengébb láncszemnek mutatkozott. Mármint velem kapcsolatban. Néha elkaptam a tekintetét, ahogy rám meregette a szemét. Ilyenkor úgy éreztem, mintha meztelenül ülnék a ló hátán. Ő meg elpirult, és gyorsan elfordította a fejét. Megvártam, amíg elérkezett a kedvező pillanat – a többiek valahogy

hátramaradtak – , mellé kormányoztam a lovamat, és csábos pillantásokat vetettem rá. Ettől aztán olyannyira megijedt szegénykém, hogy majdnem leesett a hátasáról. Nem sokat teketóriáztam, gyorsan meg kellett tudakolnom, ami szándékomban állt, ha nem akartam, hogy a többiek megsejtsék, miben mesterkedem.

– Ki ez a gyerek itt a hátamon, Tom? – kérdeztem, mert akkor már tudtam, hogy Tomnak hívják.

– Ritchie – mondta.

– Van másik neve is?

Tom megtörölgette az orrát. Úgy gondoltam, hogy így vezeti le az izgalmát.

– Asszem, nincs.

– Ismered?

– Már láttam.

– Hol vannak a szülei? – tudakoltam tovább.

– A főd alatt – mondta.

Nyeltem egy nagyot.

– Meghaltak?

– Meg – bólintott. – Lelütték őket.

– Az… indiánok?

– A haverok – felelte.

– Kinek a haverjai?

– Hát az üvéké.

– És ez… hogyan történt?

– Hát… kártyáztak. De Matt csalt. Az ujjában volt egy kártya.

– Ujjában?

– Ej, hát a ruhája ujjában! De észrevették, és lelütték.

– Az apját?

– Azt hát.

– Na, és az anyja?

– Az meg elment. Bennel.

– Ki az a Ben?

– Aki Matt- tel kártyázott.

– Na és a gyerek… Ritchie?

– Otthun maradt. A házban. A vénasszonnyal. De a vénasszony üzent McNeilnek, hogy elemészti a gyereket, ha nem gyünnek érte. McNeil fizetett a banyának, hogyne verje agyon a gyereket. Ritchie-t. De már elege van belőle. Azt mondja, nagy gond a gyerek. McNeil most elviszi, de… előbb még szüksége van rá.

– Hogyan?

– Azt majd megtudod, te lány – hallottam hirtelen egy hangot a hátam mögött. Észre sem vettem, hogy McNeil valahogy odakerült mögém. Tom gyorsan odébb kormányozta a lovát.

– Bocs – mondtam McNeilnek –, csak a gyerekről…

– Inkább vigyázz, hogy el ne veszítsd – mordult rám barátságtalanul. – Aki kíváncsi, hamar megöregszik, mondja a mondás, de mifelénk inkább azt mondják, hogy aki kíváncsi, az sosem fog megöregedni. Érted, Ágnes?

Bólintottam. Hogyne értettem volna.

– Hát ehhez tartsd magad!

Ehhez tartottam.

– Ott a város – mutatott egyszer csak a távolba McNeil. Éppen egy kis dombocska tetején álltunk; nem volt magas, de mégis jól láttuk róla a házakat, a keskeny utcákat és a város közepén egy- egy nagyobb faépületet.

– Melyik lehet a kocsma? – kérdezte McNeil, szeme fölé ernyőzve a tenyerét.

– Látod azt az izét? – kérdezte a kalapos egy magas, furcsa tetejű építményre mutatva. Olyan csálén állt, mint egy félrecsapott kalap. A vihar majdnem levitte.

– Kevesen vannak az utcán – mondta McNeil.

– Joe megtiltotta a népeknek, hogy az utcán kóboroljanak. Ő maga dögre issza magát a kocsmában, azután, hogy kipakolta a bankot. Ez már legalább a tizedik, amelyet kipakolt.

– Készen vagytok? – kérdezte McNeil a többiekhez fordulva.

Egyedül csak a bajuszos válaszolt.

– Készen, Tobiás.

Ekkor tudtam csak meg, hogy McNeilnek Tobiás a keresztneve.

– Úgy lesz, ahogy megbeszéltük?

– Miért lenne másképpen?

Abban bíztam, hogy nekem magamnak nem kell majd részt vennem az elkövetkezőkben, távolról nézhetem a csetepatét, szívem mélyén azonban biztos voltam benne, hogy nem lehet ekkora szerencsém. A gyerek sem véletlenül van velünk.

McNeil megfogta a karomat, és a városra mutatott.

– Látod, Ágnes?

– Mit kellene látnom? – kérdeztem kissé ingerülten.

– Oda megyünk, a csálé tetejű házhoz.

– Jól van – mondtam. – Majd itt megvárom magukat.

– Te is velünk jössz, Ágnes.

– És addig mi lesz a gyerekkel?

– Ó is velünk jön.

Ezt is sejtettem. Eleget töprengtem rajta, vajon mi a célja velünk, de nem tudtam rájönni. Valami ugyanakkor azt súgta a lelkem mélyén, hogy McNeil barátságos szavai csak álca, s mögötte valami rettenetes lapul, ami nemcsak a saját, hanem a gyerek életét is fenyegeti.

– Az… nagyon veszélyes lehet – nyögtem.

McNeil megvonta a vállát.

– Az élet már csak ilyen. De ne izgulj, ha az lesz, amire gondolok, ha bejön, akkor nincs miért félned.

– Na, és ha nem jön be?

McNeil. ismét megvonta a vállát.

– Akkor meg úgyis mindegy.

Neki lehet, hogy mindegy volt, nekem viszont egyáltalán nem volt az.

McNeil rám nézett, kicsit rajtam tartotta a szemét, aztán megfordult a nyeregben, és odaintette a pattanásos képűt.

– Te hatra maradsz vele, Tom.

– Oké, főnök.

– Tudod, mit kell tenned?

– Hát persze- bólintott Tom.

– A kezedben van néhányunk élete. Ha Ágnes megpucolna, nagy bajban lennénk.

Ügy mondta, mintha nem is lennék ott, mintha nem hallanám a szavait.

– Majd vigyázok rá – ígérte Tom.

– Amikor már nem látsz az épület előtt bennünket, elszámolsz kétszázig. Világos?

– Persze hogy az. Elszámolok kétszázig. Rendben lesz minden.

McNeil hozzám hajolt, és megveregette a vállamat.

– Fel a fejjel, bébi. Nem minden golyó talál.

Félrikkantott, aztán anélkül, hogy hátranézett volna, elporzottak a város felé. Tom hosszasan utánuk bámult, majd nagyot sóhajtott.

– Szeretném, ha azt csinálnád, amit mondok – közölte. Mintha kicsit megváltozott volna a hangja, keményebb lett, határozottabb. – És ne próbálkozz elszökni tőlem. A golyó gyorsabb nálad.

Meg kellett volna kérdeznem tőle, hogy vajon kinek a pisztolyából repülne felém a golyó, amely elől nem tudnék meglépni, de végül is nem kérdeztem meg. Felesleges is lett volna. A többiek már messze jártak; csak a lovaik patái nyomán felszálló por jelezte, hogy a város felé tartanak.

– Gyerünk – mondta ekkor Tom. – Menjünk közelebb! Van ott egy istálló, a mögött megbújhatunk.

Én ugyan nem láttam semmi istállóhoz hasonlót, de ötpercnyi lovaglás után mégis rátaláltunk egy düledező épületre, amely legalább olyan nyomorúságos volt, mint a banya háza. Ott aztán megálltunk. Tom kilesett a romhalmaz sarka mögül, majd elégedetten felmordult.

– Innen indulsz.

– Én? – hökkentem meg. – Hova?

– Oda.

Kilestem én is a sarok mögül. Csodák csodájára olyan közel volt már hozzám az a félrecsapott tetejű épület, hogy néhány jókora ugrással elérhettem volna. Ekkor egy hang is megütötte a fülemet: valaki részegen kurjongatott.

Még egyszer kilestem a sarok mögül. Közvetlenül előttünk kis terecske

húzódott, e mögött állt a félrecsapott tetejű épület. Talán ha harminc lépés választhatta el tőle.

– Vedd a gyereket az öledbe – szólt rám ekkor Tom.

– Jó helyen van a hátamon – tiltakoztam.

– Az öledbe, ha mondom!

Kénytelen voltam megállapítani, hogy Tom az utóbbi fél órában jelentős változáson ment át. Kamaszgyerekből felnőtté lett. Határozott volt, és meggyőző érvként még a pisztolyát is felém mutatta.

Ölembe vettem a gyereket, miközben elhatároztam, hogy bármi történjék is, igyekszem megvédeni valahogy. Mintha a gyerek, Ritchie megértette volna, hogy mi következik, szorosan belém kapaszkodott.

Láttam, hogy Tom számol magában. Bizonyára kétszázig, ahogy McNeil meghagyta neki.

Hirtelen abbahagyta a számolást, és megragadta a karomat.

– Látod az épület ajtaját?

Láttam, hogyne láttam volna.

– Na, akkor indulás előre!

– Hova… előre? – nyögtem.

– Az ajtó felé.

– Menjek be rajta?

– Nem hinném, hogy sikerülne. Na, gyerünk! – Még meg is piszkálta az oldalamat a pisztolya csövével. Aztán megtaszított, úgy, hogy majd orra estem.

– Gyerünk, gyerünk!

Mi mást tehettem volna? Kiléptem az istállórom sarka mögül, és elindultam. Feltett szándékom volt, hogy ahogy megpillantom az első embert, odafutok hozzá, és…

Megpillantottam az első embert. Szakállas, nyúzott képűfickó volt, rojtos szegélyű indián nadrágot és kockás inget viselt. És természetesen pisztoly volt a kezében. Rám nézett, és nagyot ordított.

– Hé! Némber! Nem megmondtuk, hogy ki ne merjétek tolni a képeteket az utcára?

Megtorpantam, és rápislogtam.

– A gyerek… – mondtam. – A gyerek…

– Kit érdekel a gyereked, te hülye! – nevetett fel a férfi, és felém köpött. Legalább húszlépésnyire volt még tőlem, ekkorát pedig nincs ember, aki köpni tudna.

– A gyerek… – nyöszörögtem. – A gyerek…

Ekkor feltűnt egy újabb fickó az ajtóban. Ott is maradt állva, csak éppen kitámasztotta a kezét, lábát, ahogy az ajtófélfának dőlt.

– Mi van, Freddy?

– Itt egy nő egy gyerekkel.

A férfi, nagy orrú, vörös képű, rám bámult.

– Mi van, te tyúk? – kérdezte, de nem éreztem ingerültséget a

hangjában. – Mi a fenét akarsz?

Legszívesebben azt mondtam volna, hogy fogalmam sincs róla, azaz dehogynem: el akarok tűnni innen a gyerekkel, vagy anélkül, de minél messzebbre.

A férfi mondani akart valamit, ám ekkor hirtelen eltűnt az ajtóból, mintha elrántotta volna valaki onnan. Egy újabb férfi jelent meg a szemem előtt. Óvatosan nyújtogatta a nyakát, mintha attól tartana, hogy a fejére esik valami a türkizkék égből.

– Mi a franc van idekint, Rezes? – kérdezte, miközben fürkészni kezdett a tekintetével. – Ki a franc ez a nő?

– Be akar gyünni – mondta a rezes orrú.

Láttam, hogy ez a férfi sem fegyvertelen, ott sötétlett egy pisztoly a kezében.

Biztos voltam benne, hogy ez az a fickó, akit keresünk. Nem láttam jól az arcát, mivel egy piros kendő volt a nyakába kötve, s ha ez nem is fedte be teljesen a képét, azért nagy részét így is eltakarta előlem.

A férfi merőn nézett rám, majd ahelyett, hogy megfordult és visszament volna az ivóba, tett egy lépést előre. Úgy éreztem, hogy beszélnem kell, mert mindjárt történik valami, amit nem szerettem volna, ha megtörténik. A férfi, ahogy előrelépett, megtántorodott, amiből arra következtettem, hogy már a kora délelőtti óra ellenére is alaposan fel lehet töltve. Sem McNeil, sem a többiek nem világosítottak fel, mit kellene mondanom, ráadásul a gyerek is mocorogni kezdett az ölemben; olyan rugdalódzásba fogott, hogy attól tartottam, a végén még leejtem.

– Mit akarsz, asszony? – kérdezte a keskeny arcú, fekete, vállig érő hajú férfi.

– Vizet – mondtam önkéntelenül is.

A férfinak kissé kásás volt a hangja, mint azoké, akiknek a hangszálait már kikezdte az alkohol.

– Mi az ott nálad, he?

Hülye kérdés volt, de nem váratlan. Mi mást kérdezhetett volna még? Ritchie-re ugyanis olyan rugdalózhatnék jött rá, hogy nem is tudtam mit kezdeni vele. Legszívesebben lehajítottam volna a földre, de egyrészt nem vitt rá a lélek, másrészt pedig ezzel alighanem aláírtam volna a saját halálos ítéletemet is.

– M lenne? – válaszoltam. – A gyerekem.

– Szomjas?

– Most mondtam, nem? – vettem ingerültre a figurát. – Enni és inni kellene neki. Azt hittem, hogy ez egy kocsma vagy micsoda, nem laktanya.

– Laktanya? – röffentette el magát. – Honnan az ördögből jössz, asszony?

– Ahhoz meg mi közöd neked? – csattantam fel. – Milyen jogon faggatsz itt te engem, mi?

A férfi felnevetett.

– Hogy milyen jogon? Hát ez jó. Aztán mi kellene neki?

Az ég felé fordítottam a szememet. Nem tudom, látta- e, de reménykedtem benne, hogy igen.

– Víz meg tej, meg kenyér – mondtam. – Téged mivel etetett az anyád, amikor ekkora voltál, he?

Tudtam, hogy szemtelen vagyok, de néha a legjobb védekezés a támadás.

A férfi a szabad kezével megvakargatta a fejét.

– Neked aztán jól felvágták a nyelved, az biztos – mondta, de nem éreztem haragot a hangjában. – Neked is kellene valami, mi?

– Néhány harapás nem ártana.

– Jártál már erre máskor is? – kérdezte.

– Van még néhány hasonlóan ostoba kérdésed? – emeltem fel Ritchie-t, hogy jobban láthassa. – Arról is beszéljek, hogy a hozzád hasonlóan kíváncsiskodó fickók mit csináltak velem?

– Miért? Mit csináltak?

Még feljebb emeltem Ritchie-t a levegőbe.

– Ezt.

Érre harsányan felnevetett. Vele nevetett a többi is. A szemem sarkából láttam, hogy lassan többen is kiszivárognak az ajtón, lehettek már vagy nyolcán idekinn Volt, akinek pisztoly volt a kezében, volt, akinek pohár, Néhányon azt sem igen tudhatták, hogy hol vannak, csak dülöngéltek, mint gabona a szélben.

– Johnny!

– He? – kérdezte valamelyikük a küszöb környékéről.

– Akad valami enni-innivaló a gyereknek meg ennek az asszonynak?

Johnny válaszolt valamit, de nem hallottam, hogy mit. Ebben a pillanatban Ritchie bőgni kezdett. De nem csak úgy, ahogy egy gyerek sirdogál, hanem üvöltött, hogy olyan vörös lett tőle a feje, mint a vadliliomok a prérin.

– Ez tényleg éhes – mondta Joe Frisco. Ekkor már biztos voltam benne, hogy ő áll velem szemben, de még mindig csak alig néhány méternyire a küszöbtől. Azon töprengtem, hogy ha valami történne, lenne- e. módja visszamenekülni a házba.

– Mennyi idős a gyerek? – kérdezte Frisco, miközben megdörzsölte borostás arcát. Úgy sercegtek a szőrszálak az ujja alatt, mintha tiltakoztak volna a dőrzsölgetés ellen.

– Miért érdekel az téged? – kérdeztem.

– Mert érdekel.

Elszántam magam, és megvontam a vállamat.

– Gyere ide, és nézd meg!

Nem tudom, mi lett volna, ha erre azt válaszolja, hogy menjek én oda hozzá, és mutassam meg neki Ritchie-t, de szerencsére nem ez történt. Joe Frisco morgott valamit, megtántorodott, aztán erőt véve magán elindult

felém. Tett vagy három lépést, és már csak három hiányzott ahhoz, hogy odaérjen hozzám, amikor hirtelen figyelmeztető kiáltást hallottam, és McNeilt láttam előbukkanni a ház sarka mögül.

Aztán dörögni kezdtek a fegyverek. Úgy dobtam le a földre Ritchie-t, mintha örökre meg akarnék szabadulni tőle. Aztán rávetettem magam. Nem tudom, mi az ördög ütött belém, de valami arra kényszeritett, hogy akár a saját életem árán is próbáljam megvédeni a kis fickót. Ő meg üvöltött, mintha nyúznák, belekapaszkodott a fülembe, és attól tartottam, hogy a végén még letépi.

Nem láttam, mi történik, de nem is akartam látni. Olyan pokoli fáradtság tört rám, hogy úgy éreztem, azonnal elalszom, annak ellenére, hogy egyre csak dörögtek a fegyverek, és a golyók ott repdestek körülöttem. Ösztöneim azt súgták, hogy menekülnöm kellene, de nem volt erőm még feltérdelni sem. Pedig Ritchie mindent megtett, hogy megnehezítse a helyzetemet. Ordított, rugdosott, és a fülemet rángatta.

Aztán hirtelen csend lett. Ritchie is elhallgatott, a fülem tépkedését is abbahagyta. Amikor kinyitottam a szemem, McNeil állt felettem, és aggodalmas képpel nézett rám.

– Jól vagy, Ágnes?

Éreztem, hogy tele van a szám földdel, és feltétlenül ki kell köpnöm. Felültem, mire olyan köhögőroham vett erőt rajtam, hogy összegörnyedtem. Ereztem, hogy valaki kiveszi a kezemből Ritchie-t.

McNeil ismét csak megkérdezte, hogy jól vagyok- e.

– Nem, nem vagyok jól – nyögtem. – Egyáltalán nem… vagyok jól.

McNeil megfogta a karomat, és felhúzott. Én is ugyanúgy tántorogtam, mint Joe Frisco emberei korábban. McNeil átkarolta a derekamat, és tartott, hogy össze ne essek.

– Mi… történt? – kérdeztem.

– Készen vagyunk – mondta, és elégedetten összedörzsölte a kezét.

Ekkor jutott csak érkezésem, hogy körülnézzek Ügy éreztem, hogy egy csatatér kellős közepében ébredtem. Amerre csak néztem, halottak hevertek összevisszái iié- melyikük az oldalán, egyikük- másikuk összegörnyedve, egyedül Joe Frisco feküdt a hátán, a felettünk úszkáló felhőkre meresztve a szemét.

– Vége? – kérdeztem, és ismét McNeil karjába kapaszkodtam, mert lassan forogni kezdett körülöttem az udvar. A halottak is vele forogtak.

– Kapaszkodj csak belém! – hallottam McNeil biztatását. Éreztem, hogy kattan valami a fülemben, és ágyszerre elmúlt a rosszullétem.

– Minden rendben?

Vettem egy nagy levegőt.

– Mikor nem volt az? – kérdeztem. – Örülök, hogy minden rendben ment, miután voltatok szívesek felvilágosítani jó előre, hogy mi fog történni.

A többiek lassan körénk gyűltek. Ahogy sorban végignéztek rajtam, elismerést véltem felfedezni a tekintetükben.

– Erről majd később – mondta McNeil. – Menj be, Tom, és nézz körül!

Ekkor már tökéletesen magamnál voltam, és Úgy gyűlöltem őket, ahogy már rég nem gyűlöltem senkit. Ahogy a prédaállat gyűlölheti azokat, akik csaléteknek használják, hogy a segítségével, akár az élete árán is, csapdába csalják a ragadozót.

Láttam, hogy Tom eltűnik az ivóban, majd szinte azonnal fordul is vissza.

– Tiszta – mondta. – Mind kijött.

– Hány? – kérdezte McNeil.

– Kilenc.

– Tudod, ez mennyi?

– Várj csak, össze kell szoroznom… Az annyi, mint ezer dollár… aztán még Ötszáz…

Na nálam lett volna a fegyverem – egy kis vászon- bakban a lovam hátán pihent szívesen beléjük eresztettem volna egy- egy golyót. McNeilbe talán kettőt is.

Ahogy lassan körbeforogtam, és a halottakra bámultam, a térés a térre vezető utca lassan kezdett megtelni emberekkel. Férfiakkal és nőkkel vegyesen, de azért többségükben gyerekek voltak. Úgy mászkáltak a halottak között, mintha csak bújócskát játszottak volna. Nagyokat nevettek, de csak addig, amíg egy magas, fekete ruhás férfi el nem hessentette őket, aztán odament McNeilhez, és beszédbe elegyedett vele. Láttam, hogy a zsebébe nyúl, és bankjegyeket dug McNeil kezébe. McNeil elvette, és még tisztelgett is mellé.

Amikor visszajött hozzám, elégedettség sugárzott a képéről.

– A város külön fizetett, hogy megszabadítottuk Joe Friscótól. Szép kis summa üti a markunkat. Neked is jut belőle, Ágnes. Jól viselkedtél, megérdemled.

Behunytam a szemem, és csak annyi erőm volt, hogy kinyögjem:

– Takarodj innen… te szemét!

Aztán már nem emlékeztem semmire.

Amikor felébredtem, egy fehér falú szobában találtam magam, ágyban, dunyha alatt. Nem volt rajtam a ruhám, valaki, amíg öntudatlan voltam, hosszú hálóingbe bújtatott. Ahogy felültem az ágyon, recsegni kezdett alattam, s a recsegésre egy főkötős nő jött be a szomszédos szobából. Vékony, sovány arcú nő volt, sárgás bőrű, fekete szemű, s annyi mosoly sem volt az arcán, mint egy prérifarkasén. Sőt, mintha valami megvetésfélét láttam volna a tekintetében.

Nem köszönt, nem mondta, hogy örül, hogy felébredtem, vagy valami hasonlót, csupán megállt előttem csípőre tett kézzel, és felemelte az állát, mintha szónoklatot akarna tartani, de csak egy rövidke mondat csúszott ki a szájéin.

– Ennél valamit?

– Mosakodnék – nyögtem.

Biccentett, majd kiment, és rövid idő múlva mosdó- tállal tért vissza.

– Szedd rendbe magad – mondta.

Ami ezután következett, arról nincs sok mondanivalóm. Megmosakodtam, felvettem a ruháimat, amelyeket, amíg aludtam, úgy-ahogy rendbe hozott valaki. Ittam néhány csupor tejet, ettem egy adag rántottat és egy almát. Kezdtem egészen jól érezni magam, amikor hirtelen eszembe jutott Ritchie.

– A gyerek? – kérdeztem az asszonytól.

– A tiéd? – kérdezett vissza.

– Nem az enyém – mondtam.

– Annál a férfinál van, akit McNeilnek hívnak. Ne aggódj, a gyerek jóllakott.

Arra gondoltam, hogy az lenne a legjobb, ha csendben lelépnék. Nem akartam többé látni sem McNeilt, sem a többieket. Még azon az áron sem, hogy részt kérnék a jutalomból. Annak ellenére sem, hogy egy büdös vasam sem volt, és fogalmam sem volt róla, hogy mi lesz velem a továbbiakban.

Éppen befejeztem az étkezést, amikor felbukkant McNeil. Megállt az ajtóban, szótlanul végignézett rajtam, aztán bejött, és leült az ágyam szélére. Mintha valami bűntudatfélét láttam volna a szemében.

– Haragszol, mi? – kérdezte.

– Dögölj meg – mondtam.

Megrándult az arca, és nyelt egy nagyot. Talán a bűntudatát nyelte le vele. A zsebébe nyúlt, és egy köteg pénzt nyújtott felém.

– Itt van a részed – mondta.

– Nem kell a pénzed – vicsorogtam rá, de abban a pillanatban már meg is bántam. Elvégre ha valaki kockáztatta az életét, és megérdemli a jutalmat, akkor az én voltam.

McNeil bólintott, és a szék karfáján nyugvó kabátom zsebébe csúsztatta a köteget. Láttam rajta, hogy ha most nem szólalok meg, nem fogok beszélni vele soha többé. Elmegy anélkül, hogy szót váltottunk volna egymással.

– Miért? – kérdeztem, erőt véve magamon. – Miért?

Megvonta a vállát.

– Jó terv volt, nem?

– De miért nem mondtad el korábban?

– Mert lehet, hogy nem vállaltad volna. Márpedig nekem ez volt a tervem. Akkor jutott az eszembe, amikor ott találtalak a prérin. A gyereket meg úgyis el kellett hoznom.

– De miért gondoltad… ?

McNeil cigarettát kotort ki a zsebéből, és rágyújtott. Elgondolkodva fújta ki a füstöt, majd felsóhajtott.

– Tudtam, hogy hol tartózkodik a fickó, és elhatároztam, hogy ha törik, ha szakad, elkapom. És nemcsak őt, , hanem a haverjait is. Bevallom, a

pénzre is szükségem van, de leginkább a bosszú miatt.

– Bosszú? – hökkentem meg. – Valakidet megölte talán?

– Konkrétan nem. Senkimet nem ölte meg. De az ilyenektől meg kell szabadítani a világot. Ronda munka, elismerem, de ezt is el kell végeznie valakinek. És ami a fő: jól fizet. De hogy visszatérjek a gazemberre, valaki elmesélte nekem, hogy Joe Frisco és a bandája megszállta a várost, és úgy uralkodik rajta, mint egy király. Behúzódott az ivóba, és nem is jön ki belőle addig, amíg meg nem unja. Először azt hittem, hogy lerohanjuk a fiúkkal az ivóban, de valaki figyelmeztetett, hogy nem lesz könnyű dolgom; úgy elbarikádozták magukat, hogy még egy század katona is csak ágyúval tudná kifüstölni őket. így aztán azt terveztem inkább, hogy kicsalom valahogy a vackából. Éppen azon töprengtem, hogyan csináljam, amikor valaki, aki jól ismeri Joe Friscót, elárulta, hogy egy gyengéje van csupán a sok erőssége mellett: szereti a gyerekeket. El is mesélt egy történetet, hogy megtörtént, hogy kinyírt egy házaspárt valahol Idahóban a gyerekeik szeme láttára. Éppen vacsoraidő volt, a házaspár etetni készült a csemetéit, amikor Joe és a bandája rájuk rontott. Joe kinyírta a felnőtteket, a három kisgyereket meg nemcsak hogy nem bántotta, hanem még saját kezűleg meg is etette őket, mivel sírtak az éhségtől. Nos, erre építettem én: ha valaki egy gyerekkel megpróbálja kicsalni az ivóból, és ő lépre menne, könnyen elbánhatnánk vele anélkül, hogy kárt tehetne bennünk.

– És ti elbántatok vele.

– Ja, elbántunk.

– És az hogy lehet, hogy pont nekem jutott a megtiszteltetés?

– Véletlen – vonta meg a vállát. – Amikor megtaláltunk a prérin, egyből arra gondoltam, hogy te épp jó lennél.

– De nem árultad el nekem.

– Majd bolond lettem volna – vigyorodott el –, milyen gyenge szívűnek nézel ki, még megszöktél volna tőlünk.

– Na és Ritchie?

– Ismertem a szüleit, tudtam, hogy a banyánál van. – Szóval bejött a terved.

– Be. Köszönhetően neked.

– És ha… lelőttek volna?

– Mintha mondtam volna, hogy Joe Frisco nem lövöldözik gyerekekre.

– De ha csak úgy véletlenül?

Kissé ingerülten rázta meg a fejét.

– De hát nem történt baj. Te mindig ilyen vagy? Hárafelénézel az úton, és azon tépelődsz, hogy mi lett volna, ha beleesel abba a szakadékba, amibe végül is nem estél bele?

– Erre még nem is gondoltam – mondtam.

– Pesszimista vagy – morogta.

Akkor hallottam életemben először ezt a szót.

– Mit jelent ez az izé… pesszimista vagy mi?

– Az optimista ellentéte.

– Az meg mi?

Ismét csak rám vigyorgott.

– Az optimista az, aki ha talál a prérin fél üveg whiskyt, azt mondja, hogy istenem, de jó, hogy találtam fél üveg whiskyt, egy napig biztosan kitart. Érted? A pesszimista meg azt mondja, hogy a fene vigye el, miért csak fél üveg whiskyt találtam, amikor egy egész üveggel is találhattam volna, hogy kitartson másnapig.

– Szóval, hajlandó voltál életveszélybe sodorni engem és a gyereket is, csak hogy megszerezd ezt a rohadt pénzt?

Ismét csak megvonogatta a vállát.

– Ha valakinek szüksége van pénzre, nemigen válogathat a módszerekben.

– Még egy asszony és egy gyerek halála árán sem? Különben hol van most Ritchie?

– Egy asszonynál.

– Pontosan melyiknél?

– Honnan a fenéből tudjam? Valamelyik magához vette.

– És te csak úgy odaadtad neki?

Meglepetten nézett rám.

– Mi a fenét csináltam volna vele? Ahhoz még kicsi, hogy beálljon a fejvadászok közé. Különben neki nincs is oka rá, hogy az legyen.

– Neked van?

– Már mondtam, hogy igen. Ki kell irtani ezeket a tét veket. Meg kell szabadítani tőlük az emberiséget.

Ereztem valamit a hangján, ami nem tetszett. Éreztem, hogy hazudik.

– Más oka nincs? – kérdeztem.

Hallgatott egy kicsit, aztán felemelte lehorgasztott fejét.

– Te mindig ilyen piszokul kíváncsi vagy?

– Te meg mindig hajlandó vagy feláldozni másokat, csak hogy megtömhesd a zsebed? Még egy gyereket is?

– Kuss!

Akkorát ordított, hogy majdnem sóbálvánnyá váltam rémületemben.

– Nem tudsz te semmit – mondta, de már visszafogottabban. – Anélkül jár tatod a szádat, hogy fogalmad lenne az életről!

Sóhajtottam egy nagyot. Ha elmeséltem volna neki, ki vagyok, és hogy mivel töltöttem az eddigi éveimet, alighanem belefagyott volna a lélegzet.

– Bocsánat – sóhajtotta, miután láthatóan megnyugodott, és megbánta, hogy ennyire elveszítette a fejet. – Kissé elragadtattam magam.

– Még szerencse, hogy nem nagyon – mondtam.

Megrázta a fejét, és úgy nézett rám, ahogy csak egy kellemetlen figurára nézni lehet.

– Te aztán ki tudod hozni az embert a sodrából, nem is vitás. Ezerötszáz dollár üti a markodat, egy egész kis vagyon. Mit akarsz kezdeni

vele?

– Fejvadásznak állok – mondtam.

Mereven a levegőbe bámult, aztán a térdére ütött.

– A feleségem miatt van – mondta váratlanul.

– Neked van feleséged? – csodálkoztam. Nem tudom, miért, elvégre abban a korban, amiben ő volt, már igencsak nős a férfi.

– Volt- mondta.

– Meghalt?

– Lelépett – felelte.

– Bocsánat – kértem most már én. – Nem akartam…

– Nem tesz semmit – legyintett.

Megcsóválta a fejét, és elhallgatott. Vele hallgattam. Nem mintha sajnáltam volna, vagy hasonló, de az az elvem, hogy ha valakinek súlyos titkok nyomják a vállát, azt jobb békén hagyni, és nem feszegetni a titokláda tetejét. Ha kíváncsi vagy, megtudhatsz valami olyat, amit majd később megbánsz. Ezt annak idején Újvári uram magyarázta meg a maga sajátos módján. Azt kérdeztem ugyanis tőle, hogy valóban létezik- e pokol meg ördögök, mert valamelyik gyerek azt mesélte, hogy biztos helyről tudja, nincs is pokol, és ördögök sincsenek. Ezért nyugodtan lophatunk, és áshatunk ki halottakat a temetőből, nem lesz semmi bajunk, még ha meghalunk is. Na, erre Újvári uram háborogni kezdett, hogy nem is érti, miért kell olyasmiken törnie az embernek a fejét, amiről úgysem tud megbizonyosodni. A titok jobb, ha titok marad. Mert, tegyük fel, hogy valóban nincs se pokol, se ördögök, de ha az ember sokáig kutakodik, hogy van vagy nincs, az Úristen meghallja, hogy keressük őket, és azt mondja magában, hogy ha az emberek annyira akarják, annyira hiányzik nekik, hogy folyton- folyvást róla beszélnek, akkor, nosza, teremtsük meg őket. És erre mi történik? Keze egyetlen mozdulatával megteremti a poklot, egy másik mozdulatával meg az ‘ ördögöket. Akkor aztán megnézheti magát a sok hülye.

Erre gondoltam, és már éppen kérdezni akartam még valamit Ritchie-vel kapcsolatban, amikor úgy az ágydeszkára ütött, hogy azt hittem, elindul tőle az ágy, és meg sem áll a kocsma ajtajáig.

– Elment vele, és most rabszolga.

– Micsoda? – hökkentem meg.

Rám nézett, és ismét csak megcsóválta a fejét.

– Okos lány vagy te, Ágnes, de néha mégis úgy viselkedsz, mintha egy csepp eszed se lenne. Te nem tudod, hogy mi az a rabszolga?

Annyira azért nem voltam ostoba, hogy ne tudjam, bár még nem igazán értettem a dolog lényegét.

– Westmore kapitány – mondta.

– Az kicsoda? – kérdeztem.

– Akivel elment, Racoon City be.

– Te pedig vissza akarod kapni őt?

– Vissza.

– Hát, sok szerencsét hozzá.

– Kiváltom a rabságból – mondta. – Ha másképpen nem megy.

– Ez meg mi a fenét akar jelenteni? – kérdeztem. – Elment egy katonával… és rabságban van? Ez meg hogy lehet?

– Indián lány – mondta.

Mit tagadjam, megdöbbentem egy kicsit.

– Neked egy indián… izé… nő a feleséged? Ez meg hogy lehet? Nincs olyan pap, amelyik összeadott volna benneteket.

– A varázsló adott össze bennünket.

– Az nem számít semmit – mondtam. – Annyit ér, mint füst a szélben.

– Én nem így gondoltam. Szerettem őt, és még most is szeretem.

– Jól van – sóhajtottam, és most már valóban be akartam fejezni a beszélgetést. – Ez a te dolgod. Szerinted most mi lesz Ritchie-vel?

– Honnan a fenéből tudjam? Talán bedugják egy árvaházba, bár errefelé nincsenek árvaházak, azok csak nagyobb városokban vannak.

– És addig?

Megvonta a vállát.

– Majdcsak ellesz valahogy. Sok gyerek az utcán él. Vagy hal. Tele van a világ félig indián, félig fehér porontyokkal. Az indiánok néha egy üveg whiskyért eladják a lelkűket. Még az asszonyaikat is átengedik bárkinek, aki itatja őket. Mert nemcsak a férfiak isznak, hanem a nők is. Ha férfi lennél, és megkérdeznéd tőlem, hogyan juthatnál egy indián asszonyhoz, akivel eltölte- nél néhány szép napot, azt mondanám neked, hogy vegyél egy kis hordó whiskyt, állj ki egy indián falu szélére, és mondd el nekik, hogy mit szeretnél. Fél óra múlva válogathatsz a szebbnél szebb indián nők között.

– Én egyáltalán nem ezt tapasztaltam – tiltakoztam. – Én másoknak ismerem őket.

– Indiánja válogatja – vonta meg a vállát. – Vannak ilyenek is, meg olyanok is. Szóval, most már tudod. Indiánnő a feleségem, és… Westmore elvette tőlem. De én visszaveszem.

Feltehettem volna a kérdést, miből gondolja, hogy az asszonya egyáltalán vissza akarna térni hozzá, de úgy láttam, hogy csak feldühítem vele.

Váratlanul megragadta a karom, és megszorította.

– Segíts nekem, Ágnes – nyögte.

Döbbenten hallottam, hogy remeg a hangja. Mintha könnyek rezegtek volna a hangszálain. Megpróbáltam kirántani a karomat a kezéből, de nem hagyta.

– Segíts nekem!

– Hogy az ördögbe segítsek? – kérdeztem. – Játsszuk el még egyszer, amit már egyszer eljátszottunk?

Erre kicsit mintha lecsillapodott volna.

– Valami hasonlóra gondoltam. Bemegyünk Racoon Citybe, és megkeressük Violetát.

– Violeta?

– Ez a neve. Korábban más neve volt, indián név, de azt már nem használja.

– Eszem ágában sincs! – tört ki belőlem.

Dacosan felkaptam a fejem, aztán már jóval kevésbé dacosan le is horgasztottam. Ahogy ott ücsörgött az ágyam szélén, egyáltalán nem emlékeztetett arra, a határozott férfira, aki elmés haditervet eszelt ki, hogy miképpen jusson úgy pénzhez, hogy még az emberiségnek is a hasznára legyen. Ez aztán gondolatok széles, hömpölygő folyamát indította el a lelkemben. Ez a lógó fej az ágyam szélén arra késztetett, hogy gondoljam csak végig, mi lesz velem attól kezdve, hogy kifelé menet átlépem ennek a háznak a küszöbét. Ha van neki. Először is, egyedül vagyok ezen az ismeretlen földön, és csak valami isteni akaratnak köszönhetem, hogy nem akasztottak fel abban a közösségben, ahol tanító voltam egy hevenyészett iskolában, sem az indiánok, sem a ragályos betegség nem végzett velem. Egyedül voltam a nagyvilágban, fogalmam sem volt róla, hogy mihez kezdjek magammal. Igaz, volt már ezerötszáz dollárom, de hát mi a csodát kezdjek vele mormoták és ördögszekerek között a prérin? És egy városban? Talán. Mi lenne, ha mégis csatlakoznék hozzá, elvégre neki sokkal több a tapasztalata, mint nekem. Sajnos nem ismertem az itteni városokat, nem tudtam, milyen bennük az élet. A hollandusok között jól kiismertem magam, ott néha a késem beszélt helyettem. De itt? Nem lenne jobb, ha látszólag elfogadnám az ajánlatát?

Amíg törtem a fejem, McNeil az ágyam szélén kuporgott, tenyerébe temetett arccal. Nem vette el a kezét 'az arca elől, és éppen ez lett gyanús nekem; nagyon is lehetséges, hogy az ujjal között engem figyelt.

– Mire lennék én jó neked? – kérdeztem.

– Könnyebben bejuthatnál oda, ahova én nem.

– Mire gondolsz?

– Állítólag egy nagy házban lakik. Ott tartják bezárva. Én nem juthatok be oda, de te megteheted.

– És mit mondjak neki? Hogy egy fejvadász várja az utcasarkon, aki a férjének mondja magát, mivel egy indián varázsló pipafüstöt fújt rájuk?

– Megtudhatnád, hogy… el akar- e még jönni onnan. Vissza hozzám. Most már én is tudnék olyan házat építtetni, mint amilyenben most lakik.

– Miért nem írod meg neki levélben?

– Nem tud olvasni.

Arra gondoltam, hogy ez a város nekem is jól jöhetne. Ha vele tartok, könnyebben megvethetem valahol a lábam. Hogy aztán mi lesz velem? Az bizony már a jövő titka.

– Na és Ritchie? – kérdeztem. – Vele mi lesz?

– Már mondtam. De mit érdekel ez téged?

– Ő is velünk jön – mondtam ellentmondást nem tűrő hangon.

Láttam, hogy ellenkezni akar, de gyorsan le is tett róla. Sejtette, hogy ez a feltételem, hogy vele menjek Racoon Citybe, hogy visszaszerezzük a feleségét.

– Jól van – mondta némi habozás után. – Jöjjön hát a gyerek!

– Most éppen hol van? – kérdeztem.

– Az öregasszonynál – mondta tétován.

– Menj, és szerezd vissza tőle!

Úgy alkudoztunk Ritchie-ről, mintha csak egy aranyszegekkel kivert pisztolyról lett volna szó.

McNeil megszívta az orrát, aztán elindult kifelé.

– Előkerítem – szólt még vissza.

Éppen csak rendbe tettem magam addigra, amikorra visszatért. Ritchie-t nem láttam a kezében.

– A gyerek? – kérdeztem nyugtalanul. Láttam, hogy ő is ideges, s ettől valami nagyon rosszra kellett gondolnom. – Meg…halt?

Nagy megkönnyebbülésemre tiltakozni kezdett.

– Dehogy halt meg! Legalábbis remélem, hogy nem.

– Akkor meg hol van?

– Az asszony odaadta valakinek.

– Hogyhogy odaadta? – tátottam el a számat.

– Ügy, hogy odaadta – emelte fel a hangját. – Neki nem kell, nekünk sem kellett, valakinek csak oda kellett hogy adja.

– Mit mondott, kinek?

– Valami Mr. Butlernek vagy kicsodának. A város szélén van egy tanyaféléje. Az az itteni árvaház.

Tíz perc múlva úton voltunk Butler „tanyája" felé.

Mr. Butler tanyáját csak nagy jóindulattal lehetett árvaháznak nevezni, vagy még úgy sem. Az egyetlen épület teteje beomlott; biztos voltam benne, hogy ha megered az eső, ugyanúgy esik odabent is, mint idekint. Az udvarán annyi szemét hevert, hogy ha meggyújtották volna, egészen a tengerig húzódott volna a füstje, pedig jó néhány napi járóföldre voltunk tőle. Alighogy leszálltam a lóról, és letettem a lábamat a földre, felbukkant a semmiből egy patkány, és érdeklődve felém szimatolt. McNeil észrevette, kirántotta a tartójából a pisztolyát, de még idejében sikerült ráordítanom.

– Ne!

Nem a patkányt sajnáltam, dehogyis, csupán azt a néhány furcsa lényt akartam megkímélni a fegyverdörrenéstől, akik pár lépés távolságból bámultak bennünket. A lények kicsik voltak, és olyan pokolian piszkosak, hogy csak hosszasabb vizsgálódás után lehetett megállapítani, hogy kicsodák. Gyerekek voltak. Az, amelyikük legközelebb állt hozzánk, szájába dugta az ujját, és úgy nézett ránk, hogy beleremegett a szívem.

Nem sokáig remeghetett zavartalanul, mert hirtelen, nagy nyikorgás

közepette kinyílott az épület ajtaja, és egy asszony dugta ki rajta a fejét. Őszintén mondom, életemben nem láttam még nála visszataszítóbb nőmbert, pedig a hollandusok országában sem volt mindenki királyi dáma. Jézus istenem, és a hangja! Olyan volt, hogy legyeket lehetett volna irtani vele.

McNeil ennek ellenére igyekezett udvarias lenni.

– Ms. Butler? – kérdezte, miközben le akart kászálódni a lováról.

– És ha az? – recsegte vissza az asszony.

– Egy gyerekért jöttem – mondta McNeil.

Az asszony megtörölgette az arcát a szoknyája szélével, amitől még piszkosabb lett a képe.

– Milyen gyerekért? – recsegte.

– Ritchie-ért.

– Az meg ki a fene?

McNeil megvonta a vállát, és rám bökött.

– Ő keresi.

Az asszony felém fordította az arcát. Mintha gonosz mosolyfélét láttam volna rajta.

– Ma vagy tegnap idehozott valaki egy kisfiút – mondtam.

Az asszony csak nézett rám, de nem szólt semmit.

– Ritchie-nek hívják – folytattam.

– És?

– Elakarom vinni.

Az asszony ismét megtörölgette az arcát.

– És ha azt mondom, hogy nincs itt semmiféle Ritchie?

Segítségkérőn néztem McNeilre. Nem mintha magam nem tudtam volna elbánni vele, de arra gondoltam, hogy McNeil határozott fellépése meggyorsíthatja a dolgot. Ebben a férfiak uralta világban egy férfi elfojtott tüsszentése is többet ért, mint egy nő ordítozása. Arról nem is beszélve, hogy a gyerekek miatt nem akartam ordítozni.

– Tudom, hogy itt van – vette át tőlem a szót McNeil. – El akarjuk vinni.

– Igazán? – kérdezte az asszony. Megfordult, és bekiáltott a nyitott ajtón. – Gyere csak ki, Ben! Lesz egy kis dolgod ide kint.

Ben kijött az ajtón. De nem egyedül. Vele volt a puskája is, amolyan régi fajta mordály.

McNeil, mintha csak véletlenül tenné, széthúzta kabátja két szárnyát, hogy láthassák: mi sem szenvedünk hányt fegyverekben..

– Beszélj velük te – mondta az asszony, és úgy tett, mintha tovább már nem is érdekelné a dolog. Nem ment ugyan el, ott maradt a helyén, de tüntetőleg félrefordította a fejét.

Mr. Butler kissé lejjebb eresztette a fegyvere csövét.

– Aztán mit is akartok ti itten?

– Egy fiúért jöttünk – ismételte McNeil. – Úgy tudjuk, idehozták.

Ritchie-nek hívják.

– Itt van, Bessie?

A koszos asszony felrántotta a vállát.

– Mit tudom én, hogy melyiket hogyan hívják. Annyi pénzért, amennyit a város fizet, nem várhatják el tőlem, hogy még a nevüket is megtanuljam. Ha egyáltalán van nekik.

A *férfi bólintott.*

– Aztán minek kellene ő nektek? – kérdezte.

– Csak kellene – mondta McNeil.

– Ez itten nem gyerekkereskedés – csattant fel Mr. Butler. – A város ideadta, hogy neveljük fel, és amíg a város vissza nem veszi, addig itt kell maradnia.

– Eljött érte az anyja – mondta McNeil. – Itt van mellettem. Az történt ugyanis…

A férfi egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta.

– Mennyi?

McNeil megköszörülte a torkát.

– Ötven.

– Száz.

McNeil bólintott.

– Legyen.

Hirtelenjében nem is tudtam, miről van szó, aztán rám tört a megvilágosodás. Éppen most vásároltuk meg Ritchie-t, akiről jószerével azt sem tudtuk, kicsoda, valakiktől, akikről csak sejthettük, hogy kicsodák.

A férfi az asszonyra förmedt.

– Keresd meg, hogy melyik az!

A taknyos orrú, piszkos gyerekek ott álltak alig néhány méternyire tőlünk. A legnagyobb – lehetett olyan nyolc- kilenc éves – felém nyújtotta a kezét.

– Én vagyok Ritchie – nyöszörögte. – Vigyél magaddal! ígérem, jó leszek, és…

Láttam, hogy McNeil megtörölgeti a homlokát, amelyen egyre gyorsabban bukkantak fel verejtékcseppek.

– Melyikőtök Ritchie? – ordított fel, majd a szája elé kapta a kezét. – A jó szentségit neki…

Ékkor megpillantottam a fiút. Ott állt a többiek mögött, akik egyre közelebb lopakodtak hozzánk, és felénk nyújtogatták a kezüket.

– Engem… vigyél… engem vigyél…

Úgy zümmögtek, mintha nagyra nőtt szúnyogok vagy túlvilági kísértetek lettek volna.

Ritchie csak ott állt, de nem jött közelebb. Biztos voltam benne, hogy nem is érti, mi történik vele. Nem sírt, meg sem moccant, még akkor sem, amikor felé futottam. Nem tudom, mi hajtott; nem mondhatnám, hogy a szeretet, elvégre nem is ismertem, azonkívül, amíg velünk volt, nem

szerettem bele, és ő sem tüntetett ki a szeretetével. Inkább közömbösen tűrte, hogy tegyek vele, amit akarok, és csak akkor kezdett nyivákolni, ha éhes volt, vagy pisilnie, kakilnia kellett.

Lehajoltam érte, és felemeltem a levegőbe. Most annak kellene jönnie, hogy magamhoz szorítottam, és könnyeimmel öntöztem, összevissza csókoltam, vagy hasonló ostobaság, de egyáltalán nem ez történt. Ahogy felemeltem, olyan undorító bűz csapott meg, hogy majdnem leejtettem. Nem kellett nagy képzelőerő hozzá, hogy rádöbbenjek, mi minden történhetett vele. Amióta csak idekerült, azaz tegnap este vagy délután óta, senki nem tette tisztába, ö maga pedig még nem tudott gondoskodni magáról, főleg az itt található körülmények között. Azóta bizony a kis Ritchie rendszeresen a nadrágjába csinált.

– Pfuj! – húzta el a száját McNeil, amint megérezte Ritchie egyáltalán nem vonzó illatát. – Ezt a bűzbombát vigyük magunkkal? És még fizessünk is érte?

– Úgy bizony – mondta Mr. Butler, és mintha csak véletlenül tenné, ismét felénk irányozta a puskáját. – Száz, egy centtel sem kevesebb.

A nyeregtáskámba akartam nyúlni, de McNeil megelőzött.

– A vendégem vagy rá – mondta, és közelebb lépett Mr. Butlerhez, hogy kezébe nyomhassa a bankjegyeket.

A gyerekek elhallgattak, és csak néztek ránk némán, figyelve, hogy mit csinálok Ritchie-vel, aki ekkor már az ölemben kuporgott, és olyan közömbösen nézett a világba, mintha tökéletesen meg lenne békülve vele. Ahogy a szemébe néztem, nem láttam benne mást, mint nagy- nagy' ürességet.

Búcsúpillantást vetettem a gyerekekre, aztán megfordítottam a lovam, és elindultam valamerre, gőzöm sem volt róla, hogy merre. McNeil néhány perc múlva utolért, és hozzám hajolva megragadta a lovam kantárszárát.

– Jól vagy, Ágnes?

Nem feleltem, fogtam a gyereket, és a kezébe nyomtam.

– Fogd, kérlek.

Lecsúsztam a lóról, és messzebb akartam menni, de nem tehettem meg többet néhány lépésnél, amikor öklendezni kezdtem.

– A francba! – hallottam a hátam mögött McNeil elkeseredett hangját. – Hogy énnekem mennyire nincs szerencsém a nőkkel…

Előrehajoltam, és elhánytam magam.

Majd egy órámba került, amíg sikerült úgy- ahogy lecsutakolnom a gyereket. Ahogy dolgoztam rajta, rá kellett döbbennem, hogy erre a kis fickóra nem sok vizet pazaroltok életében. Úgy rá volt száradva a kosz, hogy erős sörtéjű kefe kellett hozzá, hogy megszabadítsam a trágyától, ami az egész testét beborította. Ami az említett testet illeti, Ritchie-t nem sok különböztette meg egy csontváztól. Talán csak annyi, hogy a csontváznak nincs bőre. Enni is csak lassan evett, még annál is lassabban, mint amikor

a ház asszonya egy nappal korábban megetette.

McNeil megvárta, amíg lecsutakolom a gyereket, szerzek neki ennivalót, és meg is etetem. Nem ment valami könnyen, soha nem volt dolgom még ilyen kisgyerekkel, mint amilyen ő volt. Nem mondhatnám, hogy beleszerettem, vagy ilyesmi, és anyai érzés sem támadt fel bennem, csak úgy gondoltam, hogy ismerősök vagyunk, és az ismerősök, ha jó ismerősök, a bajban is egymás segítségére sietnek. Márpedig a kisfiú bajban volt, nem is vitás.

McNeil megnézte magának Ritchie-t; láttam, hogy elámul rajta, hogy némi szappan és egy erős sörtéjű kefe mit tud kihozni egy koszfészekből, és elismerően morgott magában valamit. Aztán feltette a kérdést:

– És most? Mit akarsz kezdeni vele?

Ezt a kérdést már én is feltettem magamnak, ám képtelen voltam válaszolni rá. Tényleg, mi a fenét akarok én ettől a kisgyerektől? Ha majd rászánom magam, hogy összekössem egy férfival az életemet, lesz saját gyerekem, nem leszek rászorulva, hogy mások porontyát pátyolgassam. Akkor meg mi a csodát csináljak vele?

– Meg akarod tartani?

Úgy kérdezte, mintha csak egy kivert kutyáról lenne szó. Bizonyos értelemben, persze, Ritchie az is volt. Egy kivert, senkinek nem kellő kutya.

– Egyelőre magammal viszem – mondtam.

– Úgy érted, hogy magunkkal visszük?

– Úgy.

– Talán jobb is így – mondta. – Kisebb feltűnést keltünk, ha család vagyunk.

– Csak lassan a testtel – mondtam. – Ezt hogy érted, McNeil?

McNeil megvonta a vállát.

– Tudom, hogy mitől tartasz, Ágnes. Nyugodj meg, nem gondoltam semmi olyanra, amire te gondolsz. Ha sikerül visszaszereznem Violetát, mehetsz isten hírével a gyerekkel együtt. Te jobbra, mi balra. Persze megkapod érte a pénzed. Annyit, hogy már kezdhetsz vele valamit.

– Például? – kérdeztem.

Erre elvigyorodott.

– Vehetsz rajta egy megjelelő férjet. Ha már úgyis belejöttél az emberkereskedelembe.

Én meg arra gondoltam, hogy ha nem lenne olyan öreg hozzám, és ha nem azt a Violeta nevű indián nőt szeretné, talán férjemül is fogadnám. Azzal együtt, hogy néha bagót rág, amitől olyan a szája, mintha egy egész dohányföldet nyelt volna le. De hát minden férfinak vannak hibái, nem igaz?

***

McNeil elbocsátotta a bandáját, ami nem volt könnyű dolog. Volt, aki biccentett, és már tovább is állt – a bajuszos és a pattanásos képű – , a

maradék viszont megpróbálta rábeszélni McNeilt, hogy maradjanak együtt, és maradjanak fejvadászok. Az egyik, akit én csak kalaposnak neveztem magamban, mutogatott is McNeilnek egy plakátot, amelyen egy marcona fickó feje látszott, akire néhány száz dolláros vérdíj volt kitűzve. McNeil elhatározása azonban megmásíthatatlan volt, hogy felhagy a fejvadászattal. Illetve csak egy fejet vadászik még le, aztán az indián lánnyal együtt eltűnik a sűrű ködben. Hogy velem mi lesz aztán, erről nem ejtettünk szót többé.

Racoon City olyan volt nekem, mint egy álom. Város volt, sok házzal, sok emberrel, sok lóval, és sok-sok olyasmivel, amelyekről nem is tudtam, micsodák. Voltak üzletek a városban, az üzleteknek kirakataik, bennük olyan áruk tömege, amikről el sem tudtam volna képzelni, hogy létezhetnek. Többek között olyan gyönyörű ruhák és cipők, amilyeneket még álmában sem lát az ember. De hát hogy is láthatna? Amikor még korábban egy vallási közösségben éltem, valaki elmagyarázta nekem, hogy az álmok a valóság törmelékei, ám ezek nem a megfelelő sorrendben vannak összerakva. Most, később, ezen sorok írásakor mulatságos visszagondolnom rá, hogy Racoon Cityt a világ közepének láttam – és tulajdonképpen az is volt. Az én akkori világom közepének. Persze jártam én már ennél nagyobb városban is a hollandusok földjén, csakhogy arra már egyre nehezebben emlékeztem vissza. Mintha köd borította volna be az emlékeimet, és egyre sűrűbbé és sűrűbbé vált. Már nem voltam képes felidézni akkori pajtásaim arcát sem, és Újvári uram is belesüllyedt a múlt tavába. Szóval, tetszett nekem Racoon City, nagyon is tetszett.

A fogadó vagy hotel is tetszett, ahova McNeillel beköltöztem. Persze álnév alatt. Már nem is emlékszem rá, hogy McNeil milyen nevet mondott, de hogy nem az igazit, az biztos. Különben meg fogalmam sem volt róla, hogy a McNeil az igazi neve- e. Engem úgy jelentett be, mint a feleségét. Mindenesetre két szobát rendelt: az egyiket magának, a másikat nekem. A szállodást, vagyis azt az embert, aki a bejáratnál ült, nem érdekelte, hogy egy házaspár miért lakik két külön szobában, ennél különb kívánságokhoz is hozzászokhatott már. Lassan kezdtem megbizonyosodni róla, hogy ebben a világban csak egyvalami számít: a pénz. Ha pénzed van, az emberek készséggel elhisznek neked mindent, amit mondasz, még a legnagyobb hazugságokat is. Tudják róluk, hogy hazugságok, és mégis elhiszik. A pénz rábeszéli őket, hogy higgyék el. A pénznek mindennél erősebb a rábeszélőképessége.

Pihentünk két napot, ezalatt többnyire csak a szállóban tartózkodtam, ettem, ittam, amennyi csak belém fért. Volt pótolnivalóm bőven. Egyelőre még furcsának tűntek az itteni ételek: ha az indiánok nem is éheztek, azért nem voltak a szakácsművészet bajnokai. Ha nem volt mit ennünk, akkor bizony még a mormoták húsára is ráfanyalodtunk. Itt azonban maga volt a csoda, amit az asztalunkra raktak. Néhány napig pukkadásig ettem magam, McNeil nem szólt, hogy egyek kevesebbet, volt dolga amúgy is

bőven. Meg kellett győződnie róla, hogy Violeta, szíve szerelme a városban, abban a házban tartózkodik- e, amelybe elhurcolták. Szép, nagy ház volt, amint később szemügyre is vettem.

Szóval, csoda volt ez a város, azt hittem, hogy a mennyország sem lehet különb.

Egy ideig.

***

Történt egy késő délutánon, hogy McNeil leselkedni ment a ház környékére, én pedig, más dolgom nem lévén, úgy gondoltam, sétálgatok egy kicsit az utcákon. Lovasok jöttek- mentek, elegáns, nagy kerekű kocsikat is láttam, ezekben pompázatos kinézetű kisasszonyok ültek; mellettük vagy éppen velük szemben pocakos férfiak, akiknek szivar füstölgőn az orruk alatt. Meg- megálltak egy-egy üzlet előtt, s rövidebb-hosszabb bent tartózkodás után csomagokkal a hónuk alatt jöttek ki belőlük.

Ami engem illet, én sem azt a ruhát viseltem már, amelyben a városba érkeztem. McNeil beszélt rá, hogy szabaduljak meg a régitől, mert így olyan vagyok, hogy mindenki megjegyez magának, márpedig az nem lenne jó, ha kiszúrnának bennünket. Neki feltétlenül észrevétlennek kell maradnia ahhoz, hogy vissza tudja szerezni Violetát. Ezért nekem is. Ha feltűnünk valakinek, baj lehet belőle. Neki különben is van némi vaj a fején, és nem szeretné, ha ez a vaj a gyanakvó pillantások kereszttüzében megolvadna. így amikor felajánlotta, hogy eljön velem olyan ruhát venni, amelyben nem keltek feltűnést, nem álltam ellent. Főleg, hogy a számlát ő rendezte. Nagylelkű volt, mert szüksége volt rám. Én meg hagytam, elvégre lassan kezdtem megtanulni, hogy mit számít a városban a pénz.

Az új ruhámban sétálgattam a városban. Nem hittem, hogy ezzel feltűnést kelthetnék, éppen úgy néztem ki, mint a hölgyek többsége. Már persze csak azok, akik gyalog mászkáltak az utcákon. Azok a hölgyek viszont, akik a kocsikban utaztak, már másképpen voltak öltözve. Csak úgy villogott rajtuk a sok selyem és csipke. Arra gondoltam, hogy talán Violeta is ilyen selymekben járhat, márpedig ha ez igy van, akkor kétséges, hogy annyira vissza akarna kerülni McNeilhez. Persze azért erről nem szóltam neki. Az ő nője, intézze el ő maga, hogy visszatérjen hozzá.

Sétálgattam az utcákon, és nézegettem a kirakatokat, néha még egy- egy üzletbe is betértem, ahol különös szertartás résztvevője lettem. Ahogy beléptem az ajtón, máris egy férfi sietett felém, meghajolt előttem, néha majd a földig ért az orra, egyre csak a nyomomban járt, és anélkül, hogy kérdéseket tettem volna fel neki, szinte lélegzet vétel nélkül elmagyarázta, hogy mit kellene vennem; ő mit ajánl, mi az, ami igencsak olcsó, és éppen nekem való lenne, és így tovább. Én meg csak hallgattam, és amikor anélkül, hogy bármit is vásároltam volna, kiléptem az üzletből, nem vicsorgott rám amiatt, hogy feleslegesen strapálta magát – éppen ellenkezőleg, mosolygott, meghajolt előttem, majd utánam kiáltott, hogy legyen máskor is szerencséje.

Sétálgattam az utcákon, egészen addig, amíg beesteledett. Csak akkor vettem észre, hogy este van, amikor vigyázatlanul beleléptem egy gödörbe, és majdnem kitörtem a bokámat. Ez mintegy jelzés is volt számomra, hogy jó lenne hazaindulnom a hotelbe.

Indultam volna, ám hirtelen belém vágott a felismerés, hogy nem tudom, merre van az arra. Annyira el- ámultam a sok látnivalón, hogy elmulasztottam megfigyelni, merre tartok, és hogy merre kell majd visszamennem. Azt is észrevettem, hogy egyre sötéteb- bek az utcák, ezek azonban nem rémítettek meg. Amíg sétálgattam, a hold felkerült valahogy az égre, s bár így sem tudtam megállapítani a haza vezető irányt, azért nem estem kétségbe. Abban bíztam, hogy az ösztönöm majd eligazít.

Amint tanácstalanul tébláboltam az utcán, egyszerre csak azt éreztem, hogy valaki elkapja a karomat, megszorítja, majd nagyot ránt rajtam. A hold mintha leugrott volna az égről; egyre ott kóválygott a fejem felett. A meglepetés erejétől térdre estem. Fel akartam tápászkodni, de nem volt hozzá erőm, és időm sem. Valaki a hónom alá nyúlt, és felrántott. Nem tudtam, ki az, honnan is tudhattam volna, csak a bűzös leheletét éreztem. Az pedig egészen beborított.

Szerencsére jól láttam a holdfényben; ezt még az indiánok között megtanultam. Amit láttam, értetlenséggel töltött el. Három fickó állt körülöttem, körbefogtak, és úgy vigyorogtak rám, mintha aranyláncot találtak volna.

– Milyen szép a kisasszonyka – hallottam egy reszelés és kicsit selypítő hangot. – Vajon miért jár ilyen helyen egy ilyen szép kisasszonyka egyedül?

– Csak sétálgattam egy kicsit – feleltem illedelmesen, de azért már járt a szemem jobbra- balra, hogy ha menekülnöm kellene, lehetőleg ne egy falnak fussak neki.

– Ó, a kisasszonyka sétált egy kicsit – mondta egy másik hang. – Hallod, Sam?

– Naná, hogy hallom. Hé, szép kisasszonyka, nincs kedved egy fordulóra?

Ezt a szót nem értettem. Akkor még nem. És voltam olyan ostoba, hogy meg is kérdeztem tőle.

– Mi az a forduló?

A röhögés magamhoz térített. Már nem láttam annyira ártatlannak a helyzetet. Lassan felfogtam, hogy ezek a fickók nem azért állnak körülöttem, és kezdenek most már egyre határozottabban fogdosni, hogy csiklandozós játékot játsszak velük.

– Hé, Sam, nem jön senki? – kérdezte az egyik hang.

– Senki – felelte Sam.

– Kapd le róla a ruhát!

Éreztem, hogy valaki belekapaszkodik a szoknyámba, és előbb megemeli, majd megpróbálja lerántani rólam.

– A francba is, ki a fene tudja, hogyan kell ezzel a sok izével bánni?

– Ej, te ostoba!

Egy kéz nyúlt be a szoknyám alá, éppen rossz helyre. Ettől aztán megvadultam egy kicsit. Úgy gondoltam, hogy véget kell vetnem a dolognak. Közben pedig magamat korholtam azért, amiért ilyen ostoba

helyzetbe keveredtem. Figyelnem kellett volna az idő múlására, és arra is, hogy merre visz a lábam. Főleg pedig nem lett volna szabad egy ilyen keskeny utcába betérnem. Most aztán törhetem a fejem, hogy miképpen másszak ki a csávából.

– Hé, fiúk! – kiáltottam olyan hangon, ahogy a fejvadászoktól hallottam, amikor ugyanezt a megszólítást ismételgették. – Mi lenne, ha békében hagynátok?

– Fogd be a szád, kisasszonyka – sziszegte egyikük, és elkapta a nyakamat. Éreztem, hogy nekiszorult valaminek, ami nem lehetett más, mint egy házfal. – Ha megnyikkansz, véged! Gyorsan végzünk, aztán máris hazamehetsz!

Aki mondta, jót nevetett rajta. Én már nem annyira.

– Kérlek benneteket, hagyjatok békén – könyörögtem. Immár lágy volt a hangom, és rettegéssel teli. Reméltem legalábbis, hogy ilyen. Az indiánok tanítottak meg rá, hogy mutasd magad gyengének, aztán amikor az, aki szemben áll veled, elhiszi, hogy a hatalmába kerültél, akkor támadj! És ne ismerj könyörületet! – Megígértem az anyámnak, hogy nyolcra hazaérek – tettem hozzá. – És vár rám a vőlegényem is.

Aztán rúgtam egy nagyot. Találtam is, mert valamelyikük felvinnyogott.

– Ó, ez a rohadt kis szuka! Hát nem tökön rúgott! Na, várj csak, ezt megkeserülöd!

Hiába, hárman voltak, én pedig egyedül. Nekem két kezem volt, nekik összesen hat. Márpedig két kéz lényegesen kevesebb a hatnál. Ezzel is számolnom kellett.

– Van nálam egy kis pénz, vegyétek el, csak engedjetek szabadon – könyörögtem.

– Majd azt is elvesszük tőled, légy nyugodt. De előbb még…

Olyan csúnya szavakat mondott, hogy belepirultam. Én bizony ki nem mondtam volna ilyeneket a világ minden kincséért sem. Igaz, a hollandusok között mi is használtunk hasonlókat, de hát hol volt már az az idő! Az más nyelven is volt, és nem éreztem ennyire durvának.

Megpróbáltam ellökdösni magamtól őket, de nem sikerült. Egyikük elgáncsolt, ismét a földre estem, két erős kéz újfent felrántott, a falhoz szorítottak, majd egyikük tapogatni kezdett.

– Siess már, a szentségit! – hallottam egy türelmetlen hangot. Újra dohány- és alkoholbűzt éreztem. Most már két kéz is kutakodott rajtam. Egy pedig a torkomat szorongatta.

Úgy tettem, mintha megtört volna az ellenállásom. Leengedtem a kezemet, amellyel eddig megpróbáltam védeni magam. Szerencsémre a késemet nem fedezték fel, valószínűleg azt hitték, hogy amit találtak, az is hozzátartozik a női öltözékhez, elvégre a kisasszonyok többsége fűzőt viselt; ennek egyes alkatrészei pedig kemények voltak, mint egy kés nyele. Merthogy a késem ott volt velem, soha, semmi pénzért nem váltam volna meg tőle. Még akkor sem, ha néha kellemetlenül éreztem magam miatta.

Csak látta volna valaki annak a lánynak a rémült tekintetét, aki segített öltözködnöm abban a boltban, ahova McNeil vitt be, hogy valami rendes ruhát vásároljon nekem. Még a szája elé is kapta a két tenyerét ijedtében. Csak akkor nyugodott meg, amikor barátságosan mosolyogtam rá. De a szeme azért egészen a kijáratig kísért.

– Eresszetek el, kérlek! – könyörögtem, de már a kezemben volt a kés.

– Ezért megfizetsz, te nyomorult – lihegte a fülembe az a férfi, akit megrúgtam. – Ha végzek veled, elvágom a torkodat, istenemre mondom…

Úgy éreztem, ez a megfelelő pillanat a cselekvésre. Ha sokat vacakolok, elkésem.

Hát nem vacakoltam soká. A pasas – talán a Samnek nevezett – nekem dőlt, és hozzám dörzsölte magát. Ereztem, hogy nincs rajta ruha ott, ahol kellene, és én sem voltam túlöltözve ott, az biztos.

Sóhajtottam, nekiszegeztem a kést a gyomrának, majd előrenyomtam. Ereztem, hogy a fickó megmerevedik, aztán elernyed.

– Ez meg… mi a szar? – nyögte. – Jézusom, ez meg mit tett velem? Megszűrt ez a ribanc…

Sok mindent mondott még, amit nem akarok megismételni. Jól láttam a holdfényben, így azt is láttam, hogy a hasára szorítja a tenyerét, és az ujjai közül vér folyik a karjára.

Egyszer, egy farkasvadászat alkalmával az egyik indián, talán Sitt fogé) Árnyék, azt mondta, hogy egy farkas sosincs egyedül, mindig többen vannak, és ha megölsz egyet, arra kell törekedned, hogy valamennyit megöld, mert a farkasok megjegyzik a képedet, és addig nem nyugszanak, amíg le nem vadásznak. Ez ugrott be nekem akkor, amikor már csak kelten maradtak velem szemben. Úgy nézték, hogy mi történik az orruk előtt, mintha nem hittek volna a szemüknek. Aztán, amikor a megszűrt leesett a földre, dühösen felordítottak, és rám vetették magukat.

Én meg tettem, amit tennem kellett. Még mindig ott csengett a fülemben Suttogó Árnyék hangja. Valameny- nyit meg kell ölnöd, mert megjegyzik a képedet…

A másik az oldalába kapta a szúrást. Szó nélkül esett össze, még csak annyit sem mondott, hogy mukk. A harmadiknak csak a hátát láttam, amint üvöltve elfutott előlem.

Megigazgattam a ruhámat, és elindultam az ellenkező irányba. Hallottam a felcsattanó kiáltásokat, futó lábak dobogását, majd lefékezett mellettem valaki, és figyelmeztetőn rám kiáltott:

– Vigyázzon, kisasszony, egy gyilkos jár az utcákon!

Olyan gyorsan rohant, hogy nem érte utol a hangom.

Nagy nehezen sikerült csak hazavergődnöm. Nem mertem senkitől megkérdezni, hogy merre van a hotel, mert attól tartottam, feltűnő lesz a kérdezősködésem. Sejtettem, hogy rövidesen hajtóvadászat indul a késelő után, s nagy esélyem volt rá, hogy nyakon csípnek, ha feltűnően

mutogatom magam. Ezért aztán a vállam közé húztam a nyakam, és megpróbáltam megtalálni a tűt a szénakazalban.

És végül megtaláltam. Magam sem tudom, hogyan, mindenesetre egyszer csak ott álltam a hotel cégére előtt. Gyorsan megigazgattam tanácstalan téblábolásóm közben rendezetlenné gyűrődött ruházatomat, a cipőmet is felhúztam, amit gyaloglás közben vetettem le, mivel törte a lábamat, s amikor beléptem a hotel ajtaján, már ismét az a nyugodt, kiegyensúlyozott kinézetű kisasszony voltam, aki annak előtte. A portán ülő, fiatal alkalmazott szeme kocsányon lógott, amikor észrevett.

– Hála istennek, asszonyom! – kiáltott fel látható megkönnyebbüléssel az arcán. – Csakhogy épségben hazaért.

– Miért? – kérdeztem nyugtalan képet vágva. – Csak nem történt valami?

– Hát maga nem hallott róla?

– Mégis mi történt?

– Azt mondják, egy női ruhába öltözött szörnyeteg jár az utcákon, és több embert is halálra késeit. A seriff hajtóvadászatot indított utána. Nem jó ilyenkor odakint lenni.

– Köszönöm, hogy figyelmeztetett – mosolyogtam rá hálásan. – Akkor valóban jó, hogy hazaértem.

– Bizony jó.

Láttam a szemén, hogy tetszem neki; gyanakvás nem ült benne szemernyi sem. De hát miért is gyanakodott volna rám?

McNeil, amikor meghallotta, hogy hazaértem, átjött a szobámba. Éppen felolvadt volna bennem a nyugtalanságjege, ám amint megpillantottam, a jég ismét csak vastagodni kezdett.

– Csakhogy megjöttél – mondta. – Merre jártál, Ágnes?

Éppen belekezdtem volna valami szép mesébe, amikor észrevettem, hogy mondhatok én bármit neki, úgysem hallja meg. A lelke valahol másutt bolyongott, csak a teste volt a szobámban. Az is elég koszosnak és elhanyagoltnak tűnt. Biztos voltam benne, hogy akármit is mesélnék, meg sem értené. Csak nézett a levegőbe, közben nagyokat nyelt, majd végül kinyögte:

– Láttam.

Nem is kellett megkérdeznem, kit.

– És? – faggattam.

– Nem nézett rám. Úgy tett, mintha nem látna.

– Hol láttad?

– Az… ablakban.

Úgy döntöttem, hogy meg se mukkanok, amíg be nem fejezi a mondandóját. Ezt az elhatározásomat azonban a következő percben már meg is kellett változtatnom. Olyan lassan, révedezve beszélt, hogy ha nem sürgetem, talán reggelig is elmotyorászott volna a szobámban. Velem pedig történt valami, amit hirtelenjében nem is tudtam megmagyarázni

magamnak. Remegni kezdett kezem- lábam, s a beszédem is dadogássá vált. Most már tudom, hogy kisebb sokkot kaphattam a történtektől, akkor viszont még nem gondoltam ilyesmire.

– Mi történt ezután? – sürgettem, és megpróbáltam úgy összeszorítani a számat, hogy ne vacogjon hangosan a fogam.

– Becsukta az ablakot. De előbb még intett.

– Behívott magához?

– Elküldött. És… köpött egyet felém. Mutatta, hogy menjek el.

– Biztos félreértetted – mondtam. Még mindig vacogott a fogam.

– Kijött a házból egy asszony, és odajött hozzám. Valami szolgálólány féle. Azt mondta, hogy menjek a fenébe. Violeta nem szeret. Mást szeret. Azt mondta, tűnjek el.

Itt lett volna az ideje, hogy elmeséljem neki azt a történetet, amelyet még az indiánok között hallottam. Egy indián lányról, aki bekeveredett egy városba, örömlány lett belőle, s amikor korábbi szerelme vagy a bátyja utánament, kinevette. Azt mondta neki, hogy ott, a városban jó élete van, esze ágában sincs visszamenni a nyomorúságba, a tetvek közé, amelyek minden télen a vérüket szívják, és elege van az éhezésből is, amikor már tavasz közeledtével nincs mit enniük, és néha még a bőrruhákat is megfőzik, ha életben akarnak maradni. Ő már nem tartozik oda, ő már a városhoz tartozik, sokkal inkább a sápadt arcúakhoz, mint az indiánokhoz. Azt mondta hajdani szerelmének vagy rokonának – már nem emlékeztem rá jól –, hogy menjen haza, és hallgassa el mindenki elől, hogy találkozott vele. El kellett volna ezt mesélnem McNeilnek, de tudtam, hogy nem érnék el vele semmit. Azt is be kellett volna vallanom, hogy mi történt nem sokkal ezelőtt velem; hogy megkéseltem két embert, és azt hallottam, hogy mindkettő bele is halt.

Mondom, végigfutott rajtam a gondolat, hogy elmesélem neki a történteket, de aztán letettem róla. Láttam rajta, hogy nincs magánál: ő is reszketett, mint áfák levelei a viharban. És olyan szemmel nézett rám, hogy megijedtem tőle.

Hirtelen megragadta a karomat, és magához rántott.

Boldogan fogunk élni – mondta. – Boldogan fogunk élni. Violeta.

Olyan rémületesen kicsire húzódott össze a szeme, mintha bevarrták volna a szemnyilását.

– Nyugalom, McNeil – mondtam neki. – Nyugalom, Tobiás. Én nem Violeta vagyok.

– Ne hazudj! – kezdett el bömbölni, de úgy istenigazából. – Ne hazudozz, Violeta! Hazajössz velem… Veszünk egy farmot, és hazajössz oda velem!

Úgy szorította a karomat, hogy egyszeriben elmúlt minden bajom. Már nem rázott a hideg – rázott helyette McNeil –, és a térdem sem akart már összecsuklani. Mintha új erő költözött volna belém.

Erre különben szükségem is volt. McNeil úgy ordított, mint akinek

elment az esze – és valójában el is ment. Hol a karomat rángatta, hol a mellemet akarta megfogdosni, majd az ágy felé rángatott. És közben megállás nélkül bömbölt.

És akkor, anélkül, hogy észrevettem volna, mit csinálok, megismétlődött az, ami az utcán történt velem. Megszúrtam McNeilt. A barátomat, mondhatni, atyai barátomat, akinek így vagy úgy hálával tartoztam.

Csak akkor döbbentem rá, mit tettem, amikor McNeil úgy esett össze, mint az a bölény, amelyet egy másik életemben az egyik vadásznak sikerült szíven lőnie. Annak a nagydarab indiánnak, akit ezután már csak úgy hívtak, hogy Vörös Sün, Aki Szíven Lőtte A Bölényt.

Szóval, McNeil összeesett, én pedig kétségbeesetten elhajítottam a kést, és ráborultam.

– Jézusom, Tobiás! – ismételgettem. – Jézusom, Tobiás!

Megpróbáltam felrázni; az arcát simogattam, az pedig egyre inkább kezdett hűvössé válni az ujjaim alatt.

Mintha kinyitottam volna az ablakot, és a beáramló hűs levegő hűtötte volna le a borét.

Ekkor hangokat hallottam a folyosóról beszűrődni, amelyek a szobám felé közeledtek. Visszafojtott lélegzettel hallgattam őket. A léptek tétován kopogtak, majd megtorpantak az ajtóm előtt. Mintha valakik halkan sutyorogjak volna odakint.

Ekkor felszabadult bennem valami, nem tudom, micsoda, és egyetlen pillanat alatt már ismét a régi voltam. Eltüntettem a kést a szoba padlóját borító rongyszőnyeg alatt, elkaptam McNeil vállát, és betoltam az ágy alá. Jó nagy ágy volt, két személy is elfért volna alatta.

Ebben a pillanatban kopogtattak. Néhány másodperc alatt sikerült rendbe szednem magam. Az ajtóhoz álltam, és kiszóltam rajta.

– Te vagy az, Tobiás?

– Nem Tobiás vagyok, asszonyom – felelte egy hang. – A polgárőrség megbízásából jöttünk.

Meg sem várva a továbbiakat, kinyitottam az ajtót. Csak gyanakvást ébresztettem volna, ha húzni próbálom az időt.

Háromférfi állt odakint a folyosón, s amikor kinéztem az ajtón, széles karimájú kalapjukhoz emelték két ujjukat.

– Keresünk valakit, asszonyom – mondta egyikük, egy vékony bajuszt viselő férfi. – Bocsánat a zavarásért.

– Igazán? – kérdeztem, és csak remélhettem, hogy nem remeg a hangom. – Kicsodát?

A férfiak egymásra néztek, láthatóan haboztak, hogy elárulják- e, vagy sem.

– Alighanem egy nőt – mondta végül is egyikük.

– Vagy egy női ruhába öltözött férfit – tette hozzá a másik.,

– Úgy nézek én ki, mint egy női ruhába bújt férfi? – kérdeztem némi kacérsággal a hangomban.

A vékony bajuszú elpirult.

– Ó., nem, egyáltalán nem, asszonyom. Akit keresünk, még ha nő is… nem olyan, mint ön, asszonyom.

Kedvem lett volna megkérdezni, hogy akkor milyen, de szerencsémre befogtam a számat.

– A kedves férje? Ő talán…

– Két napja nem láttam.

– És szabadna tudnom…

– Már én is aggódom miatta – sóhajtottam. – Az utóbbi időben furcsán viselkedett.

– Ezt hogy érti? – kérdezte a bajuszos.

– Idegesítette a gyerek – mondtam. Biztos voltam benne, hogy tudnak már Ritchie-ről, és jobbnak tartottam, ha én magam említem meg. – Ezért aztán visszavitte, és még nem adott hírt magáról. Ami azt illeti, én is nyugtalan vagyok miatta.

– Értem, asszonyom. Végül is kié a gyerek?

Néhány mondatban elpanaszoltam nekik, hogy miképpen jártunk Ritchie-vel, hogy elhamarkodottan hoztuk el az árvaházból. De valóban csak néhány mondatban. Pedig hosszasabban is beszélhettem volna róla. Mert a dolog a következőképpen történt:

Amikor megérkeztünk a hotelbe, Ritchie bőgni kezdett, és abba sem akarta hagyni. Mivel az indiánok között megtanultam egyet s mást a gyerekekkel való bánásmóddal kapcsolatban, némi ügyeskedéssel sikerült megnyugtatni. Büszkén néztem McNeilre, aki azonban rosszallón csóválgatta a fejét.

– Már úgyis beszélnünk kellett volna, Ágnes – mondta, és a lassan elalvó gyerekre mutatott. – Mi a szándékod vele?

Fogalmam sem volt róla.

– Meg akarod tartani talán?

Csak néztem mereven rá, aztán a gyerekre. Ritchie-nek lassan lecsukódott a szeme, de előtte mintha egy futó mosolyt küldött volna felém.

– Figyelj, Ágnes – sóhajtotta McNeil, és megfogta a karomat. – Ez csak amolyan… bolondéria nálad. Hiszen még te magad is alig nőttél ki a kamaszkorból, nem vehetsz magadra egy ilyen súlyos terhet; fogalmad sincs róla, mire vállalkoznál. Kimentetted a gyereket arról a szörnyű helyről, ezt elismerem, ezzel talán megmentettél egy lelket a mennyország számára. De nem vállalhatod fel más gyerekét, akinek nem is tudni, hogy pontosan kik voltak a szülei.

– Számít az? – kérdeztem.

– És ha rossz vére van? Ha gyilkosok voltak a nemzői? Ha ő is az lesz?

Valóban fiatal voltam, és valóban nem tudtam, hogy mit is kezdenék Ritchie-vel.

– A pénz hamar elfogy – mondta. – S akkor ott állsz majd koldusszegényen egy gyerekkel, akit addigra már feltehetően megszerettél,

és már nem lennél képes megválni tőle. Most kell megtenned ezt a lépést. Higgy nekem, Ágnes.

Az eszemmel felfogtam, hogy igaza van, a lelkem azonban tiltakozott ellene.

– És ha ismét olyan szörnyű helyre…

McNeil megszorította a kezemet.

– Én már elintéztem, Ágnes. Van egy család, jól menő kovácsműhelyük van, nincs gyerekük; volt, de meghalt. Azóta nem született másik, és az asszonynak nem is fog. Régi ismerőseim, s amikor szóba hoztam nekik Ritchie-t, tapsikoltak a gyönyörűségtől. Ezek az emberek tejben- vajban fogják fürösztení. Te nem lehetsz az anyja, Ágnes.

Sok igazság volt a szavaiban, ezt én is jól tudtam. És mégis… nehezemre esett volna bárkinek is odaadnom Ritchie-t.

McNeil aztán radikálisan megoldotta a problémát. Amikor a következő napon egy rövid kis vásárlás után hazatértem, nem találtam Ritchie-t a szobámban, McNeil ajtaja pedig zárva volt. A portás elárulta, hogy távozott a kicsivel, talán sétálni mentek. Kértem tőle egy pohár hideg vizet, és az utolsó cseppig megittam. Úgy éreztem, mintha levágták volna az egyik kezemet.

McNeil csak estefelé jön vissza. Elmesélte, hogy ott hagyta Ritchie-t annál a bizonyos házaspárnál, akikről korábban beszélt nekem. Pár lépésnél nem jött közelebb hozzám, talán azt hitte, hogy nekiugrom, és megpróbálom kikaparni a szemét. De nem ez történt. Olyan forróság öntött el, hogy azt hittem, megbetegedtem. Ájult álomban éltem át az éjszakát, és láss csodát: másnap már nem akartam megkeresni Ritchie-t, nem akartam visszahozni, úgy éreztem, mintha az indián faluval együtt Ritchie is a múlt tavába süllyedt volna. Egyszer azért még megpróbáltam megkérdezni McNeilt, hogy hol van az a kovácsműhely, ahova a gyereket vitte, McNeil azonban csak a vállát vonogatta.

– Úgy tudom, éppen a napokban költöztek el egy másik városba, hogy nagyobb műhelyt nyissanak. De hogy hova, azt nem kötötték az orromra.

Így történt, hogy Ritchie-t örökre elveszítettem. De az emléke azért megmaradt bennem. Már nem látom ugyan kicsinyke arcát, vézna kis testét, de azt a futó kis mosolyt, amellyel megajándékozott, amikor utoljára láttam, azt soha, amíg élek, nem felejtem el.

Nem voltam könnyű helyzetben. Ott ültem egy szállodában, egy számomra ,,világvárosban", ahol akkor még csak nehezen ismertem ki magam. Vagy éppen sehogy. Idegen volt nekem minden: az emberek, a házak, még a levegő is más volt, mint amilyenhez hozzászoktam. Az indiánoknak is voltak lovaik, ha nem is sok, megszokhattam a lótrágya szagát, itt azonban olyan töménységben gőzölgőit felém az utcákon, hogy néha a hányinger kerülgetett tőle. Ráadásul ott volt egy hulla az ágyam alatt, annak a férfinak a holtteste, aki segített eligazodnom ebben az

ismeretlen közegben. És akit én öltem meg…

Éppen azon töprengtem, hogy talán magamnak is oda kellene feküdnöm mellé, és azért könyörögni a Mindenek Urához, amint Újvári uram emlegetni szokta, hogy vegye el az én életemet is. Nincs nekem már semmi keresnivalóm ezen a sártekén.

Szerencsére nem sokáig tartott az elkeseredésem; Isten felém intett az ujjával, ha egyáltalán van neki ujja. Újvári uram szerint lennie kell, mert meg vagyon írva – szerinte- , hogy az Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket, emberi lényeket, márpedig akkor neki is kell hogy legyenek ujjai, mivelhogy nekünk vannak.

Egyszer csak arra riadtam, hogy kopogtatnak az ajtón. Azt hittem, a polgárőrség vagy a seriff, és megszorítottam a késem nyelét. Majd azonnal el is engedtem. Mit érnék vele, ha megpróbálnék ellenállni? De hát mi a fenéért is akarnék? Ugyanakkor aggasztott, hogy elfognak, megszégyenítenek, börtönbe zárnak és talán fel is akasztanak.

– Ki az? – kérdeztem.

– Jónás – felelte egy hang. – Jónás Bradley.

Fogalmam sem volt róla, hogy ki az a Jónás Bradley. Nem hiszem, hogy valaha is hallottam volna ezt a nevet.

– Ismerem én magát? – kérdeztem az ajtón át. – Azt hiszem, címet tévesztett.

– Én meg nem hiszem – így a hang. – A portás azt mondta, hogy itt lakik Tobiás.

Mintha kalapáccsal ütöttek volna mellbe.

– Milyen Tobiás?

– Hát McNeil. Tobiás McNeil. Maga az, Ágnes?

Fogalmam sem volt róla, mit feleljek. El nem küldhettem. mert biztosan nem ment volna el. Jézusom, most mit csináljak? Az imént még legszívesebben meghaltam volna, ám abban a pillanatban, hogy úgy éreztem, veszély fenyeget, már dolgozni kezdett bennem az életösztön.

– Tobiás nincs itthon – mondtam az ajtónak.

– Akkor hol van? – tudakolta a hang, amely mintha már ismerős lett volna.

– Elment – feleltem.

– Nem mondta, hová?

– Azt mondta, hogy csak… később jön vissza.

– Mikor később?

– Azt nem mondta.

– Akkor megvárom – jelentette ki határozottan a hang. – Engedjen be, Ágnes!

– Toby megtiltotta, hogy bárkit is beengedjek a szobába – próbáltam valahogy kimászni a csávából.

– De hát én nem vagyok bárki. Én Jónás Bradley vagyok.

Kétségbeesve kapkodtam az emlékeim után, de akárhogyan is

erőlködtem, ez a Bradley név nem mondott ne Kern semmit.

– Beengedne már végre, Ágnes? – türelmetlenkedni a hang.

– Nem – mondtam.

– Jó, akkor leülök ide, a folyosóra, és addig nem megyek el, amíg Toby vissza nem jön.

Nem tűnt jó ötletnek. Előbb- utóbb az lesz a vége, hogy rám törik az ajtót. A portás tudja, hogy itthon vagyok, tudja, hogy a férfi be akar jönni hozzám, előbb- utóbb megostromolnak, ha kell.

Azért utoljára még tettem egy kétségbeesett kísérletet, hogy megpróbáljak valahogy tisztába jönni vele, ki a fickó, és mit akarhat, ezért feltettem az utolsó kérdésemet, mielőtt kinyitottam volna az ajtót.

– Honnan ismer maga engem?

– Ej, hát nem emlékszik rám? Hiszen együtt lovagoltunk, együtt hoztuk el Ritchie-t arról a rohadék helyről, együtt…

Elfordítottam a zárban a kulcsot, aztán kitártam az ajtót. A késemet azért a biztonság kedvéért a belépő mellkasának irányoztam.

– Ez meg mi az ördögöt jelentsen? – hökkent meg, de nem láttam a képén, hogy összecsinálta volna magát a félelemtől. Éppen ellenkezőleg. Kinyújtotta a karját, aztán a bőrkesztyűs kezével megfogta a késem pengéjét, és kihúzta a kezemből. – A fenébe is, csak nem akar megölni? Maga csak úgy egyszerűen ki szokta nyírni a barátait?

Eleresztettem a kést, és még a számat is ellátottam meglepetésemben.

Ez a bizonyos Jónás Bradley nem volt más, mint az a fickó a bandánkból, akit én csak „kalaposként” emlegettem.

Ezúttal azonban nem volt rajta kalap. Hajadonfőit volt, és olyan elegáns ruhába öltözve, hogy ha például az utcán szembe jött volna, biztos, hogy nem ismertem volna rá.

– Maga… te vagy Jónás… Bradley?

Úgy vigyorgott, mint a tengerimalac a nyárson.

– Én hát – mondta, és zavartan megmorzsolgatta az elegáns, fekete, nyakkendőt helyettesítő bársonyszalagot a nyakán. – Persze hogy én vagyok. Csakhogy rám ismertél. Beengedsz végre?

Mi egyebet tehettem volna?

Jónás Bradley csinos fickó volt, meg kell hagyni. Ezt már akkor észrevettem, amikor még a fejvadász bandával barátkoztam, ha azt annak lehet nevezni. Csakhogy akkor nem volt se időm, se kedvem, hogy alaposabban is szemrevételezzem. Most azonban, ahogy ott állt szemben velem, feltűnt, milyen kellemes az arca és meleg a tekintete. Belepett a szobába, körülnézett, majd elismerően füttyentett egyet.

– Ez aztán nem akármi! Tán ennek a McNeilnek ízlése, nem is vitás. Most éppen hol lopja a napot?

– Hát… dolga akadt valahol – mondtam.

Mielőtt meggondolhattam volna a dolgot, már le is ültettem egy székre. Aztán legszívesebben elkáromkodtam volna magam – mert azt is

megtanultam az elmúlt napok során, bizony ám! – , amiért éppen arra a székre ült, ahonnan jól ráláthatott az ágynak arra az oldalára, amely alatt McNeil heverészett.

– Szóval… itt laksz – mondta különös, furcsának tűnő hangon. – Nagyon jól nézel ki.

– Köszönöm – mondtam, és mint az utcákon kocsikázó űrinők, én is biccentettem a fejemmel.

– Ebben a… szobában? És izé… Toby?

– Ő egy másik szobában – mondtam.

– Szóval nem… együtt?

Láttam, hogy zavarban van, meg szeretné kérdezni, hogy úgy is együtt vagyok- e McNeillel, de valamiért nem merte egyenesen kimondani.

– Nem együtt – mondtam talán túlságosan is határozottan. – Ez az én szobám, Tobyé egy másik szoba. Ő ott alszik, én meg itt alszom. Világos?

– Az – bólintott, és ismét megigazgatta szalagnyakkendőjét.

Néhány pillanatig eltöprengtem rajta, miért nem a szomszédba, Toby szobájához irányította a portás, de valahogy elterelődött róla a figyelmem.

– Gondolod, hogy McNeil hamarosan visszajön?

Vettem egy mély lélegzetet. Magamban meg csak annyit mondtam, hogy remélem, nem. Már ami a lelkét illeti.

– Nem tudom – feleltem. – Miért keresed?

Ismét elgondolkodva simogatta a nyakkendőjét, és szinte hallottam, ahogy forognak a kerekek a fejében. Bizonyára azon töprengett, hogy elárulja- e nekem a jövetele célját.

– Beszélni szeretnék vele.

– Kigondolta volna… – sóhajtottam.

Előrehajolt, és a szemembe nézett.

– Az a helyzet, hogy van pénzem. Sok pénzem van.

Nem tudtam, mire akar kilyukadni, ám mosolyt erőltettem a képemre.

– Ennek igazán örülök.

Mondhattam volna neki, hogy nekem is sok pénzem van. McNeil alaposan teletömte a zsebemet, illetve a kis táskámat, és még fogalmam sem volt róla, hogy mit kezdjek vele. Még nem volt időnk rá, hogy megbeszéljük McNeillel.

– Valamit kezdenem kéne vele – mondta.

Nekem is, gondoltam.

– Ha az ember nem vigyáz a pénzére, úgy kisiklik a kezéből, mint a hal, ha megfogod. Csúszós, mint a kígyó.

– Ez már igaz – bólintottam.

– Az apám mondogatta mindig.

– Neki is sok pénze volt? – kérdeztem.

Erre aztán elvigyorodott.

– Soha nem volt többje tíz dollárnál egyszerre.

– Mit akarsz Tobytól?

– Tanácsot kérnék tőle, hogy mit csináljak a pénzzel. Láttam már nem is egyszer, hogy valakinek sok pénze lett egyszerre, aztán, amikor legközelebb találkoztam vele – tán még egy év sem múlt el az első találkozásunk óta – , de már egy templom kapujában ült, kalapjával a kezében, és ennivalóra kéregetett. Egy másik pedig főbe lőtte magát. Az, aki megszokta, hogy sok pénze van, aztán egy nap arra ébred, hogy nincs egy centje sem, nehezen szokja meg az új helyzetet. Sokan azt mondják, hogy akkor inkább sehogy, és golyói röpítenek a koponyájukba. Hát én szeretném ezt elkerülni. Ezért arra gondoltam, hogy… talán együtt kezdhetnénk valamit a pénzünkkel.

Láttán] a szemén, hogy mire gondol. Hogy talán én is csatlakozhatnék hozzájuk, de egyenesen azért nem merte megkérdezni.

– Te és McNeil? – kérdeztem.

– Kezdetben… legalábbis.

– És mégis mire gondoltál?

Meghúzogat la a nyakkendőjét, és aggodalmas tekintettel nézett rám. Még mindig nem volt biztos benne, hogy el akarja- e mondani, mit forgat a fejében.

– Például egy szalonra vagy boltra.

– Te szalont akarsz nyitni?

– Megfordult a fejemben. Csakhogy én… nekem nincs tapasztalatom az ilyesmiben. Ha egyedül csinálnám, bár pénzem lenne rá, biztos, hogy csőbe húzna valaki, és elúszna az egész. Nem tudnám, hogyan kell bánni egy ilyen izével. Én eddig mindig csak az ivópult külső oldalán álltam – bár azt sem sokat. Nem vagyok nagyivó, sőt semmilyen sem.

Ekkor már ott forgott a fejemben valami, ami első gondolatként lehetetlennek tűnt, aztán ahogy mondta a magáét egyre inkább úgy éreztem, hogy miért is ne? Legfeljebb…, arra nem akartam gondolni, hogy mi is lehet ez a legfeljebb.

– És ha én társulnék veled? – kérdeztem.

Úgy nyílt ki a szeme, mint a virág hajnalban. És kék volt, égszínkék, amit már korábban is észrevettem, csak még nem volt időm elmélázni rajta.

– Te? – nyögte. – Te?

– Én – bólintottam. – Miért? Lehetetlennek tartod?

– Én igazán… de hát Toby… akkor hárman… ez igazán jó lenne.

Nem akartam kábítani, magamat sem akartam, így aztán fel kellett fednem előtte az igazságot. Nem volt kedvem hazudozni, és nem is lett volna értelme. Még mindig egy mocsár kellős közepében ültem, és úgy gondoltam, hogy ő a mocsár szélén áll, és szép szavakat kiabál be nekem, biztató Ígéreteket a jövőt illetően, miközben nem veszi észre, hogy egyre inkább lehúz a mocsár, és talán meg sem állok a pokol kapujáig.

Vettem egy mély lélegzetet, majd csak kiböktem:

– McNeil nem.

Csak nézett rám, mintha nem jól hallotta volna.

– Mit nem? – kérdezte értetlenül.

– Azt akarom mondani, hogy Toby nem társulhat veled. És velem sem. Egyikőnkkel sem.

– Megtalálta Violetát? – kérdezte csalódottan.

– Ennek Violetához semmi köze.

– Már… társult valakivel?

Mondhattam volna, hogy talán az angyalokkal vagy az ördögökkel.

– McNeil már nem társul senkivel ezen a földön – sóhajtottam. Önkéntelenül is az ágyra pillantottam. Mintha egy csizmasarok állt volna ki alóla.

– Ezt meg hogy érted?

– Toby meghalt – mondtam.

Fel akart ugrani a székről, de nem bírta el a lába.

– Meg…halt? Úristen! Violeta vagy a fickó… megölte? – Én öltem meg.

Erre megkönnyebbülten felnevetett.

– Az ördögbe is, már kezdtem megijedni. Nem is tudtam, hogy ilyen tréfás kedvedben vagy.

– Nem vagyok tréfás kedvemben – mondtam olyan hangon, hogy ismét árnyék suhant át tőle az arcán.

– Mit beszélsz, Ágnes?

Megismételtem, hogy megöltem Toby McNeilt. Mondhatni, atyai barátomat.

Láttam, hogy lassan, nagyon lassan kezdi felfogni, amit mondtam. Érezte szavaim súlyát.

– Ez igaz, Ágnes?

– Igaz – bólintottam.

Megnyalta a szája szélét. Lassan a nyakkendője felé nyúlt, de félúton megállt a keze a levegőben.

– De miért?

Közel jártam hozzá, hogy elsírjam magam. Am erőt vettem magamon, és csak kicsit remegett a hangom, ahogy a magyarázatba fogtam.

– Mert erőszakoskodott velem.

– Toby? – kérdezte hitetlenkedve.

– Toby megváltozott, Jónás. Talán a Gonosz szállta meg. Violeta elkergette, és ezért. Védekeznem kellett. És én megöltem.

– Biztos vagy benne, Ágnes? Nem csak…

Nem tudom, mit akart mondani, talán azt, hogy nem csak úgy a levegőbe beszélek-e, de elakadt a hangja, és csak tátogott, mintha meg akarna fulladni.

– Nem vagyok őrült – védekeztem. – Meg kellett tennem.

– És most… hol van?

– Az ágy alatt – mondtam.

Jónás még nagyobbra tátotta a száját, és lassan, óvatosan az ágy felé fordult. Mintha attól tartott volna, hogy McNeil valóban ott van ugyan,

csak nem holtan, hanem élve, menten kimászik alóla, és jól kiröhögi, amiért a segítségemmel sikerült átvernie. Toby azonban nem mászott ki az ágy alól – én lettem volna a legjobban meglepve, ha ez megtörténik.

Jónás nem tétovázott, térdre vetette magát az ágy mellett, és benézett alá. Nem soká kellett keresgélnie, hogy megtalálja: McNeil csizmája sarka szinte az orrát érintette.

Jónás olyan dermedten térdelt az ágy mellett, hogy megijedtem tőle. Jóságos istenem, csak nem halt bele arémületbe?! Mi a fenét csinálok két halottal, amikor egy is sok! Jónás azonban nem halt meg, csak lelassult egy kicsit. Olyan nehézkesen mozgatta kezét- lábát, mintha valami megbénította volna. Amikor feltápászkodott, fehér volt a képe, mint a fal.

– Tényleg… meghalt?

– Nem látod?

– Látom, csak nem tudom…

– Biztos lehetsz benne.

Jónás behunyta a szemét, majd újra kinyitotta.

– Most akkor mi lesz, Ágnes?

– Szerinted?

Nagyot nyelt, és megvakargatta a feje búbját.

– Hát… nem tudom.

Meg volt illetődve, az kétségtelen, bár láttam, hogy lassan kezd hozzászokni a gondolathoz: a halott McNeil ott van az ágyam alatt. Akkoriban arrafelé nem volt szokatlan, hogy halottakkal találkozik az ember. Az ágy alatt ritkábban fordult ugyan elő, az utcákon viszont annál gyakrabban. Mint később magam is megtapasztaltam, Racoon Cityben majdnem olyan gyakori a halott az utcán, mint a lóganéj. Kis túlzással persze. És nemcsak gyilkosságok vagy lövöldözések áldozatairól beszélek, hanem azokról a semmiből érkezett fickókról, akik gazdagságot kerestek errefelé, ám csak a halálos ágyukat találták meg Racoon City utcáinak porában. Nos, Jónás sem ijedt meg a halottaktól; saját szememmel láttam, ahogy részt vett a bankrabló banda levadászásában, és egyáltalán nem izgatta, hogy hány embert küld át a másvilágra. Bár kölyökképe volt, és egy bolyokhoz hasonlóan néha gátlásosán is viselkedett, azért korántsem volt az az ártatlan és tapasztalatlan bárányka. Ha valami csoda folytán sikerült volna valakinek összeszámolni az áldozatait, nem vagyok biztos benne, hogy a tíz ujja elég lett volna hozzá. Akkoriban senki nem kérdezte meg a másiktól, hogy ölt- e embert, hiszen majd mindenkinek volt valami takargatnivalója. Nem sokkal ezután derült ki, hogy Racoon City egyik legbefolyásosabb férfiújának a felesége egy népes család kilen e tagját irtotta ki méreggel.

Szóval, Jónás olt állt az ágyam mellett, míg McNeil békésen hevert az ágyam alatt. Jónás a feje búbját vakargatta, ami nála az elmélyült gondolkodás jele lehetett. Biztos voltam benne, hogy azon töpreng, beleavatkozzék- e a dologba. Elvégre én senkije sem vagyok, vajon mi

előnye származhatna belőle, ha beleavatkozna?

– És a pénze? – kérdezte akkor hirtelen.

– Milyen pénze? – hökkentem meg.

– Ej, hát az imént mondtad, hogy sok pénze van, bár erre magamtól is rájöhettem volna.

– Nem tudom, Jónás – ráztam meg a fejem. – Nem kérdeztem tőle, hogy mennyije van, és azt sem, hogy hol tartja. De mit akarsz ezzel mondani?

Jónás visszaült a székére, és Toby csizmájának a sarkára bámult.

– Említettem, hogy szalont szerelnék nyitni – nézett rám sokat sejtetőn. – Ezért akartam Tobyval beszélni.

– Említetted – bólintottam.

– Hát… vele már nem fogok közösen szalont bérelni, az biztos.

– Nagyon úgy néz ki a dolog – értettem egyet vele.

– Kérdeztem már tőled, Ágnes, hogy te mit akarsz kezdeni a pénzeddel?

– Még nem kérdezted – mondtam. Pedig ez így nem volt egészen igaz.

– Hát akkor most megkérdezem – folytatta. – Az a helyzet, hogy bár valóban van pénzem, nem biztos, hogy elég lenne egy rendes szalonhoz, feltétlenül társra van szükségem. Ezért gondoltam Tobyra. Csakhogy ennek már lőttek. Mármint Tobynak. Jobban mondva, szúrtak neki. Ez pedig annyit jelent, hogy át kell terveznem a jö- vőmet, mert Toby, ugye, meghalt, én pedig nem akarok gazembereket kergetni egész életemben. Tudod, Ágnes, az úgy van, hogy a fejvadász azt hiszi, hogy szent és sérthetetlen, nem fogja a golyó. Csak kevesen mondhatják el magukról, hogy tévedtek, a többinek már nincs ideje meg egészsége beismerni a tévedését. Láttam már nem egy fejvadászt meghalni, és már az elsőnél eldöntöttem, hogy nem akarok a végtelenségig kockáztatni. Összelövöldözők annyi pénzt, amennyi egy nyugodtabb élethez elég, aztán a többi fejvadász azt csinál, amit akar, én lelépek. Nem szeretném golyóval a testemben befejezni a földi létemet.

– Bölcs elhatározás – bólintottam.

– Na, ehhez kellene még az a pénz, amivel McNeil beszállhatott volna a dologba, illetve társult volna velem. Csakhogy ez már neki nem megy, Ágnes.

– Hát nem, Jónás.

Jónás a szemembe mélyesztette a szemét.

– Mi lenne, ha…

Itt aztán megállt, és megvakargatta az orra hegyét, mintha kicsit elbizonytalanodott volna.

– Ha? – segítettem neki.

Előbb rám mutatott, aztán magára.

– Mi lenne, ha te meg én… Mondjuk, te lépnél Toby helyére? Ahogy korábban már felajánlottad. Azt hiszem, mi ketten egészen jól kijönnénk egymással. Neked sok eszed van, én meg nem ijedek meg a saját árnyékomtól. Ez a kettő nagyon jó kombináció lehet, nem gondolod?

– Ha te mondod!

Láttam, hogy felcsillannak az öröm lámpácskái a szemében.

– Eszerint… számíthatok rád?

Már rég eldöntöttem magamban, hogy az ö segítségével próbálok kimászni a csávából vagy mocsárból, ezért a beszélgetésünket is úgy igazitoltam, hogy ide jussunk. Eddig minden jól ment, reméltem, hogy ezután sem hagy cserben a szerencsém.

Merthogy nagy bajban voltam, az kétségtelen. Ha minden igaz, három embert is sikerült kinyírnom rövid itteni tartózkodásom alatt, márpedig egyért is felköthettek volna. Később megfigyeltem, hogy azokon a helyeken, ahol megfordultam, a férfiaknak valahogy kedvük szottyant asszonyokat hitetgetni. Egy férfinak inkább kerestek mentő körülményt, egy asszonynak soha. Biztos voltam benne, hogy ha kitudódnának a viselt dolgaim, aligha kínálnának meg cukorkával érte.

– Számíthatsz rám, Jónás – mondtam neki. – Csak még mondanom kell valamit.

Jónás gyanakodva nézett rám.

– Ritchie-t nem visszük magunkkal.

– Nem Ritchie-ről van szó. – mondtam, bár abban a pillanatban, ahogy meghallottam a nevét, mintha töri döftek volna a szívembe. – Az a helyzet, hogy tegnap megtámadtak egy sötét utcán.

– És? – szűkült össze a szeme.

– Védekeznem kellett.

– Két férfi volt? – kérdezte.

– Ezt meg honnan tudod? – nyögtem.

– Erről beszél a fél város. Állítólag van egy szemtanú, aki távolról látta az egészet. Szerinte egy nő nyírta ki őket.

– Az a helyzet, Jónás, hogy…

Hatalmas nyögés szakadt ki belőle, felugrott, és a számra szorította a tenyerét. Megrémültem, mert azt hittem, hogy meg akar fojtani. De nem azt akarta. Csupán eltakarta a számat, miközben úgy nyögdécselt, mintha megsebesült volna.

– Ne, Ágnes, ne! Nem akarom hallani! Nem akarok tudni róla!

– Úgy gondoltam, hogy jobb, ha…

– Nem! Nem! Nem!

Nem kísérleteztem tovább. Az a fontos, hogy tudja. Reméltem, hogy a történtek tudatában még óvatosabb lesz majd, ha valóban közös vállalkozásba kezdünk.

Mindketten McNeil csizmasarkára meredtünk, de nem szóltunk egyetlen szót sem. Jónás hirtelen megtörte a hallgatást.

– Nincs hozzátartozója – mondta.

– Kinek? – értetlenkedtem.

– Hát McNeilnek.

Azonnal megértettem, mire céloz. Gondolatban igazat adtam neki.

– Az a pénz talán nekünk jár, bennünket illet. Együtt szenvedtünk érte, és ha ö már nincs az élők sorában, hogy felhasználhassa, inkább mi vegyük el, mint más. Mit gondolsz, mi lesz vele, ha a város erős emberei értesülnek róla, hogy mennyi pénzt találtak nála? Lenyelik, és elkártyázzák, elisszák… Toby emlékének is jót tenne, ha nekünk jutna, nem másnak. Szerinted miben lehet az a pénz?

– Egy világosbarna nyeregtáskában – mondtam.

– És hol van az a táska?

– A szobájában – mondtam.

– Gondolom, bezárta.

– Mindig be szokta zárni.

Jónás McNeil csizmája sarkára bámult, majd megcsóválta a fejét.

– Kihúzom.

Kissé hátrább léptem, és legszívesebben a tenyerembe temettem volna az arcomat, de nem mutatkozhattam gyávának.

Jónás lehajolt, és nagy nyögések közepette a lábánál fogva kihúzta Tobyt az ágy alól. Ereztem, hogy belém fagy a lélegzet. Jónás eleresztette McNeil lábát. A csizmája hangosan koppant a padlón.

Bár nem akartam, mégis McNeil arcára kellett pillantanom. Olyan volt, mintha élne. A szeme a levegőbe meredt, mintha a mennyezetet fürkészte volna. Jónás lehajolt, és addig kotorászott Tony számos zsebében, míg az egyikben meg nem találta a szobája kulcsát. Megkönnyebbülve felállt, és felém nyújtotta.

– Menj, és hozd át a táskát!

Olyan parancsoló hangnemben mondta, hogy viszketni kezdett tőle a tenyerem.

– Miért nem te mész? – kérdeztem, de abban a pillanatban már felfogtam, hogy ostobaságot kérdezek. Ha valaki meglátta volna, hogy egy idegen ember oson ki egy szobából, hóna alatt egy világosbarna nyeregtáskával, bizonyára elmondta volna annak a hivatalos személynek, aki majd nyomozást folytat McNeil eltűnése ügyében. Persze, ha egyáltalán sor kerül ilyenre. – Jól van, már megyek is.

Kinyitottam az ajtót, kiléptem a folyosóra, óvatosan körülnéztem, majd a szomszédos ajtóhoz osontam, és beillesztettem a kulcsot a zárba. Csak halkan nyikorgóit az ajtó, ahogy kitártam, majd becsuktam magam mögött.

A sárga nyereg táska az egyik sarokban volt. Lehajoltam, és kinyitottam. Tömve volt papírokkal és bankjegyekkel. Váltamra vettem, majd az ajtóhoz mentem, és kilestem a folyosóra. Senki nem volt odakint. A saját szobám ajtajánál termettem, és beugrottam rajta. Jónás a székben ült, és Toby tetemére bámult. Ahogy aztán rám nézett, a hideg futott végig rajtam. Zavart láttam a tekintetében. Átsuhant rajtam a gyanú, hogy vajon nem változtatta- e meg a szándékát, amíg a szomszédban voltam. Akár úgy is, hogy megöl, és immár az én részem is a birtokába kerül. Ebből pedig

már akkora szalont üzemeltethet majd, hogy hetedhét országból a csodájára járnak.

Megindult ugyan a késem felé a kezem, de már láttam, hogy nem kell idegeskednem, Jónásnak esze ágában sincs rám támadni, sőt a nyeregtáskára sem fordított túlzott figyelmet. Inkább Tobyn jártatta a szemét.

– El kell tüntetnünk – mondta.

Nem mondott meglepő újdonságot vele. Amióta csak megöltem McNeilt, egyre az motoszkált az agyamban, miképpen tudnék megszabadulni tőle. Ha eltűnne, a kutya sem keresné, legfeljebb Violeta, ha egyáltalán… A szállodában viszont nem maradhat. Ha itt hagynánk, fejvadászok indulnának utánunk, olyanok, amilyenek mi is voltunk.

– Hogy gondolod? – kérdeztem.

Az ablakhoz lépett, és kinézett az utcára. Sötét volt odakint, csak néhány száz méternyire látszottak fények – egy éjszaka is nyitva tartó szalon fényei.

– Kidobjuk az utcára – jelentette ki.

Ekkor feltámadt bennem valami, amit lelkifurdalásnak is nevezhetnénk. Valami erősen megszorongatta a szívemet.

– El kellene… temetnünk – mondtam bizonytalanul.

Jónás rám meresztette a szemét.

– Megőrültél, Ágnes? Hogy a fenébe képzeled? Felkötnek mindkettőnket, ha kiderül.

– Téged miért?

– Mert tudtam a dologról, és nem jelentettem. Tettestársad vagyok, vagy mi a fene.

– De hát így is gyanúba fognak bennünket!

– Egy egész napig. Aztán elfelejtik. Itt majdnem minden éjszaka meggyilkolnak valakit. Három szalon és legalább tíz kártyaklub működik a városban. Tudom, mert korábban az az eszeveszett ötletem támadt, hogy itt nyitok szalont, aztán rájöttem, hogy túl nagy a konkurencia. Ezért utánanéztem mindennek. Mondom, hogy majd minden éjszaka megölnek valakit. Hát ot is megölték. Majd legfeljebb sírdogálsz egy kicsit felette. Ha egyáltalán érdekel valakit McNeil holtteste, biztosan azt hiszik majd, hogy ugyanaz ölte meg, aki a két másik férfit. Egy nő, vagy amit inkább elhisznek majd a- emberek, egy női ruhás férfi. Na, mit szólsz hozzá?

– Csak úgy'? – kérdeztem.

– Hogyan másképpen?

– Várj egy kicsit – kértem. McNeil mellé térdeltem, és elmondtam felette egy imát, amit még Újvári uramtól hallottam annak idején. Már nem tudtam hibátlanul végigmondani, mindegyre elakadtam, és voltak benne olyan szavak, amelyeknek elfelejtettem a jelentését.

– Siess már, Ágnes – sürgetett Jónás.

– Részemről mehet – mondtam.

– Nézz ki, hogy, nem mászkál- e valaki odakint.

Késő este volt már, vagy inkább már éjszaka, es olyan csendes volt minden, mintha a város lakói megunták volna eddigi helyüket, és más vidékre költöztek volna. Csupán a szalonokkal megtűzdelt városrész felől hallatszott egy kis zenebona.

– Azt hiszem, nem.

– Akkor segíts!

Nem riasztott a halottak látványa, ahogy az sem, hogy hozzájuk érjek – volt már részem ebből is, abból is éppen elég –, de most mégis furcsán éreztem magam. Nem mindegy, hogy mások által megöltek holttestével bíbelődik az ember, vagy azéval, akit saját maga fosztott meg az életétől. Nem mondanám, hogy lelkifurdalásom volt – ez a világ nem azokra épült, akiknek gyakran van lelkifurdalásuk –, mégis megbizsergett valami bennem, amikor az ablakhoz húztuk McNeil holttestét. Arra gondoltam, de csak futólag, hogy Tobiás McNeil nem ezt érdemelné. Jó ember volt, és csak most, először és életében utoljára vadult meg ennyire. Talán Violeta átkozta meg, ki tudja? Ahogy visszaemlékeztem rá, Újvári uram is hitt az átkokban, szerinte a Bibliában is van szó róluk. Lehet, hogy Violeta bűne az is, hogy megöltem Tobiást.

– Mi a csoda történt veled? – förmedt rám Jónás. – A végén még…

Nem kellett befejeznie. Elmarkoltam McNeil vállát, ő a lábát, aztán kihajítottuk McNeilt az utcára. Nagyot puffant a holtteste odalent.

– Vigye el az ördög! – szíszegte Jónás. – A végén még felriad valaki.

Úgy tűnt, hogy nem riadt fel senki az igazak álmából. Tobiás elnyújtózott odalent, mint akinek idáig sikerült eljutnia a legközelebbi szalonból, majd megunva a hazafelé vezető, rendkívül hosszúnak tűnő utat, álomra hajtotta a fejét az utca közepén. Ezúttal örök álomra.

Láttam, hogy közömbös hangja ellenére Jónást is megérintette a dolog, mert amikor felém fordult, úgy csillogott a képe, mint a kristály, ha rásüt a napfény. Csák éppen nem a jól végzett munka öröme csillogott rajta, hanem a veríték. Nem szólt egyetlen szót sem, csak leroskadt az ágyam szélére, tenyerébe hajtotta a fejét, és úgy is maradt, csendben. Én meg, mivel nem akartam megzavarni, vele hallgattam. Megfordult ugyan a fejemben, hogy talán le kellene mennünk az utcára, és odébb húzni egy kicsit Tobiás holttestét, de aztán mindjárt el is hessegettem a gondolatot. Már az is lehetetlennek bizonyulna, hogy észrevétlenül kijussunk a hotelból.

Jónás sóhajtott, felemelte a fejét, és rám nézett.

– Itt alszom – mondta.

Ettől tartottam. Már korábban is gondoltam erre, csak éppen nem volt időm döntésre jutni.

– Hol? – kérdeztem.

Jónás megvonta a vállát.

– Hát itt. a szobádban.

Nem volt más fekvőhely a szobában, csak az ágy, az viszont elég széles volt ahhoz, hogy kelten is elférjünk rajta. De ez egyáltalán nem tetszett nekem.

– Valamit meg kell beszélnünk. Jónás – mondtam, és mélyet sóhajtottam mellé. Úgy éreztem, hogy még nem vagyok túl a nap nehezén.

– Nos? – kérdezte Jónás.

– A mi kettőnk dolgát.

– Hát akkor beszéljük meg – mondta.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Az, hogy üzlettársak leszünk, hogy is fejezzem ki magam… nem jelenti azt…

Jónás felemelte a kezét, és ezzel belém is fojtotta a szót.

– Az ágyra gondolsz?

– Úgy is mondhatjuk.

Láttam, hogy elvörösödik a képe, amiből arra következtettem, hogy már ő is gondolt arra, amire én.

Széttárta a karját, mintha meg akarna ölelni.

– Nem kell nyugtalankodnod.

– Az a helyzet, Jónás, hogy… McNeil is azért halt meg, mert…

– Mondom, hogy nem kell nyugtalankodnod! – csattant fel. – Nem kerül sor arra, amire gondolsz.

– És ha… – Azt akartam mondani, hogy az ígéretek annyit érnek, amennyit megtartanak belőlük. Láttam én már karón varjút.

Jónás ismét nagyot sóhajtott, majd megragadta a csuklómat, és maga felé húzott. Őszintén be kell vallanom, hogy néhány pillanatra meginogtam. A hold besütött az ablakon – még nem húztuk be a függönyt- , a sugarai éppen Jónás arcára estek. Megdöbbentett a szemem elé táruló látvány. Ez a látvány Jónás arca volt.

Nem túlzók, ha azt mondom, hogy egy angyal arcát láttam magam előtt. Ragyogó égszínkék szemek, piros, hívogató ajkak, szelíd, kedves mosoly, vállára omló aranyhaj, és még a bőréből is olyan illat áradt – némi kis nikotinszaggal keveredve –, hogy arra gondoltam, miért is ne? Egyszer úgyis el kell kezdenem…

– Tudsz titkot tartani, Ágnes? – kérdezte, és megszorította a csuklómat. Ha akkor megpróbált volna ágyba vinni, talán nem is nagyon ellenkeztem volna. Még az sem zavart volna, ha arra gondolok, hogy az alatt az ágy alatt, amelyen mi… ott nem is olyan régen még a halott McNeil feküdt.

– Hát… hogyne – mondtam, és kellőképpen meg is borzongtam mellé.

Végigsimított az arcán, s amikor elvette a kezét, furcsa, szégyenlős mosoly ült rajta.

– Engem… nem érdekelsz, Ágnes – mondta. – Úgy nem érdekelsz.

Azt hittem, rosszul hallok. Úgy meglepődtem, hogy csak egyetlen szót voltam képes kinyögni.

– Nem?

– Nem.

Meg akartam kérdezni – amilyen ostoba voltam hogy miért nem, de aztán eszembe villant valami. Nem voltam azért én olyan tapasztalatlan az élet bonyolult dolgait illetően, mint amilyennek gondoltam magam. Voltak emlékeim a múltamból, amelyek ki tudja, hol rejtőztek az agyam rejtett zugaiban, és csak akkor jöttek elő, amikor olyan helyzetbe kerültem, hogy értelmeznem kellett valamit, ami első hallásra igencsak furcsának tűnt. Hirtelen eszembe jutott, hogy még a . hollandusok földjén volt egy gazdag úr, aki gyakorta elkocsikázott a kikötőbe vezető úton mellettünk, és néhány pénzdarabot dobott felénk. Nos, amint azt gyakorta megfigyeltem, sosem nők ültek a kocsijában, mindig csak férfiak. Az idősebbek és tapasztaltabbak felvilágosítottak, hogy mi a helyzet vele. Őt egyszerűen nem érdeklik a nők. Inkább a férfiak. És nincs is ezen semmi kivetnivaló. Nem csináltunk nagy ügyet belőle, nem csúfoltuk, nem dobáltuk meg kavicsokkal, elvégre ha az akadémikus uraknak az egyetemeken az a kívánságuk. hogy szerezzünk nekik holttesteket, mert felboncolják őket, akkor miért lepődtünk volna meg, hogy vannak olyanok, akik a saját nemükhöz vonzódnak? Az élet bonyolult, és kész.

– Érted, Ágnes?

Hogyne érteném – mondtam. Nem is tudom, hogy sajnáltam-e a dolgot, vagy megkönnyebbültem tőle. – Remélem, nem horkolsz.

Szélesen elvigyorodott.

– Ha megtenném, fogd be az orromat. Ebben maradtunk.

A férfiak, akik benyomakodtak a szobámba, hárman voltak. A legelső és feltehetően legtekintélyesebb közöttük hosszú, lelógó bajusszal büszkélkedhetett, s alighanem bagót rágott, mert megállás nélkül őrölt valamit a fogai között. Éreztem a dohány szagát, de valahogy nem volt kellemetlen. A másik, aki közvetlenül mögötte jött, kockás inget viselt, kis kefebajuszt az orra alatt, pirospozsgás volt a képe, és az orra is vörösben játszott. A harmadik, egy tejfeles szájú kölyök, nem is mert bejönni a szobába, csak a fejét dugta be, a többi testrésze kint maradt a folyosón.

A vastag bajuszú keze megindult a kalapja felé, nyilván le akarta venni a fejéről, ám menet közben meggondolhatta magát, mert csak egy pöccintés lett belőle.

– Ón Ms… hm… Ágnes, izé… – Összeráncolta a homlokát, mert a nevem, amelyet még a recepción jegyezhetett meg magának, idefelé jövet valószínűleg kipottyant a fejéből.

– Én vagyok – mondtam.

– Morton – mondta, és biccentett egyet mellé. – Henry Morton. Megengedi, hogy bejöjjek?

Kérdezte, amikor már benn volt. A másik kettőt nem mutatta be.

– Őrvendek- mondtam, és igyekeztem mélyeket lélegezni. – Mit óhajtanak tőlem az urak?

Mr. Morton körülnézett a szobában, megszemlélte az ablakot, amely már természetesen csukva volt.

– Én vagyok a város előljárója – mondta. – Engem választottak a népek, hogy felügyeljek a rendre. Ebben a minőségemben jöttem. Az úr kicsoda?

Ekkor Jónás is megszólalt. Dadogva és csak úgy fröcskölve a nyálát.

– Jónás… Br… Br… Bradley vagyok. A hölgy… bá-bá… bátyja.

Majd fenékre ültem a meghökkenéstől.

A bajuszos biccentett. Észrevettem, hogy egyre hosszabban felejti rajtam a szemét. Még a rágást is abbahagyta kis időre.

– Bocsánat a zavarásért – köszörülte meg a torkát. – Az a helyzet, Ms…

– Bradley – mondtam mosolyogva. – Ágnes Bradley. Azaz a férjem nevén… Ms. …

– Nos, Ms. Bradley, az a helyzet, hogy fel kell tennem, önnek néhány kérdést. Csak úgy rutin izéből…

Olyan finoman szőtte a szót, hogy majd elájultam tőle. Éreztem, hogy nagy erőfeszítésébe kerülhet.

– Mivel kapcsolatban, Mr. Morton?

Kedvesen mosolyogtam, ami olyan hatással volt rá, hogy meg kellett simogatnia tőle a bajuszát.

– Egy kellemetlenséget szeretnék megbeszélni önnél… önökkel. Az a helyzet, hogy találtunk egy embert, egy halott embert… az utcán. Meg még másik kettőt is, de őket nem itt.

– Jézusom! – szorítottam a számra a tenyeremet. – Jézus isten… Maguknál előfordul ilyesmi?

Mr. Marton sóhajtott egyet.

– Nálunk, Ms. Bradley, sok minden előfordul. Az lenne a kérdésem, hogy… tudnak- e esetleg valamit erről az utcán fék vő fickóról.

Jonasra pillantottam, ő viszont bölcsen hallgatott és vigyorgott. Olyan képet vágott, hogy ismét csak az ájulás kerülgetett tőle. Életemben nem láttam még ostobább vigyort emberi arcon.

Mr. Mórtan is észrevette, mert összeráncolta a szemöldökét.

– A testvére… hm…

– Néha furcsán viselkedik – mondtam.

Mr. Marton bólintott.

– Értem. Sajnálom. Nos, Ms. Bradley, megkérdezném, hogy nem fordulhatott elő… esetleg, ugye, hogy az illető kiesett az ablakon?

– Milyen ablakra gondol, Mr. Morfon? – kérdeztem.

– Hát, esetleg erre az ablakra.

Előbb felnevettem, aztán ismét riadtan a szám elé kaptam a kezem, mint aki nevetés közben jött rá, hogy a felmerült témával kapcsolatban nem illik nevetgélnie.

– Jaj, istenem, hát hogyan gondol ilyet, előljáró úr…

– Meghízott.

– …megbízott úr.

– Ne értsen félre, Ms. Bradley, de az az ember úgy feküdt ott lent az utcán, hogy akár ebből az ablakból is kieshetett volna.

– Ez most talán valami gyanúsításféle, Mr. Mórion? – kérdeztem kissé támadó éllel, miközben úgy csapkodott a félelem a lelkemben, mint a kalitkába zárt madár. – Biztosíthatom, Mr. Morfon, hogy az én ablakomból nem szoktak kiesni emberek, hogy aztán a nyakukat törjék.

Mr. Morton szemöldöke összerándult.

– Miből gondolja, Ms. Bradley, hogy az a fickó a nyakát törte?

– Ha az én ablakomból esett volna ki, innen az emeletről, akkor valószínűleg kitörte volna a nyakát. Persze más ablakából is kieshetett.

Mr. Morton mintha megkönnyebbült volna. Még azt a valamit is megforgatta a szájában.

– Köszönöm, Ms. Bradley, azt hiszem, ön tisztázta magát, bár én nem is… mi nem is…

– Tisztáztam? – hökkentem meg. – Ez mit jelent?

– Azt, hogy az a férfi nem a nyakát törte, amint ön gondolja, hanem másképpen halt meg.

– Jézusom! Hogyan?

– Nem tudom, hogy elmondjam- e önnek, mert… elvégre egy ilyen eset felborzolhatja a fiatal hölgyek idegeit, nem úgy, mint a miénket, öreg rókákét… Nos, ha annyira kíváncsi, azt az úriembert késsel ölték meg.

Ettől aztán ideje volt a szívemhez kapni.

Felém nyúlt, és gyengéden megfogta a karomat.

– Jól van, kisasszony?

Megsimogattam a homlokomat.

– Köszönöm, jól, csak… kissé váratlanul ért. És pont itt, az ablakunk alatt…

– Meddig szándékozik a városunkban maradni, Ms. Bradley?

– Talán még… néhány napig. Nyugatnak mennénk tovább, csak a bátyám… kissé gyengélkedik.

– Ó, értem – biccentett Mr. Morton. – De azért… Van egy teázó a városban, néhány kínai főz benne. Gondoltam, valamelyik nap megihatnánk egy csésze teát. Persze, ha… lehetséges lenne…

– Talán marad rá időm… – sóhajtottam. – A bátyám néha, tudja… eléggé időigényes. A férjem pedig… De azért nem lehetetlen.

Mosolygott, és meghajolt előttem. Azon imádkoztam magamban, nehogy a bagó kiessen a szájából, és nehogy észrevegye azokat a kis vérfoltokat, amelyek az ágy mellett vöröslőitek a szőnyegen. Persze a szőnyeg mintáinak is nézhette bárki őket.

– Akkor mi… most megyünk is – mondta. – Igyekszünk elkapni a rossz embereket.

Amikor elmentek, Jónás Bradley megtörölgette verejtékező homlokát.

– Készülj, Ágnes, el kell húznunk innen minél előbb.

Igazat adtam neki.

A kéziratnak itt vége szakadt, viszont az utolsó oldalához egy levél másolatát ragasztotta valaki.

Tisztelt Mr. Daniel Dickinson!

Kérésének megfelelően elküldöm önnek ükanyám naplójának egy részletét. Nagy örömömre szolgál, hogy a kiadója érdeklődik iránta, amint arról a hozzám intézett leveléből értesültem. Megtiszteltetés lenne számomra, ha ükanyám naplója a hozzáértő olvasóközönség okulására nyomtatásban is megjelenhetne. Korábbi megbeszélésünk értelmében újraolvastam a naplót, és be kellett látnom, hogy Mr. Charlsonnak igaza van – a napló bizonyos értelemben átdolgozásra szorul. Üknagyanyám ugyanis a 17. században élt, több mint kétszáz évvel ezelőtt, naplójában ennek megfelelően azt az állapotot rögzíti, amely a mai olvasók számára már avittasnak, néha nehezen érthetőnek tűnhet. Ez vonatkozik szavakra, kifejezésekre, sőt az akkori társadalom ábrázolására is. Az események még a függetlenségi háborút megelőző időkben történtek, s a mai ember már nehezen lenne képes beleélni magát az akkori körülményekbe. Éppen ezért a kor ábrázolásán bizonyos változtatásokat hajtottam végre, így a visszaemlékezésekben leírt környezet inkább a mai viszonyokra lett jellemző (a 19. század közepe), mint a majd kétszázötven évvel korábbiakra. Hogy mire is gondolok elsősorban, arról majd a következő levelemben beszámolok.

Addig is maradok az ön tisztelője:

Charles Bathori

84.

Éppen akkor fejeztem be Orsi déd-dédmamám naplójának az olvasását, amikor Marisa felkiabált hozzám az emeletre, sőt még a partvisa nyelével is megdöngette a mennyezetet.

– Nem akárki voltál, nagyi, az biztos – sóhajtottam, amikor letettem a kéziratot. – Gondolom, hogy Lawrence professzornak is, aki a naplódat fordítja, sok öröme telhetett az irományodban. – Aztán azon töprengtem, vajon a nagyi mennyire lehet felelős azokért a nem mindennapi cselekedetekért, amelyeket megtett, de nem volt időm soká töprengeni rajta, mert, amint mondottam is, Marisa a maga finom módján jelezte, hogy mondandója van számomra.

– Mi van, Marisa? – kérdeztem türelmetlenül, mert még mindig a napló hatása alatt álltam. – Kitört a háború?

– Maga a fülén ül, he?

– Történt valami?

– Egyfolytában szól a telefonja. Lehúzzam a vécén, vagy lejön, és felveszi?

– Megyek, és felveszem – ígértem.

– Siessen, mert idegbajt kapok tőle.

Nagyon úgy nézeti ki a dolog, hogy a nagyiban és Marisában sok a közös vonás, és ha ismerték volna egymást. bizonyára jól érezték volna magukat egymás társaságában.

July Demeter volt a vonalban. Úgy látszott, ezen a reggelen mindenki türelmetlen és ideges, minek következtében a reakciójuk is megegyezett egymással – legalábbis velem kapcsolatban. July is ugyanazt kérdezte tőlem, mint Marisa.

– Mondd. Debby, le a füleden ülsz?

– Bent volt a telefonom egy vödörben – mondtam.

– He?

– Egy vödör vízben.

– A telefonod? Te most szívatsz engem?

– Mi a helyzet, July? Csak nem vonta vissza a főnököd a megbízását?

– Ellenkezőleg, szívem. Biztat, hogy csak minél jobban ássam bele magam az ügybe. Finoman szólva is felkeltetted az érdeklődését.

– Annyira izgatják a börtöntörténetek?

– Te izgatod, szívem. A sárga irigység tölt el, hogy ezt el kell árulnom neked, de a főnököm már vagy tízszer érdeklődött nálam felőled.

Őszintén szólva ez jólesett.

– Azt hiszem, beléd esett a fickó. Istenem, Debby, áruld el már nekem, hogy az ördögbe csinálod!

– Ezért hívtál fel, hogy ezt elmondd? – kérdeztem.- Itt állok egy szál bugyiban, fázik a lábam, Marisa kiabál, hogy kihűl a reggelim…

– Csak kiabáljon. Te is kiabálni fogsz mindjárt attól, amit mondok.

– Akkor hát mondd, de gyorsan!

– Imádom, amikor sürgetnek. De ilyen az én formám, nekem csak olyan barátnők jutottak a Nagy Barátnő osztáson, akik zsarnokok, türelmetlenek, érzéketlenek…

– July!

– Jól van, már mondom. Szóval, derék főnököm, Peter Grim talált nekem egy fickót. Csak az a baj, hogy már nyolcvanéves, és kerekesszékben közlekedik.

– Na végre – mondtam. – Tudtam, hogy előbb-utóbb ráakadsz a neked megfelelő pasira.

– Ez a pasas, akinek az a neve… várj csak egy kicsit, az imént még megvolt… na végre, itt a cédula… szóval úgy hívják, hogy Mr. Forest

Konrad.

– Ismernem kéne?

– Nem kéne. De meg fogod ismerni.

– Hm… Elárulnád, hogy miért?

– Te most sikítani fogsz.

– Már miért sikítanék?

– Mert ha elmondom, kicsoda, sikítani fogsz az őrömtől. Mondhatom? Leszármazottja egy bizonyos Walter Konradnak, aki ugyancsak felszívódott abban a börtönben, szívem, amelyben a boldogságodat keresed. Na, mit szólsz hozzá?

Nagyot sikítottam az örömtől.

85.

Mr. Konrad alaposan felkészült a látogatásunkra. Még a szomszédasszonyát is áthívta a szemben lévő lakásból, hogy teát főzzön nekünk. Mr. Konrad sovány volt, mint egy piszkafa; ha valaki megpróbálta volna levakarni róla a húst, alig néhány kilócska jött volna le csupán róla. Ahogy az arcára pillantottam, már kezdtem megbánni a sikításomat. Mert lehet, hogy Mr. Konrad valóban egy eltűnt börtönőr leszármazottja, de ahogy elnéztem, ettől az idős úrtól azonkívül, hogy hány cukorral issza a teáját, aligha várhatok értékes információt. Nagy, horgas orra volt, szürke, fonnyadt bőre, a szemét is mintha hártya fedte volna. Már az első szavai is bizonytalanok voltak, és egyre a zsebébe dugdosta a kezét, mintha onnan bányászná elő őket.

Mekkora volt aztán a meglepetésem, amikor ötpercnyi bizonytalankodás után úgy kiegyenesedtek a mondatai. mint a széltől fúlt kalászok, ha eláll a szél.

Kezdetnek ittunk egy teát, amelyet a konyhában bóbiskoló szomszédasszony főzött, s mielőtt még ismét elbóbiskolhatott volna, váltottunk néhány szót az időjárásról. majd Mr. Konrad a kerekesszéke karfájára ütött.

Látják, ebben az elátkozott kalitkában töltöm a napjaimat, mert a lábam az utóbbi időben nem úgy viselkedik. ahogy elvárható lenne tőle. De azért tudok menni, nem vagyok nyomorék, csak öreg. Mindezt azért mondom. hogy felesleges lenne, ha úgy viselkednének velem, mint egy béna kacsával. Ha nem értenének valamit, nyugodtan kérdezzék meg, ahányszor csak akarják, nem vagyok ideges típus, nem kell kímélniük. – A kerekesszék mellett álló, rövid lábú asztalkára halmozott könyvekre és papírokra tette a kezét. – Vannak itt bizonyos dokumentumok, ha szükség lesz rájuk, beléjük kukkanthatnak. Akkor hát rajta, hölgyeim, mivel kezdjük?

– Amivel óhajtja, Mr. Konrad – mondta July.

– Akkor hát az elején – bólintott Mr. Konrad. – Ott kezdeném, hogy a családunk német eredetű; onnan vándoroltunk ide néhány évszázaddal ezelőtt. A legkorábbi Konradokról persze semmit nem tudunk, róluk nem készültek papírok; az első, akinek ismerjük a nevét, Johannes Conrad volt. Ő volt annak a településnek a polgármestere, ahonnan maguk is jöttek. Aztán múltak az évszázadok, és a Conradok elszaporodtak. Őszintén meg kell mondanom, nem mindegyikük jutotta mennyországba, ha értik, mire gondolok.

Nem egészen volt világos, mit akar mondani ezzel, de mielőtt July közbeszólhatott volna, megszorítottam a kezét. Jobb, ha egyelőre nem kérünk magyarázatot még a homályos célzásaival kapcsolatban sem. Félő, hogy csak megzavarnánk vele.

– Az az igazság, hogy akadtak köztünk rendes emberek is, de… hogy finoman fejezzem ki magam, nem rendesek is. Lótolvajok, hamiskártyások, csirkefogók. Itt egy papír például – emelt fel egy megsárgult papírt igaz, ez az 1800-as évek közepén íródott, de az áll rajta, hogy bizonyos Brutus Konradot lótolvajlás miatt felkötötték. Nem törvényes úton végeztek vele, a károsultak egyszerűen elkapták, és felhúzták az első fára. Még rugdalózott egy kicsit, aztán annyi. Akkoriban így mentek a dolgok. Aztán volt egy másik Konrad, aki a függetlenségi háborúban hol az egyik, hol a másik oldalra állt, az angolok kémje is volt, Washington kémje is, amolyan kettős ügynök, ahogy manapság mondanák. A vége az lett, hogy öt is felkötötték. Hogy kik, azt meg nem tudom mondani. De felkötötték, az biztos. Itt egy barátja levele, aki Brutus feleségének írt. Egy levéltárban találtam rá, mert életem derekán még feltett szándékom volt, hogy összegyűjtsek mindent az őseimről. Sok örömöm persze nem tellett bennük. Ahogy manapság mondanák, deviáns népek voltak, na. Vizsgálataim közben rádöbbentem, hogy jobb, ha hagyom a fenébe az , egészet, valahogy nem vidítja fel az ember lelkét, ha rádöbben, hogy a felmenői tolvajok, gyilkosok és hasonlók voltak. Főleg, hogy tőlem távol áll mindaz, ami hozzájuk nagyon is közel állt. így aztán feladtam a családom utáni kutakodást, és inkább a társadalom javára munkálkodtam. Könyvelő voltam egy nagy cégnél. Na, szóval, énnyit a családomról. Nem sokkal ezelőtt gondoltam rá, hogy el kellene égetnem minden olyan papírt, amely róluk szól, de valamiért mégsem tettem. Hátha az utókor még majd hasznát veszi, ha másért nem, talán azért, hogy másokat elrettentsenek a csúnya dolgoktól.

Éppen kacsintani akartam Julynak, hogy eljött az idő. gyorsítsunk kicsit a beszélgetés menetén, de Mr. Konrád ekkor a lényegre tért.

Magukat viszont, ahogy a kisasszonytól értesültem. a börtön és a börtön körüli hercehurca érdekli. Erről tudok egy s mást; már csak azért is érdeklődtem iránta, mert ott dolgozott egy bizonyos Walter

Konrad, aki végre nem tolvaj volt, nem hamiskártyás, nem a társadalom söpredékébe tartozott, éppen ellenkezőleg: a társadalom védelmezője, börtönőr volt. Végre valaki, aki a rendet védte.

Na, ez már érdekes volt. Hálásan pislogtam Julyra. amiért összehozott az öreggel.

Az öreg lehajtotta a fejét, majd felemelte.

– Ezt hittem én is. Ez volt életem legnagyobb tévedése, pontosabban a második, mert az első az volt, hogy elvettem feleségül egy bizonyos Dolly Simpsont, pedig nagyon nem kellett volna. De ez már egy másik történet. Visszatérve Walter Konradra, mint említettem is, börtönőr volt, de bizonyíthatóan méltán felsorakozhatott a lótolvajok és a többi csirkefogó közé. – Sóhajtott, felemelt egy papírlapot, és a szeme elé tartotta. – Ez, amit itt látnak a kezemben, egy részlet Walter Konrad naplójából. Az eredeti egy múzeumban van, ha szükséges, természetesen elárulom maguknak, hogy melyikben, de azt szeretném, ha csak a halálom után kapna nagyobb nyilvánosságot. Nem hiányzik nekem, hogy esetleg felverjem a tenger habját, riporterek tapossák a tulipánokat a kertemben, meg tévéstábok, és még azt is közvetítsék, hogy miképpen pisálok kerekesszékben. Szóval, egyelőre meg kell elégedniük azzal a néhány oldallal, amelyet kimásoltattam magamnak a naplóból. Hogy miképpen került a múzeumba, arról is vannak elképzeteseim, de ez most nem érdekes. Megengedik, hogy felolvassak belőle néhány passzust?

Mielőtt még bármit is mondhattunk volna, olvasni kezdett.

86.

„Január 19.

Ma ismét magam elé hozattam Flóriánt. Leültettem, és mondtam neki, hogy örülök, hogy látom. Pislogott, és előbb nem ismert fel, mert a sötétségtől még rosszabb lett a szeme, és patkányharapást is láttam rajta. Kérdeztem tőle, hogy hogyan érzi magát. Azt felelte, hogy hamarosan meghal. Úgy érzi. Erre mondtam neki, hogy jól érzi, mert Torres agyon fogja verni. Erre sírni kezdett. Mondtam neki, hogy ne sírjon, Torrest ismerve szerencsés az, akit csak agyonver. Mondtam neki, hogy elkerülheti a bajt; kaphat rendes cellát és jó ellátást. Megkérdezte, hogyan. Mondtam neki, hogyan. Úgy, hogy behoznak neki kintről ezt- azt, amit odaadunk Torresnek, Torres meg majd az igazgatónak. Akkor rendben lesz minden. Megkérdezte, mit kellene valakinek behoznia. Ő el tudja intézni, hogy hozzanak be nar- kót. Mondtam neki, hogy Torrest nem érdekli a narkó. Torrest az arany érdekli. Azt mondta, hogy aranyat nem tud behozatni, mert az odakint sincs neki. Mondtam neki, hogy akkor megy vissza a patkányok közé. Erre jajgatott, és azt mondta, hogy lesz arany bőven, mert

van egy rokona, aki betörő, és majd az hoz be aranyat. Addig visszaküldtem a sötétbe.

Március 22.

Odajött hozzám az a nő, Maria, és mondta, hogy hozott valamit. Mondtam, hogy mutassa. Megmutatta, és én elégedett voltam vele, mert azt hozta be, amit előzetesen megbeszéltünk. Silvio mondta, hogy vannak odakint aranypénzei, amelyek igazi aranypénzek, és sokat érnek. Torres örvendezett, hogy az I. úr örülni fog nekik. Maria kérte, hogy ne bántsuk többé Silviot, mert Silvio panaszkodott, hogy megverték, és úgy érzi, hogy eltört a karja.

Április 14.

Maria azt ígérte, hogy hoz még aranypénzt, és egy nagy aranyserleget is, amelyet állítólag Dél-Amerikában ástak ki. Torres majd elájult, amikor meglátta. Maria még aranypénzeket is hozott. Silvio közben meghalt. Az a barom Krist megverte, és meghalt. Mariának nem mondtam meg, mert akkor nem hozott volna aranypénzt. Még sokáig hozta őket az után is, hogy Silvio meghalt.

Április 30.

Maria mondta, hogy látni szeretné Silviot, de ő akkor már halott volt. Maria még három nagy aranyserleget hozott, meg néhány aranymaszkot is. Ronda maszkok, de aranyból voltak. Erösködött, hogy látni szeretné az emberét. Mondtam neki, hogy ha még két aranyserleget meg álarcokat hoz, akkor kiengedjük Silviot. Maria ekkor balhézott és meghalt. Don vigyázatlan volt. Adott neki egy pofont, mire elesett és meghalt. Beverte a fejét.

Május 12.

Torres nem adott nekem az aranyserlegekből. Azt mondta, fogjam be a pofámat, örüljek, hogy nem veret agyon engem is. Akkor arra gondoltam, hogy megölöm Torrest. Az 1. úr többször is említette, hogy nagyon kedvel engem, igazi jó embere vagyok. Csak hozzak aranypénzt. Tudtam, hogy Torres eldugdos a pénzekből, serlegekből és maszkokból is, és megtartja magának. Mondhattam volna az I. úrnak, de Torres letagadta volna. Torres meglopta az I. urat. Nem tudom, hol rejtette él az aranyakat, de nem vihette ki a börtönből, mert már figyelt bennünket a rendőrség. Vizsgálóbíróval fenyegettek a sok eltűnés miatt. Este mondtam Torresnek, hogy egy asszony sok aranyat hozott, amit Guatemalában ástak ki, még nem tudtam odaadni az I. úrnak. Mondta, hogy adjam neki, ő majd odaadja. Úgy tettem, mintha odaadnám, de fejbe vágtam, és elvágtam a torkát.

Május 13.

Mindent bevallottam az I. úrnak. Azt mondta, én lépek Torres helyére, de őt tüntessem el. Tegyem a többi közé. Utoljára Bruce Toller-ért tettük oda. Toller pofátlan volt. Nem akart semmit adni, pedig mindenki tudta, hogy odakint van aranya eldugva, éppen elég. Az I. úr parancsára Tag meg is fenyegette, de Toller csak úgy félvállról vette a fenyegetést. Tag ugyan megmondta neki, hogy baja lesz belőle, de majdnem nekünk lett bajunk, mert Bruce Toller azért nem volt akárki. Volt egy bandája odakint, amelyik várta, hogy kijöhessen. Néhányon közben bekerültek hozzánk – nem tudom, szándékosán- e, és nagy balhét csináltak idebent. Még az újságok is írtak róla. Meg akarták gyilkolni az I. urat is, de végül nem sikerült. Néhányat lepuffantottunk, de ez önvédelemnek számított. Volt köztük valaki, akinek a valakije szólt odakint valakinek, ezért kiküldtek egy vizsgálóbírót, valami Howard nevezetűt. Az I. úr beszélt vele, de nem mentek sokra egymással. A vizsgálóbíró nem talált ugyan semmit, de I. úr szerint jobb lesz, ha eltüntetjük. Eltüntettük. Joachim meg akarta ugyan tartani az óráját és a cigarettatárcáját, de I. úr nem engedte. A végén Joachim mégis megtartotta magának. Hal, úr tudná, Joachimnak annyi lenne. Pedig Joachimot is, mint rendesen másokat is, kikutatta az I. úr. De akkor már nem voltak Joachimnál. Joachim egy görény, de ügyes. Mindig tudja, mit és hova kell eltüntetni. Egyszer majd kilesem, és talán szólok az I. úrnak. Talán igen, talán nem. Talán megtalálom az órát, és megtartom magamnak.

Június 1.

Ma jöttek a vizsgálóbíró ügyében. Sokan voltak rendőrtisztek meg ilyesmik. Az I. úr állta a sarat. Mi is vele. Mondtuk, hogy valóban volt itt egy vizsgálóbíró, de elment. Kilépett a kapun, erre mindenki megesküdhet. Nem tudjuk, hová ment. Itt volt nálunk, szimatolt, de nem talált semmit. Röviddel ezután az I. úr igen kellemetlen parancsot adott. Fel kellett szednünk mindenkit, aki lent volt. Mert a vizsgálóbíró mondta, hogy lehet, hogy jönnek majd emberek, és felássák a földet. Az bizony nagy baj lett volna, mert néhányon odalent voltak, akik eltűntek. Például a nagy hajú Bóbitás, a tetovált Jack és még néhányon. Röhögnöm kell, ha arra gondolok, hogy smasszerok és rabok együtt vannak odalent. Rossz rágondolnom, hogy ha velem is történne valami, rabok mellé kerülnék odalent. Fel kellett hát szednünk a maradékokat, és akkor én rosszul lettem. Hánytam. Láttam az I. úr szemén, hogy elege van belőlem, és ebből megtudtam, hogy jó lesz vigyáznom. Persze az lenne a legjobb, ha elvihetném azt, amit csak tudok, és hátat fordítanék az I. úrnak és az egész kócerájnak.

Szóval, felszedtük azokat, és odavittük át, oldalra, ahova csak nagy munka árán tudtuk átvinni. És csákányozni is kellett. Az I. úr nyugtalan volt, mert nagy volt a zaj. És betont is kellett keverni. Ekkor én arra gondoltam, hogy most itt az alkalom. Azt terveztem, hogy… szóval,

kellenek nekem azok az izék, nem is kicsit. És akkor gondolkodni kezdtem. Az 1. úr azt parancsolta, hogy amikor ad nekünk néhány csomagot – ne érdekeljen bennünket, hogy mi van bennük, persze mi tudtuk, hogy mi, azok az aranyak, amiket az az asszony hozott, akinek valakije Guatemalában kiásta a földből – , helyezzük be oda, ahova őket is behelyeztük. De csak ketten végezhetjük el a munkát: Szőrös meg én. Akkor én már tudtam, hogy halálra vagyunk ítélve. Meg is kérdeztem az I. urat, hogy nem kellenének még mások is, akik segítenének esetleg csákányozni, de ekkor nagyon ideges lett, és azt mondta, hogy ha el mer járni a szánk, akkor mi is oda kerülhetünk. Én meg azt gondoltam, hogy akkor kerülünk igazán oda; ha nem jár el a szánk.

Miután azokat és a csomagokat is az új helyre tettük; nem le, hanem oldalra, és akkor arra gondoltam, hogy az I. úr aligha ad nekem időt, hogy aludjak reggelig. Ezért bebújtam az ágyam alá. Nem mertem elaludni, és jól is tettem, mert egyszer csak nyílott az ajtó, és Füstös jött be rajta. Kés volt a kezében. Rávetette magát az ágyamra, és szurkálni kezdte. Szerencsémre nálam is volt kés, és én meg felfelé szurkáltam a matracon keresztül. Füstös ordított, és feldobta a bakancsát. Én meg leléptem. Volt egy kis cuccom egy hátizsákban, magamhoz vettem, és leléptem. A cuccból talán Kanadában eléldegélhetek egy kicsit, gondoltam, de tudtam, hogy mihamarabb vissza kell jönnöm az I. úr csomagjaiért. Mert a csomagok titka nem a hátizsákomban van, hanem a fejemben.

Még Kanadában bujkáltam, amikor hallottam, hogy balhé volt a börtönben – egyik favágótársam mutatta az újságban –, és megölték az I. urat. Levágták a fejét, felszúrták egy póznára, majd kidugták egy emeleti ablakon. Ekkor Füstös már nem élt, mert korábban megöltek, es Szőrös sem élt, mert öt is kinyírták. Biztos voltam benne, hogy az I. úr rendezett el mindent. De nem teljesedett he a terve – már hogy az aranyakból jól él majd, és olyan csajai lesznek, mint azok közül a tyúkok közül a legszebbek, akik néha látogatóba jöttek egy- egy pénzes rabhoz – , mert öt is kinyírták. Most már én voltam az egyedüli, aki tudta, hogy hol vannak ők, és hol vannak az aranyak.

Azt terveztem, hogy visszamegyek értük. Mármint az aranyakért. Olvastam az újságban, hogy Percy, az egyik társam valahogy mégis életben maradt, és elmondta az újságíróknak, hogy mi van ott, a börtönben. Egy újságíró meg is írta, de szerencsére volt olyan hülye, hogy azt írta a végére, hogy nem más ez az egész, mint egy börtönlegenda.

Percy azonban már más tészta. Percy tudhatta, hogy valóban létezik az arany, de hogy kitől tudhatta meg, azt nem tudom. Egy biztos, ki kell nyírnom Percyt, és megkeresni az aranyat. El is megyek, és megteszem. Es most mindezzel csak azt akartam elérni, mármint, hogy írtam itten egy- két dolgot, hogy maradjon valami emlék utánam, ha Percy kinyírna, vagy valamiért nem tudnék hozzájutni az aranyhoz. Meg még azért is írom le, mert… szóval, babonás vagyok. Egyszer volt az egyik cellában egy

nagydarab, fekete fickó, akivel néha elbeszélgettem. Ő azt magyarázta, hogy kell valami nyomot hagynod itt, a földön ahhoz, hogy a túlvilágon is megjelenhessél. Mert ha nem, akkor a halálod után a lelked úgy elszáll, mint a kipufogógáz a levegőben. De ha van valami, ami azt bizonyítja, hogy éltél, akkor a tested is újraéled, és te ott folytathatod, ahol abbahagytad. Azt mondta, hogy mindegy, mit hagysz magad után – lehet az szobor, kép vagy írás – , egy a lényeg: hogy az angyal, aki megkérdezi majd, hogy mi a büdös franc voltál életedben, bizonyítva lássa, hogy valóban a földön éltél, és nem kamuzol, csak hogy újjászülethess. Értitek? Ha nem hagytok nyomot magatok után, nektek annyi! Ezt mondta a fickó, és én hittem neki. Mert még ennél is rohadtabb dolgokról mesélt. Zombikról meg hasonlókról. Hát ezért gondolom én, hogy amit leírtam ide, abból kiderül, hogy nem kamuzok, valóban éltem, és smasszer voltam. Ami meg az aranyat illeti, elmegyek érte, és megkeresem. Meg én. Percyt pedig kinyírom. Ennyi csak elég lesz az angyalnak."

87.

Amikor befejezte, csend ülte meg a szobát.

– Aszta! – nyögte kicsit később July. – Nem semmi. Biztos, hogy ez izé… valódi?

– Az eredetije a múzeumban van – ismételte meg Mr. Konrad. – Nem hamisítvány. Egyébként meg ki az ördög szórakozott volna csak úgy ilyesmivel? Ez a fickó, ez a Konrad valóban egyik ősöm volt, és nincs okom feltételezni, hogy nem követte el azokat a szörnyűségeket, amiket leírt.

– Lehet tudni valamit a további sorsáról? – kérdeztem.

Az öreg megvonta a vállát.

– Én nem tudok, az biztos. Nem hiszem, hogy bárki is foglalkozott volna vele. Még fiatalabb koromban volt ugyan egy emberem, akit megbíztam, hogy nézzen utána, valóban létezett- e az ősöm, vagy csak legenda az egész, de azt mondta, hogy nem tudott a nyomára bukkanni. De miért is ne létezett volna? Arra viszont, hogy azok az aranyak valóban léteztek volna, amelyekről ez az írás beszél, hát arra azért nem mernék mérget venni. A börtönnel kapcsolatos hivatalos iratok sem szólnak róla, hogy annyi ember eltűnt volna a működése alatt. Csakhogy a papírok hiányosak, sőt, alig van belőlük, mert állítólag egy csőtörés következtében, amely a megfelelő irattárban történt, majd minden ott őrzött irat megsemmisült. Még az is csoda, hogy ez, amit a kezében tart, illetve ennek az eredetije megmaradt, persze ezt nem abban az irattárban őrizték.

A levegőbe bámult, és mintha megfeledkezni látszott volna róla, hogy ott ülünk vele szemben. July felém kacsintott, hogy mennünk

kellene, aligha tudunk meg többet, mint amennyit már megtudtunk, de az öreg hirtelen megszólalt:

– Most persze azt kérdezik magukban, hogy mi az ördögért meséltem el mindezt maguknak; nos, alighanem azért, mert szeretnék hagyni valami nyomot magam után. És nem csak utánam, hanem az egész Konrad família után. Hogy éltünk, voltunk, csináltunk valamit, még ha rossz dolgokat is. És ha még azt a fránya aranyat is megtalálják… Hallom, átépítik azt a szörnyűséget. Pedig le kellene bontani, akkor kiderülne… – Aztán csak legyintett, és megkérdezte: – Még egy teát, *hölgyeim?*

Nem kértünk.

Valamiért nem volt kedvünk vele teázni.

88.

A teázóban, ahol ültünk, kellemes zsibongás uralkodott, így nem kellett attól tartanunk, hogy bárki is felénk hegyezné a fülét. De hát miért is hegyezte volna bárki is? July csak ámult-bámult, amikor kihúztam a zsebemből a kiskanalat, amelyet Mr. Konrad asztaláról emeltem el.

– Ez meg… mi a csoda? – hökkent meg July.

– Teáskanál – mondtam.

– Azt látom.

– Az öregtől loptam.

July megcsóválta a fejét.

– Jézusom, Debby, egyre újabb és újabb tulajdonságaidat ismerem meg, és nem mondhatnám, hogy felhőtlenül szimpatikusak nekem. Mindenesetre van egy orvos ismerősöm, állítólag sikerrel gyógyítja a kleptomániát. Elloptad a kanaladat…

– Nem az én kanalam – mondtam.

– Ez meg mi a rossebet jelentsen?

– Ez az ő kanala. Ő kevergette vele a teáját.

– Nem te a tiédet?

– Nem én az enyémet.

July egyre idegesebben nézett rám.

– Mondd, szívem, olyankor valami ellenállhatatlan kényszert érzel, hogy el kell lopnod, vagy mi az ördög… – Aztán hirtelen a homlokára csapott. – Jézusom, Debby, csak nem?

– Csak igen – mondtam.

– No, de… mi sülhet ki ebből?

– Még nem tudom, July – mondtam. Körülnéztem, és elégedetten nyugtáztam, hogy a vendégek lassan elfogytak mellőlünk. így aztán kitettem a papírlapokat az asztalra. Csak azért raktam ki őket, hogy

beléjük pisloghassak, ha éppen szükségét látnám.

– Nézzük csak sorban a dolgokat, July – kezdtem. – Neked jó szemed van, és jól tudsz kombinálni.

– Kösz – mondta fanyar képpel. – Apám még idejében figyelmeztetett, hogy ha az ellenség dicsér…

– Vegyük komolyan a dolgot!

– Vegyük – bólintott.

– Szóval, van egy börtön, ahol az I. úr…

– Amivel Mr. Konrad az igazgató urat jelőlte. Hogy is hívták?

– Nem mindegy?

– De – bólintott. – Mindegy.

– Szóval, az igazgató úr egy igazi maffiát működtetett a börtönben. Aranyat gyűjtött. Annak a rabnak, akinek a hozzátartozói megfelelő mennyiségű aranyat hoztak be a börtönbe, aranyélete lett.

– Azért ez túlzás, nem?

– Persze minden relatív. Az I. urat nem aranygyűrűk meg fülbevalók érdekelték elsősorban, bár gondolom, azokat is elfogadta, hanem a Guatemalában kiásott aranykincsek. Abban az időben Guatemala ontotta a maja aranykincseket. Ezekre fájt az I. úr foga.

– Kapott is belőlük rendesen.

– Persze nemcsak az I. úr kapott úgy általában az aranyakból, hanem a börtönőrök egy része is. Ők bizonyára a kisebb tárgyakat kapták, gyűrűket stb. És ezeket sem vihették ki az épületből, csak azután, hogy talán beolvasztották őket.

– Nem élénk egy kicsit a fantáziád, Debby?

– Az I. úr ravasz ember volt, nem akart kockáztatni, ezért gyakran cserélgette az embereit. Van okunk feltételezni, hogy a börtön legalább annyira veszélyes volt a smasszerek, mint a rabok számára. De azért néha kiszivárgott valami, vagy valakinek feltűnt, hogy egyes személyek, akik kapcsolatban álltak vele, nyomtalanul eltűntek. Ennek ellenére bármennyire is gyanús lehetett a börtön, senki nem vette a fáradságot, hogy komolyabban utánanézzen, mi is folyik ott. Kivéve a vizsgálóbírót. Azt hiszem, hogy bárki, aki sejtett is valamit, még örült is neki, hogy a nehézfiúk közül sokan köddé váltak. Az I. úr szerint vagy megszöktek, vagy egyikük megölte a másikukat. De nem is ez a lényeg.

– Akkor mi a fene?

– Hogy hová lettek a holttestek, és hová lett a zsákmány? Szerintem I. úr a börtönben helyezte biztonságba a cuccokat.

– Konkrétan hol?

– Ez a kérdés.

– Elásta a szobájában?

– Hm. Ezt is megtehette volna.

– *Megtehette* volna? Szerinted nem tette meg?

– Nem valószínű.

– Szerinted miért nem?

– Mert nem volt hülye.

– Tehát?

– Olyan helyre dugta, ahol nem egykönnyen találnak rá.

– Felakasztotta a csillárra?

– Ha elásta volna – folytattam, ügyet sem vetve a gúnyolódására- , akkor sem lettek volna a cuccok nagyobb biztonságban, mintha a dolgozószobájában, a vitrinjében őrizgette volna őket. Ha komoly

gyanú merült volna fel vele kapcsolatban, az első dolog lett volna, hogy az irodájában néznek körül, beleértve a padlózatát is. Hamar megtalálták volna, ha ott ásott volna el valamit.

– Ebben igazad lehet.

– De nemcsak az aranyról van szó, hanem holttestekről is. Méghozzá nem is kevésről. Elvégre sorra „tűntek el" elítéltek, de börtönőrök is. Persze mindegyikről „kiderült", hogy elhagyta a börtönt, így vagy úgy, és azután váltak köddé, de mi tudjuk, hogy' nem így történt. Csak kevesen léphették át kifelé a börtön küszöbét. A többiek ott maradtak… valahol.

– Jó, jó, de hol, Debby?

Abban a pillanatban csoda történt. Legalábbis úgy éreztem. Mintha néhány pillanat alatt az egész kávézó átesett volna egy másik dimenzióba. Hullámzani kezdett körülöttem a levegő, s megjelent előttem Álmaim Asszonya, azaz Orsi üknagymamám. Mintha egy játékfilmrészletet láttam volna, nem a valóság, hanem egy korábban látott jelenet ismétlését. Biztos voltam benne, hogy ugyanezt a jelenetet láttam a szobámban, méghozzá nem is olyan régen. Még meg is jegyeztem magamban, hogy Álmaim Asszonyának jókedve lehetett, mert táncolt előttem. Vagy pantomimot mutatott be. Legalábbis nekem úgy tűnt.

Ismét ott mozgott előttem Álmaim Asszonya. Dühös volt az arca: láttam, hogy nem örömében táncol. Rám nézett, és egyenesen az agyamba fúrta a tekintetét. Mintha belém akart volna szuggerálni valamit. Lassan, körülményesen mozgott, talán azért, hogy jól megfigyelhessem. Lépett néhányat felém, aztán megtorpant. Bizonyára elérte azt a korlátot, amely elválasztotta tőlem. A dimenziója korlátját. Felemelte kissé a lábát, rám mutatott, majd elhúzta előttem a mutatóujját, nemet intve a fejével. Akkor, amikor először láttam, fogalmam sem volt róla, hogy ez a mutogatás mit akarhat jelenteni, most viszont…

Álmaim Asszonya néhányszor a cipőjére bökött – vagy talán nem is oda – , majd megrázta a fejét. Szeme a szemembe fúródott, s én lassan kezdtem megérteni, hogy mit akar közölni velem. Erősen figyelnem kellett, mert ekkor ismét mutogatni kezdett, csak éppen már nem lefelé, a cipője felé, hanem oldalra húzta az ujját; valahogy úgy, mintha vízszintes vonalat rajzolna a levegőbe, majd hirtelen lefelé kanyarította a mutatóujját, ezután felfelé, majd ismét vízszintesen a levegőbe.

Megfeledkezve róla, hogy hol vagyok, felugrottam a székemről, és az nagy csattanással felborult. Az a néhány vendég, aki a teremben tartózkodott, megütközve nézett rám. Biztosak voltak benne, hogy valamiért össze akarok verekedni a partneremmel.

July rémülten fogta le hadonászó kezemet.

– Jól vagy, Debby? Jézusom, mi az ördögöt csinálsz? Megbolondultál?

Sóhajtottam, és igyekeztem megnyugodni. Amíg helyére billentettem a lelkemet, Álmaim Asszonya lelépett tőlem. A levegő sem hullámzott már.

A pincérnő odajött hozzám, és aggodalmas képpel nézett rám.

– Valami baj van, kisasszony? – kérdezte.

– Semmi baj – nyugtattam meg. – Csak eszembe jutott valami a lelépett… hm… pasimról.

Megrázta a fejét, és bátorítón rám mosolygott.

– Én is jártam már úgy, nem kell nagy ügyet csinálni belőle. A pasik már csak ilyenek: jönnek és mennek. Persze, ha már túl van néhányon az ember, könnyen ad tanácsokat annak, aki még kezdő ezen a téren. Esetleg kér még egy kávét?

89.

Field doktornő széles mosollyal fogadott.

– Éppen rád gondoltam, Debby – mondta. – Fel kellett hívnom a labort, hogy hozzák már fel hozzám az eredményt. Bár nem hittem, hogy készen lennének vele, de csoda történt, mert elkészültek a vizsgálattal. – Feltette a szemüvegét, a fiókjába kotort, és néhány papírlapot húzott elő belőle. – Itt vannak az elemzések. Szóval, szívem, az a helyzet, hogy általában negatív…

Csalódás szele legyintette meg a homlokomat. Őszintén szólva nem erre számítottam. Bár, gondoltam, azért még így sincs lefutva a dolog.

– De azért… van köztük pozitív is.

Mintha a csalódás egyetlen pillanat alatt a semmibe veszett volna.

– És… mi az?

Kiválasztott egy papírt a néhány közül, feltette az asztalra, majd megfordította, hogy én is jól láthassam.

– Látod? Ez a kettő.

Megnéztem a neveket, és lassan, értetlenül ellátottam a számat.

– Jól látod – mondta. – Ez a kettő telitalálat.

– De hát ez… lehetetlen – böktem ki meggondolatlanul.

Mosolygott, ám ezzel ellentétben komoly volt a hangja.

– Tanuld meg, szívem, hogy a természetben semmi sem lehetetlen, és ez vonatkozik a társadalomra is. De félre az okoskodással: ezek kelten rokonok. A DNS nem hazudik.

– És milyen rokonok?

– Testvérek vagy unokatestvérek. Erre nehéz válaszolni.

– Biztos ez?

– Holtbiztos. Talán kellemetlenül érint a dolog?

– Meglepő – mondtam.

– Pedig így van. Remélem, tudsz vele mit kezdeni.

Egyelőre vadul forogtak a fejemben a gondolatok. Hogy is van ez… Hihetetlen és érthetetlen… vagy nem is annyira?

– Igen, tudok mit kezdeni vele – mondtam, majd csábosán mosolyogtam rá. – Már meg sem merem említeni, Felicia, te annyi mindent teszel értem, hogy…

Láttam, hogy idegesen megrándul a szeme alja.

– Jézusom, Debby, te még akarsz valamit tőlem? Kissé túlzásba viszed a dolgot, nem gondolod? Már így is… egy hete nem játszottam a gyerekemmel.

– Neked nincs is gyereked – hökkentem meg.

– De ha lenne, sem játszhatnék vele miattad. Na, miről is van szó?

A zsebembe nyúltam, és kivettem belőle a zsebkendőmet. Felicia úgy meredt rá, mintha kígyó bújt volna meg benne. De nem kígyó volt az, csupán egy teáskanál, amit Mr. Konradtól csentem el.

– Erről – mondtam.

– És… mi a fenét akarsz vele?

– Meg kellene nézni, hogy annak a kettőnek, akik ezek szerint rokonok, van-e valamilyen közük ehhez a kanálhoz, akarom mondani ahhoz a valakihez, akinek a DNS- e a kanálon van.

A doktornő a homlokához kapott.

– Jézusom, Debby, ha én ismét lemegyek a laborba, és elmondom, hogy mit szeretnék, a pokolba küldenek. Richardot azért talán rá tudnám beszélni. Igaz, ő megkéri az árát…

– A pénz nem számít – mondtam nagyvonalúan.

– Ne csacsiskodj – intett le. – Richard nem pénzben kéri az ellenszolgáltatást.

– Hanem miben?

– Na, mit gondolsz? – vigyorgott, és elvette tőlem a kanalat.

– Nem lehetne, hogy én szolgáltassak ellent neki? – tudakoltam.

Erre vasvillatekintetet vetett rám.

– Még csak az hiányozna! Richard már foglalt.

– Ki foglalta le? – sóhajtottam.

– Hát én! – vágta ki büszkén. – Richard egy rendes pasas. Ebben a korban már, amiben én vagyok, minden nőnek kell hogy legyen egy rendes pasasa, nem igaz?

Sóhajtottam, és nem feleltem. Éreztem, hogy szétárad benne a düh. *Te rohadék Zsiráf!,* gondoltam. *Ha itt lennél, megfojtanálak.*

Amint kifelé mentem, arra gondoltam, még szerencse, hogy a kanállal együtt nem adtam oda a zsebkendőmet is Feliciának.

Akkor nem lenne mivel megtörölgetni a szememet.

Nem mondom, hogy nem lepett meg, amikor Danny Pesto megjelent az irodában, és beszélni óhajtott velem. A seriff éppen lesben állt valahol, mert az egyik áruházból sorozatos tolvajlásokat jelentettek, és Mitchell, hóna alá véve Harrisont, elrobogott a nevezett áruház felé. Ahogy csend lett az irodában, elkezdtem töprengeni rajta, mit is kellene tennem, majd úgy döntöttem, hogy mielőtt még bármibe is kezdenék, megvárom a DNS-vizsgálat eredményét. Ha ez megvan, és pozitív, akkor lépek. Bár valójában kételkedtem a vizsgálat kedvező eredményében.

Szóval, Mr. Pesto bejött hozzám. Kis bajuszkája ide- oda ugrándozott az orra alatt; ebből kiderült számomra, hogy Mr. Pesto ideges. Ezt aztán nem is tagadta. Izgatottan dörzsölgette a tenyerét, majd megköszörülte a torkát.

– Valamit közölni szeretnék magával, Ms. O'Hara – kezdte. – El kell valamit mondanom, ám… azért szeretném tudni, hogy számíthatok- e a diszkréciójára.

Biztosítottam, hogy számíthat.

– Mert ha nem, akkor nekem végem.

– Mi lenne az a fontos információ, amely annyira az, hogy egyesek képesek ölni érte? – tudakoltam.

– Hát éppen ez az – mondta. – Szóval, az a helyzet, hogy valahogy kiszivárgott, hogy esetleg… Szóval hogy ajánlatot tettem a börtönre. Tegnap este pedig megjelent nálam egy ismeretlen férfi, és… megfenyegetett. Egy „suttogó". Azt mondta, ha nem vonom vissza az ajánlatomat, akkor… megölnek. így mondta! Kerek perec. Nem hadováit, nem kerülgette a forró kását; a képembe vágta, hogy kinyírnak, ha meg akarom venni. Azt ugyanis más akarja megvenni.

– Azt is mondta, hogy kicsoda?

– Azt nem, de nem is ez a lényeg. Azt mondta, hogy a „suttogok főnöke" személyesen figyelmeztet rá, mondhatni, megkülönböztetett figyelemmel, érti?

Kissé zagyva volt, de azért értettem.

– Én meg megkérdeztem tőle, hogy ki a főnöke. Nem mondta meg, csak annyit, hogy itt van a közelben, és várja a válaszomat. Valami arra biztatott, talán egy megérzés, hogy nézzek ki az ablakon. Ott állt egy autó, és mellette állt a főnök. Éppen akkor legyezte meg a képét a kalapjával. Nem gondolta a fickó, hogy kinézek az ablakon, és felismerem. Maga el nem tudja képzelni, hogy ki volt az. Én csak hápogtam, de nem ígértem semmit. És képzelje, az elmúlt éjjel benzines palackot dobtak be az ablakomon. A legszebb szekrényem, igazi antik darab, leégett. Na, mit szól hozzá?

Hitetlenkedve néztem rá.

– Ezt most… komolyan mondja?

– Hogy a fenébe ne mondanám komolyan – kulcsolta imára a kezét. – Azt hiszi, van kedvem viccelődni magával?

– Na és ki volt az az ember, aki a kocsi mellett állt? Aki állítólag a suttogok főnöke…

– Nem fogja elhinni – vette halkabbra a hangját.

– Hátha.

Megmondta.

Tényleg nem hittem el. Önkéntelenül is a homlokomhoz nyúltam, és megsimogattam.

Uramisten, hát mi folyik itt?

Mr. Pesto megigazgatta a bajuszkáját.

– Gondolja, hogy tehetünk ellene valamit?

– Vegyen egy tűzoltó készüléket – mondtam. – És írja le ide a telefonszámát. Lehet, hogy még szükségem lesz magára.

– Aztán csak úgy üljek nyugodtan, és várjam…

– Imádkozzon – igyekeztem megvigasztalni. – Az általában segíteni szokott.

Egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy jó tippet adtam- e neki.

Mr. Pesto habozott egy sort, aztán megcsóválta a fejét.

– Pedig tényleg kedvem lett volna megvenni azt az izét – mondta, mielőtt még távozott volna. Kalapja már a fején volt, de még álldogált egy kicsit félúton.

– Honnan van magának erre pénze? – kérdeztem nem túl udvariasan, kockáztatva vele, hogy a szemembe vágja: semmi közöm hozzá. Bár seriffhelyettes voltam, azért nem állt jogomban feltenni ilyen és ehhez hasonló kérdéseket. Ha valaki ellen nem merült fel gyanú, senkinek nincs joga a vagyona eredetét firtatni.

Mr. Pesto azonban nem sértődött meg, és nem is kérte ki magának, hogy illetlen kérdésekkel zaklatom.

– Összejött – mondta a vállát megvonva. – Abban az életkorban vagyok, amikor ha valakinek nincs elég pénze, amit egy élet munkájával összelapátolt, akkor azzal valami baj van. Ezt persze elsősorban a szakmámra értem.

– Miért kellene magának az az épület?

– Amiért másoknak. Ha jutányos áron megkaphatnám, csak tudnék kezdeni vele valamit. Az ingatlanárak felfelé mennek, tudja, hogy van ez. Különben meg hízelegne a májamnak, ha egy börtön tulajdonosa lehetnék, még akkor is, ha az egyébként ramaty állapotban van. Na mindegy, én megyek is…

Még beszélgettem volna vele egy kicsit, hogy ezzel is a lelkem háborgását csillapítsam, de láttam rajta, hogy már nagyon mehetnékje van.

Meg akartam feledkezni róla, ha csak rövid időre is, hogy szerinte ki a „suttogók” főnöke.

91.

Nem sokkal ezután a két geológus- régész, Mr. Colton és Mr.Bums látogatott meg. Mitchell seriff és Harrison még mindig bokros teendőikkel voltak elfoglalva, így nyugodtan beszélgethettünk. Tudtam, hogy miért jöttek, és már kész is volt számukra a válaszom, ami tulajdonképpen nem is az én válaszom volt, hanem a városi zsaruké.

Ekkor csoda történt. Akkora, hogy először észre sem vettem. Ők bejöttek, köszöntek, én visszaköszöntem. És belém vágott a felismerés: két köszönést hallottam.

Előbb Coltonra néztem, aztán Mr. Burnsre.

– Jól hallottam? – kérdeztem.

Mr. Burns elvigyorodott.

– Jól, Ms. O’Hara.

– Mi a csoda történt magával? – kérdeztem, pedig nem is kellett volna; az arcára volt írva a válasz.

– Lejárt – mondta.

– Mikor? – kérdeztem.

– Még tegnap este.

– Megkönnyebbült tőle?

Burns megvonta a vállát.

– Ki tudja? Néha az az érzésem, hogy jobb volt úgy. Legalább nem kellett hülye kérdésekre válaszolnom.

– Ezt vegyem úgy…

– Jézusom, dehogy! – kapta a mellkasa elé a kezét. – Az egyedüli, amit sajnálok, hogy nem tudtam önnel hosszasabban társalogni, Ms. O’Hara.

– Bármikor abbahagyhatta volna – mondtam.

– Tudom – bólintott – , de nem akartam. Én olyan vagyok, hogy ha belekezdek valamibe, végigcsinálom. Elsősorban magam miatt.

– Hát, maga tudja… – mondtam. – Most aztán akár már beszélgethetünk is. És ön, Mr. Colton? – fordultam a másik, a langaléta geológus felé.

– Mi szavak nélkül is megértettük egymást. Különben meg mindenki úgy hülye, ahogy akar. Nem igaz?

Nem akartam állást foglalni ebben a fontos kérdésben, inkább hallgattam. Lassan kezdtem megérezni, hogy különös, furcsa feszültség uralkodik a szobában. S ahogy végigjárattam rajtuk a tekintetemet, észrevettem, hogy alig néznek egymásra.

Roppant örülök, hogy végül is megszólalt, Mr. Burns – mondtam. – Megtudhatnám, hogy miért jöttek hozzám?

– Hát ez az – mondta ekkor Colion. – Van ugyanis egy kis problémánk… azaz inkább nekem van.

– Éspedig?

– Feltétlenül szeretnék hazamenni. Itt akarom hagyni ezt az agybajt.

– A börtönre gondol?

– Mindenre gondolok. Bár még két hétig kellene maradnom a megállapodás szerint, de legszívesebben már ma összecsomagolnék, és elhúznék innen.

– Tudja jól, hogy ez lehetetlen. Ezt már ezerszer megbeszéltük. És nem miattam, hanem a városi zsaruk miatt.

– Tisztában vagyok vele – bólintott. – Mégis, nem tudna beszélni velük? Megadom a címemet, bármikor elérhető vagyok az intézetünkben. Az az igazság, hogy kivannak az idegeim. Már sem enni, sem aludni nem tudok. És tudja, miért? Mert rettegek. Rettegek, hogy kinyírnak, megölnek, hidegre tesznek. A nagy semmiért.

– Nana – szólt közbe Burns azért ez nem úgy van!

– Most én beszélek! – förmedt rá Colton. – Figyeljen ide, Ms. Seriffhelyettes… kisasszony…

– O'Hara – segítettem neki.

– Köszönöm. Szóval, ideküldtek bennünket, hogy nézzünk utána annak a bizonyos indián aranybányának… Én már akkor sejtettem, hogy ez egy frenetikus ostobaság. Aranybánya egy börtön alatt, paff! Ha minden hasonló legendának utánamennénk, akkor a geológia másból sem állna, mint bolyongó geológusokból, akik legendák kergetésével múlatják az idejüket. Nincs itt semmilyen bánya, és nem is volt. Se inka, se maja, se azték, se semmilyen. Lyukra futottunk, be kell hogy valljuk. Ha lett volna valami, akkor annak már a nyomára bukkantunk volna. De hiába is ásunk, a leghalványabb gyanús nyomra sem bukkantunk. Ennél értelmetlenebb tevékenységet még nem látott a világ. Szóval, haza szeretnék menni!

– Ismételjem meg, hogy ez egyelőre nem lehetséges? – Legalább próbáljon meg beszélni a zsarukkal!

Úgy gondoltam, előbb szabadulok, ha beleegyezem. Az eredmény nem kétséges.

– Rendben van – mondtam. – Beszélek velük.

Talán még egyebet is akart volna mondani, de Burns félretolta.

– Most én jövök, haver. Nekem viszont egészen más a véleményem. Szerintem egyáltalán nem végeztünk felesleges munkát. Neked tudnod kell, barátom, hogy néha bizony szenvednünk kell, amíg nem találunk meg valamit.

– Hagyd már ezeket a hülye közhelyeket! – idegeskedett a másik.

– Nem közhelyek, hanem ez az igazság. Én ugyanis azt gondolom, hogy lennie kell itt valaminek.

– És mi a bizonyítékod rá, nagyokos?

– Érzem – felelte Mr. Burns. – Érzem.

– Jézusom! – nyögte a másik. – Csak nincs a zsebedben egy varázsvessző?

Ki tudja, még meddig vitatkoztak volna, ha le nem állítom őket.

– No de uraim! – háborodtam fel egy icipicit. – Micsoda viselkedés ez? Ez itt a seriff hivatala!

– Én maradok! – szegezte le Mr. Burns. – Még ha mehetnénk is, maradnék.

Az volt a helyzet, hogy Mr. Burns maradt volna, Mr. Colton pedig ment volna, méghozzá gyorsan.

– Ön szerint van remény, hogy találnak valamit? – kérdeztem Burnshöz irányozva a szavaimat.

– Szerintem van rá esély. A százalékaránya…

– Egy nagy nulla! – vágott közbe Mr. Colton.

Mielőtt még összeverekedhettek volna, odaléptem hozzájuk, megfogtam egyiknek is a karját, a másikét is, megfordítottam őket, hogy arccal az ajtó felé nézzenek, aztán elkezdtem tolni őket magam elött. Még ekkor is mondták a magukét. Az ajtó szerencsére nem volt becsukva, így a lábammal ki tudtam tárni az ajtószárnyat. Szépen, óvatosan, nehogy belebotoljanak a küszöbbe, kitoltam őket a szobából.

Sóhajtva csuktam be magam mögött az ajtót. Abban reménykedtem, hogy a mai napon már nem merészkednek vissza hozzám.

92.

De merészkedtek. Legalábbis azt hittem. Néhány perccel azután, hogy a két geológus eltűnt a szemem elől, ismét csak kopogtattak az ajtón. Kivettem a tokjából a pisztolyomat, és a bejárati ajtóra fogtam.

– Ki az? – kérdeztem. Feleslegesen, mert biztos voltam benne, hogy Mr. Colton az.

Az ajtó résnyire nyílott, majd megremegett, mintha valaki odakint nekitámaszkodott volna.

Felemeltem a stukkert, és nagyot kiáltottam:

– Akárki is vagy, befelé!

Óriási meglepetésemre egy csokor virág bukkant fel az ajtónyílásban, és a kéz, amely a virágot tartotta.

A csokor látványa egyszerűen letaglózott. Aztán Mr. Norton Howard óvakodott be, csodálkozó mosollyal az arcán.

– Jézusom, maga stukkerrel fogadja a virágokat? – kérdezte. – A virág hordozójáról már nem is beszélve.

Éreztem, hogy ég az arcom. Megpróbáltam visszagyömöszölni a fegyvert a tokjába, csakhogy – mint ahogy általában lenni szokott – éppen most nem akart belemenni. Mintha a tok összement volna az éjszaka, vagy a stukker nagyobbodott volna meg. Így hát csak álltam nagy zavaromban, fegyverrel a kezemben, és néztem, ahogy Mr. Howard belopakodik az ajtón.

Megállt velem szemben, és a pisztolyomra nézett.

– Kedves Debby – mondta aztán, fél szemét még mindig a stukkeren tartva nem tenné el azt az izét? Kár lenne a virágért.

Végre sikerült eltüntetnem azt az átkozott fegyvert.

– Bocsásson meg – nyöszörögtem azt hiszem, félreérti a dolgot.

– Le akarta lőni őket? – érdeklődött.

– Kiket? – nyögtem.

– A két verekedőt.

– Verekedőt? Kik… hol…?

– Odakint vannak az utcasaroknál, és szaporán lökdösik egymást. A kocsiból láttam. Mivel ez az épület van a legközelebb hozzájuk, arra gondoltam…

– Hát, valóban itt voltak – nyögtem. – A két geológus.

– Valami… hivatalos ügy?

– Nagyjából – mondtam.

– Akkor nincs baj – könnyebbült meg. – Főleg, ha ketten voltak.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy ha *egy* férfi van egy nővel egy helyiségben, akkor ott, ugyebár, minden megtörténhet. De ha a férfiak ketten vannak, az már más kávéház.

Foglaljon helyet. Mr. Howard – mutattam a két szék közül az egyikre. A jobbikra. Vigyázzon a nadrágjára figyelmeztettem mert kiáll az ülőkéjéből egy szeg, és… Már szóltam Harrisonnak. hogy húzza ki…

Magam sem tudtam, hogy mit beszélek, és azt sem tudtam, hogy miért. Mr. Howard látványa megkavart bennem valamit. Mintha kicsit nehezebben is vettem volna a levegőt.

Mr. Howard óvatosan a szék szélére telepedett.

Ha tudtam volna, hoztam volna magammal egy harapófogót – mondta.

Mivel még mindig felém nyújtogatta a virágot, elvettem tőle, és lázasan kerestem valamit, amibe beletehetném. ám semmit sem találtam. Bár állt egy felmosóvödör a sarokban, abba azért mégsem rakhattam. így hát időlegesen az asztalon hagytam. Mr. Howard észre sem vette. Engem bámult olyan szemmel, hogy ha odakint ült volna az utcán, jószívű emberek bizonyára a markába nyomtak volna néhány

centet.

– Csak éppen… erre jártam – mondta, és még távolabbra húzódott a szegtől. – Éppen a doktorhoz igyekszem… Brodszkij doktor itt lakik a… Szóval hozzá igyekszem.

Mr. Howard maga volt a született elegancia. Csíkos öltöny, barna ing, sárga nyakkendő… a többire már nem tudtam kellő figyelmet fordítani.

– Csak nincs valami baj, Mr. Howard? – kérdeztem kissé kiszáradt torokkal.

– Hát, ami azt illeti, akad – mondta, és a szemembe mélyesztette a tekintetét.

– Komoly?

– Azt… hiszem.

Nem mertem megszólalni, ő viszont igen.

– Tudja, az a helyzet, Ms. O'Hara…

– Debby.

– Ó, igen. Bocsánat. Debby. Szóval, az a helyzet, hogy mióta önnél jártam… tudja, a bulin, azóta álmatlanságban szenvedek. Egyszerűen nehezen jön álom a szememre, vagy egyáltalán sehogy. És akkor megjelenik maga, Debby. Akkor én… még úgy sem vagyok képes elaludni.

– Sajnálom. Igazán sajnálom.

– Ne sajnálja – mondta, és óriásit sóhajtott mellé. – Bár kétségkívül vannak azért bizonyos hátrányai.

– Mint például? – kíváncsiskodtam.

– Muszáj elmesélnem?

– Muszáj – mondtam.

– Nos, az úgy volt… Őszintén szólva kissé szégyellem magam miatta.

– Azért csak mondja el – biztattam.

– Oké – bólintott. – Úgy volt, hogy lefeküdtem aludni, aztán… megjelent maga a szemem előtt, és én nem tudtam elaludni reggelig. Reggel lementem a garázsba. Este még szóltam a sofőrnek, hogy másnap egész nap én vezetek… Aztán a garázsban maga valahogy ismét megjelent előttem, és álmos is voltam még… és a szomszédom kocsijába ültem, mert van egy szomszédom, akinek a kocsiját néhány napra befogadtam a garázsomba. Metodista püspök, és az ő autójában benne volt a kulcs, ő meg azt hitte, hogy ellopták a kocsiját, és szólt a rendőrségnek, úgyhogy elkaptak engem a püspök kocsijában, és bevittek, bezártak egy cellába, az éjszaka elkapott autótolvajok közé… és csak akkor engedtek ki, miután kiderült, hogy ki vagyok, és… a zsaruk nem tételezték fel rólam, hogy elloptam a püspök kocsiját… Hát ennyi.

Olyan kétségbeesetten nézett rám, hogy megsajnáltam.

– Ez valóban kellemetlen – bólintottam. – Majd igyekszem kevesebbet találkozni önnel, hátha…

Úgy kulcsolta össze a kél kezét, mintha imádkozni akarna hozzám.

– Jézusom. Debby, meg ne tegye! Talán azért is jelenik meg előltem éjszaka, mert nappal keveset találkozunk.

– Hm. akkor mit javasol? – kérdeztem.

Ha lehetséges, akkor fussunk össze gyakrabban.

– Mégis… hogy gondolja?

Itt is találkozhatnánk, meg ott is. Mondjuk naponta, mondjuk óránként. Esetleg még gyakrabban…

– És akkor mi lesz a maga tárgyalásaival, Mr. Howard?

– Jézusom. Debby, gurulnak azok maguktól is a maguk kerekén. Mindenütt ott ülnek a helyetteseim. Ha csak egy nap is elmúlik úgy, hogy nem láthatom…

Őszintén be kell vallanom, úgy olvadoztam, minta gyertya. A vak is láthatja, hogy Mr. Howard karót nyelt hírű bíró úgy belém van esve, mint vigyázatlan macska a kútba. Az volt az igazság, hogy az én lelkemben is megmozdult valami.

– Néha elmehetnénk kávézni – mondtam tétován.- Vagy akár meghívhatom magamhoz… úgyszintén egy kávéra.

Mr. Howard komoly bíróhoz nem egészen méltó módon tapsikolt örömében.

– Ó, jaj! – nyögött fel hirtelen, miközben furcsa grimaszt vágott.

– Csak nincs valami baj? – rémüldöztem.

– Hát én nem is… tudom… Alighanem csak egy kis izé… malőr.

– Pontosan… micsoda?

– Alighanem… beleültem a szegbe. Sőt, biztosan.

Nem tehetek róla, kitört belőlem a nevetés. Mr. Howard felpattant a székről, és tapogatni kezdte a fenekét. Én meg a szám elé kaptam a kezem, és pukkadoztam a jókedvtől.

Ekkor történt valami, amit csak nehezen tudnék megmagyarázni, hogy hogyan és miért. Megfogtam a karját, és felhúztam a székről, mert sejtettem, hogy nem kellemes hosszasabban egy szegben ücsörögni. Ettől meg is szédülhetett egy kicsit, mert ahogy egyenesbe került, azonnal felém billent. El akartam tolni magamtól, csakhogy valamiképpen félresikerült a dolog; ahelyett, hogy eltoltam volna, magam felé húztam. Erre kitárta a két karját, majd mintegy véletlenül úgy zárta össze őket, hogy közéjük kerültem. Közben *teljesen véletlenül* összeért a szánk.

Hogy ez az összeérés meddig tartott, nem emlékszem rá, elvégre nem emlékezhet az ember élete minden pillanatára. Csak arra emlékszem, hogy nyílott az ajtó, és szerencsém volt, hogy Mitchell papa nem rontott be azonnal rajta. Kicsit toporgott még odakint, nyilván a cipőjét nézegette, hogy nem ragadt- e rá valami. Mire beért,

már helyreállt a rend idebent; én a szoba közepén álltam, Mr. Howard pedig a széken ült, azaz a szegben. Erre csak akkor döbbentem rá, amikor Mitchell már odabent volt.

Mitchell megállt, levette a kalapját, Mr. Howardra nézett, és elismerően bólintott.

– Magának aztán vasból lehet a segge, Mr. Howard. Észre sem veszi, hogy egy szegben ül? Már szólni is akartam ennek az idióta Harrisonnak, hogy hozzon már egy harapófogót vagy mit…

Láttam, hogy Mr. Howardnak verejtékcseppek folynak lefelé az arcán.

– Érdekes – mondta – , észre sem vettem. Csak Ms. O'Harához ugrottam be egy pillanatra.

– Különben jó is, hogy találkozunk – folytatta Mitchell. – Nem sokkal ezelőtt volt szerencsém társalogni Mr. Amos McDaniellel, és tőle tudom, hogy őt is meglátogatta. Mondta, hogy maga ajánlatot tett neki.

Mr. Howard szemében megvillant valami. Mintha nem tetszett volna neki az, amit a seriff mondott.

– Őszintén szólva nem gondoltam, hogy Mr. McDaniel egy bizalmas beszélgetést…

– Ne tegyen neki szemrehányást – legyintett a seriff. – Nekem mint seriffnek kötelességem már előre tudni, hogy ki mit tervez azon az örömtanyán. Különben meg az eszmecserénk hivatalos volt.

– És mi lenne a lényege? – kottyantottam közbe. Mintha keserű ízt éreztem volna a számban.

– Az, hogy Mr. Howardnak határozott szándéka megvenni a börtönt, és szállodává átfazoníroztatni. Ez már egyáltalán nem titok; talán nincs is ember ebben a faluban, aki ne tudna róla, nem igaz? Úgy egyébként Mr. McDaniel szerint nem Mr. Howard az egyedüli, aki meg szeretné vásárolni.

Annyi minden kavargóit bennem, hogy ha akartam, sem tudtam volna összeszámolni őket. A legfontosabb, ami mindent elnyomott, a kétség volt. Immár bizonytalan voltam benne, hogy Mr. Howard, az elegáns szívtipró vajon Debby O'Hara vagy az elátkozott börtön miatt teszi nekem a szépet, miközben úgy gondolja, hogy az az épület a kifizetendő összegen felül is megér egy kis szegben ücsörgést.

A beállott csendben hirtelen megszólalt Mitchell telefonja. Mr. Howard is rámeredt, én is, mintha az a kopott, elhasznált telefon lenne a világ legizgalmasabb látnivalója. Mr. Howard megpróbált ugyan rám nézni, ám amit az arcomon láthatott, az olyan volt, hogy gyorsan el is kapta rólam a tekintetét.

– Kapott egy pofont? – kérdezte Mitchell a telefontól. – És maga mit csinált, Harrison? Visszaadta? Jól tette. Látta valaki? Ja, hogy az áruházban történt? Hát az már baj… Ne feledje, hogy maga hatósági

közeg, a szabályzat pedig… Ja, hogy az utcán is felpofozta? Jól van, majd megoldjuk a problémát. De ha már ott lábatlankodik az áruház környékén, legyen szíves, vegyen egy harapófogót! Hogy kinek küldjék a számlát? Minek ide számla, fizesse ki készpénzben! Ki téríti meg magának? Ne tréfáljon, Hamison! Vegye csak meg, aztán majd megbeszéljük. Ja, hogy fél évvel ezelőtt vett egy teáskannát, és én azt mondtam, hogy majd megbeszéljük, hogyan kaphatja vissza az árát, de azóta sem… Jól van, majd együtt a kettőt…

Intett Mr. Howardnak, hogy ha nincs számára további mondandója, akár el is mehet. Mr. Howard nyelt néhányat, könyörgő pillantást vetett rám, aztán elindult kifelé. A küszöbről hátrafordult, és felém intett. Pontosabban hívott, hogy menjek utána. Nem tudom, miért, engedtem a hívásának, pedig nem kellett volna.

Megálltam a küszöbön, és nem mentem tovább. Mr. Howard ismét imára kulcsolta a kezét.

– Maga most azt gondolja, Debby…

– Állj! – emeltem fel a kezemet. – Meg ne próbálja mentegetni magát!

– De én igazán nem… én csak magát… Debby, kérem!

Valami belemehetett a szemembe, mert éreztem, hogy meg kell dörzsölnöm. A fenébe is, mitől lettek nedvesek az ujjaim?

Ennek is te vagy az oka, Zsiráf, te féreg! Indiában, ott, ahol most vagy, kívánom, hogy lépjen rád egy elefánt, és addig álljon rajtad, amíg olyan lapos nem leszel, mint egy tehénlepény.

Mr. Howard csak állt, remegő szájszéllel, és meg sem mert szólalni.

Ekkor kinyílott az ajtó, és Mitchell seriff dugta ki rajta a fejét.

– Hé, Debby, te vettél nekem virágot? Micsoda hülye szokásokat vesznek fel manapság az emberek… Nagyon kedves vagy, de elő ne forduljon többé!

– Bocs, seriff – mondtam. – Azt hiszem…

Itt aztán abba is hagytam. Mire felocsúdtam és megfordultam, már nem volt senki mögöttem. Mr. Howard felszívódott.

Még éreztem a keserű ízt a számban. Mintha orvosságot ittam volna.

93.

A három paleontológus, azaz őslénytudós ugyanolyan megosztott volt, mint a geológusok: Ms. Blackston és Mr. Dubovsky menni akart, Ms. Heywood pedig maradni. Amikor bejöttek hozzám – ezúttal nem a seriffhivatalba, hanem az irodai szobámba már láttam rajtuk, hogy miről van szó, és azt is láttam, hogy ki mit szeretne. Ms. Blackstonnak és Mr. Dubovskynak mogorva volt a képe, míg Ms. Hey woode piros és

harcias. Biztos voltam benne, hogy mielőtt hozzám jöttek, már alaposan kiveszekedték magukat.

A kölcsönös üdvözlések után a tárgyra tértek.

– Az a helyzet, Ms. O'Hara – kezdte Mr. Dubovsky hogy komolyan szeretnénk beszélni magával.

– Komolyan – ismételte meg Ms. Blackston.

Intettem, hogy foglaljanak helyet a karosszékekben, aztán várakozón néztem rájuk.

Pontosan az következett, amit vártam. Mr. Dubovsky megköszörülte a torkát, ám mielőtt még megszólalhatott volna, megelőztem.

– Haza akarnak menni, mi?

– így van – bólintott Dubovsky.

Ms. Blackston is bólintott. Ms. Heywood viszont megrázta a fejét.

– Már aki.

– Maga nem? – kérdeztem.

– Én nem.

– Ön miért menne haza, Mr. Dubovsky? – kérdeztem.

Mr. Dubovsky széttárta a karját.

– Azért, amiért minden normális ember haza akarna menni hasonló esetben.

– Konkrétan?

– Konkrétan? – hökkent meg. – Hiszen maga is tudja, hogy mi történik itt. Amikor elvállaltam ezt a kutatómunkát, a legrosszabb álmomban sem gondoltam arra, hogy jobban kell féltenem a saját csontjaimat, mint az őslényekét, ha egyáltalán találunk valamit. Csakhogy… éppen ez az egyik oka annak, hogy szeretnénk minél hamarabb lelépni innen.

– Úgy érti, hogy nem éri meg itt maradniuk?

– Ez az egyik ok, amiért menni akarok. Lyukra futottunk, Ms. O'Hara. Nem tudom, ki volt az az örült, aki leleteket remélt ettől a helytől, de én diszkréten megsúgom magának, ha az őskorban jártak is erre állatok, sárkánygyíkok vagy ilyesmi, hát eszük ágában sem volt itt elpusztulniuk. Nem tudom, hol lehet a temetőjük, de hogy itt nem, az biztos. Ha visszamegyek az intézetbe, jól fenéken rúgom azt a barmot, aki azt állította… Eh, hogy a fene vigye el!

Reménykedve nézett rám, ám én láttam, hogy ez a remény azért nagyon halvány az arcán.

– Na és maga? – fordultam Ms. Blackstonhoz.

– Én is mennék – mondta zavartan a lány. – Bár én nem tartom annyira reménytelennek a dolgot, gondoljon csak a Vonnegut-expedícióra…

– Igen, de ez itt nem Oroszország – vágott közbe Mr. Dubovsky.

– Ki az az izé… Vonnegut? – kérdeztem.

– Egy paleontológus – mondta vagy inkább sóhajtotta Ms. Blackston. – Egy teljes évig kotorta a földet Szibériában, míg végül talált egy mamutcsontvázat. Addigra a többiek már hazamentek, és ö éhen is halt volna, ha az ottani lakosok nem eletik-italják. Mindennap tele- töltötték vodkával, hogy végül alkesz lett. De neki lett igaza: előbb egy agyarat talált, aztán egy egész csontbányára bukkant.

– És ön, Ms. Heywood?

– Én maradok – mondta.

– Hm, és maga miért? Nem hisz Mr. Dubovskynak? – Én a megérzéseimben hiszek.

– Na, és azok mit mondanak?

– Hogy van itt valami.

– Amit keresnek?

– Naná. És éppen Ms. Vonnegut miatt. Ugyanazt érzem, mint ő.

– Miért? Ő mit érzett?

– Hogy bizsereg valami a mellkasában. Mintha valami vagy valaki így jelezte volna neki, hogy jó nyomon jár.

– Magának eszerint bizsereg? Ez elég ahhoz, hogy maradjon?

– Nekem az.

Ekkora másik kettőhöz fordultam.

– Nem akarom hosszasan ecsetelni a helyzetüket, csak azt tudom mondani, amit már úgyis tudnak. A rendőrség határozottan megtiltotta, hogy elhagyják a várost. Ez mindenkire vonatkozik, aki csak érintett az ügyben.

Ezzel természetesen tisztában voltak – hogy a csodába ne lettek volna ám azért megpróbálták a lehetetlent.

– Arra is figyelmeztetett a rendőrség – folytattam nyomatékkal hogy ha valaki megszegi a tiltást, annak komoly következményei lesznek.

Dubovsky nem tudta visszafogni magát. Dühösen felkiáltott, és rázni kezdte az öklét a mennyezet felé.

– Nekem a zsaruk kinyalhatják… – Azért még idejében sikerült visszafognia magát. Mélyeket lélegzett, amitől szemmel láthatóan lecsillapodott. – Bocsánat… Azt hiszem, kissé elragadtattam magam.

Miután visszavonulót fújtak, beültem az asztalom mögé, tenyerembe hajtottam a fejemet, és gondolkodni kezdtem. Feltétlenül meg kell akadályoznom, hogy lelépjenek. Azt akartam, hogy mindenki ott legyen a végítéleten.

Rövid ideig töprengtem csak; nem múlhatott el néhány másodpercnél több, aztán felhívtam a recepciót. Utasítottam, hogy ha leérnek hozzá a látogatóim, közölje Mr. Dubovskyval, hogy jöjjön vissza hozzám, mert elfelejtettem valami fontosat mondani neki. Abban reménykedtem, hogy még nem hagyták el az épületet.

Néhány perc múlva Mr. Dubovsky már ismét a szobámban volt.

Inkább bűntudat ült a képén, mintsem harag. Biztos volt benne, hogy a korábbi kirohanása miatt akarok kései szemrehányást tenni neki.

Mielőtt megszólalhattam volna, megállt előttem, felemelte a kezét, mintha meg akarná adni magát.

– Jól van, Ms. O'Hara, elismerem, hogy nem úriember módjára viselkedtem. Mentségemre legyen mondva, hogy kissé kivannak az idegeim. Még sosem voltam ilyen helyzetben, és a lányok sem. Amióta azt a fickót, aki már lelépett – tudja, a portugál – bezárták egy faládába, azóta minden éjjel arra ébredek, hogy izzadok, mint egy ló, és levegő után kapkodok. Egyszer- kétszer már az is előfordult, hogy konkrétan arról álmodtam, hogy egy koporsóban fekszem, és hiába verem az oldalát, nincs, aki kiszabadítson belőle. Azt nem tudom, hogy a lányok mit álmodnak, de biztos vagyok benne, hogy ők sem Tündérország selymes füvén járnak…

– Elég a szövegből! – szakítottam félbe. – Amit korábban mondott, már el is felejtettem.

Értetlenül nézett rám. Rá volt írva a képére, hogyha így van, akkor viszont mi a fenét akarhatok tőle.

– Szeretnék négyszemközt kérdezni magától valamit, Karol – kezdtem. – Ezért is hívtam vissza.

– Hát… csak tessék – mondta várakozón.

– Az első kérdésem az, hogy ki is küldte ide magukat.

Úgy meghökkent, hogy lábat kellett cserélnie. Eddig úgy állt, hogy a bal lába volt elől, a kérdésemre hirtelen megcserélte őket.

– Ezt hogy… érti? – kérdezte a szemöldökét összerántva.

– Ahogy kérdeztem.

– Hát a Régészeti Intézet. Minnesotából. Az egyetemről.

– Ez valami ösztöndíj vagy micsoda?

– Kutatói ösztöndíj.

– Célja?

– Mi az ördög lenne? Leletmentés.

– Ez egy nyilvános pályázat volt?

– Nem egészen – felelte. – Vannak bizonyos esetek, amikor egy mecénás feldob egy témát, az intézet ráharap, és meghirdeti a kutatói között.

Kissé homályos volt, de azért értettem.

– Lehet tudni, hogy ki volt a maguk szponzora?

– Valami gazdag mókus, ahogy az már lenni szokott. Ms. Heywood ismerőse, ha jól emlékszem. De lehet, hogy rosszul.

– Értem – mondtam. – Maguk hárman… mióta ismerik egymást?

– Évek óta – mondta. – Ezért is pályáztuk meg mi hárman, együtt a lehetőséget.

– Honnan tudták egyáltalán, hogy itt… leletet kell menteni, ahogy ön mondta?

– Benne volt a kiírásban. Pamela szólt, hogy itt van ez a lehetőség, leleteket kell menteni, akarok-e részt venni benne. Persze hogy akartam. De sajnos csalódnom kellett. Nincs itt az égvilágon semmi, ami miatt érdemes volt idejönnünk. És ezek a szörnyű események… Az az érzésem, hogy belekeveredtünk valamibe, amibe nem kellett volna. Bandaharc folyik itt az épületért, és mi a közepébe cseppentünk. Magunk között szólva, amíg nem történtek ezek a borzalmas dolgok, még örültem is neki, hogy itt lehetek. Kicsit ásogatunk, én pedig talán közelebb kerülhetek Pamelához… érti, ugye?

– Értem, Karol.

– Hát, ez sem jött be. Ilyen az én formám. De miért fontos mindez önnek, Ms. O'Hara?

– Egyáltalán nem fontos – mondtam. – Csak szerettem volna tudni, hogy miképpen kerültek ide.

– Hát így, ahogy mondtam.

– Na, és a geológusok?

– Ezt talán tőlük kellene megkérdeznie – vakarta meg a fejét. – Ha jól tudom, ők is hasonlóan, mint mi. Bár… Várjon csak! Amikor utoljára beszélgettem velük, Colton dühös volt, és azt mondta, hogy Burnsnek köszönheti az egészet, tudja, annak, aki kukát játszik. Ő csípett el egy ösztöndíjat, egy két személyre szólót, és megkérdezte Coltont, hogy nem akarna- e vele menni, és utánanézni ennek az indián bányának vagy micsodának. Tudja, ez különben egy jó trükk.

– Mármint mi? – értetlenkedtem.

– Hát ez az egész. Valaki, egy gazdag pasas, kap egy fülest, hogy valahol volt egy régi bánya, ahonnan az indiánok aranyat termeltek ki. A gazdag ember arra gondol, hogy meg kellene győződnie róla, valóban így van- e, erről pedig csak úgy győződhet meg, ha valaki feltárja a gyanús helyet, és megnézi, hogy mi is az ábra. Érti? Csakhogy egy tényleges kutatás, amelyben szakemberek vesznek részt, túl drága, és felveri a port.

Sok mindenki beleüti az orrát, és az lesz a vége, hogy pont ö, aki az egészet elindította, hoppon marad. Ezért mi a jó megoldás? Létrehoz egy ösztöndíjat egyetemi kutatók számára, azok úgyis ráharapnak az ajánlatra, mert hülyék. Tévedés ne essék: én is közéjük tartozom. Ez nem jár nagy feltűnéssel, és olcsó is. Mi ugyanis olcsójánosok vagyunk. Aztán, ha már feltártuk a helyet, és netalán találtunk valamit, ami értékes, akkor nyugodtan el lehet távolítani bennünket, mivel lejár az ösztöndíjunk, és ha még egy-két zöldhasút is a zsebünkbe nyomnak, hát örömkönnyekben törünk ki. Találtunk egy aranytojást, kotkodács, kotkodács, csakhogy a tojást elveszik tőlünk, és a többit majd valaki más ássa ki – nevezetesen, a mecénás emberei. Megveszi a feltárás környékét, és attól kezdve azt csinál ott, amit akar.

És ki az a marha, aki jelen körülmények közölt az életét kockáztatja? Természetesen mi, az ösztöndíjasok. Már említettem, hogy szerintem itt bandaháború folyik, és mi, öten vagyunk *a járulékos veszteség.* Ha most elmehetnénk innen, talán megúsznánk élve, de ha maradunk… Látja azt a kis lepkét a függönyön?

Önkéntelenül is a mutatott irányba néztem. Valóban egy kis kék szárnyú lepke ült a függönyön, és úgy mozgatta azokat a hosszú valamiket a fején, ami talán a bajusza lehetett, mintha közölni szeretne valamit velünk.

– Látom – mondtam értetlenül. – Mi van vele?

– Hát annyit ér az életünk.

94.

Marisa már lefeküdt, amikor a földszinten megzörgettek egy ablakot. Éppen akkor próbáltam meg elaludni: az ébrenlét és az álom még vadul hadakozott egymással a fejemben.

Gyorsan magamra kaptam a köpenyemet, lefutottam a lépcsőn, kinyitottam az ablakot, és kinéztem rajta. Úgy álldogált odakint, mint egy szobor. Egy meglehetősen elhanyagolt, rosszkedvű szobor.

– Hé! Itt vagyok – mondtam.

Odasétált hozzám, és felnézett rám.

– Mondja, Debby, meddig kell még ezt csinálnom? – morgolódott.

– Már nem sokáig – vigasztaltam olyan lágy hangon, ahogy csak tellett tőlem. – Csak még egy utolsó kérés…

Elmondtam neki, hogy mit kell csinálnia. Végighallgatta, aztán úgy morgott tovább, mint a mérges kutya.

– Biztos, hogy maga magánál van, Debby?

– Biztos.

– Hát én nem.

– Maga csak tegye, amit mondtam! Kérem. Rövidesen itt a vége. Különben hogy halad?

– Már csak egy kis rész van vissza. És ha ez magát vigasztalja, azt hiszem, jó nyomon járok.

Elmondtam neki, hogy Orsi nagyi, azaz Álmaim Asszonya mit táncolt el nekem pantomim formájában. Erre úgy felvidult, mintha máris a markunkban lett volna, amit keresünk.

– Ez szerencsés jel – mondta. – Nos, akkor én is mutatok magának valamit. Tudja, hol találtam? Ott, azon a helyen, amelyik még hátravan. Majd odabent bontsa ki!

Intett, aztán beleveszett az éjszakába. Én meg fogtam a csomagot, felvittem a szobámba, és óvatosan kibontottam. Előbb nem is láttam, micsoda, csak nehezen sikerült kivennem a formátlan penészhalomból,

hogy egy ósdi cipőt tartok a kezemben. Még csatja is volt, mint a régi szép időkben.

Bár ronda volt, és gusztustalan, majdnem a keblemhez szorítottam.

Biztos voltam benne, hogy rövidesen megoldódik a gyilkos börtön rejtélye.

95.

Mr. Fairweather olyan illatos volt, mint egy virágzó málnabokor. Mintha ezen a napon különösen kiöltözött volna. Leült velem szemben a székre – amelyben akkor már nem volt szeg és felém nyújtotta a kezében szorongatott virágcsokrot.

– Nofene! – mondtam, amikor elvettem a virágot. – Mivel kapcsolatban akar megvesztegetni?

Mr. Fairweather erre piros lett, mint a pipacs.

– Az a helyzet, Ms. O'Hara…

– Debby.

– Az a helyzet, hogy már korábban is… beszélni akartam magával. Méghozzá komoly ügyben.

– Hát akkor ki vele, Frank!

– Az a helyzet, hogy a minap arra gondoltam… azaz… hogy én nagyon jól érzem magam az ön alkalmazásában, Debby.

– Hát ennek örülök – mondtam. – Jólesik ilyet hallani.

– Mióta is ismerjük mi egymást, Debby?

Ekkor már kezdtem gyanakodni valamire, és nyugtalan is lettem tőle.

– Alighanem néhány hete – mondtam.

– Maga szerint ez az idő elég ahhoz, hogy két ember jól megismerhesse egymást?

– Az attól függ – mondtam. – De mire céloz ezzel?

– Arra, hogy… én úgy gondolom, hogy ez alatt az idő alatt volt alkalmam… alaposan megismerni önt, Ms. Debby.

Azt te csak úgy hiszed, gondoltam magamban. Néha még én magam sem ismerem ki magam magamon.

– Hát, ha így gondolja…

– Feltételezem, hogy maga is megismerhetett engem.

Ekkor már éreztem, hogy képben vagyok. Ez tetszett is nekem, meg nem is.

– Arra lennék kíváncsi, hogy maga, Debby, mit gondol rólam?

– Hogy mit gondolok? – ráncoltam össze a homlokomat. – Komolyan gondolja, hogy ezt be kellene vallanom magának?

– A legkomolyabban – mondta.

Vettem a lapot. Miért is ne?

– Azt gondolom, hogy maga egy rendes, tisztességes, kedves ember. Mondhatnám úgy is, hogy szeretetre méltó ember. Elég ennyi, vagy soroljam tovább?

– Én is csak jókat mondhatok magáról. Úgy érzem, hogy… – Úgy robbant ki belőle a szó, mint a nagy izlandi gejzírből a forró víz. – Szerelmes vagyok magába, Debby! Ez az igazság. Nem akarom részletezni, hogy mennyire, nem kedvelem a költői sallangokat, de úgy érzem, hogy… nagyon.

Nem mondom, hogy nem lepődtem meg, bár egyáltalán nem annyira, amennyire illett volna. Büszkén kijelenthetem, hogy tudok olvasni az emberi szemekben, ezt talán még Álmaim Asszonyától örököltem, s az utóbbi időben, ha Mr. Fairweather szemébe néztem, furcsa dolgokat láttam benne.

– Hát ez meglepetésként ért – mondtam, pedig ez nem volt igaz. Meglepetésnek ugyan talán mégiscsak az volt, de azért nem óriási.

Fairweather miután a csokortól már megszabadult, kénytelen volt a kalapját gyűrögetni, hogy tudjon mit kezdeni a kezével.

Ezért, bár nem szeretném elsietni a dolgot, előbb-utóbb csak meg kell kérdeznem magától, hogy maga, Debby, érez- e iránt valamit. Nem feltétlenül szerelemre gondolok, hanem inkább szimpátiára, amely olyan, mint a krumpli.

Ez viszont meglepett. Nem is kicsit.

– A… micsoda? – nyögtem.

– A krumpli – ismételte. – Úgy gondolom, hogy ha az ember a krumplit nézi, azt látja, hogy van, ugye, a föld feletti termése, amely zöld és szemre egyáltalán nem tetszetős bogyó.

– Eddig stimmel – bólintottam.

– Ez tehát zöld és rossz kinézetű – ismételte. – Az igazi a mélyben van, értem alatta, hogy a föld alatt, amely aztán az igazi értékét adja a növénynek. A látszat gyakran elfedi a valóságot. Úgy értem, hogy az igazi, emberi érzelem is a mélyben van, csak ki kell bányászni az izé… onnan.

– Ebben lehet valami – mondtam, és erőlködnöm kellett, hogy mozdulatlan maradjon az arcom.

Mr. Fairweather lelkesen folytatta:

– Én úgy gondolom, hogy az a zöld bogyó, ami felül van, az az emberi megbecsülés, szimpátia, barátság, ilyesmi, a szerelem azonban a mélyben rejtőzik, csak ki kell szabadítani onnan. Továbbá úgy gondolom, hogy ha már megvan köztünk a megbecsülés és barátság, és az ön korábbi szavaiból talán erre következtethetek, akkor ebből, ha lejjebb ásunk, még szerelem is lehet, nem gondolja?

Hirtelen végigfutott az agyamon mindazoknak a névsora, akik már ilyen- olyan ajánlatokat tettek nekem, de be kellett hogy valljam, ilyet még csak megközelítőleg sem mondott nekem még soha senki.

– Érdekes, amit mond – nyögtem.

– Másképpen szólva, arra gondoltam, hogy a hasonlatom szerint a mi kapcsolatunk, amely zöld termés még, igazi burgonyává változhat.

Óriási erőfeszítéssel próbáltam megakadályozni, hogy kitörjön belőlem a nevetés.

– Ön szerint most mi, ön és én, hol tartunk, Ms. Debby?

Legyűrtem a torkomon a nevetést, és nagy komolyan úgy tettem, mintha elgondolkodnék a dolgon.

– Azt hiszem, még a zöld bogyónál – feleltem.

– De azért elképzelhetőnek tartja, hogy a burgonyabokor talán egy kis várakozás után igazi, ehető termést hozzon?

Komolyan kellett vennem, akárhogyan is mondta. Bár ezt a burgonyahasonlatot nem írtam volna be az emlékkönyvembe, azért becsültem az erőfeszítését, hogy megpróbált nem mindennapi módon… mit is? Te jó isten, ez a fickó alighanem megkérte a kezemet!

– Tehát remélhetek, Ms. Debby?

Erre mit mondhattam volna? Igyekeztem nagyon óvatosan fogalmazni.

– Nos, hogy az ön szavaival éljek, Frank, ami a zöld gumót illeti… az talán megvan, ám a többire még várnunk kell egy kicsit.

– Ezt vegyem úgy, hogy… ön is foglalkozik a gondolattal?

– Őszintén szólva, a jelenlegi helyzetben, jól tudja, háttérbe szorultak a magánügyeim. Ha ez a börtön ügy lezárult, több időm marad, hogy a burgonyatermesztés dolgaival foglalkozzam. Ugye megérti, Frank?

Olyan szelíden és kedvesen mondtam, hogy még a kőszobrok is elsírták volna magukat tőle, ha lettek volna idebent.

– Akkor remélhetek?

Másodszor kérdezte meg, és én másodszor is válaszoltam.

Valamennyien reménykedünk valamiben, Frank.

Mr. Fairweather ezt olyannyira komolyan vette, hogy láttam rajta, legszívesebben a karjába kapna, ezért tettem egy óvatos lépést hátrafelé.

Frank Fairweather azonban nem kapott a karjába, megcsókolni sem próbált, sőt még a kezemet sem fogta meg. Viszont halk hangon elkezdte felvázolni a közös jövőnket.

Tudja, Debby. hogy mire gondoltam kettőnkkel kapcsolatban? Be kell vallanom magának, hogy nem vagyok kifejezetten szegény ember, és a családom is segít, ha kell… Van egy nagyon gazdag nagybácsim, aki fiaként szeret, ő bármikor nagyobb összeget is képes a rendelkezésemre bocsátani, kölcsönként adná, és nem is kellene feltétlenül visszafizetnem… Ő olyan, hogy megfeledkezik az ilyesmiről. Szóval, lenne pénzünk, ami azt illeti.

– Igazán? – kérdeztem. – A pénz mindig jól jön.

– Látja, ezt mondom én is. Elárulom magának, mi az elképzelésem. Mindig is az volt a vágyam, hogy kastélyban lakjak. Gyerekkoromban gyakran nézegettem európai kastélyokat, persze csak képeken, és már akkor elhatároztam, hogy ha megnősülök, kastélyban lakoma feleségemmel. Maga mit szól ehhez?

– Hát, nem semmi.

– Na mármost, itt van ez a börtön, azaz volt börtön… Vétek lenne lebontani; amint látom, ön is éppen erre gondol. Az alapjai jók, a falai vastagok, és bár én nem vagyok építész, de azt látom, hogy érdemes lenne megtartani mindazt, ami megmaradt az eredetiből, és csupán kiegészíteni új részekkel. Mit szól hozzá, Debby?

– Ez is egy megoldás – tértem ki a válasz elől.

– De még mennyire hogy az! Ez az egyetlen jó megoldás. Csodálatos épület lenne, és benne laknánk, maga és én.

Csuklottam egyet, mint aki meg sem képes szólalni az ajánlat nagyszerűsége hallatán.

Ekkor hirtelen átrendeződtek az arcvonásai. Eddig komoly volt a képe, mondhatnám, komor, most viszont kisimultak a vonásai, és majdnem elnevette magát.

– Maga lenne a várúrnő, bár a kastély azért nem vár… Maga lenne a kastély úrnője, nagyon illenék magához ez a szerep, igaz, Debby? Ehhez persze kellene némi segítség.

– Éspedig? – kérdeztem nagy, naiv, világra csodálkozó szemmel.

– Az, hogy én tudjam megvenni a börtönt. Ne gondoljon valamiféle korrupcióra, istenem, dehogy, csupán azt mondom, hogy jó lenne, ha én vehetném meg. Amint hallom, nem tolonganak érte a potenciális vevők.

– Ebben téved, Frank – mondtam megfelelően komoly képet vágva. – Vannak néhányan, akik szívesen megvennék.

Mintha haragos rándulás futott volna végig az arcán.

– Bár gondolom, hogy ez titok, azért megkérdezhetem, hogy kik?

Úgy tettem, mintha haboznék, aztán csak kinyögtem.

– Például Mr. Pesto.

– A zálogos? Aki meg akarta ölni magát?

– Nem akart megölni, csak…

– Nem ellenfél – legyintett. – Majd beszélek vele. Remélem, más nincs.

– Mr. Howard – mondtam.

– A bíró?

– Maga is ismeri. Tudja, a házibulimon…

– Tetszik magának, Debby?

– Őszintén szólva, igen. De nem úgy, mint… hogy is mondjam csak… szóval, vonzó férfi, ez kétségtelen.

– Gondolja, hogy a vetélytársam lehet?

Úgy mosolyogtam rá, hogy forró lehetett tőle a szíve, mint a korábban említett gejzír vize.

– Nem vagyok én baseballkupa, hogy versengjenek értem. Majd én választok a megfelelő időben. Annyit azért elárulhatok, hogy nem feltétlenül érdekel, hogy ki mennyire gazdag. Nekem más az értékrendem.

Ismét megvillantottam biztató mosolyomat. Mr. Fairweatheren látszott, hogy megértette. Nem kis meglepetésemre hirtelen letérdelt előttem, és felém nyújtotta a kezét.

Ekkor nyílott az ajtó, és belépett rajta Mitchell seriff. Azonnal észrevette, hogy Mr. Fairweather előttem térdel, ezért megtorpant, és úgy felhorkant, mintha egy rókát látott volna az asztalánál ülni, amint éppen egy tyúkot falatozik.

– Maga meg mi a francot csinál, fiam?

Láttam, hogy lassan kihúzza a tokjából a fegyverét, és Fairweatherre fogja.

– Félreérti, seriff – álltam gyorsan közé és Fairweather közé. – Mr. Fairweather csak elveszítette…

A seriff hitetlenkedve nézett rám.

– Mit veszített el?

Ebben a pillanatban Harrison ugrott be az ajtón.

– Jöjjön gyorsan, seriff, elkaptam azt a McCloskey gyereket. Csontrészeg, még nincs is jogosítványa, és nekiment a körforgóban a lámpaoszlopnak. Már értesítettem a mentőket…

Mitchell seriff egyetlen pillanat alatt megfeledkezett rólunk, és nagyot ordított.

– Most elkapom azt a kis szarost! A fülénél fogva viszem az apjához!

Amikor ismét egyedül maradtunk, Mr. Fairweather szertartásosan meghajolt előttem.

– Megengedi, Debby, hogy… megcsókoljam?

Furcsa kérdés volt, de azért nem lepett meg annyira. Aztán, mielőtt még meggondolhattam volna magam, már ki is csúszott a számon a beleegyezés.

– Hát, ha annyira akarja…

A bibliai Júdás csókja jutott az eszembe.

Egy leheletnyit szégyelltem is magam miatta.

96.

July Demeter most is zsörtölődő volt, mint az utóbbi időben mindig. Amikor az okát kérdeztem, csak hímezett-hámozott, majd kinyögte, hogy magánéleti problémája van. További kérdésemre csak

egyetlen szóval válaszolt.

– Elkergettem.

– Csak úgy?

– Nem csak úgy – mondta. – Még bele is rúgtam. És tudod, mit csinált az az idióta?

– Mit?

– Elvitte a cipőmet. Amikor megrúgtam, leesett rólam, erre ö lehajolt érte, felvette és magával vitte. Istenem, pedig a kedvenc cipőm volt. Tanulság: ha az ember kirúgja a barátját, lehetőleg ne a legkedvesebb cipőjében tegye, mert úgy járhat, mint én. Na de ennyi elég is ebből. Nos, szívem, kissé utánajártam a dolognak, amire megkértél. Az a nagy büdös helyzet, hogy nem volt könnyű dolgom, mivel az egyetemi bürokrácia félelmetes teremtmény. De hogy a konkrét kérdésre is válaszoljak: a mecénások vagy szponzorok neve nem publikus, ami szerintem furcsa. Szerinted nem? A szponzorok szeretik, ha minél több helyen és minél többször elhangzik a nevük, elvégre éppen az a céljuk a szponzorálással, hogy minél fényesebben ragyogjanak a tudomány egén. Minél híresebbek lesznek, minél többet beszélnek róluk mint a tudományok nagylelkű támogatóiról…

Mielőtt egészen belemelegedett volna, kénytelen voltam leinteni.

– Köszönöm, July, de nincs sok időnk.

– Pontosan mire is?

– Majd később elmondom.

Kissé sértődötten csengett a hangja.

– Jól van, csak ne idegeskedj! Megpróbáltam megtudni.

– Akkor mondd!

– Először is, kapcsolatot kerestem az ottani egyetem őslénytani tanszékével. Megkérdeztem, honnan értesültek arról, hogy a börtön épülete alatt őslények maradványai lehetnek.

– Na, és mit mondtak? – türelmetlenkedtem.

– Azt, hogy gőzük sincs róla. Valami bazi nagy könyvet is elém raktak, ebbe szokták beírni az esetleges lelőhelyekkel kapcsolatos bejelentéseket, de a megfelelő rubrikában csak az állt, hogy a bejelentő nem hagyta meg a nevét, vagy nem óhajtotta elárulni.

– És egy ilyen szimpla bejelentés elég ahhoz, hogy komolyan vegyék?

– Általában nem, de itt más a helyzet.

– Amennyiben?

– A bejelentő egy kis csomagocskát is mellékelt a bejelentéséhez. Tudod, mi állt benne?

Nem kellett nagy ész hozzá, hogy kitaláljam.

– Egy őslény csontja – mondtam.

July Demeter úgy meredt rám, hogy szinte kiugrani látszott a szeme a helyéről.

– Te most szívatsz engem, Debby? Te ezt előre tudtad…

– Nem tudtam előre – tiltakoztam. – Honnan tudtam volna? Csupán következtetni lehetett rá. A másik csapattal mi a helyzet?

– A geológusokra gondolsz? Minek kérdezed, ha úgyis előre tudod…

– Kérlek, July, most nincs időnk sértődősdit játszani. Nagyon fontos, amit kiderítettél. Eddig csak feltételezés volt minden. Most bizonyossággá vált.

– Jól van, hogy a fene vigyen el – sóhajtotta. – Na, szóval, elmentem az egyetem geológiai és régészeti intézetéhez, ahonnan majdnem kirúgtak, de aztán végül ott is megnéztem a nagykönyvüket… ami tulajdonképpen nem is létezett. Csak az igazgató, ő volt a nagykönyv. Amikor végre bejutottam hozzá, még a széket is megfújta alattam, olyan készséges volt. Nem is titkolta, hogy jó lenne néha népszerűsíteni az intézetüket, ezért, ha megtenném, blabla, blabla, nagyon hálás lenne nekem. Ami pedig a kérdésemet illeti, van itt egy munkatárs, ő tartja nyilván a bejelentéseket, forduljak hozzá bizalommal. Te, Debby, hogy az a pasas milyen jóképű, el sem hinnéd, és képzeld, megadtam neki a telefonszámomat, mert megígértem, hogy írok róluk egy- két cikket.

– July, kérlek…

– Jól van, mondom tovább. Beszéltem a munkatárssal, aki nem emlékezett arra, hogy ki vitte be nekik a leletet.

– Mi volt az? Aranyrög vagy aranypor?

– Már nem is mondok semmit, Debby, már meg sem sértődőm, de akkor mi a frászért küldtél oda? Különben valami reszelék, amiből aranyat lehet kiolvasztani… és meg is magyarázta, hogyan csinálják. Azt is mondta a pasas, hogy ez tulajdonképpen inkább a régészeket érdekelné, de mivel régészeti intézet nincs külön a környéken, a geológusaik fel vannak készülve rá, hogy ha régészeti leletekre bukkannak, nem barmolják össze, hanem értesítik a…

Minden világos volt. Valaki vagy valakik nemcsak szavakkal hívták fel az illetékesek figyelmét a börtön területére, hanem tettekkel is. Pontosabban szólva, olyasmikkel, amire a megfelelő intézmények ráharapnak, vagy legalábbis érdekelné őket.

– Mit mondott az igazgatód, nem gyanakodtak, amikor ezek után valaki kutatási ösztöndíjat hirdetett ezekre a helyekre, ahonnan a leletek előkerültek?

– Ezt nem tudom. Egyet viszont tudok: ezek a leletek azért nem látszottak olyan jelentősnek, hogy felkeltsék velük a nagyhatalmak figyelmét. Nem kecsegtettek óriási szenzációval. Ezt is az igazgató árulta el nekem, de azért hozzátette, hogy megesett már nem is egyszer a tudományok történetében, hogy valamit jelentéktelennek hittek, aztán egyszerre óriási jelentőségűvé vált. A nagyjelentőségű

leletek nemegyszer jelentéktelen bejelentések következtében kerülnek napvilágra.

– Látom, hogy mély benyomást tett rád az az igazgató, July.

– Te csak ne irigykedj, szívem – támadt rám. – Te egy veszettül csinos nő vagy, aki után úgy futnak a pasik, mintha annak, aki elkap, szabad utat biztosítanának az angyalok a mennyországba. De én, szívem, egy kis riporternőcske vagyok, amilyenből pont tizenkettő egy tucat, nos, nekünk meg kell ragadnunk minden kínálkozó alkalmat. És ne nézz így rám, én ezt a megragadást szalonképes értelemben használtam.

Ekkor hirtelen az eszembe jutott valami.

– Te, July – fordultam hozzá – , kérdeznék én tőled még valamit.

– Ne is kímélj – mondta. – Imádom, ha foglalkozol velem.

– Csak azt akarom mondani, hogy éjszaka meglátogatott Almaim Asszonya.

– Á, az az ősöd, aki rendszeresen megjelenik neked? Na, és mi van vele? Nekem gyerekkoromban mindig egy fehér kiskutya jelent meg, és tudod, mit csinált?

– Megharapott?

– Fenét. Oldalba pisilt. És tudod, mire ébredtem?

– Nem akarom tudni.

– Jól van, csak úgy mondtam. Tehát, mit mondott a te híres ősöd?

– Nem beszél hozzám, legalábbis hangosan nem. Csak mutogat.

– Süketnéma?

– Nem, de a túlvilágról, úgy tűnik, nem szűrődik át a hang. Ő táncolt nekem.

Eltátotta a száját, és hitetlenkedve nézett rám.

– Táncolt? Mi a fene…

– És mutogatott.

– Azt akarod mondani, hogy beintett neked?

– Dehogy! Éppen fordítva: segíteni akart.

– A mutogatással. Jézusom, és hogyan?

Mutattam neki, hogy hogyan. Hogy először lefelé mutatott, aztán megrázta a fejét, majd felfelé, akkor is megrázta a fejét, aztán…

– Oldalra is mutatott?

– Honnan tudod? – kérdeztem meghökkenve.

– Mondd csak tovább!

– Valóban, oldalra is mutatott. Úgy, mintha… nem is tudom, mintha egy folyóvíz ringatózó felszínét akarta volna utánozni.

Elkapta a karomat, és nagy komolyan nézett rám.

– Voltál te valaha cserkész, Debby?

– Azt hiszem, nem.

– De táborozni azért csak voltál?

– Hát persze.

– Ti nem játszottatok azt, hogy valaki elrejtett valamit, és a többieknek meg kellett találni? Aki megtalálta, megcsókolhatta a kiválasztott fiút vagy lányt…

– July, kérlek…

– Fontos lehet, amit mondani akarok. Szóval, annak, aki eldugta a valamit, kizárólag mutogatással lehetett kérdéseket feltenni. Érted?

– És?

– Az első kérdés mindig az volt, hogy amit elrejtett, az milyen irányban van.

Éreztem, hogy egyre közeledünk valamihez, ami miatt nem kell sajnálnom az elvesztegetett perceket.

– Ha felfelé mutatott valaki, akkor nagy volt a valószínűsége, hogy a keresett valami valahol fent van, a fejünk felett, mondjuk egy fán. Az elrejtőnek válaszolni kellett fejrázással vagy mutogatással. Ha nemet intett, akkor azt az irányt kihúzhattuk a kérdezések sorából. Ha lefelé mutatott valaki, és az elrejtő ismét a fejét rázta, akkor megnyugodhattunk benne, hogy nem ásta el, nem rejtőzik az avar alatt. Ha oldalra mutatott, esetleg úgy, ahogy te mutattad az előbb, csak talán nem annyira kecsesen, mint te, azt sejthettük, hogy talán egy fa törzsén van. Esetleg rákötötte, ha olyan valami volt, hogy oda lehetett kötni. Érted?

Hogy a fenébe ne értettem volna? Magam elé képzeltem a börtön hallját, vagy hogy is nevezzem, aztán megértettem mindent.

Tudtam már, hol kell keresnem.

Csak még abban nem voltam biztos, hogy mit.

97.

Mr. Fairweather arca ragyogott a boldogságtól, amikor megérkezett hozzám. Csak icipicit komorodott el a képe, amikor rájött, hogy nem azért kérettem magamhoz, hogy bejelentsem: kész vagyok azon nyomban feleségül menni hozzá.

– Olyan gyorsan jöttem, Debby, hogy majd kiszakadt a tüdőm – lihegett. – Éppen erre volt dolgom, amikor csengett a telefonom, és…

– Csak lihegje ki magát nyugodtan, Frank – biztattam.

– Már… jobban vagyok… Hallgatom, Debby.

– Arra kérem, hogy két napra függesszük fel a munkát a börtön területén.

– De hiszen még el sem kezdtük! – Hirtelen elvigyorodott. – Már értem… és nagyon jól teszi, Debby. Nagyon jól. Elmegyünk együtt a bankba…

– Stop! – állítottam le. – Egyelőre csak azt szeretném, hogy szüneteljen minden romeltakarítási tevékenység. Bárki is érdeklődne,

hogy miért, mondja azt, hogy felrobbantjuk a romot. Érti?

Érzékelhető volt a csalódás a hangjában.

– És ezt… miért?

– Egyelőre ez is maradjon az én titkom. Az a lényeg, hogy meg kell néznem valamit, aztán majd válaszolok minden kérdésére. Délutántól ne legyen senki azon a helyen, kivéve, akinek engedélyt adok rá.

Odahajoltam hozzá, és egy puszit nyomtam a képére.

– Csak tegye, amit mondtam, Frank!

Fairweather nagyot sóhajtott.

– Persze hogy azt teszem. Mi mást tehetnék? Azt azért kijelentem, hogy nem helyeslem…

Szépen, udvariasan kitoltam az ajtón.

98.

Ismét beszélnem kellett *vele.* Mivel a közvetlen találkozás veszélyesnek ígérkezett volna – elsősorban rá nézve ezért csak telefonon társaloghattunk.

– Na, mi a helyzet? – kérdeztem tőle. – Széna vagy szalma?

– Ez maguknál valami szólásmondás?

– Még sosem hallotta? – hitetlenkedtem. – Akkor lefordítom. Talált valamit?

– Még semmit.

– Pedig ott kell lennie.

– Kell vagy nem kell, egyelőre nem akadt a horgomra semmi említésre méltó.

– Mennyi van még vissza?

– Négyzetméterben mondjam?

– Egy nap elég lesz hozzá, hogy átnézze?

– Elég, de sok jóra ne számítson. Az a hely nem elég ahhoz… De miért olyan furcsa a hangja?

Lehet, hogy furcsa volt, nekem nem tűnt fel. Az az igazság, hogy az ember a saját hangját csak ritkán tartja furcsának. Főleg nátha vagy influenza idején, nekem pedig nem volt egyik sem.

– Mondanék magának valamit – köszörültem meg a torkomat. – Biztos vagyok benne, hogy nem fog találni semmit.

– Nem- e? Akkor meg mire ez az egész?

– *Ott* nem talál, ahol maga keresi.

– Miért, hol a fenében kellene keresnem?

– Az a helyzet, hogy éjszaka meglátogatott az ősöm. Az ősnagymamám. Tudja, akiről már beszéltem magának.

– És?

– Elmagyarázta, hol kell lennie annak, amit keresünk. Egészen

pontosan *eltáncolta.*

– Mondja, Debby, maga ivott vagy füstölt valamit?

– Egyiket sem – mondtam. Aztán felvilágosítottam róla, hogy miről van szó.

– Hogy a fenébe gondolja, hogy hozzáférek? És a többiek? – idegeskedett.

– Egyedül lesz. Kitiltok mindenkit a romok közül. Magáé az éjszaka. És ahogy megbeszéltük.

– Biztos a dolgában, Debby?

– Különben nem mondanám.

Sajnos az volt az igazság, hogy egyáltalán nem voltam biztos benne.

Felállítottam a csapdát, és csak reménykedhettem benne, hogy a lábára kattan annak, aki embereket gyilkolt meg azért, hogy…

De azért a félelem ott maradt a torkomban. Valahogy ráragadt, és nem volt hajlandó lejönni róla.

– Ha így van, ahogy mondja – hallottam még a hangot a telefonban –, akkor miért nem nappal? Miért kell éjszaka? .

– Mert ha nappal csinálja, véletlenül is arra vetődhet valaki. Éjszaka ez kevéssé valószínű.

Ebben aztán nagyot tévedtem volna, ha hittem volna a saját szavaimnak.

99.

Amos roppant ideges lett, amikor elmondtam neki, hogy mire készülök. Kiugrott az íróasztala mögül, és dühösen járkálni kezdett a szobában.

– Jézusom, Debby, te aztán a mestere vagy annak, hogy kikészítsd az idegeimet. Ebben versenyre kelhetsz Barbarával. Nem először fordul elő, hogy túljátszod a szerepedet, hogy komolyan veszed ezt a seriff marhaságot.

– Ha egyszer az vagyok, miért ne venném komolyan? – védekeztem.

– Hát éppen ez az, hogy nem kellene annak lenned. Egy kezemen már meg sem tudnám számolni, hányszor állítottál csapdát…

– De mindig bele is esett, akinek bele kellett esnie.

– Közben az én idegeim meg tropára mentek.

Olyannyira ki volt akadva, hogy Barbarának kellett csitítania.

– Ne pánikolj már, Amos! – mordult rá. – Inkább segíthetnél neki.

– Ez egyáltalán nem szükséges – tiltakoztam ijedten. – Nincs szükségem segítségre.

– És mikor kerülne erre sor? – kérdezte végül, miután úgy tűnt,

hogy némiképpen megnyugodott.

– A közeli éjszakák valamelyikén – próbáltam meg kitérni a pontos válasz elől. – Csak azért szólok nektek, hogy ha történne velem valami…

Barbara hozzám bújt, és átkarolta a vállamat.

– Erre ne is gondolj, szívem! Téged különben sem fog a golyó.

– A próféta beszéljen belőled – sóhajtottam. – Mindenesetre a megbeszélt helyen van a végrendeletem.

– Tudom, Debby – sóhajtotta Amos. – Már többször is felhívtad rá a figyelmemet.

– Remélem, nem ez lesz az utolsó alkalom.

Valóban ebben reménykedtem. Biztos persze egyáltalán nem lehettem benne.

100.

Mr. Colton alig hitt a fülének, amikor elmondtam neki, hogy miről van szó.

– Tényleg… hazamehetünk? – kérdezte. – De hát nemrég még…

– A rendőrség egyelőre felfüggeszti a nyomozást. – Bíztam benne, hogy elhiszi, amit mondtam. – Csupán az a kívánságuk, hogy adja meg az otthoni telefonszámát…

– Fel nem tudom fogni, miért változtatták meg a szándékukat… – nyögte.

– Azzal maga ne törődjön – mondtam. – Remélem, örül neki, hogy elmehetnek?

– Akár… ma is?

– Azt azért nem. De holnap már szabad az út. Korán reggel még el kell intéznem bizonyos formaságokat.

– Nahát, nahát – értetlenkedett. Láttam rajta, hogy még mindig nem képes felfogni, hogy ripsz- ropsz kiszabadulhat a fogságból. – Nem tudja, mitől változtatta meg a rendőrség az eddigi…?

– Nem tudom – vágtam közbe. – Talán van gyanúsítottjuk a gyilkosságokkal kapcsolatban, és azok nem maguk.

– Nem tudja, ki?

– Nem mondták.

Megvakargatta a fejét, és elfintorította az orrát.

– Most olyat fog hallani tőlem, Ms. O'Hara, amire nem számít.

– Igazán? És mi lenne az?

Felém hajolt, és suttogóra fogta a hangját.

– Nem szívesen mondom ki azok után, hogy többször is kifejezésre juttattam, hogy haza szeretnék menni, de most… sajnálom egy kicsit.

– Ez tényleg meglepő. És mit sajnál benne?

– Nézze csak, hogy is magyarázzam meg… itt gyilkosság történt. Nem is egy.

– Nekem mondja?

– Valahogy ennek az egésznek, ami engem egy nagy, izgalmas és véres színjátékra emlékeztet, én is a részese voltam. És most valahogy… úgy érzem kicsit magam, mint az a sorozatszínész, akinek a szerepe szerint meg kell halnia, következésképpen ki kell szállnia a produkcióból, pedig jól érezte magát benne. Nekem is valahogy… befejezetlennek tűnik az egész. Szeretném tudni, hogyan végződik ez a borzalom, amely nem is volt mindig borzalom. Volt benne romantika meg izgalom, meg kaland. Nem tudom, érti- e, hogy mire célzok.

– Örüljön, hogy megúszta – mondtam szárazon. – Aki a romok között gyilkolt, az magát is bármikor megölhette volna.

– Igen, ezt tudom – hajtotta le a fejét. – Mégis… kicsit sajnálom, hogy mennem kell.

– Márpedig ez a helyzet – szegeztem le. – Közölje a barátjával is a jó hírt.

– Nem a barátom.

– Akkor a kollégájával, nevezze, ahogy akarja. Bizonyára ő is örülni fog a hirtelen jött szabadságnak.

– Természetesen közlöm vele. Mikor is kell lelépnünk?

– Holnap. Ma még bemehet a holmijáért, de nem maradhat sokáig, éjszaka pedig egyenesen kerülje el, mert felrobbantjuk a romokat. Nem tartózkodhat senki odabent. Világos? Ha vannak ott még cuccai, szedje őket össze minél előbb! Az éjszaka már nem a maguké.

Nem kérdezte meg, hogy akkor kié.

101.

– Maga készül valamire, Debby – gyanakodott Marisa, amikor vacsora közben kétszer is a szám mellé tettem azételt. Ez pedig annyit jelentett, hogy a saláta darabkái lehullottak az asztal alá, és ott zöldültek tovább, mintha a parkettából nőttek volna ki.

– Ezt meg miből gondolja? – kérdeztem, felriadva kósza gondolataimból.

– Abból, hogy nincs ott az esze a vacsorájánál – mondta. – Akár száraz fenyőtobozt is tehettem volna a tányérjára, azt sem vette volna észre.

– Csak elgondolkodtam egy kicsit – mentegetőztem.

– Szóval, ki vele, mit forgat a fejében?

– Azt nem árulhatom el, Marisa – próbáltam meg ellenállni. – Ha nem tudná, seriffhelyettes vagyok, kötelességem vigyázni a rendre, ezért néha ki kell mennem az emberek közé, hogy lássam, minden

rendben van-e.

– Blabla, blabla. Maga töri valamin a fejét, igaz? Sejtettem én, hogy nem véletlenül rendezte meg itt azt a házibulit, ami után három napig egyfolytában tisztogathattam a padlót. Na mindegy, maga tudja, hogy mit csinál. Különben már a professzor is észrevette magán, hogy valami olyasmit forgat a fejében, ami őt nyugtalansággal tölti el. Márpedig amit a professzor mond, az úgy van. Egyszer az lesz a vége a maga kalandjainak, hogy kilyukasztják a kalapját, az tuti.

– És ez akkora baj? – kérdeztem.

– Ez még nem lenne akkora – mondta sóhajtva. – A baj az, hogy a maga feje is ott van alatta.

Valóban ez volt a probléma: hogy megúszom- e élve, vagy legalább sértetlenül, ami ezután következik. Még arra is gondoltam, hogy nem kellene- e esetleg Félszeműtől és bandájától segítséget kérnem, ám gyorsan le is tettem róla. Ki tudja, hogy Félszemű éppen hol tartózkodik, és még ha hamar rá is bukkannék, egyáltalán nem biztos, hogy idejében ideérne. Márpedig itt hamarosan melegre, sőt forróra fordul az időjárás.

Felvettem a kabátomat, és éppen a kalapomat igazgattam a fejemre Marisa morcos tekintetétől kísérve, amikor nyílott az ajtó, és belépett rajta McKinley professzor. Soha nem jöhetett volna rosszabbkor, és soha nem kérdezhette volna meg feleslegesebben tőlem, hogy hova tartok éppen.

– Van egy kis dolgom odakint – böktem a lassan beköszöntő sötétségbe.

– Ilyenkor? – kérdezte összedörzsölgetve a tenyerét. – Ilyenkor máshoz sincs kedve az embernek, mint bebújni az ágyba, és kezébe venni egy agyagtáblát.

– Hát ezt nem éppen nekem találták ki – mondtam, már az ajtó felé igyekezve.

– Aztán vigyázzon a bőrére! – szólt még utánam. – Ma valahogy furcsán áll a hold.

– Tessék? – torpantam meg.

– Ó, ez csak egy asszír babona – mondta. – Az asszírok szerint, ha valahol valami komoly esemény készülődik, még az égitestek is arrafelé fordulnak.

– Ez most komoly? – kérdeztem.

– Az asszírok komolyan vették. Ahogy idefelé tartottam, úgy vettem észre, mintha a hold nem úgy állna, ahogy állnia kellene.

– Miért? Hogy kellene?

– Nos, hogy őszinte legyek… inkább csak érezni lehet, mint látni. Ha csak úgy felnéz az égre, és látja a holdat, nem lát rajta semmi furcsát. Aztán egyszerre csak azt érzi, hogy mintha nem lenne rendben vele valami.

– A holddal?

– Hát róla beszélek, nem?

Amint végre az utcán voltam, felnéztem a gyanúba fogott égitestre. Máskor talán fel sem tűnt volna… mi is? Úgy első blikkre nem láttam semmi különöset rajta; éppen olyan volt, mint egyéb alkalmakkor, ha rábámultam, és valahogy mégis… úgy éreztem, mintha valóban lenne valami furcsaság rajta, vagy nem úgy áll az égen, ahogy állnia kellene.

Megigazgattam a stukkeremet az övemen, és kis híja volt, hogy nem fogtam a szépen világító holdra. Aztán csak legyintettem egyet. Más sem hiányzik nekem, mint hogy még rá is figyelnem kelljen. De azt azért nem tudtam megállni, hogy néha fel ne pislogjak rá. És lássanak csodát: mintha mindannyiszor bátorítón vigyorgott és még felém is kacsintott volna.

Csak bátran, Debby, sugározta a mosolya. Ne higgy azoknak, akik rosszat mondanak rólam! Itt vagyok feletted, és ha kell, segítek neked.

Köszönettel meghajtottam a fejem, és mentem tovább.

Jó, ha az embernek van egy égi segítője.

102.

A börtönrom bejáratánál állt valaki, és amikor a közelébe értem, rám világított a zseblámpájával. Nem akartam hinni a szememnek: Mitchell seriff állt a kapu előtt Harrison seriffhelyettes társaságában. Nem látszottak meglepettnek, ahogy felbukkantam előttük.

– Hát maguk? – kérdeztem köszönés helyett. – Mi az ördögöt keresnek itt ilyenkor?

A seriff meglegyezte az arcát a kalapjával.

– Ezt én is kérdezhetném tőled.

– Arra gondoltam, hogy körülnézek itt egy kicsit.

– Mi is éppen így gondoltuk.

– Mi a helyzet, seriff? – kérdeztem. – Történt talán valami?

– Persze hogy történt – bólogatott a seriff. – Jobban mondva itt mindig történik valami. Harrison?

– Igen, főnök?

– Mondja el neki!

Harrison erre kinyitotta a panaszládát.

– Fejbe dobtak, Debby.

– Igazán? – hökkentem meg. – Hol?

– Hát… itt. Pontosabban szólva egy kicsit odébb. Gondoltam, benézek egy kicsit a rom belsejébe, biztos, ami biztos, ekkor észrevettem.

Elhallgatott, és megvakargatta a fejét.

– Mi az ördögöt vett észre? – türelmetlenkedtem.

– Hát… a kísérletet.

– Milyen kísérletet?

– Milyen egy kísértet?

– Fogalmam sincs róla – mondtam.

– Ez egy repülő kísértet volt – magyarázta. – Ott repkedett a romok között, nem is vitás. Saját szememmel láttam. Ha más mondaná, én sem hinném el, és mégis. Ott volt a falnál.

– Melyik falnál? – kérdeztem, pedig nem is kellett volna megkérdeznem. Talán említettem korábban, hogy már amikor először jártam az épületben, feltűnt, hogy egy vastag fal húzódik a nagyteremben vagy hallban, vagy hogy az ördögbe hívják azt a futballpályányi területet, amely a börtön központi részét jelenti. A fal levágott egy jó darabot belőle, amely leginkább egy óriási tortaszeletre hasonlított. Nem volt nagy, alig tíz-tizenöt négyzetméternyi. Természetes volt, hogy elsőre ezt vettem gyanúba, és utasításomra Mr. Fairweather alaposan körülnézett benne, fel is ásatta a padlóját, de nem látta nyomát, hogy bárki bármit is odarejtett volna. Nem gondolhattam másra, mint hogy az építő valamilyen nyakatekert esztétikai bolondériától hajtva épített egy felesleges falat a nagyterembe. Talán, hogy a többi faltól eltérően, amelyek párhuzamosak voltak egymással, legyen egy másmilyen is. Csak jóval később vettem észre, hogy egy másik teremben is található egy ugyanilyen ferde fal. Ez aztán megerősítette a fenti gyanúmat: az építő vagy építtető talán így akarta kevésbé félelmessé tenni az épületet. Talán valaha ezeket a falakat feliratok vagy plakátok borították, amelyek az elítéltek lelki épülését szolgálták. *Ne drogozz! Ne vedd el mások tulajdonát!*

– A kísértet ott röpködött a falnál – ismételgette Harrison. – Egészen addig, amíg rá nem kiáltottam.

– Látta talán az arcát is, Harrison?

– Hogyne láttam volna. A hold éppen azon az ablakon világított be, amely szemben állt a fallal.

– Na, és milyen volt?

– Tipikus kísértetarc. Mint egy vízi hulláé. Ekkor rákiáltottam.

– Mit kiáltott?

– Azt, hogy kezeket fel! De akár a falnak beszéltem volna, egyszerűen elröpült előttem. De előtte még fejen talált valamivel. Éppen a homlokomat trafálta el. Meg akarja nézni? Érdemes. Ekkora púp nőtt rajta…

– Majd később megnézem – ígértem. – Inkább a kísértette lennék kíváncsi.

– Ezért is hívtam ide a seriffet – nézett Mitchellre. – Itt valami nagy disznóság van… Nem vagyok babonás, bár ahogy az imént felnéztem a holdra, hát… valahogy kalapálni kezdett a szívem.

– Kalapál, nem kalapál, ideje, hogy kissé körülnézzünk odabent – mondta a seriff. – Nem normális dolog, hogy kísértetek bóklásszanak és gyilkoljanak az én területemen.

Ekkor már nem figyeltem rá. Mintha furcsa hangokat hallottam volna odabentről. Éppen csak rátettem a stukkeremre a kezem, amikor egy árnyék bukkant fel előttem.

– A kísértet! – kiáltotta Harrison. – Most elkaplak, te disznó! Azt hiszed, hogy nem ismerek rád? Eldobhattad az álarcodat, nekem nem számít…

– Hé! Ez meg mi a fenét hadovái itt, seriff?

A hangban Mr. Fairweatherére ismertem.

És az arca is az övé volt.

103.

Mr. Fairweather végignézett rajtunk, aztán dühösen rám kiáltott:

– Mondjon már valamit maga is, Debby! Magyarázza el nekik, hogy mit csinálok itt!

– Na, erre kíváncsi vagyok – tolta fel a kalapját a feje búbjára a seriff.

– Mr. Fairweather az én megbízásomból tartózkodik itt – mondtam a seriff felé fordulva. – Meghagytam neki, hogy csináljon rendet. Holnap ugyanis bezár a bazár.

– Ez mit jelentsen, Debby?

Kénytelen voltam hazudni. Nem is kicsit.

– Az önkormányzat felrobbantatja a kócerájt. Holnapig kell határidőt mondanom neki, hogy pontosan mikorra lesz robbantásra kész a terep. Legkésőbb holnapután kerülhet sor rá. Mr. Fairweather megkezdi az előkészületeket a távozásra, elviteti a szerszámokat. ..

– Ez már mind megtörtént, Debby – mondta Fairweather. – Már csak az utolsó simítások vannak hátra, az embereket már haza is küldtem.

– Mit szól ehhez Mr. Clifford? – kérdezte a seriff. – Elvégre itt több embert is meggyilkoltak, ha felrobbantják, soha nem derül fény… Maga látta a kísértetet, Mr. Fairweather?

– Dehogy láttam! – mordult rá Fairweather. – És tudja, mit? Nem is hiszek benne. Kísértetekben csak a hülyék hisznek.

– Nana! – csattant fel Harrison. – Nana! Engem fejbe is dobott egy. Méghozzá nem is olyan régen.

– Miért nem vigyáz a fejére? – kérdezte szemrehányó hangon Mr. Fairweather. – Ez egy veszélyes munkahely, ember! Volt magán sisak? Csak ez a semmit nem érő kalap?

– Nana! Maga egy százötven dolláros kalapról állítja azt…

– Nem hallott még róla, hogy egy romos épületről időről időre lepottyan valami, és ha éppen alatta áll valaki, hát az nem köszöni meg?

– Bemegyünk végre, vagy hazamehetek a fejemet borogatni? – kérdezte sértődötten Harrison. – Szívem szerint bemennék, és elkapnám azt a rohadékot.

Láttam, hogy Fairweather az ég felé fordítja a szemét.

Nem szóltam semmit, csak elindultam befelé.

– Most meg hová mész, Debby? – hallottam a seriff bizonytalan hangját. – Nem hallottad, hogy mit mondott Mr. Fairweather? Védősisak nélkül…

Amint egyre beljebb mentem, meglepődve vettem észre, hogy majdnem olyan világos van idebent, mintha lámpák égnének, pedig már nem volt elektromosság a romok között. A hold besütött a hajdani tetőszerkezet helyén, s ahogy beterítette fényével a termet, meg is állt, mintha ő is a bekövetkező fejleményekre lenne kíváncsi. Merthogy hamarosan lesznek ilyenek, abban biztos voltam.

104.

Ügyet sem vetve néhány ottfelejtett szerszámra, végigmentem a termen, aztán megálltam a fal előtt, és felnéztem rá. Nem okozott különösebb megdöbbenést, hogy ez a fal tulajdonképpen nem olyan fal, amilyennek néhány nappal ezelőtt még látszott. Akkor sem volt valami jó állapotban, évtizedek kosza ragadt rá, ám nem látszott rajta emberkéz nyoma. Úgy gondoltam – legalábbis egy ideig hogy soha senki nem nyúlt hozzá, nem verte le róla a vakolatot. De hát miért is tette volna bárki? Kit érdekel egy vastag, látszólag semmire sem való fal? A tervezők néha felesleges dolgokat műveinek, hogy bebizonyítsák, milyen okosak, és milyen fejlett az esztétikai érzékük. Másképpen szólva, erre a falra nem volt szükség ebben az épületben, csak a költségeket növelte annak idején. És most ott állt velünk szemben. De még ha csak ott állt volna… Ezúttal azonban más képet mutatott, mint amikor utoljára láttam. Bár akkor még nem voltam biztos benne, közben egyre biztosabb lettem, hogy…

– Te jó ég! – nyögött fel Harrison. – Ez meg mi a fene? Amikor még… akkor még nem…

Csak nyöszörögni tudott, mintha csodát látna. Ami azt illeti, alighanem az is volt. A fal már, ismétlem, nem ugyanaz a fal volt, amelyet utoljára láttam. *Azon* a falon nem látszott emberi kéz nyoma, ezen viszont igen. Ezen a falon három ajtó is látszott, odafent, jó magasan, ahova nem ér fel a földről emberi kéz.

Egy repülő kísérteté vagy angyalé annál inkább. Mitchell seriff

eltátotta a száját.

– Ez meg… micsoda? – nyögte Harrisonhoz csatlakozva.

– Ajtó – mondtam bölcsen. – Nem is egy.

– Azt én is látom – nyögte. – De hát eddig miért nem láttuk?

– Mert… ott a sarokban…

Valamennyien a mutatott helyre néztünk. Egyelőre nem tudtam megállapítani, hogy mi lehet ott, mi lehet az a nagy kupac fehér valami, amiről látszott, hogy nemrég hajították oda.

– Én… én… – nyögte Fairweather – , amikor megnéztem. .. fél órája, még nem volt ott. Ez egy… drapéria vagy micsoda…

Gyorsan kapkodva elmagyarázta, hogy mire való. Amikor az ajtókat utoljára becsukták, vagy száz évvel ezelőtt, fehér szövetdrapériát ragasztottak eléjük, majd erre hordták fel a vakolatot. Szabad szemmel lehetetlen volt észrevenni, hogy alatta üregek rejtőznek. Mert nem is volt vitás, hogy ahol ajtó van a falban, többnyire azért van ott, hogy legyen mögötte valami. Úgy látszott, ez esetben is ez a helyzet. A feltűnően vastag fal is azért készülhetett, hogy magában foglaljon valamit, amit el akartak rejteni a kíváncsi tekintetek elől.

– A kísértet – nyögdécselt tovább Frank. – Jézusom, hát ezért „repkedett” odafent a kísértet!

Ez az odafent azért nem volt csillagászati magasságban, bár a földről nem érhette el még egy nyurgára nőtt ember sem. De létrával, például…

Mitchell seriff idegesen legyezgette az arcát a kalapjával.

– Megmondaná végre valaki, hogy mi a franc lehet odafent?

– Meg kellene nézni – javasolta Harrison.

– Akkor repüljön fel, és nézze meg – mondta dühösen a seriff. – Azt hiszi, hogy nekem nincs annyi eszem?

Frank Fairweather a homlokára csapott, és felkiáltott:

– A létra!

– Milyen létra? – mordult rá a seriff.

– Várjanak egy kicsit – kiáltotta Fairweather, és mielőtt még a seriff tiltakozhatott volna, néhány ugrással eltűnt a szemünk elől.

– Harrison! Menjen utána, és…

Mielőtt Harrison megmoccanhatott volna, Frank Fairweather már ügetett is vissza. Vállán létrát hozott, amely mindegyre beleakadt valamibe.

– Menjen oda, Harrison, és segítsen neki – taszította meg a seriffhelyettest Mitchell seriff.

Harrison Frankhoz lépett, és lekapta a válláról a létrát.

– Hagyja, majd én!

– Engedje már el, a fenébe is! – kiáltotta Fairweather, majd úgy fordult, hogy a létra vége telibe találta a lelkes seriffhelyettest,

Harrison megtántorodott, és lehuppant a földre. A következő pillanatban már fel is pattant, és kirántotta a tokjából a fegyverét. Rémülten közbe akartam avatkozni, de a különben reumás és emiatt folyton- folyvást nyafogó seriff megelőzött. Kikapta a pisztolyt Harrison kezéből, és úgy hadonászott vele, hogy már-már attól tartottam, a nagy hadonászásban el talál sülni.

– Megőrültek maguk? – ordította, miközben sorra, valamennyiünkre ráfogta a stukkert. Aztán hirtelen megtántorodott, és leejtette a földre. – A fenébe is – nyögte. – A szívem. Maguk tönkretesznek engem… Nem volt elég a gyilkosság, a halál angyala, még maguk is…

Harrison átkarolta a seriff vállát. Fehér volt a képe, mint a fal.

– Bocsánat, főnök, én csak… – Érthetetlen motyogássá torzult a hangja.

A seriff vett néhány mély lélegzetet, majd a változatosság kedvéért Frank Fairweatherre mordult.

– Maga meg mit áll ott azzal a létrával, mintha maga lenne a kéményseprő szobra? Támassza már a falhoz!

Frank Fairweather engedelmeskedett. A létra olyan magas volt, hogy a legfelső fokára állva könnyedén be lehetett lépni az ajtókon – legalábbis innen, alulról úgy látszott.

– Na, akkor most mi lesz? – kérdezte az egyre inkább magához térő seriff. – Ki megy fel elsőnek?

Megragadtam a létra szélét, hogy elkezdjek felfelé kapaszkodni rajta, ám Frank szelíden félretolt.

– Majd én, Debby!

Elengedtem a létrát. Ebben a pillanatban a seriff is a létra felé mozdult.

– Állj! – intett felénk komor ábrázattal. – A hatóság dolga, hogy elsőként derítse fel ezt az izét. Maguk, többiek, lépjenek hátra!

A „többiek” Frank volt, aki engedelmesen hátrébb is lépett.

– Akkor most maga megy előre, főnök? – kérdezte Harrison.

Mitchell seriff Harrison vállára vert.

– Maga megy előre, fiam! Mindig azzal henceg, hogy bátor, mint az oroszlán, akkor hát bizonyítsa be!

Harrison azonban nem adta jelét, hogy oroszlán lenne. Pedig az volt. Sok rosszat el lehetett mondani róla – rámenős volt, nagyon is az, néha kellemetlenkedő, erőszakos – , de azt nem, hogy gyáva lenne. Sőt, szerintem gyakran meggondolatlanul vakmerő.

Meglepődve láttam, hogy Harrisonnak verejtékben úszik az arca, ami néhány másodperc alatt üthetett ki rajta.

– Csak én… nekem csak…

– Mi a fene van magával, Harrison? – hökkent meg a seriff. – Talán inába szállt a bátorsága?

– Dehogyis, főnök, dehogy.. .is – motyogta Harrison.
– Akkor meg mi a fene…?
– A létra – nyögte Harrison.
A seriff ellátottá a száját.
– A létra? Mi van vele?
– Hát… magas.
– Magas? Persze hogy az. De mi baja van magának ezzel?
– Nekem, seriff… tériszonyom van.

Legalább akkora meglepetést okozott vele, mintha kinyílott volna odafent valamelyik ajtó, kidugta volna rajta a fejét egy ember nagyságú kakukk, és elkezdte volna kikakukkolni a pontos időt. Ki gondolta volna, hogy a fenegyerek Harrisonnak is megvan a maga gyengéje? Mert egy már köztudott volt. Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy én voltam az. Igaz, hogy Harrison majd minden valamire való lánynak tette a szépet, aki csak felbukkant a seriff hivatalának a környékén, sőt azon is túl, de azért joggal éreztem, hogy én vagyok a favoritja. S bár soha nem éltem vissza vele, jólesett, ahogy időnként végignézett rajtam. Annak ellenére is, hogy egyáltalán nem kedveltem a fickót.

A seriff erre elvigyorodott.

– A félelmek, fiam, azért vannak, hogy az ember legyőzze őket. Csak mondogassa közben magában, hogy *azért is legyőzőm a félelmet, azért is legyőzőm a félelmet,* és mire háromszor elmondja, már fel is ért. Na, induljon, Harrison!

Harrison elindult. Ha nem mondta volna, hogy tériszonya van, észre sem lehetett volna venni rajta. Hipp- hopp!, és már fenn is volt a létra tetején. Onnan nézett ránk kérdő tekintettel.

– Most mit csináljak, főnök?
– Próbálja meg kinyitni az ajtót.
– De hát… nincs nálam a stukkerem.
– Úgysem a stukkerrel nyitná ki, hanem a puha kis kezével. Ne szarakodjon már annyit, Harrison! Fogja meg a kilincset, és próbálja meg kinyitni azt a rohadt ajtót! Maguk meg álljanak hátrébb, hátha a Drakula alszik odabent… És mi lesz, ha felébred!?

Harrison az egyik ajtó – a három közül – kilincsére tette a kezét, aztán vacakolt egy kicsit vele.

– Na, mi van, Harrison? – türelmetlenkedett Mitchell.
– Az van, hogy nem nyílik – felelte Harrison. – Pedig mocorog.
– Mi mocorog?
– Hát az ajtó. Jézusom, seriff… van odabent valaki.
– Jól van, jöjjön le, majd…

Harrison ekkor már aligha fogta fel Mitchell szavait. Hatalmasat rántott az ajtón, mire az úgy vágódott ki, mintha rugók mozgatták volna. Harrison nagyot ordított, a létrába kapaszkodott, majd hanyatt

fordulva zuhanni kezdett lefelé. Résen voltam, és megpróbáltam elkapni. Talán nem kellett volna. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a kivágódó ajtó eltrafálta Harrisont, valaki más is megjelent az ajtónyílásban, és átölelte a seriffhelyettest. Harrison ordított, mint a fába szorult féreg.

– Jézusom! Egy kísértet!

Valóban az volt. Legalábbis annak látszott. Már ahogy a létra fokainak nekiütődve, Harrison nyomában lefelé zuhant, észrevettem, hogy akármennyire is szörnyen néz ki, egy ember az. Azaz egy ember *volt* valaha.

Ha valaki látott már múzeumban múmiát, az tudja, hogy miről beszélek. A valaki, aki nagy puffanással hullott le a földre, hasonlatos volt azokhoz a szerencsétlen egyiptomiakhoz, akiket néhány ezer évvel ezelőtt mumifikáltak – feltehetően nem azzal a célzattal, hogy ezredévek múltával a múzeumokba betévedő turisták szörnyülködjenek rajtuk.

A hajdani férfi, mert az volt, akár valamelyik Ramszesz is lehetett volna. Persze a fáraók mindenféle cicomája nélkül. Papirusz sem volt a mellére tűzve, amely halállal fenyegette volna azokat, akik megzavarják örök álmát. Cicoma ugyan nem volt rajta, ám azért meztelen sem volt. Egyáltalán nem. Egy egyenruhaféle foszlányai takarták, úgy, ahogy, a mumifikálódott testét. Az arcáról beszélni sem akarok. Nem tudom, ha lett volna szeme, tetszettünk volna- e neki…

Mit tagadjam, ha nem is ijedtem meg tőle, azért szaporábban dobogott a szívem a megszokottnál.

– Ez meg… – nyögte Mitchell – , ez meg ki a fene?

– Egy… mú… mú… – dadogott Harrison.

– Valamilyen egyenruhában van – morogta Frank a halott fölé hajolva. – Itt, ezek a gombok…

Természetesen tisztában voltam vele, hogy ki lehetett életében, és éppen ki akartam nyögni, de Mitchell megelőzött.

– Börtönön Ilyen egyenruhájuk volt a börtönőröknek. Úgy száz évvel ezelőtt.

– Maga ezt honnan tudja? – nyögte Harrison.

– Ha arra céloz, Harrison, hogy bizonyára a saját szememmel láttam, akkor téved, fiam. Képen láttam.

– Bocs, seriff, nem akartam megsérteni.

– Ne is tegye. – A seriff felnézett a nyitott ajtóra, és megcsóválta a fejét. – Ismerik azt a közmondást, hogy *ahol egy van, ott több is leheti*

– Én nem megyek fel még egyszer – tiltakozott erre nagyon határozottan Harrison. – Nem vagyok beszari alak, ezt maga is jól tudja, seriff, de ez valahogy… Ez a fickó nem tetszik nekem.

– Majd én – mondta Frank Fairweather, és elindult felfelé a létrán. Mitchell ezúttal már nem szólt rá, hogy a hatóság dolga a felderítés,

elvégre egy bűnügy helyszínén tartózkodunk, ahol még nemrég is…

Frank Fairweather megtorpant az ajtó előtt, és bedugta a fejét a nyíláson. Amikor kihúzta és felénk fordította, innen lentről elég fehérnek látszott. A holdfény és a seriff lámpája furcsa árnyékokat rajzoltak a képére.

– Hát… van bent néhány – mondta rekedt hangon.

– Halott? – kérdezte a seriff.

– Persze hogy halott. Várjanak, megnézem közelebbről is őket.

Frank Fairweather bevilágított a lámpával az ajtón, aztán megcsóválta a fejét.

– Tizenöt – mondta. – Ha jól számoltam.

– Lát valami mást is odabent? – kérdeztem, miközben azt próbáltam kitalálni, hogy mit kellene tennem abban az esetben, ha…

– Semmit – mondta. – Csak a halottak. A fenébe is, nem valami vidám hely.

Harrison, aki odafent egészen kivetkőzött önmagából, idelent visszaváltozott a seriff helyettesévé.

– Kinyírták – mondta a fejét csóválgatva. – Ezt kinyírták.

Minden szem a halott férfira fordult. Az enyém is. Aztán, mielőtt még Harrison kimondhatta volna az igazságot, már én is észrevettem a lyukat a múmia összeaszott koponyáján. Nem kellett hozzá nagy ész, hogy rájöjjek: homlokon lőtték a fickót.

– Ezeket kinyírták – erősítette meg Harrison szavait Fairweather. – Majdnem mind börtönőr. Egynek meg… a lábánál van a feje, feltehetően nem véletlenül. Most mit csináljak, seriff?

– Egyelőre jöjjön le, majd megbeszéljük!

Fairweather lemászott hozzánk; immár az ő arca is verejtékben úszott, akárcsak Harrisoné.

– Hát, nem valami épületes látvány – csóválta meg a fejét. – Valakik megölték őket, és befalazták a holttestüket. Talán börtönlázadás lehetett, vagy mi… Megnézzük a következő ajtót, seriff?

Mitchell papa tétovázni látszott.

– Talán fel kellene hívnom Mr. Cliffordot, elvégre a városi zsaruk az illetékesek… Sőt, fel is hívom.

A telefonja után nyúlt, hogy valóban felcsörgesse őket, amikor Frank rámordult:.

– Nem hív fel maga senkit! Dobja el azt a rohadt telefonját!

Mitchell seriff elképedve nézett rá.

– Hogy beszél maga, izé… Maga elfelejti, hogy kivel beszél? Tudja, ki vagyok én?

Frank Fairweather ekkor határozott mozdulattal kiütötte a telefont a seriff kezéből, a telefon lehullott az összevissza tördelt padlózatra.

– Maga megörült, maga izé… Goldwater… vagy hogy hívják.

– Tegye csak, amit mondok!

– Na, ne izéljen már! – hallottam Harrison bizonytalan hangját. – Maga megfenyegette a seriffet? Tartsa fel a kezét, mert…

Lövés dörrent, majd csend következett. Az én kezem is megindult a fegyverem felé, de Fairweather hangja megállított.

– Ne mocorogjon, Debby! Dobja csak el szépen a pisztolyát!

Nem tehettem mást, engedelmeskedtem. Fegyverem érett gyümölcsként hullott a lábam elé.

– Rúgja odébb, Debby! Figyelmeztetem magukat, hogy ezer szemem van, és azonnal észreveszem, ha mesterkednek valamiben. Harrison!

Harrison nem válaszolt. Néhány pillanattal korábban, amikor ránéztem, még zavart láttam a tekintetében, ami azt jelentette, hogy nem fogta még fel, mi történik velünk. Ezúttal azonban már a régi ravaszságot láttam benne.

Tisztában voltam vele, mit fog csinálni. Volt alkalmam nem is egyszer megcsodálni azt a sebességet, amellyel Harrison ki tudta rántani a tokjából a fegyverét. Büszke is volt rá rendesen.

– Ne, Harrison! – kiáltottam rá.

Elkéstem vele. Fegyver dörrent, Harrison fájdalmasan felkiáltott, és a karjához kapott. A pisztolya pont az én stukkerem mellé esett. Mintha csak keresték volna egymás társaságát.

– Akkor a helyzet a következő – mondta Fairweather, amikor Mitchell papa fegyvere is a padlón landolt. – Valaki felmegy, és kinyitja a másik két ajtót. Ez pedig maga lesz, Harrison.

Harrison nyögött egyet, beleegyezőn bólintott, majd elterült a földön. Úgy fennakadt a szeme, mint ügyetlen majom farka a tüskés faágon.

Fairweather ettől kissé mintha megzavarodott volna. Előbb Harrisonra fogta a pisztolyát, aztán Mitchellre, majd megtalált engem.

– Akkor maga megy, Debby!

Fairweather az utóbbi percekben döbbenetes változáson ment át, mint amikor a hernyóból lepke lesz. Itt is így történt, csak éppen megfordítva. A lepkéből lett hernyó.

Hogy nyomatéket adjon a szavainak, még meg is birizgálta az oldalamat a fegyvere csövével.

– Na, kapaszkodás felfelé, kicsim! Remélem, nem kell figyelmeztetnem rá, hogy…

Ekkor már biztos voltam benne, hogy mi a terve velünk Frank Fairweathernek. Az, hogy leleplezte magát előttünk, azt jelentette, hogy nem tart a jövőtől, következésképpen nem hagyhatjuk el élve a börtön romjait.

Úgy gondoltam, azért megjátszom a naiv libát.

– Jézusom, Frank! – nyöszörögtem. – De hát… mi történt magával?

Fairweather elvigyorodott.

– Aminek történnie kellett, szivi. Te valóban elhitted, hogy beléd estem? Ne bámulj rám azzal az ártatlan bociszemeddel, mert a végén még leteszem a stukkert, és előrenyújtom a kezem, hogy ez a szerencsétlen öregember bilincset rakhasson rám.

– Nekem is tériszonyom van, mint Harrisonnak – préseltem ki egy könnycseppet a szemem sarkából.

– Legalább tanultál volna meg rendesen hazudni – csóválta meg a fejét. – Na, igyekezz felfelé!

– És ha már fent vagyok? – kérdeztem.

– Kinyitod a másik ajtót.

– Melyik másikat?

– Akármelyiket. Jobb, ha tudod, hogy éles a szemem, mint a sasé. Ha megpróbálnál átverni, úgy lekaplak, mint a gekkó a legyet a falról. Egyetlen pillanatig se hidd, hogy megremeg a kezem, ha le kell lőnöm téged. Számomra csak egy vagy a tucatból.

– De hát mit gondol, mi lehet odafent?

Erre ismét elvigyorodott.

– Hülyének nézel, mi? Azt hiszed, nem tudom, hogy te is tisztában vagy vele, hogy mit keresek?

– Én igazán nem…

– Háromig számolok. Ha nem indulsz felfelé…

Nem vártam meg, hogy számolni kezdjen. Ráléptem a létrára, és elindultam a mennyezet irányába. Amikor hátranéztem, nem mondhatnám, hogy madártávlatból láttam a világot, de azt azért megállapíthattam, hogy ha megpróbálnám rávetni magam, akár a nyakamat is kitörhetném.

– Feljebb! Még feljebb! – vezényelt Fairweather.

Lassan elértem a legutolsó lépcsőfokot. Kinyújtottam a kezemet, és megsimogattam az ajtót. Vékony falemezből készült, egyáltalán nem azzal a célzattal, hogy ellenálljon, ha valaki, például, rugdosni kezdené. Aki készítette, tisztában volt vele, hogy egy vastag ajtót nehezebb elrejteni a kutató tekintetek elől.

– Helyes – mondta Fairweather, majd a többiekhez fordult. – Most pedig mindenki szépen leül a földre!

Egy, kettő, ne kelljen még egyszer mondanom! Nem tudom, mi következik, de nem szeretném, ha hirtelen gondjaim támadnának. Gyerünk, leülni!

Lefelé pislogtam. A seriff lassan lecsüccsent a padlóra, Harrison mellé, aki ekkor már a szemét nyitogatta. Valamit kérdezett is a serifftől, de nem hallottam, hogy mit. Csak úgy próbaképpen megnyomtam a mutatóujjammal az ajtót. Éreztem, hogy enged a nyomásnak, és lassan meglódul befelé.

Még egyszer lefelé pillantottam, és megdöbbenve vettem észre, hogy felbukkant valaki Fairweather mellett. A semmiből lépett ki, és

megtorpant, amikor meglátta a fegyvert Fairweather kezében.

– Maga meg mi az isten csodáját csinál itt, főnök?

A hang mintha ismerős lett volna. Kicsit kellett csak megerőltetnem a memóriámat, hogy rájöjjek: ez az a nő, aki a suttogok nevében meglátogatott. Aki részt követelt tőlem a börtön vételárából, mert ha nem, akkor rossz hírét kelti az ingatlannak.

– Végre, hogy megjött – mordult rá Fairweather. – Hol az ördögben késlekedett? – A suttogó suttogott valamit, de nem hallottam, hogy mit. – Van fegyvere? – hallottam végül Fairweather kérdését.

– Hogy lenne? – nyögte a hölgy. – Tudja jól, hogy én nem szoktam lövöldözni.

– Pedig lehet, hogy szükségünk lesz rá.

– No de főnök… Nem ismerek magára!

Fairweather dühösen kifakadt.

– Nem is sejti, maga szerencsétlen, hogy mi rejtőzik odafent? Akarja, hogy háza legyen a legmenőbb negyedben? Ha okosan viselkedik, megkaphatja. Csak ahhoz az kell… Vegye fel a seriff stukkerét!

– Miért vegyem fel, főnök?

– Azért, hogy a kezében legyen, és amikor azt mondom, hogy lőjön vele, akkor lő, megértette?

A párbeszéd abbamaradt, amikor az ajtó megremegett, én pedig majdnem lepottyantam a létráról. Nem azért, mert megszédültem volna, vagy ilyesmi, sokkal inkább azért, mert úgy éreztem, mintha valaki tolná kifelé az ajtót. Rajta volt a kezem a kilincsen; azt terveztem, hogy előbb résnyire nyitom, aztán bekukucskálok rajta, bár abban azért kételkedtem, hogy sokat látnék majd benne, elvégre ide már nem világítottak be holdsugarak, Fairweather lámpájának fénye is inkább csak karcolta a sötétséget. Kicsit sem kellett erőlködnöm, az ajtó kísérteties nyikorgás kíséretében kitárult.

– Kinyitottam – mondtam lefelé sandítva. – Bemenjek?

– Előbb nézzen be! – vezényelt Fairweather.

Magamtól is megtettem volna, nem kellett biztatnia. Hirtelen világosság gyulladt fel a hátam mögött. Éreztem, hogy valaki felfelé kapaszkodik a létrán. Kölnijének az illata Fairweatherről árulkodott.

– Hátra ne forduljon nekem! – sziszegte a fülembe. A szemem sarkából láttam, hogy az egyik kezében a lámpáját tartja, a másikban pedig a fegyverét. – Ne próbálkozzon semmivel! Menjen be a lyukba, és…

Mondott még valamit, de már nem figyeltem rá. Lekötötte a figyelmemet az a néhány egyenruhás múmia, „akik” a földön ültek egymás mellett, mintha ők is létrán érkeztek volna ebbe a szobának aligha nevezhető valamibe, s most a mászás fáradalmait pihenték volna ki.

– Itt vannak – mondtam. – Bemutatkozhat nekik.

Fairweather ott lihegett közvetlenül alattam.

– Múmiák? – kérdezte. – Gyerünk, menjen be, és nézze meg, nincs-e még odabent valami. Jól tudja, mire gondolok…

Jeges rémület szorongatta a torkomat. Nem vagyok az a rémüldözős fajta, mégis, amit láttam, úgy megrázott, mintha konnektorba nyúltam volna. Az ülő múmiák közül az egyik felém fordította a fejét. Nemcsak a szemem káprázott, de nem ám! A múmia csavart egyet anyakán, aztán szép lassan, komótosan felemelkedett. Fairweather lámpájának a fénye megcsillant az övének fémcsatján. Szép, régi csat volt, olyan, amilyen a korabeli fegyőregyenruhákhoz járt. A múmia felém nyújtotta a karját, én pedig lehajoltam. A múmia átnyúlt felettem, és mellbe taszította Fairweathert.

A csinos, jóképű, kedves Frank Fairweather, aki még nem is olyan régen azt kívánta tőlem, hogy menjek hozzá feleségül, hatalmasat ordított, aztán lehullott a létráról.

A többi múmia meg sem moccant. Nem érdekelte őket, hogy bemegyek-e közéjük, vagy sem. Még az is, amelyik feléledt hosszú álmából, hogy a segítségemre siessen, belesüllyedt a sötétségbe.

Úgy gondoltam, hogy az első menetet én nyertem.

105.

Sajnos tévedtem. Azt még sikerült megállapítanom, hogy nincs odabent a múmiákon kívül semmi, sőt még közülük is hiányzik egy. Az, amelyik segített rajtam, úgy eltűnt, hogy nyomát sem láttam. Pedig nem hagyhatta el a „szobát”, hiszen elálltam előle az utat.

Lepislogtam a létra tetejéről. Odalent, úgy tűnt, alaposan megváltozott a helyzet. Fairweather a hátán feküdt, nyögdécselt, de nem ment oda hozzá senki, hogy segítsen rajta. A többiek még mindig a földön ültek, mintha odaragasztották volna őket. Az elegáns, nadrágkosztümös „suttogó”, kezében pisztollyal, ott állt közöttük, és amikor végül is Fairweather megpróbált felállni, kecses, már-már balettmozdulattal mellbe rúgta.

– Maradsz, ahol vagy! – mondta aztán határozott hangon.

– No de Martina…

– Semmi no de Martina! A francba is, hát mi történik itt? Ki vele, Frank!

– Semmi közöd… hozzá – nyögte Fairweather. – Segíts felállni, kérlek!

– Előbb kinyitod a szádat – mondta Martina. – Szóval, mi a franc is van itt, Frank?

– Hát… sok pénz.

– Aha. És az hol van?

Fairweather felfelé mutatott.

– Ott… ott…

Ekkor elindultam lefelé.

A hölgy rám kiáltott:

– Igaz ez, Ms. O'Hara?

– Elképzelhető – mondtam.

Martina ekkor a földön fekvő múmiát vette szemügyre.

– Ez meg mi az ördög itt? Jézusom, még ránézni is rossz.

– Ne légy hülye, Martina – nyögte az egyre inkább magához térő Fairweather. – Ha nem azt csinálod, amire utasítalak, lenyúzom a bőröd!

Martina megvárta, amíg leérek, aztán az oldalamba nyomta a pisztolya csövét.

– Igaz, amit ez az ember mond?

– Igaz – bólintottam.

– Jaj, istenem, Frank – sóhajtotta ekkor Martina. – Még mostanában is megpróbálsz behúzni a csőbe? Öt éve dolgozom neked, mondhatni, éhbérért, a nyakamat kockáztatva, és te még arra sem méltattál, hogy eláruld, mi a fenéért olyan fontos neked ez a rom. El nem tudtam volna képzelni! Jézusom, mekkora pénz lehet itt, ha még házat is ígértél!

– Kérlek, Martina… – könyörgött volna tovább Fairweather, de Martina ismét nagyot rúgott az oldalába.

– Kuss, te rohadék! Szemét módon bántál velem, csak parancsolgattál, rám bíztad a szemét munkákat, akkor pedig, amikor nagy pénz repked a levegőben, bezzeg befogtad a pofádat. Csak annyit mondtál, hogy jelenjek meg itt és itt, ezen a szeméttelepen, és amikor kell, segítsek elcipelni innen valamit. Azt persze nem árultad el, hogy miről van szó. Mindegy, a kisasszony majd elárulja. Igaz, babám?

– Még én sem vagyok biztos benne – mondtam. – De tényleg.

– Nem baj, majd megtudjuk. Maga meg hogy van, seriff?

A seriff nem válaszolt. Némán a derekát tapogatta. Harrison lehunyt szemmel feküdt, mintha ismét elájult volna.

– Akkor hát hol is van az a micsoda, amiért ez a gennyláda iderendelt?

– Talán odafent – mutattam a harmadik ajtóra.

A nadrágkosztümös Martina nem volt ostoba, nagyjából felmérte a helyzetet.

– Azt mondja, a mögött az ajtó mögött kell lennie valaminek? Aranyról van szó?

– Lehet – mondtam.

– Eszerint mégis igaz, amiről beszélnek? Nemegyszer hallottam már mendemondákat, hogy itt, a börtön romjai között sok-sok arany van

elrejtve. Tehát mégis igaz… Én meg, amilyen hülye vagyok, csak mesének hittem. Ha eddig nem találták meg, csakis a harmadik ajtó mögött lehet. – Fairweatherhez lépett, lehajolt, és jókorát csapott a pisztoly tusával Frank fejére. – Úgy kell neked, te rohadék – mondta. – Hát akkor, fiúk, lányok, én most felmegyek Ms. O'Harával ahhoz a csukott ajtóhoz, oké? Én megyek elől, Ms. O'Hara mögöttem. Ha valaki megpróbálna szemétkedni, Ms. O'Hara bánja. Látom, hogy stukker nincs senkinél… Ezt a kettőt itt magamhoz veszem, ha belefér a zsebembe, és ezt a lámpát is. Ha megtalálom, amit maguk keresnek, akkor nem lesz senkinek bántódása, csak elviszem a cuccot, és annyi. Na, galambom, irány felfelé!

Elindultam a nyomában felfelé a létrán. Fél perc múlva ott álltam mögötte az ajtó előtt.

– Cseréljünk helyet – mondta. – Próbálja kinyitni az ajtót! Van hozzá kulcs? Persze hogy van. Különben hogyan tudta volna…

Sóhajtottam, és megnyomtam az ajtót. Óvatosan belestem a feltáruló nyíláson, aztán felkiáltottam az ámulattól.

– Magával meg mi a fene van? – hallottam Martina hangját.

Megvillant a kezében a lámpa, sugara besuhant az ajtón, be a „lyukba", aztán rávetődött valamire, amiről visszapattanva éppen a szemembe hullott.

Egy majd ember nagyságú, fénylő szobor állt szemben velünk, mintha üdvözölt volna bennünket. Mögötte jó pár sötét, de időközben szürkévé fakult vászonba csomagolt valami volt látható. Az egyik kilyukadhatott az elszállt évek során, vagy talán egér rágta ki, s a lyukon egy aranykezet láttam kinyúlni. A kéz egy csészefélét „egyensúlyozott" a tenyerén.

Kissé oldalra fordultam. Martina megkövülve bámulta a szobrot, mint aki nem hisz a szemének.

– Te jóságos isten! – nyögte aztán olyan meglepett ábrázattal, hogy ha akartam volna, itt lett volna a legjobb alkalom, hogy megszabaduljak tőle.

Csak éppen kockáztatnom kellett. Martinát talán könnyen elkaphattam volna, csakhogy ezzel még nem oldódott volna meg a gyilkosságok rejtélye. Merthogy nem ő és nem is Fairweather a tettes, abban biztos voltam. Hogyan is lehetett volna, amikor azt sem tudta, hogy mit rejtenek a romok. Legendákat ugyan hallott róla, de nagy a különbség a legendák és a valóság között. De még mekkora!

– Ez meg mi a szösz? – kérdezte Martina.

Úgy gondoltam, hogy nem hallgatom el előle az igazságot. Miért is tenném? Elvégre rövidesen e nélkül is kiderülne.

– Alighanem istenek – mondtam.

– Miféle… istenek?

– Inkák vagy maják.

Nagyot nyelt, és úgy bámult rám, mintha hirtelenjében jómagam is istenszoborrá változtam volna.

– Maga szerint miből vannak? – kérdezte, aztán gyorsan még hozzátoldotta: – Nehogy azt mondja nekem, hogy nem aranyból, mert akkor…

– Aranyszobrok – erősítettem meg.

– De hogy a francba kerültek ide?

– Hosszú történet – mondtam.

– Hogy az ördögbe fogom én ezeket elvinni innen? – nézett rám, mintha tőlem kérne tanácsot, pedig valójában önmagától kért. – Jézusom, milyen nehéz lehet egy ilyen?

– Jó pár kiló, az biztos.

– Képzelje – mondta hirtelen, és olyan bánatos képet vágott, hogy majdnem megsajnáltam – , én még életemben nem öltem embert.

– Ezt örömmel hallom – mondtam.

– Most mégis meg kell tennem.

– Ezt már nem hallom akkora örömmel.

– Pedig meg kell tennem – ismételte. – Ez a valami itt, ebben a lyukban engem illet. Tudja, miért? Mert a közmondás is úgy szól, hogy ki mit talál, azé lesz.

– Furcsa felfogás – mondtam.

– Az én esetemben feltétlenül alkalmazandó. Csakhogy van egy nagy probléma, mint már említettem is.

Hogy hogy a fenébe tudnám elszállítani őket? – Ismét a szoborra nézett. – Egyet sem tudnék elvinni, nemhogy mindet! Magukat pedig nem kérhetem meg, hogy segítsenek nekem… Nem, azt nem tehetem. Úgysem segítenének. Sőt, elvennék tőlem a zsákmányt. Ezért valamennyiüket, akik itt vannak, meg kell ölnöm. Maga is ezt tenné a helyemben, nem igaz? Ha mindenkit megölök, senki nem fogja sejteni, mi rejtőzik itt, ezekben a lyukakban. Később majd lesz időm elszállítani valahogy, azt még majd meg kell gondolnom, hogyan… Csak az a feneség az egészben, hogy még életemben nem gyilkoltam… vagy ezt már mondtam? Mindegy, egyszer el kell kezdenem, nem igaz? Csak azért mindjárt elsőre ennyit… nem egyszerű dolog. Maga ölt már embert, Ms. O'Hara?

– Mi köze hozzá? – kérdeztem szelíden.

– Csak tanácsot akartam kérni, hogy ha már megtörtént az az izé, jól tud-e aludni azután… Értem alatta, hogy nem jelennek-e meg éjszakánként maga előtt a halottak szellemei, mert hallottam valami ilyesmit regélni. Nagyon szar lenne, ha velem is ez történne. Másszon csak be a lyukon, kisanyám!

Még meg is taszított egy kicsit, hogy ezzel is tudtomra adja: ő a főnök, nekem pedig azt kell csinálnom, amit mond.

Kénytelen voltam engedelmeskedni. Amint bekúsztam a lyukba,

örömmel nyugtáztam, hogy nem is olyan kicsi, mint amilyennek kívülről sejthető. Felállni persze nem lehetett benne, térdelve viszont egészen jól elférem a csomagok mellett.

– Nyissa ki… valamelyiket – nyögte Martina. – Csak hogy lássam…

Nem kellett soká vacakolnom. Éppen csak megrántottam az egyik zsák száját, már szét is mállott az egész. Ami ott maradt előttem, maga volt a gyönyörűség. Aranytányérok, egy aranymaszk – melyik istené lehet? – és egy aranykehely. Kissé oldalra húzódtam, hogy ő is jól láthassa a „zsákmányt".

– Magasságos isten! – nyögte. – Hogy nekem milyen baromi szerencsém van! Ez a rohadék Fairweather meg ki akarta szúrni a szemem egy házzal… Uramisten, lehet, hogy én leszek a világ leggazdagabb embere? A francba is, le kell lőnöm magát, Ms. O'Hara, aztán a többieket is… Ne féljen, nem fog fájni, vagyis nem hiszem, hogy nagyon. Engem még ugyanis sosem lőttek le. Egyszer-kétszer ugyan megfenyegettek, és meg is vertek, az nagyon szar volt, de a lelövés az azért más. Tulajdonképpen még nagyvonalú is vagyok, hogy csak úgy lelövöm magukat… – Úgy tartotta a kezében a seriff pisztolyát, hogy rossz volt nézni. Ms. Martina egyszerűen begolyózott attól, amit látott. – Hát akkor, kedves Ms. O'Hara, kedves Debby, a bocsánatát kérem, de kénytelen vagyok kinyírni magát. – Felemelte a fegyvert, és rám fogta. – Majd imádkozom magáért… valamennyiükért sorban, mert én szoktam ám imádkozni, és gyónni is szoktam. Isten legyen magával, kedves Debby.

A homlokomra irányította a fegyvert. Hallottam a dörrenését, és már- már azt hittem, hogy életem legszörnyűbb tévedését követtem el, amikor éreztem, hogy a nadrágkosztümös Martina a karomba markol, jó erősen megszorítja, miközben olyan csodálkozva néz rám, mintha életében ekkor látott volna először.

– Saj…nálom – nyögte. – Őszintén… saj…

A következő pillanatban, mintha szárnya nőtt volna, repülni kezdett. Elereszte a létrát, megperdült a levegőben, és lezuhant a többiek közé. Hallottam, ahogy a kezéből kihullott fegyver nagyot csattan a padlón. Szerencsére nem sikerült kitörnie a nyakát.

Elkezdtem lefelé mászni. Láttam, hogy Mr. Burns, a „néma" malacképpű geológus áll az egyik holdsütötte ablaknyílás előtt, revolverrel a kezében.

– Szép jó estét, hölgyeim és uraim – köszönt ránk. – Magukkal meg mi a fene történt? Úgy néznek ki, mint egy rakás hajótörött a *Titanicról.* Csak nem történt valami, ami ennyire kiborította magukat? Csak nem találtak valamit a falban? Igen? Hát ezt örömmel hallom. Akkor nem jöttem hiába. Maguk megtalálták, amit régóta keresek. A sok hülye azt hitte, hogy nem létezik a kincs… pedig én akár meg is esküdhettem volna rá, hogy igenis létezik. A családi legenda szerint

biztos; a családi legendák pedig általában valós eseményeken vagy tényeken alapulnak. Ms. O'Hara, kérem, erősítsen meg benne, hogy valóban kincset talált odafent! Magam is szívesen megnézném, de majd annak is eljön az ideje. Látom, hogy most kissé ki vannak borulva. Kérem, kedves Ms. O'Hara, erősítse meg, hogy valóban megtalálta, amit nekem nem sikerült. Mert azt mondanom sem kell, hogy régóta foglalkoztat már az elrejtett kincsek ügye.

Hallgattam izgatott szavait, ám azért fél szememet a többieken tartottam. Ahogy múlt az idő, kezdtek magukhoz térni. A seriff megrázkódott, mintha varázs alól szabadult volna, és elkezdte keresni a pisztolyát. Ott hevert az nem messze tőle, ahova a lezuhanó Martina ejtette. Frank Fairweather nagyokat nyögött, akárcsak Harrison. A fegyverdörrenés úgy hatott rájuk, mint a hajnali vekkercsörgés. Csak a múmián nem látszott, hogy fel akarna éledni.

Mr. Burns odasétált hozzá, és szemügyre vette.

– Sosem gondoltam volna, hogy ezek is… na mindegy. Ez is azt bizonyítja, hogy mégis úgy történtek a dolgok, ahogy gondoltam. – Megcsóválta a fejét, és Martinához lépett. Végignézett rajta, aztán felemelte a kezében tartott revolvert. – Még jó, hogy magammal hoztam. A végén még lelőtte volna Ms. O'Harát.

A szemem sarkából láttam, hogy a többiek folytatják az ébredezést. Harrison félig már felállt, a derekát tapogatta, a seriff szeme is mintha kitisztult volna; úgy tűnt, kezdett megszűnni a sokkhatás, amely eddig a hatalmában tartotta. Fairweather is mozgolódott, kinyújtotta a karját, és még fektében a fegyverét kereste.

Mr. Burns felfigyelt a fekvők ébredezésére, mert nagyot kiáltott:

– Maradjanak csak szépen a helyükön, uraim! Ms. O'Hara, kérem, menjen csak oda a többiekhez! Remélem, nem ütötte meg magát.

Nem tehettem egyebet, engedelmeskedtem. A többiek még mindig nem egészen értették, hogy mi történik velük. Mintha hosszú álomból ébredtek volna, egyelőre még kissé értetlenül szemlélték a világot.

– Mr. Burns? – kérdezte a seriff. – Mintha nemrég találkoztunk volna…

– Meghiszem azt – bólintott Mr. Burns. – Többször is bent jártam az irodájában. Kérem, maradjon ülve, seriff! A többiek is. Harrison, maga is! Mostantól kezdve itt én parancsolok. Értve vagyok?

Nem értették. Nem is csoda.

– Nos, emberek, az a helyzet… – fogott a magyarázatba Mr. Burns, végighordozva rajtuk a fegyvere csövét. – Remélem, ön érti, miről van szó, Ms. O'Hara.

Nem volt miért tagadnom.

– Azt hiszem, igen.

– Remek. Akkor csak annyit mondhatok, hogy nagyon sajnálom. Maga remek kis nő, megérdemelné, hogy még sokáig éljen. Rohadtul

sajnálom, hogy ez nem jön össze magának, de ha létezik lélekvándorlás, akkor a következő életében talán nagyobb szerencséje lesz, és nem találkozik össze velem.

– Mi az ördögről fecseg maga itt összevissza? – vágott közbe a seriff. – Megbolondult, fiam?

Mr. Burns hozzám lépett, és szégyenlősen lehajtotta a fejét.

– Kérem, Ms. O'Hara, arra kérem, árulja el nekem a teljes igazságot, oké?

Bólintottam.

– Akkor hát megkérdezem: ki tudja a jelenlévőkön kívül, hogy mi rejtőzik a falban?

– Senki – feleltem gyorsan, feltűnően gyorsan.

Ezt ö is érzékelhette, mert összeráncolta a szemöldökét.

– így nem lesz egyszerű a halála, Ms. O'Hara – sóhajtotta. – Sem egyszerű, sem fájdalommentes. Tudom, nem nézi ki belőlem, de rohadtul kemény is tudok lenni.

Megdöbbentő volt, hogy a kis, malacorrú, zavart, alig több mint tinédzser hogy változott rövid idő alatt kemény, mindenre elszánt fickóvá. Olyanná, akin látszott, hogy ha kell, nem tétovázik.

– Csak azok tudnak róla, akik itt vannak – erősítettem meg.

– Hát, majd meglátjuk.

Fairweather ekkor már tökéletesen magánál volt. Olyannyira, hogy tett néhány ingadozva is fenyegető lépést Mr. Burns felé.

– Ide figyelj, te kis szemétláda! – kezdte. – Ha azt hiszed, hogy megijedünk tőled, akkor nagyon mellényúltál. Tedd le azt a fegyvert, mert mielőtt még meghúzhatnád. ..

Lövés dörrent. Mr. Fairweather meg nagyon elcsodálkozott rajta. Talán valóban nem gondolta volna, hogy Mr. Burns, a némasági fogadalmat tett, malacorrú geológus egyáltalán meg tudja különböztetni egy pisztoly elejét és a hátulját. Pedig meg tudta. És mellbe is lőtte Mr. Fairweathert. Mr. Fairweather így csodálkozó, sőt hitetlenkedő mosollyal az ajkán lépett át egy másik dimenzióba.

A seriff nagyot ordított, korát és mentális állapotát meghazudtoló gyorsasággal Mr. Burnsre vetette magát.

Azaz csak vetette volna, Mr. Burns ugyanis egy tapasztalt táncos rutinjával ellebbent előle, s úgy taszította oldalba, hogy Mitchell seriff ismét csak a földön találta magát.

Így járt Harrison is, ahogy megpróbált a seriff segítségére sietni.

– Nos, rendben van – mondta ekkor Mr. Burns, és még bólintott is mellé. – Akár véget is vethetünk a mulatságnak. Elveszem, amihez mint örökösnek jogom van. Ms. O'Hara ezzel bizonyára már tisztában van.

– Úgy valahogy – bólintottam.

– Akkor feltehetően igazat is ad nekem. Az, ami ott fent van, a

jogos örökségem. Tudja, miért, Ms. O'Hara?

– Hát hogyne – bólintottam. – Mert ön a börtön egyik alkalmazottjának a leszármazottja – mondtam.

– Ügyes – dicsért meg. – Nagyon ügyes… Hogy jött erre rá?

– Kezdjek neki a mesélésnek? – kérdeztem.

– Igaza van – bólintott. – Felesleges. – Felemelte a pisztolyát, és rám mosolygott. – Hiszek magának, Ms. O'Hara. Ezek szerint, ha megölöm magukat, amint ez a balfácán nő is akarta, én nyertem. Bár nem tudom, hogy ő valójában meg merte volna- e húzni a ravaszt, ne legyenek kétségei, hogy én megteszem. Azért persze mindenkinek jut idő egy kis gyors imára, mielőtt még…

Szélesen vigyorgott mellé. Biztos voltam benne, hogy korábbi szavaival ellentétben élvezi a helyzetet. Az a fajta volt, amelyik szereti a haláluk előtt megkínozni az áldozatait.

De nem jutott idő imára. Nem, mert amint meghúzta volna a ravaszt, ő is engem véve elsőnek, egy ismerős hang úszott be az ablaknyíláson.

– Ms. O'Hara? Itt van valahol, Debby? – Tétova volt a hang, mintha nem lenne biztos benne, hogy jó helyen jár-e. – Itt van valahol, szerelmem? – Tanácstalan léptek

Roppantak, aztán felbukkant a szemünk előtt Mr. Howard. Tétován lépkedett, és alig látszott ki a hatalmas csokor alól, amelyet a kezében szorongatott. – Itt van valahol, Debby? Marisa szerint idejött… Szólaljon már meg végre! Be szeretném jelenteni, hogy nagy elhatározásra jutottam.

Mr. Howard semmit sem vett észre abból, hogy mi történik a szeme előtt. Biztos voltam benne, hogy nekem hozta a csokrot, mint rendesen, s mi más célja lehetett volna a mosollyal az ajkán, a csokorral és a duruzsoló hanggal, mint az, hogy megkérje a kezemet. A legjobb helyen, a legjobb pillanatban.

– Itt vagyok… Norton – nyögtem.

Mr. Burns olyan jeges pillantást vetett rám, hogy egyből belém fagyott a lélegzet.

– Hozta isten, Mr. Izé – mondta Mr. Burns, és úgy tartotta a kezét, hogy ne lássék a benne lévő fegyver. – Ms. O'Harához jött?

– Persze hogy hozzá jöttem – mondta Mr. Howard, idült mosollyal az arcán. – Ki máshoz jöttem volna?

– Miért keresi őt?

Mr. Howard meglepett képet vágott.

– Hogy miért keresem? – Megvonta a vállát, és Burnsre vigyorgott. – Először is magának ehhez semmi köze, másodszor pedig annyit azért elárulhatok, hogy meg akarom kérni a kezét. Még jó, hogy itt vannak maguk is, legalább lesz tanúja annak, hogy…

Ezután váratlan fordulat következett. Mr. Howard idétlen csokra

már akkor szemet szúrt nekem, amikor éppen csak belépett a terembe. Terjedelmes volt, és eléggé hevenyészettnek tűnt, mintha az útszélen kornyadozó, jobb sorsra érdemes virágokból gereblyézte volna össze. Futó pillantással nyugtáztam, hogy kaptam már tőle szebb csokrot is; azok legalább tíz számmal kisebbek voltak, és éppen rá akartam kiáltani, hogy vigyázzon, mert ami itt történik, az nem kecsegtet semmi jóval, ám Mr. Howardnak nem volt szüksége rá, hogy figyelmeztessem. Mr. Norton Howard egyetlen pillanat alatt magasra emelte a csokrot, majd Mr. Burns képébe vágta.

– Vége a dalnak, te rohadék!

Mint mondottam, Mr. Howard Mr. Burns képébe vágta a csokrot, de azért valami még mindig maradt a kezében. Nem fegyver, pontosabban szólva nem egészen fegyver, hanem valami más. Egy baseballütő. Mr. Howard pedig olyan ügyesen forgatta az ütőt, mintha egy mérkőzés legjobb játékosa címéért vitézkedett volna. Vadul villogó szemmel csépelt mindenkit, aki az útjába került. Első áldozata természetesen Mr. Burns volt, aki kapott egyet a malacorrára, mégpedig a javából. Mr. Burns ordított, és a levegőbe markolt. Fegyvere útban volt a padló felé. A következő ütés őt is a földre küldte a pisztolya mellé. Mr. Howard itt akár abba is hagyhatta volna a verekedést, ám ő nem hagyott fel vele. A seriff is kapott egyet az oldalára, Harrison is, és valószínűleg Mr. Fairweather is kapott volna, ha nem fekszik holtan a lábunk előtt.

Ki tudja, mi lett volna a dolog vége, ha Harrison seriffhelyettes közbe nem veti magát. Lebukott a földre, elkapta Mr. Howard lábát, és maga felé rántotta. Norton megtántorodott, kiejtette a kezéből a baseballütőt – előtte azért még jól oldalba ütötte a seriffet. Se látott, se hallott; valószínűleg a lánykérés után engem is oldalba trafált volna, ha még nála van az ütő. Szerencsére már nem volt. Közben újabb erősítés érkezett. Mr. Burns ekkor már a földön feküdt, arccal a padló felé, s most valóban egy malacra hasonlított, amely a földet túrja valami finom falat kukac után kutatva. Az erősítés két személyből állt: előbb Marisa, aztán a professzor, McKinley rontott be az egyik ablaknyíláson. Az is lehet persze, hogy ajtónyílás volt; ki tudta volna már megmondani, hogy eredeti állapotában, amikor még a rabok vágyakozó pillantásainak a kereszttüzében állt, melyik lehetett. Ezen rontott be Marisa, kezében lefűrészelt csövű puskájával. McKinley is tartott valamit az övében, véleményem szerint aligha agyagtáblát.

– Jól van, Debby? – hallottam aggódó kiáltását. – Jól van, kislány?

– A francba – válaszolt neki Marisa a lefűrészelt csövű puskát lóbálva. – Nem kislány ez, hanem közönséges hülye! Nem megmondtam neki…

Hozzám ugrott, és villámgyorsan végigtapogatott. Nem tudom, hogyan csinálta, de biztos vagyok benne, ha valahol tapogatóversenyt

rendeznének a nagyvilágban, és ha Marisa indulna rajta, már előre neki adhatnák az első díjat. Úgy éreztem, hogy egyetlen négyzetcentiméterem sem maradt ki a tapogatásból.

– Egyben van! – hallottam diadalittas hangját. – Nem sérült meg. Maguk meg…

Ami következett, alighanem fenyegetés akart lenni, mert mi más is lehetett volna. Marisa egészen a feje fölé emelte a fegyverét; nem volt kétségem afelől, hogy pillanatokon belül Mr. Burns is a halottak listáját szaporítja. De nem ez történt, nem bizony.

A kiáltást, amely megállította Marisa lesújtani kész kezét, egy nő produkálta. Éles volt, és fenyegető.

– Állj! Ha nem…

Lövés dörrent. Hallottam, hogy a fegyverből kiröppenő golyó a falnak vágódik, visszapattan róla, és ott zümmög el felettünk.

– Dobja el a fegyverét, boszorkány!

Marisa arca dühtől lángolt. Mint valaha, amikor egy elfogott kormánykatona Marxot sértegette előtte.

– Te mocsok! – kiáltotta. – Te disznó…

Biztos voltam benne, hogy támadónk pillanatok múlva már nem lesz az élők sorában. Ám nem így történt. Marisa meghúzta ugyan a ravaszt, a fegyver azonban nem dörrent, csak szégyenlősen csattant egyet, mintha szégyellte volna, hogy csalódást okozott a gazdájának. A támadó ekkor gúnyosan felnevetett.

– Csak nincs valami baj a fegyverével, Marisa? – kérdezte. – Adok magának egy tanácsot, bár nem lesz már ideje megfogadni. Tudja, aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók. Ez magára is vonatkozik, professzor – fordult McKinley felé. – Dobja el a fegyverét maga is, mert nem lesz ideje imádkozni. Szóval, Marisa, az a helyzet, hogy nem normális dolog, ha valaki egy falba vert szögre akasztja a fegyverét, ráadásul az ágya fölé. Még a régi, szép gerilla időkből vette fel ezt a rossz szokást? Nos, hogy ne furdalja az oldalát a dolog, amikor Ms. O'Haránál voltam házibulin, volt időm egy kis sétát tenni a lakásban. Még a maga szobájába is benyitottam, s ha már ott láttam a fegyverét az ágya fölé akasztva, gondoltam, megnézem, hogy töltve van-e. Kilencvenkilenc százalékban arra szavaztam volna, hogy nincs, ám nem kis meglepetésemre töltve volt. Ez is a régi gerillaidők emléke, mi? Na szóval, akkor kivettem belőle a golyókat. Hogy miért? Azt csak az istenek tudnák megmondani. Talán attól tartottam, hogy Ms. O'Hara már többet tud rólam, mint amennyit szeretném, ha tudna, és még azt sem tartottam lehetetlennek, hogy a puskára is szüksége lesz azon az éjszakán. Szerencsére nem ez történt. Nos, ebből mi a tanulság, Marisa? Szégyellheti magát, hogy mint harcos gerilla, levetkőzte még a legelemibb éberséget is magáról. Magának meg kellett volna néznie, hogy rendben van- e a fegyvere, mielőtt arra

vállalkozott volna, hogy megmentse ezt a kis beképzelt majmot.

Tévedés ne essék: ez én voltam.

– Jézusom, tesóm, csak nem esett bajod?

Mr. Burns éppen ezekben a másodpercekben próbált a lábára állni. Jókora búb volt a homlokán: egy növendék orrszarvúnak is becsületére vált volna.

Sóhajtottam, pedig bejött minden, amire számítottam. Sőt, még egy kicsivel több is.

Az ajtónál álló hölgy ugyanis tett négy-öt gyors lépést felém, aztán csak úgy, kutyafuttában lehúzott egy hatalmas pofont, amitől néhány pillanatig azt hittem, hogy leröpül a fejem.

– Utálom az ilyen kis pöffeszkedő libákat, akik pénzeszsákon ülnek, és azt hiszik, hogy az övék a világ.

Ja, hogy még nem említettem, ki is volt az, akinek az a szerep jutott, hogy lezárja ezt a történetet?

Természetesen Ms. Pamela Heywood, őslénytudós volt a pofozkodó.

106.

Azért mondom, hogy természetesen, mert akkor már tisztában voltam vele, miről énekelnek nyári estéken a csalogányok. Tisztán állt előttem a *mit* és *miért,* csak éppen kockáztatnom kellett. Azt akartam, hogy ne legyen olyan ügyvéd, aki ki tudná rántani őket a mocsárból. Hogy ez mekkora kockázattal járt? Nem kicsivel, az kétségtelen.

Pamela Heywood néhány pillanatig még rajtunk tartotta a fegyverét, aztán Burnsre kiáltott:

– Szedd már össze magad, Daniel! Meddig akarsz még szédelegni?

– Ez a gazember… megütött egy baseballütővel.

– Jézusom, Daniel, ne légy már annyira anyám asszony katonája!

– De éppen homlokon talált.

– Még mindig jobb, mintha másutt talált volna el.

– Jaj, de jópofa vagy – nyögte Burns, és megpróbált végre egyenesen állni.

Ezalatt Ms. Heywood szemügyre vette a környéket.

– Csak nyugalom, nyugalom – mondta, és ismét végighordozta rajtunk a fegyvere csövét. – Nem szívesen ölök meg senkit, csak ha rákényszerítenek. Éppen ezért szépen kérem magukat, hogy ne kényszerítsenek rá! Értve vagyok? Nahát. Szóval, Daniel, mi is a helyzet? Jézusom, ez meg itt meghalt? Mr. Fairweather meghalt? Kár érte. Kikezdett velem, de én… na mindegy. Tehát, tesóm?

– Megvan – mondta Mr. Burns. – Nézz csak fel oda!

Ms. Heywood felnézett a falra.

– Jézusom! – nyögte. – Úgy látszik, későn érkeztem. Mi a fene az?

– Ott van a cucc! – mondta remegő hangon Mr. Burns.

– Azt mondod, hogy… a cucc? Arra gondolsz, hogy…

– Arra, Pam. Megvan a cucc.

Ms. Heywood ekkor látszott csak észrevenni, hogy a hátunk mögött fekszik egy furcsa valami, „akinek" van keze, lába, és még feje is, ha nagyon keresi valaki. Remegő kézzel rá is mutatott.

– Az ott…

– Ja – mondta Burns. – Egy börtönön

– De miért…

– Tele van velük az a két izé… – S felmutatott az első két nyílásra a falban. – Menj fel a létrán, és nézd meg magad! Bár jobb lenne, ha mindjárt a harmadikhoz mennél. Én ezalatt itt tartom a frontot.

Ms. Heywood szemmel szinte alig követhető sebességgel felfutott a létrán. Aztán ugyanolyan sebesen el is tűnt a lyukban. Néhány másodpercig tartózkodhatott csak odabent, majd gyorsított felvételként visszatért hozzánk. Olyan légiesen mozgott, mintha a lába nem is érintette volna a lépcsőfokokat. Arcán öröm helyett tanácstalanság látszott.

– Mi az ördögöt csináljunk, Daniel? – kérdezte Burnsre pislogva. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen sok van.

– Ami azt illeti, én sem.

– Szerinted?

– Itt kell hagynunk a legtöbbet, csak annyit vihetünk el, amennyit elbírunk.

Ms. Heywood ekkor nagyot kiáltott. A végén már sikoltássá vékonyodott a hangja.

– Hát egy frászt! Megtaláltuk, Dán! Megtaláltuk! Már nem engedhetjük ki a kezünkből! Egyetlen darabkát sem engedhetünk ki belőle.

– De hát ezek… – mutatott ránk Burns. – Ezek szemtanúk.

– Megoldjuk – mondta fenyegető hangon a lány. – Te nem látsz megoldást, te szerencsétlen?

Látszott, hogy ebben a párosban a szelíd, visszahúzódó Ms. Heywood a főnök, a malacorrú csak kullog utána.

A lány az órájára nézett.

– Szerencsére még van időnk, tesóm. Akkor hát a helyzet a következő… – Visszatetsző volt, ahogy barátságos mosolyt igyekezett varázsolni a képére. – Nem próbálom szépíteni a dolgot – kezdte. – Talán maguk is elismerik majd, ha elárulom, hogy miért van jogunk ezekhez a csecsebecsékhez, amelyek odafent vannak. Ezek a mi tulajdonunkat képezik – Burnsre mutatott és mivel így áll a helyzet, szeretnénk elszállítani innen a… tulajdonunkat. Néhány perc múlva meg is kezdhetjük az elszállítást. Hat csomag van odafent, jó nehezek, ezért kérem a maguk segítségét, mi egyedül sajnos nem boldogulnánk

velük. Őszintén szólva, az volt a csúnya elképzelésem, hogy megölöm magukat… Ne nyugtalankodjanak, kérem, megváltoztattam a tervemet. Feltétel: segítenek a cuccot felrakni egy furgonra, amely itt áll nem messze, a kapun túl. Hajói vagyok értesülve, ez Mr. Fairweather furgonja. Nem kell mást tenniük, mint hogy a zsákokat lehozzák onnan, és bepakolják a furgonba. Aztán mehetnek isten hírével. Még talán meg is ajándékoznám magukat a közreműködésük jutalmaként egy- egy aranycsészével, de kétlem, hogy elfogadnák. Ezért az életüket kapják cserébe. Ez már jobban hangzik? Nos?

Minden úgy ment, ahogy elterveztem. Eddig. Csak nem volt szabad ellenkezni vele. A fegyver a kezében csúnya dolgokat művelhetett volna.

– Biztos, hogy megkíméli az életünket? – kérdeztem, kissé naiv tónust adva a szavaimnak.

– Miért hazudnék? Ha már a cuccok a kocsin vannak, kit érdekel, hogy mi lesz magukkal?

Biztos voltam benne, hogy hazudik a nyomorult. Lehet, hogy arra gondolt, néhányunkat túszként magával visz. Ha nem valamennyiünket. A furgonba talán beférünk.

– Rendben van – mondtam gyorsan. – Gyerünk! Én felmegyek a létrán…

– Lószart – mondta ekkor a lány gúnyos hangon. – Maga itt marad mellettem! Majd ez a szépfiú, a seriff, a professzor és a bíró lehozzák a zsákmányt. Minden oké, emberek?

Harrison morgott valamit, a seriff pedig csak keserűen legyintett.

– Mi van, öregúr? – kérdezte Ms. Heywood. – Nem tetszik valami?

– És ha leesem? – kérdezte aggodalmas hangon a seriff.

– Az a maga baja. A világ attól még megy előre, ha egy falusi seriff leesik egy létráról, nem gondolja? Tehát – foglalta össze még egyszer a tennivalókat Ms. Heywood felmennek oda – mutatta, hogy hova találnak ott néhány csomagot, megfogják és lehozzák őket. Tudom, persze hogy tudom, hogy nagy lesz a kísértés, hogy odafent kitaláljanak valamit, valami ostobaságot, de azt tanácsolom, gyorsan felejtsék is el, ha ilyesmit forgatnak a fejükben. Csak rossz vége lehet, higgyenek nekem. A seriff megy elől, őt a helyettese követi, Mr. Howard zárja a sort. És hogy ne érezzék feltétlenül egyedül magukat, én is fent leszek, és árgus szemmel figyelem magukat. Nincs összebeszélés, és lopás sincs! Ez utóbbin főleg azért felesleges a fejüket törniük, mert úgysem lenne lehetőségük felhasználni a lopott holmit. Akkor hát, seriff! Irány felfelé!

Mitchell bólintott, és elkezdett felfelé kapaszkodni a létrán. Harrison szája széle remegett a dühtől, ahogy rám nézett. Mr. Howard ugyancsak rám pislogott, de az ő szemében nem látszott semmi. Egyáltalán semmi. Mintha fel sem fogta volna, hogy mi következik.

Marisa is csak álldogált, szájára szorított kézzel.

Ms. Heywood szorosan a létra mellé állt, és előbb a seriff fenekét vette szemügyre, majd Mr. Burnsre mordult.

– Daniel, tartsd a frontot! Ha valaki megpróbálná…

– Tudom, tudom, Pamela – vágott közbe idegesen a malacképű. – Nem vagyok hülye. Pontosan tudom, mit kell tennem!

Ezalatt a seriff nagy nyögések közepette eltűnt a lyukban.

– Állj! – vezényelt Ms. Heywood. – A seriff azonnal leadja az első csomagot. Gyerünk, seriff, ne totojázzon! Maga is mehet, Harrison! Mr. Howard és a professzor majd itt marad mellettem, és…

Nem volt ideje befejezni, mert a lyuk szájánál megjelent az első csomag. A jókora bőrönd nagyságú csomag egyik oldala fel volt hasadva. Mielőtt Ms. Heywood bármit is mondhatott volna, kigurult a résen egy sárgán csillogó kancsó, és nagyokat koppanva a holdfényes lépcsőfokokon, lehullott a feltúrt padlózatra. Mr. Malacorrú utánakapott, de nem érte el.

– Daniel, az isten áldjon meg! – hallottam Pamela Heywood ideges hangját. – Ne azt az izét bámuld, hanem arra figyelj, hogy nyugton maradjanak! Nem szeretném, ha…

Ekkor jött a második csomag. Ez is bőröndnyi méretű volt. Ez volt az, amelynek a nyílásán kilógott egy aranytányért tartó kéz.

– Jézusom! – nyögte Ms. Heywood. – Ez csodálatosabb, mint gondoltam.

Sorban jöttek a csomagok. Még egy bőröndnyi, aztán néhány kisebb. Végül Mr. Harrison feje bukkant fel a nyílásban.

– Van még egy – mondta dühtől fuldokló hangon. – De az nagy. Ember nagyságú.

Ms. Heywood hangja remegett az izgalomtól.

– Mit gondol, arany?

– Akármi is, dög nehéz.

– Le tudják hozni?

– Hát, megpróbálhatjuk.

– Akkor hozza le, maga meg, Mr. Howard, segítsen neki!

A csomag valóban nagy volt, nem rejtőzhetett benne más, mint egy istenszobor.

– Ez aztán nem semmi – mondtam akaratlanul is. – A világ legnagyobb múzeumai sorban állnak majd érte.

– Remélem is – bólintott Ms. Heywood.

Láttam, hogy örömmel dörzsölné össze a kezét, de hát nehéz úgy kezet dörzsölgetni, hogy dörzsölgesse is az ember, és a stukkerét se ejtse ki belőle. A kapaszkodásról már nem is beszélve.

– Húzódjanak oldalra egy kicsit – kérte a seriffhelyettes. – A vállamra veszem, ha nincs ellenére.

– Csináljon, amit akar, csak hozza le, hadd nézzem már meg.

Istenem, siessen, ember! – Oldalra húzódott, hogy Harrison lehozhassa a szobrot. Ms. Heywood hirtelen ráemelte a fegyverét. – Csak óvatosan, Mr. Harrison! Ha netalán arra gondolna, hogy hozzám vágja ezt a gyönyörűséget, vagy egyszerűen csak letaszítana vele, hát sürgősen tegyen le róla. Az lenne az utolsó mozdulata, amit ezen a világon tesz. Megértette?

– Tökéletesen – nyögte Mr. Harrison.

– Akkor hozza már, gyerünk!

Harrison megindult lefelé a szoborral. Nem lepett meg, hogy a csomagolóanyag, amelybe a leletet csavarták, már inkább csak jelképesnek volt mondható. Hogy az egerek ették- e le róla, vagy magától szakadt el, nem lehetett tudni. De mégis volt valami rajta, ami újabbnak látszott, ugyanakkor jól illett a lelethez. Egy színes, itt-ott már egérrágta takaró. Alatta egy emberi test kontúrjai látszottak.

Harrison nyögött, majd óvatosan letette a csomagot a földre.

– Itt van, ez volt az utolsó!

Mr. Malacorrú, elveszítve a türelmét a látványtól, odaugrott a szoborhoz, és lerántotta róla a takarót. Ms. Heywood előrehajolt, hogy elsőként pillanthassa meg a majd száz éve pihenő aranyszobrot. Mert mi egyébből készülhetett volna, mint aranyból?

Ebben a pillanatban történt valami, amire – rajtam kívül – senki sem számított. Az „aranyszobor” nem volt aranyból, egyáltalán nem. Az „aranyszobor” ósdi egyenruhát viselt, s nemcsak hogy nem az volt, akire, ismétlem, rajtam kívül mindenki számított, hanem másképpen is viselkedett. Nem hagyta, hogy végigtapogassák, hogy lesimítsák róla az évszázad porát, nem bizony. Ráadásul az arca sem olyan volt, ahogy egy inka, maja, vagy ki tudja, milyen indián fickó arcának lennie kellett volna.

A „szobor” nagyon is élő volt. Olyan gyorsan ült fel, hogy meg sem tudtak nyikkanni a meglepetéstől. Csak Harrison nyögött egy nagyot.

A „szobor” dühös képet vágott, és még egyet köpött is mellé. Ms. Heywood elsápadt, és eltátotta a száját. Úgy meredt a „szobor” hosszú, villásra pödört bajuszára, mintha ráragadt volna a szeme. Aztán a „szobor” kezében lévő kis sorozatlővöt vette szemügyre, amelynek a csövét a „szobor” Ms. Heywood melléhez érintette.

Ms. Heywood lihegett, mintha lefutotta volna a New York- i maratoni.

– Jézu…som, maga… maga… kicsoda?

A „szobor” lassan kikászálódott a rongyok közül, és kicsit megpiszkálta a lány mellkasát a géppisztolya csövével.

– Nem ismer meg, aranyom?

– Hát, most úgy… hirtelenjében…

A szobor immár szétvetett lábbal állt, és jeges pillantását végighordozta a jelenlévőkön.

– Ha valaki nem ismerne fel, akkor az nem ismeri az építészet óriásait. Mert az én nevem… Domingos de Carvalho! Nincs véletlenül valakinek egy nyeletnyi vörösbora?

A TÖRTÉNET VÉGE

107.

A nyomozásunkat lezáró megbeszélésre cégünk tárgyalótermében került sor. Mitchell seriff ugyan azt szerette volna, ha a hivatalában gyűlnénk össze, ám amikor néhány újságíró – köztük természetesen July Demeter is – bejelentette részvételét, belátta, hogy ennyien nem férnénk el benne. Hogy kik voltak az értekezlet résztvevői? Nos, az események főszereplőin kívül jelen volt a polgármester megbízottja, Mr. Ignatz, komoly képű, szemüveges, humortalan fickó; valamilyen kormánymegbízott, hajói értettem a nevét, Mr. Robertson; valamint az állam kormányzójának a fia, aki éppen államigazgatási tanulmányait végezte a szomszéd város egyetemén, s megfelelően érdekesnek találta az eseményeket ahhoz, hogy tiszteletét tegye nálunk. A rendőrség már nagyobb számban képviseltette magát: ott volt a körzet rendőrségi parancsnoka, Miller kapitány, de ott volt Clifford zsaru is, és még néhányan, akiknek volt valamilyen közük az elmúlt hetek viharaihoz.

A történet főszereplői egy hosszú asztalnál foglaltak helyet, köztük jómagam is. Közvetlenül mellettem Mitchell seriff ült, s időről időre a fülembe morgott. Alighogy végignézett a megjelenteken, máris olyan morgolódásba kezdett, mint egy elégedetlen oroszlán.

– Jézusom, Debby, hogy mennyi léhűtő képes Összeverődni egy helyen, ha vérszagot érez.

Nem voltam egészen tisztában vele, mire céloz ezzel a vérszaggal, de nem volt időm megkérdezni, mert Amos, a tulajdonképpeni házigazda megkocogtatta a poharát a gyűrűjével, és máris a tárgyra tért.

– Az ingatlanfejlesztő társaság nevében üdvözlöm önöket – kezdte. – Ezennel át is adnám a szót… Mr. Igritznek…

– Ignatz – javította ki feddő hangon a polgármester megbízottja.

– Ó, bocsánat – váltott vörösre Amos eddig kissé idegesen sápadt arca. – Én igazán nem… Bocsánat.

Visszaroskadt a helyére. Láttam rajta, hogy legszívesebben az asztal alá bújna szégyenében.

A hirtelen beállott, kínos csendet Mr. Ignatz törte meg. Méghozzá meglepetésemre alig elfojtott vigyor ücsörgött a képén.

– Köszönöm – mondta, és A mos felé biccentett. – Köszönöm a szíves fogadtatást. Nos, azt javaslom, hogy mindjárt adjuk is át a szót a kormányzó megbízottjának. Mr. Robertson?

Az alacsony, kopasz kormánymegbízott hátratolta a székét, és felállt. Ekkor vettem csak észre, hogy milyen kicsi. Ki kellett húznia

magát, hogy ellásson az asztal túlsó oldalára. Ha nem tudtam volna, hogy ez lehetetlen, arra is gondolhattam volna, hogy kis termetű könyvelőnk, Mr. Hooker közeli rokona.

Mr. Robertson meghajolt, mintha tapsot várna, s amikor ez elmaradt, Miller kapitány felé intett.

– Azt hiszem, ön következik, kapitány.

Miller kapitány azonnal továbbpasszolta a labdát.

– Mivel én csak hallomásból értesültem az eseményekről, úgy lenne helyes, ha valaki a közvetlen résztvevők közül számolna be a történtekről. Például a seriff. Nos, Mr. Mitchell, vállalja a feladatot?

A seriff elvörösödött, majd megköszörülte a torkát. Erre olyan csend támadt, hogy annak a bizonyos légynek a hangja, amelynek zümmögnie kellett volna, ha előadhatta volna a produkcióját, egy lezuhanni készülő helikopter hangjához lett volna hasonlatos.

Mitchell seriff a fogai közé kapta a bajusza végét – ilyet csak akkor tett, ha felettébb zavarba hozta valami – , s nagyon határozottan kijelentette, hogy *nem.*

– Hogy micsoda? – kérdezte füle mögé ernyőzve a tenyerét Miller kapitány. – Mi nem?

A seriff a torkára tette a kezét.

– Fáj a torkom. Képtelen lennék rá.

Mr. Miller erre dühösen kifakadt.

– Jézusom, emberek, ezt előbb kellett volna megbeszélnünk. Idejövünk egy értekezletre, az újságírók is itt vannak…

– De itt ám! – hallottam July Demeter felcsattanó hangját.

– Szóval, csak azt akarom mondani… A fenébe is, hát itt van a mi kedves seriffhelyettesünk, Ms…. izé… O'Malory…

– O'Hara – javította ki a seriff.

– Ja. Tehát, Ms. O'Hara, elvégre maga ott volt végig, amíg ez az izé… tartott, és a seriff szerint maga volt a lelke a nyomozásnak, vagy mifene… Maga bizonyára jól ismeri az eseményeket. Akkor hát felkérném rá, hogy ismertesse velünk. Remélem, magának nem fáj a torka?

– Nem – mondtam beletörődve, miközben erőteljesen rátapostam a seriff lábára. – Nekem nem fáj.

Sóhajtottam, és vártam, hogy van- e még valaki, aki bátorítani akarna, és nem is csalódtam. Volt. A kormányzó fia, Mr. Coppersmith; jóképű, nyúlánk fiatalember, megnyerő külsejű, éppen az én ízlésem. Talán egy kicsit Zsiráfra hasonlított.

– Jómagam is Ms. O'Harát javasolnám – mondta. – Az a helyzet ugyanis, hogy… bár nem tartozik szorosan ide, de éppen vizsgadolgozatot kell írnom az egyetemen, ahol végzős vagyok, mégpedig egy egészen friss bűnügyről, amely bizonyítja, hogy alkalmas vagyok a pályára. Ugye értik?

– Naná, hogy alkalmas vagy – morogta a seriff. – Ha az apám még élne, és kormányzó lenne, én is alkalmas lennék.

– Szóval, ha megengedik, feltennék néhány kérdést Ms. O'Harának. Persze, ha valakinek ellenvetése lenne, szívesen visszalépek…

Óriási meglepetésre senkinek nem volt ellenvetése.

A fiatalember ekkor a zsebébe nyúlt, egy kis noteszkát húzott elő belőle, kinyitotta, belenézett, majd rám mosolygott.

– Azt tanultuk… hm… hogy ilyen esetben, mármint, ha egy bűnügy értékeléséről van szó, nagy szerep jut a helyszínnek.

– Ki a fene gondolta volna – morogta a seriff.

– Ezért arra kérem Ms. O'Harát, hogy amennyiben ez lehetséges, ismertesse, kérem, a helyszínt, ahol azok a pokoli dolgok történtek.

Minden tekintet rám meredt.

Nem erre számítottam, de azért felálltam. Éppen idejében ahhoz, hogy még elcsípjem Mr. Ignatz suttogását. Illetve azt a félhangos kérdést, amelyet suttogásnak szánt.

– Ki a fene is ez a kis nő?

– Ms. O'Hara – mondta valaki.

– És?

– A seriff helyettese.

– A fenébe is, ennek a vén kecskének aztán van ízlése, nem is vitás.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy Mr. Ignatz kire céloz.

Mr. Coppersmith bátorítón mosolygott rám. Nem tehettem egyebet, mint hogy beszélni kezdtem. Őszintén szólva számítottam is rá, hogy valahogy így alakulnak majd a dolgok, ezért már ott lebegett a szemem előtt a hajdani börtön képe, ami megkönnyítette a dolgomat.

Tudatában voltam annak, hogy a jelenlévők közül csak kevesen vannak tisztában a történtek minden jelentősebb mozzanatával, ezért így kissé részletesebben írtam le a börtönt és annak múltját. Igyekeztem rövidre fogni a mondandómat, ennek ellenére repülni éreztem az időt. Egyszer, úgy a mesém közepe táján, rádöbbentem, hogy talán túl részletes és hosszadalmas a leírásom, talán unalmas is, ezért bűntudatosan végigpillantottam a jelenlévőkön. Meglepődve tapasztaltam, hogy nem aludt el senki, éppen ellenkezőleg, feszült figyelem ült az arcokon, néhányan még a szájukat is tátva felejtették.

Hogy miről beszéltem? Részletesen elmagyaráztam, mi minden történt odabent úgy százötven évvel ezelőtt.

Amikor befejeztem, döbbent csend ülte meg a termet, amelyet Mr. Coppersmith tört meg.

– Ez… egyszerűen hihetetlen – mondta. – Az a hely maga lehetett a pokol.

– Enyhe kifejezés – bólintott a seriff.

– És az az igazgató… Egy állami alkalmazott? Hogyhogy a felettesei nem vettek észre semmit?

Erre nem tudtam válaszolni.

– Ezt talán tőlük kellene megkérdezni. Ha még élnének – segített ki a seriff.

– Meg az a szegény bíró… Hogy is hívták?

– Mr. Howard – mondtam. – Rex Howard.

– Akinek megtalálták az óráját?

– Úgy van – bólintottam.

Önkéntelenül is a szintén jelen lévő Mr. Howard felé kaptam a tekintetem. Norton rám mosolygott. Biztatást véltem kiolvasni a mosolyából. Csak így tovább, Debby!

– Tehát – folytatta Mr. Coppersmith a papírjába pislogva –, volt ugye a börtön, amelyben azok a tragikus disznóságok történtek. Az ön állítása szerint, Ms. O'Hara, azokat az értéktárgyakat, amelyeket a börtön tisztviselői, élen az igazgatóval, a bebörtönzöttek hozzátartozóitól erőszakoltak ki, befalazták a börtön épületében?

– Így van – feleltem. – A műkincseken nem könnyű túladni. A bűnösök rettegtek a lebukástól, ezért nem merték azonnal kivinni a tárgyakat a börtönből. Úgy gondolták, hogy megvárják a kedvező alkalmat. Csakhogy ez sokak számára egyáltalán nem jött el. A prérifarkasok néha összevesznek a konc felett, és megölik egymást.

– Ez esetben honnan terjedt el mégis a hír, hogy mi történik odabent?

– Onnan – feleltem hogy a mendemondák úgy születnek, mint az erdőben a gomba. Azt mondják, hogy ha ketten tudnak valamit, az már nem titok. Nos, a börtönbeli gyilkosok többen voltak kettőnél, jóval többen. Persze a mendemondák csak mendemondák maradtak, nem vették komolyan őket az emberek. A világ tele van izgalmas mesékkel, elrejtett kincsekkel, elsüly- lyedt hajóroncsokkal, elásott arannyal.

– Azt mondja, hogy a börtönőrök egymást is öldösték?

– Egy naplótöredék ismeretében biztosra vehetjük. De nemcsak a napló sorai mesélnek az igazságról, hanem… a holttestek is. Huszonhárom holttestet, azaz múmiát találtunk abban a falban, amelyben az aranykincsekre bukkantunk.

– Szabad kérdeznem valamit? – emelte fel a kezét az egyik újságíró.

– Csak tessék – intettem felé.

– Az lenne a kérdésem… Talán nem is önhöz intézném, Ms. O'Hara, talán valaki az urak közül tudna válaszolni rá. Vajon miképpen maradhattak meg viszonylag épen a holttestek, amikor cirka százötven éve benn voltak már abban a… lyukban? Már csak a csontvázuknak lett volna szabad megmaradni, ám ők mégis meglehetősen ép állapotban kerültek elő, amint tudom.

Várakozva nézett rám, aztán mivel feltételezte, hogy erre nem tudok válaszolni, sorban minden jelenlévőn végigfutott a tekintete. Én

azonban tudtam.

– Hogy miért maradtak épen a holttestek? Már ha egyáltalán épnek nevezhetők? Nos, egy orvos ismerősöm szerint azokban a kis helyiségekben, ahova a kincsek mellé betuszkolták őket, valamiféle mikroklíma alakult ki, ennek következtében a holttestek mumifikálódnak. Ha valakit részletesebben is érdekel a dolog, megadhatom a doktor címét…

– Köszönöm, Ms. O'Hara – mondta az újságíró. – Nekem ennyi is elég.

– Na és a tettesek? – kérdezte Mr. Coppersmith. – Velük mi a helyzet? Istenem, ez a Ms. Heywood… ez a rendkívül csinos nő hogy juthatott idáig? Egyáltalán honnan tudtak az elrejtett kincsről?

Mivel ez valóban fontos kérdés volt, megpróbáltam kissé aprólékosabban körüljárni a témát.

– Amikor a romok között elkövetett gyilkosságok tettesei után nyomoztunk, találkoztunk egy bizonyos Mr. Konraddal…

– Ki is ő?

– Egy börtönőr leszármazottja. Ő mesélte, hogy a családjukban apáról fiúra szállt a börtönnel és a börtön kincsével kapcsolatos legenda. Csakhogy nem vette komolyan senki. De még ha komolyan is vette volna bárki közülük, lehetetlen lett volna egy működő börtönt lerombolni holmi bizonytalan vég kimenetelű kincskeresés miatt. De a legenda azért megmaradt, amit egy bizonyos naplórészlet is táplált. Ennek ellenére nem próbálta megkeresni senki, még az után sem, hogy a börtön megszűnt, az épület pedig romhalmazzá vált. Ismétlem: senki nem vette komolyan. Én azonban igen.

– Ön miért? – kérdezte Mr. Coppersmith.

– Megérzés. És egy megtalált aranyóra. – Néhány szót ejtettem Rex Howard bíró órájáról. – Ez bizonyíték volt arra nézve, hogy a bíró valóban a börtönben tűnt el, és az órájával együtt temették el.

– Mit bizonyít ez? – kérdezte Mr. Coppersmith.

– Azt, hogy nem tartották volna okos dolognak elvenni tőle. Részben amiatt, mert valaki esetleg felismerhette volna, azonkívül pedig nyilván volt valamijük, ami jóval értékesebb volt az óránál, így bátran lemondhattak róla.

– Végül is hova temették el Howard bírót?

– Egyelőre még nem került elő – mondtam. – Lehet, hogy nem is fog.

– Térjünk csak vissza a legendákhoz – bólintott az ifjú Coppersmith. – Tehát senki nem vette komolyan őket, míg valaki komolyan nem vette. így van?

– Így. Egy börtönőr kései leszármazottja, pontosabban kettő.

– Ms. Heywood és Mr. Burns?

– Úgy van. Ők valóban komolyan vették. El is határozták, hogy ha

létezik, megszerzik maguknak a kincset. Hittek benne, hogy a börtönigazgató összeharácsolt zsákmánya ott lapul valahol a romok között. Például a kőpadló alá temetve. Ismeretlen okból annak idején nem sikerült megkaparintani egyik gazfickónak sem; ottfelejtődött a rejtekhelyen. Ott is maradt másfél évszázadon át.

– Ön mikor jött rá, hogy azok ketten rokonok?

– Nem jöttem rá. Csak horgásztam. Aztán történt valami: hal akadt a horgomra. Mégpedig kettő is egyszerre. Mint már említettem is: Ms. Heywood és Mr. Burns egy Walter Konrad nevű börtönőr leszármazottai. Hogy miképpen találtak egymásra, még nem tudom, de az elkövetkező vizsgálatok során ez majd kiderül. Ha kiderül… Mindenesetre mindketten egyetemet végzett szakemberek voltak, Ms. Heywood paleontológus, Mr. Burns pedig geológus-régész. Az első feladat, ami előttük állt, az volt, hogy ki kellett találniuk, miképpen telepedhetnének meg legálisan a börtön romjai között. Nem kétséges, hogy először terepszemlét tartottak, ami aligha járt kedvező eredménnyel. A hajdani börtön helyén kétes egzisztenciák vertek tanyát, csövesek, akik ott élték a mindennapjaikat, az éjszakáikról nem is beszélve. De ezen kívül is kellett valamilyen indok, hogy egyáltalán betehessék a lábukat a romok közé. Ellenkező esetben előbb-utóbb feltűnt volna valakinek, például a seriffnek, hogy két idegen bóklászik ott, sőt nemcsak bóklászik, hanem ásogat is.

– Az hétszentség, Debby – bólogatott a seriff. – Neked is feltűnt volna.

– Ezért kiötöltek valamit, ami fényesen bevált. Ahhoz, hogy megértsük, miről is van szó, ismernünk kell a kutatási projektek működtetésének csínját-bínját, hogy miképpen lehet kutatási ösztöndíjhoz jutni…

– Gondolja, Ms. O'Hara, ez a legjobb alkalom arra, hogy megismerkedjünk vele? – feszengett Mr. Ignatz.

– Ez esetben csak annyit kérdezek, hogy ha jelentkezik valaki egy egyetemi tanszéken, hogy ennyi ezer meg még több ezer dollárral támogatna egy kutatási projektet, gondolják, hogy elutasítják az illetőt?

– Én nem gondolom – mondta gyorsan Mr. Coppersmith. – Mivel nálunk is éppen így van. Ha hozom a pénzt, mehetek kutatni. Az egyetem vagy intézet elintézi a formaságokat, csak neki ne kerüljön pénzébe a dolog.

– Debby? – biztatott a seriff.

– Szóval, előbb talán Ms. Heywood, majd később Mr. Burns is jelentkezett az egyeteménél – minden bizonnyal álnév alatt – , hogy kutatási projektet indítana. Az egyetem vezetőségének természetesen fogalma sem volt róla, hogy a projekt finanszírozói és a pályázók ugyanazok a személyek.

– Na és a pénz? – tudakolta Mr. Miller. – Honnan vettek annyi pénzt, amennyi a projekt beindításához szükséges volt?

– Feltételezhetően csak ígérték, hogy átutalják. Mivel az egyetem adminisztrációjának nem került egyetlen fillérjébe sem, csupán néhány papírt kellett kiállítania, nem nagyon izgatta a probléma. Csak nyerhetett az ügyön. Ha találnak valamit a kutatók, akkor oké, ha meg nem, akkor sajnálom. Ennyi. A szponzorok pénze bánja. A kért papírokat természetesen megkapták, és benyújtották azokat a kormányzói hivatalba. így volt, Mr. Coppersmith?

– Pontosan – bólintott a fiatalember. – Nálam vannak a másolatok.

– A két kutató tehát bejelentette kutatási szándékát…

– De hiszen többen is voltak itt – csodálkozott Miller kapitány. – Maga egyfolytában két személyről beszél, pedig nem csak ketten voltak, ráadásul nem is ugyanazt a célt tűzték maguk elé. Az egyikük, Ms. Heywood, ősállatok csontjait kereste, vagy mi a fene, Mr. Burns pedig aranyat, valami Varjú nevű indián aranyát. Nem zavaros ez egy kicsit?

Láttam rajtuk, hogy meg kell kísérelnem a lehetetlent. Vettem egy mély lélegzetet, és folytattam a magyarázatot:

– Ahhoz, hogy a romok között kutatni tudjanak, illetve nehogy valaki gyanút fogjon magányos tevékenységük miatt, mindkettejüknek a látszat kedvéért társakat is toborozniuk kellett, hogy kifogástalan kutatócsoportnak lássák őket. A kutatók ugyanis általában csoportban dolgoznak. Ms. Heywood maga mellé vette két ismerősét, akik lelkesen csatlakoztak a projekthez. Mr. Burns esetében ugyanez történt, annyi különbséggel, hogy ő viszont csak egyvalakit választott: Mr. Coltont. És ha most megkérdezi tőlem valaki, miért éppen azokat választották társaikként, akiket választottak, ezzel kapcsolatban csak találgatni tudok. Talán azért, mert a kiválasztottak elég kalandvágyók voltak ahhoz, hogy elviseljenek némi kellemetlenséget a munkájuk során. És talán azért is, mert könnyen átverhető- nek tartották őket.

– De hát ezek a „társak” csak akadályozták őket a munkában – rázta meg a fejét Mr. Robertson.

– Ez igaz, de másképpen nem ment a dolog. Különben is két kutatót ezer veszély fenyegetett volna a csövestanyán. Ha többen vannak, az biztonságot is jelent. Csak arra kellett vigyázniuk, hogy ne keltsenek gyanút bennük. El kellett kerülniük, hogy bárki közülük megsejtse, hogy ők ketten, Ms. Heywood és Mr. Burns, összetartoznak.

– Van ehhez valami köze annak, hogy Mr. Burns megjátszotta a némát?

– Talán igen – vontam meg a vállamat. – Minél kevesebbet beszél valaki, annál nagyobb a valószínűsége, hogy nem kottyant el valamit, amit nem kellett volna.

– Hát ez így utólag már logikusnak tűnik – mondta a fejét csóválva

Mr. Miller. – Ám erre rájönni bizonyára nem volt egyszerű, igaz, Ms. O'Hara?

Erre nem is kellett válaszolnom. És nem is akartam.

– A páros első lépése az lehetett, hogy terepszemlét tartottak. Ezt persze még az előtt megtették, hogy hivatalosan is megérkeztek volna. Elvégre meg kellett ismerkedniük a tereppel, s ha szerencséjük van, rátalálni arra a helyre, ahova a kincset elrejtették. Ha elrejtették egyáltalán. Mert az is benne volt a pakliban, hogy árnyékra vetődtek: a kincsről szóló történet csak mese, vagy ha volt is ilyen, már rég megtalálta valaki más.

– De nem így volt – sóhajtotta Mr. Coppersmith.

– Nem – mondtam. – Idejöttek, felmérték a terepet, majd csalódottan összeomlottak. Vagy legalábbis az összeomlás szélén álltak. A rom igazi csövestanya volt; egyetlen lépést sem tehettek volna anélkül, hogy néhány hajléktalan ne lábatlankodott volna a közelükben. És még ez volt a legártalmatlanabb, amit tehettek volna velük. A csövesek nem feltétlenül jóindulatú, védtelen szerencsétlenek, hanem…

– Jól van, ezt maga nélkül is tudjuk – szakított félbe Miller kapitány. – Mondja tovább!

– Arra jutottak, hogy meg kell tisztítaniuk a terepet a csövesektől. Méghozzá olyan módon, hogy ne legyen többé kedvük visszatérni a romok közé.

– Itt jön az angyal, vagy kísértet, bárhogyan is nevezzük – bólintott Mr. Ignatz.

– Úgy van – helyeseltem. – Pontosan az történt, amit mond. Elkezdtek kísérletet játszani. Ilyesmire számtalan példa akad a bűnüldözés történetében.

– Nekem mondja? – legyintett Miller kapitány. – Ha elmesélném az uraknak… – Itt aztán megtorpant, és még egyet legyintett. – De nem mesélem el.

– Hogy melyikük játszotta el az angyal szerepét, nem tudom, bár valószínűleg váltogatták egymást. Kiderült, hogy nem messze a romoktól béreltek egy lakást, ahol át tudtak alakulni angyallá vagy kísértetté. Társaik természetesen semmit sem sejtettek az egészből.

– Nem is tudom, hogy csinálhatták – morogta a seriff.

– Ügyesek voltak – mondtam. – Egyikük lefoglalta a többit, míg a társa éppen kísérletet játszott. Bár néha együtt is „kísértettek". Persze így is vékony jég volt a talpuk alatt, amely bármikor beszakadhatott volna.

– Ám a csövesek nem hagyták el a romot…

– Hát nem – sóhajtottam. – Valóban ez történt, illetve nem az történt, amire számítottak. Ekkor löktek egyet az események szekerén. Úgy döntöttek, hogy megölnek egy csövest. Minimum egyet. Egyelőre

talán annyi is elég lesz, hogy a hajléktalanok sietve elhúzzák a csíkot. Ezzel persze azt kockáztatták, ami végül is megtörtént, hogy felhívták a figyelmet a romokra, amelyekkel eddig a kutya sem törődött, a már említett csöveseken kívül. Viszont az eredmény – a remélhető eredmény – megéri a kockázatot, gondolták. Már persze csak akkor, ha pozitív lesz.

– Maga szerint melyikük volt a gyilkos? – kérdezte Miller kapitány.

– Fontos ez? – kérdeztem vissza.

– Még nem. Még nem az. De majd az lesz, ha ki kell osztani a Mikulás- csomagokat.

Ez alatt természetesen a gyilkosságért kiszabható éveket értette.

– Az első áldozat egy Sandro nevű csöves volt, egy Buchanan nevű csöves társa, aki korábban megtalálta a meggyilkolt Rex Howard bíró óráját. Az órának, mint látni fogják, jutott még némi szerep ebben a történetben. Nos, Sandrót kegyetlen módon megölték, és hogy még nyomatékosabbá tegyék, a csöveseknek nincs keresnivalójuk a romok között, megkéseltek egy Kopeczky nevű férfit is. Buchanan és a többi csöves erre természetesen pánikba esett, és eltűnt a környékről.

– Azért furcsa, hogy az angyal vagy kísértet miket művelt – mondta a fejét rázogatva Miller kapitány. – Mintha természetfeletti erővel rendelkeztek volna.

– Kétségkívül így van – mondtam. – De két dolgot figyelembe kell vennünk. Az egyik, hogy Ms. Heywood és Mr. Burns is kitünően értettek a sminkeléshez. Mint később kiderült, Ms. Heywood egy amatőr színjátszó csoport primadonnája volt. Még szárnyakat is akasztottak a hátukra, hogy a halál angyalának látszanak. Egy barátom kiderítette – félig megfordultam, és July Demeterre mosolyogtam hogy Ms. Heywood tehetséges balerinaígéret is volt, kár, hogy nem arra koncentrált inkább. Képes volt olyan ugrásokat produkálni, hogy a szerencsétlen csövesek repülésnek látták. Ők különben is többnyire alaposan fel voltak töltve, részben alkohollal, részben pedig a füves cigik okozta kábulattal, így angyalnak nézték még az árnyékokat is. Buchanan például meg volt győződve róla, hogy az angyal képes átmenni a falon. Ők pedig közben egyfolytában kerestek, kutattak…

– Hihetetlen – morogta Mr. Coppersmith. – Hogy működhettek ezek ketten úgy, hogy a társaik nem vették észre? Egyszerűen nem tudom elképzelni…

Csinos fiú volt, megérdemelte, hogy válaszoljak neki.

– Úgy érzem, erre a kérdésre csak akkor tudnék kielégítő választ adni, ha megemlítem egy későbbi szereplő, Senhor Domingos de Carvalho nevét.

– Akit ládába zártak? – érdeklődött Mr. Coppersmith.

– Azért sikerült bezárniuk a ládába, mert előtte elkábították. Itattak

vele valamit, amitől átlépett egy másik dimenzióba. Ezt tették – mármint a két bűnös – a társaikkal is. Lefekvés előtt altatóval dúsított teát vagy esetleg egy kis whiskyt kínáltak nekik, ami aztán rendesen kiütötte őket. Ők ezalatt zavartalanul dolgozhattak. Legalábbis egy ideig. így gondolom.

– Egy ideig?

– Az volt a helyzet, hogy nem minden érdeklődőt sikerült végleg elzavarniuk a környékről. Voltak, akik az istennek sem akartak elmenni. Ezért ölték meg a Frick nevű hajléktalant is. Méghozzá szörnyű módon.

– Mondja, Debby, maga szerint normálisak voltak ezek? – kérdezte Mr. Ignatz. – Istenemre mondom, nem.

Ez a csinos, fiatal, ártatlannak tűnő nő… Ki nem nézné belőle az ember. Maga igen, seriff?

Mitchell megvonta a vállát.

– Én már sok mindent láttam életemben, Mr. Ignatz. Egy biztos, a pénz képes még az angyalból is ördögöt formálni. A szép kis pofi pedig nem garancia semmire. Valamint a szépség nem feltétlenül jelent ártatlanságot. Óhajtanak még hasonló bölcsességeket?

– Kíméljen meg tőle, seriff! – emelte fel védekezőn a kezét a polgármester megbízottja. – Különben, ki a fene is ez a titokzatos figura, ez a Senhor Domingos, vagy hogy is hívják?

Mivel a kérdés nekem szólt, vettem egy mély lélegzetet, és neki kezdtem a magyarázatnak.

– Ő volt az építésvezetőnk.

– Csak volt?

– Tulajdonképpen még most is az, bár jelenleg inkább csak jelképesen, mivel az ismert okok miatt áll a munka. Az imént, amikor arról volt szó, hogy a két tettes képes volt mesteri módon meg változtatni az ábrázatát, már említeni is akartam, hogy néha Senhor de Carvalho „bőrébe bújtak”, így akarták gyanúba keverni. Még maga a szerencsétlen, haldokló csöves is azt hitte, hogy De Carvalho ölte meg. A Senhor igencsak veszélyes volt számukra; éjszaka szinte el sem hagyta a romok területét. Ezért megpróbálták kiiktatni a játékból.

– Játék?!

– Ez csak amolyan… hm … kifejezés, bár elismerem, hogy nem szerencsés. Szóval, ha már itt tartunk, kissé többet is mondanék róla. Senhor de Carvalho kiváló szakember, szerencsénk volt, hogy megszereztük magunknak, ráadásul nem az a típus, aki megijed a saját árnyékától. Abban, hogy végül is helyükre kerültek a dolgok, fontos szerep jutott neki.

Természetesen részletesebben is beszámolhattam volna arról, hogy valójában kicsoda is a Senhor, csak akkor szót kellett volna ejtenem Lawrence professzorról is, és ha már szót ejtettem róla, akkor

beszélnem kellett volna a naplóról, amelyet ő fordít nekem, ez pedig egyenesen a déd-dédmamámhoz vezetett volna. És ha bevallom nekik, hogy ő valóban létezik, és gyakran meglátogat, hogy beavatkozzon az életembe, alighanem hibbantnak néztek volna. Márpedig egy hibbant seriffhelyettes szavára nemigen lehet adni. így inkább befogtam a számat. Egyelőre. Gondoltam, hogy kicsit később úgyis vissza kell majd térnünk rá.

Láttam, hogy Mr. Coppersmith az ég felé nyújtogatja a kezét.

– Igen? – kérdeztem egészen felé fordulva.

– Valamelyik újság arról írt, hogy a régi börtönben. .. akarom mondani, amikor még ez a rommező börtönként funkcionált, volt benne egy rab, ha jól emlékszem, akinek ugyancsak De Carvalho volt a neve. Van valami összefüggés…

– Semmi – mondtam. – Puszta névazonosság.

– Na, és miért zárták végül is egy ládába vagy micsodába, ha már ilyen hosszasan beszélünk róla? – kérdezte Miller kapitány. – Ha annyira a begyükben volt kedvenc gyilkosainknak, miért nem nyírták ki őt is? Miért strapálták magukat azzal a mesebeli ládával?

Az volt az igazság, hogy ezen már én is törtem a fejem. Miért nem ölték meg De Carvalhót? Megkönyörültek valamiért rajta? Nem tartottam valószínűnek. Akkor viszont miért?

– Nos, válasz több is adódik, lehet közöttük válogatni. Az első mindjárt az, hogy… hogyan is magyarázzam. .. Ms. Heywood és Mr. Burns is racionálisan gondolkodtak. Fanatikusok voltak, nem ismertek kíméletet, ha arról volt szó, hogy eltegyék láb alól azt, aki az útjukban állna, nem voltak viszont született gyilkosok. Csak akkor öltek, ha valamiért rákényszerültek. Ezenkívül nem is lett volna értelme megölni bárkit is, azok után, hogy már így is két halottat „termeltek". Továbbá tisztában voltak vele, hogy De Carvalho tehetséges művész, ráadásul idegen állampolgár, elképzelhető, hogy halála nemzetközi hullámokat verne, nekik pedig egyáltalán nem állt érdekükben, hogy a hajdani börtön reflektorfénybe kerüljön. Még az is elképzelhető lett volna, hogy másvalaki találja meg az orruk előtt az annyira áhított kincset. Ki akarták ugyan iktatni a játékból De Carvalhót, ám más eszközökkel.

– Mi lett volna az?

– Például úgy, hogy megfélemlítik, hogy magától lépjen le a színpadról. Ezért meg is sebesítették, szerencsére nem súlyosan. Ezenkívül megkísérelték ráterelni a gyanút. Ellopták például a csákányát, amellyel a Frick nevű fickót megölték, remélve, hogy a hatóság, azaz a seriff és jómagam ráharapunk a gyanúra, és esetleg le is tartóztatjuk.

– De miért ládába zárták, az istenért? – kérdezte az ég felé emelve a szemét Mr. Robertson.

– Most mondjam azt, hogy mert volt a közelben egy láda? Bármilyen nevetségesen hangozzék is, valóban ez lehetett az oka. Elkábították – beletettek valamit a termoszába – , aztán bezárták. Abban bíztak, hogy előbb- utóbb kiszabadítja valaki, ő pedig kiugrik a ládából, és meg sem áll Lisszabonig.

– Maga is erre építette a kis trükkjét, igaz?

– Igaz – ismertem be.

– Jól van hát – emelte fel a kezét, mintegy lezárva a beszélgetés eme részét Miller kapitány – , hagyjuk már a fickót. Viszont az a merénylet ön és a barátai ellen? A „mérgezett" whiskyre célzok. Azzal vajon mit akartak elérni?

Haboztam egy kicsit, aztán megvontam a vállamat. – Azt nem ők követték el.

Erre még az is felkapta a fejét, aki eddig békésen szunyókált.

– Nem- e? – hökkent meg Miller kapitány. – Akkor ki az ördög?

– Valaki más – mondtam. – De erről, szíves engedelmükkel, kicsit később beszélnék.

– De akkor is csak röviden!

– Úgy lesz – ígértem. – Az időtakarékosság jegyében kénytelen vagyok megkérdezni önöktől, hogy részletesen ismertessem- e mindazokat a trükköket, amelyekkel a gyilkosok megpróbálták elkergetni a hajléktalanokat és egyéb kíváncsiskodókat a környékről? Például azzal is, hogy Ms. Heywood akasztott kísértetet játszott, vagy hogy…

– Állj! – szakított félbe a kapitány. – Meg ne próbálja! Tisztában vagyunk már vele, hogy mit akartak, és hogy mit csináltak, ezt majd úgyis részletesen le kell írnia, ne fárasszuk vele most magunkat. Különben is, ha ilyen szörnyűségekről hallok, mindig megfájdul a fejem. A feleségem meg is szokta kérdezni tőlem, hogy… hm… szóval, ebből elég volt, legalábbis egyelőre. Ott tartottunk tehát, hogy a gyilkosok keresték a kincset, de nem találták. Senkinek nem tűnt fel, hogy éjjel- nappal szerszámokkal a kezükben bóklásznak a romok között, elvégre az volt a dolguk, hogy ássanak. Ügyes, nagyon ügyes. És ők ástak is eleget, csak éppen rossz helyen, ami azt illeti. Nem így volt?

– Valahogy így – bólintottam.

– Akkor menjünk tovább.

– Nem árulok el titkot azzal, ha megsúgom maguknak, hogy nemcsak ők, hanem De Carvalho is kereste a kincset – mentem tovább.

– Affenébe! Egyáltalán kitől tudott róla?

– Tőlem – mondtam.

– Maga elárulta neki?

– El.

– No, de… miért?

– Mert bíztam benne, hogy ha valóban elrejtettek valamit a romok között, akkor ö lesz az, aki megtalálja. Főleg, ha keresi.

– Miért, az istenért?

– Mert ö szakember. Olyasmiket is észrevesz, amit a nem szakember soha nem venne észre.

– Például? Fújja már el a ködöt a szemem elől!

– Észrevette, hogy a nagyteremben van egy furcsa fal, amely funkcionálisan nem magyarázható.

– Ez meg mi az ördögöt jelentsen?

– Azt, hogy miért van ott, amikor nincs ott semmi szükség rá.

– Hát mert odaépítették.

– Jó, jó, de miért? Valamilyen célja csak volt vele az építőknek. De Carvalho fejében megfordult, hogy ha létezik egyáltalán az a kincs, amiről a mesék szólnak, akkor talán ebben a falban lehet.

Nem beszélhettem róla, de De Carvalho szakmai tudása mellett, a déd- dédmamámnak is szerep jutott benne, hogy a falra irányult az építész figyelme. Eddig rajta kívül csak July Demeternek meséltem róla, aki nem akart hinni a fülének. „Jézusom, Debby, ez tényleg igaz?", rémüldözött. „Barátnőm, én kezdek félni tőled. Remélem, hogy a déd- dédnagymamád mellett más túl- világi lényekkel nem tartasz kapcsolatot. Istenem, ha kiderül, hogy egy boszorkány a barátnőm…"

Pedig minden úgy volt, ahogy elmeséltem neki. A déd- dédmamám kétségbeesett kísérleteket tett, hogy elmagyarázza nekem, mi az ábra. Hogy hol van elrejtve az, amiben jómagam is kicsit kételkedtem. Megjelent előttem, és megpróbálta fellebbenteni előttem a titkok fátylát. Csakhogy a nagyit nem könnyű megérteni, mivel csupán tátog, mint a néma kacsák: onnan, ahol tartózkodik – egy másik dimenzióban – , nem jön át hang. Következésképpen a nagyi csak mutogat, miközben mozog a szája, és néha olyan gyilkos tekintettel bámul rám, hogy beleborzongok. Nem mintha rossz szándékot tételeznék fel róla, elvégre szeret engem, ha nem így lenne, a kisujját sem mozdítaná értem, mégis szemmel láthatóan rettentően bosszantja az értetlenségem. Végül a tárgyra térve: a nagyi elmagyarázta nekem, hogy hol rejtőzik a kincs – nevezzük egyszerűen csak így – , és hogyan juthatok hozzá. Én, balga lélek viszont jó darabig képtelen voltam felfogni. Aztán egyszer csak rám tört a megvilágosodás. És ebben ismét csak a nagyi volt segítségemre, amikor ugyanis rádöbbent, hogy hiába mutogat nekem, és hiába tátog némán, más módját kell választania a kommunikációnak. A pantomimet például. Ezért tánccal próbálta tudomásomra hozni, amit másképpen nem értettem volna meg. Úgy tűnt, ezt valahogy felfogtam. De Carvalho szakértelme és a nagyi pantomimja ráébresztettek az igazságra.

Akaratlanul is behunytam a szemem, és magam elé idéztem a nagyi „táncát". Ahogy a lábát rakosgatta, ahogy ide-oda mutogatott, ezeknek

a mozdulatoknak jelentésük volt. Elárulta ugyanis az irányt, hogy merre kell keresnem a kincset. Eltáncolta, hogy nem felfelé, azaz nem a hajdani padlás megmaradt részein; nem lefelé, nem a padlózat alá ásva, ahogy az emberek többsége feltételezte volna, hanem horizontálisan valahol. Másképpen mondva, a falban. No de melyik falban? Elvégre a falak jelentős része már hiányzott; megette az idő vasfoga. Ekkor eszembe jutott az a funkcionálisan megmagyarázhatatlan fal, amely elég vastagnak tűnt ahhoz, hogy belerejtsenek valamit. Egy vastag falba sok minden belefér. Magam is megdöbbentem, amikor később tüzetesebben is megvizsgáltam. Majd négy méter széles volt, és látszólag semmi értelme nem volt, hogy miért építették oda. Ha nincs Senhor de Carvalho, talán így sem jöttem volna rá, miről zümmögnek az éji bogarak.

– Végül is Senhor de Carvalho rábukkant a „szobákra”, amelyek a halott börtönőröket és a „kincset” rejtették – mondtam.

– Azonnal értesítenie kellett volna engem! – csattant fel a kapitány.

– Nem volt idő rá. Úgy gondoltam, hogy gyorsan kell cselekednem, mielőtt még ők is, mármint a gyilkosok rábukkannak a zsákmányra. Megszerveztem a börtönbéli „búcsúestet”, hogy nyilvánvalóvá váljon, mi a valódi célja a „leletmentéseknek”, és hogy a gyilkosok nyilvánosan is leleplezzék magukat. Akkor még nem voltam biztos benne, hogy Domingos valóban megtalálta- e, amit keresünk. Már nem volt időnk felvenni egymással a kapcsolatot. Ő aztán tette, amit jónak látott.

– Felvenni egy múmia ruháját… brrr! – rázkódott össze Mr. Robertson. – Nem semmi. Én meg nem tettem volna, a világ minden kincséért sem.

– A Senhor azt tette, amivel én megbíztam – mondtam. – Ki akartam csikarni a tettesekből a vallomást anélkül, hogy tudták volna, mit tesznek. Ez be is jött.

– Maga túlságosan sokat kockáztatott, Ms. O’Hara – mondta a kapitány, felém rázva a mutatóujját. – Maga emberéletekkel játszott. Mi lett volna, ha többen is meghalnak, nem csak az a férfi… Mr. Fairweather, vagy hogy is hívják.

– Ugyan már, kapitány! – förmedt rá ekkor Mr. Robertson kissé ingerült hangon. – Ez a lány csodát müveit. Akárcsak Senhor… izé… Inkább dicsérnie kellene. A magam részéről csak ámulok- bámulok azon, amit tett. Van még valakinek kérdése?

– Nekem igen – mondta Mr. Coppersmith, felemelve a kezét.

– Akkor kérdezzen, de gyorsan – mordult rá Mr. Robertson.

– A kérdésem úgy hangzik… legalábbis az első, hogy nekem úgy tűnik, Ms. O’Hara már akkor tisztában volt vele, hogy kik a gyilkosok, és hogy miről szól a történet, amikor még nem került sor erre az említett végső, erőszakos jelenetre. Igaz, Ms. O’Hara?

– Igaz – bólintottam rövid habozás után.

Erre mindenki felkapta a fejét.

– Maga előre tudta, hogy kik a gyilkosok? – hökkent meg Miller kapitány. – Honnan az ördögből? Megmagyarázná ezt?

– Rendeztem egy házibulit – feleltem.

– Hogy jön ez ide?

– Meghívtam mindenkit, akinek köze lehetett a gyilkosságokhoz, és aki megjátszhatta, hogy angyal, kísértet, sőt még a Senhorra is rá akarta terelni a gyanút, és a többi, és a többi.

– És?

– DNS-mintát vettem mindenkitől. Valami azt súgta nekem, hogy meg kell tennem, hátha kijön belőle valami. Kíváncsi voltam rá, hogy nem a kései leszármazottak vadásznak- e a kincsre.

– DNS- mintát? Hogy az ördögbe?

– A poharakról nyálmintát lehet venni – magyaráztam. – Ezt a mintát aztán beküldtem… valahová, ahol magam számára is meglepő eredményre jutottak. Vagy talán nem is volt olyan meglepő…

– Éspedig? – hajolt előre Mr. Robertson.

– Kiderült, hogy a vizsgált személyek közül kettő közeli rokonságban áll egymással.

– A két gyilkos? – kérdezte Miller kapitány. – Hát persze hogy az.

– Őszintén szólva, sem lány nem voltam, sem fiú a meglepetéstől.

– Hm… – morogta Mr. Ignatz. – Nem tudok elképzelni olyan helyzetet, amikor maga nem lánynak látszik.

El kellett volna pirulnom, mert ez akárhogyan is, de dicséretnek hangzott, még akkor is, ha nem éppen az eszemet dicsérte.

– Erre azért nem gondoltam volna – folytattam. – Kiderült, hogy a paleontológusok közül Ms. Heywood és a geológus- régész, „néma” Mr. Burns közeli rokonok. Testvérek vagy unokatestvérek. Ekkor sok minden megvilágosodott előttem.

– Mégis micsoda?

– Az, hogy ők azt akarják, senki ne tudjon erről. S tüstént ki is rajzolódott előttem a tervük.

– Vagyis maga gyanút fogott – morogta Robertson majd kiderült, hogy mi a helyzet. Mi történt ezután?

– Ezután az történt – mondtam – , hogy felmerült bennem a kérdés, mi vonzza őket annyira éppen ehhez a helyhez. Elvégre annyi felderítetlen kincsről szóló legenda repked szerte a nagyvilágban, miért éppen ez vonzza őket?

– Lehetett véletlen is – mondta Mr. Ignatz. – Valamiért ez tetszett meg nekik, és nem Feketeszakáll kapitány igazgyöngyei.

– Ebben pillanatig sem hittem – mondtam. – Biztos voltam benne, hogy van valami, ami idevonzza őket. És nem mamutcsontra vagy aranybányára gondoltam.

– Akkor mire?

– Ez volt az, amit még nem tudtam. Aztán egyszerre csak megvilágosodtam. Mintha fény gyúlt volna az agyamban. Rádöbbentem, hogy miért ez a vonzalom. Nos, azért, mert van valami közük a kincshez. Csak akkor még nem sejtettem, micsoda. Aztán a véletlen a segítségemre sietett.

– Véletlen? – húzta fel a szemöldökét Mr. Ignatz.

– Pontosan. Egy ismerősöm ugyanis – megfordultam, és ismét hálás pillantást vetettem July Demeterre – olyan fontos információt hozott a tudomásomra, amely előbb csak érdekesnek bizonyult, aztán kiderült, hogy alapvető magyarázatát adja e vonzalom okának. Feltételeztem, hogy van valahol valaki, akinek a valakije kapcsolatban állt a börtönnel. Még amikor működött, persze. Az ő leszármazottai lehetnek azok, akik igényt tarthatnak az elrejtett kincsre. Rég elhunyt rokonuk, egykori tulajdonos felmenőjük jogán.

– Mr. Konrad! – rikkantott fel Mr. Coppersmith. – Csakis ő lehetett!

– Az meg ki a fityfene is? – tudakolta Mr. Robertson.

– Mr. Konrad, nevezetesen Mr. Forest Konrad – feleltem. – Mr. Forest Konrad ugyanis egy bizonyos Mr. Walter Konrad testvérének leszármazottja.

– Ki a csoda az a Walter… izé… Konrad?

– Mr. Walter Konrad börtönőr volt, amikor még működött a börtön. Csakhogy meggyilkolták. Mintha már említettem volna.

– Jézusom! – emelte a mennyezet felé a szemét Mr. Ignatz. – Ezt attól a másik izé Konradtól…

– Forest – segítettem ki. – Az a helyzet, hogy a DNS-vizsgálat kiderítette…

– Csak nem azt akarja mondani ezzel – szakított félbe Miller kapitány – , hogy maga ettől a Konradtól is DNS-mintákat vett?

– Bátorkodtam – feleltem szemlesütve.

– Azt remélem, tudja, hogy ezzel megszegett bizonyos szabályokat, amelyek a személyiségi jogok…

– Pokolba velük! – szegezte le nagyon határozottan Mr. Robertson. – Kislány, azaz… seriffhelyettes, maga aztán nem akárki! Szóval rájött, hogy Mr. Konrad és a két kutató között vérségi kapcsolat van, és hogy a két kutató feltehetően Mr. Forest Konradtól hallott a kincsről. Ez pedig azt jelenti, hogy Mr. Konrad tudta, hogy a két rokon miben mesterkedik…

– Nem tudta – ráztam meg a fejem. – Még csak nem is ismerte őket. Ms. Demeter kiderítette és a DNS kimutatta ugyan a rokonságot, de ez nem jelenti azt, hogy gyilkosainkkal ismerték is egymást. Majd másfél évszázad telt el azóta…

– Stop! – emelte fel a kezét Mr. Miller. – Lépjünk egyet előre! Tehát Ms. O'Hara rádöbbent, hogy a két kutató rokon, és hogy feltehetően

ők a gyilkosok. Az ok világos: kedvező környezetet óhajtottak biztosítani maguknak a kincskeresésükhöz. Valamire viszont roppant kíváncsi vagyok, Ms. O'Hara. Amikor ön tisztába jött mindezzel, amit az imént elárult nekünk, miért nem szíveskedett erről bejelentést tenni? Például…

– Nekem – horkant fel Mitchell seriff.

Mr. Miller legyintett.

– Momentán nem magára gondoltam, seriff.

– Mert nem akartam kiereszteni őket a markomból – mondtam.

– Ezt meg hogy érti?

Néhány pillanatra megtorpantam, és azt mérlegeltem magamban, hogyan mondjam el, amit mégiscsak el kellett valahogy mondanom nekik. Nevezetesen, hogy ismerve az igazságszolgáltatás kacskaringós útjait, attól tartottam, hogy még ha le is tartóztatják őket gyilkosság vádjával, egy jó ügyvéd közvetlen bizonyítékok híján elérheti, hogy szabadon bocsássák őket. Ám ha a gyilkosok „maguk vallják be" a tettüket, azaz tettenérés történik, nos, akkor már más a szituáció. Olyan helyzetet kellett hát teremtenem, hogy egyértelmű legyen, ki ölt, és miért. A tettenérést nagyon nehéz megcáfolni.

– Ügyes – bólintott immár a megszelídült Miller kapitány. – Bár, hogy is mondjam… maga sokat kockáztatott, seriffhelyettes. Szerencsére bejött a terve. Igaz ugyan, hogy meghalt valaki…

Valóban ez volt az, ami miatt el voltam keseredve. Bár Fairweather bűnöző volt, azért azt nem érdemelte meg, hogy így járjon. Bár, ki tudja.

– Jól van – emelte fel a kezét Mr. Robertson. – A dolog ezzel együtt jól sült el, de hogy jutott eszébe annak az örült spanyolnak a szerepeltetése?

– Portugál.

– Egy fene.

– Senhor de Carvalho, mint már említettem is, sokat segített nekem – sóhajtottam. – Igazából ő bukkant rá a kincs és a halott börtönőrök rejtekhelyére. Ő volt az. aki nem értette, hogy miért van ott egy vastagnál is vastagabb fal, ahol egyáltalán semmiféle falnak nem kellene lennie. Aztán megtalálta, amit keresett. Nyugodtan keresgélhetett, mindenki azt hitte, hogy elhagyta az országot.

– Ezt is maga találta ki?

– Bátorkodtam.

– Senhor de Carvalho tehát megtalálta, amit talált, maga pedig, Ms. O'Hara, arra tett fel mindent, hogy ö, a meglepetés erejétől támogatva, megakadályozza, hogy bárkinek is baja essék, ugyanakkor a bűnösök már nem tagadhatják le a bűnösségüket.

– Így volt – mondtam. – És vállalom a felelősséget, ha…

– Majd én eldöntőm, hogy maga mit vállal, és mit nem – mondta

nagyon határozottan, majdhogynem gorombán Mr. Robertson. – Magának csak annyi dolga lesz, hogy aláírja a jegyzőkönyvet, amelyet majd Ms. Windsor elkészít és eljuttat magának. Ő különben a titkárnőm és kiváló jegyzőkönyv író. Aztán majd meg kell tennie a vallomását is. Mr. Mitchell!

– Igen? – nyelt egyet a seriff. Azt hitte, hogy felelősségre vonás következik.

– Tudja, hogy Ms. O'Hara, a maga helyettese, bizonyos okokból büntetést érdemel?

– Hát… miért is?

– Mert nem jelentett néhány apróságot, amit pedig jelentenie kellett volna. Ön szerint Ms. O'Hara szereti a munkáját?

– Nagyon is – nyögte a seriff.

– Na, akkor két hétre tiltsa el tőle! Hadd bűnhődjék egy kicsit. Küldje el két hét szabadságra! Az értekezletet ezennel bezárom.

Mr. Frank Fairweather halála nem vert különösebben nagy hullámokat. July Demeter terjedelmes cikket írt róla és a bandájáról, bár én tulajdonképpen nem szerettem volna. Annak ellenére sem, hogy lett volna törlesztenivalóm elég. Például amiatt is, hogy ő „mérgezett meg" bennünket a whiskyjével, amelybe erős kábítószert tett. Ezzel is azt óhajtotta jelezni, hogy a kezében vagyunk, jobb lesz, ha teljesítjük a suttogók követeléseit.

Tettem ugyan néhány gyengéd megjegyzést arra nézve, hogy el kellene engednie a témát, July ragaszkodott hozzá, hogy egy tényfeltáró cikksorozatba kezdjen, amely arra késztetné a rendőrséget, hogy indítson vizsgálatot a suttogók ügyében. Jó magasra verte cikkeiben a habot, pedig akkor már nagyjából felesleges volt; Fairweather halála betett a suttogóknak, a banda tagjai szétröppentek, mint a megriadt madarak.

Ami engem illet, bár tisztában voltam vele, hogy Frank Fairweather sokkal sötétebb figura volt annál, mint amilyennek sejtjük, mégis… Volt idő, amikor más szemmel néztem rá. Nem mondom, hogy szerelmes lettem volna belé, de azért mégis… Elvégre gondomat viselte, amikor az influenza lesújtott rám, a karjában cipelt haza, és én néha úgy éreztem, hogy… Szóval, sajnáltam, hogy mi lett a sorsa. Egy kicsit.

Persze felmerült bennem a kérdés, hogy vajon amikor Mr. Pesto lakásában a lövöldözéstől kísért események lezajlottak, véletlen volt-e, hogy Mr. Fairweather felbukkant, és én megismerkedhettem vele. Nem, nem Danny Pesto volt a ludas benne, egyáltalán nem. Frank rendezte így a dolgot. Akkor már napok óta követett, a nyomomban járt, meg akart ismerni, hogy milyen vagyok, miért nem hagyom zsarolni magam. Ott járt mögöttem, ott hallgatózott a folyosón, s

amikor eldördült a lövés Mr. Pesto szobájában, berontott, és innen már történt, ami történt. Az lett a vége, hogy megtettem az építkezés biztonsági főnökévé. Mondanom sem kell, hogy Senhor de Carvalho gyengéd tiltakozása ellenére. Később maga De Carvalho is belenyugodott, ám a feszültség mindvégig megmaradt közöttük. Ma már tudom, hogy Frank gazember volt, és csak a pénz érdekelte, amit kizsarolhatna belőlünk. Később persze már ő is a kincsre hajtott. És a végelszámolásnál, istenem, miket mondott nekem… Én mégis… mégis… Ott egyen meg a fene, Zsiráf, te gazember!

Senhor de Carvalho öltönye kissé viseltes volt, ami azonnal feltűnt nekem. Főleg azok után, hogy éppen az ezt megelőző napon vásárolt magának új öltönyt az áruházban. Most azonban, ahogy ott ült velem szemben, nem is tudtam mihez hasonlítani. Talán a *hajótörött* szó lenne a legmegfelelőbb rá.

– Magával meg mi történt, Domingos? – rémüldöztem.

– Egy kis… baleset – felelte.

– Igaz is, hol töltötte az éjszakát? Kora reggel nem vette fel a telefont.

– Elvették – mondta.

– Kik? – rémüldöztem.

– A zsaruk – mondta.

– De hogyan… miért…

Csak dadogni tudtam a meglepetéstől.

– Volt egy kis konfliktusom velük – morogta szégyenlősen.

– Jézusom, kivel? A rendőrséggel?

– Az csak később volt – mondta, és mintha némi bűntudatot véltem volna felfedezni a hangjában.

– Később? – kérdeztem rosszat sejtve. – És mi volt *előbb*.

– Az ajtónálló – mondta. – Vagy biztonsági ember. Nem tudom pontosan, hogyan mondják errefelé.

– És?

– Elkapta a zakóm ujját.

– Hogyhogy elkapta?

– Hát, be akartam menni egy whiskyre oda… már elfelejtettem, mi a neve. Az utóbbi napok eseményei valahogy kiszárították a torkomat. De nem mehettem be, mivel az az ajtónálló azt mondta, hogy tűnjek el, mert már nincs hely odabent. És becsmérlő kijelentést tett a bajuszomra.

– Erre maga… megütötte?

– Akkor még nem.

– Hát mikor?

– Amikor elkapta a zakóm ujját, és rángatni kezdte. Esküszöm, csak kicsit… löktem meg. Én nem tehetek róla, hogy olyan vékony vacak az

az ajtó, hogy betörte a fejével. Erre persze kiáltozni kezdett, én meg elkaptam a torkát, mert már éjszaka volt, és ilyenkor illik csendben maradni… Micsoda dolog, felháborító! Erre jött még néhány olyan izé ember, és mindegyikük belekapaszkodott a zakómba. Nézze meg, hogy mit csináltak vele! Megpróbáltam elmagyarázni nekik, hogy nem áll szándékomban… de nem hagyták. Azt, amelyiket később elvitt a mentő, nem is én löktem meg, hanem a társa, akit rá akartam beszélni… eh, de mindegy is. Az egyik, aki a küszöbön feküdt, megkísérelte elkapni a lábamat, nekem pedig fel kellett emelnem, ha nem óhajtottam elesni, és véletlenül ráléptem, de hát véletlenek mindig előfordulnak, nem igaz? Amikor már bent voltam, a csapost sem akartam megütni, csak amikor három ember ellen védekeztem, véletlenül nekiszaladt a képe a könyökömnek. Arról viszont fogalmam sincs, hogyan került a söröskorsó a nagytükörbe. Éppen meg akartam magyarázni a csaposnak, hogy én egy békés ember vagyok, de nem maradt rá időm, mert jöttek a zsaruk, és mielőtt felvilágosíthattam volna őket, be akartak dugni egy kocsiba, nekem meg nem fért el benne a lábam. Különben nem tehetek róla, hogy egyikük nekiesett a karosszériának; lehet, hogy eleve egyensúlyzavarai voltak… Persze rám akarták kenni, hogy összevertem egy csomó rendőrt, de hát hogyan is lennék képes rá? A csapost is véletlenül ütöttem meg, és az orrát sem kell megoperálni talán… Na mindegy. Szóval, egy kis kellemetlenség, semmi több. Most meg miért van annyira kiakadva, Ms. Debby? Az élet tele van tévedéssel. Mint ezúttal is. Különben meg azért jöttem, mert bejelentenivalóm van az ön számára.

Nem is tudom, mit válaszoltam erre. Lehet, hogy semmit. A történtek elvették a hangomat.

– Csupán annyit szeretnék bejelenteni, hogy kitöltöm ezt a hat hónapot, amit elvállaltam, de aztán, sajnálatos módon, el kell távoznom, bármennyire is tisztában vagyok vele, hogy majdani távozásom betölthetetlen űrt hagy maga mögött, mind az építészet terén – értem alatta a börtön gatyába rázását mind pedig a mindennapi életben. Nagyon sajnálom, de hosszabbításról szó sem lehet. Addigra már eljutunk az átépítéssel odáig, hogy egy hozzám semmiképpen nem hasonlítható, gyenge minőségű építész is képes lesz befejezni, amit én elkezdtem.

– És hová? – nyögtem.

Domingos beleszürcsölt a whiskyjébe, amit elbeszélése közben, remegő kézzel töltöttem ki neki.

– Már meséltem magának a barátomról, arról a bizonyos Leslie L. Lawrence professzorról… tudja, aki a tibeti kultúrával foglalkozik, és gyakran igénybe veszi a segítségemet, ha már nem boldogul valamivel a nagy hegyek között. Például, ha kellemetlensége támad valamelyik lámakolostorban. Mert az aztán támad neki bőven. Ha segítségre

szorul, engem hív, mint ahogy most is ez történt, bár ezt csak bizalmasan közlöm magával. Valami kolostort akar meglátogatni, amelyben gyilkosság történt, és ilyenkor jól jön neki, ha van mellette valaki, aki okos, kulturált, jó kinézetű, megnyerő modorú, és mellesleg nem ijed meg a saját árnyékától.

– Ez… ön lenne?

– Hm. Csodálom, hogy nem ismert egyből rám, pedig ez a személyleírás kizárólag rám illik. Szóval, felajánlotta, hogy menjek vele, segítsek megoldani a problémát, megtalálni egy gyilkost, ami a valóságban úgy történik majd, hogy rám zúdul a dolog neheze, de mindegy, ezt már megszoktam, szívesen segítek a barátaimon, ha szükségük van rá. Most pedig feltennék önnek egy bizalmas kérdést, Ms. Debby… Elég jól ismerjük már egymást ahhoz, hogy feltehessem. A kérdés nagyon kényes, de mégis fel kell tennem.

Megrémültem. Jézusom, csak nem akar Domingos is feleségül kérni? Bár minden tiszteletem és csodálatom az övé, de hát a baráti vonzalmon kívül…

Akkor vettem észre, hogy megfogta a kezemet. Megfogta és a szívére vonta.

– Kedves Debby, engedje meg, hogy megkérdezzem…

Elhúztam a kezemet, és a szájára tettem a mutatóujjamat.

– Ne, Domingos, kérem, ne!

Nagyra nyitotta a szemét, és úgy mozgott a bajusza, mintha egy vékonyka éhségsztrájkoló kígyóvá változott volna.

– És miért… ne?

– Mert én… kedvelem magát, de nem vagyok szerelmes magába.

Olyan értetlenséget láttam a szemében, hogy meghökkentem tőle.

– De hát még nem is tudja, hogy mit akarok kérdezni magától.

– Miért, mit akar? – Lassan kezdtem magamhoz térni a rémülettől.

– Az a helyzet – mondta, megpödörve a bajuszát – , hogy tegnap, amikor az az izé… konfliktus kitört, az ajtónállók, a zsaruk, a csapos, a vendégek és köztem, elveszítettem valahol a bajuszpedrő krémemet. Azt akarom megkérdezni, hogy nem ismer olyan helyet errefelé, ahol lehet ilyesmit kapni.

Három napba került, amíg Barbara és Amos annyira összeszedték magukat, hogy képesek voltak hideg fejjel gondolkodni. Ez a „magukhoz térés” a szokott módon úgy kezdődött, hogy rám rontottak, mint az éhes oroszlánok a zsákmányukra.

– Én megmondtam – sóhajtozott Amos. – Előre megmondtam, hogy valami hasonló lesz a vége. Ismételten! Kellett ez neked, Debby? Remélem, most már véglegesen megjött az eszed, és felhagysz ezzel az ostobasággal. Hogy tévedés ne essék, erre a nevetséges seriffhelyettességre gondolok. Ideje, hogy visszatérj közénk. Már Mr.

Hooker is megjegyezte…

Nem akarok untatni senkit, ezért eltekintek tőle, hogy leltárszerűen felsoroljam, mi mindent vágtak a fejemhez. Én pedig csak hallgattam, és úgy tettem, mintha megbántam volna mindent, ami történt.

Amikor aztán végre kifogytak a szemrehányásokból, és én megígértem, hogy még egyszer végiggondolom, engedjek-e a kérésüknek, a közben elfogyasztott vörösborok hatására lírai hangulatba kerültünk. Barbara volt az, aki először kiejtette a száján a nevét.

– Kár, hogy Mr. Fairweather ilyen csúfosan végezte – mondta, közben laposakat pislantva rám.

– Kár – mondtam.

Barbara ivott egy kortyot, aztán úgy tette le a poharát, hogy egyetlen pillanatra sem vette le rólam a szemét.

– Kérdezhetek valamit, Debby?

– Nem – mondtam határozottan.

– Jól van – sóhajtotta. – Ha megengedted volna, hogy kérdezzek valamit, akkor azt kérdeztem volna, hogy éreztél- e valamit Frank… vagyis Mr. Fairweather iránt?

– Nem.

– Biztos vagy benne?

– Nem.

– Csinos ember volt, és kellemes a modora. Nekem spéciéi tetszett.

– Neked, szívem, újabban mindenki tetszik, akin nadrág van – jegyezte meg Amos.

– Lehet, hogy öregszem? – tűnődött Barbara. – Azért kár a fickóért. De mit tegyünk, gazember volt…

Éreztem, hogy sírás fojtogatja a torkomat.

– Ugyan már, Debby – mordult fel Amos, aki észrevette, amit Barbara nem vett észre. – Ne is gondolj rá! Legalábbis próbáld meg. Az idő meghozza…

Nem akartam tudni, mit hoz meg az idő. Azzal az ürüggyel, hogy ki kell mennem a mosdóba, kihúztam a szobából.

Többé nem ejtettünk szót Mr. Frank Fairweatherről, a suttogok bandájának a főnőkéről.

Nyugodjék békében.

July Demeter repesett a boldogságtól, amikor felhívott engem.

– Nagy hírem van, szívem. Borzasztó nagy hírem.

– Te lettél a főszerkesztő? – kérdeztem.

– Sokkal nagyobb a hír.

– És micsoda?

– Megkérték a kezemet.

– Fogadd őszinte részvétemet – mondtam.

– Te, Debby – változott gyanakvóra a hangja. – Nem vagy te egy kicsit irigy rám?

– Inkább azt mondd meg, ki az áldozat.

– Nem fogod elhinni. A főnököm. Odavan értem.

– És te?

– Hát ez az, Debby… Istenem, nekem még sosem kérték meg a kezemet. Te már előrébb jársz ebben a műfajban. Most mi a fenét csináljak? Ne hagyj cserben, szívem, őszinte választ kérek!

– Aludj rá néhányat – tanácsoltam.

– Ezen már túl vagyunk, szívem. De most le kell tennem, mert éppen jön. Jaj, istenem, mit tegyek? Mondj valamit gyorsan!

– Tényleg irigyellek, July.

Kinyomtam a telefonom gombját.

Mr. Colton is eljött elköszönni. A történtekhez illően bánatos volt a képe. Hosszú bajusza, amely az eltelt hetek során még hosszabb lett, Domingos ékességével ellentétben nem hetykén felfelé ágaskodott, hanem lefelé szomorkodott.

– Csak búcsúzni jöttem, Ms. O'Hara – mondta. – A többiek nevében is.

– Már elmentek?

– Cirka a repülőtéren lehetnek. Rám hagyták, hogy kérjek bocsánatot öntől. Az én gépem ugyanis csak estefelé indul. Őszintén szólva, fogalmam sincs, mit kellene ilyenkor mondanom. Néha úgy érzem, hogy olyan üres vagyok, mint egy elhajított whiskysüveg.

– El tudom képzelni – mondtam. – Ne csináljon problémát belőle, Mr. Colton.

– Könnyű azt mondani – sóhajtotta. – Még mindig úgy érzem magam, mintha álmodnék, mintha nem is velem történt volna meg, ami megtörtént. Olyan, mintha egy moziból jöttem volna ki, és az egész csak… játék lett volna. Úgy átverni valakit, mint ahogy engem átvertek… Azt hiszem, jó ideig még rémálmaim lesznek tőle.

Valami ilyesmit gondoltam én is magamról.

Marisa is bánatban fürdött, így jól összeillettünk mi ketten.

– Elment – sóhajtotta, amikor este megkérdeztem tőle, hogy hol van a professzor.

– El sem búcsúzott tőlem? – háborodtam fel. – Ezt azért igazán nem gondoltam volna róla.

– Jaj, istenem, Debby, de hát rohannia kellett.

– Igazán? És hova?

– Kapott egy telefont, hogy expedíció indul egy távoli országba, már elfelejtettem, hova. Valami olyan agyagizék után kutatnak, amit valaki mostanában ásott ki, de lehet, hogy még sok van belőlük a föld alatt. Telefonáltak neki, hogy ha holnapra visszaér az egyetemére,

magukkal viszik. És ő… elment.

Láttam, hogy igyekszik visszafojtani a könnyeit. Végtére egy kemény, hajdani gerilla nem sírdogálhat csak úgy összevissza.

Én meg arra gondoltam, hogy ígértem, amit ígértem, maradok még egy ideig seriffhelyettes. Addig feltétlenül, amíg el nem halványodik a fejemben a történtek emléke. Úgy éreztem, hogy a kutyaharapást valóban szőrével kell gyógyítani.

Mitchell seriff majdnem táncra perdült örömében, és a másik helyettese, Harrison úgyszintén, amikor bejelentettem, hogy kitöltőm az időt, amire vállalkoztam. Kutyaharapást szőrével. De azért sajgott a lelkem, és úgy éreztem, hogy talán soha nem fog begyógyulni a seb, amelyet ez a történet ejtett rajtam… És valaki, akire gondolni sem akartam.

Éppen bent ültem a hivatalomban, a nagy semmibe bámulva, miközben a seriff és Harrison gyorshajtókra vadászott az országúton, amikor halkan megkopogtatták az ajtót.

– Bejöhetek? – kérdezte egy hang. Mivel az ajtó rés- nyire nyitva volt, azonnal ráismertem, hogy kié.

Tévedés ne essék, látszólag egy hatalmas virágcsokor kérdezte, amely az egyre szélesebbre táruló ajtón nyomakodott befelé. Mögötte egyelőre még nem láttam senkit, de nem volt nehéz kitalálnom, hogy ki lehet a lopakodó.

Felugrottam a székemről, odaléptem a csokorhoz, és belemélyesztettem a kezem a közepébe.

– Itt vagyok mögötte – mondta az ismerős hang.

– Nem magát kerestem.

– Hát… kit? Mit?

– Egy baseballütőt – mondtam.

Norton Howard most is úgy festett, mintha skatulyából lépett volna ki. Meg sem kísérlem leírni, hogy mit éreztem, amikor elém penderült.

– Megcsókolhatom? – kérdezte.

– Csak ne olyan hevesen – toltam el magamtól. – Hol járt idáig, Mr. Howard?

– Volt egy halaszthatatlanul sürgős dolgom, amit el kellett intéznem.

– Titok? – kérdeztem.

– Egyáltalán nem az – vonta meg a vállát. – Csupán az a helyzet, hogy igazából két személyre tartozik.

– Akkor nem is kérdezem tovább.

– Pedig kérdezhetné – mondta. – Az a két személy ugyanis egy bizonyos Debby O'Hara seriffhelyettes és jómagam.

– Valóban? Akkor hát miről is van szó?

– Jegyekről – mondta.

– Jegyekről?!

– Letehetném valahova ezt a csokrot? Kissé zavar, hogy csak részleteket látok magából.

Elvettem tőle a csokrot, letettem az asztalra, aztán ismét elé álltam.

– Tehát? Milyen jegyekről beszélt?

– Egy tengeri útról lenne szó, amit a közbeszédben luxusutazásnak neveznek.

– Na, és a nem közbeszédben?

– Abban is így.

– Ezt ha lenne szíves bővebben kifejteni!

Megvakargatta a feje búbját, és szégyenlősen nézett rám.

– Vettem két jegyet a *Déltengerek Kincse* nevű hajóra. Tíz napig tart az út, közben meglátogatnánk pár karibi szigetet, jobban megismernénk egymást, bár én úgy érzem, hogy már alaposan ismerem önt… De az illem így kívánja.

– Hány kabint foglalt, ha szabad kérdeznem? – érdeklődtem, miközben szélsebesen forogtak a kerekek a fejemben.

– Hát… tulajdonképpen…

– Igen?

– Csak egyet.

Felemeltem a mutatóujjamat.

– Foglaljon kettőt.

Mintha csalódás suhant volna át az arcán.

Két egymásba nyílót – egészítettem ki.

A csalódás fele eltűnt az arcáról.

– Az összekötő ajtó kulcsa nálam lesz – mondtam. – Aztán vagy kinyitom, vagy nem.

A következő percekben fura dolgok történtek. Ő közelebb lépett hozzám, én is hozzá, aztán nagyjából a szoba közepén találkoztunk. Hogy meddig tartott ez a találkozás, meg nem tudnám mondani, mindenesetre arra riadtam, hogy megnyikordul az ajtó, és a seriff lép be rajta. Láttam, hogy megtorpan, majd szemrehányón néz rám.

– Nem megmondtam neked, te lány, hogy ne hordozz ide nekem virágot? Jó, tudom, hogy hálás vagy, mert sokat tanulhatsz tőlem, de ez akkor is túlzás, nem gondolod? Most pedig mars ki az irodámból! Én a te helyedben felszállnék egy hajóra, és legalább két hétre itt hagynám ezt a megveszekedett szárazföldet. Maga meg, Mr. Howard, mit vigyorog úgy, mint egy fakutya?

VÉGE

Tartalom

ROMOK KÖZÖTT
DEBBY
ORSI DÉD-DÉDNAGYI NAPLÓJA
A TÖRTÉNET VÉGE